ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Τόμος Δέκατος Τρίτος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ
ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΆ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΏΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλεία, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28ης επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΑΠΌ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΞΟΡΙΣΤΩΝ ΑΗ ΣΤΡΑΤΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΡΟΛΟ ΠΑΠΟΥΛΙΑ

Επιτέλους ύστερα από (92) ακριβώς χρόνια, στις 12/4/06 έγιναν παρουσία του Προέδρους της Δημοκρατίας κ Κάρολο Παπούλια, τα εγκαίνια του Μουσείου των πολιτικών εξορίστων του Αη Στράτη, που στεγάζεται στο αναπαλαιωμένο ιδιόκτητο κτίριο στον Κεραμικό (οδός Ασωμάτων 31).

Στην τελετή εκτός από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας παραβρέθηκαν ο Υπουργός πολιτισμού κ Γεώργιος Βουλγαράκης, οι γενικοί γραμματείς του Υπουργείου Πολιτισμού Νίκος Ζαχαρόπουλος και της Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου Στέργιος Τσίφτης. Οι πρώην Υπουργοί του ΠΑΣΟΚ Γεώργιος Ανωμερίτης και Νίκος Σιφουνάκης, ο πρόεδρος του ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ Αλέκος Αλαβάνος, ο Μανώλης Γλέζος, οι βουλευτές Λέσβου Χριστίνα Καλογήρου και Γιάννης Γιανέλης, ο Νομάρχης Λέσβου Παύλος Βογιατζής, ο πρόεδρος του Αη Στράτη Χαράλαμπος Μακρής και μεγάλος αριθμός παλαιών πολιτικών εξορίστων.

Εγκαινιάζοντας το Μουσείο ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας φανερά συγκινημένος, έκλεισε τη σύντομη ομιλία του μ' αυτά τα λίγα λόγια: «...**Σήμερα δεν εγκααινιάζουμε Μουσεία για να ξύσουμε πληγές, αλλα για να κοιτάξουμε κατάματα την ιστορία μας, και ειδικά, κομμάτια για τα οποία δεν είμαστε ιδιαίτερα περήφανοι...» και υπογράμμισε τη σημασία που έχει για τη Νέα γενιά η κατάκτηση της αυτογνωσίας μας.**

Ανοίγοντας την εκδήλωση ο Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου Αρης Τσουκνίδας, είπε μεταξύ των άλλων: «**Το Μουσείο αυτό υπήρξε το όραμα κάποιων παλιών εξορίστων στο Αη Στράτη, που δυστυχώς δεν ζούν για να δουν το όνειρό τους που έγινε πραγματικότητα μετά από 17 ολόκληρα χρόνια...**».

Εμπνευσμένη ηταν και η ομιλία του συγγραφέα **Σπύρου Μήλα,** ο οποίος μεταξύ των άλλων είπε: «Σήμερα ζούμε μια ιστορική στιγμή. Με την απόσταση που μας χωρίζει από τα γεγονότα, τα τριάντα χρόνια που έχουν περάσει από την τελευταία εξορία, ήρθε η ώρα που η Ελληνική κοινωνία μπορεί να προσεγγίσει με νηφαλιότητα κάποιες πολύ δύσκολες στιγμές της ιστορίας μας.

Από το 1914 εως το 1974 σχεδόν όλα τα νησιά του Αιγαίου έγιναν τόποι κράτησης, όπου χιλιάδες Ελληνες πολίτες στερήθηκαν την Ελευθερία τους. Ειναι δραματικό ανάμεσα στο γαλάζιο του ουρανού και στο γαλάζιο της θάλασσας να υπάρχουν άνθρωποι, που έδιναν καθημερινή και παρατεταμένη μάχη επιβίωσης αποκλεισμένοι από την κοινωνική ζωή, με μόνη αιτία την πολιτική τους σκέψη...

Στον Αη Στράτη το 1942 σαράντα τέσσερις (44) σύντροφοί μου εξοντώθηκαν δίπλα μου από την πείνα, γιατί αρνήθηκαν να αποκηρύξουν τις ιδέες τους...». Και συνεχίζει : «Η ζωή στην εξορία ηταν σκληρή. Μακριά από την οικογένεια, χωρίς πόρους, γυμνοί απέναντι στις καιρικές συνθήκες, να πεθαίνει δίπλα σου δικό σου άνθρωπος και να μην μπορείς να του πεις αντίο, ξεχασμένος σε ένα βράχο για χρόνια, να παλεύεις να χτίσεις τη ζωή σου με το τίποτα, χωρίς μέσα...».

Το Μουσείο κυρίως προσπαθεί να αναδείξει τη συλλογική μνήμη και να παρουσιάσει όσα τεκμήρια έχουν συγκεντρωθεί και συγκεντρώνονται ακόμα από την ιστορία αυτής της εποχής». Και τελειώνει με τα παρακάτω λόγια:

«Η εξορία δεν ηταν τιμωρία για κάποιο αδίκημα. Δεν υπήρξαν καταδικαστικές αποφάσεις. Στην εξορία πήγαιναν όσοι κρίνονταν επικίνδυνοι για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια. Η εξορία χρησιμοποιήθηκε ως απειλή για το σύνολο της κοινωνίας. Χρησιμοποιήθηκε κατ' υπέρβαση της εξουσίας των κρατούντων. Τα εγκαίνια του Μουσείου πολιτικών εξορίστων του Αη Στράτη, τα εγκαίνια ενός Μουσείου εξορίας (από τα ελάχιστα που υπάρχουν Παγκοσμίως) από το πρόσωπο του Προέδρου της Δημοκρατίας, αποτελεί το πρώτο βήμα».

Ο πρόεδρος της Κοινότητας του Αη Στράτη Χαράλαμπος Μακρής, που παραβρέθηκε στα εγκαίνια μιλώντας στην εφημερίδα της Λέσβου «Εμπρός», αναφέρθηκε στο Μουσείο Δημοκρατίας που ετοιμάζεται να λειτουργήσει πάνω στο νησί και στη συνεργασία των δυο Μουσείων που θα πρέπει να συνεχίζεται κάθε χρόνο. (Στοιχεία από το περιοδικό ΕΑΜ. Εκδοση ΠΣΑΕΕΑ Πανελλαδικός Σύνδεσμος Αγωνιστών ΕΑΜΙκής Εθνικής Αντίστασης).

Τωρα για την ιστορία:
Ο Αη Στράτης, είναι το νησί με τα περισσότερα χρόνια παραμονής εξορίστων σ' αυτό. Οι πρώτοι εξόριστοι στον Αη Στράτη ηταν ένας μικρός αριθμός από εργάτες και συνδικαλιστικά στελέχη την δεκαετία του 1920. Μετά την μετονομασία (ΣΕΚΕ) σε ΚΚΕ εκτοπίστηκαν μέλη και στελέχη του κόμματος.
Μετά την ψήφιση του ιδιώνυμο του Βενιζέλου που θεσμοθετεί το θεσμός της εξορίας και από τότε ο Αη Στράτης γίνεται μόνιμος τόπος εξορίας. Κατά την περίοδο 1936-1940 (απεργίες του 1936 και την Αγγλό-Βασιλό-μεταξική) δικτατορία οι πολιτικοί εξόριστοι ξεπερνούν τους 250.
Το στρατόπεδο του Αη Στράτη ξανά ανοίγει για δεύτερη φορά το 1946 έως το 1949 όπου εξορίζονται με διοικητική προληπτική εκτόπιση και χωρίς συγκεκριμένο κατηγορητήριο περίπου πέντε χιλιάδες (5000) άντρες και πεντακόσιες (500) γυναίκες. Και από εκεί μεταφέρονται στη Μακρόνησο.
Ο Αη Στράτης χρησιμοποιείται για Τρίτη φορά σαν τόπος εξορίας από το 1950 έως το 1962. Μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου στον Αη Στράτη μεταφέρονται αρχικά δυο χιλιάδες οκτακόσιοι (2800) αμετανόητοι από τη Μακρόνησο. Με το κλείσιμο του στρατοπέδου των εξορίστων γυναικών στο Τρίκερι μεταφέρεται και ένας μικρός αριθμός γυναικών. Ο αριθμός αυτός διευρύνεται με νέες συλλήψεις και με ένα αριθμό από πολιτικούς κρατουμένους, που ενώ είχαν αποφυλακιστεί από τις διάφορες φυλακές ή έχουν αθωωθεί απ το στρατοδικείο, όπως ο αδερφός μου Αντώνης, που αντί για το σπίτι τον έστειλαν για αρκετά χρόνια στον Αη Στράτη. Συνολικά από τον Αη Στράτη την Τρίτη περίοδο περνούν γύρω στις 4500 εξόριστοι.
Με τις άδειες και τις απολύσεις ο αριθμός των εκτοπισμένων έφθινε διαρκώς και το στρατόπεδο έκλεισε οριστικά το 1962. Βέβαια οι άδειες δεν ηταν τίποτε αλλά παρά μια καλοστημένη παγίδα, άμεσα συνδεδεμένη με την περίφημη εθνοσωτήρια δήλωση μετανοίας...
Συνολικά από τον Αη Στράτη πέρασαν γύρω στις δέκα (10.000) χιλιάδες πολιτικοί εξόριστοι άντρες γυναίκες και παιδιά. Η Χούντα των συνταγματαρχών δεν χρησιμοποίησαν τον Αη Στράτη. Για μεγαλύτερη ασφάλεια χρησιμοποίησαν τη Γυούρα και αργότερα τη Λέρο.
Πολλοί από αυτούς πριν πάνε στον Αη Στράτη η μετά έμειναν στις φυλακές και τις εξορίες για περισσότερα από δεκαπέντε (15) χρόνια, Υπήρξαν εξόριστοι που έκλεισαν εικοσιπέντε (25) χρόνια εκτοπισμένοι και φυλακισμένοι και τρία χρόνια για τα πολιτικά τους και μόνο φρονήματα. Και αρκετοί τριάντα όπως ο Σπύρος Μήλας και πολλοί άλλοι Ακροναυπιώτες
Τώρα το πρόβλημα είναι ποιο ηταν το «έγκλημα» που αυτοί οι χιλιάδες των εξορίστων , μα και των φυλακισμένων που είχαν διαπράξει και βρέθηκαν από τη μια στιγμή στην άλλη στα ξερονήσια του Αιγαίου; Και σε ποια σωματική και ψυχολογική κατάσταση έφταναν στον τόπο του μαρτυρίου ή στη φυλακή, οι ανθρωποι αυτοί που τους άρπαζαν από το σπίτι, το δρόμο, το χωράφι η το κατάστημα;. Οπως έγινε και με τη χούντα την 21η Απριλίου του 1967.
Την **Αυγή της 21ης Απριλίου,** πολλούς από τους συλληφθέντες τους συνέλλαβαν καθ' οδών πηγαίνοντας ο καθένας στη δουλειά του : στην επιχείρηση, το κατάστημα ή το χωράφι. Τον Αδερφό μου Αντώνη Κόγια, τον συνέλλαβαν στο χωράφι και εμένα, επειδή γνώριζα **τις συνθήκες κάτω απ τις οποίες γίνονται οι συλλήψεις σε αυτές τις περιπτώσει** για να μη βιώσει, η γυναίκα και η 13μηνή κορούλα μας από την αυγή της ζωής της αυτή την τραγωδία (βρισιές μπροξήματα κλπ)έφυγα από το σπίτι. Με συνέλλαβαν, λίγα μόλις λεπτά που μπήκα στο σπίτι του μακαρίτη Γιατρού Γιάννη Αληχανίδη. Ο Γιάννης Αληχανίδης, ηταν ο Γραμματέας της ΕΔΑ του Νομού Ημαθίας.
Αφού οι περισσότερες συλλήψεις έγιναν την ώρα που ο κόσμος πήγαινε στη δουλειά ηταν επόμενο να έχουν μαζί τους χρήματα, έγγραφα, γραμμάτια και τα κλειδιά του καταστήματος ή του σπιτιού. Το γεγονός αυτό ταλαιπώρησε για μεγάλο χρονικό διάστημα πολλές οικογένειες και ψυχολογικά μέχρις ότου λυθούν οι όποιες εκκρεμότητες και ειδικά για το άνοιγμα των καταστημάτων που οι κλειδαράδες για να κάνουν αντκλείδι ζητούσαν πληρεξούσιο και μύρια τόσα αλλά που δεν είναι του παρόντος.
Όπως στη διάρκεια της Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, με το σύνθημα «ΑΚΟΥ, ΒΛΕΠΕ ΣΩΠΑ» εκτός από το λόγω απαγόρευε και τη σκέψη… Μετά απελευθερωτικά οι δοτές ελληνικές «κυβερνήσεις», που δεν διέφεραν σε τίποτε σε δουλοπρέπεια και προσφορά με τις αντίστοιχες κατοχικές γερμανικές που σχημάτισαν οι επίορκοι στρατηγοί πρώτα, ο Λογοθετόπουλος μετά και ο Ράλλης αργότερα. Αυτοί εκτός του άκου, βλέπε, σώπα ταύτισαν τη σκέψη με την πράξη

Και το πιο τραγικό τώρα πια κριτής της δική σου σκέψης δεν ήσουν εσύ, αλλα ο οποιοσδήποτε χωροφύλακας ή ενας απ τις χιλιάδες χαφιέδες που σιτίζονταν και αμοίβονταν με το κομμάτι για τη σύλληψη από τη μυστική ασφάλεια, όπως με το κομμάτι παραλαμβάνανε οι διοικήσεις τα κεφάλια των ΕΑΜό-ΕΛΛΑσιτών και του ΕΛΑΝ.
Ο όρος Αριστερός-κομμουνιστής ηταν ευρύτατος, και ως εκ τούτου χωρούσε τον καθένα μέσα ακόμα και τον άσχετο με το Αριστερός-κομμουνιστής. Και αλλοίμονο αν συμμετείχες στα συνδικάτα τότε και στην Εθνική Αντίσταση μετά απελευθερωτικά. Τότε ήσουν εν δυνάμει «εχθρός» προγραμμένος και εν δυνάμει εξόριστος ή κατάδικος.
Η λόγος λοιπόν, για έναν καλύτερο κόσμο και η μη παραδοχή-αποδοχή της δικτατορία προπολεμικά και η συμμετοχή στην Αντίσταση μετά απελευθερωτικά ηταν το «ειδεχθέστερα των εγκλημάτων» και εν πολλής και η παραποίηση του λόγου (αφού δούλευαν με το κομμάτι), ηταν η αιτία που την εποχή εκείνη κατάληγε κανείς στον Αη Στράτη, τη φυλακή και το απόσπασμα Και η εμμονή στη Σκέψη για τον καλύτερο κόσμο, ηταν η αιτία για μακρόχρονη κράτησή του κάτω από τις γνωστές συνθήκες στον Αη Στράτη, στη φυλακή και το απόσπασμα ακόμα.
Για το πώς γινόταν η σύλληψη και σε πια κατάσταση έφτανε εκεί ο συλληφθής δεν θα αναφερθώ στη δική μου περίπτωση που ηταν αντίστοιχη, αν οχι χειρότερη. Και ηταν χειρότερη γιατί στη σύλληψη του Μανούσακα είχαμε δικτατορία, ενώ στη δική μου είχαμε εμφύλιο πόλεμο. Θα δώσω το λόγο στον φίλο Γιάννη Μανούσακα και για πολλά χρόνια συγκρατούμενο.
Ο Γιάννης Μανούσακας είναι ο συγγραφέας του βιβλίου «Ακροναυπλία» (θρύλος και πραγματικότητα) Εκδόσεις Δωρικός. Ο Συναγωνιστής Μανούσακας με τη γλαφέρή του πένα δίνει ένα ακριβές αντίγραφο του τρόπου που γίνονταν οι συλλήψεις στη διάρκεια της Αγγλό-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας του 1936. Τα δεδομένα που ακολουθούν μετά τη σύλληψη και σε πια κατάσταση ο συλληφθής έφτανε στον όποιο προρισμό...
Γράφει λοιπόν, ο Μανούσακας για τη δική του σύλληψη, την οποία προσυπογράφω παρά τις επιμέρους βασικές διαφορές που παρουσιάζουν οι συλλήψεις της εποχής του, με αυτές του εμφυλίου πολέμου και της εθνοσωτήριας χούντας του 1967: Οι συλλήψεις και τα βασανιστήρια της μεταξικής δικτατορίας ηταν προληπτικές, της κατοχής και του εμφυλίου πολέμου ηταν οριστικές και με αποφάσεις υπογεγραμμένες από τις τοπικές Επιτροπές ασφαλείας και υπεύθυνες για τη ζωή του συλληφθέντα ως προς το σκοπό και τελεσίδικες ως προς αποτέλεσμα. Αυτή ηταν μια βασική διαφορά. Διαφορά που προέκρινε και το αποτέλεσμα και περιορισμένο τότε των βασανιστηρίων για την απόσπαση δήλωσης και πληροφοριών. Μια όμως που μιλάμε για τον Αη Στράτη θα αρκεστώ στη δική του σύλληψη.
«Εμεινα λέει σ ένα ρέμα στην Κυψέλη, στην οδό Κρίσσης 21 στο σπίτι της κυρ-Κόκιναίας, σ ένα υπόγειο δωμάτιο που έμοιαζε πιο πολύ με μπουντρούμι. Εκεί ήρθανε εκείνο το χάραμα 24 του Φλεβάρη του 1939. Οταν άκουσα τρις χτύπους στην πόρτα, έτσι πολύ διακριτικά, υποψιάστηκα κι αμέσως ερώτησα: «εσύ' σε Γιώργη;». «Ναι», είπε μια άχρωμη φωνή. Ζυγώνοντας κατά την πόρτα ξαναρώτησα το σύνδεσμο: «Σύ σε, Γιωργάκη...Μίλησέ μου».
» Ανοίχτε σας παρακαλώ. Αστυνομία. Εγρουξε ένας άνθρωπος. Ντύθηκα στα γρήγορα, ενώ στο μεταξύ οι αστυνόμοι βροντούσαν την πόρτα κι εφοβέριζαν. Ανοιξα. Τέσσερεις γεροδεμένοι άντρες ψηλοί με καβουράκια στο κεφάλι και με πιστόλια, με κάνες στραμένες κατά μένα στα χέρια τους, κατέβηκαν τα σκαλοπάτια, γεμίζοντας το δωμάτιο. Κύριοι τους είπα, κάνετε λάθος. Για ποιον ληστή, για ποιόν κακούργο με περάσατε; Είμε ένας εργάτης, δεν έχω δοσοληψίες με τη δικαιοσύνη, τι θέλετε από μένα πριν καλά καλά φωτίσει η ημέρα;»
»Ενας-θάταν επικεφαλής τους-μου έδωσε την εξήγηση: πως μάλλον...θα πρόκειται περί λάθους, αλλά μια και γίνηκε το λάθος, θα έπρεπε να τους ακολουθήσω μέχρι την Ειδική Ασφάλεια: «Ο διοικητής μας που είναι πολύ καλός και δίκαιος άνθρωπος, θα σας αφήσει αμέσως ελεύθερο», μου εξήγησε.
«Μα τώρα έπρεπε να ετοιμαστώ γρήγορα, πριν να φωτίσει και με δει η γειτονιά, οτι με τραβάει η αστυνομία και «σχηματίσει κακή εντύπωση» για μένα...Φόρεσα για καλού κακού το καλό μου κουστούμι, αν και οι αστυνομικοί είχαν τη γνώμη πως ο διοικητής, θα μ' άφηνε πιο εύκολα αν θα μ' έβλεπε με τετριμένη φορεσιά...
»Η Ειδική Ασφάλεια στεγάζονταν στην Οδό Γ' Σεπτεμβρίου και Δεριγνύ. Στό πρώτο πάτωμα του μεγάρου. Με έσπρώξαν σε ένα αδειανό δωμάτιο...Εμεινα μόνος μου-για πόση ώρα; Για τούτο πήρα να τακτοποιήσω τις σκέψεις μου: Το πρώϊ το που συνειδητοποίησα ηταν οτι είχα χάσει

την ατομική ελευθερία μου κι οτι μια μάχη κι ένα μαρτύριο αρχινούσε: «Ποτέ δεν πρέπει να απαντήσεις χτυπώντας, όταν σε βασανίζουν στην ασφάλεια». «Οχι δεν ξέρω. Δεν έχω να σας πω τίποτε...Η καλύτερα δεν σας λέω τίποτα κόφτε κιμά το κορμί μου», ηταν η κατάστερνή μου απάφαση.

»Σε λίγο άνοιξε η πόρτα του δωματίου που στεκόμουν, ένα ή πολλά μαζί πρόσωπα στείλωναν πάνω μου τα μάτια τους, με διάβαζαν λογοκρίνοντας το κουράγιο μου-έτσι μου φάνηκε. Υστερα όλοι οι άλλοι, και δεν μπορούσα να συμπεράνω αν σε εκείνα τα παγερά βλέμματα υπήρχε μίσος ή κάκητα απέναντί μου.

»Μέσα σε κείνο το σαματά ένα ρολόι χτύπησε οχτώ φορές κι ο καθένας απά τους χτύπους ηταν και ο πιο θλιβερός από τον προτερινό. Ενας φόβος για την κακή μου τούτη μοίρα, άρχισε να περουνιάζει όλο το διαλυμένο είναι μου. Οι κόρδες που κρατάνε τα σπλάχνα αρχίσανε να τρέμουν κι ένας παράξενος πόνος έζωνε τα ήπατά μου. Εθεσα την απαλάμη στην καρδιά. Αυτή δούλευε ήσυχα σαν να μη συνέβαινε για εκείνη τίποτα.

»Σε λίγο ρώτησε μια φωνή: «Να τον φέρω;». «Φέρτωνε», είπε μια άλλη. Και να με στην περίφημη «αίθουσα των μαρτυρίων», που όπως το θέλαν οι κρατούμενοι, εδώ δεχόταν κάποτε τις λαϊκές επιτροπές, ο πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας. Η «αίθουσα» ηταν γεμάτη από αρημανίους αξιωματικούς της χωροφυλακής, με κάθε λογής βαθμούς. Κάμποσοι μάλιστα φορούσαν και σπιρούνια που τα βροντούσαν ανόητα στο πάτωμα. Παράσταιναν όλοι τους θυμωμένους και πως είχανε πολλή κάκητα μαζί μου. Δεν ήξερα (και πώς να ξέρω) πως εδώ μέσα είχα αποκτήσει τόσους πολλούς εχθρούς. Νόμιζα πως όλο εκείνο το αγριεμένοι ανθρώπινο κοπάδι, που κάρφωνε τα μάτια τους αγριεμένα πάνω μου, είχαν πάρει απόφαση να μ'αφανίσουν

»Ενας άνδρας με πολιτική φορεσιά, μεσόκοπος, με σταρίσιο πετσί, κακομούτσουνος και δύστροπος, ξεκόβοντας από το καπόδι που με κύκλωνε, μόρφασε αιμοβάρα κι άγριάδα τα φρύδια, αντάμωσε τη ματιά μου κι εγρούξε: «Βρέ πούστη! Βρε Εκφυλισμένε! Βρε Βούλγαρε!...Ξέρεις μωρέ πόσες εκατοντάδες χιλιάδες δραχμές έχει ξοδέψει το δημόσιο για σένα!» και μου άστραψε δυο χαστούκια. Είχε δύναμη και δεξιοσύνη να βαράει...

» Υστερα γυρνώντας, κατά τους αξιωματικούς του, διέταξε: «Δώστε του μια κόλλα χαρτί να υπογράψει μια δήλωση, να λέει πως παύει να είναι Βούλγαρος και να τον αφήσετε να ξεσκουμπιστεί απ εδώ». Κι αφού με έδειξε με το χέρι πρόστεσε: «Τέτοιους βλάκες τι μου τους κουβαλάτε δω πέρα».

Τέτοιες κόλλες τις περισσότερες φορές τυποποιημένες έδιναν για υπογραφή δήλωση μετανοίας. Και μια που μιλάμε για κόλλες και δήλωση μετανοίας. Οι συλλήψεις στην πρόσφατη δικτατορία έγιναν την 21η Απριλίου. Τόπος συγκέντρωσης ηταν η ασφάλεια Βεροίας και το Μελέτειο Δημοτικό Σχολείο επί της οδού Βενιζέλου. Στις 25/4/1967 ήρθαν τρις αξιωματικοί με ένα τραπέζι και άρχισαν να μας φωνάζουν να υπογράψουμε τη σύλληψη και δήλωση μετανοίας. Οσον αφορά το περιεχόμενο του κειμένου, που μας ζητούσαν να υπογράψουμε για να δικαιολογηθεί η σύλληψη, ούτε λίγο ούτε πολύ μας κατηγορούσαν για απόσπαση μέρους της ελληνικής επικράτειας γι' αυτό και μας συνέλλαβαν...Και η δήλωση να ξεκόψουμε με το παρελθόν!

Και συνεχίζει ο Μανούσακας: «Ενας κιτρινιάρης υπομοίραρχος με τράβηξε μπροστά σ ένα τραπέζι ομορφοκάθησε αυτός άπλωσε μια κόλλα χαρτί, βούτηξε ένα καλαμάρι στο μελάνι και με διέταξε: «Κάθησε και πάρε να γράψεις (κάτι αντίστοιχο έγινε για τη δήλωση της απόλησης το της σύλληψης ήταν τυπωμένο), θα σου υπαγορεύω, κι έχε χάρη στο διοικητή μας, στο Βασιλιά και τον εθνικό μας κυβερνήτη, (στην «Επανάσταση»)που είναι τόσο μεγαλόψυχοι και δίνουν άφεση αμαρτιών στους πιο χειρότερους «εχθρούς» του έθνους μας...Α! εγώ δεν θα σου φερνόμουνα με τέτοια επιείκεια;»

» Πάρε λοιπόν το καλαμάρι, κάθισε και γράψε, τι στέκεσε;». «Οχι, δεν θα κάνω δήλωση», τον έκοψα. Θυμάμαι ακόμα εκείνες τις λέξεις μου: ήτανε μ' αποφασιστικές' μπορεί μάλιστα να είχανε κι ένα σόι μουσικής γιατί ολο μου το ειναι παλλότανε. Οι αξιωματικοί κι οι χωροφύλακες στήλωσαν τα μάτια τους επάνω μου, κοιτάχθηκαν, κοίταξαν το διοικητή τους που με πλησίαζε:

» Βρέ πουτάνα! Βρέ πούστη! Τ' είπες βρε Βούλγαρε; Δεν θα υπογράψεις δήλωση;..Βρε φωνάχτε μου όλους τους χωροφύλακες που έχουν σύφιλη να τους βάλω να τον γ.....τον εκφυλισμένο, εδώ μπροστά μου!», είπε και άλλες βρισιές προσπαθώντας να μπαρουτώνει τον εαυτό του, κάνοντας τον πιο έξαλλο. Κι έτσι αγριεμένος μ' έπιασε απ τους ώμους σπρώχνοντας

με κατά τη γωνιά της «αίθουσας», «Σταμάτα αυτού!...Αυτού βρε! Αυτού που πατάς ξεψύχισε ο «Βαλιανάτος». (Μέλος της Κ.Ε. του ΚΚΕ. Υπεύθυνος για τα οικονομικα του κόμματος και την Εργατική Βοήθεια), ο «Γέρος σας Ε!...Ε!...»τον καημένο τον υπουργό σας...των οικονομικών!...Αυτό θα πάθεις κι εσύ! Μετά σε πετάμε από την ταράτσα... Αυτοκτόνησε...Εδώ ρε νιώσε το, είναι η Ειδική Ασφάλεια: ή ελεύθερος με δήλωση ή σε βγαίνω με τους τέσσερεις απ εδώ μέσα!» «Και όμως κύριε χωροφύλακα δεν θα κάνω δήλωση, (φορούσε ένα μαύρο ριγέ κουστούμι και καμώθηκα πως δεν ήξερα το βαθμό του). Δε θα προδώσω την τάξη μου, το κόμμα μου, τον ελληνικό λαό και τη δημοκρατία. Δε θα προδώσω το Βαλιανάτο που καυκιέσαι οτι δολοφόνησες»;

Περίμενα οτι θα με άρχιζε στα χτυπήματα και παραξενεύτηκα όταν, τις στιγμές εκείνες που μιλούσα, είχε ημερώσει με μιάς, πρόσεχε την κάθε λέξη μου, με δίχως κάκητα, σαν να μην είχε πει και κάνει τίποτα ως τώρα εις βάρος μου. Ενας χωροφύλακας έλεγε και ξανάλεγε: «Ακου να πει το στρατηγό μας χωροφύλακα ο Βούλγαρος!», Ο υπομοίραχρος χτυπώντας με ένα βούρδουλα στο τραπέζι, έκανε ησυχία: «Βρε γαμώτο το προλεταριάτο σου και την τάξη σου και το κόμμα και τη Ρωσία σου, τώρα θα δεις το τέλος σου βρε Βούλγαρε!» Μου κατάβασε μ όλη τη δύναμη που είχε το βούρδουλα στο κεφάλι. Υστερα από κάμποσα λεπτά βρέθηκα να τσαλαπατημένος απ αυτούς τους ανθρώπους. ..

Εσφιγγα τα μάτια, όλο το κορμί, κρατούσα σφιχτά με τα χέρια προσέχοντας την κοιλιά. Ενοιωθα τα χτυπήματα στο πρόσωπο, στα πλευρά, στα καλάμια μέχρι που λαχάνιασαν οι άνθρωποι. Είχα κουραστεί βαριά, η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά, σαν να κολυμπούσε σε μια λιμνούλα πηχτό αίμα, πεταγόταν κι ανασήκωνε το στήθος. Από τη μύτη έσταζε αίμα, στο στόμα ένιωθα τη σαχλή γεύση του, σ όλο το κορμί, όπως το έβρεχε ο ιδρώτας στα χτυπημένα μέλη του αισθανόμουν φαγούρα, τσούξιμο και τρεμούλα.

Υστερα ο υπομοίραχρος, άδειασε τις τσέπες μου αφαίρεσε τη γραβάτα και τη λούρα μου, το στυλό, το ορολόι, χρήματα κλπ...Η συνέχεια είναι γνωστή: Μετά τη λήξη της όποιας άλλης ψυχικής και σωματικής επεξεργασίας, η μεταφορά στο μεταγωγών και από εκεί στον Αη Στράτη ή χωρίς δίκη στις φυλακές της Ακροναυπλίας τότε. Τώρα στον Αη Στράτη ή στο στρατοδικείο και σε συνέχεια στη Γυούρα, Κέρκυρα, Κεφαλονιά και πολλοί ύστερα από τρις μέρες στο απόσπασμα, αν δε ακολουθούσε η «σωτήρια» δήλωση μετανοίας. Η δήλωση που ως δια μαγείας παράγραφε τα όποια «εγκλήματα» καταλόγισαν ο χαφιές στο δηλωσία και για τα οποία δικάστηκε στην ποινή του θανάτου. Όταν αυτά συνέβειναν επί της Δικτατορίας Μεταξά ο καθένας αντιλαμβάνεται ποια ήταν η συμπεριφορά και ο τρόπος που χρησιμοποιούσαν οι ασφάλειες όταν μαίνονταν ο Εμφύλιος;

Η δήλωση που ενώ ανταλλάσσονταν με την μικρή, μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή, και, όμως σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που συνεπείς στις ιδεολογικό-πολιτικές τους πεποιθήσεις, το δίκαιο του Εθνικού-Απελευθερωτικού Αγώνα και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, προτίμησαν το θάνατο από την ταπείνωση, την αποκήρυξη του εαυτού τους και την καταδίκη αυτού του ανεπανάληπτου Αντιστασιακού αγώνα. Τον αγώνα που μοναδικό στόχο και περιεχόμενο είχε την αναγέννηση της σκλαβωμένης Ελλαδίτσα μας από τους Γερμανούς και τη μέγγενη του Αγγλικού νέο αποικισμού.

Με το άνοιγμα του στο κοινό, το Μουσείο στοχεύει να λειτουργήσει σαν ένα σύγχρονο κέντρο έρευνας και προβολής στοιχείων που αφορούν την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων...Μεταξύ των σκοπών του είναι η διοργάνωση δραστηριοτήτων και εκδηλώσεων με θέματα από την ελληνική και διεθνή πολιτική και κοινωνική ιστορία του 20ου αιώνα.

Για τη δημιουργία του Μουσείου συνέβαλαν πολιτικοί εξόριστοι, ιστορικοί, μουσειολόγοι, ερευνητές πανεπιστημιακοί και ερευνητές και άλλων ειδικοτήτων. Ειναι το πρώτο βήμα. Εύχομαι ολόψυχα για το καλό του τόπου και των επερχόμενων γενιών να ακολουθήσουν και αλλα και κυρίως να μην αργήσει η ανέγερση του Εθνικού Μουσείου Εθνικής Αντίστασης στην Αθήνα.

Βέροια Κόγιας Νίκος.

1821-1912-1944- ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΠΕΤΕΙΩΝ

Στο διάβα των αιώνων στη ζωή κάθε λαού υπάρχουν «επέτειοι» και **επέτειοι** ορόσημα. **Επέτειοι** που δεν θα σβήσουν με το χρόνο παρά την **όποια** προσπάθεια εχθρών και «φίλων» να τις βγάλουν απ τη συλλογική μνήμη του λαού. Οι **επέτειοι** αυτοί είναι το 1821, το 1912 και το 1944.

Για τη απελευθέρωση απ τον μακραίωνο τουρκικό ζυγό και τη δημιουργία της κρατικής οντότητας οι Ελληνες το 1821, ανασκουμπώθηκαν Εθελοντικά και έκαναν την εθνεγερτήρια Επανάσταση και την πρώτη Ιανουαρίου του 1822, οι Ελληνες Εθελοντές αγωνιστές κατόρθωσαν κάτω απ τις πιο αντίξοες και απάνθρωπες συνθήκες τη ΓΕΝΝΗΣΗ του Ελληνικού Εθνους. Στις 5 Οκτωβρίου του 1912, το οργανωμένο πλέον Ελληνικό κράτος κήρυξε τον πόλεμο στην Τουρκία και διεύρυνε τον εδαφικό ορίζοντα στις σημερινές του διαστάσει.

Και όταν μετά την κατάρρευση του αλβανικού μετώπου, η Ελλάδα βρέθηκε ξανά υπό κατοχή, ο λαός όπως το 1821, και το 1912, έτσι και το 1941, ανασκουμπώθηκε Εθελοντικά και ύστερα από ένα τετραετή σχεδόν αιματηρό πόλεμο με τον βάρβαρο κατακτητή στις 12 του Οκτώβρη του 1944 η Ελλάδα ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΗΚΕ.

Οι Εθελοντές αγωνιστές της Αντίστασης, ανέβασαν τη ΔΟΞΑ της πατρίδας μας στην πιο περίοπτη θέση ανάμεσα στις χώρες που πολέμησαν τον άξονα. Ο αγώνας της Εθνικής Αντίστασης και η συμβολή της στο συμμαχικό αγώνα, ηταν και παραμένει πράξη εθνικού φρονηματισμού, παιδείας και πολιτισμού για το λαό και τις επερχόμενες γενιές.

Οι αγωνιστές του 1821 επαναστάτησαν και ξανά έστησαν την Ελλάδα στα πόδια και οι απόγονοί τους υπερασπίστηκαν την εθνική και εδαφικής της ακεραιότητα. Οι αγωνιστές του 1912

Ο πόλεμος κατά της Τουρκίας κηρύχθηκε στις 5 του Οκτώβρη του 1912, εμείς όμως δεν γιορτάζουμε την επέτειο του πολέμου αυτού στις 5 του Οκτώβρη, αλλα την 26η Οκτωβρίου που απελευθερώθηκε η Θεσσαλονίκη. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι: Γιατί και στην περίπτωση αυτή, δεν γιορτάζουμε σαν επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου όπως συμβαίνει με τον πόλεμο που μας κήρυξη η Ιταλία την 28η Οκτωβρίου του 1940.

Μάλιστα και πολύ σωστά, για λόγους ιστορικούς που δεν είναι του παρόντος, για να γίνει πιο αισθητή και κατανοητή από το λαό η απελευθέρωση, καθιερώθηκε να γιορτάζει κάθε πρωτεύουσα του Νομού την ημέρα που αυτή απελευθερώθηκε.

Βέβαια, η μέρα που κηρύσσεται ο πόλεμος, είναι μια, αν οχι αποφράδα μέρα, αλλα μια μέρα δύσκολη, ίσως η δυσκολότερη, που όταν ηγεσία και λαός, αφού εξάντλησαν όλα τα ειρηνικά και διπλωματικά μέσα βρέθηκαν στην αδήριτη ανάγκη να κηρύξουν έναν πόλεμο προκειμένου να απελευθερώσουν υπόδουλους αδερφούς και εδαφικές εκτάσεις που οχι μόνο ιστορικά ανήκαν στην Ελλάδα, αλλά και κατοικούνταν-ζούσαν υπό τον ζυγό Ελληνες όπως έγινε το 1912 ή να αποκρούσουν κάποιον εισβολέα που επιβουλεύεται την εθνική ανεξαρτησία και την εδαφική ακεραιότητα της χώρας, όπως ηταν η κήρυξη του πολέμου από την Ιταλία την 28η Οκτωβρίου του 1940.

Ενώ λοιπόν, είναι παγκοίνως γνωστό, οτι η δικτατορία του 1936 ηταν Αγγλό-Βασιλικής κόπης, και οτι η ανάθεση της αρχηγίας στο Μεταξά θα ένωνε το έθνος, στην πράξη αποδείχθηκε οτι ο μεν Μεταξά συνεργάζονταν με το Βερολίνο γενικά και ως προς τους σκοπούς του επερχόμενου πολέμου, δε ο Βασιλιάς με το Λονδίνο. Εκτός απ τον αντί κομμουνισμό που τους ένωνε, ένα μεγάλο χάσμα χώριζε τους δύο πολιτειακούς παράγοντες.

Η μεταξική πλευρά, που είχε πετύχει οχι μόνο την πλατιά αλλα και βαθειά διείσδυση της Πέμπτης Φάλαγγας που με την ανεξέλεγκτη προπαγάνδα είχε επηρεάσει πολλά ανώτατα στελέχη και τις υπηρεσίες του ελληνικού στρατού, σε βαθμό που ένας μεγάλος αριθμός πίστευε πως ο εθνικό-σοσιαλισμός θα ηταν το μελλοντικό σύστημα διακυβέρνησης, αν οχι του κόσμου οπωσδήποτε όμως της Ευρώπης και οτι ο κάθε Γερμανός στρατιώτης ηταν τόσο φιλέλληνας όσο και ο Γκαίτε.

Η πλευρά αυτή. ήθελε να ρίξουμε μερικές ντουφεκές «για την τιμή των όλων» και η άλλη να ρίξουμε τους Ιταλούς στη θάλασσα. Και από ό,τι αποδείχθηκε αυτό ηταν δυνατόν, αν δεν

υπήρχε αυτή η βαθειά διάσταση απόψεων όσον αφορά τους στόχους του πολέμου. Ετσι κινούμενοι σε δυο βάρκες οδηγηθήκαμε στην κατάρρευση του μετώπου χωρίς ο ελληνικός στρατός και λαός που ήταν αρωγό του να ηττηθεί από τον αρχικό εμπόλεμο που ας κήρυξε τον πόλεμο

Μετά την κατάρρευση του μετώπου, είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα και η πείνα σκότωνε ανθρώπους, οι πόλεις και η ύπαιθρο στέναζε κάτω από τη μπότα των κατακτητών. Το κράτος και η «εθνική ηγεσία» εγκαταλείπει λαό και χώρα πριν την κατάρρευση του μετώπου, χωρίς να νοιώθει τη παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της.

Οπως ηταν φυσικό η εγκατάλειψη του λαού της χώρας απ την «ηγεσία» για ποιον έζησε τα γεγονότα είχε τεράστιες επιπτώσεις στη συνείδηση του λαού. Και δεν είναι μόνο η εγκατάλειψη που αν δεν ισοδυναμεί με ΠΡΟΔΟΣΙΑ, είναι και οι συνθήκες που απαιτούσαν την παρουσία της «ηγεσίας», μα και ο χρόνος και ο τρόπος της εγκατάλειψης. Να μερικά ενδεικτικά των οσων συνέβησαν πριν και κατά την εγκατάλειψη που έχει σημειώνει στο ημερολόγιό του ο Γ Σεφέρης, ανώτερος υπάλληλος του Υπουργείου Εξωτερικών:

«Μεγάλη Τετάρτη, 16 Απριλίου...Στην κυβέρνηση νεύρα. Κανένας ψύχραιμος άνθρωπος. Δεν ξέρουν καλά καλά γιατί φεύγουν και τι θα κάνουν εκεί που θα πάνε. Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο, καμιά προετοιμασία. Ο αγέρας της Κρήτης (αφού το fforei o ffice απέσυρε την συγκατάθεση για την Κύπρο που είχαν συμφωνήσει, με το αιτιολογικό οτι τυχόν εγκατάσταση έστω και σε ένα μικρό κομμάτι Ελλήνων στην Κύπρος, έστω και κάτω από αυτές τις συνθήκες θα δημιουργούσε κακό προηγούμενο) ηταν για αυτούς βραχνάς.

Ο κάθε Υπουργός λογαριάζει πως θα κουβαλήσει τις δεκαπέντε τόσες κασέλες του, τις υπηρέτριες και τα ρέστα. Για την υπηρεσία και κυρίως για την Ελλάδα εκείνες τις μέρες δεν φρόντιζε κανείς...».

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, οχι όμως και της ηγετικής κλίκας, η οποία ανεξάρτητα από τα πιστεύω τους τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό συνέχιζαν το καταχθόνιο έργο τους συνεργαζόμενοι, οι μεν με τους νυν και οι δε με τους μέλλοντες να γίνουν κατακτητές. Με αυτήν την εικόνα της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού μας: η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής.

Η χώρα κατακτήθηκε, οχι από έναν αλλά από τρις κατακτητές. Τώρα ο κάθε Ελληνας έπρεπε να πει το μεγάλο ΝΑΙ ή το ταπεινό και ανθελληνικό οχι. Και τότε οι Ελληνες όπως το 21, κοιτάχθηκαν παλικαρίσια στα μάτια. Αυτή ηταν η πρώτη σπίθα. Η σπίθα-προζύμι της Αντίστασης και η δεύτερη, η φλόγα που πύρωσε τις καρδιές των εκ νέου υπόδουλων Ελλήνων ηταν η ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ). Μια νέα «Φιλική Εταιρεία» ηταν το ΕΑΜ, και μυημένοι σε αυτήν ηταν άμεσα ή έμμεσα όλη η πατρίδα.

Και τότε ο ήρωας των αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, έγιναν ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες, ΕΠΟΝίτες και ΕΔΕΣίτες, (μέχρι που δεν είχαν μπει στον πειρασμό της συνεργασίας με τους νυν κατακτητές και τους μέλλοντες να γίνουν) και το ξεκίνημα μιας καινούριας πορείας άρχισε. Μιας πορείας, ίσως, προ το θάνατο αλλα και τη δόξα μαζί.

Αποδείχνοντας για άλλη μια φορά οτι ο Ελληνικός λαός, δεν είναι ώριμος για σκλαβιά, όπως το είχε πει πριν από πολλά χρόνια ο Δ Γληνός, συμπληρώνοντας το και με το : «Ο μόνος τρόπος για να ζήσει και να πεθάνει κανείς σαν Ανθρωπος, είναι να ζήσει και να πεθάνει για ένα ΙΔΑΝΙΚΟ. Την άλλη μέρα οι Ελληνες ξεκίνησαν να συναντήσουν το θάνατο και ήξεραν το γιατί.

Και τότε, αν το Μεσολόγγι ηταν η πιο ψηλή κορφή του 21, η ΕΑΜική Ελλάδα ηταν ολόκληρη ένα Μεσολόγγι: Από την Κρήτη ως το Ταίναρο και τη Θράκη, η αγωνιζόμενη Ελλάδα ηταν μια Ελλάδα που κολυμπούσε στο ολοφώτεινο όραμα της Λευτεριάς, που την κατακτούσε μόνη της. Ετσι όπως την περιγράφει ο Ποιητής (Σολωμόςς) «...Φως στο χέρι φως στο πόδι και όλα γύρω Σου είναι ΦΩΣ»

Η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά είναι ένα πολυδιάστατο θέμα, γι' αυτό και έγινε αντικείμενο αντιδικίας και πολεμικής. Η έξαρση και η αμφισβήτηση οφείλεται στο γεγονός οτι η προσφορά της ηταν ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ από τη μια πλευρά και συνεργασία οχι μόνο πολιτική αλλα

και ένοπλη με τον κατοχικό κατακτητή από την άλλη, μα και με τον μέλλοντα να γίνει μετά απελευθερωτικά.

Μια προσφορά που οφείλεται στον υπέρτατο βαθμό αναπτυγμένο το πατριωτικό αίσθημα και το καθήκον του λαού να αγωνιστεί για τη Λευτεριά και την Ανεξαρτησία.

Συνεπώς, το πρόβλημα που μπαίνει, είναι ως πότε Εμείς οι Νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμονες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμη, λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή η προσφορά ακόμα μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και τη σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα.

Χωρίς τη μνήμη θα μείνει ανοικτός ο δρόμος για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, ιδανικά και όνειρα, παρελθόν αλλά και το ίδιο το μέλλον. Κάποτε πρέπει να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα:

Αν την 25η Μαρτίου την γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την Επανάσταση του 21 και τη ΓΕΝΝΗΣΗ του Ελληνικού Εθνους, και το 1912 την εν μέρει εδαφική ΕΠΕΚΤΑΣΗ, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε την 12η Οκτωβρίου 1944 την Εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ του Εθνους των Ελλήνων.

Κάθε επέτειος, σκοπό έχει να αναφέρεται στο συγκεκριμένο χρόνο και τους συντελεστές του αγώνα. Να εξάρρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα οποία έγινε ο αγώνας και απελευθερώθηκε η χώρα από τον κατακτητή. Κάθε εθνική επέτειο είναι **θυσία τελούμενη** για την απελευθέρωση και τιμή για τους απελευθερωτές. Αλλωστε ποιο μπορεί να είναι το νόημα μιας επετείου; Αν οχι «Να θυμούνται οι παλιότεροι και να μαθαίνουν οι Νεότεροι το ιστορικό γίγνεσθαι του λαού και της χώρας»;

Η Ελλάδα εδώ 35 τουλάχιστον αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης γενιάς. Η κάθε γενιά για να είναι άξια τέκνα των προγόνων και της Ελλάδας, πρέπει να γνωρίζει, ποια είναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα είναι αυτά που αποτελούν τον πιο άρτιο ηθικό και πατριωτισμό εξοπλισμό. Η γνώση και η μνήμη είναι η μόνη γόνιμη αλήθεια και δύναμη ικανή να θερμάνει το Νου και τις καρδιές της κάθε επόμενης γενιάς. Να γονιμοποιούν το φρόνημα της Νεολαίας που διψά για ζωντανά πρότυπα. Ας της πούμε κάποτε την αλήθεια και ας της έχουμε εμπιστοσύνης, όπως οι δικοί μας γονείς την εμπιστεύτηκαν σε εμάς και οι πρόγονοι στους γονείς μας, έτσι και εμείς ας τους πούμε την **αλήθεια**.

Κάθε λαός δείχνει κάτι απ τον εαυτό του. Κάτι από αυτό που είναι και μπορεί. Και ο γιορτασμός των εθνικών επετείων, είναι ένας τρόπος με τον οποίο θυμάται, τιμά και δοξάζει αυτούς που με τον αγώνα ή και τη ζωή τους ακόμα αναστήσανε το έθνος των Ελλήνων. Τιμά αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν τον γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, το 1912 και το 1944. Αυτά είναι τα τρία καθοριστικής σημασίας ορόσημα που σηματοδοτούν την ύπαρξη της σύγχρονης Ελλάδας.

Ιστορικά και χρονολογικά, η 1η Ιανουαρίου 1822, είναι η μέρα γέννησης της Νέας Ελλάδας, η 26η Οκτωβρίου 1912, η μέρα που η Ελλάδα πήρε την «οριστική» γεωγραφικής της διαμόρφωση με την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης, της Ηπείρου, της Κρήτης και τα Νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και η 12η Οκτωβρίου 1944 που απελευθερώθηκε η χώρα από την τριπλή κατοχή.

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον γιορτασμό στη Χώρα μας των εθνικών επετείων; Με εξαίρεση τον γιορτασμό την απελευθέρωση της Μακεδονίας; Είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε την έναρξη της επανάστασης του 21 και οχι την Νίκη. Το ίδιο ισχύει και για τον Αλβανικό πόλεμο. Γιορτάζουμε έναν πόλεμο που μας κήρυξε η Ιταλία και οχι την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή τετράχρονη κατοχή την 12η Οκτωβρίου του 1944.

Αγαπητέ Μιχάλη όπως γνωρίζεις και γράψει πολλές φορές, στη χώρα μας η ιστορική αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως παραποιείται και διαστρεύλωνετε. Συνεκτιμώντας ο Μεγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάσταση του 21. Μια Επανάσταση, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και τελικά κατέληξε μόνο απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της επανάστασης το Ραγιά και εν μέρει και τους αστούς και ειδικά τους «Φιλικούς», όταν του ζήτησαν να πει τη γνώμη του είπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν έχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό, τι είναι αληθινό». Και όταν διαπίστωσε οτι η ηγεσία παρεκλίνει από τους σκοπούς της Επανάστσης, συνέστησε στους Φιλικούς και τους οπλαρχηγούς να μη δεχθούν την αλλαγή πλεύσης και «οχι μόνο να μη τη δεχθούν» αλλα και να «αντισταθούν...». Αυτή ακριβώς η προσπάθεια να μην παρεκλίνει ειχε σα αποτέλεσμα τους εμφυλίους πολέμους. Το ίδιο συνέβει και κατά τη διάρκεια της κατοχής και οδηγήθηκε η χώρα στον εμφύλιο

Μα την 28η Οκτωβρίου του 40 η Ελλάδα δεν κήρυξε κανένα πόλεμο. Απλώς απέρριψε το Ιταλικό τηλεσίγραφο με το ερώτημα του Μεταξά στα Γαλλικά «έχουμε πόλεμο;». Η λέξη έχουμε πόλεμο δεν σημαίνει οχι. Αν ο Μεταξάς καθώς μιλούσε με τον Ιταλό πρέσβη στα γαλλικά για να πει το οχι που τελικά-μυθολογικά του «έβαλαν» στο στόμα αυτοί που ήθελαν να βγάλουν την Ελλάδα στον πόλεμο, έπρεπε να απαντήσει «ΝΟ» όπως το είπε η αρχηγός του Κ Κ Ισπανίας Πασιονάρια στο δικτάτορα Φράγκο και οχι «έχουμε πόλεμο;». Οταν ρωτάμε δεν απορρίπτουμε!

Και το ερώτημα που μπαίνει είναι ως τότε εμείς οι Νεοέλληνες θα ζούμε με το κάθε φορά μυθοποιημένο Ψέμα και οχι με την γάργαρη, αστραποβόλα και αναλλοίωτη **αλήθεια**; Ξέρω πως στο σύμπαν κόσμο, υπάρχουν δυο αιώνιες και αναμφισβήτες αλήθειες: α) η Αιώνια Κίνηση και β) η Αιώνια Αλλαγή. Στη ζωή αλήθεια είναι το γεγονός που δεν επιδέχεται αμφισβήτηση.

Και αφού η αλήθεια δεν επιδέχεται αμφισβήτηση. Το οχι του Μεταξά επιδέχεται δυο και μόνο ερμηνείες α) αν απάντησε οχι στο τηλεσίγραφο του Ιταλού Πρέσβη με βάση τις φιλοναζιστικές του αντιλήψεις και τις «διαβεβαιώσεις του Χίτλερ» οτι η Ελλάδα δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο απ τη Γερμανία

Η μέρα που κηρύσσεται ο πόλεμος είναι μια πονεμένη μέρα. Μια μέρα πόνου και δακρύων. Μια μέρα με άγνωστο το αποτέλεσμα. Μια μέρα που μπορεί να οδηγήσει σε νίκη, αλλα και σε ήττα. ενω λοιπόν, στην περίπτωση της κήρυξης του πολέμου με την Τουρκία και πολύ σωστά γιορτάζουμε την ημέρα της απελευθέρωσης και οχι την ημέρα της κήρυξης του πολέμου, στην περίπτωση του αλβανικού πολέμου, αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απελευθέρωσης 12/10/1944 γιορτάζουμε την 28η Οκτωβρίου που μας κήρυξαν οι Ιταλοί τον πόλεμος.

Αλήθεια τι είναι αυτό που μας υποχρεώνει να γιορτάζουμε την κήρυξη και οχι τη λήξη-απελευθέρωση; Προκειμένου να εξηγήσει κάνεις αυτό το οξύμωρο σχήμα μόνο μια απάντηση υπάρχει. Οτι εξακολουθούν να υπάρχουν οι δομές εκείνες που θέλουν να διατηρηθεί-να ζει το νόημα και το περιεχόμενο της δικτατορίας και ζωντανή η μνήμη του δικτάτορα Μεταξά. Η νίκη παρά το όποιο κόστος σε ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές λύνει το δράμα. Την ημέρα της νίκης σε αντίθεση με την ημέρα του πολέμου, οι άνθρωποι αγκαλιάζονται, φιλιούνται, φωνάζουν Ζήτω και ως να βαθμό ξεχνούν το δράμα που έζησαν και ο πόνος του σκοτωμένου ή τραυματία πατέρα και γιό, αν δεν ξεχνιέται απαλύνει κάπως.

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον Γιορτασμό στη χώρα μας των εθνικών Επετείων; Με εξαίρεση τον Γιορτασμό και την απελευθέρωση της Μακεδονίας, είμαστε η μόνη χώρα ίσως στον κόσμο, που γιορτάζουμε την Εναρξη της Επανάστασης του 21 και οχι τη Νίκη. Το ίδιο συμβαίνει και την 28η Οκτωβρίου του 1940. Γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου και οχι τη Νίκη. Ιστορικά και χρονολογικά, η 1η Ιανουαρίου 1822, είναι η μέρα γέννηση της Νέας Ελλάδας, η 26η Οκτωβρίου 1912 η μέρα που η Ελλάδα πήρε και την «οριστική» γεωγραφικής της διαμόρφωση με την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης και η 12η Οκτωβρίου 1944 που απελευθερώθηκε απ την τριπλή κατοχή.

Αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απελευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, γιορτάζουμε την ημέρα της έναρξης του πολέμου που μας κήρυξε η Ιταλία. Ειναι και αυτό ένα ακόμα από τα πολλά οξύμωρα και ανιστόρητα που συμβαίνουν στη χώρα μας σε ό,τι έχει σχέση με την ιστορία του μεσοπολέμου της κατοχής και ειδικά την μεταπολεμική, αλλα και γι' αυτό καθ' εαυτό

το 21. Και είναι οξύμωρο και τραγελαφικό γιατί, ούτε της Επανάστασης η νίκη ηταν γνωστή εκ των προτέρων, ούτε και η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη, ώστε να θεωρηθεί εκ των προτέρων ημέρα επετειακής γιορτής η κήρυξη του πολέμου.

Μπορεί π.χ η Γερμανία να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Β! παγκόσμιο πόλεμο; Κάθε επέτειος, σκοπό έχει να αναφέρεται στο συγκεκριμένο χρόνο και τους συντελεστές του αγώνα. Να εξάρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα οποία έγινε ο αγώνας για να απελευθερωθεί η χώρα από εχθρικό ζυγό. Κάθε εθνική επέτειος είναι θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση της χώρας και τιμή για τους απελευθερωτές. Ας τολμήσουμε λοιπόν, να τους αναγνωρίσουμε χωρίς εισαγωγικά και να τους τιμήσουμε όσο πραγματικά τους αξίζεις **καθιερώνοντας** αντί την 28η Οκτωβρίου 1940, την 12η Οκτωβρίου

Αλήθεια τι είναι άραγε αυτό, που σαν λαό και χώρα, μας υποχρεώνει να διαγράψουμε την αξιοθαύμαστη τετράχρονη Αντιστασιακή ιστορία και γιορτάζουμε την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και οχι τη λήξη-απελευθέρωση; Προκειμένου να εξηγήσει κανείς αυτό το οξύμωρο σχήμα, μόνο μια απάντηση μπορεί να δώσει:

Οτι εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμα ζωντανές, οι δομές εκείνες, που θέλουν να διατηρηθεί-να ζεί το νόημα και το περιεχόμενο της Αγγλό-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας και ζωντανή η μνήμη του δικτάτορα Μεταξά. Να ξεχαστεί η προσφορά του λαού, που έβαλε το αίμα και να διαιωνίζεται ο Μεταξάς και το δικτατορικό «λαό πρόβλεπτο» δικτατορικό πνεύμα. Να λειτουργήσει σαν συνισταμένη στην μνήμη του λαού η δικτατορία, έτσι ώστε να μην διαταραχθεί η συνέχεια...

Η «κυβέρνηση» του Καΐρου δεν ηταν πάρα το υποκατάστατο του Φόρεϊν Οφφις, που αυτό ασκούσε την ελληνική εξωτερική «πολιτική» και η ελληνική «κυβέρνηση» ούτε καν ελάμβανε «γνώση των όποιων ελληνικών υποθέσεων». Η υπόθεση της εθνικής αποκατάστασης των δικαίων της, αυτή καθ' εαυτή είναι αμίμητη! Και η πλοκή της τραγικής κωμωδίας πρωτάκουστη. Ενώ περιμέναμε να καθοριστούν τα **Νέα ελληνικά σύνορα.** Εμείς οι αγωνιστές Ελληνες μαθαίναμε τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής από το ιμιεπίσημο Λονδίνο.

Μερικοί θεασώτες του Μεταξά, επιμένουν οτι αφού ο Ματαξάς ειπε το «οχι» και ο γιορτασμό της 28ης αποτελεί μια ιστορική αναφορά στον άνθρωπο του «οχι»

Μετά τον τορπιλισμό της Ελλης στις 15/8/1940, ο περιλάλητος και ένδοξος Μεταξάς, επικοινώνησε με το Βερολίνο από όπου τον διαβεβαιώνουν οτι ο Χίτλερ «ούδεποτε θα επιτρέψει κατά της Ελλάδος Ιταλικήν επίθεση και ιδιαζόντως συνιστά όπως ουδέν μέτρον ληφθεί». Ομως παρά τις διαβεβαιώσεις του Χίτλερ οτι «ουδέποτε θα επιτρέψει επίθεση κατά της Ελλάδος», η επίθεση της Ιταλίας δεν ηταν αναπάντεχη. Την προμηνούσαν με βεβαιότητα οι προηγούμενοι επιθετικοί πόλεμοι της φασιστικής αυτής δύναμης και όλες οι θρασύτατες προκλήσεις εις βάρος της χώρας μας με αποκορύφωμα τον τορπιλισμό της Ελλης. Η Αγγλία βέβαια, θέλοντας να βγάλει την Ελλάδα απ την «ουτερότητα που συνιστούσε ο Χίτλερ να τηρήσει» η χώρα μας στον πόλεμο, αν δεν τις «οργάνωνε» δεν ηταν ξένη απ αυτές τις προκλήσεις.

Επειτα είναι και οι «διαπραγματεύσεις» του Τσόρτσιλ, με τη Γερμανία και η επιθυμία του «να τις παραδώσει αυτές τις χώρες της Βαλκανικής...». καθώς και η απόρριψη-άρνηση της Αγγλίας, στην πρόταση της Ελλάδας δυο χρόνια πριν την κήρυξη του πολέμου να υπογραφεί σύμφωνο συμμαχίας Ελλάδας-Αγγλίας. Την οποία πρόταση απέρριψε με το αιτιολογικό οτι με τέτοια συμμαχία θα «αποτελούσε πρόκλισιν κατά της Ιταλίας...».

Ο τορπιλισμός της «ΕΛΛΗΣ» επιβεβαίωσε ποιας έμπνευσης και κοπής ηταν η Μεταξική δικτατορία. Να τι είπε ανάμεσα στα αλλα ο Μεταξάς (σύμφωνα με το κείμενο από το αρχείο του Μανιαδάκη). «...Εις τας 15 Αυγούστου έγινε ο τορπιλισμός της «ΕΛΛΗΣ». Γνωρίζαμε οτι από την πρώτην στιγμήν οτι το έγκλημα ήτο Ιταλικόν. Εν τούτοις δεν επιτρέψαμε να γνωσθεί οτι έχομεν και τα υλικάς πλέον αποδείξεις περί της εθνικότητος του εγκληματίου...Θα σας αποκαλύψω τώρα, οτι τότε διέταξα να βολιδοσκοπηθεί καταλλήλως το Βερολίνο. ου διεμηνύθη εκ μέρους του Χίτλερ η σύστασης να αποφύγω οιονδέποτε μέτρον δυνάμενον να θεωρηθεί από την Ιταλίαν πρόκλησις...».Και συνεχίζει «Ακούστε δια να συνενοηθούμε. Εγώ κύριοι, οπως επαρκώς σας εξήγησα, ετήρησα μέχρι σήμερον την πολιτικήν του αείμνηστου Βασιλέως

Κωσταντίνου, δηλαδή την πολιτικήν της αυστηράς ουδετερότητος...Ηδη μετά την άδικον επίθεσιν της Ιταλίας, η πολιτική την οποίαν ακολουθώ ειναι πολιτική του αείμνηστου Ελευθερίου Βενιζέλου...».

Και επειδή η δικτατορία ηταν Αγγλο-Βασιλικής έμπευσης και κοπής, ο Αγγλικός Ιμπεριαλισμός ηταν βέβαιος-και είχε τη δύναμη και τα μέσα να το πετύχει-πως στην κρίσιμη στιγμή το καθεστώς της Αθήνας θα έκλινε αποφασιστικά με το μέρος του, παρά το φιλογερμανισμό του Μεταξά και ιδεολογική συμπάθεια προς τον χιτλερισμό του. Εγγύηση για τους Αγγλους ήταν ο βασιλιάς και η δύναμη που αυτός είχε στο στρατό και τον κρατικό μηχανισμό. Αλλά και ο ίδιος ο Ματαξάς το Γενάρη του 1940 είχε πει τα παρακάτω πολύ χαρακτηριστικά λόγια:

«Ειμεθα ουδέτεροι εφ' όσον χρόνον η Αγγλία θέλει να ήμεθα ουδέτεροι. Τίποτε δεν κάναμε χωρίς συνενόησιν με την Αγγλίαν και, τις περισσότερες φορές ό,τι κάνομε γίνεται κατά σύστασιν ή παράκλισιν της Αγγλίας...Η Ελλάς είναι ζωτικό τμήμα της Αγγλικής αυτοκρατορικής άμυνας...»

Μερικοί απολογητές της δικτατορίας και υμνωδοί του δικτάτορα πασχίζουν να τον προβάλουν σαν άνθρωπο γεμάτο αποφασιστικότητα, θάρρος και ευψυχία τόσο κατά την επίδοση σ αυτόν του ιταλικού τελεσιγράφου όσο και αμέσως μετά την κήρυξη του ελληνό-ιταλικού πολέμου. Ποια ήταν όμως η πραγματική συμπεριφορά του Μεταξά κατά τις κρίσιμες εκείνες ώρες;

Ο ιστορικός Γιάννης Κορδάτος γράφει πως «...Ο Ματαξάς κανένα ΟΧΙ δεν είπε στον Ιταλό πρεσβευτή. Το ΟΧΙ, το Μεγάλο, το Πελώριο ΟΧΙ το είπε ο Ελληνικός Λαός και στο Αλβανικό πόλεμο και ύστερα το ακόμα μεγαλύτερο και βροντερότερο ΟΧΙ στην κατοχή με την οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης».

Ο Μεταξάς δεν έπαιξε τον ιστορικό ρόλο που καλούσαν οι περιστάσεις να παίξει. Ως την τελευταία στιγμή έλπιζε πως ο Μουσουλίνι δε θα μας επιτεθόταν, γιατί πολλά περίμενε απ τον Χίτλερ που τον πίστευε ανέκαθεν φίλο και προστάτη της Ελλάδας! Γι' αυτό οταν στις 4 το πρωί της 28η τον ξύπνησε ο Ιταλός πτεσβευτής Γκράτσι, να του επιδώσει το τελεσίγραφο «δεν κατάλαβε περί τίνους πρόκειται». Αυτό διηγείται ο Γκράτσι, που κατά τα αλλα γράφει με πολύ συμπάθεια για το Μεταξά, όταν όμως διάβασε το τελεσίγραφο, ούτε αγρίεψε, ούτε κράτησε την ψυχραιμία του, ούτε βρήκε δυο λέξεις από εκείνες που μένουν ιστορικές να πει για λογαρισμό της Ελλάδας. Παρά δάκρυσε, κοίταξε κατάματα το Γκράτσι και με συγκινημένη αλλα σταθερή φωνή του είπε (στα γαλλικά): Ωστε έχουμε πόλεμο». Αυτές ηταν οι λέξεις που με λίγα καρικεύματα μετατράπηκαν σε μεταξίκο οχι.

Ο,τι λένε και κάνουν οι προγόνοι, πάει απ το παιδί στ αγγόνι.

Ο λαός μας μέσα στην ένδοξη χωρία των λαών της Ευρώπης, που ύψωσαν το ανάστημά τους κατά του Χίτλερ, του Μουσουλίνι και τους εγχώριους ομογάλακτους και έγραψαν με το αίμα τους ένα ασύγκριτο Επος μέσα στους πρώτους, είναι ο ελληνικός λαός. Αρχισε με το Επος στα αλβανικά βουνά. Το συνέχισε στις πόλεις. Τον άπλωσε ξανά στα βουνά και τους Κάμπους. Λευτέρωσε μόνος τη χώρα. Και πήρε θέση, ματωμένος, γυμνός και πεινασμένος, αλλα περήφανος και πανώριος στην πρώτη-πρώτη γραμμή των ενδόξων λαών της Ευρώπης στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων: Εθνική Αντίσταση λέγονται τα πιστοποιητικά αυτού του αγώνα

Επειδή το θέμα με το οποίο θα ασχοληθώ, έχει άμεση σχέση με το ιστορικό παρελθόν, πριν προχωρήσω θα ήθελα να διαβαιώσω όσους τυχόν διαβάσουν το κείμενο, οτι δεν είναι για λόγους νοσταλγίας που κάνω αυτήν τη νοητή επιστροφή στο παρελθόν. Αν και με συγκινεί η ανάμνηση των γεγονότων και των ανθρώπων με τους οποίους έζησα τα πιο δύσκολα χρόνια της ζωής μου. Επιστρέφω εκεί γιατί όλα αυτά τα χρόνια προ υπήρξε μέσα μου και εξακολουθεί να υπάρχει ένα μεγάλο, ένα πελώριο ερώτημα. Ενα αναπάντητο μέχρι σήμερα ερώτημα. Ενα ερώτημα που η απάντησή του μπορούσε να αλλάξει την μεταπολεμική πορεία της χώρας και του λαού μας.

Ειναι γεγονός αναμφισβήτητο οτι οι δυνάμεις που συνεργάζονταν με τους Αγγλούς, οι μέλλοντες να γίνουν νεοκατακτητές, θα είχαν οποσδήποτε γνώση της συμφωνίας που έκανε ο Τσιόρτσιλ με τον Στάλην σε ό,τι αφορά την παραχώρηση της Ελλάδας στους Αγγλους-Δυτικούς. Και το ερώτημα είναι:

γιατί οι Αστοί δημοκράτες και όποιοι άλλοι προοδευτικοί, ενώ μπορούσαν έστω και μετά το Δεκέμβρη του 1944 και κυρίως μετά τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ και ειδικά μετά την επιβεβαίωση οτι ο Κόκκινος στρατός, δεν θα παραβίαζε τα ελληνικά σύνορα, δεν θέλησαν να προσεταιριστούν αυτό το λαϊκό ΕΑΜικό κίνημα; Και αντί γι' αυτό οχι μόνο στήριξαν του Αγγλους, τις ντόπιες ολιγαρχικές αντιδραστικές και σκοτεινές δυνάμεις, τους δοσίλογους και το παρακράτος, αλλα και συμμετείχαν ενεργά στην εξόντωση αυτού του λαϊκού κινήματος.

Του κινήματος που πολέμησε οχι μόνο για την απελευθέρωση της χώρας, αλλα και στο βαθμό που του επέτρεψαν οι δυνάμεις του, ενταγμένο στην αντιφασιστική συμμαχία, βοήθησε ενεργά να ηττηθεί ο άξονας, που ηταν η ατμομηχανή του φασισμού.

Και θέτω το ερώτημα αυτό γιατί πάρα τα 62 χρόνια, η χώρα εξακολουθεί να σχιαμαχεί με τα ίδια προβλήματα: Εθνική και οικονομική ανεξαρτησία, ακεραιότητα και αυτοτέλεια, Δημοκρατία και ελευθερία. Γιατί τα σημερινά-αποστασίες, Χούντες, διαπλοκή-κάθαρση, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, SIA, ξένοι πράκτορες, απαγωγές, υποκλοπές και τόσα αλλα-δεν ξεπήδησαν τώρα δα ξαφνικά και απρόσμενα.

Οπως και αν λέγονται οι ξένοι, Γερμανοί, Αγγλοι ή Αμερικανοί, αποικιοκράτες, ιμπεριαλιστές ή νεοφιλελεύθεροι όλοι τον ίδιο στόχο είχαν, μα και έχουν: Να πάρουν και πως να κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνικτικά δεμένη; Πως θα παραμείνει παντοτεινά «το αγκιστρωμένο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων σε αυτήν την γεωστρατηγικά γωνιά, σε αυτό το στραυροδρόμι του κόσμου.

Η χώρα απελευθερώθηκε στις 12 του Οκτώβρη 1944. Μέχρι τις 4 του Δεκέμβρη που άρχισαν οι συγκρούσεις μεσολάβησαν 53 μέρες. Αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ήθελε, «είχε στο πρόγραμμά να καταλάβει την εξουσία θα το είχε κάνεις. Είχε το χρόνο και τη δύναμη: πολιτική και ένοπλη. Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ την ήθελε πράγματι την εξουσία.

Την ήθελε όμως μόνο αν σε ελεύθερες εκλογές, ο λαός την έδινε με την ψήφο του, όπως το είχε καθορίσει στο πρόγραμμά του. γι' αυτό και τήρησε με ευλάβια την υπογραφή του. Μέσα σε αυτές τις 53 μέρες η αστική τάξη έχοντας τόσα ακλόνητα στοιχεία και διαβεβαιώσεις, από Αγγλους και Ρώσους και κυρίως εγγυήσεις απ τους Αγγλους οτι στην Ελλάδα, και αν ακόμα το ΕΑΜ πάρει στις εκλογές με το 91% των ψήφων δεν πρόκειται να αλλάξει το κοινωνικό-οικονομικό καθεστώς. Με εδραιωμένη λοιπόν, την πεποίθηση οτι δεν κινδυνεύει το αστικό καθεστώς.

Αν η αστική τάξη όρθωνε το ανάστημά της μπορούσαν να αναζητηθούν λύσεις και ειδικά μετά την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, οι λύσεις που μπορούσαν να δοθούν αρκεί να υπήρχε θέληση υπήρχαν. Και ηταν πολλές.

Και ηταν αυτή ακριβώς η θέληση που έλλειπε απ την πλευρά των ξένων και των ντόπιων σκοτεινών και δοσίλογων δυνάμεων. Των δυνάμεων αυτών που με μια ειρηνική λύση έπρεπε να λογοδοτήσουν για την όποια μορφή συνεργασία με τους κατακτητές και ειδικά για την ένοπλη συνεργία με τους κατακτητές. Ο πόλεμος για τους Αγγλους, τη Δεξιά και την ολιγαρχία τελείωσε, αυτοί με την ένοπλη επέμβαση και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ κέρδισαν, τα συμφέροντά τους εξασφαλίστηκαν.

Το λαό δεν τον είχαν πια ανάγκη, δεν τον χρειάζονταν άλλο. Θεώρησαν οτι ηταν καιρός πια να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μεγάλος, ο απαράμιλλος», οι «...ήρωες σαν Ελληνες...». Ο,τι ηταν να γίνει έγινε. Τώρα καλά θα κάνει να τα ξεχάσει όλα αυτά, να μαζευτεί στη γωνιά του να ξαναγίνει αυτός που ηταν την εποχή του «άκου, βλέπε, σώπα», να δουλεύει και να μη μιλάει.

Και το ερώτημα παραμένει. Τότε γιατί χάσαμε αυτή τη μοναδική ευκαιρία που είχαμε να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία και να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για μάς τους Ελληνες; Τι ηταν τέλος πάντων αυτό που φόβισε τόσο πολύ την αστική τάξη της χώρας; Η τι ηταν αυτό που τους ανάγκασε αντί να συμπαραταχθούν με το λαό τον φύσει σύμμαχο και συντάχθηκαν με τους φύσει «εχθρούς τους», τους ξένους, τη Δεξιά και την ολιγαρχία;

Βέβαια μια απάντηση που θα μπορούσε να δώσει κανείς είναι οτι και η Αστική τάξη, φοβήθηκε τη δύναμη και την απόφαση του λαού. Του λαού που δεν αφορούσε μόνο την Αριστερά που ήθελε να τελειώσει μια για πάντα με την εξάρτηση και τις μελλοντική υποθήκη της χώρας στους παλιούς και νέους επικυρίαρχους. Οσο όμως αποφασισμένος και αν ηταν ο λαός, η διαβεβαίωση οτι δεν θα παρέμβουν οι Ρώσοι το Δεκέμβρη και οι εγγυήσεις που τους παρείχε η Αγγλία στη δεξιά, μια διαβεβαίωση πως ο,τι και αν συμβεί δεν θα αλλάξει το αστικό καθεστώς, έπρεπε να την είχαν πάρει σοβαρά υπόψη τους. Και αυτό οχι μόνο το είπαν αλλα και το απέδειξαν με την βάβραρη ένοπλη επέμβαση σε μια απελευθερωμένη χώρα.

Μια άλλη απάντηση που θα μπορούσε να δώσει κανείς ήταν και παραμένει: οτι είχαν χάσει την επαφή με το λαό και ο ο κίνδυνος να κερδίσει το ΕΑΜ τις εκλογές ηταν μεγάλος. Το είχε πει Αντωνυ Ηντεν όταν με τον Μακ Μίλλαν είχαν επισκεφθεί την απελευθερωμένη Αθήνα μαζί με την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας: «Με οποιονδήποτε σύστημα και αν γίνουν οι εκλογές, το ΕΑΜ θα τις κερδίσει». Και αυτή η διαπίστωση ήταν που οδήγησε στην αιματοχυσία του Δεκέμβρη

Αυτό όμως θα μπορούσαν να το επικαλεσθούν μέχρι τις 4 του Δεκέμβρη του 44. Μετά όμως την επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, ο φόβος αυτός έπαψε πια να υπάρχει. Για τους Αγγλους όμως, τη Δεξιά και την ολιγαρχία το ίδιο μεγάλος ηταν ο κίνδυνος και αν ακόμα το ΕΑΜ τις έχανε τις εκλογές,

Με τις πολιτικές δυνάμεις που διέθετε το ΕΑΜ και η ανύπαρξη οργάνωσης και η γύμνια της αστικής τάξης, το ΕΑΜ στις εκλογές αν ποτέ φτάναμε (δια τον ίδιο λόγω δεν φτάσαμε και τις 5 του Μάη του 1967 παρ' όλο που είχαν προκηρυχθεί οι εκλογές) θα κατακτούσε αξιόλογη αντιπολίτευση με προοπτική στις επόμενες ή τις μεθεπόμενες εκλογές να τις κερδίσει.

Για να αποφύγουν, και να διασφαλίσουν λοιπόν, και αυτόν τον κίνδυνο οργάνωσαν κατά τέτοιο τρόπο τις πρώτες εκλογές και μετά τον σφαγιασμό του Δεκέμβρη τη μετά βαρκιζιανή λευκή τρομοκρατία την Αλτάμπα τις συλλήψεις στις εκλογές που έγιναν το Μάρτη του 1946, ώστε να τον αποκλείσουν και αυτόν τον κίνδυνο και αφού ψήφισα τα δέντρα και οι χιλιάδες πρόγονοι έδωσαν στα κόμματα του ΕΑΜ που είχαν κάνει αποχή 9%. Και αναρωτιέται κανείς: αλήθεια για αυτό το 9% αιματοκύλησαν την Ελλάδα;

Σήμερα είναι ιστορικά αποδεδειγμένο πως αν οι αστοί δημοκράτες και οι όποιοι προοδευτικοί στο διάστημα αυτό, αντί να συνταχθούν με τους ξένους, τη Δεξιά και την ολιγαρχία, προσεταιρίζονταν αυτό το λαϊκό κίνημα, εκτός του οτι θα είχαμε αποφύγει τον εμφύλιο, η Ελλάδα και ο λαός δεν θα ζούσε το μετά απελευθερωτικό δράμα της αλληλοσφαγής. Και δεν θα το ζούσε γιατί ο προσεταιρισμός του κινήματος:

Θα άνοιγε το δρόμο στις καινούργιες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και τα κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατος ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονίζονταν, η **αναγεννημένη** αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά αναξάρτητη στο πλευρό των τριών μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου: της Αγγλίας, των ΗΠΑ και την Σοβιετική Ενωση, αλλα και στο πλευρό όλων των άλλων λαών των ενωμένων εθνών.

Η προσφορά της Ελλάδας στον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση και τον αντιφασιστικό αγώνα ηταν μεγάλη. Οι συνέπειες της συμμετοχής της σε νεκρούς και καταστροφές ηταν τεράστιες σε σχέση με τον πληθυσμό της και από αυτή δα, 11,5 η Ρωσία 7,ι η Ελλάδα και ακολουθούν οι Σέρβοι και οι Πολωνοί, ενώ Αγγλοι είχαν μόνο 340,000 νεκρούς και οι Αμερικανοί μερικές χιλιάδες περισσότερους. Οσο για τις υλικές καταστροφές στις ΗΠΑ, δεν έσπασε ούτε ένα κεραμμύδι και την Αγγλια έκτος απ τις μερικές καταστροφές που προκάλεσαν οι γερμανικοί πύραυλοι στο Λονδίνο.

Τα κέρδη όμως τεράστια και για τους δυο και ειδικά για τις ΗΠΑ, που εισέπραξε και από αυτόν τον Παγκόσμιο Πόλεμο, όπως είχε εισπράξει και απ τον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο την αξία τους.

Αξίες που της έδωσαν τη δυνατότητα να αναδειχθεί σε παγκόσμια δύναμη και μετά την πτώση του «Υπαρκτού» σε παγκόσμια υπερδύναμη.

Αφού λοιπόν, η προσφορά ηταν μεγάλη, έπρεπε και οι εθνικές διεκδικήσεις να ηταν εξ ίσου μεγάλες. Και ηταν αυτές ακριβώς διεκδικήσεις και τα εθνικά δίκαια, που για να ικανοποιηθούν έπρεπε να αφαιρεθούν απ τους ίδιους τους Αγγλους: η Κύπρος και απ την Τουρκία, η Ανατολική Θράκη τα Δαδρανέλια κλπ, κάτι που ποτέ και για κανένα λόγω θα αποδέχοταν ο Τσιόρτσιλ: να **μεγαλώσει** εδαφικά και ά**λλο** η Ελλάδα εις βάρος της Τουρκίας!

Για να μην υποστεί λοιπόν, αυτόν τον «ακροτηριασμό» η φίλτατη και σύμμαχος των Τόρυδων Τουρκία, μα και να απαλλάξει τον εαυτό της και τη Γερμανία που τόσο βοήθησε τους Αγγλους πολεμώντας με εμπάθεια και απανθρωπιά την Αντίσταση απ τις πολεμικές επανορθώσεις, έστω προσωρινά.

Και οχι μόνο γιατί εκτός απ τις υλικές επανορθώσεις και την αποζημίωση των θυμάτων, την εξόφληση του δανείου που με τη βία απέσπασε σε συνεργασία με τις κυβερνήσεις Κούϊσλιγκ, στη διάρκεια της κατοχής έπρεπε, να είχε επιστρέψει και τους αρχαιολογικούς θυσαυρούς που λεηλάτησαν τα γερμανικά στρατεύματα και οι αρχαιολογικές αποστολές στην Ελλάδα την ίδια εποχή.

Οι ναζί δεν ηταν απλώς οι μεγαλύτεροι δολοφόνοι της ιστορίας αλλά και οι μεγαλύτεροι κλέφτες. Δεν άρπαζαν μόνο κομμάτια που μπορούσαν να μπουν στα Μουσεία, αλλα και ο,τι έβρισκαν μπροστά τους: Επιπλα, κηροπήγια, εικόνες, προίκες απ τα πλουσιόσπιτα και ό,τι όλλο μπορούσαν να σηκώσουν με τα χέρια τους. Η κλοπή της πολιτιστική κληρονομιάς και της ιδιοκτησίας ενός λαού, ηταν ένας από τους βασικούς τρόπους υποβάθμισης και αφαίρεσης της ανθρώπινης ιδιότητας.

Η ένοπλη επέμβαση και ο εμφύλιος ήταν αυτός που θα απάλαζε τον Τσιόρτσιλ, απ το αδιέξοδο που του δημιούργησαν το αλβανικό Επός και σε συνέχεια το Αντιστασιακό και τους Γερμανούς να μην εξοφλήση το δάνειο, να αποζημιώσει τα θύματα και τις υλικές καταστροφές και να παρατείνει για 60 χρόνια να αποδεχθεί σε σχέση με την Ελλάδα το παρελθόν της και να μάθει να συμβιώνει με τα εγκλήματά της.

Ο ΤΡΙΣ ΕΝΔΟΞΟΣ ΓΕΝΆΡΗΣ ΤΟΥ 1822 ΚΑΙ Ο ΔΙΣ ΕΝΔΟΞΟΣ ΟΚΤΩΜΒΡΗΣ ΤΟΥ 1912 ΚΑΙ 1944 ΟΙ ΜΗΝΕΣ

Που η Ελλάδα αναστήθηκε, επεκτάθηκε και απελευθερώθηκε και θα ζει ανά τους αιώνες

Κόγιας Νίκος

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ Ο ΤΡΙΤΟΣ ΒΑΣΙΚΟΣ ΑΝ ΟΧΙ Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΠΥΛΩΝΑΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

*Η βιολογία του έθνους είναι η Γλώσσα. Η **Δημώδη** Γλώσσα και η **Μνήμη** του. Αν τα κύτταρα της μνήμης και η δομή της γλώσσας αποσυνδεθούν, το σώμα του έθνους καταρρέει. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου στο κοινωνικό-ιστορικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας.*

Χωρίς τη μνήμη οι όποιες ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες. Και σαν άγνωστες, δεν βοηθούν την επικοινωνία του έθνους με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του. Χωρίς τη μνήμη μένει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας, στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, αξίες, παρελθόν, αλλα και το ίδιο το μέλλον ατόμων και λαών.

*Χωρίς τη μνήμη του **ΕΜΕΙΣ-ΟΛΟΙ,** εύκολα θα φτάσουμε στο **Εγώ**-ο **ΕΝΑΣ**. Και ακόμα πιο εύκολα θα φτάσουμε στο «Και ωκοδόμησεν εις υψηλά παλάτια το Αγιαστήριον αυτού...Και Σου είναι οι Ουρανοί και Σου η Γη...Διότι μέγας είσαι και κάνεις θαύματα... Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΠΤ. Και τότε χωρίς μνήμη και ιδανικά αλί και τρισαλί, στο λαό που έχασε τη μνήμη και συμβιβάστηκε εκποιώντας τα ιδανικά: της αξιοπρέπειας, της Ελευθερία, της Εθνικής Ανεξαρτησία, της Δημοκρατίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης. Ομως η Δεξιά τόσο στη διάρκεια της Βασιλό-*

μεταξικής δικτατορίας, άλλο τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ δε περισσότερο μετά την απελευθέρωση και ειδικά μετά την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, έλεγχε μέσω του παρακράτους και το κράτος.

Ενα παρακράτος που ως διά μαγείας, από συνεργάτες πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα, καταδότες κουκουλοφόροι, μετατράπηκαν σε «εθνικόφρονες». Κάθε μέρα που περνούσε χωρίς σταθερή κυβέρνηση και έλεγχο, το παρακράτος αύξανε την επιρροή του στον κρατικό μηχανισμό και την κοινωνικό-οικονομική καταξίωσή τους. Οι συνεργάτες και οι Μαυραγορήτες ενώ ηταν, η νέα μορφή του προδότη στη διάρκεια της κατοχή διαμόρφωσαν, και τελικά συγκρότησαν, αρκετά μετά απελευθερωτικά ***Νέα αστικά Ζτάκια*** *στη χώρα και ειδικά οι συμμετέχοντες στις ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, οι υψηλά ιστάμενοι για δικό τους και μόνο όφελος τους ενέταξαν την μεταλλευτική, την πολεμική βιομηχανία και τις μεγάλες εμπορικές επιχειρήσεις στην πολεμική μηχανή του άξονα.*

Η δικαιοσύνη μπροστά σε αυτήν την παράλυση των θεσμών, την λευκή τρομοκρατία, σε αυτόν ζόφο, που και αυτός ακόμα ο Αμερικανός ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής» κ Λίλαντ Στόουν, μετέδωσε οτι η «Αθήνα ειναι η πιο θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης». Αν δεχθούμε οτι εκτός απ το κομμάτι της δικαιοσύνη που έφυγε με αυτούς που εγκατάλλειψαν λαό και χώρα και γύρισαν μαζί με την κυβέρνηση της Εθνικής Ενότητας απ το Κάϊρο, στην οποία κυβέρνηση συμμετείχε και το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), η κυβέρνηση του βουνού με 5 ή 6 υπουργούς, το σύνολο του δικαστικού σώματος ζούσε από κοντά, ίσως πιο κοντά απ τον καθένα τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στη χώρα, τόσο κατά την μεταξική περίοδο άλλο τόσο και στην κατοχή.

Και όταν η Αθήνα είναι η πιο θλιβερή πρωτεύουσα, ο καθέναν αντιλαμβάνεται τι συναίβενε στην Υπαιθρο. Αντί λοιπόν, η δικαιοσύνη μπροστά σε αυτή την τραγική για τη χώρα κατάσταση να ενεργοποιήσει, αυτεπάγγελτα αντιστάσεις. Αντιστάσεις που θα ανάγκαζαν και την κυβέρνηση να κινητοποιήσει και αυτή δυνάμεις για να αντιμετωπίσει τη λαίλαπα του εκχυδαϊσμού του δημόσιου βίου και τη διάλυση των πάντων, τόσο η κυβέρνηση άλλο τόσο και η δικαιοσύνη (με εξαιρέσεις) ταύτισαν απόψεις και συμφέροντά της, με αυτά νεκραναστημένης Δεξιάς. Σφυχτά αγκαλιάστηκαν με την Μεταξική και κατοχική Ελλάδα. Εγινε όργανο της μετά κατοχικής με τα γνωστά επακόλουθα για το λαό και τη χώρα.

Μια Ελλάδα που ηταν συνδεδεμένη με χίλιους δεσμούς και δομές και εξαρτήσεις με τον αγγλικό ιμπεριαλισμό, και άλλες τόσες με το γερμανικό φασισμό, πριν απ την επιβολή της δικτατορία. Μια Ελλάδα, που επί 4 και πλέον χρόνια επέβαλε με διατάγματα τα φασιστικά ιδεώδη. Μια Ελλάδα που οχι μόνο διατήρησε και εξέφρασε έμπρακτα την αντί κομμουνιστική εμπάθεια, αλλα και την επέκτεινε, χαρακτηρίζοντας συλίβδην τον λαό εχθρό, συνεργαζόμενη με τους κατακτητές γεγονός, που την κατέστησε ανίκανη να εκμεταλλευθεί-αξιοποιήσει την διπλή εθνική Εποποιεία, ακυρώνοντας με αντεθνικές πράξεις την συμβολή της χώρας στην ήττα του άξονα, την αντιφασιστική Νίκη και την απελευθέρωση της χώρας.

Ταυτιζόμενη και η Δικαιοσύνη (εξαιρέσεις) με τους συνεργάτες πρώτα και σε συνέχεια με την επανακάμψασα κλίκα του Μεταξά. Μια 4η Αυγούστου εμπλουτισμένη και με τους κατοχικούς πολιτικούς και ένοπλους συνεργάτες. Με αυτούς που διάρκεια της κατοχής, στις κατοχικές ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, κατέχοντας τις ποιο κέραιες θέσεις κλειδιά. Θέσεις από τις οποίες με διατάγματα και ρυθμιστικές παρεμβάσεις στην κοινωνία και την οικονομία, ενέταξαν ολόκληρη την ελληνική βιομηχανία, κυρίως την πολεμική και την μεταλλευτική, καθώς και τις βασικές εμπορικές επιχειρήσεις, (υποδομή της Μαύρης αγορά) εν αγνοία του λαού στην πολεμική μηχανή του άξονα.

*Ενέργειες και πράξεις συνεργασίας με τους κατακτητές, που άπτονται της εθνικής προδοσίας, τη στιγμή που η χώρα βρίσκονταν σε πόλεμο με τον άξονα. Αλήθεια όλα αυτά δεν τα έβλεπε η δικαιοσύνη; Και αφού τα έβλεπε και τα ήξερε, γιατί συντάχθηκε μαζί τους και τις δυο φορές; Και κυρίως όταν έστω μερικοί από αυτούς στιγερούς εθνοπροδότες έφτασαν στη δικαιοσύνη, οι δικαστές γιατί ζητούσαν η πράξη συνεργασίας να είναι οχι μόνο «****εκούσια****» αλλα και «****συνειδητή****»;*

Οπως γράφει και ο Εισαγγελέας κ Δελαπόρτας: οι μόνοι που μπορούσαν να καταγγίλουν κάποιο για συνεργάτη ηταν οι παθόντες και κατά κύριο λόγω ο Αριστερός, που ο συνεργάτης τον κατέδωσε στους κατακτητές. Ο Αντιστασιακός που συνέλλαβαν μέλος της οικογενείας του, που κούρεψαν ή βίασαν την γυναίκα και την αδερφή του ή κακοποίησαν τη Μάνα του. Αυτός μόνο είχε λόγο να μύνηση τον έλληνα συνεργάτη στη Δικαιοσύνη.

Κάτω όμως υπό τις τραγικές για τη χώρα συνθήκες, και ειδικά για τον Αντιστασιακό παθόντα, πως να πάει στην ασφάλεια να καταγγείλει τον συνεργάτη καταδότη, τη στιγμή που φεύγοντας απ το σπίτι δεν ήξερε αν θα γυρίσει σώος; Επειδή ηταν τόσες πολλές οι πράξεις κατάδοσης, βιασμών, κακοποίησης και ειδικά στα χωριά τα θέματα αυτά ηταν καυτά και καθημερινά.

Ο παθόν συναντούσε τον καταδότη στο δρόμο, γι' αυτό και υπήρξαν εκατοτοντάδες καταγγελίες καταδοτών, που οι συγγενείς του Αντιστασιακού οδηγήθηκα στο στρατόπεδο, την Γερμανία ή και στο εκτελεστικό απόσπασμα. Ομως και όταν κάποιος τολμούσε να πάει στην ασφάλεια για να καταγγείλει ή τον συνελλάμβαναν καθ' οδόν ή μόλις έβγαινε απ την ασφάλεια ή του έλεγαν οτι πρέπει να «προσέχει» στο εξής, γιατί δεν αρκεί η μόνο να τον καταγγείλει, αλλά πρέπει και να αποδείξει με στοιχεία οτι η πράξη αυτή ηταν σε γνώση του καταδότη οτι ηταν «αντεθνική»! Αυτά όσον αφορά τους δωσίλογους και τους καταδότες.

Ενώ για τους Αντιστασιακούς αρκούσε και ένα νεύμα του καταδότη για να βρεθεί ο Αντιστασιακός στην ασφάλεια. Και μετά με την κατάθεση του μάρτυρα κατηγορίας, που τον είδε για πρώτη φορά έξω απ την πόρτα του στρατοδικείο η καταδίκη του ήταν αναμφισβήτητα σίγουρη. Την ώρα της δίκης κάποιος απ την έδρα του στρατοδικείου ρωτάει τον μάρτυρα;

-τον ήξερες τον κατηγορούμενο;

- Οχι καλά. Δύο-τρεις φορές τον είδα στο κελί που τον είχαν;. Κεφάλι αγύριστο.

Ο κατηγορούμενος καταδικάστηκε -φυσικά-σε θάνατο και εκτελέστηκε...

Αυτοί ήθελαν να παραταθεί η κατοχή. Στα μέτωπα όμως η ήττα του άξονα είχε ήδη διαγραφεί. Και επειδή, και κυρίως γι' αυτό, η Δεξιά που εκπροσωπούσαν και η Δικαιοσύνη κάλυψαν «νομικά», ηταν ατόφια η 4η Αυγούστου, εμπλουτισμένη και στη φασιστική πράξη και δράση στη διάρκεια της δικτατορία και την κατοχή, δεν είχε, ούτε εθνικό, μα ούτε-κοινωνικό πρόγραμμα για την μεταπολεμική Ελλάδα, σε αντίθεση με το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) που είχε ένα άρτια τεκμηριωμένο πρόγραμμα.

Ενα πρόγραμμα, που το επεξεργάστηκε το Εθνικό Συμβούλιο, που αποτελούνταν από 296 βουλευτές εκλεγμένοι από τις εκλογές που έγιναν τον Απρίλη του 1944 σε όλη την Ελλάδα (αρκετοί ήταν από την προηγούμενη βουλή που διέλυσε Μεταξάς) και ενέκρινε η κυβέρνηση του βουνού: Στηριγμένο σε αυτές τις βάσεις το εκλεγμένο από τον σύνολο του λαού Εθνικό Συμβούλιο, ύψωσε την κυρίαρχη φωνή του αγωνιζόμενου Εθνους, πήγε στο Κάϊρο για διαπραγματεύσεις, με τις δυνάμεις που εγκατάλλειψαν λαό και χώρα για να επιτευφθεί η πολυπόθητη Εθνική Ενότητα.

Αντί για ενότητα οι αντιπρόσωποι της κυβέρνησης του Βουνού βρέθηκαν σε ένα εχθρικό περιβάλλον. που στόχευε στο να «Ελληνοποιήσουν» τα Αγγλικά σχέδια επέμβασης και να εμποδίσουν τον ελληνικό λαό να γευτεί τους καρπούς των αγώνων και των θυσιών.

Ενεργόντας, σαν υποχείρια του Τσώτρσιλ, που όμως τους υποσχέθηκε οτι και αν ακόμα χρειασθεί να επ'εμβει έστω και ένοπλα, δεν θα δίσταζε να το κάνει.

Το πρόγραμμα που είχε επιξεργασθεί και ανακοινώσει στο λαό : «...θα άνοιγε το δρόμο τις καινούργιες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των Εθνικών της δικαίων, προ την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών.

Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων

συμμάχων της, εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο πλευρό όλων των ενωμένων εθνών...»

Παραγωγός της Γλώσσας και στοκάρισμα της μνήμης είναι ο λαός. Για την απαράκλητη διαφύλαξη και επέκταση αυτών των δομικών στοιχείων της κοινωνίας, μέσω των εκλογών κάνει την επιλογή-προτίμηση σε κάποια πρόσωπα σαν τα καταλληλότερα για ένα αξίωμα.

Η εκλογή είναι μια ιδιαίτερη πράξη, η στιγμή της βούλησης, που διακρίνεται από άλλες πράξεις, όπως την απόφαση που προηγείται και η εκτέλεση που ακολουθεί. Ακόμα διακρίνεται από την απλή επιθυμία, γιατί αυτή αναφέρεται στον σκοπό, ενώ η εκλογή στα μέσα. Μέσω λοιπόν, των εκλογών ο λαός εκλέγει τους αντιπροσώπους για την κυβέρνηση της χώρας, και οι αντιπρόσωποι την κυβέρνηση. Συνεπώς η Πολιτειακή εξουσία με τους θεσμούς και ειδικά το θεσμό της ***Δικαιοσύνης,*** *είναι αυτή που πρέπει να είναι ο Θεματοφύλακας άγγελος προστάτης, οχι μόνο της* ***Γλώσσας*** *και τα κύτταρα της* ***μνήμης,*** *αλλα και των όποιων φυσικών και κοινωνικών ατομικών* ***δικαιωμάτων****.*

Και επειδή ο λόγος για την εξουσία και τον τρόπο που κάθε φορά λειτουργεί, θα δώσω το λόγω στον Αδαμάντιο Κοραή. Ο Κοραής μιλώντας για το πώς λειτουργεί η εξουσία, σε διάλογο που είχε με κάποιον συνομιληρή που τον ρωτάει: «Πόσους ευρήκες εμπιστευθέντας εξουσίαν ανυπεύθυνον, χωρίς να την μεταβάλουσιν εις δυναστείαν;- Τόσον ολίγους, ωστ' ουδ εις αυτόν τον Σωκράτην ήθελα τολμήσει να εμπιστευτώ την εξουσίαν ανυθεύθυνον, φοβούμενος καν μην τον βάλω εις πειρασμόν τυραννίας». Αυτό ακριβώς είναι το έργο, κυρίαρχο έργο της δικαιοσύνης. Να μην επιτρέψει στην εξουσία να οδηγηθεί στην τυραννία.

Τα Συντάγματα, όλα σχεδόν τα ελληνικά Συντάγματα καθιερώνουν οτι α) «Θεμέλιο του πολιτεύματος είναι η λαϊκή κυριαρχία» β) Ολες οι εξουσίες πηγάζουν από το Λαό, υπάρχουν υπέρ αυτού και του έθνους και ασκούνται όπως ορίζει το Σύνταγμα. Η εργασία και σεβασμός και η προστασία της ζωής και αξίας του Ανθρώπου αποτελούν την κυρίαρχη υποχρέωση της πολιτείας Η δοτή από το λαό εξουσία, δεν είναι λάφυρο που προσφέρεται για να βουλεύονται οι τυχαίοι, οι τυχάρπαστοι και οι μοιραίοι, αλλα να διαχειρίζονται μέσα στα πλαίσια του Συντάγματος, τα όποια προβλήματα απασχολούν το λαό και τη χώρα.

Το ίδιο ίσχυε και για την δικαιοσύνη αυτόν τον βασικό, αν οχι κυρίαρχο πυλώνα του δικαίου, η οποία δυστυχώς, δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων. Δεν θέλησε να υψώσει το ανάστημά της, να δει και να δεχθεί το λαό σαν σύνολο, την κατοχή στις πραγματικές της διαστάσεις και κυρίως να δει την Αντίσταση πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και διαφορές. Να πάρει υπόψη της οτι ο υπόδουλος λαός, χρειάστηκε να κινητοποιήσει και το τελευταίο απόθεμα του ηθικού σθένους, της τόλμης, της αυτοθυσίας και του πατριωτισμού για να ηττηθεί ο φασισμός και να απελευθερωθεί η χώρα.

Η δικαιοσύνη, πριν πάρει τη μια ή την άλλη θέση, έπρεπε να αξιολογήσει την πορεία του γίγνεσθαι στη χώρα και της Εθνικής Αντίστασης, που ξεκίνησε από το ΤΙΠΟΤΑ και με το ΤΙΠΟΤΑ.. Αν την αξιολογούσε θα διαπίστωνε οτι άρχισε με την παθητική Αντίσταση, οτι πέρασε στο Σαμποτάζ και σε συνέχεια στην ένοπλη σύγκρουση με τους κατακτητές. Και κυρίως να κρίνει και να συγκρίνει τα ευεργετικά για τη χώρα στοιχεία της Αντίστασης για τη χώρα, σε σχέση με τις καταστροφικές και την εθνική προδοσία των συνεργατών. Κρίνοντας θα διαπίστωνε, οτι η μεγαλύτερη δυσκολία για την Αντίσταση, δεν ήταν ο Χίτλερ και ο Μουσουλίνι και τα στρατεύματά τους, αλλά οι εγχώριοι συνεργάτες, οι διάφοροι Κούϊσλιγκ, τα «Τάγματα Ασφαλείας» και οι πλειάδα των εθνοϊσμών.

Χωρίς την αξιολόγηση και αβασάνιστα και για πολλούς, ελαφρά τη συνείδηση ενώ καταδίκαζε των Αντιστασικό σε θάνατο. Αθώωνε, και όταν ακόμα ***ήξερε****, και* ***αποδεδειγμένα*** *οτι διέπαξαν: α) Σχημάτισαν ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση, β) δημιούργησαν τα «Τάγματα Ασφαλείας» και την πλειάδα των εθνοϊσμών γ) Βοήθησαν τους κατακτητές να αρπάξουν τα όποια αποθέματα τροφίμων και να αποστραγγίσουν την αναιμική ελληνική οικονομία δ) οργάνωσαν σε συνεργασία με τους κατακτητές την* ***Μαύρη*** *αγορά. Μια πράξη ενσυνείδητη εγκληματική, αφού οι συνέπειές της οδήγησε σε 300,000 νεκρούς από την πείνα και όποια αλλα εγκλήματα, αλλα και πράξεις εξ*

ίσου εν «συνείδητη» εθνική προδοσία: όπως η ένταξη της ελληνική βιομηχανίας και τις εμπορικές επιχειρήσεις και κυρίως τη μεταλλευτική στην πολεμική μηχανή του άξονα.

Και ενώ αθώωνε τους πιο πάνω δοσίλογους καταδίκαζε σε βαριές ποινές αυτούς που θαύμασε το σύνολο της Οικουμένης, και τους ύμνησαν τα ποιο επίσημα χείλη της τότε εποχής: Οπως Ο Πρόερδος Ρούσβέλτ, ο Ανζενχάουερ, ο Ντε Γκώλ και αυτός ακόμα ο Τσιώρτσιλ, με την παράφραση «οι ήρωες πολεμούν σαν Ελληνες». Αυτούς που αργότερα, τους αποκαλούσε Γκάνγκστερ και τους σκότωνε βάσει σχεδίου σαν τα σκυλία.

Οταν οι αστοί που ηταν ηγέτες της επανάστασης, άρχισαν να εγκαταλείπουν κομμάτι το κομμάτι το ριζοσπαστισμό τους και την οδηγούσαν προς τον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζά-πασίαδες και τον Κλήρο. Και κυρίως όταν δέχθηκαν την Μοναρχία, ο Σολωμός είπε σε κάποιο φίλο του που τον ρώτησε, προς τα πού πάει η επανάσταση με αυτά που συμβαίνουν του απάντησε: «Ειδες να μαδούν την κότα, κι ο αέρας να συνεπαίρνει τα πούπουλα; Ετσι πάει το έθνος...». Και όταν τον ρώτησε και τα ψέματα που λένε στο λαό του είπε: «Το Εθνος πρέπει να μάθει να θεωρεί Εθνικό ό,τι είναι αλήθεινο». Αυτό ακριβώς συνέβαινε στην μετά απελευθερωτική Ελλάδα

Και η εξουσία της 4ης αυγούστου, που επανήλθε από το Κάϊρο και το Λονδίνο, δεν ηταν μόνο ανεύθυνη και τυραννική, αλλά ηταν αυτή που συνειδητά έχτιζε κομμάτι το κομμάτι ένα φασιστικό καθεστώς στα πρότυπα του εθνικό-σοσιαλισμού του Γ! Ράϊχ, Αυτήν ακριβώς τη μνήμη του λαού ήθελε να αμβλύνει πρώτα, να κλονίσει μετά και να σκοτώσει σε συνέχεια η 4τράχρονη αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία. Και ό,τι δεν κατόρθωσε να κάνει η 4η αυγούστου, παρά τις άοκνες πρασπάθειες δεν τα κατάφερε. Αυτό το ανέλαβαν να το κάνουν τα εσωτερικά φασιστικά στηρίγματα και κυρίως οι «πρόθυμοι» σε συνεργασία με τους κατακτητές. Μα ούτε και αυτοί μπόρεσαν να πετύχουν το σκοπό τους.

*Και δεν μπόρεσαν γιατί, μετά την κατάρρευση του μετώπου και ειδικά μετά τον σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης των στρατηγών Κούϊσλιγκ, οι Ελληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια και Εθελοντικά πλέον μετέτρεψαν το **Εγώ** σε **Εμείς** και το **Εμείς** σε κοινό **αγώνα**. Εναν αγώνα ζωής και θανάτου, αλλα ικανό να συγκρατήσει την ήδη υπάρχουσα μνήμη, να την επεκτείνει και να βαθύνει τη συνοχή των κοινωνικών κυττάρων.*

*Δικαιοσύνη σημαίνει **Δικαίωμα.** Δικαίωμα όμως χωρίς προσφορά δεν υπάρχει. Η προσφορά προηγείται του δικαιώματος. Και κάτι ακόμα: το δικαίωμα πρέπει να είναι σύμφωνο και με τον «ηθικό Νόμο», τους κοινωνικούς κανόνες, το Νόμιμο, και το σωστό. Ακόμα σημαίνει το σύνολο των κανόνων και πράξεων ή και παραλήψεων, που ρυθμίζουν αναγκαστικά την κοινωνική συμβίωση.*

Η κήρυξη της δικτατορίας και η κατάλυση των Συνταγματικών εγγυήσεων ως ένα βαθμό κλόνισαν τη μνήμη του λαού στις αρχές, τις αξίες και τα δημοκρατικά ιδεώδη, τα οποία ιδεώδη, η κλίκα της 4η Αυγούστου τα αντικαταστούσε διαδοχικά με τα φασιστικά ιδεώδη: τους μελανοχίτωνες της ΕΟΝ και τον Χιτλερικό χαιρετισμό. Και την κλόνισαν, γιατί μέσα σε μια νύχτα, οχι μόνο κατέλυσε όλους τους κοινωνικούς θεσμούς και δημοκρατικές δομές και δημοκρατικούς φορείς: Σύνταγμα, ανθρώπινα δικαιώματα αλλά, και διέλυσε κόμματα, συνδικαλιστικές και συνεταιριστικής οργανώσεις, πολιτιστικές, φιλολογικές, νέο-λαϊϊστικες οργανώσεις και αυτό τον προσκοπισμό ακόμα. Φίμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία.

Και όπως είναι γνωστό: όποιος καίει βιβλία στις Πλατείες, αργότερα κόβει κεφάλια. Συνέλλαβε, βασάνισε και έστειλε εξορία, και χωρίς δίκη στη φυλακή εκατοντάδες δημοκράτες και αντιφασίστες αθώους πολίτες. Κορυφαίους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες και απλές οικοκυρές. Εκανε φυλετική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα. Επληξε θανάσιμα τον κοινωνικό Ιστό της χώρας. Διαμέλισε τη συνοχή των κυττάρων και τη συνοχή των θεσμών..

Και το πιο τραγικό για το λαό ηταν οτι δολοφόνησε την εθνικό-κοινωνική υποδομή του μεσοπολέμου, που για πρώτη φορά προσπαθούσε, με τα την ολοκλήρωση του εθνικού γεωγραφικού ορίζοντα.. γεγονός που ως ένα βαθμό άμβυνε τις έριδες, τους διχασμού και τις

αλλεπάλληλες στρατιωτικές και κοινοβουλευτικές δικτατορίες. Μια εποχή που γίνονταν προσπάθειες να διαμορφωθεί μια νέα εθνική στρατηγική ανάπτυξης και εθνικής σύμπνοιας. Μια στρατηγική που θα μετέτρεπε την Ελλάδα από το «ψωροκώσταινα» και από το «Ελια ελιά και Κώστο Βασιλιά» σε μια δύναμη, σύγχρονων δομών, θεσμών και αξιών.

Όμως, παρά τους όποιους διωγμούς και ταλαιπωρίες, μπορεί η δικτατορία να προσπάθησε και ως ένα βαθμό να κλόνισε την εθνική συνοχή, ο λαός όμως δεν έχασε τη μνήμη και την πίστη του στα δημοκρατικά ιδεώδη.και την πατρογονικήκληρονομια Και δεν την έχασε γιατί ο λαός μισούσε θανάσιμα τον φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά. Γι' αυτό όταν την 28η του Οκτώβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ξεσηκώθηκε σαν ένας άνθρωπος να τον αποκρούσει.

Αυτή η αυθόρμητη συμμετοχή του στον πόλεμο, εκτός από την απόκρουση του εισβολέα συνδέονταν και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους έφτασε η ώρα να γλυτώσει και από την εσωτερική τυραννία.

Το 1940 εκτός από την Αγγλία, το σύνολο σχεδόν της Ευρώπη είναι ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και την μοιρολατρία. Κανένα φως. Φόβος παντού. Και μέσα σ αυτή την οικουμενική σιωπή ακούγονται οι πρώτες ντουφικές στα βουνά της Αλβανίας. Οι Ελληνες πάνω στα Αλβανικά βουνά διεξήγαγε τις πρώτες νίκες κατά του άξονα διαψεύδοντας τις φήμες για το αήττητο τους άξονα.

Και ενώ ο λαός πιστεύει, πως η δικαιοσύνη είναι ο κάτ' εξοχήν πυλώνας εξουσίας που λειτουργεί χωρίς διακρίσεις γενικά και ειδικά, όταν πρόκειται να καταδικάσει αγωνιστές και να δικάσει προδότες, όταν ήρθε η ώρα να δει στην πράξη αυτήν την πεποίθησή του βλέποντας τον τρόπο που λειτουργούσε, οχι μόνο απογοητεύτηκε αλλά έχασε και την εδραιωμένη εμπιστωσινη του στη δικαιοσύνη.

Και την έχασε γιατί από την ώρα που ένας αδρά πληρωμένος καταδότης, ένας εξ ίσου πληρωμένος χαφιές ή ένας προσωπικός εχθρός του ΕΑΜιτή, ΕΛΑ.ίτη, ΕΛΑΝίτη και ΕΠΟΝίτη, οδηγούνταν στην ασφάλεια για τα περεταίρω, η οικογένεια, το χωριό και μεγάλο μέρος της κοινωνία, δεν πίστευε πως όταν φτάσει στη δικαιοσύνη, θα κριθεί αμερόληπτα και με βάσει το«έγκλημα», αλλα για τα πολικό-κοινωνικά του πιστεύω. Και το κυριότερο οχι μόνο δεν θα παρθεί υπόψη η προσφορά του στον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση, αλλα αυτή ακριβώς η συμμετοχή του στην Αντίσταση θα αποτελέσει το τεκμήριο της καταδίκης.

Και η αμφισβήτηση έγινε πεποίθηση, όταν άρχισαν οι συλλήψεις. Κα το μέγα ερώτημα είναι κα το έθετε ο καθένα είναι : Γιατί στις δίκες των δοσίλογων απαιτούσε η έδρα δράση τους για να είναι αξιόπεμτη! Επρεπε οπωσδήποτε, να είναι αποδεδειγμένα οχι μόνο «εκούσια», αλλα και «συνειδητή», ενώ τους αγωνιστές τους έστελνε σωριδών με βαριές ποινές στις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα ακόμα και χωρίς ενδείξεις; Γιατί η δικαιοσύνη αυτό το καταφύγιο των φτωχών και των αδυνάτων δέχθηκε να μετατρέψει αυτό το καταφύγιο οχι μόνο σε «δαμόκλειο σπάθη», αλλά και σε καθημερινή γκιλοτίνα; Το να ζητήσει κανείς σήμερα, ευθύνες απ τη μετά Δεκεμβριανή δικαιοσύνη, είναι σα να ζητάς το λόγω απ το χιόνι γιατί είναι άσπρο, και απ τη νύχτα γιατί είναι μαύρη.

Οπως είναι γνωστό, ο θεσμός της δικαιοσύνης είναι ο τρίτος πυλώνας της εξουσίας σε κάθε θεσμοθετημένη πολιτεία. Ειναι η εξουσία, που ερμηνεύει αν η νομοθετική εξουσία, λειτουργεί μέσα στα Συνταγματικά πλαίσια, και αν η εκτελεστική εξουσία εφαρμόζει σωστά τους νόμους, που κάθε φορά χρειάζεται η πολιτεία και ψηφίζει η νομοθετική εξουσία. Ειναι με δυο λόγια, η εξουσία που ελέγχει τις δυο άλλες: την Νομοθετική και την εκτελεστική εξουσία.

Σκοπός της δικαιοσύνης είναι η προστασία της έμφυτης αξιοπρέπειας του Ανθρώπου και τα αναπαλλοτρίωτα δικαιώματά του. Δικαιώματα που αποτελούν το θεμέλιο της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης στον κόσμο. Ειναι η ειδική λειτουργία της πολιτείας, η οποία σκοπό έχει να ικανοποιεί τα προσβαλλόμενα δικαιώματα, να λύνει τις διαφορές και να αποκαθιστά την Ενομη τάξη στην κοινωνία με τον κολασμό των αδικημάτων. Η Δικαιοσύνη απονέμεται από

δικαστήρια που συγκροτούνται από τακτικούς δικαστές. Οι δικαστές κατά την άσκηση των καθηκόντων τους υπόκεινται μόνο στο Σύνταγμα και τους Νόμους.

Το Σύνταγμα κατοχυρώνει την ανεξαρτησία των δικαστών. Και για να είναι ανεπηρέαστη η δικαιοσύνη στο έργο της, το Σύνταγμα κηρύσσει ανεπίτρεπτη κάθε συζήτηση στη βουλή, καθώς και υποβολή ερώτησης, επερώτησης ή δήλωσης σχετικά με τη δίκη που εκκρεμεί στο δικαστήριο. Και τώρα άλλο ένα μεγάλο ερώτημα, προκύπτει είναι. Αφού και αυτοί υπόκεινται στο Σύνταγμα και τους Νόμους : Στο όνομα ποιού ενυπάρχουν, το Συντάγματος και νόμους λειτουργούσαν ;

Είχαν πραγματικά τυπική, αλλά και ουσιαστική «Νομιμότητα» οι ελληνικές κυβερνήσει μετά την απελευθέρωση, για να πάρουν τέτοια καθοριστικής σημασίας για τη χώρα και το λαό αποφάσεις; Είχε πράγματι, όπως ισχυρίζονταν επανέλθει σε ισχύ το Σύνταγμα του 1864/11; Οι κρατούσες τότε πολιτικές δυνάμεις και η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας δέχθηκαν την «τυπική νομιμότητα» των κυβερνήσεων δηλαδή οτι στηρίζονταν στο Σύνταγμα. Αντίθετα ο Αρειος Πάγος στηρίθχηκε στην ουσιαστική «νομιμότητα, δηλαδή στην de facto νομική τους φύση».

Με αυστηρά κριτήρια του Συνταγματικού Δικαίου, τα οποία στηρίζονται και στα πολιτικά γεγονότα εκείνης της εποχής, αλλά και στη συνταγματική κρίση της περιόδου της Μεταξικής δικτατορίας, υπάρχει οχι μόνο βάσιμη αμφισβήτηση της συνταγματικής νομιμότητας αυτών των κυβερνήσεων, και ειδικά μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αλλα και πολλές πράξεις και ενέργειες έπρεπε να είναι και κολάσιμες.

Αποδείχθηκε περίτρανα πως ό,τι έκαναν το στήριξαν στην αρχή «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», ξεχνώντας ή παραβλέποντας, οτι στην πολιτική ζωή η ηθική των μέσων προσδιορίζει την ηθική των σκοπών. Τα μέσα καταξιώνουν και νομιμοποιούν το κράτος, δικαιολογούν τους θεσμούς του και προσδιορίζουν τη δράση του «στην de facto» νομική τους φύση.

Αλλωστε και η επίκληση της αρχής της «salus partiae» υπόκειται σε αρχές και κριτήρια που σχετίζονται με την νομιμότητα αυτών που επικαλούνται. Στο 9ο άρθρο της Συμφωνίας της Βάρκιζας λέει «...θα επακολουθήσουν δε ως τάχιστα και εκλογαί Συντακτικής Συνελεύσεως δια την κατάρτισιν του Νέου Συντάγματος της χώρας...» Αν υπήρχε εν ισχύ το Σύνταγμα του 1911, όπως ισχυρίζονται γιατί προέκυπτε άμεση η ανάγκη κατάρτισης Συντάγματος;

Με δυο λόγια δεν δίστασαν επικαλούμενη την «Σωτηρία της πατρίδας» στην ουσία ό,τι έκαναν το έκαναν για τη κατάκτηση της εξουσίας πρώτα και τη σωτηρία των κατεχόντων την κυβερνητική εξουσία στη συνέχεια. Και αν ακόμα δεχθούμε οτι οι όποιοι έστω θεσμοί, τέθηκαν σε ισχύ με τη συναίνεση όλου του πολιτικού-κοινωνικού φάσματος μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση που εκπροσωπούσε την συντριπτική πλειοψηφία, ό,τι ίσχυει μέχρι την ημέρα εκείνη έπαψε πλέον να ισχύει.

Η Συντακτική εξουσία επιβάλλεται και καθιερώνεται από μόνη της, αυτοδύναμα, χωρίς εξάρτηση από τον προηγούμενο κανόνα εξουσίας. Διαφορετικά δεν είναι πρωτογενής και η συντακτική εξουσία είτε υπάρχει ως πρωτογενής είτε δεν υπάρχει. Και αυτό γιατί η συντακτική εξουσία μόνον σαν ενιαία και αδιαίρετη μπορεί να νοηθεί. Συνεπώς, μέχρι την ημέρα που συμμετείχε το ΕΑΜ στην κυβέρνηση η συντακτική εξουσία ηταν πρωτογενής γιατί στη συντακτική εξουσία συμμετείχε το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων.

Η Συνταγματική αυτονομία δεν καταργείται ούτε μπορεί να θιγεί με αναθεωρήσεις του Συντάγματος, πολύ περισσότερο δεν μπορεί το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος να γνωμοδοτήσουν για Συνταγματικές διατάξεις που δεν είχαν ακόμα ψηφιστεί.

Ομως τέτοια εξουσία, έστω γνωμοδοτική δεν είχαν. Και αφού δεν είχαν δεν μπορούσαν να γνωμοδοτήσουν για τον απλούστατο λόγω: Οτι αν οι δικαστές αποφανθούν για τη συνταγματικότητα μιας διάταξης πριν ψηφιστεί, χάνουν την αμεροληψία τους να αποφανθούν μετά, όταν θα δικάζουν τις συγκεκριμένες υποθέσεις, δηλαδή όταν, ακριβώς, τους υποχρεώνει το Σύνταγμα να το πράξουν.

Οταν όμως, οι δικαστές και μάλιστα σκόπιμα παρερμήνευσαν την εξουσία τους, όπως συνέβει την επόμενη της αποχώρησης του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, και «Νομιμοποίησαν» κυβερνήσεις ελάχιστης μειοψηφίας. Κυβερνήσεις στηριγμένες στα ξένα όπλα και τις δικτατορικές διατάξεις.

Ιστορικά έχει αποδειχθεί οτι χωρίς να είναι άσχετοι και να αποκλείει την συνεργασία ή τη συμμετοχή, οι βασικοί κοινωνικοί θεσμοί είναι έτσι διαμορφωμένοι, που όταν το καθεστώς ή και το κατεστημένο ακόμα διατρέξει τον παραμικρό κίνδυνο, ο στρατός να οδηγηθεί στη μοναρχία, οι διοικητικοί και κατασταλτικοί μηχανισμοί στη δικτατορία, η Θρησκεία στη εθναρχία ή την αντιβασιλεία και η πολιτική-πολιτικοί σε πρόεδροι της δημοκρατίας, όταν καταλαγιάσουν τα πνεύματα.

Οι θεσμοί και οι δομές έχουν διαμορφωθεί έτσι και διασφαλισμένοι με τόσα στεγανά, ώστε να αποκλείεται εκ προοιμίου η συμμετοχή και η διατύπωση διαφορετικής άποψης απ τα στρώματα εκείνα του λαού που πιστεύουν πως οι σημερινές παραγωγικές δυνάμεις είναι σε αντιστοιχία με τις κοινωνικές σχέσεις και ως εκ τούτου αμφισβητούν συνολικά ή και εν μέρει τις αρχές και τις αξίες πάνω στις οποίες ανοικοδομήθηκε και στηρίζεται ο σημερινός κόσμος και ο πολιτισμός του.

Βέβαια, δεν μπορεί με σιγουριά να πει κανείς αν η Κίρκη είναι αυτή που κεντρίζει την αμέτρητη φιλοδοξία, ή αντιστρόφως τα πάθη, στα οποία παρασύρει η προτάσσει φιλοδοξίες είναι εκείνα που τροφοδοτούν τις μεθόδους της Κίρκης. Βέβαιο, όμως είναι πως, απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγή και κυρίως απ τους Ομηρικούς ακόμα χρόνους η αρετή της προσπάθειας «αιέν αριστεύειν» συνδέθηκε αναπόσπαστα με το πάθος για υπεροχή απέναντι των άλλων: «και υπέροχον έμμεναι άλλων». Πάθος που δεν γνωρίζει αναστολές, ντροπή και αυτοσεβασμό. Το ίδιο πάθος όμως στις Ομηρικές περιγραφές αναφέρεται και σαν την κύρια αιτία συλλογικής αποτυχίας και των δεινών της κοινοτικής ζωής.

Αυτό ακριβώς το πάθος της εξουσίας εμφανίστηκε και εκφράστηκε υπερβολικό στη διάρκεια του μεσοπολέμου, στην δικτατορία, την κατοχή και κυρίως στην μετά απελευθερωτική περίοδο στο χώρο του δικαστικού σώματος. Ελάχιστοι ηταν μα και είναι οι δικαστές που έχουν συνείδηση της ουσίας του έργου που έχουν κληθεί να επιτελέσουν: να απονέμουν δικαιοσύνη, πάνω στη στέρεη βάση της νομιμότητας και της αρχής της αμεσότητας, και της θεμελιακής συνταγματικής αρχής.

Με τη βεβαιότητα οτι η ύπαρξη και λειτουργία του κράτους, δεν είναι αυτοσκοπός, αλλα οτι η πολιτεία έχει σαν προταρχική αποστολή να διασφαλίζει το σεβασμό και την προστασία του ανθρώπου, όπως αυτή με σαφήνεια εξειδικεύεται με τα εκάστοτε θεμελιακά ανθρώπινα δικαιώματα. Κάτι που πειθαναγκάζει στην πιο πέρα παραδοχή οτι κύρια αποστολή του δικαστή είναι η διασφάλιση αθώων ακριβώς των θεμελιακών δικαιωμάτων του εξατομικευμένου ανθρώπου απέναντι στο κράτος.

Ειναι γεγονός πως αυτή η άποψη-παράταση για τον τρόπο που λειτούργησε η δικαιοσύνη στο μεσοπόλεμο, την κατοχή και κυρίως στην μετά απελευθερωτική εποχή, για αρκετούς θα είναι οχι μόνο ενοχλητική αλλα και υβριστική ακόμα, καθώς συγχέουν την εύλογη ευαισθησία τους για τη δικαιοσύνη με την αυτονόητη εξουσιαστική θέση της δικαιοσύνης στον χώρο της απονομής της δικαιοσύνης. Οταν και σήμερα ακόμα δίπλα στα λαμπρά δείγματα, κραυγάζουν παράφωνα πολλά κρούσματα διοικητικών δικαστών. Δικαστών που ταυτίζονται με το διάδικο κράτος και τις δικές τους αυθαιρεσίες.

Οταν λοιπόν, και σήμερα ακόμα συμβαίνουν αυτά και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό, αντιλαμβάνεται ο καθένας τότε που τα πάντα εξαρτιόταν απ την ερμηνεία, που θα έδιναν το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αριος Πάγος, όσον αφορά με το αν θα ισχύσει το Σύνταγμα, που ο ίδιος ο Βασιλιάς κατάργησε την 4η Αυγούστου του 1936 κηρύσσοντας τη βασιλό-μεταξική δικτατορία.
Ειναι γνωστό οτι με τη συμφωνία του Λιβάνου συμμετείχε και τον ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, γεγονός που σήμαινε οτι ολόκληρο το έθνος ηταν σύμφωνο να τεθεί προσωρινά σε λειτουργία το Σύνταγμα. Συνεπώς, δεν υπήρξε καμιά απολύτως αντίρηση από κανέναν και ούτε μπήκε πρόβλημα νομικής κάλυψης. Αφού λοιπόν, ολόκληρο το έθνος ηταν ομόφωνο και σύμφωνο να «παρανομήσει» δεν συνέτρεχε λόγος καμιάς άλλης νομικής κάλυψης.

Μετά όμως την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, αυτονόητα και άμεσα μπήκε το πρόβλημα, αν η κυβέρνηση της πλατείας συντάγματος που η ύπαρξή της οφειλόταν στην «Ελέω Θεού» Τσόρτσιλ, και η παραμονή της στην «εξουσία» στηρίζονταν αποκλειστικά στη ωμή και απροκάλυπτη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, εξακολουθούσε να είναι εθνικά και ηθικά νόμιμη. Ο ίδιος ο Τσώρτσιλ, είχε πεί στους Αμερικανού όταν ρωτήθηκε γιατί δεν έχει ακόμα κλείσει το «θέμα Ελλάδα» τους είπε επί λέξη: «Ομολογώ ειλικρινά οτι δεν γνώριζα οτι το ΕΑΜ είχε τόσο μεγάλη επιρροή και δύναμη».

Θα κανείς ότι η πρώτη και μεγαλύτερη παθογένεια του τρόπου λειτουργίας της δικαιοσύνης στη χώρας μας σε τους όποιους άλλους θεσμούς, δομές και φορείς, πηγάζει από το γεγονός οτι το σύνολο της εξουσίας είναι συγκεντρωμένη στην εκτελεστική εξουσία. Αντί λοιπόν, η δικαστική εξουσία να ελέγχει την εκτελεστική, που είναι άλλωστε και η βασική της αποστολή η δικαιοσύνη ελέγχεται από την εκτελεστική.

Αφού δίκαζαν και καταδίκαζαν κατ' εντολή στην περίοδο της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, στη διάρκεια του Ιταλό-ελληνικού πολέμου και σε ολόκληρη τη διάρκεια της κατοχής. Ετσι, ένα μεγάλο μέρος να είχε εθιστεί στην Defakto αποδοχή των εντολών. Όπως και αρκετοί θεσμοί έτσι και η δικαιοσύνη έχει τις δικές της παθογένειες.

Η πρώτη και μεγαλύτερη παθογένεια είναι οτι η ηγεσία της δικαιοσύνης, ούτε αγωνίστηκε και ούτε αγωνίζεται για αποκτήση της δική της δομική, ελεύθερη και ανεξάρτητη άσκηση της εξουσία. Η ηγεσία της δικαιοσύνη δεν εκλέγεται από το δικαστικό σώμα, γεγονός που θα της έδινε την δυνατότητα, γεγονός που θα την περιέβαλε με την αίγλη της ψήφου, θα θωράκιζε τη θεσμική της ανεξαρτησία γεγονός, που θα σήμαινε εκτός από την εκλογή των αρίστων ανάμεσα στους αρίστους η δικαστική εξουσία θα ηταν πραγματικά ανεξάρτητη, από την εκτελεστική, την οποία Νομοθετικά πρέπει να ελέγχει

Δυστυχώς, αντί για αυτό διορίζεται από την εκάστοτε κυβέρνηση, γεγονός που γίνετε αποδεκτή, οχι μόνο η χειραγώγηση αλλά και η πειθαρχική δίωξη. Μπορεί αλήθεια η κυβέρνηση, η όποια κυβέρνηση να ισχυρίζεται οτι δεν χειραγωγεί την δικαιοσύνη, όταν η ίδια την διορίζει; Αφού η κυβέρνηση, η όποια κυβέρνηση δεν μπαίνει στον πειρασμό της χειραγώγησης, γιατί δεν προχωρεί το κατεστημένο στην θεσμική ανεξαρτησία της, να μην δίνει την δυνατότητα αμφισβήτησης για την…

Σε μια περίοδο διάχυτης αναξιοπιστίας των θεσμών, όπου η εξόντωση και η καταδίκη ηταν το ζητούμενο είχε εμπεδωθεί η καχυποψία στο λαό για όλες τις δομές, τους θεσμούς και τους φορείς της πολιτείας που επικαλούνταν στο όνομα της οποίας δολοφονούσαν σωματικά και ψυχικά έναν ολόκληρο λαϊκό κίνημα. Από την «κυβέρνηση» μέχρι τη δικαιοσύνη και τα ΜΜΕ, που τότε λόγω των πολέμων του 1887, του 1912, το 1922, τη δικτατορία, τον αλβανικό πόλεμο, την κατοχή και τον εμφύλιο, όλοι οι θεσμοί, δεν ασχολούνταν παρά μόνο με τους στρατηγούς, τις προαγωγές με μάχες, τοπωνυμίες και τους ήρωες.

«Και κείος ο λόγος ο κρυφός-της λευτεριάς ο λόγος, αντίς φτερά βγάζει σπαθιά και σκίζει τους αέρες»!

Υστερα, από μια τετράχρονη φασιστική δικτατορία μέχρι το 1940 που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός υπόφερε τα πάδνεινα από τον εσωτερικό φασισμό. Μια τετράχρονη βάρβαρη και απάνθρωπη κατοχή και έναν τρίχρονο εμφύλιο πόλεμο Ενώ υπήρχε σωρεία δοσίλογων σε μια αξιοθαύμαστη ιεραρχική κλίμακα και κλιμάκια της προ μεταξική περιόδου, της ματαξικής, της κατοχικής και της μετά απελευθερωτική περιόδου

Βέροια Κόγιας Νίκος

.

Η ΑΡΧΑΙΑ ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αγαπητή Αναγνώστη Καλημέρα

Γεννήθηκα στη Βέροια από δυο αξιοθαύμαστους γονείς: Τον Γεώργιο Κόγια και την Μαρία. Ο Πατέρας μου ήταν κτηνοτρόφος. Εγώ ήμουν το τέταρτό εν ζωή παιδί από τα οκτώ που έκαναν οι γονείς μου. Τα τρία μεγαλύτερα ασχολούνταν με την κτηνοτροφία: το ένα με τα πρόβατα, το άλλο με τα γίδια και το άλλο με το καραβάνι της οικογένειας. Επειδή ο Πατέρας μου είχε πάει

μερικές τάξεις στο σχολαρχείο, διαπίστωσε η Ελλάδα αστικοποιείται, με έστειλαν να μάθω την τέχνη του τσαγγάρη.

Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά. Εντάχθηκα στο Αριστερό-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και ΑΞΙΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Ετσι, πριν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτός μου είχε ταυτιστεί με το συλλογικό, το Αριστερό υποκείμενο, Η ψυχολογία της Γενιάς μου και ειδικά στην κατοχή όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε ανεξίτηλα από την ισότητα τις αρχές και τις αξίες της συντροφικότητας και τη ρίξει με τις καθιερωμένες καθεστωτικές αρχές και νοοτροπίες.

Τα γράμματα τα έμαθα στη φυλακή

Αφού, δεν είχαμε μολύβι και χαρτί τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσεις» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας.

Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σείρα και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν είναι νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση. Γι'αυτό και ζητώ συγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις θα υπάρξουν

Την Αυγή του Οκτώβρη του 40 χωρίς να το καταλάβουμε άρχισε μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους, πείνα, φονικά, αίμα, δάκρια, ηρωϊσμούς και θυσίες, προδοσίες, αφανισμό ταπεινώσει και παραλογισμό…

Οι γενιές που βρέθηκαν στη δίνη αυτής της δεκαετίας και που, θεληματικά ή άθελα, μπήκαν στο χορό της ιστορίας, έχουν σημαδευτεί για πάντα. Αν ζουν και όσοι ζουν όπως εγώ ακόμα, τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής-είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν…

Γι' αυτό και όταν κατακτήθηκε η χώρας εντάχθηκα την πρώτη Αντιστασιακή οργάνωση στην Εθνική Αλληλεγγύη ,μετά στο ΕΑΜ ΝΕΩΝ και σε συνέχεια στην ΕΠΟΝ. Εκεί στη ΕΠΟΝ. Μια και βασικό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «Λευτεριά, Ζωή και Φως Μόρφωση, πολιτισμός», σχηματίσαμε ομάδες και διαβάζαμε το 21, την Ελληνική ιστορία και κομμάτια από την Αμερικανική και τη Γαλλική Επανάσταση.

Εγώ επειδή μετά το δημοτικό οι γονείς με έστειλαν να μάθω την τέχνη του τσαγκάρη δεν τα καταλάβαινα. Στη φυλακή τελικά έμαθα τα όσα γράμματα ξέρω. Βέβαια, στην αρχή και για πολλά χρόνια που δεν είχαμε μολύβι και χαρτί, ενώ είχαμε πολυάριθμο πνευματικό και Επιστημονικό υλικό τα μαθήματα τα κάναμε προφορικά. Τα λίγα βιβλία που είχαν οι φυλακές ήταν θρησκευτικά και λογοτεχνικά

Για το ελληνικό κατεστημένο και η Ιστορική του αφήγηση, όλες οι γενιές των Ελλήνων, με ελάχιστες εξαιρέσεις τους κορυφαίους «Εφιάλτες», αγωνίστηκαν για τα ανθρώπινα ιδεώδη. Για αξίες και αρχές διαχρονικές και αξεπέραστες Για Ελευθερία, για Δικαιοσύνη και Ισότητα. Ισότητα, οχι μόνο πολιτική αλλα ανθρώπινη, Κοινωνική. Το σύστημα μέσω της παιδείας όλα αυτά τα **αξιολογεί** σαν «εθνικά ιδεώδη», αντί να τα αξιολογήσει και να αξιοποιεί τελικά τα καπηλεύεται. Και αντί για εθνική δημιουργεί εθνικιστική συνείδηση με ό,τι αυτή η αντίληψη συνεπάγεται: Εμείς οι «καλύτεροι», ο «περιούσιος» λαός του Θεού. Το «Εν Τούτω Νίκα» κλπ θεολογικά και θεοφοβούμενα.

Το πρόβλημα συνεπώς, που μπαίνει, είναι ως πότε εμείς οι Νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμονες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμης που προσπαθεί να προσποριστεί το κατεστημένο, όπως τώρα την Αντιστασιακή ιστορία και παράλληλα να ενταφιάσει με την

«αναγνώριση» οριστικά πλέον τον εθελοντικό και ανιδιοτελή αγώνα, λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά του λαού και του κάθε ατόμου χωριστά. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή η προσφορά ακόμα μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα τους.

Κάποτε πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα: Να τραβήξουμε προς τα έξω τα βουβά, τα κρυφά και τα καταχωνιασμένα. Να σηκώσουμε την ταφόπετρα, που ένα σχεδόν αιώνα κρατά ερμητικά κλεισμένο το Νου την καρδιά και την ψυχή των Ελλήνων. Να δώσουμε φωνή σε εκείνη την εκκοφαντική σιωπή. Να ρίξουμε Φως,, η Ελλάδα είναι φως, άπλετο Φως σε εκείνο το μαύρο μολυβένιο πέπλο, που σκέπαζε απ' άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Να ρίξουμε τους προβολείς γύρω απ τα εθνικά και κοινωνικά θέματα. Να μιλήσουμε για αυτοσεβασμό, για σεβασμό και αξιοπρέπεια εθνική και ατομική. Να μιλήσουν ιστορικά και με σαφήνεια για τα θέματα που χωρίζουν την άρχουσα τάξη από το λαό. Να σταματήσει το κατεστημένο τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα, τις ρητορίες και τον αυτισμός του.

Να πούμε πως μπήκαμε στον πόλεμο και γιατί κατάρρευσε το Αλβανικό μέτωπο; Ποιοι είχαν κάνει την προ εργασία για το σχηματισμό ελληνόφωνης Γερμανικής κυβέρνησης; Ποιοι τη σχημάτισαν και τους σκοπούς για τους οποίους τη σχημάτισαν; Και κυρίως για ποιο ακριβώς λόγω συνεργάστηκαν με τους κατακτητές το κατεστημένο, ενώ γνώριζαν τους σκοπούς και τους στόχους του Γ! ΡάϊΧ. Και το βασικότερο γιατί παραχώρησαν αύθαντρο τον κρατικό μηχανισμό στους Ναζί. Βέβαια, θα πουν ότι για αυτά τα θέματα γράφθηκαν σελίδες και σελίδες και τόμοι ακόμη, πλην όμως κανένα από αυτά τα ερωτήματα δεν απαντήθηκαν.

Για όποιον έχει διαβάσει το βιβλίο του στρατηγού Δ Καθενιώτη Αρχηγός του ΓΕΣ 193ι-34, που οι επίορκοι στρατηγοί του ανέθεσαν να εξετάσει τον τρόπο του πολέμου και να υποβάλει στην κυβέρνηση το πόρισμά του. Αυτό και έγινε. Το πόρισμά αυτό που αποτελήτο από 2000, δεν υπάρχει, Οπως δεν υπάρχει και όποιο άλλο γραφτό, που να μην συμφωνεί με τις μοναρχικές απόψεις και απαιτήσεις. Πάντα η Μοναρχία: «το σύμβολο της εθνικής ενότητας» δίχαζε και σπάραζε τους Ελληνες.

Η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία έχει δώσει, εκτός των άλλων και περίσια δείγματα «σεβασμού» της ιστορικής «αλήθειας» που τόσα λατρεύει ο κ Περίδης οπαδός του Ζέρβα και του Λονδίνου, που η πολιτική του Λονδίνου για να υποστηρίξει το Βασιλιά, δεν μπορούσε παρά να διαιωνίζει τον διχασμό των Ελλήνων. (Δούρειος Ιππος σελ 139) Ήταν δε τόση η Αγάπη του Σέρ Τσώρτσιλ, για το Βασιλιά που η μόνη του φροντίδα συνεκεντρώνετο, στο πως θα επέμβει στρατιωτικώς μετά την εκκένωση (της Ελλάδας από τους Γερμανούς), Ενώ παράλληλα είχε υπογράψει την (διαπροσωπική συμφωνία με τον Χίτλερ, για την αναίμακτη υποχώρηση των Γερμανών από την Ελλάδα) και να επιβάλει την επιστροφή του Γεωργίου και την Βρετανική μεταπολεμική πολιτική» Δούρειο Ιππος σελ 193

Το ίδιο αναφέρει πως τον Φευρουάριο του 1943, έφτασε στα χέρια της ηγεσία του ΕΔΕΣ μια εγκύκλιο του αγγλικό Γενικού Επιτελείου στρατού που απευθύνονταν πτος τους Ελληνες βασιλόφρονες Αξιωματικούς, που περιειχε οδηγίας δια την αντιμετώπισιν του αντάρτικου αγώνος. Το α) μέρος ανέλυε τον τρόπον με τον οποίον ο βασιλόφρον κόσμος, θα αντιμετώπιζεν τον αντάρτικον αγώνα και θα εξωθήσει εις σύγκρουσιν μεαξύ των οργανώσεων ΕΑΜ και ΕΔΕΣ. Το β) μέρος ανέλυε κατά ποιον τρόπον θα εκμεταλλευθούν τη σύγκρουσιν των δυο οργανώσεων δια να επικρατήσουν τελικώς…» («Εθνική Αντίστασις», σελ 255). Αρχιστράτηγος Ουϊλσον αρχηγός των συμμαχικών δυνάμεων της Μεσογείου, θα επιβεβαιώσει και θα ολοκληρώσει την εικόνα.

«Οσα ακολούθησαν περιέπλεξαν ακόμα περισσότερο τα πράγματα όταν μάθαμε πως ο ΕΛΑΣ είχε επιτεθεί εναντίων του ΕΔΕΣ και ταυτόχρονα, πως τμήματα με επικεφαλής βασιλόφρανες Αξιωματικούς συνεργάζονταν με τους Γερμανούς, εναντίων ανταρτικών ομάδων-ΕΛΑΣ, που διεύθυναν Βρετανοί Αξιωματικοί». Όλα αυτά ήταν απόρροια της εφαρμογής του κειμένου του Φλεβάρη του 1943.

Το ίδιο έκανε και στις 24 μέρες πριν την 28η Οκτωβρίου, που ο Γεώργιος με το 4ο Βασιλικό διάταγμα, όρισε σαν μέρα Εθνικής Επετείου, αντί για την 12/10/1944 που απελευθερώθηκε η Αθήνα. Για την ιστορία την 28η Οκτωβρίου που κηρύχθηκε ο Ιταλό-Ελληνικός πόλεμος.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΠΕΤΕΙΩΝ

Με τον Γιορτασμό των επετείων, κάθε λαός και άνθρωπος δείχνει κάτι από τον εαυτό του. Κάτι από αυτό που είναι, θέλει και μπορεί. Είναι η μέρα που θυμάται, τίμα και δοξάζει αυτούς, που με τον αγώνα και τη ζωή τους αναστήσανε το έθνος των Ελλήνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν το γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν από τους τρομερούς Τούρκους δυνάστες το 1821, και τους βάρβαρους φασίστες 1941-1944. Αυτά είναι τα δυο καθοριστικής σημασίας ορόσημα, που σηματοδοτούν την Ανάσταση του Εθνους και την ύπαρξη στο χρόνο της σύγχρονης Ελλάδας .

Στο διάβα των αιώνων οι λαοί που κατοικούν σε διάφορα διαμερίσματα του πλανήτη Γη. Για να υπάρχουν επέτειοι σημαίνει, ότι Το μεγαλείο της Διάστασης και της Αντίστασης του υπόδουλου και του υπό κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος διεκδικεί την ιδιότητα του πολίτη. Και όταν το άτομο ανακτά το δικαίωμα να είναι υποκείμενο της ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή της Ελευθερίας σε κοινό αγώνα, τότε η Ανεξάρτητα απ την έκβασή του, έχει γίνει ένα βήμα προς τα μπρος: Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής έχει εκδηλωθεί σε Πράξη Ευθύνης και Αυτονομίας.

Αλλωστε, ποιο μπορεί να είναι το Νόημα μιας Επετείου. Αν οχι «Να θυμούνται οι Παλιότεροι και να Μαθαίνουν οι Νεότεροι»; Ίσως, αλλα αυτό πρέπει να είναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια, συνίσταται στο να Μαθαίνουμε να Ψάχνουμε, να Σεβόμαστε το Παρελθόν (αφού το χθες είναι το σήμερα) και κυρίως να προσπαθούμε να Διορθώνουμε, όσα δεν εγκρίναμε κάποτε ή όσα μας επιβλήθηκαν από τους εκάστοτε απόντες, τους πολέμιους και τους διαστρευβλωτές της ιστορίας και του όποιου αγώνα και ειδικά στην Εθνική Αντίσταση.

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΛΟΓΩ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΟΥ ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ Η ΝΕΟΣΥΣΤΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΡΗΘΕΙ ΩΣ ΕΧΕΙ ΟΛΑ ΠΑΡΑΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΑΛΕΙΩΝΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΟΙΟΥΝΤΑΙ

Επειδή ο λόγος για την 28η. Η 28η Οκτωβρίου του 40, η μέρα αυτή ηταν μια μεγάλη μέρα. Ηταν μια μεγαλειώδης αρχή. Η αληθινή της σημασία βρίσκεται στο γεγονός οτι ενσάρκωσε και συντόνισε τη θέληση του λαού σε μια κοινή προσπάθεια για την διεξαγωγή του αντιφασιστικού αγώνα. Το Επος της Αλβανίας, θα ηταν αδύνατο και ακατανόητο ακόμα, αν ο ελληνικός λαός δεν ηταν βαθύτατα δημοκρατικός και «αθεράπευτα» εχθρός του φασισμού.

Την επόμενη της κήρυξής του, ο πόλεμος πέρασε στα χέρια του ίδιου του λαού και των φαντάρων. Πέρασε στους έφεδρους αξιωματικούς και στους διοικητές των μικρών μονάδων, που αριστοτεχνικά χρησιμοποίησαν την θέληση και την ορμή του φαντάρου. Πέρασε στις γυναίκες της Πίνδου, που με τη «ζαλίκα» της ράχης κάλυψε τις όποιες ελλείψεις σε μεταφορικά. Πέρασε σε όλο το λαό των μετώπισθεν. Ετσι αντί για «μερικές ντουφεκές για την τιμή των όπλων» έγινε πραγματικός πόλεμος. Εγινε κάτι αξιοθαύμαστο. Το Επος του 40 σε συνδυασμό με το Επος της Εθνικής Αντίστασης στις 12 Οκτωβρίου του 1944 απελευθερώθηκε η χώρα από την τετραιπλή κατοχή.

Η 28η Οκτωβρίου είναι μια μέρα βαθειά ριζωμένη στην ψυχή του λαού. Κάτω απ τη μπότα των Γερμανών, ο λαός τη γιόρταζε με πείσμα και με αίμα. Αψηφώντας τάνκς και πολυβόλα. Σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, ο λαός τη μέρα αυτή, οχι μόνο τη γιόρταζε αλλά κατέθετε στεφάνια στον άγνωστο στρατιώτη και στεφάνωνε τους ήρωες του 21, σαν ένδειξη οτι η Ελλάδα συνεχίζει τον αγώνα για την απελευθέρωσή της.

Στη Βέροια, την Νάουσα και σε όλα τα κεφαλοχώρια, οι οργανώσεις της ΕΠΟΝ, την 28η Οκτωβρίου και την 25η Μαρτίου, οργάνωνε ειδικά συνεργεία συλλογής λουλουδιών και

κατάθεσης στεφανιών κατά συνοικίες. Μα και τώρα η Αντίσταση, μετά την «αναγνώριση» καταθέτει στεφάνι την 28η Οκτωβρίου, πάντα με την βεβαιότητα οτι η Πολιτεία θα αντιληφθεί κάποτε, οτι η επιμονή της αυτή είναι και οξύμωρη και ανιστόρητη σαν εθνική πράξη και οτι κάποια μέρα :θα βρει το θάρρος, να βάλλει τα πράγματα στις πραγματικές-ιστορικές τους διαστάσεις σε ότι αφορά την Αντίσταση και τον γιορτασμό των επετείων στις συγκεκριμένες ημερομηνίες.

Αλήθεια τι είναι άραγε αυτό, που σαν λαό και χώρα, μας υποχρεώνει να διαγράψουμε την αξιοθαύμαστη τετράχρονη Αντιστασιακή ιστορία και να γιορτάζουμε την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και οχι τη λήξη-απελευθέρωση ; Προκειμένου να εξηγήσει κανείς αυτό το οξύμωρο σχήμα, μόνο μια απάντηση μπορεί να δώσει κανείς : Ο,τι εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμα ζωντανές, οι δομές εκείνες, που θέλουν να διατηρηθεί-να ζει το νόημα και το περιεχόμενο της Αγγλό-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας και ζωντανή η μνήμη του δικτάτορα Μεταξά. Να ξεχαστεί Αντιστασιακή προσφορά του λαού, που έβαλε το αίμα και να διαιωνίζεται ο Μεταξάς και το δικτατορικό «λαοπρόβλητο» δικτατορικό πνεύμα. Να λειτουργεί σαν συνισταμένη στην μνήμη του λαού η δικτατορία, έτσι ώστε να μην διαταραχθεί η συνέχεια...

Αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απελευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, γιορτάζουμε την ημέρα της έναρξης του πολέμου που μας κήρυξε η Ιταλία. Ειναι και αυτό ένα ακόμα απ τα πολλά οξύμωρα και ανιστόρητα πράγματα, που συμβαίνουν στη χώρα μας σε ό,τι έχει σχέση με την ιστορία του μεσοπολέμου, της κατοχικής και ειδικά με την μεταπολεμική, αλλα και γι' αυτό καθ' εαυτό το 21. Και είναι οξύμωρο και τραγικό συνάμα γιατί, ούτε της Επανάστασης η νίκη ηταν γνωστή εκ των προτέρων, ούτε και η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη, ώστε να θεωρηθεί εκ των προτέρων ημέρα επετειακής γιορτής η κήρυξη του πολέμου. Ιστορικά καμιά Επανάσταση και κανένας πόλεμος, όσο σύντομος και είναι δεν τελειώνει την ίδια μέρα που αρχίζει. Μπορεί π.χ η Γερμανία, να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Α! ή τον Β! παγκόσμιο πόλεμο;

Η μέρα που κηρύσσεται ο πόλεμος, θα έλεγε κανείς, οτι είναι μια μέρα αν οχι αποφράδα, αλλά μια μέρα δύσκολη, ίσως η δυσκολότερη, που ηγεσία και λαός, αφού εξάντλησαν όλα τα ειρηνικά και διπλωματικά μέσα, βρέθηκαν στην αδήριτη ανάγκη να κηρύξουν ένα πόλεμο, προκειμένου να απελευθερώσουν υπόδουλους αδερφούς και εδαφικές εκτάσεις, που οχι μόνο ιστορικά ανήκουν στην Ελλάδα (όπως η Επανάσταση και ο Μακεδονικός αγώνας) αλλα και κατοικούνται-ζουν υπό τον ξένο ζυγό Ελληνες, όπως έγινε το 1912, ή να αποκρούσουν κάποιον εισβολέα, που επιβουλεύεται την εθνική ανεξαρτησία και την εδαφική ακεραιότητα της χώρας, όπως ηταν η κήρυξη του πολέμου απ την Ιταλία την 28η Οκτωβρίου του 1940.

Ειναι μια μέρα πονεμένη. Μια μέρα πόνου και δακρύων. Μια μέρα με άγνωστο το αποτέλεσμα. Μια μέρα που μπορεί να οδηγήσει σε νίκη, αλλά και σε ήττα. Ενώ λοιπόν, στην περίπτωση Επανάστασης και της κήρυξης του πολέμου με την Τουρκία, και πολύ σωστά γιόρταζαν οι πρόγονοί μας μέχρι το 1833 την 1^{η} Ιανουρίου, όταν:

«Εν Ονόματι της Αγίας και Αδιαραίτου Τριαδός,

Το Ελληνικόν Εθνος, το υπό την φρικτώδη οθωμανικήν δυναστείαν, μή δυνάμενον να φέρει τον βαρύτατον απαραδειγμάτιστον ζυγόν της τυραννίας και αποσείσας αυτόν με μεγάλας θυσίας κηρύττει σήμερον δια των νομίμων παραστατών του (πληρεξουσίων) εις Εθνικήν συνηγμένην συνέλευσιν ενόποιον Θεού και ανθρώπων την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν». Αυτό ειναι το πρώτο το μεγάλο το παμέγιστο ιστορικό γεγονος. Η ανασύσταση της Ελλάδας απο τις στάχτες.Οπως οι Ελληνες αγωνιστές του 1821, «εν ομόματι της Αγίας και Αδιαιρέτου Τριάδος» οι «Πληρεξούσιοι εις Εθνικήν συνηγμένην συνέλευσιν...κηρύττει... την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν», Ετσι και οι αγωνιστές του 1941-44, στις 14 του Μάη του 1944, εν ονόματι του Ελληνικού λαού,αφού εξάντλησαν αρκετό χρόνο και επίμονη προσπάθεια, για το σχηματισμό ενιαίας κυβέρνησης, συνήλθαν οι εκλεγμένοι από τις Εκλογές που έγιναν σε ολόκληρη την Ελλάδα στις 23 του Απρίλη του 1944, οι διακόσοι εφτά Εθνοσύμβουλοι, που αποτελούσαν το Εθνικό Συμβούλιο στο χωριό Κορυσχάδες.

Οπως η Εθνοσυνέλευση στην «Επίδαυρο το 21», έτσι και στις «Κορυσχάδες το 1944». Η σύγκληση του Εθνικού Συμβουλίου αποτελεί το πιο βαρυσήμαντο γεγονός της Νεοελληνικής ιστορίας. Η σημασία του ξεπερνά τα πλαίσια ενός πολιτικού γεγονότος μιας οποιασδήποτε Εθνοσυνέλευσης.

Αυτές οι δυο Εθνοσυνελεύσεις έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό σημείο: Και στις δυο περιπτώσεις η χώρα ήταν κατακτημένη

Βέβαια, στη χώρα μας από ό,τι αποδείχθηκε και ειδικά στο Βασίλειο της Ελλάδας, είναι αλήθεια ότι έχουν συμβούν πολλά κα οξύμωρα και ακατανόητα πράγματα το να: Γιορτάσουμε όμως σαν ημέρα Εθνικής Επετείου την ημέρα που κηρύχθηκε ο πόλεμος την 28η Οκτωβρίου του 1940 και όχι στις 12/10.44 που απελευθερώθηκε η χώρα; Και επειδή μίλησα για οξύμωρα και ακατανόητα πράγματα που συμβαίνουν στη χώρα μας Κάτι παρόμοιο και πιο ακατανόητο συνέβει και την Επανάσταση του 1821.

Ενώ η Επανάσταση κηρύχθηκε την πρώτη του Γενάρη και είναι για την «τιμή των όπλων» και ο λαός με ό,τι δημοκρατικό είχε μείνει στο στρατό, μετά την εκκαθάριση του 1935, τους έφεδρους αξιωματικούς και το λαό τον μετέτρεψαν σε πραγματικό πόλεμο. Ένα νικηφόρα πόλεμο απ τον οποίο κρατούμε και γιορτάζουμε μόνο την 28η που έγινε η επιστράτευση μια επιλεκτική επιστράτευση και πέραν αυτού… και όχι την απελευθέρωση της Ελλάδας στις 12/10/44

Εκεί στο 21 ανάμεσα στους σκοπούς της Επανάστασης διαβάσαμε και τον Σολωμό που προέτρεπε τους αγωνιστές να μην παρεκλίνουν από τους αρχικούς σκοπούς της Επανάστασης και το από τα κόκαλα βγαλμένη:

των Ελλήνων τα Ιερά» και από τα μάρμαρα των αιώνων τα Ιερά ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη Γη των προγόνων. Οι πρόγονοί μας συλλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους. Τη Δημοκρατία. Γι' αυτό Ελλάδα: Σημαίνει Ελευθερία, Σημαίνει Δημοκρατία, Σημαίνει Ανθρωπιά.

Από όλους τους λαούς οι Ελληνες, ονειρεύονται πιο όμορφα το όνειρο της Ζωής και αυτό γιατί γνωρίζουν όλες τις ομορφιές και τις αξίες της Ανθρώπινης Ζωής, με κορωνίδα της τον πανανθρώπινο έρωτα και τη Δημοκρατία. Ναι την Δημοκρατία, την οποία, βάθυνε, πλάτυνε και θωράκιζε καθημερινά.

«Συνήθως μιλάμε και επικαλούμαστε σαν δεδομένο ότι η Δημοκρατία έχει πατρίδα την Ελλάδα και ειδικά την Αθήνα την Αθηναϊκή Δημοκρατία, η οποία για να επιβληθεί, να διατηρηθεί και να λειτουργήσει ομαλά και κυρίως για την προστασία της ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ: υπήρχαν όχι μόνο Νόμοι που την προστάτευαν, αλλα και για την τιμωρία των επίδοξων τυράννων. Φαίνεται πως το 510 π.χ διαγράφτηκε κάποιος κίνδυνος για την Αθηναϊκή Δημοκρατία, μετά από πρόταση του ρήτορα και δημαγωγό ΔΗΜΟΦΑΝΤΟΥ το 510 ο Δήμος Αθηναίων ενέκρινε το πιο κάτω δημοσιευμένο Ψήφισμα, που έχει ως εξής:

»Αν κάποιος καταλύσει την Αθηναϊκή Δημοκρατία και κατέχει κάποιο αξίωμα κατά τον χρόνο που η Δημοκρατία καταλύθηκε να θεωρηθεί εχθρός των Αθηναίων και να θανατώνεται, χωρίς να τιμωρηθεί εκείνος που τον σκότωσε. Η περιουσία του να δημεύεται και το ένα δέκατο να κατατίθεται στο ταμείο της θεάς Αθηνάς.

»Ο εκτελεστής του ενόχου και όποιος τον συμβούλευσε, να είναι αναμάρτητος και αμόλυντος,. Ολοι δε οι Αθηναίοι κατά φυλές να σφάξουν ζωντανά σφάγια και να ορκιστούν ότι θα θανατώσουν όποιον πράττει παρόμοια έργα. Ο όρκος τους να είναι ο εξής:

»Θα συντελέσω και με τα λόγια και με την ψήφο με το δικό μου το χέρι, αν το μπορώ να συμβάλω στη θανάτωσή εκείνου, που θα καταλύσει τη Δημοκρατία στην Αθήνα. Το ίδιο θα πράξω και για όποιον καταλάβει κάποιο αξίωμα αφού, θα έχει καταλυθεί η Δημοκρατία, και για όποιον επιχειρήσει να γίνει τύραννος ή να συνεργήσει στην επιβολή τυραννίας. Και αν κάποιος άλλος τον σκοτώσει, θα τον θεωρήσω αναμάρτυτον μπροστά στους θεούς γιατί σκότωσε εχθρό των Αθηναίων. Και αφού ξεπουλήσω ολόκληρη την περιουσία του σκοτωμένου, θα δώσω τα

μισά σ' αυτόν που τον σκότωσε, χωρίς να του στερήσω τίποτε. Και αν κανείς καθώς θα σκότωνε ή θα επιχειρήσει για κάποιον απ αυτούς-τους τυράννους-να χάσει τη ζωή του, θα εκδηλώσω την ευγνωμοσύνη μου και σε αυτόν και στα παιδιά του, όπως στο αρμόδιο και τον Αριστογείτονα και τους απογόνους του.

»Τους όρκους που έχουν δοθεί στην Αθήνα ή στο στρατόπεδο η οπουδήποτε άλλου εναντίον του Δήμου Αθηναίων, τους καταργώ και τους ακυρώνω. Για τους παρά πάνω όρκους οι Αθηναίοι θα δώσουν, τον Νόμιμο όρκο προς των Διονυσίων, θυσιάζοντας ζωντανά σφαχτά. Και να εύχονται όποιος τηρήσει τον όρκο του, θα ιδεί πολλά καλά. Ο επίορκος να καταστραφεί ο ίδιος και η οικογένειά του.».

Και επειδή λόγος για τον όρκο των Ελλήνων ανά τους αιώνες. Θα αναφέρω και της σύγχρονης Ελλάδας τους όρκους των αγωνιστών του 21 κατά της ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ και της ΑΝΑΡΧΙΑΣ του κατακτητή και της Αντίστασης του 1941-44:
«Ω ΒΑΣΙΛΕΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ ΣΕ ΣΤΗΝ ΓΝΩΜΗ ΤΩΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ ΝΑ ΜΗ ΕΡΘΩ ΠΟΤΕ. ΜΗΤΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΟΥΛΕΥΩ, ΜΉΤΕ ΝΑ ΠΛΑΝΗΘΩ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΙΜΑΤΑ ΤΟΥΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΑΔΟΘΩ. ΕΝ ΟΣΟ ΖΩ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, Ο ΜΟΝΟΣ ΜΟΥ ΣΚΟΠΟ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΦΑΝΙΣΩ ΘΑ ΝΑ' ΝΑΙ ΣΤΑΘΕΡΟΣ. ΠΙΣΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ, ΣΥΝΤΡΙΒΩ ΤΟΝ ΖΥΓΟΝ, ΑΧΩΡΙΣΤΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΙΑ, ΥΠΟ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ, ΚΑΙ ΑΝ ΠΑΡΑΒΩ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ , Ν' ΑΣΤΡΑΨ' ΟΥΡΑΝΟΣ, ΚΑΙ ΝΑ ΜΕ ΚΑΤΑΚΑΨΕΙ, ΝΑ ΓΙΝΩ ΣΑΝ ΚΑΠΝΟΣ!»

Και ο Ορκος των Αντιστασιακών: «ΕΓΩ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ Ν' ΑΓΩΝΙΣΤΏ ΠΙΣΤΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΑΣ, ΧΥΝΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΡΑΝΙΔΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΜΟΥ, ΣΑΝ ΓΝΗΣΙΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΩΞΙΜΟ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ, ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ, ΚΙ ΑΚΟΜΑ, ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΡΥΠΝΟΣ ΦΡΟΥΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΤΗ. ΔΕΧΟΜΑΙ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΙΚΑ ΤΗΝ ΠΟΙΝΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΑΝ ΑΤΙΝΑΣΩ ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΜΟΥ ΩΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΥΠΟΣΧΟΜΑΙ ΝΑ ΔΟΞΑΣΩ ΚΑΙ ΝΑ ΤΙΜΗΣΩ ΤΟ ΟΠΛΟ ΠΟΥ ΚΡΑΤΩ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΣΩ ΑΝ ΔΕΝ ΞΕΣΚΛΑΒΩΘΕΙ Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΔΕ ΓΙΝΕΙ Ο ΛΑΟΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΟΥ».

Οσον αφορά την έκκληση του ΡΗΓΑ το 21 ηταν: «Σας κράζει η Ελλάδα, σας θέλει, σας πονεί, ζητά την συνδομήν σας, με μητρική φωνή…Γιατί λοιπόν αργείτε, τι στέκεσθε νεκροί; Ξυπνήστε, μην είστε ενάντιοι κι εχθροί…Ο κόσμος να γλυτώσει απ αυτή την πληγή και ελεύθεροι να ζώμεν αδέρφια σεις την Γη». Να και η έκκληση του 1941 εκατόν είκοσι χρόνια μετά: «Η Ελλας φωνάζει Αγια Πατρίδα και τα παιδιά της τα προσκαλεί, να μην λερώσουν το Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί…» και ακολουθεί «το παιδιά σηκωθήτε να βγούμε στους δρόμους γυναίκες και άντρες με όπλα στους ώμους…»

Ο Δημόφαντος ήταν ένας Αθηναίος δημαγωγός, και είχε ενεργό παρουσία κατά την τελευταία χρονική περίοδο στον 5^{ο} πχ αιώνα. Μετά την κατάλυση το 511 της βουλής των τετρακοσίων και την καταδίκη σε θάνατο του ρήτορα Αντιφώντα, υπέβαλε το 510 και εγκρίθηκε από την εκκλησία του Δήμου το πιο πάνω ψήφισμα.

Επειδή η λέξη δημαγωγός σήμερα δεν ακούγεται τόσο ευχάριστα, θυμίζω ποια ήταν η αρχική σημασία της λέξης τότε και ποια αργότερα : Στις Δημοκρατικές Πόλεις της αρχαία Ελλάδας, οι δημαγωγοί ήταν διακεκριμένοι πολίτες επικεφαλής Λαϊκών δυνάμεων, στον αγώνα κατά των ολιγαρχικών, οι οποίοι βασική τους επιδίωξη ήταν ο περιορισμός των δικαιωμάτων του λαού.

Ήταν πλούσιοι πολίτες με μεγάλη οικονομική άνεση, διοργάνωναν και εξόπλιζαν λαϊκές δυνάμεις, για να διώχνουν τους ολιγαρχικούς απ την εξουσία απ την οποία κρατούσαν μακριά το λαό. Ενδεικτικά θα αναφέρω μερικά ονόματα που έγραψαν ιστορία: όπως ο Πεισίστρατος στην Αθήνα, ο Θεογενής στα Μέγαρα, ο Διόνυσος στις Συρακούσες κλπ».

Και ενώ, τη Αθηναϊκή Δημοκρατία ο λαός τη θωράκιζε με δρακόντειους Νόμους και λαϊκά ψηφίσματα και όρκους πίστης για την υπεράσπισή της και με βαριά τιμωρία και με θάνατο ακόμα όποιον θα τολμούσε να την καταλύσει. Στην σύγχρονη Ελλάδα, η κατάληξη της είχε σαν δεδομένο την Ελληνική Επανάσταση του 21, και η συγκρότηση του νέο Ελληνικού κράτους. Ποτέ όμως δεν λειτούργησε η Αστική έστω Δημοκρατία. Αυτό που λέμε και εννοούμε

δημοκρατία στην Ελλάδα και όταν ακόμα, δεν ήταν άμεσα στα χέρια των ΟΛΙΓΑΡΧΙΚΩΝ ήταν και εξακολουθεί να είναι ένα δημοκρατικό ψευδεπίγραφο ή μια δημοκρατική επίφαση.

Ο ελληνικός λαό στα 192 χρόνια του «Ελεύθερου» Βίου του δεν βίωσε τα Δημοκρατικά «Ιδεώδη». Και αυτό γιατί η δημοκρατία δεν τελούσε μόνο υπό των έλεγχο των ολιγαρχικών, αλλά και για αρκετά διαστήματα ομάδες ανθρώπων ή και ατόμων ακόμα τους επιτραπεί, ή τους ανατέθηκε να την καταλύουν και να την εξουσιάζουν κατά βούληση!!!.

Κλασική περίπτωση ο Αλκιβιάδης που με την τυχοδιωκτική εκστρατεία στη Σικελία το 464 π,χ, στην οποία παράσυρε τους συμπατριώτες τους. Οι Αθηναίοι υπέστησαν μια ταπεινωτική ήττα. Ο Αλκιβιάδης, ο Κλέων και πολλοί άλλοι ήταν δημαγωγοί αυτής της εποχής που εσκεμμένα παραπλανούσαν το λαό. Και από τότε ο χαρακτηρισμός πήρε την ίδια σημασία που έχει και σήμερα. Οι δημαγωγοί με τη σημερινή σημασία της λέξης είναι αυτοί, που ζημίωσαν περισσότερο και απ τους εχθρούς την πατρίδα τους. Ο μέγιστος κωμικός της Αρχαιότητας, ο Αριστοφάνης, τους αξιολογεί θαυμάσια και περιγράφει με τα πιο μελανά χρώματα, την αντιλαϊκή και αντί εθνική συμπεριφορά τους. Δυστυχώς, οι δημαγωγοί αυτού του είδους και οι Εφιάλτες υπήρξαν σε όλες τις δύσκολες εποχές για την πατρίδας. Δεν λείπουν και σήμερα, και αν δεν πάρουμε τα αντίστοιχα μέτρα θα υπάρχουν και αύριο.

Με βάση αυτά τα πιστεύω, αρχές και αξίες**,** ήθη και έθιμα και την αθάνατη, Γλώσσα η Αρχαία Ελλάδα μεγαλούργησε. Ολοι οι μορφωμένοι άνθρωποι και ειδικά οι, Αξιότιμοι κύριοι συγγραφείς, λογοτέχνες και ιστορικοί ακόμα, διανοούμενοι και οι δημοσιογράφοι ξέρουν πολύ καλά: πώς στη ΓΛΩΣΣΑ Φωλιάζει η Εξουσία. Και οτι η εξουσία ασκείται με λέξεις, προσταγές, υποσχέσεις, απαγορεύσεις και στερήσεις. Και αυτού του λόγου και της σκέψης ακόμα. Ας την ανοίξουν λοιπόν, αν δεν θέλουν να μη χάσει το όποιο νόημα η προσπάθειά αναζήτηση της όποιας αλήθειας και ειδικά: η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ, και να έχει βιολογική υπόσταση αυτή η μικρή, μοναδική, και ανεπανάληπτη ζωή. Ζωή που ο κάθε πράκτορας, πρόθυμος και αλαζόνας σε συνδυασμό με την ασύδοτη και ανεξέλεγκτη εκτελεστική εξουσία, μπορεί αβασάνιστα και κυρίως ατιμώρητα να καταλύει την Δημοκρατία και να αφαιρεί τη ζωή ο κάθε κουμπουράς ή ανεύθυνος αστυνομικός; Αλήθεια τι άλλο πρέπει να συμβεί ακόμα για να ψελίσουν κάτι; Κάτι που επιτέλους να είναι η όχι μόνο αληθινή σε σχέση με την Ιστορία και γενικότερα για την ΕΛΛΑΔΑ και τους ΕΛΛΗΝΕΣ.

Η ήττα είναι ορφανή ενώ η νίκη έχει πολλές Μητέρες

Η Νεοελληνική ιστορία διδάσκει οτι οι Ελληνες, είμαστε κατ' ευθεία απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων, του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Βυζαντίου. Το γεγονός αυτό το επιβεβαιώνουν οι αλλεπάλληλες και αμοιβαίες εκστρατείες κυρίως ανάμεσα στους Πέρσες και τους Ελληνες. Η πρώτη εκστρατεία των Περσών εναντίον της Ελλάδας. Καταστροφή της Ερέτριας. Η μάχη του Μαραθώνα: νίκη των Αθηναίων υπό τον Μιλτιάδη το 490, στη Σαλαμίνα με τον Θεμιστοκλή το 480 και ενα χρόνο μετά στις Πλαταιές με τον Παυσανία. Οι Ελληνες υπαρασπιζόμενοι την ελευθερία τους, εκτός του οτι κατέρρευσαν το μύθο (οπως και στην Αλβανία), που επικρατούσε τότε για το αήττητο των Περσών και του άξονα τώρα, η απομάκρυνση της Περσικής απειλής, έστω και προσωρινά, άνοιξε διάπλατα το χώρο και ειδικά το δρόμο του Αιγαίου και τις ακτές της Μικρασίας και έκανε άνετη και ασφαλή την πρόσβαση στον Εύξεινο Πόντο και το βασικότερο, έδωσε τη δυνατότητα να συνειδητοποιήσουν στη διάρκεια του «Χρυσού Αιώνα» την ανάγκη της εθνικής ενότητας.
Συνυφασμένη με την εξέλιξη αυτή είναι η οικονομική μεταλλαγή που ειχε σημειωθεί προς τη χρηματική οικονομία, γεγονός που σημαίνει οτι οι ανταλλαγές πλέον δεν βασίζονταν στην ανταλλαγή ειδών όπως πριν, αλλα στη χρηματιστική δοσοληψία. Δυστυχώς όμως αυτή την εθνική συνείδηση που πρώτοι αυτοί διαμόρφωσαν πολλές αν οχι τις περισσότερες φορές, αρχαίοι και σύγχρονοι Ελληνες την σπαταλίσαμε σε διχόνοιες και αλληλοσπαραγμούς
Ακολουθεί η δεύτερη εκστρατεία εναντίον της Ελλάδας από τον Ξέρξη. Ο θάνατος του βασιλιά της Σπάρτης Λεωνίδα στις Θερμοπύλες. Η κεντρική Ελλάδα ανοικτή στους Πέρσες. Η αναγνώριση της Περσικής επικυριαρχίας επί των Ιωνικών πόλεων και αυτονομία για όλες τις άλλες ελληνικές πόλεις.

Η Ελλάδα των κλασικών χρόνων, αποτελεί το αναμφισβήτητο Λίκνο του φαινόμενου που ακούει στο όνομα «Δυτικός Πολιτισμός». Ενα ιστορικό φαινόμενο, στα θεμέλια του οποίου στερεώθηκαν με τις νίκες των Ελλήνων: στο Μαραθώνα, στις Πλαταιές, στη Σαλαμίνα και στο Μεσολόγγι, στους Νεότερους χρόνους κατά του Ναζί και Ασιατικού Σατραπισμού. Οι πόλεμοι αυτοί και η εξέλιξη των γεγονότων που ακολούθησαν, συνθέτουν την πιο λαμπρή ιστορική περίοδο της Ελλάδας. Στην αρχαιότητα γιατί η νίκη του Μαραθώνα έδωσε τη δυνατότητα σε όλα τα συστατικά εκείνα στοιχεία του ελληνικού πνεύματος, να αναπτυχθούν πλέον ανεμπόδιστα και να αποτελέσουν την ατμομηχανή του Δυτικού πολιτισμού.
Τα ιδανικά των Ελλήνων για την Ελευθερία και την ανεξαρτησία στην αρχαιότητα βρίσκουν την έκφρασή τους στο Αστυ ή την Πόλη. Ομως η «πόλη» παρακμάζει και αναζητούν ένα Νέο ιδανικό και ένα Νέο πολιτικό σύστημα. Τότε ο Φίλιππος Β! διευρύνει σημαντικά το Βασίλειό του, οικοδομεί τη στρατιωτική του δύναμη. Το γεγονός αυτό καθιστά τον Μακεδόνα βασιλιά την ισχυρότερη δύναμη της Ελλάδας, μια δύναμη που συνδέει τον Μακεδονικό με τον ελληνικό πολιτισμό.
Νίκη στο Γρανικό ποταμό. Κατάκτηση της Μ Ασίας. Η Απελευθέρωση των Ιωνικών Πόλεων. Κατάληψη της Τύρου, της Αιγύπτου, της Βαβυλώνας και του Ανατολικού Ιράν, οριοθετεί την Αλεξανδρινή επικράτεια με αποκορύφωμα την θεμελίωση-χτίσιμο της Αλεξάνδρειας. Οταν ο Αλέξανδρος υποτάσσει την Ανατολή, η έννοια της Ηπειρωτικής αυτοκρατορίας εισχωρεί στην ελληνική σκέψη. Το ελληνικό πνεύμα ακτινοβολεί στην Ανατολή, όπου ανθίζουν οι ελληνιστικοί πολιτισμοί. Οι κατακτήσεις του και οι πόλεις που έκτισε (πάνω από εβδομήντα) είναι η αιτία του εξελληνισμού της Ανατολής. Μια απ τις σπουδαιότερες σημασίες του έργου του, είναι το άνοιγμα του δρόμου και της εξάπλωσης της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και του χριστιανισμού.
Οι διάδοχοί του παίρνουν τον τίτλο του βασιλιά. Γέννηση των ελληνιστικών κρατών. Η Αίγυπτος υπό τους Πτολεμαίος οι Λαγίδες με πρωτεύουσα την Αλεξάνδρεια, η Ασιατική Ανατολή υπό τους Σελευκίδες, πρωτεύουσα η Σελεύκεια και η Μακεδονία υπό τους Αντιγονίδες με πρωτεύουσα την Πέλλα.
Η Ελλάδα πάντα ζωντανό πνευματικό κέντρο. Η οικονομία καταστραμμένη απ τους πολέμους, τους ανταγωνισμούς μεταξύ των Πόλεων και των διαδόχων. Η μετανάστευση προς τη Ρώμη. Οι Ελληνες όμως οπως στην Αθηναϊκή, έτσι και στην αλεξανδρινή περίοδο, δεν τα καταφέρνουν να κυριαρχήσουν πάνω στα πολιτικά προβλήτα για πολύ καιρό. Θα αντικατασταθούν στο χώρο αυτό από τους λιγότερο ανήσυχους Ρωμαίους, που θα καρπωθούν την αρχαία και την Αλεξανδρινή κληρονομιά.
Πάνω στα ερείπια της αυτοκρατορίας του Αλεξάνδρου, χτίζονται τα **ελληνιστικά κράτη** και ο ανταγωνισμός αρχίζει ανάμεσα στους στρατηγούς. Οι εκκλήσεις προς τους Ρωμαίους, επιτρέπουν στους κληθέντες να παρεμβαίνουν σαν διαιτητές...Σαν διαιτητές στην αρχή και σαν κατακτητές μετά.
Ο ιστορικός Πολύβιος μας πληροφορεί ότι οι Ρωμαίοι διακήρυσσαν πως έρχονται στον ελληνικό χώρο όχι σαν κατακτητές, αλλά σαν θεματοφύλακες της ελευθερίας και αυτονομίας των Ελλήνων. Πολλοί τους πίστεψαν-ανάμεσά τους και οι Αιτωλοί, οι οποίοι τους βοήθησαν εναντίον των Μακεδόνων. Όταν όμως κατάλαβαν τι σημαίνει ρωμαϊκή «νίκη», «κατελάλουν το δόγμα, φάσκοντες ού πραγμάτων, αλλά μόνον έχειν αυτό την κατοχήν διάθεσιν ». Ζώντας τη Ρωμαϊκή κατοχή αντελήφθησαν, οτι εκείνο που κατάφεραν αποδεχόμενοι τη ρωμαϊκή «νίκη» ηταν οτι άλλαξαν τυράννους.
Κάτι παρόμοιο έγινε μεταπολεμικά και στην Ελλάδα. Για όποιον αμφιβάλει, δεν έχει παρά να ρίξει μι ματιά, για παράδειγμα, στην ομιλία ενώπιον της αγγλικής Βουλής των Κοινοτήτων του σύγχρονου Ρωμαίου Νέο κατακτητή Τσώρτσιλ, Με θέμα την Αντίσταση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ενάντια στην ωμή βάρβαρη και ξετσίπωτη ένοπλη επέμβαση του αγγλικού στρατού το Δεκέμβρη του 1944 στην Ελλάδα:

«Εφθάσαμε λοιπόν (λέει) εις την Ελλάδα με τη συγκατάθεσιν των Αμερικανών και των Ρώσων, κατόπιν προσκλήσεως μιάς «κυβερνήσεως» όλων των κομμάτων, (αλήθεια ποια κόμματα;), φέροντες μέθ' ημών καλά δώρα όπως την ελευθερίαν, την τάξιν, τρόφιμα (εννοεί την ΥΟΝΡΑ) και την βεβαίωσιν του απολύτου δικαιώματος του λαού... (;) και πιο κάτω «Η κυβέρνησις μας

(...) απεφάσισεν να μεριμνήσει όπως δοθεί εις τον δυστυχή λαόν μια δίκαια ευκαιρία, δια να απαλλαγή από (ποιόν;),την δυστυχίαν και να αρχίσει μια νέα ζωήν...»

Όποιος συσχετίσει τις δηλώσεις αυτές, με την εποχή που έγιναν και μεταφράσει στην γλώσσα, που με τα Ελληνικά Αττικά γράμματα. Γράμματα που άλλωστε, έχουν τις σοφές, φυσικές και όμορφες αναλογίες του σώματος και τη μορφή θα (έλεγα) του Ανθρώπων (που την μιλούν), αφού έχουν και αυτά τα μέλη τους, τα σημεία και τις γραμμές τους, ενώ, παράλληλα, σχετίζονται και με την αρχιτεκτονική τέχνη, καθώς και το σχήμα κάποιων απ' αυτά συμβάλλει στον σχηματισμό νοητών ιδιωμάτων και, συνακόλουθα, στη δημιουργία ενός χώρου κατοικήσιμου από τη νόηση και τη φαντασία.

Φαντασία που αν την είχε και ο νέος Ρωμαίος κατακτητής και οι σύγχρονοι «Αιτωλοι», εν συναινούσαν στην κατοχή και την υπαγορεύσει των όρων του «εις τον δυστυχή λαό μια δίκαιη ευκαιρία δια να απαλλαγεί απ τη δυστυχίαν και να αρχίσει μια νέα ζωή», αλλιώς θα εξελίσσονταν τα πράγματα μεταπολεμικά στην Ελλάδα. Θα γινόταν και στην Ελλάδα αυτό που έγινε και σε όλες τις άλλες κατεχόμενες ευρωπαϊκές χώρες που είχαν οργανώσει Αντίσταση.

Και δεν είχε, όπως και οι πρώην, Νυν και μελλοντικοί κατακτητές και πάσης φύσης δικτάτορες, γιατί αν την είχε θα γνώριζε και αυτός, που κατ΄ επανάληψη επαναλάμβαναν οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι, με τα γράμματα και τα γράμματα: όπως και ο Ανθρωπος εξάλλου, έχουν Ανθρώπινη προέλευση και συμμετρία. Γι' αυτό και συνδέονται άμεσα με αυτόν, ενώ παράλληλα, συνδέονται με αυτά οι επτά αγωγοί-πηγές ζωτικού πνεύματος και επικοινωνίας που εδράζουν στο πρόσωπό του.

Τα αυτιά, που έχουν για προορισμό την αναγνώριση του ήχου του ήχου, τα μάτια, που δίχως αυτά δεν θα μπορούσαν να αναγνωριστούν σαν αυθύπαρκα σχήματα, τα ρουθούνια, που διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην ορθή και αρμονική εκφορά των ήχων τους και, βέβαια, το στόμα, τον τελικό εκτελεστή στη διαδικασία της ομιλίας, που συμβάλλει στον σχηματισμό του ιδιαίτερου κάθε φορά τονισμού και του ήχου του κάθε γράμματος.

Ο Τσώτσιλ, πρώτα που μετά την ήττα του το 1947 και ο Τρούμα, που σε συνέχεια τον διαδέχθηκε από ό,τι αποδείχθηκε, και επιβεβαίωσαν οι πράξεις τους σαν εκπρόσωποι της εποχής, δεν είχαν καμιά σχέση και ούτε διακατέχονταν, πολύ περισσότερο δεν καθοδηγούνταν από την αδιάσειστη βεβαιότητα, οτι η γνώση και η αρετή και οι Ιδές δεν μπορούν να κατακτηθούν με τα όπλα. Και κυρίως να καλλιεργηθούν χωρίς το στοιχείο της καλαισθησίας, που από αυτήν την αρετή απορρέον στοιχείο της αισθητικής απόλαυσης.

Η ηθική και η αισθητική μπορεί να είναι δύο διαφορετικές έννοιες: η μια ωστόσο προϋποθέτει την άλλη, ή τουλάχιστον, η δεύτερη η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ επιβεβαιώνει και στηρίζει την πρώτη: την ΗΘΙΚΗ. Και οι δυο αυτές έννοιες αποτελούν την πυξίδα, που άσφαλτα οδηγεί άλλους στη γνώση, μερικούς στη Σοφία και άλλους στην επαλήθευση της ιδιότητάς του Ανθρώπου.

Μάθηση και αρετή λοιπόν, προϋποθέτουν εκτός των άλλων, και την καλλιέργεια της τέχνης της γραφής. Τον σεβασμό των απαιτήσεων του κάθε γράμματος χωριστά. Αυτά και μόνο αυτά στην απλοελληνική γλώσσα, αρχής γενομένης από τον Μουσουλίνι, Χίτλερ, Μεταξά, Φράγγο και Σαλαζάρ. Αυτό το εγκληματικό και ταπεινωτικό για την Ελλάδα περιεχόμενο των δηλώσεων αυτών του Τσώρτσιλ, όχι μόνο θα καταλάβει, θα δικαιολογήσει, αλλά σαν Έλληνας θα νοιώσει και περήφανος, που ο λαός μας υπερασπίστηκε το πάτριο έδαφος το 40 και την εθνική του ανεξαρτησία στη διάρκεια της Γερμανικής κατοχής, έτσι και όταν οι Άγγλοι θέλησαν να επιβάλουν τη δική τους κατοχή, ο λαός αναλογιζόμενος την Εθνική του αξιοπρέπεια και τις πατρογονικές του παρακαταθήκες. Αντιστάθηκε και στα φουσάτα του Τσώρτσιλ, μα και τις ορδές του Τρούμαν, αργότερα όταν ήρθε και αυτός να σώσει τον Τσώρτσιλ, όπως επενέβει ένοπλα και ο Χίτλερ, για να σώσει το Μουσουλίνι.

Τώρα τι σχέση μπορεί να έχουν οι άνθρωποι αυτοί με τα πιο πάνω, και τα όσα πιστεύει για την πατρίδα ο λαός μας, είναι κάτι το πολύ αδιανόητο για τους πιο πάνω ανθρώπους, μα και όσους συμφώνησαν μαζί τους με τα όσα έγιναν στο παρελθόν και φτάσαμε στο σήμερα. Τα σημερινά δεν ήρθαν τώρα δα ξαφνικά και απρόσμενα.

Συνεπώς, όσα επιχειρήματα και αν επιστρατεύσουν αυτοί που, στην πιο κρίσιμη για το λαό και τη χώρα στιγμή και ειδικά, πριν την κατάρρευση του μετώπου εγκατάλλειψαν λαό και χώρα. Και μετά την απελευθέρωση δέχθηκαν με ανοιχτές αγκάλες την Αγγλική ένοπλη επέμβαση για να σώσουν την Ελλάδα από τους Ελληνες, και τις έκτοτε δοτές απ τους Αμερικάνους κυβερνήσεις, δεν πρόκειται να πείσουν κανέναν, ούτε και τους πλέον ασφαλό-αφελείς, οτι η αγγλική ένοπλη επέμβαση έγινε για τους λόγους που επικαλούνταν. Εξάλλου από την εποχή του Θουκυδίδη «οι ισχυροί πάντοτε κινούνταν από»...ανεπίλεπτες προθέσεις όταν επρόκειτο να απελευθερώσουν» κάποια πόλη, κάποια εθνότητα, κάποια χώρα και κάποιο λαό που θα έβαζε σε κίνδυνο τα...»

Η Νεοελληνική ιστορία διδάσκει οτι οι Ελληνες, είμαστε κατ' ευθεία απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων, του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Βυζαντίου. Το γεγονός αυτό το επιβεβαιώνουν οι αλλεπάλληλες και αμοιβαίες εκστρατείες κυρίως ανάμεσα στους Πέρσες και τους Ελληνες. Η πρώτη εκστρατεία των Περσών εναντίον της Ελλάδας. Καταστροφή της Ερέτριας. Η μάχη του Μαραθώνα: νίκη των Αθηναίων υπό τον Μιλτιάδη το 490, στη Σαλαμίνα με τον Θεμιστοκλή το 480 και ένα χρόνο μετά στις Πλαταιές με τον Παυσανία. Οι Ελληνες υπερασπιζόμενοι την ελευθερία τους, εκτός του οτι κατέρρευσαν το μύθο (όπως και στην Αλβανία και την Αντίσταση) που επικρατούσε τότε για το αήττητο των Περσών και του άξονα τώρα. Η απομάκρυνση της Περσικής απειλής, έστω και προσωρινά, άνοιξε διάπλατα το χώρο και ειδικά το δρόμο του Αιγαίου και τις ακτές της Μικράς Ασίας και έκανε άνετη και ασφαλή την πρόσβαση στον Εύξεινο Πόντο και το βασικότερο, έδωσε τη δυνατότητα να συνειδητοποιήσουν στη διάρκεια του «Χρυσού Αιώνα» την ανάγκη της εθνικής ενότητας.
Συν υφασμένη με την εξέλιξη αυτή είναι η οικονομική μεταλλαγή που είχε σημειωθεί προς τη χρηματική οικονομία, γεγονός που σημαίνει οτι οι ανταλλαγές πλέον δεν βασίζονταν στην ανταλλαγή ειδών αλλα στη χρηματιστική δοσοληψία. Δυστυχώς όμως αυτή την εθνική συνείδηση που πρώτοι αυτοί διαμόρφωσαν πολλές αν οχι τις περισσότερες φορές, αρχαίοι και σύγχρονοι Ελληνες την σπαταλίσαμε σε διχόνοιες και αλληλοσπαραγμούς
Ακολουθεί η δεύτερη εκστρατεία εναντίον της Ελλάδας`από τον Ξέρξη. Ο θάνατος του βασιλιά της Σπάρτης Λεωνίδα στις Θερμοπύλες. Η κεντρική Ελλάδα ανοικτή στους Πέρσες. Η αναγνώριση της Περσικής επικυριαρχίας επί των Ιωνικών πόλεων και αυτονομία για όλες τις άλλες ελληνικές πόλεις.
Η Ελλάδα των κλασικών χρόνων, αποτελεί το αναμφισβήτητο Λίκνο του φαινόμενου που ακούει στο όνομα «Δυτικός Πολιτισμός». Ενα ιστορικό φαινόμενο, στα θεμέλια του οποίου στερεώθηκαν με τις νίκες των Ελλήνων: στο Μαραθώνα, στις Πλαταιές, στη Σαλαμίνα και στο Μεσολόγγι, στους Νεότερους χρόνους κατά του Ασιατικού Σατράπισμού. Οι πόλεμοι αυτοί και η εξέλιξη των γεγονότων που ακολούθησαν, συνθέτουν την πιο λαμπρή ιστορική περίοδο της Ελλάδας. Στην αρχαιότητα γιατί η νίκη του Μαραθώνα έδωσε τη δυνατότητα σε όλα τα συστατικά στοιχεία του ελληνικού πνεύματος να αναπτυχθούν πλέον ανεμπόδιστα και να αποτελέσουν την ατμομηχανή του Δυτικού πολιτισμού**.**
Τα ιδανικά των Ελλήνων για την Ελευθερία και την ανεξαρτησία στην αρχαιότητα βρίσκουν την έκφρασή τους στο Αστυ ή την Πόλη. Ομως η «πόλη» παρακμάζει και αναζητούν ένα Νέο ιδανικό και ένα Νέο πολιτικό σύστημα. Τότε ο Φίλιππος Β! διευρύνει σημαντικά το Βασίλειό του, ανοικοδομεί τη στρατιωτική του δύναμη. Το γεγονός αυτό καθιστά τον Μακεδόνα βασιλιά την ισχυρότερη δύναμη της Ελλάδας, μια δύναμη που συνδέει τον Μακεδονικό με τον ελληνικό πολιτισμό.

Η Ελλάδα πάντα ζωντανό πνευματικό κέντρο. Η οικονομία καταστραμμένη απ τους πολέμους, τους ανταγωνισμούς μεταξύ των Πόλεων και των διαδόχων. Η μετανάστευση προς τη Ρώμη. Οι Ελληνες όμως όπως στην Αθηναϊκή, εστι και στην αλεξανδρινή περίοδο, δεν τα καταφέρνουν να κυριαρχήσουν πάνω στα πολιτικά προβλήτα για πολύ καιρό. Θα αντικατασταθούν στο χώρο αυτό από τους λιγότερο ανήσυχους Ρωμαίους, που θα καρπωθούν την αρχαία και την Αλεξανδρινή κληρονομιά.

Πάνω στα ερείπια της αυτοκρατορίας του Αλεξάνδρου, χτίζονται τα **ελληνιστικά κράτη** και ο ανταγωνισμός αρχίζει ανάμεσα στους στρατηγούς. Οι εκκλήσεις προς τους Ρωμαίους, επιτρέπουν στους κληθέντες να παρεμβαίνουν σαν διαιτητές...Σαν διαιτητές στην αρχή και σαν κατακτητές μετά. Η ισχυρή πλέον ρωμαϊκή αυτοκρατορία υπήρξε και αυτή θύμα μιας μακράς

εσωτερικής αποσυνθετικής πορείας και κυρίως απ την αξίωση του Καρακάλα να παγκοσμιοποίηση το ρωμαϊκό δίκαιο.

Η ρωμαϊκή αυτοκρατορία στη δύσης είναι νεκρή. Τη διαδέχεται μια πλειάδα από μικρά βαρβαρικά βασίλεια-κράτη ασταθή με σύνορα αβέβαια, όπου η Βησιγοτθική δύναμη και μετά η Φράγκικη εχουν την πρώτη θέση. Ενθουσιασμένοι από το μεγαλοπρεπές ελληνό-ρωμαϊκό οικοδόμημα, οι βάρβαροι ονειρεύονταν μια παγκόσμια ηγεμονία. Τη νέα αυτή «παγκοσμιοποιηση» θα την πραγματοποιήσει στο γνωστό τότε χώρο ο Χριστιανισμός. Ετσι, κοντά δυο χιλιάδες χρόνια η Ελλάδα έμεινε σκλαβωμένη σε ξένους κατακτητές: από τη μάχη της Κορίνθου-ύστερα από τη νίκη των Ρωμαίων (146 πχ) οι Ελληνες έχασαν τη λευτεριά τους. Από τότε μέχρι του 1821. Ο λαός που κατοικούσε σε τούτη τη χώρα, μπορεί να μιλούσε την ίδια γλώσσα των προγόνων, να θυμούνταν και να επικαλούνταν τους προγόνους ζούσαν όμως κάτω από ξένο υπό τον Ρωμαϊκό ζυγό και αργότερα των Οθωμανών.

Οι χιλιετηρίδες περνούν και οι αιώνες Αλλάζουν το κοινωνικό οικονομικό γίγνεσθαι των Ανθρώπων, Ετσι μετά τον ιστορικό συμβιβασμό των Επαναστατών Αστών με τους προύχοντες τους κότα-μπασιές και τον Κλήρο. Και την πρόσδεσή της Νεοσύστατης απ τις στάχτες Ελλάδας στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας: τον φύση και θέση εχθρό της Για να διατηρηθεί το statoys της οθωμανικής αυτοκρατορίας η Αγγλία σε όλα τα ανακτοβούλια, τα Συνέδρια και Συναντήσεις απ το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827 πάντα κατάληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον πιο σκληρό και απαίσιο ρόλο, και απ αυτόν ακόμα τον Μέττερνιχ, τον διαδραμάτιζε η Αγγλία. Αυτή ηταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του και σαν αντάλλαγμα ένα μόνο ήθελε: το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης.

Με όργανό τους τον διαβόητο Μαυροκορδάτο, το διώκτη του Καραϊσκάκη και πολλών άλλων αγωνιστών, με αποτέλεσμα τις στρατιωτικές πανωλεθρίες απ το «στρατιωτικό» του δαιμόνιο, που έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη.Λίγο έλλειψε να χαθεί η επανάσταση απ τους βαλτούς-πράκτορες της Αγγλίας. Ο κίνδυνος να χαθεί κράτησε μέχρι το 1826 και συγκεκριμένα, μέχρι το ολοκαύτωμα και την έξοδο του Μεσολογγιού.

Οι Ελληνες το 21 από ένα σημείο και μετά δεν συνεργάζονταν με φίλους και εταίρους, αλλα με σαφείς αντιπάλους και συγκεκριμένους αντιπάλους. Αντιδικούσαμε και αντιδικούμε μεταξύ μας, ενώ είχαμε εχθρικά κοινό αντίδικο-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο άκουσμα ακόμα της λέξης Παλιγγενεσία γέμιζε σπυριά. Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη ενθκό-απελευθερωτικός αγώνας για την απελευθέρωση των κατακτημένων ελληνικών εδαφών απ τους Τούρκους πολλαπλασίαζε και αφόρμιζε τα σπυριά. Εκείνο όμως που τους τάραζε τον ύπνο ηταν η λέξη μεγάλη ΙΔΕΑ και ειδικά μετά τη Ναυμαχία του Ναυρίνου το 1927 και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας.

Η Τουρκία μετά την μάχη του Ναυαρίνου κατάλαβε οτι για να διατηρηθεί η αυτοκρατορία εδαφικά δεν έφταναν πια τα όποια δάνεια, χορηγίες, αρρωγές και οι μυστικοσύμβουλοι. Μετά την αφύπνυση των Ελλήνων για να μή οδηγηθεί στα βάθη της Ασίας, έπρεπε οχι μόνο να υποταχθεί αλλά να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας την μόνη τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει από τους Ρώσους που την απειλούσαν και τους Ελληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά απ τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Και όταν διαπίστωσε οτι αυτό δε μπόρεσε να το πετύχει η Πύλη άλλαξε τακτική προσπάθησε εκτός απ την ηγεσία να προσέγγιση και το λαό

Εκτοτε η ιστορία της χώρας γράφεται κατ' υπόδειξή της και των εκάστοτε «προθύμων» που υπηρετούσαν. τα συμφέροντα της Αγγλίας ακόμα και εις βέρος της Ελλάδας σε βαθμό που η Μοναρχία στην Ελλάδα με εξαίρεση τον Κωσταντίνο να είναι ο τοποτηρητής των Αγγλικών συμφερόντων. Τον Ιανουάριο του 1945 οι οπαδοί της δεξιάς φώναζαν σαν βασικό τους σύνθημα: Ο Βασιλιάς εγγυητής των Αγγλων και η «Ελλάδα να γίνει Προτεκτοράτο της Αγγλίας»

Εκτοτε μεσολάβησαν γεγονότα που ακόμα δεν είδαν το φως της δημοσιότητα. Πχ η δολοφονία του πρώτου κυβερνήτη της Νέο σύστατης Ελλάδας Ιωαν Καποδίστρια, την καταδίκη σε θάνατο του Κολοκοτρώνη και Πλαπούτα σε Θάνατο: Συναλλαγές και Προδοσίες. Γεγονότα που προκαθόρισαν και προσδιόρισαν την πορεία Ελλάδας και ειδικά στρευλώσεις, παραποιήσεις και

αλλοιώσεις της Ιστορίας, με αποτέλεσμα και σήμερα ακόμα να μη ξέρουμε την πραγματική ιστορία του 1821. Μα και την πρόσφατη ακόμα:
Αυτή του Μακεδονικού Αγώνα, του Αλβανικού Πολέμου. Τη Γερμανικά, Ιταλική και Βουλγαρική κατοχή, της Αντίστασης, του Εμφυλίου. Μα και αυτή του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, που θέλουν να την αλλάξουν προκειμένου να καλύψουν τους φρικτούς απολογισμούς αυτού του πολέμου, τα πραγματικά γεγονότα, τους πραγματικούς αγωνιστές θέλουν να όχι μόνο να «λησμονήσουν» αλλά και να διαγράψουν. Μα και τις όποιες ΠΡΟΔΟΣΙΕΣ και συναλλαγές έγιναν στην διάρκεια της διεξαγωγής τους.
Η προδοσία, η όποια προδοσία, ανεξάρτητα μεγέθους και περιεχομένου παραμένει αιώνιο στίγμα στη ζωή της χώρας και του λαού. Η ιστορία είναι το σύνολο των ιστορικών δεδομένων-μαθημάτων που πρέπει να διδαχθούμε.
Ο 20ς αιώνας ημερολογιακά έχει τελειώσει. Συνεχίζει όμως να στοιχειώνει με τις μνήμες και τις πραγματικότητες των κοινωνιών μας με μνήμες του ΚΑΚΟΥ και ο πειρασμός του ΚΑΛΟΥ, με πρώτο την εννοιολογική ανάλυση, εστιάζοντας το ενδιαφέρον στα σημαντικότερα γεγονότα του αιώνα: Την Εμφάνιση ενός καινοφανούς πολιτικού καθεστώτος του ολοκληρωτισμού, εκδοχές, οποίου αποτελούν ο Ναζισμός, που ο Γερμανός φιλόσοφος Τόμας Μάν, μα και ο Παν Κανελόπουλος χαρακτήρισαν Ιδεολογία του μηδενισμού και ο «υπαρκτός σοσιαλισμός» Και δεύτερο την αφήγηση της προσωπικής ιστορίας ανθρώπων, οι οποίοι, παρ' ότι το πεπρωμένο τους σφραγίστηκε ανεξίτηλα απ τον ολοκληρωτισμό βρήκαν τη δύναμη να αντισταθούν στο **ΚΑΚΟ.**
Και αυτό γιατί η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Και αντιγράφεται γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας είναι γραμμένο με Αίμα Ηρώνων Ζωντανών και δια βίου Αναπήρων και προπάντων Νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των Γονιών και των Ορφανών. Γι' αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ενα μέρος της ιστορίας ή ακόμα και ενα ιστορικό γεγονός με σεβασμό πρέπει να επικεντρωθεί πάνω στο πρωτότυπο.
Το μόνο δικαίωμα που εχει σαν λογοτέχνης, συγγραφέας και ιστορικός ακόμα των οποιοδήποτε ιστορικών κειμένων, αλλα ταυτόχρονα και υποχρέωση είναι να αλλάξει το χρώμα της μελάνης, μήπως κατά λάθος προσβάλλει το πρωτότυπο. Και όταν το λάθος αυτό είναι ηθελημένο όπως έγινε με το 21 και την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση 1941-44, τότε είναι εκτός από πρόστυχο είναι και έγκλημα. Και οχι μόνο έγκλημα, αλλα Εθνικό ΕΓΚΛΗΜΑ. Και όταν το λάθος γίνεται για να βγάλει λεφτά ο συγγραφέας ή να εξυπηρετήσει διάφορους ιδιοτελείς ή ταξικούς σκοπούς, δεν διαφέρει κατά τίποτα απ τον ιμπεριαλιστές που μετατρέπουν το αίμα των λαών σε χρυσάφι.
Η ιστορία δε γράφεται για να γράφεται. Δε γράφεται για εξυπηρετήσει ιδιοτελείς, κοινωνικούς και ταξικούς σκοπούς. Γράφεται για να υπάρχει εμπειρία στις επόμενες γενιές και λαών. Η ιστορία της ανθρωπότητας μέχρι σήμερα απέδειξε οτι έχει τις παραξενιές της. Αλλα και τα κλωθογυρίσματα, τα οποία κλωθογυρίσματα οι συγγραφείς, οι λαοί και οι ηγέτες των αγώνων πρέπει να προσέχουν και ανάλογα τα εκτιμούν και τα σέβονται.
Ξεφυλλίζοντας κανείς την ιστορία θα βρει διώκτες ενός κινήματος να γίνονται υπερασπιστές του, και με αυτήν ακόμα τη ζωής τους. Κλασικό παράδειγμα ο Απόστολος Παύλος. Και υπερασπιστές του να γίνουν διώκτες. Ο Στρατηγός Γρηγοριάδης Νεόκοσμος, ηταν ενας απ τους επικεφαλής της Ουκρανικής εκστρατείας. Και όμως το 1945 πήγε και κατέθεσε γεμάτος συγκίνηση στεφάνι στο Μαυσολείο-μνημείο του Λένιν. Το ίδιο και πολλοί Ηρακλείς του Στέμματος για λόγους ιστορικούς ή συγκυρίας μετατράπηκαν σε απηνείς διώκτες του Στέμματος. Υπάρχουν εκαταντάδες αν οχι χιλιάδες τέτοια παραδείγματα.
Ο Τσιώρτσιλ, δεν ήταν αυτός που την παραμονή της μάχης του Ελαμέϊν: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται απ την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά, σημαντικής βάσεως την οδόν προς βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Βερολίνου Αθηνών.

Πιστεύω ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον , ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι; Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών εχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται

βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγοτέρας των 25 γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Οι κομμουνιστές της Ελλάδας αγωνίστηκαν πραγματικά θαρραλέα και προς αιώνια τους τιμή ανέλαβαν πρώτη τον πατριωτικό αγώνα».

Δεν ήταν ο ίδιος που έλεγε οτι «Η δόξα της Ελλάδας κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας, λάμπει με ένα φέγγος ακόμα ζωηρότερο απ εκείνο της αρχαιότητας...«Οτι προς τιμή τους οι κομμουνιστές στην Ελλάδα πρώτοι άρχισαν τον αγώνα κατά των Ναζί; Και ο Πρόεδρος Ρούσβελτ δεν ηταν αυτός που έλεγε: «Περισσότερο ίσως άξιος θαυμασμού...είναι η σημερινή (εννοούσε την Αντίσταση) στάση του ελληνικού λαού που συνεχίζει τον αγώνα...Η στάσης αυτή αποτελεί παράδειγμα δι' ολα τα έθνη». Και λίγο αργότερα δεν ηταν ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ αυτός που έδινε εκείνες τις φονικές εντολές: «Ενεργήστε σα να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα» ; Η δεν ηταν Αμερικανός ο Πρόεδρος Τρούμαν, που υλοποίησε αυτές τις φονικές εντολές στον εμφύλιο;
Ο εκλειπών Παναγιώτης Κανελόπουλος, που υπήρξε πολλές φορές Υπουργός, Αρχηγός κόμματος και πρωθυπουργός, ηταν και αυτός ένας από τους ιδρυτές της Μακρονήσου, αυτός που σαν Υπουργός της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας το 1944, εξαίροντας την αυτοθυσία των ηρώνων του ΕΛΑΣ, είπε: «κλίνομε το γόνυ προς τους νωπούς τάφους. Οι άντρες του ΕΛΑΣ έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της πίστης προς το εθνικό καθήκον. Αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτριψαν τα στίφη και τις μηχανοκίνητες δυνάμεις των Ούνων». Και : «Εκτελούμε καθήκον ευγνωμοσύνης για Σας θυσιασθέντα παιδιά του λαού». Και λίγο μετά καλοσορίζοντας τον Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλίτ, είπε εκείνο το κατάπτυστο: Στρατηγέ: «Ιδού ο στρατός Σας» δείχνοντας του τον Ελληνικό στρατό. Που αυτοί βέβαια, εξόπλισαν, έντυσα, υπόδεσαν και έθρεβαν…για να ολοκληρώσουν αυτό που δεν μπόρεσαν να κάνουν οι Αγλοι! .
Και όμως, ηταν αυτός ο ίδιος. που στη δικτατορία της Χούντας των συνταγματαρχών τον Απρίλη του 1967, στάθηκε ένας από τους ποιο δεινούς υπερασπιστές χουντικής της Αντίστασης. Μπορούσε και αυτός να φύγει στο εξωτερικό. Είχε όλες τις δυνατότητες. Δεν το έκανε. Στάθηκε εδώ βράχος υπερασπιστής της Αντίστασης. Επισκέφθηκε το Πολυτεχνείο τις μέρες των φοβερών γεγονότων και πήγαινε πάντα ακλόνητος υπερασπιστής μάρτυρας υπερασπίσεως στους αγωνιστές της Αντίστασης στα δικαστήρια που δικάζονταν οι αγωνιστές. Δέχθηκε να μιλήσει σε κοινή συγκέντρωση της Εθνικής Αντίστασης 1941-44.
Η ιστορία γράφεται όπως είναι. Οπως εξελίσσονται τα γεγονότα όταν καταγράφονται. Την ώρα που διαδραματίζονται, έχουν την φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες θα είναι πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και τα γεγονότα όπως είναι γνωστό είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι. Ετσι όπως καταγράφονται έγιναν και όχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει. Και όσοι θέλουμε να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια της σκλαβιάς. Τα οποία δεν μάθαμε ακόμα.
Δεν είναι η αλήθεια που βλάπτει, όσο πικρή και δυσάρεστη αν είναι σήμερα. Ούτε είναι αυτή που σπέρνει κα μίση, το διχασμό και τις συμφορές. Είναι αντίθετα η απόκρυψη της αλήθεια, η θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και η διαστρεύλωση των πραγματικών γεγονότων. Είναι τα μισόλογα και τα ψέματα που λέγονται και γράφονται. Είναι τα εγκλήματα, μικρά και μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Δεν ωφελεί να τα κρύβει και να τα αποσιωπά καμιά πλευρά, Μόνο ν το φως της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγήσεις επέναντι στο λαό θα δώσουν την ευκαιρία στον καθένα να δει τι έγινε, πως έγινε και γιατί έγινε έτσι και όχι αλλιώς για να μη ξαναγίνουν τα ίδια
Η χρονική απόσταση που χωρίζει το 21 απ την κατοχή και τον εμφύλιο απ το σήμερα είναι αρκετά μεγάλη, για να αναπολήσει κανείς με ιστορική σειρά τα περασμένα. Γι' αυτό και θα υπάρχουν οπωσδήποτε κενά στην αφήγηση. ίσως κακές συνδέσεις στα επιμέρους θέματα, ασταθείς ή και άσχετες ακόμα σχέσεις μεταξύ τους και πολλά συντακτικά ελαττώματα. Ζητώ συγνώμη από αυτούς που θα τύχη να τα διαβάσουν για όλες αυτές τις ατέλειες. Με πολύ δισταγμό και με γνώση των μικρών δυνατοτήτων και ατελειών που θα παρουσιάσει άρχισα να γράφω. Ηδη 191 χρόνια μα χωρίζουν απ το 21, περισσότερο απ μισός αιώνας από τα γεγονότα της κατοχής και σαράντα απ τη λήξη του εμφυλίου πολέμου. Ο εμφύλιος πόλεμος όμως εξακολουθούσε να βρίσκεται στο προσκήνιο της σύγχρονης Ελλάδας για τριάντα και πλέον ακόμα χρόνια.

Την Αυγή του Γενάρη του 1922 άνοιξαν οι ουρανοί και όρμησαν οι καβαλάριδες της αποκάλυψης της σύγχρονης Ελλάδας. Εκτοτε η Νεοσύστατη διανύει δεκαετίες με πολέμους, πείνα, φονικά, αίμα, δάκρυα ηρωϊσμούς και θυσίες, προδοσίες αφανισμό, ταπεινώσει και παραλογισμούς…Οι γενιές που βρέθηκαν στη δίνη αυτών των δεκαετιών όπως και αυτές της δεκαετίες του 40 και που θεληματικά ή άθελα μπήκαν τότε στο χορό της ιστορία έχουν σημαδευτεί μια για πάντα.

Αν ζούνε και όσοι ζούνε ακόμα, τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής, είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν

Το ίδιο και την Αυγή του Οκτώβρη

Το κράτος όλα αυτά τα χρόνια λάφυρο των δοτών κυβερνήσεων «έκτακτης ανάγκης» και η καταδίωξη των Αντιστασιακών-ο όρος ηταν συνήθως πολύ ελαστικός και μπορούσε ανάλογα με τις ανάγκες να συμπεριελάβει οτιδήποτε σε κάθε πεδίο δραστηριότητας και έκφρασης-βρίσκονταν συνεχώς στο προσκήνιο, ακόμα και αν δεν ίσχυε ο «στρατιωτικός νόμος». Αυτό που κρατούσε έκτοτε τις συνειδήσεις φυλακισμένες και το στόματα κλειστά, ήταν το νομοθετικό πλαίσιο που μας κληροδότησε η ανύπαρκτη για το κράτος Εθνική Αντίσταση και ο ανέ-μνημόνευτος εμφύλιος πόλεμος, με τον περίφημο Νόμο 509/1947 και το Γ! ψήφισμα. που καθόριζαν τι θα πρέπει να θυμούνται και πώς θα πρέπει να τα θυμούνται οι Ελληνες τα γεγονότα της κατοχικής περιόδου, που ρύθμιζαν τα της πολιτικής και κοινωνικής δραστηριότητας των Ελλήνων. στην 4χρονη διάρκεια της Κατοχής.

Η κατοχή μιας χώρας είναι μια κατάσταση που μπορεί να αλλάξει, μόνο αν ο κατεχόμενος λαός, αποφασίσει στην κατάσταση που βρίσκονταν η χώρα μετά την κατάρρευση του Αλβανικού μετώπου και τη συγκρότηση της Ελληνόφωνης Γερμανικής κυβέρνησης, την παράδοση του κρατικού μηχανισμού μέσω της Γερμανικής ελληνόφωνης κυβέρνησης αύθανδρο στους Γερμανούς και την μετονομασία του Ελληνικού βασιλείου σε πολιτεία του Γ Ράϊχ.

Και το βασικότερο, σε μια χώρα που ο Μονάρχης και η «ηγεσίαα»- κλικα της 4^{ης} Αυγούστου, που ο λαός τους έψαχνε και δεν έβρισκε κανένα, () από αυτούς που τους υμνούσα, τους ευλογούσαν, δοξολογούσα και τουε εκθείαζαν σε ολους τους τόνους: πήραν μαζί τους, ό,τι πολύτιμο και ακριβό μπορούσε να μετακινηθεί στις 27 κασέλε που ειχε ο κάθε υπουργός και παράγοντας (κατά τον Γ Σεφέρη), Και το ακόμα πιο το τραγικό είναι γεγονός ότι φεύγοντας απογύμνωσαν την χώρα απ όσο στρατό δεν ήταν στο μέτωπο, την αεροπορία και το πολεμικό Ναυτικό. Αν σ ε αυτό προστεθεί ότι και οι Γερμανοί (λες και είχαν από κοινού αποφασίσει Αγγλοι και Γερμανοί) τα όπλα που παρέδινε ο στρατός τα κατάστρεφαν πατώντας τα με τα Τανς)

Μπροστά σε αυτή την τραγική κατάσταση: Το μόνο που μπορούσε να κάνει ο κατακτημένος λαό ήταν, και αυτό έκανε όταν κλήθηκε απ τον Υψηλάντη το 21 και στην κατοχή απ τους κομμουνιστές: ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΑ ΑΥΤΟ-ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΘΗΚΕ και απ το ΤΙΠΟΤΑ και χωρίς ΤΙΠΟΤΑ να οργανώσουν το λαό με όραμα και ελπίδα για την Απελευθέρωση της χώρας. Και να συγκροτήσει ένα άμισθο εξ ίσου Εθελοντικό στρατό σαν τον ΕΛΑΣ ικανό να κάνει πόλεμο στον πόλεμο με τους κατακτητές

Αυτός (το 21) ο ξεχωριστός ανεπανάληπτος ή πολύ, μα πάρα πολύ σπάνιος σε άλλους λαούς, αντί να το προβάλλουμε σαν ΑΡΕΤΗ και **ΠΡΟΤΥΠΟ** , να το εξάρουμε σε κάποιο εγχειρίδιο και να διδάσκατε στη Σχολή Ευελπίδων. Εμείς Ντρεπόμαστε να κάνουμε αναφορά σε αυτό το μεγαλείο ψυχής του **ΑΠΛΟΥ Ελληνα,** να κάνει πράξη: «Την ΑΡΕΤΗ και ΤΟΛΜΗ» που θέλει η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. Αυτή η Εθελοντική πορεία του Ελληνα με το θάνατο» ΚΡΙΜΑ!

Και λέω κρίμα γιατί οσα βιβλία ή άρθρα και εχω διαβάσει, ακόμα και αυτά που εχει Βραβεύσει η Ακαδημία, δεν μιλώ για την αργυρώνητη πένα αλλα γι' αυτού που έγραφαν για την Αντίσταση, χωρίς καμιά αναφορά στην Αντίσταση, η μια επιδερμική για να δικαιολογηθεί η αμφισβήτηση, την απόρριψη και σε συνέχεια η ταύτιση του κομμουνισμού με τον φασισμό, του ΕΑΜ με το ΚΚΕ και το ΚΚΕ με τον εμφύλιο, ώστε ο χαρακτηρισμός μετά να γίνει εύκολος και ο χαρακτηρισμός αποτελούσε «εθνική προδοσία»το όποιο γραφτό να γίνει ιδεολογικό πολιτικό εγχειρίδιο…

Και λέω ΚΡΙΜΑ γιατί όταν κάποια μέρα κάτσει ο κουρνιαχτός και ανασύρουμε την ταφόπλακα στην οποία έχουν καταχωνιάσει μαζί με…και αυτό το μεγαλείο του Ελληνα, που ακόμα και σήμερα, επειδή εγκατάλειψαν λαό και χώρα δεν συμμετείχαν σε αυτό τον αγώνα που αποτέλεσε μα και αποτελεί το **ΑΓΛΑΪΣΜΑ** των **ΕΛΛΗΝΩΝ.** Για να μην την Αναγνωρίσουν εκτός απ τα εισαγωγικά δεν τολμούν… Τώρα σε σχέση με αυτό 21 ήταν πολλαπλό το Αγλάϊαμα, αφού είχε να αναμετρηθεί, με τα μεδραλιοβόλα, τα Τάκνς και τα Στούκας και όχι με το Γκρά Και το Γιαταγάνι.

Η Αντίσταση και ο εμφύλιος, παρέμειναν σημεία σκοτεινά, στα οποία κανείς δεν μπορούσε να αναφερθεί κάτω απ την απειλή του Ν 509 και της προσθήκης του νόμου «Περί αναμοχλεύσεως των πολιτικών παθών». Κυριαρχούσε των νόμων με αποτέλεσμα χωρίς να υπάρχει αναφορά στην αιτία. Ο εμφύλιος με τον τρόπο αυτό ηταν, απανταχού παρών, χωρίς όμως να φαίνεται πουθενά. Για τις γενιές που μεγάλωσαν σε αυτήν την περίοδο, τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου ηταν το μεγάλο απαγορευμένο μυστικό της ζωής και της ιστορίας,

Όλα έδειχναν να είναι το μεγαλειώδες και απαγορευμένο ζητούμενο, μα και πηγή καθημερινότητας για το λαό και την ιστορία. Ενα φάντασμα στην κυριολεξία, πλανιόταν πάνω απ την Ελλάδα και μέσα στον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι γενιές αυτές χωρίς να έχουν καμιά δυνατότητα να το γνωρίσουν, πολύ περισσότερο να το καταγράψουν ιστορικά στη μνήμη τους αυτές οι γενιές, μα και να τη διαγράψουν όσοι την είχαν καταγράψει. Μέσα σε αυτόν τον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι γενιές αυτές, χωρίς να έχουν καμιά δυνατότητα να γνωρίσουν, τι ακριβώς συνέβει μετά την κατάληψη της χώρας από τους τρις κατακτητές. Ποιοι ηταν και πως συμπεριφέρθηκαν οι κατακτητές, πως δέχθηκαν οι Ελληνες την κατοχή. Ποια συναισθήματα ένοιωσε ο λαός και κυρίως πως αντέδρασε η Πολιτειακή, Πολιτική και στρατιωτικής ηγεσία της χώρας και γενικότερα ο κρατικός μηχανισμός, έτσι ωστε να καταχωρήσουν το γεγονότα ιστορικά στη μνήμη τους.

Η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων αποτέλεσε την έναρξη, αλλά και την κορύφωση του εμφυλίου. Το τέλος του εμφυλίου πολέμου βρήκε την Ελλάδα στο στρατόπεδο του λεγόμενου «ελευθέρου κόσμου». Το γεγονός αυτό δεν ηταν χωρίς σημασία. Στον ψυχρό πόλεμο, που μόλις άρχιζε, η χώρα βρέθηκε-για Τρίτη φορά στην ιστορία της στη διάρκεια του ταραγμένου 20ου αιώνα-απ την πλευρά των ισχυρών και τελικά των νικητών της αναμέτρησης. Αυτό το γεγονός είχε, εκτός από μακροπρόθεσμες και βραχύχρονες επιπτώσεις. Η μετά εμφύλιο-πολεμική κατάσταση που γνώρισε η χώρα, ηταν διαφορετική απ την επαύριο άλλων εμφυλίων συγκρούσεων πχ της Ισπανίας παρά τη χρονική τους συγγένεια.

Η νίκη της Δεξιάς, της κυβερνητικής παράταξης, ήταν, σε μια βασική της πτυχή, νίκη των ισχυρών του τότε κόσμου. Βέβαια η έκβαση του Εμφυλίου δεν οδήγησε στην εγκαθίδρυση ενός μονολιθικού, ολοκληρωτικού καθεστώτος δικτατορικού τύπου στη χώρα. Δεν έγινε ο,τι είχε γίνει στην Ισπανία λίγα χρόνια πριν. Μπορεί η νίκη της δεξιάς με την βοήθεια πρώτα και τη συμμετοχή μετά των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών μετά να μην οδήγησε στην εγκαθίδρυση ενός μονολιθικού δικτατορικού τύπου καθεστώς, οδήγησε όμως στην επιβολή ενός ειδικού καθεστώς που σκοπό είχε :

α) να εξοβελίσει το ΚΚΕ απ την πολιτική ζωή της χώρας, β) να πάρει μια ιδιαίτερη -θεσμική και ουσιαστική-θέση ο στρατός και το Παλάτι στο θεσμικό προσκήνιο. γ) να δημιουργηθούν διάφορα παράλληλα κέντρα εξουσίας- ένα είδος εποπτικών συμβουλίων αρμόδιων, να παρακολουθούν τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις και το φρόνημα του λαού στη χώρα και την εφαρμογή των «εκτάκτων μέτρων» και δ) να στρευλώσει, υποτιμήσει και να απαξιώσει την κατοχική, μα και την εμφυλιό-πολεμική ιστορία. Αυτή η Νεοελληνική στρεύλωση, αυτή η ταύτιση του πατριωτισμού με την εθνικοφροσύνη, αυτή η αγνόηση κάθε άλλης αξίας στοιχείωσε δυστυχώς τις Νέες γενιές. Την ζήσαμε εμείς αυτήν τη στρεύλωση, την απαξίωση και την ταπείνωση, τη ζουν τα παιδιά μας και αν δεν αποφασίσουμε να πού τα πράγματα με το όνομά τους θα την βιώσουν και τα εγγόνιας μας.

Τα συμβούλια αυτά καθώς ήταν ο ουσιαστικός θεσμικός τοποτηρητής και εγγυητής των ελληνικών εξελίξεων βρίσκονταν έξω από τα σύνορα της χώρας, διεύρυναν τα παρεμβατικά

τους δικαιώματα μέχρι και την ανοικτή επέμβαση. Με πυρήνα το παρακράτος και κύριο στόχο την οργάνωση πραξικοπημάτων πολιτικών με αποκορύφωμα την αποστασία, εκλογικών του στρατηγού Δόβα κλπ και την αναστολή του τρίτου πόλου εξουσίας, του κοινοβουλίου ειδικά μετά την άνοδο της Αριστεράς, αλλά και την ανοικτή δικτατορία 21η Απρλίου 1967, οταν οι πολιτικό-κοινωνικές εξελίξεις που δημιούργησαν τις προϋποθέσεις να εξαντλήσουν την αίγλη και τους όρους που υπαγόρευσε ο Γράμμος.

Για τον Τσολάκογλου, τον Λογοθετόπουλο, τον Ράλλη και την πλουτοκρατική ολιγαρχία, μα και για το μετά πολεμικό κράτος προκειμένου, να διαγράψει απ την σκέψη του λαού την εθνική μας Αντίσταση, έλεγαν οτι οι Γερμανοί, δεν ήρθαν σαν εχθροί στην Ελλάδα, αλλά απλώς για να επιβάλουν λόγω του πολέμου την διαταραχθείσα τάξη στον κόσμο. Ενα παραμύθι που ο λαός ουδέποτε το πίστεψε και ας του έκαναν καθημερινά και επι πολλά χρόνια πλύση εγκεφάλου. Αντίθετα οργανώθηκε, βοήθησε τους αντάρτες, αλλά την πλήρωσε. Με τα τρομακτικά αντίποινα, τις μαζικές εκτελέσεις αδιάκριτα απ φύλο και ηλικία, με τον αφανισμό ολοκλήρων χωριών και με 57 ολοκαυτώματα. Και βέβαια με την πείνα, την πείνα που μετατράπηκε σε μια απολέμητη αρρώστια και την μαύρη αγορά να λειτουργεί για λογαριασμό του κατοχικού στρατού και τους συνεργάτες τους, με τις χιλιάδες νεκρούς.

Μια και ο λόγος για τον Τσολάκογλου. Ο Τσολάκογλου ήταν Βλαχό-δίγλωσσος Ελληνας. Ηταν αυτός που του ανάθεσαν να διαπραγματευθεί την παράδοση του μετώπου στους Γερμανούς. Στην διαπραγμάτευση με τη Βέρμαχτ κατόρθωσε ο μεν στρατός θα παραδώσει το όπλα οι Αξωματικοί όμως θα διατηρήσουν τα περίστροφα τους. Και ενώ η Βέρμαχτ το ν δέχθηκε αυτόν τον όρο, όταν ήρθε η Διοίκηση των ES ES στη Ελλάδα την απέρριψε αυτόν όρο και αφοπλίστηκαν και οι Αξιωματικοί.

Για να αμφισβητήσει την προσφορά του λαού στρατός και Εκκλησία δόμησαν ένα μύθο, ότι «πολλά χρόνια πριν, αόριστα σχεδόν και χωρίς κανένα λόγω συμμορίτες ξένων, σλαβικού κυρίως προσανατολισμού ή συμφερόντων επιβουλεύτηκαν την Ελλάδα, όπως γινόταν τον καιρό του Κρούμου». Για να αποφύγει την «καταστροφή η ελληνική φυλή και το έθνος της-μαζί του και όλος ο ελεύθερος κόσμος στο σύνολό του και κυρίως το έθνος που ηταν το προπύργιο αυτού του κόσμου και το κυρίαρχο οχυρό και καταφύγιο δεν μπορούσε να ανεχθεί την αμφισβήτησή του». Μετά από «πολλούς και σκληρούς αγώνες το έθνος όπως πάντα, πιστό στην ιστορική του διαδρομή απέκρουσε την απειλή και έσωσε τον εαυτό του και τις επερχόμενες γενιές απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό».

Στις επετείους όπου έπρεπε να ταξινομηθούν στη συλλογική μνήμη του λαού τα γεγονότα. Γεγονότα επώδυνα που πολλοί τα θυμούνται και τα επικαλούνται σαν επιχειρήματα δικαίωσης, η αναφορά και μόνο στην κατοχή και τον εμφύλιο γινόταν με όρους μνημσινού και οχι ιστορικούς για τους «αγρίως σφαγιασθέντες υπό των κομμουνιστών» και εκεί σταματούσαν όλα. Αυτά όσον αφορά τους νικητές. Και για την ηττημένη Αριστερά στα «πέτρινα χρόνια» λόγω της κυριαρχίας του Ν 509 και τη λειτουργία του κράτους με βάση τα έκτακτα μέτρα και του Νόμου «για την αναμόχλευση των πολιτικών παθών», τις αδιάκοπες διώξεις δεν επέτρεπε καμιά κομμουνιστική δραστηριότητα.

Η αναφορά στον εμφύλιο συνεπάγονταν συνέπειες και για αυτό η αναφορά απουσίαζε. Μα και η αναφορά στην Εθνική Αντάσταση που ηταν ό,τι το πιο αξιόλογο υπήρχε και έπρεπε να θυμάται ο λαός απ την επική δεκαετία του 1940 και αυτή απαγορεύονταν. Αλλη μια άποψη ηταν αυτή που έλεγε οτι ο Στάλην «πούλησε» στους Αγγλους και τους Αμερικανούς τους Ελληνες κομμουνιστές ή οτι τους εμπόδισε να πάρουν την εξουσία, ενώ μπορούσαν η κάτι παρόμοιο, οτι η ηγεσία του ΕΑΜ-ΚΚΕ δίστασε ή δεν είχε σαφή και ξεκαθαρισμένη αντίληψη για τους σκοπούς των Αγγλων κλπ.

Και επειδή, όπως γράφω και πιο πάνω τα γραφτά, θα είναι χωρίς σειρά και τάξη. Θα είναι σαν μια βόλτα στο παρελθόν. Με σκιές και φιγούρες που άλλοτε θα γλιστράνε ανάλαφρα στο χαρτί, θα παίρνουν θέση στη σελίδα, θα περνούν απ τη μια σελίδα στην άλλη για να γίνονται λόγια, και άλλοτε θα μένουν καρφωμένες στη θέση τους επιμένοντας να σηματοδοτούν με τον δικό τους τρόπο το μέτρημα τον παρελθόντα χρόνο.

Λόγω της απόσταση του χρόνου, τίποτε δεν είναι με «σειρά και τάξη» βαλμένα στο σεντούκι του Νού. Με τρόπο που να μοιάζει μοναδικός. Οσο περνάει ο χρόνος οι ανθρωποι, όσο και οσα και αν βίωσαν και συμμετείχαν στα γεγονότα, όσο και αν τους πλήγωσαν οι καταστάσεις, όπου και αν παρέπεμψαν, αποκτούν πλέον μια γεναιοδωρία, αν σταθείς κοντά τους. Σε αφήνουν στο πλάϊ τους, να μετρήσεις για μια ακόμα φορά τον δικό σου ίσκιο. Γι' αυτό και ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη απ αυτούς που τυχόν θα διαβάσουν έστω και μερικές σελίδες, για την όποια εκφραστική αδυναμία, τις ελλείψεις και παραλείψεις ή και τις υπερβολές ακόμα. Το ίδιο πρέπει να ισχύεις για τους περιττούς πλεονασμούς και τις πολλές ίσως επαναλείψεις. Τίποτε δεν γράφτηκε σκόπιμα και τίποτε δεν αποβλέπει σε κάτι. Απλώς υπάρχουν τα γεγονότα. Αν δεν τα έβαλα με τη σειρά και τάξη, που αποτελεί προϋπόθεση του γραπτού λόγου, είναι γιατί δεν μπόρεσα και οχι γιατί δεν ήθελα. Το ήθελα και μάλιστα πολύ, αλλα...

Παρ' όλο που δεν συνηθίζουμε πολλοί από εμάς να συζητούμε συνεπαρμένοι απ τη συμμετοχή μας στο κοινωνικό γίγνεσθαι της χώρας, που ηταν και παραμένει μια όμορφη διαδρομή, διαλέγοντας το συγκεκριμένο δρόμο, ένα δρόμο που οδηγεί από ένα φθοροποιό και δουλοπρεπές χθες, σε ένα μάχιμο σήμερα και σε ένα πιο ελεύθερο αύριο. Ενα αύριο που θα ανοίξει το δρόμο για τον πανανθρώπινο έρωτα και τον πανανθρώπινο πολιτισμό, που είναι και το αποκορύφωμα της ανθρώπινης προσπάθειας, αλλά και η δικαίωσή του.

Σε μια εποχή που η συνείδηση της ανθρωπότητας προσπαθεί να θεμελιώσει, αν οχι μια αληθινή αντάξια του Ανθρώπου συμφιλίωση των λαών, πάντως την στοιχειώδη συνύπαρξη και την παραδοχή του διαφορετικού στην καθολική κατάφαση του δικαίου ατόμων και λαών. Ειναι απαραίτητο, αν οχι αναγκαίο να καταγραφούν λίγες απ τις τραγικές μνήμες, που για δεκάδες χρόνια είχε την ατυχία να ζήσει ο λαό μας. Δεν είναι δυνατόν σαν άτομα πολύ περισσότερο σαν λαός και σαν ανθρωπότητα, να ζούμε κάτω από λογικές του ρεβανσισμού και αλυτρωτισμού (...), τη βία, τον πόλεμο και την απαξία της ζωής.

Οφείλουμε να θυμόμαστε οτι η μνήμη, δεν είναι στοιχείο αντιπαλότητας. Μόνο με αυτόν τον τρόπο και χωρίς προκαταλήψεις, θα γνωρίσουμε ο ένας τον άλλο καθώς και την προσφορά του καθένα. Να μη γυρίσουμε πίσω στην εποχή που οι άνθρωποι, λόγω του φόβου και την άγνοια σε ό,τι έχει σχέση με τον συνάνθρωπο γύριζε ο καθέναν με μια ΠΕΤΡΑ στο χέρι, προκειμένου να προφυλαχθεί απ τον απέναντι συνάνθρωπό του. Χρειάστηκαν ίσως εκατοντάδες τελικό ζητούμενο της κοινωνίας των Ανθρώπων.χρόνια και να μεσολαβήσουν άπειρες διεργασίες στο κοινωνικό γίγνεσθαι για να πλησιάσουν οι άνθρωποι ο ένας τον άλλο, για να φτάσουμε στην πρώτη χειραψία. Μια χειραψία που αποτέλεσε την πρώτη. Ναι την πρώτη άνθρωπό-κοινωνικό Επανάσταση.

Γνώρισε ο ένας τον άλλο, έπαψαν να βλέπει ο ένας τον άλλο σαν εχθρό του, είδαν ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίδιοι. Αυτή η χειραψία ήταν το προανάκρουσμα, για τη συγκρότηση της κοινωνίας. Η πορεία αλληλό-κατανόησης ήταν ήταν πολύ αργή, αφού ο κύκλος της ζωής, είναι, γέννηση, επιβίωση, διαιώνιση και σε συνέχεια ο θάνατος που βάζει τέλος στον κύκλο της ζωής.

Στον κύκλο αυτό οι τότε άνθρωποι, οδηγούνταν και λειτουργούσαν με τα ένστιχτα, τα οποία, όταν αργότερα οι άνθρωποι διαμόρφωσαν τις βάσεις συνύπαρξης και συνεργασίας μέσω της υποτυπώδη έστω λογική έκτος του ότι δάμαζε τα ένστικτα, έπρεπε να βρει τρόπο να λύση από κοινού το πρόβλημα της κοινής πλέον επιβίωσης. Το έντσιχτο της αυτοσυντήρησης και της πείνας ήταν η αναζήτηση της τροφής και πως θα επιβιώσει, άρα το πρόβλημα που έπρεπε να λύσει, ήταν η αναζήτηση της τροφής και η ασφάλειά του μέσα στους τόσου ν κινδύνους που διέτρεχε.

Για να βρει την τροφή του, μπορούσε να ψάξει όπου ήθελε και να διαλέξει το είδος της τροφής του. Και για την ασφάλεια, ήταν ελεύθερος να βρει το μέρος εκείνο που θα τον προφύλαγε καλύτερα και τον οποίο μπορούσε τον να αλλάξει κάθε φορά που ήθελε. Αρα η επιλογή του τρόπου με τον οποίο έλυνε αυτά τα δυο προβλήματα: διατροφή και ασφάλεια, ο πρώτος άνθρωπος στη γη ήταν Απόλυτα Ελεύθερος. Δεν ειχε καμιά απολύτως δέσμευση.

Γρήγορα όμως διαπίστωσε πως για επιβιώσει έπρεπε να αγωνιστεί, να χρησιμοποιήσει τις σωματικές του δυνάμεις: Να Εργαστεί. Η Εργασία όμως του προξενούσε κόπο. Αυτό τον

οδήγησε στο να αναζητήσει και να χρησιμοποιήσει διάφορα αντικείμενα, με τα οποία θα κρατούσε σε απόσταση τον όποιο κίνδυνο μπορούσε να τον απειλήσει. Ένα απ τα αντικείμενα αυτά ήταν η Πέτρα και το ξύλο.

Οσο περισσότερο παρατηρούσε, τόσο πιο πολύ σκεφτόταν και μάθαινε. Η γνώση του έδινε δύναμη. Γρήγορα κατάλαβε πως με το μυαλό του μπορούσε να δαμάσει δυνάμεις πιο ισχυρές απ τις δικές του σωματικές δυνάμεις. Με την πέτρα και το ξύλο σα εργαλεία μπορούσε να δίνει κυρίαρχος στο περιβάλλον. Με τη αναζήτηση της τροφής και την απομάκρινσει του κινδύνου αναπτύχθηκε το Εγώ του, ενώ παράλληλα οσα περισσότερα μάθαινε, τόσο περισσότερο καταλάβαινε πόσα πολλά έπρεπε να μάθει. Μα και διαπίστωνε και πόσο μικρός και αδύναμος είναι. Πόσο απειροελάχιστος ήταν μπροστά στην απεραντοσύνη του Σύμπαντος.

Γνωρίζοντας την μικρότητα του στάθηκε με δέος μπροστά στην απεραντοσύνη του σύμπαντος και του δημιούργησε μεγαλύτερη ανασφάλεια με αποτέλεσμα να διεγείρει ακόμα πιο πολύ το έντσιχτο της αυτοσυντήρησης και να τον σπρώξει για περισσότερη μάθηση και πιο σίγουρη κυριαρχία .και η Δημιουργία: έγινε από συλλέκτης ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ. Ετσι στον κύκλο της ζωής προστέθηκε και η Δημιούργησαν ένα απ τα κύρια χαρακτηριστικά του λογικού όντος-ανθρώπου. Εγινε Δημιουργός.

Αυτή η πορεία λύσης των προβλημάτων διατροφής ασφάλεια και γνώσης δεν ήταν ούτε παράλληλη ούτε ταυτόχρονη. Δίπλα στο δημιουργό-παραγωγό εξακολουθούσε να υπάρχει ο συλλέκτης. Η παρουσία του συλλέκτη ανθρώπου τον εμπόδιζε να διαλέξει τη λύση της αρεσκείας του, ενώ ταυτόχρονα η δική του ύπαρξη περιόριζε την Ελευθερία του άλλου, του ακόμα συλλέκτη.

.Η παρουσία του ενός περιόριζε την ελευθερία του άλλου. Και οι δυο άνθρωποι νοιώθουν καταπίεση, ο καθένας, απ την παρουσία του άλλου και την καταπίεση την προκαλεί η ανάγκη συνύπαρξης. Ψάχνοντας, ο καθένας ένας, για την τροφή και το μέρος που θεωρούσε πως μπορούσε να μείνει με ασφάλεια ηταν δυνατόν να βρεθεί αντιμέτωπος με τον άλλο, διεκδικώντας και οι δυο το ίδιο πράγμα. Αυτή ακριβώς για να μην αλληλό-εξοντωθούν είναι η στιγμή της χειραψίας. Η χειραψία που οδήγησε στη συνύπαρξη και στην από κοινού Δημιουργία της κοινωνίας των ανθρώπων.

Στον γραπτό λόγω και κυρίως στην ιστορία υπάρχουν περιπτώσεις, που για να γίνουν πιο εύκολα και καλύτερα κατανοητά τα γραφόμενα. Αυτός που γράφει, να τα αντιπαραβάλλει ή να τα συσχετίσει, με ένα άλλο γεγονός αν οχι αντίστοιχο, αλλα που να παρουσιάζει αν είναι δυνατόν τις ίδιες περίπου αναλογίες, ως προς το περιεχόμενο, τους σκοπούς και τα αποτελέσματα, Χωρίς αυτό να σημαίνει οτι τα ποιοτικά και ποσοτικά μεγέθη είναι οπωσδήποτε συγκρίσιμα.

Εφαρμόζοντας αυτή τη μέθοδο, είναι σε θέση συσχετίζοντας τα με παρόμοια γνωστά ιστορικά θέματα, να περιγράψει ακριβέστερα τόσο τα δεδομένα που αποτελούν το αντικείμενο των γραφτών του όσο, και κυρίως την ιδιαιτερότητα και τα ξεχωριστά χαρακτηριστικά που καθορίζουν πάντα ως προς τη συμπεριφορά και το ρόλο των συμβαλλομένων απ τα «πρόσωπα του δράματος» στη δοσμένη χρονική περίοδο. Με τον τρόπο αυτό εκτός του οτι θα μνημονευθούν ιστορικά γεγονότα που σχετίζονται με το 21, θα φανεί πόσο η ιστορία τότε και τώρα έχει παραχαραχθεί για πολιτικές, ταξικές και τοπικές ακόμα σκοπιμότητες. Και οτι και σήμερα ακόμα αυτήν ακριβώς την παραχάραξη αναπαράγουμε**.**

Πριν απ την ιστορία και την προϊστορία υπήρχε ο μύθος και αργότερα η μυθολογία. Η Μυθολογία με την οποία οι υποτυπώδη ηγεμόνες ερμήνευαν και ασκούσαν μέσω του Θείου την εξουσία. Η ελληνική μυθολογία εκτός του οτι συγκαταλέγεται μεταξύ των πρώτων μυθολογιών, περιέχει σχεδόν το σύνολο των μυθικών παραδόσεων του τότε γνωστού κόσμου. Και ειναι η πιο πλούσια του κόσμου. Στην αρχαιότητα η έκθεση των μυθικών συμβόλων, κοσμούσε τα πιο βασικά σημεία του χώρου διαμονής των ανθρώπων. Τα μυθικά πρόσωπα εκτός από σύμβολα ενότητας και δύναμης, έπαιζαν και τον ρόλο αποτροπής των εχθρικών διαθέσεων.

Οι γνωρίζοντες την ελληνική μυθολογία, ξέρουν οτι η Μέδουσα ηταν αυτή που κρυπτογραφούσε τα Θεία μηνύματα και την ουράνια αλήθεια. Στο άκουσμα και μόνο της οποίας αλήθειας οι ακούγοντες αυτήν την αλήθεια «πάγωναν» ή έμειναν άφωνοι απ το ασύληπτο και τη «δύναμη»του μηνύματος και της «αλήθειας». Και όπως συμβαίνει με όλες τις μορφές εξουσίας, οταν εχουν κλείσει τον κύκλο και αφού μέσα στο προηγούμενο σύστημα εξουσία, εχουν διαμορφωθεί εκείνες οι κοινωνικό-οικονομικές συνθήκες και δομές, για τη νέα μορφή εξουσίας, κάποια λύση πρέπει να δοθεί.

Μια λύση οπωσδήποτε τραγική για την προηγούμενη μορφή εξουσίας, αφού θα υποχρεωθεί αργά ή γρήγορα να την εγκαταλλήψει. Και επειδή για μια τέτοια λύση χρειάζονται και τα πρόσωπα, που θα επιβάλουν αυτή τη λύση, όπως ο Προμυθέας πήρε τη φωτιά απ τους Θεούς και την έδωσε στους θνητούς, έτσι και στην περίπτωση της Μεδουσιακής εξουσία τη λύση του δράματος την έδωσε ο Ηλιακός ήρωας Περσέας, που ηταν και ο κομιστής των Θείων μηνυμάτων της Μέδουσας «αποκεφάλισε» την Μέδουσα και απάλλαξε τους ανθρώπους της εποχής του απ την υποταγή στην εξουσία της Μέδουσας. Από το αίμα της Μέδουσας γεννήθηκε ο μυθικός Πήγασος.

Ηταν τόση η συμβολική δύναμη της Μέδουσας με την άγρια όψη της, με τα φίδια στο κεφάλι και τις χαοτικές κόγχες στο πρόσωπο, που η θωριά της και μόνο προκαλούσε φόβο και αποστροφή. Οπως όλες οι εξουσίες, έτσι και η εξουσία της Μέδουσας με την συμπεριφορά, τον αποτρεπτικό της χαρακτήρα και το αποτρόπαιο πρόσωπο αποθάρρυνε τους εχθρούς γενικά και τους εχθρούς της πόλης ειδικά, να αποφασίσουν εισβολή. Οι πόλεις που πρόβαλαν αυτό το Ουράνιο έμβλημα, το έκαναν για δυο λόγους α) Να αποθαρρύνει τους όποιους επίδοξους εισβολείς και β) να τονίσουν με την προβολή του συμβόλου, οτι ηταν κάτοχοι του Θείου μηνύματος και ως εκ τούτου κατέχουν την Ουράνια αλήθεια.

Η Βέροια, μια πόλη πανάρχαια, μια πόλη ανιστόρητη, αφού δεν γνωρίζουμε ακόμα πότε μπήκε ο θεμέλιος λίθος και ανάγει την καταγωγή της στα μυθολογικά χρόνια, που έκτοτε έχει το ίδιο όνομα, κατοικείται διαρκώς στον ίδιο τόπο, και έχοντας σαν σύμβολο τη δική της Μέδουσα, σημαίνει οτι είναι μια πόλη που έχει παίξει πολλούς μυθικούς, προϊστορικούς και ιστορικούς, αλλα και σύγχρονους ρόλους στο διάβα των αιώνων.

Υπήρχε μα και υπάρχει ακόμα-θα ηταν πιο σωστό-μια παλιά αντίληψη για τον τρόπο που κινείται και ερμηνεύεται η ΙΣΤΟΡΙΑ. Δεν μας χωρίζουν βέβαια πολλά χρόνια απ την εποχή που οι άνθρωποι, μάλιστα-Ευρωπαίοι, χριστιανοί άνθρωποι για την ακρίβεια που-ανάμεσά τους γεννήθηκαν οι Αριστερές ιδέες-πίστευαν, οτι ο κόσμος αυτός στην επίγεια εκδοχή του είναι μάταιος, ψεύτικος, παραπλανητικός και ανάξιος, για ζωή κόσμος. Η λειτουργία των ανθρώπινων κοινωνιών και του κάθε ανθρώπου χωριστά μέσα σε αυτόν ηταν ένα είδος δοκιμασίας, άσκησης διαγωγής θα έλεγα, που είχε σαν μοναδικό στόχο να διαπιστωθεί, αν οι εκάστοτε κοινότητες των ανθρώπων και ο καθένας χωριστά ηταν άξιοι για τον πραγματικό και τον αιώνιο-κόσμο, που για τους χριστιανούς είναι η επουράνια βασιλεία.

Ο έδω-ο κάτω κόσμος-για τους κυβερνώντες ηταν ψεύτικος, ενα κακέκτυπο, ενα «πεδίο» δοκιμασιών και προετοιμασία για την επουράνια βασιλεία, γι' αυτό εκείνο που ενδιέφερε και άξιζε να καταγραφεί σαν ιστορία, ηταν ο τρόπος με τον οποίο ο υπέρτατος κριτής οδηγούσε και διεύθυνε καλύτερα αυτό το παιγνίδι της δοκιμασίας. Ετσι λοιπόν, βασικό αντικείμενο της ιστοριογραφίας τότε αποτελούσαν οι συμφορές, οι αντιξοότητες και οι εκάστοτε καταστροφές, που το θείο εκτόξευε κατά των «κακών» και ανυπεράσπιστων ανθρώπων.

Η αξία της ιστοριογραφίας συνίστατο κατά κύριο λόγω, στη μεθοδική καταγραφή αυτών των δράσεων-πρακτικών, που η θεία πρόνοια χρησιμοποιούσε σαν μέσα προκειμένου οι άνθρωποι, οχι μόνο να αντιληφθούν την ύπαρξη του θείου, αλλα να έχουν γνώση γι' αυτές που πέρασα, για όσες καθημερινά ζουν και για όσα πιθανώς θα έρθουν, έτσι ώστε να μπορούν με βάση τα μέχρι τότε γνωστά δεδομένα να αξιολογήσουν τη θέση τους στον αγώνα για το αληθινό και το αιώνιο, για τη σωτηρία και κατ' επέκταση για τις πιθανότητες να ενταχθούν στον κόσμο τους θείου.

Διαμεσολαβητές και διαχειριστές αυτής της απέλπιδας και δύσκολης πορείας απ το πλασματικό στο αληθινό, απ το φθαρτό στο αύθαρτο, απ το προσωρινό στο αιώνιο κόσμο και απ την

απόγνωση στην ευτυχία, ηταν οι εκάστοτε ηγεμόνες. Τοποθετημένοι λοιπόν, οι ηγεμόνες ανάμεσα στον Υπέρτατο Κριτή και τους υπό δοκιμασία ανθρώπους, ηταν αυτοί που οδηγούσαν τις συντεταγμένες ανθρώπινες ενότητες-κοινωνίες μέσα απ αυτό το εξεταστικό πεδίο. Ηταν αυτοί που εκπροσωπούσαν το συλλογικό, που, πολύ περισσότερο και πέρα απ την ατομική ευθύνη, μπορούσε να εξασφαλίσει ή και να καταστρέψει τις προσδοκίες των ανθρώπων που εκπροσωπούσαν. Αποδεχόμενοι οι άνθρωποι αυτόν τον τρόπο καταγραφής της ιστορίας απ τους ηγεμόνες, ηταν φυσικό οτι οι δικές τους πράξεις, επιτεύματα ή παραλείψεις, ηταν ασύγκριτα πιο καθοριστικές για την έκβαση της γενικής δοκιμασίας. Οι ηγεμόνες μπορούσαν να σώσουν ή να καταστρέψουν συλλογικά με τρόπο ώστε, οι ατομικές προσπάθειες να εχουν μόνο μικρή ως καθόλου σημασία.

Η ιστοριογραφία των θαυμάτων και των σημείων επένδυε πολλά στη στενή παρακολούθηση του βίου και των πράξεων των ηγεμόνων. Σαν εντεταλμένοι της Θείας Πρόνοιας, μετέφεραν και εφάρμοζαν τις κάθε φορά επιλογές της. Ελέω Θεού διαμόρφωναν- κανοναρχούσαν ένα ιστορικό παιγνίδι, μέρος του οποίου ηταν και οι ίδιοι, του οποίου παιγνιδιού όμως η έκβαση αφορούσε τους πολλούς, τις κοινωνίες ολόκληρες. Ενώ η έκβαση των αποφάσεων αφορούσε τις κοινωνίες, ευθύνη οι ηγεμόνες είχαν μόνο απέναντι στο Θείο. Στις συνθήκες αυτές η ηθική ηταν το βασικό κριτήριο αξιολόγησης του έργου και της συμπεριφοράς των ηγεμόνων. Μερικοί απ αυτούς έγιναν Αγιοι, καθώς μετέφεραν και εφάρμοζαν τις πλέον αγαθές προθέσεις του Θείου και με τον τρόπο αυτό έφεραν πιο κοντά τον κόσμο των ανθρώπων στο βασίλειο του Θεού. Αλλοι ίσως οι περισσότεροι, καταγράφηκαν σαν καταραμένοι. Πήραν το στραβό δρόμο και οδήγησαν τους υπηκόους τους στο χαμό και τη φθορά. Η ιστορία μεθοδικά παρακολουθούσε τις αντιφατικές αυτές πορείες της ανθρωπότητας.

Τις παρακολουθούσε μάλιστα με τον πιο σημαίνοντα τρόπο, ζυγίζοντας συνεχώς και προσεκτικά τις δόσεις του «καλού» και του «κακού», αξιολογώντας και χαρακτηρίζοντας την κάθε πράξη. Κοιτούσε προσεκτικά τα πρόσωπα προσπαθώντας μέσα απ αυτά να διακρίνει την ιστορία-την μοίρα των ανθρώπων με αλλα λόγια. Και μέσα απ αυτές τις παρατηρήσεις της, η κοινωνία των ανθρώπων διαμόρφωνε πίστη και ελπίδα, αποτροπιασμό και απελπισία.

Και ενώ, η παλιά αντίληψη της ιστορίας, που ήθελε τον άνθρωπο παιγνίδι στα χέρια του Θεού και τους επικεφαλής των πολιτικών κοινοτήτων ενεργούμενα της Θείας Πρόνοιας, τα μέσα παραγωγής αναπτύχθηκαν, η τεχνολογία έκανε προόδους, νέοι ορίζοντες άνοιξαν, οι εξερευνήσεις πλάτυναν τις γνώσεις των ανθρώπων και νέες ανακαλύψεις προστέθηκαν. Ολα αυτά μαζί έφεραν τον Ουμανισμό, τον Διαφωτισμό, την Αναγέννηση και την Γαλλική επανάσταση, και τη θέση του Θείου στην ιστορία την πήρε πλέον ο ίδιος ο άνθρωπος. Ο άνθρωπος έγινε πολίτης, υπεύθυνος για τις πράξεις του, ατομικά και συλλογικά.

Τώρα πια η ιστορία, στις νέες πολιτικές και ιδεολογικές συνθήκες έγινε, αντί για αφήγηση των ενεργειών και πράξεων της Θείας Πρόνοιας, αφήγηση και καταγραφή των ανθρώπινων αποφάσεων, πράξεων και εμπειριών. Μια παρακαταθήκη γνώσεων που αφορούν την κοινωνία, την πολιτική, τη συλλογική συμβίωση καθώς και τους μηχανισμούς που την κανοναρχούν. Με απλά λόγια η ιστορία έγινε βασική πολιτική επιστήμη, καίριο, στη σημασία του πεδίο γνώσεων και αναζητήσεων πάνω στα μυστικά των ανθρώπινων κοινοτήτων. Τώρα πλέον κυριαρχεί η ευθύνη απέναντι στην κοινωνία την πατρίδα και την ιστορία.

Για τη σύγχρονη κοινωνία των ανθρώπων η ιστορία, με αυτήν τη μορφή, αποτελεί κρίσιμο πεδίο αναφοράς, απ όπου αντλούνται ιδέες, στηρίζονται προτάσεις και αιτήματα, νομιμοποιούνται οι προσπάθειες για αλλαγή και βελτίωση αυτού του φθαρτού μεν, αληθινού και ανθρώπινου δε, επίγειου κόσμου. Ετσι η ιστορία απ έρμαιο της Θείας Πρόνοιας και ελέω Θεού ηγεσίας, έγινε εργαλείο της ανθρώπινης λογικής και των συνεπακόλουθων πολιτικών αντιλήψεων. Η παρακολούθηση-ανακάλυψη έστω μιάς εθνικής οντότητας μέσα στο χρόνο, η συγκρότησή της και η πολιτική νομιμοποίησή της μέσα απ την κοινή πορεία, έστειλε την Θεία Πρόνοια και την Ελέω Θεού ηγεσία στο παρασκήνιο.

Οι Ελληνες πρώτοι, οι Γάλλοι, οι Γερμανοί και οι Ιταλοί, πορεύτηκαν μέσα στο χρόνο, οχι στο όνομα της εξασφάλισης μιάς επουράνιας αόριστης βασιλείας, αλλά στο αντίστοιχο της εθνικής

ολοκλήρωσης και ανάτασης στον 19ο και 20ο αιώνα και της παγκόσμιας ολοκλήρωσης στον 21ο αιώνα.

Εκτός απ την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την εργασία στην ιδιοκτησία και η προσπάθεια της δεύτερης του 1917, για επαναφορά τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στης εργασία, λίγες φορές θα βρούμε στο παρελθόν πιο ανατρεπτική, πολιτικά, ιδέα από αυτήν. Οι ηγεμόνες, ξαφνικά, έπαψαν να είναι όργανα της Θείας πρόνοιας και να λογοδοτούν, ως εκ τούτου μόνο σε αυτήν και μεταβλήθηκαν σε ταγούς ενός έθνους, υπεύθυνοι απέναντι στη δική τους μοίρα και υπόλογοι απέναντι σε αυτούς που το συγκροτούν, δηλαδή στους πολίτες.

Οι εθνικοί αγώνες του 19ου αιώνα άλλαξαν τη μορφή του κόσμου όπως και την αντίληψη του για το παρελθόν και την ιστορία. Μέσα σε αυτήν την κοσμοϊστορική αλλαγή γεννήθηκαν και οι αριστερές ιδέες, που σαν παράγωγο τους και στενή συγγενείς των νέων αντιλήψεων στήριξαν το κοινωνικό γίγνεσθαι με τη δύναμή τους προς τα μπρος την κοινωνία των ανθρώπων.

Βέβαια, και σήμερα ακόμα, δεν λείπουν οι «ιστορικοί» που γράφουν όπως παλιά με βάση το καλό και κακό και μόνο τις πράξεις του Ελέω Θεού ηγεμόνα ατομικού και συλλογικού, και οτι είναι τα μόνα πράγματα που αξίζει να θεωρηθούν, να καταγραφούν να κριθούν και να αποτελέσουν την ιστορία. Η ζωή όμως οχι μόνο συνεχίζεται αλλά και προχωρεί

Ετσι λοιπόν, για να γίνουν πιο εύκολα κατανοητά τα γραφόμενα, θα χρησιμοποιήσω το μεθοδολογικό εργαλείο της κατ' αναλογία εξέταση δύο νεότερων ξεχωριστών ελληνικών ιστορικών φαινόμενων. Θα συσχετίσω και θα τα αντιπαραβάλω χωρίς να τα ταυτίσω: τον αγώνα του 1821 με αυτόν της κατοχικής περιόδου 1941-1944 και αυτά της 10ετίας του 1930, με αυτά της μεταπολεμικής περιόδου και συγκεκριμένα από της 12/10/1944 που απελευθερώθηκε η χώρα, μέχρι 24/71974. Μια τραγική περίοδο για τη χώρα και το λαό, που έκλεισε με την πτώση της χούντας των συνταγματαρχών στις 14-7-74 .

Ενας πρόσθετος λόγος που με οδήγησε σε αυτήν τη συσχέτιση και αντιπαραβολή, είναι και το γεγονός οτι και το τέλος αυτών των δυο αξιοθαύμαστων και ελπιδοφόρων αγώνων για το λαό και τη χώρα ηταν προδιαγεγραμμένο. Η ιδεολογική υποχώρηση των αστών που ηταν ο φορέας στη Επανάστασης του 1821, οδήγησε στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τη μοναρχία αργότερα, έβαλε τέρμα στο σκέλος της κοινωνικής Επανάστασης του 21, με αποτέλεσμα να μην γίνουν εκείνες οι επιβεβλημένες μεταρρυθμίσεις και οι κοινωνικό-οικονομικές δομές, καθώς οι φορείς των μεταρρυθμίσεων (αστοί), ταυτισμένοι τότε με την Αγία και Ομοούσιο Τριάδα, οι τότε μεταρρυθμίσεις να γίνουν ύστερα από ενάμισι αιώνα.

Το ίδιο συνέβει και με τις μεταρρυθμίσεις και δομές, που έπρεπε να γίνουν αμέσως μετά την απελευθέρωση. Ταυτιζόμενη η αγγλόφιλη και η γερμανόφιλη αστική τάξη με την φασιστική Δεξιά και τους Αγγλους εισβολείς, οι μεταρρυθμίσεις αυτές που έπρεπε να γίνουν τότε παραμένουν ανεκπλήρωτες. Βέβαια, έγιναν αλλαγές. Οι όποιες αλλαγές όμως που έγιναν, δεν ηταν εκείνες οι ριζοσπαστικές αλλαγές και δομές, που θα έδιναν στην Ελλάδα: «τα φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα» για να πετάξει. Να ανοίξει νέους ορίζοντες για το λαό και τη χώρα. Αλλαγές και μεταρρυθμίσεις που θα επέτρεπαν την αντίστοιχη πολιτική, οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη και τους τομείς του πολιτισμού.

Στη χώρα μας όμως, συμβαίνουν δυστυχώς τα πιο παράξενα, παράδοξα και παράλογα πράγματα. Οπου και όσο και αν ψάξει κανείς δεν θα βρε πιο τραγικά και πιο οξύμωρα σχήματα κατάληξης των ιστορικών γεγονότων και των αγώνων του λαού πολεμικών ή και ειρηνικών. Ξέρουμε πως οι νικητές και οι εξουσίες χρησιμοποιούν τις ηθικές, αγωνιστικές και ιστορικές αξίες, για να νομιμοποιήσουν τις όποιες δικές τους παραλλείψεις, παρανομίες για να οικιοποιηθούν το όποιο αποτέλεσμα. Ετσι ενώ η κατοχή ηταν η εποχή της εθνικής αγωνίας και η Εμική Εθνική Αντίσταση, ύστερα απ 120 χρόνια, ηταν η λανθάνουσα αστική επανάσταση, η ίδια η αστική τάξη, δεν θέλησε για άλλη μια φορά στηριγμένη στο λαό να αναλάβει την ευθύνη να παίξει τον ιστορικό της ρόλο. Ετσι, με τις διαχωριστικές γραμμές του φωτός και του σκότους οδηγηθήκαμε σε σιωπηλές τραγωδίες και σπαράγματα ψυχής.

Μισός και πλέον αιώνας πέρασε από τότε που σε κάθε γωνιά της πατρίδας μας, σε πόλεις και βουνά, σε στεριά και θάλασσα, ένας λαός ολόκληρος μάχονταν για τη λευτεριά τραγουδώντας «Εμπρός ΕΛΑΣ, για την Ελλάδα»... Και όλα ηταν απλά και καθαρά εκείνα τα χρόνια της φωτιάς. Υπήρχαν ιδέες, οράματα, ιδανικά, αξίες διαχρονικές και πανανθρώπινες. Το ίδιο συνέβει και με επανάσταση του 21. Υπήρχαν αγωνιστές εθελοντικά στρατευμένοι, που μάχονταν και θυσιάζονταν για την πραγματοποίησή τους. Και ο λαός γνώριζε, τιμούσε και ξεχώριζε τους ιδεολόγους αγωνιστές απ τους καιροσκόπους, τους συνεργάτες, τους πατριδοκάπηλους και τους συμφεροντολόγους και τους προδότες ακόμα.

Η ιστορία της χώρας μας και η προσφορά της στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας είναι μακραίωνη, τεράστια και αξιοθαύμαστη. Τόσο η αρχαία και η Αλεξανδρινή, άλλο τόσο και η Βυζαντινή. Το ίδιο αξιόλογη είναι και η Νεοελληνική ιστορία του 1821, μα και η σύγχρονη ιστορία δεν υπολείπεται σε αγώνες και προσφορά.

Από το 21 και μετά η χώρα μας, ενώ διαμορφώνει τις κοινωνικό - οικονομικές δομές του κράτους: στρατό, σώματα ασφαλείας, διοίκηση, δικαιοσύνη κλπ, είναι μεν μια μικρή χώρα, αλλά συντεταγμένη πολιτεία, με συγκεκριμένα σύνορα. Και με το σύνθημα τη «Μεγάλη Ιδέα» αγωνίζεται σε συνδυασμό με τον πόθο και την έμπρακτη προσπάθεια του αλύτρωτου Ελληνισμού το 1912, με την απελευθέρωση και της Μακεδονίας, της Ηπείρου και λίγο αργότερα της Θράκης ολοκληρώνει την εθνική και την κρατική της οντότητα. Ακολούθησε η Μικραιατική καταστροφή το 1922 και το 1924 η αβασίλευτη δημοκρατία. Σε συνέχεια οι δικτατορίες του Πάγκαλου, του Κονδύλη και τον Αύγουστο του 1936 η Βασιλο-Μεταξική δικτατορία.

Κα στις 28 του Οκτώβρη του 1940, η φασιστική η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Λαός και στρατός συστρατεύτηκε προκειμένουν όχι μόνο να αποκρούσει τον εισβολέα, αλλά και τον πέταξαν έξω απ τα σύνορα και θα τον είχαν ρίξει στη θάλασσα, αν η τότε ηγεσία δεν είχε διαφορετική άποψη για τον πόλεμο. Για να σώσει η χιτλερική Γερμανία τον συνεταίρο της απ την ήττα τις 6 του Απρίλη του 1941, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο και στις 27 του Απρίλη, λίγο πριν εισβάλουν οι Γερμανοί στην Αθήνα και στις εφτά το πρωϊ της 27ης Απριλίου του 1941, ακούγεται η τελευταία εκπομπή του ελεύθερου ραδιοφωνικού σταθμού Αθηνών: «Εδω ελεύθεραι ακόμα Αθήναι...

Ελληνες, οι Γερμανοί εισβολείς ευρύσκονται εις τα πρόθυρα των Αθηνών, Αδέρφια, κρατήστε καλά μέσα στην ψυχής σας το πνεύμα του μετώπου. Ο εισβολεύς εισέρχεται με όλας τας προφυλάξεις εις την έρημον πόλιν με τα κατάκλειστα σπίτια. Ελληνες, ψηλά τις καρδιές. Προσοχή! Ο ραδιοφωνικός Σταθμός των Αθηνών, ύστερα από λίγο, δεν θα είναι ελληνικός. Θα ειναι γερμανικός και θα μεταδίδει ψέματα, Ελληνες, μην τον ακούτε. Ο πόλεμος θα συνεχίζεται και θα συνεχιστεί μέχρι της τελικής νίκης. Ζήτω το έθνος των Ελλήνων!» και στις 30 προς 31 του Μάη με την κατάληψη και της Κρήτης ολοκληρώνεται η κατοχή της χώρας. Πριν όμως ολοκληρωθεί η κατάληψη και αυτή η συνθηκολόγηση ακόμα. Και πριν στο Βερολίνο τσιγκρίσουν τα ποτήρια με τη σαμπάνια, η βάτσικα κατάβηκε απ την Ακρόπολη, ένδειξη ότι ο Ελληνικός λαός όχι μόνο δεν ηττήθηκε-προδόθηκε-και ότι θα συνεχίσει τον αγώνα για την απελευθέρωση της Ελλάδας.

Στις 12/4/41, οταν η τελική συνθηκολόγηση (έγινε στις 20/4/41 ύστερα από πίεση των στρατηγών και του Μητροπολίτη Ιωαννίνων), είναι πλέον θέμα χρόνου, ο Βασιλιάς ενημερώνει τον Αγγλο πρεσβευτή στην Αθήνα M palairet οτι, και ζητά απ τη βρετανική κυβέρνηση να εξετάσει επειγόντως α) το θέμα της μετακίνησης της «κυβέρνησης» στην Κρήτη ή στην Κύπρο β) να επιτραπεί η μετακίνηση του στόλου στην Αλεξάνδρεια και γ) να μεταφερθούν 50,000 κληρωτοί που εκπαιδεύονται (τα αγύμναστα εύπλαστα Γιαννάκια) απ την Πελοπόννησο στη Σομαλία, την Αίγυπτο η, κατά προτίμηση στην Κύπρο, ώστε να χρησιμοποιηθούν όταν χρειαστεί.

Στις 18 Απριλίου συνεδριάζει το υπουργικό συμβούλιο. Στη συνεδρίαση αυτή δεν παίρνονται αποφάσεις Ο Κορυζής επιστρέφοντας στο σπίτι αυτοκτονεί. Ο Βασιλιάς αναλαμβάνει την Πρωθυπουργία με αντιπρόεδρο τον Κ Κοτζιά υπουργό διοικήσεως στην κυβέρνηση Μεταξά. Η

επιλογή αυτή προκαλεί την οργή του ευρύτερου πολιτικού κόσμου, λόγω των φιλοναζιστικών αισθημάτων του Κ Κοτζιά.

Γίνεται προσπάθεια με τον στρατηγό Μαζαράκη. Οι Αγγλοι θέτουν σαν όρο να συμπεριελάβει στην κυβέρνηση και τον δικτάτορα Πάγκαλο. Ο στρατηγός καταθέτει την εντολή. Σε συνέχεια με τον Ναύαρχο Α Σακελερίου ο οποίος και ορκίστηκε. Την επόμενη όμως με την υπόδειξη των Αγγλων αναλαμβάνει την Πρωθυπουργία ο Εμμ Τσουδερός, διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας, Κρητικής καταγωγής και φανατικός αγγλόφιλος. Αυτή ηταν η ελληνική «κυβέρνηση», που θα συνέχιζε τον πόλεμο στην Κρήτη και στη συνέχεια στη Μέση Ανατολή. Οσο για την Ελλάδα...

Και ενώ στην αρχή συμφώνησαν οι Αγγλοι, να μεταφερθούν στην Κύπρο, αρκεί κανένα τμήμα του νησιού να μην τεθεί υπό ελληνική κυριαρχία, με το αιτιολογικό οτι η άσκηση δικαιοδοσίας σε ένα μικρό έστω τμήμα της Κύπρου, θα δημιουργούσε κακό προηγούμενο το forei Office απέσυρε τη συγκατάθεση. Αποφασίστηκε να αναχωρήσουν για την Κρήτη στις 16 η 17 Απριλίου και προσπαθούν να περιορίσουν τον αριθμό των μελών της. Οι διαμαρτυρίες όμως αυτών που δεν συμπεριελαμβάνονται στον κατάλογο, είναι τόσο μεγάλη που με παρέμβαση των Αγγλων η αναχώρηση αναβάλλεται.

Ενδεικτικά μερικά των όσων συνέβησαν, πριν και κατά την αναχώρηση σημειώνει στο ημερολόγιό του ο Γ Σεφέρης, ανώτερος υπάλληλος του υπουργείου Εξωτερικών. «Μεγάλη Τετάρτη, 16 Απριλίου...Στην κυβέρνηση νεύρα. Κανένας ψύχραιμος άνθρωπος. Δεν ξέρουν καλά καλά γιατί φεύγουν και τι θα κάνουν εκεί που θα πάνε. Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο, καμιά προετοιμασία. Ο αγέρας της Κρήτης είναι γι' αυτούς βραχνάς. Ο υπουργός λογαριάζει πως θα κουβαλήσει τις δεκαπέντε τόσες κασέλες του, υπηρέτριες και τα ρέστα. Για την υπηρεσία και κυρίως για την Ελλάδα εκείνες τις μέρες δεν φροντίζει κανείς...»

Την εποχή εκείνη Δήμαρχος Αθηνών ηταν ο Πλυτάς, τον οποίο και εξουσιοδότησαν οι Γερμανοί για λογαριασμό τους το πρώτο διάγγελμα: «Ο Δήμαρχος Αθηναίων επιφορτισθείς υπό της γερμανικής κατοχής με όλας τας εξουσίας εν τη πόλη των Αθηνών ανακοινώνει οτι από σήμερον κυριακήν 27ην Απριλίου και ώραν 8ην πμ τα γερμανικά στρατεύματα εισήθλων εις την πόλιν των Αθηνών και έλαβον κατοχήν αυτής. Υπό τον επικεφαλής των γερμανικών στρατευμάτων παρασχεθήσαν κατηγορηματικαί διαβεβαιώσεις οτι ο πληθυσμός των Αθηνών δεν εχει να φοβάται απολύτως τίποτε.

Καλούμεν πάντας όπως επιδείξωσι τάξην, αξιοπρέπειαν και ευγένειαν. Ο Δήμαρχος Αθηναίων εντέλλεται οπως από της ώρας ταύτης επανέλθη ομαλώς η κοινωνική ζωή της πόλεως. Προς τούτο: 1) να ανοίξουν κανονικώς τα καταστήματα... 2) να αρχίσει αμέσως η κυκλοφορία...3) Η χωροφυλακή και η αστυνομία πόλεων να διατηρήσουν τα όπλα των προς τήρησιν της τάξεως 4) οι κατέχοντες όπλον οιανδήποτε, πολεμικόν, κυνηγετικόν πιστόλιον ή άλλον να τα παραδόσουν αμέσως εις τα οικεία αστυνομικά τμήματα επί αποδείξει 5) όπου υψούται ελληνική σημαία πρέπει δεξιά της να υψούται και η γερμανική 6) Αι εφημερίδες δύναται να εκδοθούν...7) Υποχρεούνται πάντες όπως δέχονται κατά τας συναλλαγάς τα γερμανικά τραπεζογραμμάτια με τιμήν 50 δρχ κατά μάρκον. 8) Αύριο Δευτέραν πάντες οι υπάλληλοι , δημόσιοι, δημοτικοί κλπ...να είναι εις τας εργασίας των 9) το φρουραρχείο των στρατευμάτων γερμανικής κατοχήςεγκατεστάθηεις το Κίγκ Τζώρτζ και το στρατηγείο εις το Ξενοδοχείον «Μεγάλης Βρεττανίας». Αθήναι 27 Απριλίου 1941. Ο δήμαρχος Αθηνών Πλυτάς. Απ την ώρα αυτή για μερικούς η Ελλάδα έπαψε να υπάρχει!

Η Ελλάδα διαμελίζεται σε τρις ζώνες κατοχής α) :τη Γερμανική ζώνη, που είχε υπό την κατοχή της ολόκληρη την κεντρό-δυτική Μακεδονία και τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και ένα κομμάτι της Θράκης β) την Βουλγαρική ζώνη που είχε ολόκληρη την Ανατολική Μακεδονίας υπό την κατοχής και γ) την ιταλική ζώνη που είχε από τον Ολυμπο και κάτω την υπόλοιπη χώρα υπο της δική της κατοχή.

Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής, ο λαός έψαχνε επίμονα και προς όλες τις κατευθύνσεις να βρει κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον από αυτούς, που σε άλλους καιρούς εκθείαζαν σε όλους τους τόνους την «προσφορά τους» και δεν έβρισκε. Και δεν έβρισκε γιατί πριν απ την

κατάρρευση του μετώπου: Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και η 4ο Αυγουστιανή «ηγεσία» όλοι μαζί είχαν γίνει ΛΑΓΟΙ...

Μετά την κατάρρευση του μετώπου, είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Η ελληνική κοινωνία έχοντας ζήσει την κατεστημένη πραγματικότητα της 4ης Αυγ/στου, που στάθηκε ανίκανη να ενεργοποιήσει τα καλύτερα στοιχεία που διέθετε η ελληνική κοινωνία, ανίκανη να προωθήσει νέα πρότυπα Ζωής, Σκέψης, Τέχνης, Σοφίας και Ομορφιάς, οδήγησε τους Ελληνες (και ειδικά τους νέους επιστρατεύοντας τους στην ΕΟΝ με τη βία) σε ένα αβυσσαλέο κενό και μιας άθλιας επανάληψης, μιμητισμού των φασιστικών προτύπων. Με ποικίλα μέσα καλλιεργούσε τη βιομηχανία της σιωπής και της πλύσης εγκεφάλου προωθώντας τον μηδενισμό, τη ασημαντότητα και την απουσία αίσθησης ευθύνης. Τώρα πια το ενδιαφέρων και τα ενδιαφέροντα ήταν για το πού πάει η ζωή.

Η ελληνική κοινωνία καθοδηγούμενη απ την 4η Αυγ/στου μέσω της διαίρεσης και του λαϊκισμού υφίστατο έναν καθημερινό ανελέητο βομβαρδισμό για τα ολοκληρωτικά της φασιστικά επιτεύματα.

Την επόμενη της κατοχής η ελληνική κοινωνία βρέθηκε μπροστά στο φάσμα μιάς διαλυμένης κρατικής μηχανής. Μια κοινωνία που βρίσκοταν σε σύγχιση και ψυχική νεύρωση. Η απογοήτευση ηταν έκδηλη και έντονα ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων. Καθώς επί χρόνια απαγορεύονταν τα πάντα, ο λαός οδηγήθηκε σε μια πρωτοφανή καταβαράθρωση των κοινωνικών σχέσεων και σε μια φτώχεια επικοινιακών συναισθημάτων. Ο καθένας αυτό που πίστευε και ήθελε μετά την κατάρρευση του μετώπου το κρατούσε για τον εαυτό του. Επικρατούσε ένα ψυχικό κενό, μια φτώχεια συναισθημάτων, προκάλεσε ένα εσωτερικό ρήγμα. Ενα ρήγμα που κρατούσε το λαό μακριά από ό,τι πιο πλούσιο και πιο αληθινό έχει αυτός τόπος, αυτός ο λαός, αυτή η γλώσσα, αυτή η ιστορία.

Το θέμα για όσους έζησαν τα γεγονότα της κατοχής ηταν πολύ σοβαρό και ειδικά τον πρώτο καιρό. Και ηταν σοβαρά γιατί την επόμενη μέρα της κατοχής πολύ λίγα πράγματα έμειναν όπως ηταν την προηγούμενη μέρα. Και το αμείλικτο ερώτημα ηταν τι κάνουμε τώρα. Ηταν η ώρα που έπρεπε να κάνεις ο κάθε Ελληνας την κρίσιμη επιλογή του, αν θα αποδεχθεί ή και συνεργαστεί με τους κατακτητές η θα ανήκει και θα ενταχθεί στις δυνάμεις της λαϊκής και της ατομικής πρωτοβουλίας.

Μετά την παγίωση της κατοχής άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους διάφορα μορφώματα στον κοινωνικό αλλά και τον πολιτικό χώρο. Μερικά ειχαν ήδη διαμορφωμένες σχέσεις συνεργασίας και κάποια προσπαθούσαν να διαμορφώσουν και αλλα οτι πρέπει να κάνουμε το ενα ή το αλλο. Με το πέρασμα του χρόνου τα πράγματα άρχισαν να ξεκαθαρίζουν. Σ αυτούς που θα συνεργάζονταν σε όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές, σ αυτούς θα της γύριζαν την πλάτη στην Ελλαδίτσα μας και σε αυτούς που εθελοντικά θα επιστρατεύονταν για να την υπερασπιστούν οργανώνοντας αντίσταση.

Η κατοχή της χώρας δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει με τη γοητεία του τίποτε που άρχισαν να διαμορφώνουν και να διαλαλούν τα διάφορα κέντρα που καραδοκούσαν...Η διαίρεση και ο λαϊκισμός, η πολτοποίηση της συνείδησης, η παντελή έλλειψη ευαισθησίας και μια έντονη αμφισβήτηση της προσπάθειας, που γίνονταν για τον συντονισμό όσον αφορά τα ζητήματα που αφορούσαν το μέλλον της χώρας, ηταν μερικά απ τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα αυτών των κέντρων.

Στη διάρκεια του μεσοπολέμου μα και στη διάρκεια της δικτατορίας και μέσα απ τη δικτατορία ο λαός, πιο αργά βέβαια και επίπονα δεν έπαψε να δημιουργεί υλικό και πνευματικό πλούτο και σιγά σιγά να διαμορφώνει τις δικές του τοπικές ελίτ. Πρόκειται για τη δημιουργία μιάς ιδιαίτερα δυναμικής, φιλόδοξης και ανατρεπτικής κοινωνικής ομάδας. Ο πόλεμος της Αλβανίας και οι πρώτοι κατοχικοί μήνες, που διαμορφώνονταν τα διάφορα κέντρα έφεραν τις κοινωνικές αυτές ομάδες στο προσκήνιο της εθνικής ιστορίας. Οι έφεδροι αξιωματικοί και οι υπαξιωματικοί που ουσιαστικά οδήγησαν, και αυτό είναι το πιο σημαντικό-γεγονός που έγινε αποδεκτό οτι οδηγούσαν, αυτό είναι το πιο σημαντικό-τον στρατό της Αλβανίας στις μεγάλες επιτυχίες ανήκαν σε αυτόν ακριβώς τον κοινωνικό χώρο.

Οι τοπικοί παράγοντες που οργάνωσαν την τοπική αγροτική ή αστική κοινωνία για την αντιμετώπιση των δυσκολιών των πρώτων κατοχικών μηνών, που πήραν στα χέρια τους την ανάπλαση των μηχανισμών επιβίωσης, τους οποίους ο επίσημος κρατικός μηχανισμός μέσα στο συνολικό του ναυάγιο και την ανυποληψία του ηταν ανίκανος να εξασφαλίσει, ανήκαν επίσης στον ίδιο κοινωνικό χώρο.

Οι νέοι ρόλοι, που οι συγκυρίες του 1940-1941 τους προσέδωσαν, μετέτρεψαν αυτές τις τοπικής εμβέλειας κοινωνικές ελίτ, σε διάδοχο πολιτική κατάσταση σε εθνική κλίμακα ή τουλάχιστον τις κατέστησαν την πλέον αξιόπιστη κοινωνική και πολιτική δύναμη της χώρας μετά τη διαδοχική κατάρρευση και απαξίωση όλων των υπολοίπων σχημάτων. Η πολιτική έκφραση αυτών των κοινωνικών ομάδων αθροίστηκε και αρθρώθηκε μέσα απ το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Το ΕΑΜ.

Η παρουσία αυτών των τοπικών Ελίτ, που οι συγκυρίες ανέδειξαν σε βασική πολιτική και κοινωνική δύναμη στη διάρκεια της κατοχής, δεν ηταν αρκετή από μόνη της για τη μεταβολή του πολιτικού σκηνικού. Ευρύτερα κοινωνικά στρώματα και ομάδες έπρεπε να ταχθούν με το μέρος αυτών των νέων δυνάμεων. Η ύπαιθρος έδινε πλούσιο υλικό γι' αυτόν το σκοπό. Η Ελεύθερη Ελλάδα ηταν το αποτέλεσμα αυτής της συνάντησης των επαρχιακών Ελίτ με τον αγροτικό χώρο στην αρχή και των υπολοίπων παραγωγικών σε συνέχεια, με ζητούμενο τη δημιουργία ενός οικονομικού κέντρου-συστήματος που θα άφηνε απ έξω τις μεγάλες πόλεις μαζί με τις κατοχικές αρχές και εξουσίες.

Στη διάρκεια της κατοχής η ένοπλη Αντίσταση και η δημιουργία της Ελεύθερης Ελλάδας, έδωσε διεξόδους στον κόσμο των ορεινών χωριών που έβλεπε την θέση του να απειλείται. Η νέα εξουσία είχε επίκεντρο τις ορεινές περιοχές και συχνά εξυπηρετούσε τα συμφέροντα και τις προσδοκίες τους. Οι άνθρωποι έμαθαν να συνεργάζονται, να ζουν μαζί, να συντονίζουν τις όποιες αποφάσεις και την εργασία τους. Η εργασία συλλογική και ατομική απέδιδε. Ο τόπος άρχισε να μεταμορφώνεται. Ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί έχτιζαν τη νέα πραγματικότητα. Στην ύπαιθρο οι μεταβολές ηταν σαρωτικές. Σε πολλές περιπτώσεις χρειάστηκε να ξανά φτιαχτεί απ την αρχή το τοπίο που είχε καταστραφεί απ τον πόλεμο, ώστε να γίνει βιώσιμο και φιλόξενο για τους ανθρώπους που έμειναν εκεί.

Αυτός ο αναπτυξιακός και ενοποιητικός οργασμός έντονα πρακτικός, αποτελεσματικός και προσαρμοσμένος στην πραγματικότητα και τις ανάγκες έγινε η ψυχή αυτών των τοπικών Ελίτ που είχαν διαμορφωθεί στη δεκαετία του 1930-40 και κυριάρχησαν στις επαρχιακές μικρό κοινωνίες και τα κεφαλοχώρια του μεσοπολέμου. Αυτές ακριβώς οι τοπικές επαρχιακές, αλλα και μικροαστικές ελίτ διαμόρφωναν τη βάση των κοινωνικών και πολιτικών που ακολούθησαν. Ο ρόλος τους στην ανασυγκρότηση και στη νέα αφετηρία του ελληνικού κράτους, ηταν τόσο σημαντικές, ώστε σε τοπικό επίπεδο αρχικά και στο εθνικό στη συνέχεια, βρέθηκαν στη βάση του αιτήματος για επαναπροσδιορισμό της κρατικής εξουσίας και του ρόλου της στην αλλαγή, δηλαδή του ταξικού προσανατολισμού. Πρόκειται για τη δημιουργία μιάς ιδιαίτερης προσπάθεια να γίνει ομαλά η μετάβαση στην μεταπολεμική Ελλάδα.

Οι Γερμανοί αντιλήφθηκαν πολύ γρήγορα αυτόν τον κίνδυνο που αντιπροσώπευε γι' αυτούς αυτή η αναγκαστική διαίρεση της χώρας σε ζώνες κατοχής και σε ζώνες ολοκληρωτικής κυριαρχίας της Αντίστασης Σε αντιπερισπασμό μετά τη συνθηκολόγηση των Ιταλών το Σεπτέμβρη του 1943 και τον εξοπλισμό του ΕΛΑΣ με τα Ιταλικά όπλα, οχι μόνο ανέλαβαν αποκλειστικά τη διαχείριση των υποθέσεων στο σύνολο της χώρας, αλλα και χωρίς καθυστέρηση άρχισαν να εφαρμόζουν επιθετική πολιτική.

Σε στρατιωτικό επίπεδο με αιχμή του δόρατος τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις με βαθιές διεισδήσεις αξιόμαχων μονάδων στις περιοχές όπου επικρατούσε η Αντίσταση και η πρόκληση όσο μεγαλύτερων καταστροφών στις οικονομικές υποδομές, το χειμώνα και την άνοιξη του 44 στο Βέρμιο, Πιέρια Καϊμάκ Τσαλάν κλπ εκτεταμένες, επίμονες και σκληρές σε εκδίκηση και καταστροφές. Το ίδιο έκαναν και στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Θα έλεγε κανείς, οτι ο μόνος σκοπός για τον οποίο γίνονταν αυτές οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις ηταν οι καταστροφές που μπορούσαν να γίνουν στις περιοχές κυρίως στις ορεινές, που έλεγχε η Αντίσταση. Στόχος: Καταστροφή των αγροτικών εγκαταστάσεων και εργαλείων.

Το κάψιμο των χωρίων που, εκτός απ την καταστροφή των αποθεμάτων τροφίμων και μέσων παραγωγής με σκοπό την αποδιοργάνωση και τον εξαναγκασμό των ορεινών κοινωνιών να καταφύγουν, σαν πρόσφυγες, στα μεγάλα αστική κέντρα και στα υπό τον έλεγχο των πεδινών περιοχών. Την περίοδο αυτή τα τάγματα Ασφαλείας αριθμούσαν τους χίλιους και πλέον αξιωματικούς και 25,000-30,000 άντρες, χωριστά οι διάφοροι εθνοϊσμοί ενταγμένοι στους οργανικούς σχηματισμούς και ποικίλοι άλλοι σχηματισμοί εξοπλισμένων χωρικών, σε ολη την Ελλάδα και ειδικά στη βόρεια Ελλάδα που βρίσκονταν υπό Γερμανική διοίκηση.

Η εκστρατείες αυτές των Γερμανών σε συνεργασία με τα Τάγματα Ασφαλείας και τους εθνοϊσμούς, ιδιαίτερα τους χειμερινούς μήνες 1943-1944 απέδωσαν σημαντικά αποτελέσματα. Η καταστροφή 1,700 χωριών και αμέτρητων ακόμα οικισμών κυρίως της ορεινής Ελλάδας προκάλεσαν έντονα προβλήματα στο κίνημα Αντίστασης γενικά και της ένοπλης ειδικά. Οι εκστρατείες αυτές των Γερμανών που ηταν εκστρατείες άλογης καταστροφής και θανάτου. Αρχίζουν μετά την προ διαγεγραμμένη ήττα του άξονα. Είναι η εποχή που οι Γερμανοί στρατιώτες αντί για το στήθος έδειξαν την πλάτη στο Κόκκινο Την εποχή αυτή εκτός του οτι εξοπλίζει τα Τάγματα Ασφαλείας και τους όποιους στρατό.

Στην προσπάθεια αυτής της εκδίκησης συμμετείχαν εκτός απ τους εθνοϊσμούς και οι ίδιοι οι Γερμανοί με τεράστιες δυνάμεις στην ερήμωση της υπαίθρου, με σκοπό την εξάντληση του εξοπλισμού και των πυρομαχικών του ΕΛΑΣ, μα και να φέρει σε αντίθεση τις αρμονικές σχέσεις του λαού της υπαίθρου με την Αντίσταση και ειδικά την ένοπλη Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κανείς, οτι ηταν η πρώτη παράγραφος του σχεδίου «ΜΑΝΑ», αφού υπήρξε ίσως η κυριότερη πηγή εμφυλίων συγκρούσεων τον τελευταίο χρόνο της κατοχής.

Και ενώ η πείνα σκότωνε ανθρώπους, οι πόλεις και ύπαιθρος στέναζε κάτω απ τη μπότα τον κατακτητών. Το 4ο Αυγουστινό καθεστώς, το κράτος και η «εθνική ηγεσία» της χώρας, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός) συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι ένα και μόνο στόχο είχαν: Να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της. Και οχι μόνο, αλλα ένα απ τα πολλά συνθήματα ηταν οτι: «...Η εθνική κυριαρχία μας έλεγαν έχει γίνει προ πολλού μια ψευδαίσθηση...»!

Και αναρωτιόταν ο 17χρονος ΕΠΟΝίτης, αν η εθνική κυριαρχία είναι μια ψευδαίθηση τότε για ποιο λόγο πολεμάμε, να διώξουμε τους κατακτητές απ τη χώρα μας; Και όμως υπήρχαν αυτοί που οχι μόνο θεωρούσαν «ψευδαίσθηση την εθνική κυριαρχία» αλλα και πολέμησαν στο πλευρό των κατακτητών που την είχαν καταλύσει στην κατοχή και μετά απελευθερωτικά για να τους δοθεί έστω και τύπης η εξουσία μετά χαράς την εκποίησαν στους Αγγλους Νέο-κατακτητές και αργότερα στους Αμερικάνους. Αν όμως μια χώρα δεν είναι ανεξάρτητη και ούτε καν το επιθυμεί, όπως συνέβει μετά την απελευθέρωση να είναι ανεξάρτητη, θα είναι άραγε κανείς ποια, πρόθυμος να πεθάνει γι' αυτήν όπως συνέβει με τους ΕΑΜίτες αγωνιστές;

Να το πω και αλλιώς: θα την αγαπάει κανείς αυτήν τη χώρα; Και το ακόμα πιο τραγικό είναι το γεγονός οτι αυτοί που πολέμησαν στην κατοχή για την μεταπολεμική εθνική ανεξαρτησία, οι επιβητορες της εξουσίας και συνεχιστές της εθνικής υποτέλειας, επιφύλαξαν στους αγωνιστές τις γνωστές διώξεις και κατατρεγμούς. Δίκαζαν σε θάνατο και έστελναν στο εκτελεστικό απόσπασμα αμούστακα παιδιά με το αιτιολογικό οτι θα αποσπούσαν μέρος της επικράτειας. Λες και όταν ξεκίνησαν οι 15-16 και 17χρονοι ΕΠΟΝίτες και αυτά τα Αετόπουλα υπολόγιζαν στην κατάληψη της εξουσίας και την απόσπαση μέρους της επικράτειας.

Οταν άρχισαν οι ψίθυροι για την οργάνωση του ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, δεν είχα συμπληρώσει τα 17, καταδικάστηκα με αυτήν ακριβώς την κατηγορία. Και όταν με ξανά συνέλλαβαν την αυγή της 21ης Απριλίου το 1967, οι δικτάτορες στο έγγραφο σύλληψης που μου έφεραν να υπογράψω ύστερα απ 7 μέρες μετά τη σύλληψη, σαν αιτιολογικό της σύλληψής μου, ηταν οτι θα «αποσπούσα μέρος της εθνικής επικράτειας», λες και είχε μείνει κάποιο κομμάτι που να ανήκει στην Ελλάδα και θα το αποσπούσα αν δεν με συνελλάμβαναν.

Οσοι πολέμησαν για την απελευθέρωση της χώρας διώχθηκαν και πολλοί καταδικάστηκαν σε θάνατο με το δικαιολογητικό οτι θα αποσπούσαν μέρος της εθνικής επικράτειας, ενώ αυτοί θεωρώντας «ψευδαίσθηση την εθνική κυριαρχία» συνεργάστηκαν με τους όποιους κατακτητές και όταν τους διέταξαν οι μεταπολεμικοί επικυρίαρχοι να δώσουν τη μισή Κύπρο στους Τούρκους, μεθόδευσαν έτσι τα πράγματα και υλοποίησαν την εντολή.

Την μισή Κύπρο που το 1952-53 με τα μεγάλα γεγονότα, σύσσωμο το στρατόπεδο της Γυούρας, με στημένα τα πολυβόλα κάναμε επί εβδομάδες διαμαρτυρία, αποχές σισιτίου, επιδίδαμε υπομνήματα διαμαρτυρίας στην Διεύθυνση με την παράκληση να σταλούν στην κυβέρνηση και δεν ηταν λίγοι εκείνοι που είχαν τιμωρηθεί με στέρηση αλληλογραφίας και για πολλές μέρες στο πειθαρχείο, με το αιτιολογικό οτι πρωτοστατούσαν.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου οχι όμως και της 4ο Αυγουστιακής κλίκας, η οποία τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό συνέχιζαν το καταχθόνιο έργος τους. Με αυτή την εικόνα της διάλυσης, της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού μας. Η τετράχρονη οδύσσεια της κατοχής.

Η χώρα μας κατακτήθηκε, ύστερα απ ένα μακρόχρονο πόλεμο με την φασιστική Ιταλία και έναν αιματηρό έστω λιγόχρονο πόλεμο με τη Χιτλερική Γερμανία. Τη Γερμανία που θεωρούσε ολόκληρη τη Νοτιό-Ανατολική Ευρώπη, όπως η Αμερική θεωρεί την Κεντρική Αμερική «Λαχανόκηπό της».

Μετά την κατοχή, ηταν επόμενο τα συναισθήματα που ένοιωθε ο κάθε Ελληνας και τη στάση που, θα κρατούσε απέναντι στους κατακτητές θα ηταν ανάλογη με τα πιστεύω του. Και τα πιστεύω λόγω των κοινωνικό-οικονομικών και πολιτικών αλλαγών που έγιναν στη διάρκεια του μεσοπολέμου στην Ελλάδα και παγκόσμια, μετά τη επικράτηση του Σοσιαλισμού στη Ρωσία και της βασιλο-μεταξικής δικτατορίας, στο εσωτερικό της χώρας δεν ηταν ταυτόσημα. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τήξης, είχαν προ πολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία»,όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο θα αντιμετωπίζονταν η κατοχή της χώρας.

Οπως για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ τον Οθωμανικό ζυγό, υπήρχαν ως προς τον φορέα της Επανάστασης και τη συμμετοχή διάφορες απόψεις, έτσι και για την απελευθέρωση της χώρα απ την τριπλή κατοχή υπήρχαν διάφορες όσον αφορά, τον φορέα που θα πρωτοστατούσε στην οργάνωση της αντίστασης, την απελευθέρωση της χώρας και τους μετά απελευθερωτικούς στόχους.

Ενώ η Επανάσταση του 21, ηταν κοινωνικό-απελευθερωτική και σαν τέτοια ξεπερνούσε με βάση τα κηρύγματα του Ρήγα, τη Γαλλική και την Αμερικάνικη ως προς τους στόχους: Εκτός απ τους κοινωνικούς , απελευθερωτικούς, περιείχε έντονα και γενικότερους οικουμενικούς στόχους. Οι Κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Προύχοντες προκειμένου να την ελέγξουν, την περιόριζαν και την ήθελαν αμιγώς φυλετική. Ο όρος «φυλή» χρησιμοποιήθηκε απ την Αγία Τριάδα με το αιτιολογικό να υπογραμμιστεί η διαχρονικότητα της εθνικής υπόστασης. Η ιδέα του φυλετικού αγώνα (μοναχικός και περιούσιος) μπορεί να είναι αιώνιος!

Ο λαός ειδικά για τον Κλήρο ισοδυναμεί με την «φυλή» και η φυλή συνώνυμη με το έθνος! Σαν γαιοκτήμονες που ηταν οι Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος, υπό την αιγίδα της Αγγλίας ταύτισαν τα πάντα με τα συμφέροντά τους. Και όταν η Επανάσταση με φορέα τους Αστούς έκλινε με σαφήνεια προς τη Νίκη, δέχθηκαν ή και παρακαλούσαν να πάρουν μέρος προκειμένου να την χειραγωγήσουν και να προσποριστούν τα αποτελέσματά της. Την οποία Επανάσταση γαιοκτήμονες και ο Κλήρος είχαν κατ' επανάληψη οχι μόνο αμφισβητήσει, αφορίσει αλλα και πολεμήσει.

Οι σχέσεις της Εκκλησίας με τον Νεοελληνικό διαφωτισμό δεν ηταν ποτέ αγαθές. Η Εκκλησία δεν έπαψε ποτέ να διακηρύσσει οτι η ρίζα της ελληνικής κακοδαιμονίας οφείλεται στους πρώτους Ελληνες διαφωτιστές, με πρώτο το Ρήγα, τον Κορδικά, τον Μακραίο, τον Βούλγαρη, τον Δαπόντε, τον Ιώσηπο, τον Κοραή και πολλούς αλλους που προετοίμασαν ιδεολογικά την

Επανάσταση και ήθελαν δικαιότερη την επίγεια ζωή των Ελλήνων. Που υποστήριζαν οτι η Θεολογία-Εκκλησία πρέπει χωρίσει απ το κράτος, την επιστήμη και την ελευθερία, που πρότασσαν το ανθρώπινο σώμα απ την ψυχή... Χειρότερος όλων όμως ηταν ο Ρήγας, που εκτός απ τους χάρτες και τα συνθήματα η πρώτη προσφορά του στην Επανάσταση, ηταν το...«Σχολείο των Ντελικάτων εραστών» του Μπρέτον, που ο Ρήγας μετέφρασε στα ελληνικά (Φοβού πάντα τους τα «φαιά κρατούντες και περί ηθικής ομιλούντες»...)

Και ο Κοραής που ηταν τόσο «ασεβής» ώστε προειδοποιούσε τους Ραγιάδες λέγοντας οτι : Οσο η Ελλάδα παραμένει ξένη προς τον διαφωτισμό και δέσμια των «καλογέρων», οι φωτισμένοι Ευρωπαίοι δεν θα μας υπολείπονται. Τον Κοραή πέρα όλων των άλλων τον συνείχε ο φόβος, μήπως οι Τούρκοι απαλλαγμένοι καθώς ηταν απ Θεολόγους και Καλογήρους, προχωρήσουν αυτοί πρώτοι να υιοθετήσουν τον διαφωτισμό, οπότε η ελληνική δουλεία θα διαιωνίζονταν.

Απόρροια αυτής της άποψης ηταν να δημιουργηθεί αμέσως μετά την απελευθέρωση μια στενή εθνικιστική αντίληψη και ένας εθνικιστικός δεξιός-συντηρητικός και αντιδραστικός λόγος, σε εναρμόνιση με εκείνη του εθνικισμού, που εμφανίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα με χαρακτηριστικό γνώρισμα την αποδέσμευση του απ τα ριζοσπαστικά Νάματα, οχι μόνο της ελληνικής, αλλα και της Γαλλικής επανάστασης.

Πρόκειται για έναν πολιτικό εθνικισμό της Δεξιάς, μέσο του οποίου διεκδικούσε οχι μόνο το «μονοπώλιο» της εξουσία, αλλά και το «μονοπώλιο του πατριωτισμού» ορίζοντας οτι οτιδήποτε βρισκόταν πέρα απ αυτόν, ανοίκε στο χώρο της «προδοσίας». Συμπαραστάτης και αρωγός σε αυτόν τον δεξιό εθνικιστικό και αντιδραστικό λόγω και η Εκκλησία με τον δικό της αναχρονιστικό λόγω.

Ο αναχρονισμός, το λεκτικό αυτό στρατήγημα του πολιτικού λόγου, συντηρεί σαν ύψιστο ιδεολόγημα τη διαχρονικότητα αρκετών μύθων. Τον μύθο οτι τα «πάντα ο θεός εποίεισαι εν σοφία». Τον μύθο οτι το «καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής υπάρχει από καταβολής κόσμου». Τον μύθο οτι το «κεφαλαιοκρατικό καθεστώς είναι αιώνιο, οριστικό και αμετάκλητο» Το ίδιο και ο αναχρονιστικός λόγος που εκπορεύεται απ τον εκκλησιαστικό άμβωνα. Και αυτός ο λόγος, αγνοεί την προοπτική του χρόνου, την ιδιαιτερότητα της κάθε εποχής, αλλά, κυρίως αγνοεί την ιστορική αλληλουχία των γεγονότων.

Πρόκειται για το αποτέλεσμα μιας υπερβατικής συλλογιστικής, για μια, στην κυριολεξία, πολιτική θεολογία, η οποία αναζητεί το νόημα της ανθρώπινης ιστορίας πέρα και πάνω από αυτήν. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα αναχρονισμού στον πολιτικό λόγω είναι: παλιά το αντί σημιτικό και σήμερα το αντί κομμουνιστικό επιχείρημα. Ενα επιχείρημα, το οποίο στηρίζεται στον πρωθύστερο συλλογισμό, οτι «όπως όλες οι γενιές του ανθρώπου βαρύνονται απ το προπατορικό αμάρτημα, άρα και όλες οι γενιές των Εβραίων είναι ένοχες για τη σταύρωση».Ετσι και οι γενιές των κομμουνιστών είναι και αυτές ένοχες, αφού για εκατό χρόνια 1850-1950 απείλησαν σοβαρά τον καπιταλισμό με επαναστατική ανατροπή απ την ταξική κοινωνική Επανάσταση της εργατικής τάξης.

Με μια ιδιότυπη, στατική και στατιστική θεώρηση του παρελθόντος και διανθίζοντας κατά καιρούς τον δημόσιο αναχρονιστικό λόγω και με σύνθημα-slogkan την αόρατη απειλή ταυτίζει το όποιο λαϊκό κίνημα με την ανατροπή του συστήματος και σπεύδει να σφετεριστή στιγμαία γεγονότα σαν δεδομένα κινδύνου. Ενοχοποιεί, καταστέλει, καταδικάζει ενελέητα και δολοφονεί. Ενώ ήξερε οτι το σύστημα δεν απειλούνταν με ανατροπή. Αυτό έγινε το Δεκέμβρη το 1944. Ταύτισε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και το ΚΚΕ με την ανατροπή και το αίμα κυλούσε ζεστό στην άσφαλτο προκειμένου να πειθαναγκάσει το λαό να παραιτηθεί απ την πίεση για εύρυθμη μεταπολεμική λειτουργία του συστήματος στο χώρο της πολιτικής και οικονομικής απελευθέρωσης. Πίεζε και θα πίεζε να λειτουργήσει ανθρωπινότερα και στα τρία σημεία: της οικονομίας, της πολιτικής δημοκρατίας και τις θεσμικές δομικές διαδικασίες της διοίκησης. Και κυρίως για τις εκάστοτε μεταρρυθμίσεις

Κανένα μοντέλο κοινωνικού συστήματος στην ιστορία δεν ηταν τέλειο, απ την ουτοπική ιδανική πολιτεία του Πλάτωνα και όλων των άλλων μέχρι τώρα. Κάποτε η ιστορία δίνει την ευκαιρία να

εισβάλουν στο σώμα της κοινωνικών ιδεών, και μαχόμενοι πολίτες που αμφισβητούν τον πολιτικό και ιδεολογικό ναρκισισμό και του ακραίου κοινωνικού ταξικού συγκεντρωτισμού με αποκορύφωμα τις κατά καιρούς δικτατορίες του κεφαλαίου. Αλίμονο αν μένει ο κόσμος της λαϊκής και της ατομικής πρωτοβουλίας στα όρια μόνο της διαμαρτυρίας διαχρονικός αντάρτης, ανίκανος συλλάβει και να αφομοιώσει τη κάθε φορά τη νέα πρόκληση της ιστορίας στο ΜΕΓΑ θέμα της ζωής: που το μέγεθος, της ποιότητα και η αξίας της εξαρτάται απ την απελευθέρωση του ανθρώπου απ την εκμετάλλευση.

Αν δεν απαλλαγεί, από τη φύση του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής, που η απαίτηση του είναι να λειτουργεί με προθέσεις ακόρεστου Μινώταυρου, κορυφαία ιδεολογία του ο κοινωνικός κομφορμισμός, μέσα στον οποίο χλειδάτοι, δειλοί και απόντες απ το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι. Οι εκπρόσωποι και εκφραστές του συστήματος, μέσα στην υποκρισία τους αρματωμένοι με την πανοπλία και τον ηλεκτρονικό πολεμικό τρόμο (Ιράκ, Γιογκοσλαβία Βοσνία κλπ) και του ηλεκτρονικού ολοκληρωτισμού παριστάνουν τα θύματα της προσπάθειας να «πάει η ζωή μπροστά» και οτι όλα κυλούν με την νομοτέλεια ουρανίων φαινόμενων.

Σε όλη τη διάρκεια του 20ου αιώνα δεν ηταν οι πολιτικές ηγεσίες που κυβερνούσαν αλλα αυτό που αποκαλούμε ιδιοκτησία «κεφάλαιο».που δεν είναι άλλοι απ τους εντολοδόχους του κόσμου Το ίδιο συμβαίνει και τώρα. Οι λαοί δεν ελέγχουν τους κυβερνήτες τους. Αλήθεια γιατί δεν τους ελέγχουν αφού αυτοί υποτίθεται τους τη δυνατότητα να κυβερνούν, με την προϋπόθεση οτι θα λογοδοτούν στους εντολείς;

Η ανάγκη να αναπαραχθεί και να αποφύγει το θάνατό του το κεφαλαιό-κρατικό σύστημα που παράγει κοινωνικά και κατανέμει ατομικά τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο. Αναπαράγεται με ψευδή και χειμερικά κοινωνικά συνθήματα, την απληστία, που δημιουργεί ο καταναλωτισμός, εκτοπίζοντας τη δυνατότητα να αντιληφθούμε πως με την υλιστική μόνο αυτοκατανάλωση αυτοκτονούμε. Εκθειάζοντας τον τζόγο του χρηματιστηρίου σαν λαϊκή καπιταλιστική συμμετοχή (Γκάλπρέϊ κλπ) και μετά την πτώση του ανύπαρκτού Σοσιαλισμού προσπαθεί να παρουσιάσει την παγκοσμιοποίση σαν το θείο καπιταλιστικό δώρο για την ανθρωπότητα.

Ενώ «η αληθινή ζωή είναι απούσα» για το 95 και πλέον της εκατό η πραγματική ζωή είναι ανύπαρκη, όπως έγραφε και ο μεγάλος ποιητής Ρεμπώ πριν απ αιώνες. Και είναι ακριβώς αυτός, ο πλάστης, ο χτίστης και δημιουργός των πάντων, αλλα απών απ τη δράση πληθυσμός που ενώ κάνει τη ζωή των απόντων απ την παραγωγή χλιδάτη τη δική ζωή κόλαση. Ειναι ο πληθυσμός που συγχρωτίζεται με το τίποτα, επικοινωνεί το τίποτα και κοινωνείται απ το τίποτα. Τρέφεται με σύμβολα και σχήματα. Αφήνοντας τους γεναίους στο περιθώριο επιλέγοντας τους τιποτένιους να τον οδηγήσουν. Αλλά να τον οδηγούν στη απουσία. Με αυτήν την επιλογή η αληθινή ζωή γίνεται ΚΌΛΑΣΗ. Και οι αληθινοί άνθρωποι ζουν σαν άταφοι νεκροί μέχρι τη στιγμή που θα πεθάνουν πραγματικά.

Οι Αστοί που ηταν και ο φορέας της Επανάστασης, αντί να συμπαραταχθούν με τους επαναστατημένους Ραγιάδες και να δώσουν την ταξική μάχη, έκαναν ακριβώς το αντίθετο. Εκανε τον ιστορικό συμβιβασμό παίρνοντας τη θέση των προυχόντων, που στο μεταξύ είχαν επανδρώσει τον κρατικό μηχανισμό, στο χώρο της Αγίας τριάδας. Με την προσχώρηση αυτή, η αστική τάξη δεν πρόδωσε μόνο τους Ραγιάδες, που ηταν φύση σύμμαχοι της στην προσπάθειά της να καταλάβει την εξουσία, αλλα πρόδωσε και τον ίδιο τον εαυτό της. Ετσι απ προοδευτική, επαναστατική που ηταν υποκύπτοντας στην ολιγαρχία των γαιοκτημόνων και του Κλήρου έγινε και η ίδια συντηρητική. Επαψε να είναι τάξη για τον εαυτό της. Γι' αυτό το 1936 φώλιασε και στεγάστηκε κάτω απ τις φτερούγες της Βασιλό-μεταξικής δικτατορίας

Το επόμενο βήμα ηταν να δεχθεί αδιαμαρτύρητα και το ψευδεπίγραφο της μετά απελευθερωτικής ιστορίας οτι: « Από τη Σμύρνη εστάλησαν τα πρώτα βαρέλια πυρίτιδος (...). Οι Φαναριώτες της Κωσταντινοπόλεως ηταν οι αρχηγοί (...). Αι Ιόνιοι Νήσοι, έδωσαν χιλιάδες μαχητές (...).Εις την Μ. Ασία, την Θράκη και την Μακεδονία, ο υπόδουλος ελληνισμός επλήρωσε με τρομοκρατικάς σφαγάς (...). Απ τον Ολυμπο μέχρι του Τενάρου και εις τας νήσους του Αιγαίου διεξήχθει ο υπέρ ελευθερίας αγών, οχι των διαμερισμάτων εκείνων, οχι μιάς ή δυο τάξεων, αλλά της όλης ελληνικής φυλής...»

Ομως παρά τον συμβιβασμό και τη συμμετοχή της αστικής τάξης στην Αγία τριάδα και την αποδοχή της Μοναρχίας, με την συνέναιση και του Κολοκοτρώνη ακόμα, που μαζί με την επιστολή αποδοχής του Μονάρχη του στέλνει σαν ένδειξη παραδοχής της Μοναρχίας σαν αναμνηστικό το σπαθί του γράφοντας «... ο υμέτερος αδελφός και σεβαστός βασιλεύς με καλύπτει με την αιγίδα του, ώστε το όπλον τούτο, καθίσταται περιττόν εις τας γεροντικάς μου χείρας». Οι αγώνες του λαού όμως για βελτίωση των όρων ζωής και τη δημοκρατία δεν σταμάτησαν.

Τον 18ο αιώνα οι παραγωγικές δυνάμεις συγκρούονται με τις παραγωγικές σχέσεις, που ειχε επιβάλει η τουρκοκρατία και διατήρησαν οι Ελληνες γαιοκτήμονες και η νέα τότε πλουτοκρατία, που συσσώρευε πλούτο και διαιώνιζε την εκμετάλλευση του Ραγιά και τους ακτήμονες. Τους ακτήμονες και Ραγιάδες, που σήκωσαν το κύριο βάρος του αγώνα, οχι μόνο δυσανασχετούσαν αλλά και εξεγήρονταν κατά καιρούς ενάντιά τους. Ετσι και μετά τον 18ο αιώνα η παλιά αστική τάξη που συμβιβάστηκε με την ολιγαρχία των γαιοκτημόνων με τη συσσώρευση του πλούτου μετασχηματίζεται σε τάξη κεφαλαιοκρατική με αποτέλεσμα η πάλη των τάξεων άλλαξε περιεχόμενο.

Ετσι η βασική αντίθεση που υπήρχε ανάμεσα στους αστούς και τους γαιοκτήμονες-Κλήρο, μετατράπηκε σε αντίθεση ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία. Η μετατόπιση της αντίθεσης δημιούργησε την ανάγκη συσπείρωσης των διαφόρων προοδευτικών ομίλων σε αυτούσια κόμματα που θα εκπροσωπούν το χώρο της εργασίας. Και όταν το 1909 ο Βενιζέλος αποδέχεται την Μοναρχία, νέες κοινωνικές ανακατατάξεις συντελούνται στην ελληνική κοινωνία.

Μια αλλαγή στο κοινωνικό-πολιτικό στερέωμα της χώρας ηταν η μετονομασία του Σοσιλιστικού κόμματος σε Κομμουνιστικό Κόμμα. Η Μικρασιατική καταστροφή, η ένταξη του ΚΚΕ στην Κομμουνιστική Διεθνή και η έκδοση του Κομμουνιστικού Μανιφέστου ηταν μερικές απ τις ανακατατάξεις. Τα δεδομένα αυτά πυροδότησαν τα μέχρι τότε πολιτικά δρώμενα. Η πρώτη οργανωμένη αντίδραση των εθνικοφρόνων μόλις κυκλοφόρησε το μανιφέστο, ηταν απ την «Ενωση των ιδιοκτητών» το 1924 και το 1925 απ το «Εθνικό Συνέδριο», με αντικείμενο την : «καταπολέμηση των εχθρών και των διαφθορέων της «Θρησκείας», της «γλώσσας», και της «οικογένειας», της ηθικής, της ιδιοκτησίας, της εθνικής συνειδήσεως και της πατρίδος» στο οποίο συνέδριο συμμετείχε επίσημα η πολιτεία με τον Υπουργός παιδείας Ιων Μανέτα. Στη συνέχεια δραστηριοποιείται η επίσημη Εκκλησία με προεξάρχοντα τον Μητροπολίτη Δημητριάδος Γερμανό. και τον Μυστριώτη στην καταπολέμηση των Δημοτικιστών

Το 1922 και η κατοχή που οδηγήθηκε στον εμφύλιο αποτέλεσαν δυο προκλήσεις-ορόσημα για την Ελλάδα. Παρ' όλο που η σκιά του εμφυλίου διακρίνεται ακόμα βαριά πίσω απ τις αφετηρίες της σημερινής Ελλάδας. Για την ακρίβεια η αναμέτρηση φαίνεται να αποτελεί την διέξοδο από μια σειρά έντονες προσαρμογές που, στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα, άλλαξαν τη μορφή και την ταυτότητα της χώρας. Οι διαστάσεις του γεγονότος αυτού καθ'' εαυτού το τοποθετούν απ τη φύση τους σε αυτήν την δραματική περίοδο της δημιουργίας.

Η διαφορά ανάμεσα στις δύο «κοσμογονικές» συγκυρίες της ελληνικής ιστορίας του 20ου αιώνα, το 1922 και το 1949, βρίσκεται στην κοινωνική τους ποιότητα. Ούτε το ένα ούτε το άλλο έδωσαν την δυνατότητα να λειτουργήσουν ενοποιητικά και σε αποτελέσματα σταθερά, ώστε να μην χρειαστούν σύντομα ανάπλαση και αναδιαμόρφωση. Λόγω της στήριξης του Κεμάλ απ τους Αγγλους το 1922 και τη βάρβαρης ένοπλης επέμβασης των Αγγλων το 1944, δεν επέτρεψαν να διαμορφωθούν οι κοινωνικές ισορροπίες και οι λειτουργικές συλλογικότητες, που θα επέτρεπαν την εθνική ενότητα να λειτουργήσει και να αναπτυχθεί.

Το 1922 έλυσε δύο ανοικτά προβλήματα, δυο αληθινές πληγές για την οστότε πορεία του ελληνικού κράτους. Το 22 απαντήθηκαν δυο κρίσιμα ερωτήματα. Το πρώτο αφορούσε την εξωτερική εικόνα του κράτους που ηταν το βασικό στοιχείο της ταυτότητάς του. Το που δηλ βρίσκονταν τα σύνορά του και ποιους πληθυσμούς θα περιελάμβανε στα σπλάχνα του. Η έννοια του απροσδιόριστου και ημιτελούς, της οντότητας που δεν αποδέχεται τον εαυτό της, και που στο καθρέπτη βλέπει ένα είδωλο εντελώς αταίριαστο με την πραγματική της εικόνα έληξε, με τον τρόπο που έληξε η δραματική εκείνη χρονιά. Με την καταστροφή. Οι σχετικές αποφάσεις

και μεγάλες ηταν και απροσδόκητα θαρραλέες- σε αυτό βοήθησε και η στρατιωτική συντριβή και το βίαιο τέλος των μέχρι τότε ψευδαισθήσεων.

Τα σύνορα ορίστηκαν πολύ πιο μακριά απ τα αντίστοιχα του 1912, πολύ πιο κοντά, όμως, που θα τα ήθελαν οι τελευταίες εκδοχές της Μεγάλης Ιδέας. Οι παλιές ιδεολογίες έμειναν έκτοτε κενές σαν πολιτικό πρόσχημα-με αποδέκτη την εσωτερική πολιτική-και η χώρα ξεκίνησε μια τεράστια προσπάθεια επαναπροσδιορισμού του εαυτού της.

Η συγκυρία της Μικρασιατικής καταστροφής οδήγησε σε μια τιτάνια προσπάθεια ανασύνθεσης της Ελλάδας σαν ταυτότητα, σαν κράτος και σαν κοινωνία. Τριάντα χρόνια μετά τον κατακλυσμό του 1922, ο εμφύλιος ήρθε να κλείσει ένα άλλο κεφάλαιο της ενοποίησης του ελληνικού χώρου: το κοινωνικό. Η εθνική ομογεννοποίηση αποδείχθηκε ανεπαρκής για τη διαμόρφωση ενός κοινωνικό-οικονομικού πλαισίου αποδεκτού απ όλες τις συνιστώσες του ελληνικού χώρου. Το κράτος των νικητών, που προέκυψε, δεν διακρίνονταν ούτε για την άνεση ούτε για την αυτοπεποίθησή του.

Σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης παρέμεινε για είκοσι πέντε και πλέον χρόνια, στηριζόμενο στην απηνή καταδίωξη πραγματικών, φανταστικών ή και κατασκευασμένων ακόμα αντιπάλων, προκειμένου να παρατείνει την ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Το καθεστώς βρίσκονταν σε «Νομική» και ουσιαστική καταδίωξη, έτοιμο πάντα να καλέσει δυνάμεις καταστολής στις πόλεις, να οργανώσει και να εξαπολύσει πολύμορφα πραξικοπήματα, να γεμίσει φυλακές και τους τόπους εξορίας, θα βάλει σε «γύψο θεραπεία» τα τμήματα εκείνα του κοινωνικού ιστού που της φαινόταν «άρρωστα και προβληματικά». Παράξενη νίκη και περίεργος ο θρίαμβος.

Στην ουσία, επρόκειτο για ένα θρίαμβο υπό αίρεση. Οι τελετές της νίκης, οι γιορτές για το θρίαμβο και οι διακηρύξεις για το επαίσχυντο τέλος του «εχθρού», δεν απαντούσαν στο πρόβλημα και ούτε εδραίωναν τη νίκη. Για να είναι σαφής και αναμφισβήτητη η νίκη, έπρεπε ο ίδιος ο εχθρός να ομολογήσει και να αποδεχτεί τη ήττα του και τη νίκη του αντιπάλου. Και οχι μόνο να την αποδεχτεί, αλλα και να την επιβεβαιώνει δημόσια και κατ' επανάληψη. Να την υποταχθεί πλήρως όσον αφορά τα λόγια και τις πράξεις τόσο στη δημόσια, άλλο τόσο και στην ιδιωτική του ζωή. Την αίρεση της νίκης την επιβεβαιώνει το καθεστώς των «πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων», των υπεύθυνων δηλώσεων αποκήρυξης του κομμουνισμού και τις όποιες παραφιάδες του. Και την επισφραγίζει σαν τέτοια, η διατήρηση των εκτάκτων μέτρων, οι χιλιάδων πολιτικών κρατουμένων και των φακέλων αυτό το σκοπό εξυπηρετούσαν. Οι εμφύλιες συγκρούσεις είναι ασυνήθιστοι πόλεμοι. Για να τελειώσουν δεν αρκεί μια διακήρυξη, μια διπλωματική συμφωνία, μια συνθηκολόγηση ή ακόμα και μια παράδοση άνεφ' όρων

Η επιτυχία και το τέλος τους κρίνεται από το βαθμό της κοινωνικής υποταγής των ηττημένων και η ένταξη τους στον κόσμο των νικητών. Για να γίνει αυτό χρειάζονται αναρίθμητες πράξεις συνθηκολόγησης, περισσότερες από μια- αυτό απέδειξε η ζωή-για τον καθένα απ τους πραγματικούς ή τους «εν δυνάμει» «εχθρούς». Αντί για αυτό ο νικητής επιδίωξε την εξόντωση.

Μετά το 22 επαναπροσδιορίζονται οι διαχωριστικές γραμμές των κοινωνικό-πολιτικών δυνάμεων στην Ελλάδα. Η εποχή εκείνη ηταν η εποχή που οι συνθήκες ευνοούσαν τη στροφή προς την αναζωπύρωση των μικροαστικών συναισθημάτων και των ιδεοληψιών, ενώ το ΚΚΕ έκανε την οργανωτική συσπείρωση και την κομματική δομή. Κάτι που δεν μπόρεσε ο αστισμός να κάνει. Ηταν η εποχή που έκανε την εμφάνισή του το «φάντασμα» του κομμουνισμού.

Τώρα πλέον, και οι πιο απλές εκδηλώσεις αστικού δημοκρατικού ή ριζοσπαστικού περιεχομένου, ταυτίζονταν άμεσα με τον κομμουνισμό. Την ίδια τύχη είχαν η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και το κίνημα του δημοτικισμού. Κάθε τι που είχε σχέση με την πρόοδο και την ανάπτυξη έμπαινε στο στόχαστρο των συντηρητικών και αντιδραστικών δυνάμεων πριν απ όλους του κράτους. Η έκβαση αυτής της ιδεολογικής πάλης, αν την άφηναν να εξελιχθεί ομαλά, έμελλε να κρίνει πολλά πράγματα και να αποσαφηνίσει καταστάσεις, γι' αυτό και επιστρατεύτηκε απ τις αντιδραστικές δυνάμεις το φάντασμα του κομμουνισμού. Οι δυνάμεις αυτές που έλεγχαν την εξουσία, δεν αρκέστηκαν στους νεολογισμούς και τον ιδεολογικό πόλεμο. Πήραν πρακτικά μέτρα. Οργάνωσαν πιο συστηματικά τους ιδεολογικούς και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς

και ενέταξαν την Ελλάδα στη Διεθνή του κεφαλαίου. Απόρροια αυτών είναι το «ανήκομεν εις την Δύση». Εγκλωβίζοντας και, περιορίζοντας τη χώρα στο μικρόκοσμο της Δύσης

Ανατρέπουν την ψευδό-δημοκρατία του Παπαναστάση και σε συνέχεια για να ανακόψουν την ανάπτυξη των κινημάτων διεκδίκησης και ανατροπής. Εβάλαν σε κίνηση εκτός απ τους εκλογικούς Νόμους, τη βία και τη νοθεία και τα κάθε μορφής πραξικοπήματα, και σε συνέχεια τους δικτατορικούς μηχανισμούς με πρώτη τη δικτατορία του Πάγκαλου, τον Ιούνιο του 1925 και αργότερα του Κονδύλη, το αποτυχημένο πραξικόπημα του Πλαστήρα με τη συναίνεση του Βενιζέλου το 1933, το πραξικόπημα του Βενιζέλου τον Μάρτιο του 1935. Που σκοπό είχε ενόψει του απερχόμενου πολέμου την εκκαθάριση του στρατού από ό,τι δημοκρατικό υπήρχε στο στράτευμα Το στρατιωτικό κίνημα τον Οκτώβριο του ιδίου χρόνου για την ανατροπή της κυβέρνησης Τσαλδάρη και στις 4ης Αυγ/στου του 1936 η αγγλοκινούμενη δικτατορία με σκοπό και στόχο την εξάρθρωση-διάλυση του ΚΚΕ και την υποταγή των υπολοίπων δημοκρατικών δυνάμεων στο μπλόκ της ακροδεξιάς.

Η αλήστου μνήμης βασιλικό-μεταξική δικτατορία, διέλυσε τα υπάρχοντα κόμματα, οργανώσεις και πολιτιστικούς συλλόγους. Φίμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία. Συνέλλαβε, βασάνισε και έστειλε χωρίς δίκη στη φυλακή και την εξορία κομμουνιστές, δημοκρατικούς πολίτες και αντιφασίστες πολιτικούς, κορυφαίους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές. Εκανε φυλετική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα.

Με αυτά τα πολιτικό-κοινωνικά δεδομένα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου στη χώρα μας, ενώ αρκετές χώρες είχαν καταληφθεί απ τον άξονα και ο Β! παγκόσμιος πόλεμος είχε ήδη δρομολογηθεί. Μέχρι τον Οκτώβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός υπόφερε τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό. Ο λαός μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι' αυτό και ξεσηκώθηκε σαν ένας άνθρωπος να τον αποκρούσει. Αυτή η αυθόρμητη συμμετοχή στον πόλεμο, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, συνδέονταν και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης του λαού, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ την εσωτερική τυραννία.

Αυτήν την ιδιομορφία δεν την είχαν οι κατακτημένοι λαοί της Ευρώπης. Το γεγονός αυτό είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού στη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, μα ούτε και την άρχουσα τάξη και πολιτική ηγεσία σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρουν στηρίγματα, ιδεολογικό-πολιτικά. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.

Ειναι αναμφισβήτητο οτι αν η χώρα μας έμπαινε στη δεκαετία του 40, με ενα ανεκτό απ το λαό πολιτικής νομιμότητας και κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Η συμμετοχή της χώρας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων και η οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης με πρωτοβουλία των κομμουνιστών και των υπολοίπων αντιφασιστικών δυνάμεων της χώρας μετά την αποχώρηση απ την Ελλάδα όλων οσων αποτελούσαν την «ηγεσία», η ένταξη και η συμμετοχή της Εθνικής Αντίστασης πλευρό των λαών, που οχι μόνο ονειρεύονταν αλλά αγωνίζονταν για μια ανθρωπότητα και μια πατρίδα ελεύθερη και δίκαιη, μέσα σε έναν κόσμο ελευθερίας και δικαιοσύνης, αποτελούν τα κυρίαρχα γεγονότα τα οποία σφράγισαν την Ελληνική ιστορία κατά την περίοδο 1940-50 και οι συνέπειες που προέκυψαν απ αυτόν τον λαογέννητο αγώνα βάζουν μέχρι σήμερα τη σφραγίδα τους.

Βέβαια, υπήρχαν και συνέπειες και μάλιστα μεγάλες διαφορές. Προκειμένου να εντοπισθούν οι αιτίες που τις προκάλεσαν, την απάντηση πρέπει να την αναζητήσουμε στην ιστορία. Η μελέτη της ιστορίας όμως αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως όταν καταχτιέται-υποδουλώνεται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν-αποδεχθούν και να αντιδράσουν στην κατοχή της χώρας, είναι το σώμα των Αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλείας και η διοίκηση. Γενικά ο κρατικός μηχανισμός.

Οι Κούϊσκιγκ όμως, που σχημάτισαν την πρώτη κατοχική κυβέρνηση και μετέτρεψαν το Βασίλειο της Ελλάδας (Ελληνική πολιτεία) γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω του λαού και οι κατακτητές πάτρωνές τους την ιδεολογικό-πολιτική σύνθεση του κρατικού

μηχανισμού, για να μην υποχρεωθούν να χρησιμοποιήσουν δικούς τους ανθρώπους, για την επάνδρωση του κρατικού μηχανισμού οι Κουϊσλίγκ τους παραχώρησαν ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό και οι Γερμανοί τον αποδέχτηκαν και τον χρησιμοποίησαν χωρίς καμιά απολύτως αλλαγή, ούτε στην ανώτατη ηγεσία όπως αυτήν του Αγγελου Εβερτ που ηταν αρχηγός της Αστυνομίας Πόλεων.

Η συμφωνία-παραχώρησης-είχε 4 βασικούς στόχους. α) Να διευκολύνουν τον άξονα στην εξοικονόμηση ανδρών β) Να ελέγχουν για λογαριασμό των δύο μέσω των μηχανισμών το λαό, έτσι ώστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησαν φεύγοντας οι πάτρωνές τους γ) να αποκλείσουν το ενδεχόμενο να οργανώσει ο λαός με δική πρωτοβουλία Εθνική Αντίσταση και δ) το βασικότερο σε περίπτωση που συμβεί ένα τέτοιο γεγονός να το τσακίσουν στο ξεκίνημα του.

Για το πώς αξιοποίησαν οι κατακτητές και οι κυβερνήσεις Κούϊσλιγκ τον κρατικό μηχανισμό, μα και οι Αγγλοι «σύμμαχοι» μετά την ωμή και βάρβαρη επέμβαση και ειδικά στη διάρκεια των Δεκεμβριανών και κυρίως μετά τη Συμφωνίας της Βάρκιζας και η άρχουσα τάξη τον κρατικό μηχανισμό: σώμα των μονίμων Αξιωματικών, σώματα Ασφαλείας, Διοίκηση, Δικαιοσύνη, Εκκλησία, διανόηση κλπ. Ειναι και αυτό ένα θέμα το οποίο κάθε φορά που πάμε να το αγγίξουμε, το πηδάμε όπως και τόσα άλλα θέματα που έχουν σχέση με την κατοχική περίοδο. Ειναι ενα απ τα θέματα που καίει γι' αυτό και δεν έχει ακόμα ερευνηθεί ή αν έχει ερευνηθεί το κρατάνε εφτασφράγιστο.

Το σώμα των Αξιωματικών όσοι δεν έφυγαν για τη Μέση Ανατολή, για να μη σκεφτούν «κακά και άσχημα» πράγματα για τον Τσιώτσιλ, μέσω του Καΐρου και του Λονδίνου, προκειμένου να στερήσουν την εκκολαπτόμενη Εθνική Αντίσταση από επαγγελματίες αξιωματικούς, καλλιέργησαν την αδράνεια με τα συνθήματα «Εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν άλλοι» και αργότερα οτι ο « όποιος αγώνας ειναι καταδικασμένος σε αποτυχία» κλπ . Οι ελληνοποιημένες Γερμανικές κυβερνήσεις, εκμεταλλευόμενες αυτά τα συνθήματα και την αδράνεια που συνιστούσαν το Κάϊρο και το Λονδίνο, προκειμένου να ευθιγραμμιστούν με την άποψη αυτή και για να ελέγξουν τους Αξιωματικούς τους τοποθέτησαν στο επισιτισμό. Μια υπηρεσία που συγκέντρωνε μέσω των αλωνιστικών μηχανών και τους μύλους τη 10τη απ τους παραγωγούς για λογαριασμό της «πρόνοιας» ουσιαστικά ομως με αυτά σιτιρά και τα δημητριακά μετά οποία τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική.

Οταν έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτοι αντάρτες στο Βέρμιο, οι Γερμανοί κάλεσαν στου Βεροιώτες μόνιμους αξιωματικούς στο Καφενείο του κ Σιταρά, απέναντι απ τον Παλιά Μητρόπολη, προκειμένου να τους εφοδιάσουν με ταυτότητες. Το γεγονός αυτό το έμαθε ο απόστρατος Αξιωματικός ονόματι Λεωνίδας Βελτσίδης, Ενα ιδιόμορφος τύπος Βεροιώτη. Πήγε απρόσκλητος στη συγκέντρωση και με παρέμβασή του κατά τη διάρκεια της συζήτησης είπε επί λέξη : «Σχολή Ευελπίδων Σκατά! Τί δουλειά έχετε Εσείς Ελληνες Αξιωματικοί με τους Γερμανού. Να τα Βουνά» και έδειξε το Βέρμιο και τα Πιέρια. Πιστεύω πώς κάτι παρόμοιο θα έγινε και σε άλλες περιοχές της χώρας. Αλήθεια πόσο διαυγής στην πρόβλεψη και πόσο πατριώτης πρέπει να ένοιωθε για να προβεί σε μια τέτοια ενέργεια προκειμένου να προλάβει τον κίνδυνο που διαγράφονταν;
Ενώ στο Βέρμιο ο λαός μάζευε όπλα (οι Γερμανοί μαζί με την ΠΑΟ, τον γύρο Ισμό με τον Νομάρχη της Κοζάνης έκαψαν δύο φορές το χωριό Μεσόβουνο μαζί με τους κατοίκους, επειδή δεν τους «παρέδιναν τα όπλα που οι πληροφορίες έλεγαν οτι είχαν μαζέψει») και οι αντάρτες του Βερμίου και τα Πιέρια έδιναν τις πρώτες μάχες με τους Γερμανούς, αυτοί έπαιζαν «χαρτιά ή συνεδρίαζαν» για το πώς θα κάνουν πράξη την Τρίτη εντολή του Μανιαδάκη «να πολεμήσουν την Αντίσταση αν οργανωθεί μαζί με τους κατακτητές».
Αργότερα πολλοί αξιωματικοί προσχώρησαν στον ΕΛΑΣ και μερικοί όπως ο Μιτυλινάκης και άλλοι, σε συνεργασία με τον συνταγματάρχη Χρυσοχόου εντάχθηκαν στην Πανελλήνια Απελευθερωτική Οργάνωση (ΠΑΟ), με καθαρά αντιεαμικό περιεχόμενο. Αυτοί εφοδιάστηκαν με όπλα από τους Γερμανούς και «βγήκαν στο Βέρμιο και τα Πιέρια», όπως τους υπέδειξε ο Απόστρατος Λεωνίδας Βελτσίδης, όχι βέβαια «να πολεμήσουν μαζί με τους αντάρτες τους Γερμανούς, άλλα την Αντίσταση και το ένοπλο τμήμα της τον ΕΛΑΣ, κάνοντας πράξη και την Τρίτη εντολή του Μανιαδάκη! Κάτι παρόμοιο έγινε και στις επόμενες περιοχές.

Τα σώματα ασφαλείας και η αστυνομία Πόλεων. Αρχηγός της αστυνομίας πόλεων ηταν πριν απ την κατοχή, στη διάρκεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση ο Αγγελος Εβερτ. Στην ειδική ασφάλεια ο Λάμπρου, ο Παρθενίου, ο Κερεμπανάς Σία. Μα και ο Μπουραντάς. Ο άνθρωπος του στήριζε την 4η Αυγούστου και στον οποίο φεύγοντας ο Μανιαδάκης του είπε. «Το νου σου στο καθεστώς» Και μόνο τα ονόματα αυτών αρκεί να συμπεράνει κανείς πως, με αρκετές βέβαια εξαιρέσεις, λειτούργησαν και τα σώματα ασφαλείας μετά την έκκληση για αδράνεια απ το ΚάΪρο και το Λονδίνο.

Η Δικαιοσύνη με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις, οχι μόνο φόρεσε πηλήκιο, και έστειλε χιλιάδες στον Αγιο Πέτρο, αλλά κάλυψε «Νομικά» νομινοποιώντας παράνομα τις Δοτές μεταπολεμικές κυβερνήσεις και αθώωσε τους δοσίλογους. Ακόμα και αυτά τα κτήνοι τύπου Μπουραντά Σία.

Η Εκκλησία και αυτή με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις και με φωτεινότερη αυτή του Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χρύσανθουν, που δεν πήγε να υποδεχθεί τον Γερμανό στρατιωτικό Διοικητή Αθηνών και να ορκίσει την κυβέρνηση Τσολάκογλου (εύγε του), ο μοσχό αναθρεμένος στα Λόντρα Δαμασκινός δεν αρκέστηκε στο οτι ο Τσιώρτσιλ τον έκανε Αρχιεπίσκοπο. Μια όμως και δεν μπορούσε να γίνει και Βασιλιάς έγινε αντιβασιλέας! Και η Ιερά Σύνοδος την προαγωγή αυτή της Εκκλησία στον βασιλικό θώκο αντί να την αποδοκιμάσει τη δέχθηκε μετά χαράς!

Η Διανόηση και οι καλλιτέχνες χωρίς να λείπουν οι πολλές, αξιόλογες και φωτεινές εξαιρέσεις, ανάλογα με τα πιστεύω και τις κοσμοαντιλήψεις του καθένα, την κουλτούρας, των σχέσεων με το προοδευτικά κινήματα και το αβέβαιο της πορείας που θα ακολουθούσε ο αγώνας στην αρχή διστακτικά και πιο ξεκάθαρα μετά πήραν τις αντίστοιχες θέσεις. Οι θεασώτες του Γ! Ράϊχ και του συντηρητισμού συμπαρατάχθηκαν στο πλευρό τους, το στήριξαν και έπλεκαν εγκώμια στις ελληνοποιημένες γερμανικές κατοχικές κυβερνήσεις και το Γ! Ράϊχ. Εριξαν χολή και όξο στην Αντίσταση και οι προοδευτικοί ακολούθησαν με την πένα και ντουφέκι τα μονοπάτια του αγώνα, σε όλες του τις φάσεις αμετανόητοι.

Οσον αφορά την άρχουσα τάξη, αυτή όπως πάντα για να μπορεί να ελέγχει και να χειραγωγεί το λαό, παρά τις επιμέρους αντιθέσεις όσον αφορά την εξουσία και τα ειδικά συμφέροντα, είναι χωρισμένη σε ομάδες. Αυτόν τον χωρισμό της σε ομάδες ελεγχόμενες απ την ίδια τον χαρακτηρίζει πλουραλισμό-πολυκομματισμό και δημοκρατική διακυβέρνηση, Μετά όμως του 1917, την δημιουργία του ΚΚΕ, την προσχώρησή του στη διεθνή και την μετατροπή των κινημάτων διεκδίκησης σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής, εγκατάλειψε την πολυδιάσπαση και συσπειρώθηκε σε δυο πολιτικό-κομματικούς πόλους. Ομως και στους πόλους αυτούς, όπως και παλιά τους αρχηγούς του διόριζε το Λονδίνο.

Οι Ελληνες παρά την κατοχή δεν ένοιωθαν νικημένοι. Γι' αυτό και πριν ολοκληρωθεί η κατοχή της χώρας άρχισαν να μαζεύουν όπλα. Μπορεί η Αθήνα να καταλείφθηκε στις 27/4/1941 και πρώτες μονάδες που μπήκαν στην Αθήνα να έστειλαν επειγόντως τηλεγράφημα να αναγγέλουν την κατοχή της. «Προς τον Φύρερ και Καγκελάριον του Ράϊχ Βερολίνον» Φύρερ μου Την 27ην Απριλίου 1941 εφθάσαμεν εις Αθήνας, ως πρώτα γερμανικά στρατεύματα και την 8,45 υψώσαμεν την Γερμανικήν σημαία επί της Ακροπόλεως και του Δημαρχείου Χάϊλ Μάϊν Φύρερ » Ιλαρχος Γιακόμπυ κλπ. Η κατοχή της χώρας ολοκληρώθηκε μετά την κατάληψη και της Κρήτης στις 30, προς 31 του Μαή. Ομως την ίδια νύχτα συνέβει κάτι το αξιοθαύμαστο και το ανεπανάληπτο ίσως γεγονός.

Πριν ακόμα φτάσει τα συγχαρητήριο τηλεγράφημα στον Χίτλερ, που θα του έκανε γνωστό το χαρμόσυνο νέο ή την ώρα που θα τσούγκριζε με τους άλλους μακελιάρηδες το ποτήρι με τη σαμπάνια, η σβάστικα που αποτελούσε το σύμβολο της δύναμης και της κατοχής είχε ήδη κατέβει απ την Ακρόπολη. Το κατέβασμα της σβάστικας απ την Ακρόπολη, ηταν το εγερτήρια σάλπισμα προς τους λαού του κόσμου ότι : οι Ελληνες αρχίζουν την Εθνική τους Αντίσταση.

Και τότε ήρθαν τα δίσεκτα χρόνια. Χρόνια σκληρών αγώνων, εθνικών περιπετειών και ανείπωτων θυσιών. Οπως ο λαϊκός αγώνας του 21 οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο, προκειμένου να μην μοιραστεί η απελευθερωμένη τούρκικη Γη στους Ραγιάδες, έτσι και τα Δεκεμβριανά έγιναν για να μην συμμετάσχει μετά την απελευθέρωση και ο λαό στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις οδήγησαν στον εμφύλιο. Τα Δεκεμβριανά σηματοδότησαν την

ανώμαλη πορεία της πολιτικής ζωής της χώρας. Και ακολούθησε ο τετράχρονος εμφύλιος σπαραγμός, ενώ τα μίση και τα πάθη που χώρισαν για δεκαετίες τους Ελληνες, οχι μόνο σκοτείνιασαν τον εθνικό ορίζοντα, αλλά ξέσπασε η καταιγίδα που έβαλε φραγμό στο μεταπολεμικό μέλλον της χώρας.

Γέμισαν οι φυλακές από αγωνιστές της εθνικής Αντίστασης και του Δημοκρατικού Στρατού. Τα έκτακτα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα βύθισαν στο πένθος χιλιάδες οικογένειες. Περίσεψαν οι πίκρες, τα βάσανα και οι απογοητεύσεις, ενώ οι αμφιβολίες και τα ερωτηματικά κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωναν, κλωνίζοντας τις βεβαιότητες και τις σταθερές της ζωής. Στη συνέχεια ήρθε η εφτάχρονη χουντική δικτατορία. Ο βιασμός της δημοκρατίας, αλώθηκαν και τα λίγα ψήγματα της ελευθερίας. Η Ελλάδα στο «γύψο» ο Παπαδόπουλος Πρωθυπουργός και οι αγωνιστές ξανά στις φυλακές και στα στρατόπεδα της Γυάρου και της Λέρου.

Στο διεθνή χώρο ακολούθησε η πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού και μαζί η κάμψη των σοσιαλιστικών οραμάτων, που φλώγισαν τις καρδιές και ξεσήκωσαν εκατομμύρια ανθρώπους κάθε φυλής, γλώσσας, Θρησκείας και χρώματος στον πλανήτη.

Αναμφισβήτητα επρόκειτο για ένα γεγονός τεράστιας ιστορικής σημασίας, που συνοδεύτηκε απ τη δραματική διάψευση πολύχρονων προσδοκιών και ελπίδων, και τη βαθιά κρίση οραμάτων, ιδεών και αξιών. Με απλά λόγια, μιλούμε για πενήντα και πλέον χρόνια εθνικών περιπετειών και κοσμογονικών αλλαγών στον πλανήτη, που προκάλεσαν και προκαλούν σεισμούς και αναστατώσεις στον τρόπο ζωής και στις συνειδήσεις των ανθρώπων. Στις συμπεριφορές και γενικότερα στις ανθρώπινες σχέσεις.

Ηθικές αξίες, ιδέες, οράματα και ιδανικά, όλα εκείνα τα στοιχεία που σε άλλους καιρούς ενέπνεαν και φλόγιζαν τις καρδίες των αγωνιστών και των απλών ανθρώπων, ανατράπηκαν και τη θέση τους πήρα τα κάθε λογής εγωϊστικά και ταπεινά υλικά ενδιαφέρονταν και ατομικά και μόνο συμφέροντα. Αντί για αξίες, ιδέες, ιδανικά και οράματα στη θέση όλων αυτών μπήκαν τα σκανδολοθηρικά έντυπα και οι αντίστοιχες τηλεοπτικές εκπομπές με ό,τι ερεθίζει τα ένστιχτα και συσκοτίζει το πνεύμα. Στα έντυπα αυτά και τις εκπομπές πλεονάζουν συνήθως τα εγκλήματα, σκηνές και εικόνες μιας ζωής έκλυτης και ανώμαλης. Ληστείες, προδοσίες και φόνοι. Οι μοιχείες και τα κάθε είδους σεξουαλικά εγκλήματα και ανωμαλίες. Συνειδητά μάχονται τα ευγενικά συναισθήματα των νέων που ομορφαίνουν τη ζωή. Ενα πρότυπο ζωής που αποπροσανατολίζει τους νέους απ τα προβλήματα και την ζωή.

Οι έννοιες των πραγμάτων παραμορφώθηκαν και παραποιήθηκαν Τα ιδεολογικά, πολιτικά, ηθικά, κοινωνικά και αλλα διακριτικά γνωρίσματα, ξεθώριασαν σε μεγάλο βαθμό και βάθος. Το ίδιο και η ιστορία έχασε τις πραγματικές της πήγες σε βαθμό που οι Γερμανο-τσολιάδες, για παράδειγμα, να βαφτίζονται «αντιστασιακοί»! Οι δοσίλογοι να αναζητούν πιστοποιητικά πατριωτισμού. Οι απόντες του αγώνα να ανακηρύσσονται «αγωνιστές». Και οι πραγματικοί αγωνιστές όσοι δεν στάλθηκαν στην εξορία, δεν κλείστηκαν στις φυλακές και δεν εκτελέστηκαν, να παραμένουν στα αζήτητα, όπως και οι αγωνιστές του 21, ταπεινοί και λησμονημένοι!

Σε μια τέτοια εποχή όπου το κύριο χαρακτηριστικό της είναι η φτώχια των ιδεών και οραμάτων, η σύγχυση και η αβεβαιότητα, ύστερα απ την ήττα και την βαθιά κρίση της Αριστεράς, δε είναι παράξενο που κάποιοι βιαστικοί, ξεχνώντας πως η ερμηνεία και η προφητεία είναι η δύναμη του ανίσχυρου και του απόντα απ τα δρώμενα της ιστορίας, με ένα τόνο προφητικό, ερμηνευτικό και συμβουλευτικό, αφού δεν παρήγαγαν οι ίδιοι ιστορία, για να μην υποστούν αυτήν που έγραψε ο λαός, οχι μόνο έγιναν καταγραφείς και ερμηνευτές της ιστορίας, αλλα και έτρεξαν να μας πούνε πως τόσο η «ιστορία άλλο τόσο και η Αριστερά τελείωσαν». Πως μαζί με την ιστορία «πέθανε και η σοσιαλιστική ιδεολογία» και πώς όλα αυτά «είναι ξεπερασμένα, και η αριστερά και η δεξιά», και οτι δεν υπάρχει πλέον η αντίδραση και η πρόοδος». Οι «οροθετικές γραμμές δεν είναι πλέον σε αντιμολία αλλα παράλληλες....»

Και κάποιοι άλλοι, δειλά στην αρχή, πιο θαρρετά στη συνέχεια, ξεχνώντας πως η ιστορία και η πρόοδος, οι κοινωνικές και οι πολιτικές αλλαγές και η ανάπτυξη συντελείτε μόνο με την υπέρθεση αγώνων, άρχισαν αν οχι να συμφωνούν αλλα να υποστηρίζουν, πως «πήραμε τη

ζωή μας λάθος» και πως «χαμένα πήγαν τα χρόνια μας, χαμένοι οι αγώνες και τα όνειρά μας» Η πως «για ένα φιλότιμο και μόνο τραβήξαμε του Χριστού τα πάθη και όλων των Αγίων τα μαρτύρια», και ένα σωρό άλλα παρόμοια...Μάλιστα μερικοί δεν δίστασαν να υιοθετήσουν αβασάνιστα και τα συνθήματα της αντίδρασης πως «καλά που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν ... επικρατούσαμε θα...ήμασταν και εμείς όπως....Η Αλβανία κλπ,κλπ.

Στη δίνη των κοσμογονικών ανατροπών που ζήσαμε όλα αυτά τα χρόνια και συνεχίζουμε να ζούμε, όλα μπορεί να είναι κατανοητά. Και οι πίκρες και οι απογοητεύσεις και η αδιαφορία για την πολιτική, και η αποστράτευση, μα και η όποια ιδεολογική και πολιτική διαφοροποίηση, ακόμα και η έξαρση του ατομικισμού. Οχι όμως και θεωρίες άδικες και ανιστόριτες απόψεις και μάλιστα απ τα χείλη...Δηλαδή ανθρώπων που υπήρξαν πρωτοπόροι αγωνιστές και ιδεολόγοι. Ανθρωποι που σήκωσαν στους στιβαρούς ώμους τους το σταυρό του μαρτυρίου για μια ιδέα, για ένα ιδανικό και μια ελπίδα.

Για χάρη συνεπώς της ιστορίας ας προσπαθήσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Στη κόλαση δεν πήγε ποτέ κανένας, μα κανένας για ένα απλό φιλότιμο! Ούτε στο εκτελεστικό απόσπασμα για χάρη γούστου! Στη ανθρώπινη ιστορία λόγω της μοναδικότητας και του ανεπανάληπτου της ζωής, κανένας πότε δεν θυσίασε τη ζωή του για πλάκα και επίδειξη!

Οι ιστορίες των Ασφαλειών, των στρατοπέδων-της Μακρονήσου, της Γυάρου και τα ξερονήσια της χώρας μας- των φυλακών, μα και πάνω απ όλα σε εκείνες που κάθε αυγή γράφονταν στους τόπους των εκτελέσεων, επιβεβαιώνουν πώς μονάχα ιδεολόγοι αγωνιστές, διέθεταν το ψυχικό εκείνο σθένος, τη δύναμη και τη θέληση να διαβούν παρόμοια μονοπάτια. Το ίδιο ισχύει και για αυτούς που δεν εκτελέστηκαν μεν αλλά προστιθέμενα τα χρόνια της παραμονής τους στις εξορίες και τις φυλάκες πάλια και επί χούντας μόνο με τον αστερισμό του γαλαξία μπορεί να συγκριθεί. Και αυτές οι χιλιάδες, δεν έμειναν στα όποια νησιά και τις φυλακές χάρην παιδιάς!

Οσοι περάσαμε απ τη Γυάρο και τη Μακρόνησο-άνδρες, γυναίκες και νέοι, στρατιώτες και πολίτες φυλακισμένοι ή εξόριστοι-δεν πήγαμε βέβαια με τη δική μας θέληση σε αυτά τα καταραμένα νησιά. Σε όλους είναι γνωστό οτι μας πήγαν και μάλιστα δεμένους στα αμπάρια των καϊκιών! Και όλοι χωρίς εξαίρεση μαρτύρησαν της Μάνας τους το γάλα και οχι μόνο οσοι βασανίστηκαν σωματικά. Ας μην ξεχνάμε πως το ψυχικό μαρτύριο, είναι πιο φρικτό και απ το πιο άγριο ξύλο. Χωρίς υπερβολή, έφτανε ένας μόνο μήνας απλής παραμονής σε αυτά τα κολαστήρια, για πάθει ο κρατούμενος ψυχική κατάθλιψη.

Κάποιοι, ίσως θα μπορούσαμε πιθανόν και να αποφύγουμε να πιούμε το πικρό ποτήρι της γνωριμίας με αυτά τα κολαστήρια, αν έσπευδαν, έγκαιρα, να «κάνουν μια δήλωση» και σε συνέχεια να «συμορφωθούν και με όλες τις άλλες υποδείξεις», για τους άλλους όμως, τους πιο πολλούς η μεταφορά στα κολαστήρια ηταν αναπόφευκτη. Και αυτό γιατί ο σκοπός τους μοναρχό-φασιστικού καθεστώς ηταν η υποταγή ή αλλιώς η αναμόρφωση και η ταπείνωση. Και τα αναμορφωτήρια και ειδικά της Μακρονήσου σχεδιάστηκαν και φτιάχτηκαν γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό...Οσον αφορά, όμως τα εκτός της ασφάλειας βασανιστήρια και την παραμονή τους εκεί, τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά. Ολοι όσοι για τον ένα ή τον άλλο λόγω βρέθηκαν χωρίς τη θέληση τους στα κολαστήρια θα μπορούσαν να τα αποφύγουν, αν φυσικά το ήθελαν και αν αποφάσιζαν να αρνηθούν τα όσια και τα Ιερά τους! Ολοι το γνωρίζουμε πως αυτό ηταν και μπορετώ και εύκολο. Αρκούσε μια υπογραφή.

Ομως, αντίθετα απ ό,τι περίμεναν οι διώκτες μας, χιλιάδες ηταν εκείνοι, οχι μόνο στο Μακρονήσι, αλλά σ όλους τους τόπους του μαρτυρίου, που αντιστάθηκαν στο ζόφο και στη βία και τη φρίκη, κράτησαν το κεφάλι ψηλά, δεν υπέκυψαν και συνειδητά διάλεξαν το δρόμο του γολγοθά! Γιατί άραγε; Από πού και από τι κινούμενοι το έκαναν αυτό; Αν οχι απ το χρέος! προς το λαό, την Πατρίδα, την ιστορία και τις ιδέες τους. Βέβαια η δοσίλογη Δεξιά: είπε οτι ήμασταν κινούμενα της Μόσχας!

Ακόμα, όμως, και εκείνοι που εξαναγκάστηκαν κάτω απ τα απάνθρωπα βασανιστήρια ή σε κατάσταση αφασίας να υπογράψουν δήλωση στις ασφάλειες όταν έφταναν στην αίθουσα του στρατοδικείου με επίγνωση οτι η ανάκληση, θα τους επιβάρυνε ακόμα περισσότερο τη θέση στην επιμέτρηση της ποινής τις αναιρούσαν, πριν ακόμα αρχίσει η δίκη. Μα και αυτοί που

απολύθηκαν στη μεγάλη τους πλειοψηφία απέδειξαν, με την κατοπινή στάση και τη δράση τους, πως εξακολουθούσαν να είναι στρατευμένοι στο όραμα του σοσιαλισμού! Μόλις βρέθηκαν ελεύθεροι πύκνωσαν απ τους πρώτους τις γραμμές της ΕΔΑ! Και στάθηκαν για χρόνια πρωτοπόροι των εθνικών, Δημοκρατικών και κοινωνικών αγώνων μιας ολόκληρης εποχής.

Οσο για τις θεωρίες περί «χαμένων αγώνων», το μόνο βέβαιο είναι πως η ιστορία δεν έχει να μας παρουσιάσει κάποιο προηγούμενο, όπου να δόθηκε στους λαούς ψωμί και ελευθερία χωρίς αγώνες και θυσίες. Αλήθεια ποιος μπορεί στα σοβαρά να ισχυριστεί πως χωρίς αυτούς τους αγώνες και τις θυσίες ενός λαού, θα ηταν καλύτερη σήμερα η εικόνα της Ελλάδας και οι συνθήκες ζωής της ελληνικής κοινωνίας; Και αντίστροφα: ποιος μπορέσει να αρνηθεί, οτι χάρη σ αυτούς ακριβώς τους αγώνες κερδίθηκαν η όποια Λευτεριά και η όποια εθνική ανεξαρτησία έχουμε; Οτι είναι αυτοί που στέριωσαν στον τόπο η δημοκρατία, οτι άλλαξε σημαντικά προς το καλύτερο και από κάθε άποψη η θέση των εργαζομένων, και γενικότερα η εικόνα σε όλους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής;

Η πραγματικότητα, όμως σκληρή και αμείλικτη πάντα-δεν παύει να μας στέλνει αδιάκοπα τα δικά της μηνύματα και να μας διδάσκει. Για παράδειγμα η νέα τάξη πραγμάτων και η Νέο Θατσερική Νέο φιλελεύθερη ιδεολογία που κυριάρχησαν στον πλανήτη όλα αυτά τα μεταπολεμικά χρόνια, δεν έκαναν τα θαύματα που υπόσχονταν, δεν άλλαξα τη μοίρα της ανθρωπότητας, μα ούτε και τη φύση του καπιταλισμού. Δεν άνοιξαν τους ορίζοντες σε ένα καινούριο κόσμο χωρίς φτώχεια, αδικία, καταπίεση, εκμετάλλευση, ρατσισμό και πόλεμο. Αντίθετα η εικόνα του σημερινού κόσμου, όσο και η προοπτική του, μέρα με τη μέρα γίνεται όλο πιο ζοφερή, πάρα την ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας

Τέλος και το σπουδαιότερο, οι βαθύτεροι λόγοι- ιστορικοί, κοινωνικοί, πολιτικοί-που γέννησαν και γιγάντωσαν στον αιώνα μας το Σοσιαλιαστικό όραμα, το καθιστούν στις μέρες μας περισσότερο από κάθε άλλη φορά επίκαιρο. Και οι αγώνες για την μετακίνηση του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία όσον νούπο θα αρχίσουν.

Οι δύσπιστοι ή και οι αρνητές αυτής της πραγματικότητας, δεν έχουν παρά να ρίξουν μια ματιά γύρο τους για να βεβαιωθούν, πως η ιστορία συνεχίζεται αδιατάρακτη. Η Αριστερά ούτε τελείωσε και ούτε τελειώνει. Το ίδιο και το όραμα του σοσιαλισμού συνεχίζει να εμπνεύσει τους ιδεολόγους και τους προβληματισμένους πολίτες του καιρού μας. Ενώ οι λαοί όλου του κόσμου ολοένα και πιο αποφασιστικά αποδεσμεύονται απ τις αυταπάτες της νέας τάξης και με ανανεωμένες και ενωμένες τις δυνάμεις τους ξαναπαίρνουν τους γνώριμους και δοκιμασμένους δρόμους των πολιτικών και κοινωνικών αγώνων.

Στις αρχές του Σεπτέμβρη του 1943 τρις Βεροιώτες ΕΠΟΝίτες, απο μια εικασαμελή οργάνωση, επειδή είχαν εκτεθεί αρκετά με τη δράση τους, δεν μπορούσαν να συνεχίσουν άλλο τον παράνομο ΕΠΟΝίτικο αγώνα, χωρίς να διατρέξει άμεσο κίνδυνο η ζωή τους. Και οι τρις ΕΠΟΝίτες εξέφρασαν προ το Νομαρχιακό Συμβούλιο της ΕΠΟΝ, την επιθυμία να ανέβουν στο βουνό. Οι ΕΠΟΝίτες αυτοί ηταν : Ο Δήμος Μαζαράκης, ο Κώστας Τσιμογιάνης και ο Ηλίας Φυτίκας. Υστερα απ πολλούς μήνες και με την βοήθεια των καλοθελητών, ο αντάρτης πλέον Δήμος Μαζαράκης συλαμβάνεται σε μια αψιμαχία με τους Γερμανούς. Μετά τη σύλληψη τον μεταφέρουν στο στρατόπεδο του Παύλου Μελά της Θεσσαλονίκης. Αφού τον βασάνισαν απάνθρωπα για πολλές μέρες χωρίς να γνωρίζουν το παραμικρό οι γονείς και τα αδέρφια του. Πριν προλάβουν να τον σκοτώσουν (τα στοιχεία ηταν επιβαρεμένα) κατόρθωσε να επικοινωνήσει μέσω της εκεί οργάνωσης με την οικογένειά του. Η οικογένεια του αναζήτησε μεσάζοντες (χιλιάδες ήταν οι οικογένειες που αναζητούσαν μεσάζοντες)προκειμένου να του σώσουν το κεφάλι του. Ανάμεσα στους ανθρώπου που ζήτησαν βοήθεια για τη διάσωσή του.

Επειδή ο Μαζαράκης και οι άλλοι δύο ΕΠΟΝίτες ηταν δίγλωσσοι-Βλάχοι, ζήτησαν και τη βοήθεια αυτών που όντας Ελληνες εκμεταλλεύονταν την προπαγάνδα της Ρουμανίας όπως ο κ Χητζηγώγος, ο Καπρίνης κλπ. Πράγματι οι άνθρωποι παρενέβησαν τους Γερμανούς ζητώντας την απόλυσή του. Οι Γερμανοί όμως για δικούς τους λόγους, προκειμένου να τον απολύσουν τους έθεσαν τον όρο οτι πρέπει να υπηρετήσει φορώντας τη γερμανική στολή επί ένα τρίμηνο, άλλως θα προχωρήσουν στην εκτέλεση. Από ό,τι θυμάμαιΑ\: υπόθηκε τότε εκτός απ τους

μεσάζοντες αλλά και ορισμένοι απ τους οικείους του ζήτησαν να κάνει αυτήν την τρίμηνη θυσία για να γλυτώσει τη ζωή του.

Η απάντηση του Ανταρτό-ΕΠΟΝίτη ηταν σαφής και οριστική: « ΟΧΙ. Εγώ οργανώθηκα στην ΕΠΟΝ και βγήκα στο βουνό για να τους πολεμήσω. Τώρα μου ζητούν να φορέσω τη στολή που είχα στο στόχαστρο. Πότε δεν θα φορέσω αυτό το λυκοτόμαρο στο κορμί μου» Σε λίγες μέρες αφού τον ξανά βασάνισαν για την άρνηση τον εκτέλεσαν.

Το ΟΧΙ του Μαζαρήκη και χιλιάδων άλλων Μαζαράκιδων και Μεσιμέριδων, τότε και μετά στους βασανιστές. Το ΟΧΙ στην ταπείνωση και στην υποταγή, το ΟΧΙ στην άρνηση των ανθρώπινων αξιών και των ιδανικών τους είναι φανερό και αποδεδειγμένο πως δεν το έλεγαν άνθρωποι τυχαίοι. Ανθρωποι απολίτικοι, αδιάφοροι, ανυποψίαστοι και άσχετοι προς τους εθνικούς, πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες του λαού μας.

Παρόμοια απάντηση μπορούσαν να δώσουν μονάχα φλογεροί πατριώτες και αφοσιωμένοι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης. Οραματιστές και πρωταγωνιστές για μια Ελεύθερη και Δημοκρατική Ελλάδα. Για μια νέα κοινωνία. Μονάχα αγωνιστές, που δεν πήρανε τη ζωή τους «λάθος», ιδεολόγοι, επαναστάτες που πετούσαν τη σκούφια τους από ενθουσιασμό για χάρη του αγώνα, και τα δίνανε όλα-και τη ζωή τους ακόμα-θα μπορούσαν να αντισταθούν περήφανα στη βία, να ελέγξουν το φόβο, να υποτάξουν τον πόνο και να νικήσουν. ΟΙ Νέοι ένιωθαν πως έπρεπε να αντιδράσουν πιο γρήγορα απ τους ρυθμούς της αλλαγής που έρχονταν, κάνοντας πράξη τα λόγια του μεγάλου μας Ποιητή Κ Παλαμά, στο ποίημα οι Πατέρες:

...Φτάνει μια ιδέα να σ το πεί, μια ιδέα να σ το προστάξει, κορόνα ιδέα, ιδέα σπαθι, που θα ειν απάνου απ όλα!

Συνολικά πάνω από εκατό χιλιάδες Ελληνες πατριώτες και δημοκράτες, αγωνιστές της λευτεριάς, της δημοκρατίας και της σοσιαλιστικής ιδέας πέρασαν απ τα κολαστήρια του «Νέου παρθενώνα», όπως τον αποκαλούσαν οι φωστήρες της εθνικοφρασύνης. Και άλλες τόσες απ τα δεκάδες άλλες κάτεργα και κολαστήρια που ηταν σπαρμένα στην Ελλάδα του Γ! «Ελληνο-χριστιανικού πολιτισμού», που τον άρχισε η βασιλό-μεταξική δικτατορία και τον συνέχιζαν οι επιβήτορες της εξουσία, στα κάτεργα και τα κολαστήρια προετοιμάζοντας έτσι το έδαφος να τον ολοκληρώσει η χούντα των συνταγματαρχών στο έμπα της άνοιξης του 1967.

Εκεί, λοιπόν, στα ανά την Ελλάδα κολαστήρια και ειδικά στο Μακρονήσι Κέρκυρα καιΓυούρ και στο πρόσωπο όλων εκείνων των αγωνιστών απ τη γενιά της Αντίστασης, που οραματίστηκαν και τόλμησαν...να σηκώσουνε τον ήλιο πάνω απ την Ελλάδα, έμελλε να σταυρωθεί η Λευτεριά, η Δημοκρατία, η Ανθρωπιά, η ίδια η Ελλάδα και η δόξα της Εθνικής Αντίστασης.

Μια πρωτοφανής σε έκταση και αγριότητα επιχείρηση ταπείνωσης εξευτελισμού, υποταγής και εξόντωση της λεβεντιάς ενός ολόκληρου λαού, μπήκε σε εφαρμογή υπό την έμπνευση και εποπτεία των ξένων (Αγγλων Κολαντώνηδων και αργότερα του μπάρμπα Σάμ) και ντόπιων αναμορφωτών, λυσσασμένων εχθρών της δημοκρατίας και της ομαλής πολιτικής ζωής.

Οι φιλόδοξοι στόχοι του αντεθνικού κατεστημένου, του εγκληματικού και φασιστικού εκείνου σχεδίου, δεν εξαντλούνταν βέβαια μόνο στο απλό-όπως θα νόμιζε κανείς και όπως πρόβλεπε η κυβερνητική προπαγάνδα-περιορισμό και την εξουδετέρωση της δράσης «υπόπτων και επικινδύνων» αντιπάλων του καθεστώτος, κατά την περίοδο του εμφυλίου πολέμου. Αλλα αποσκοπούσε, στην με κάθε τρόπο ηθική και πολιτική τους εκμηδένιση, τον αποχρωματισμό, την υποταγή και τελικά στην αναβάπτισή τους στα νάματα της εθνικοφροσύνης.

Για την επίτευξη αυτών των στόχων, στα διάφορα κολαστήρια και ειδικά της Μακρονήσου, χρειάστηκε να επιστρατευθεί εκτός απ τη δική μας 4ο Αυγ/νή και Γκεσταμπίτικη κατοχική πείρα στα βασανιστήρια και το έγκλημα αλλά και οι όποιες στεγνές και απάνθρωπες διεθνείς μεθέδους βασανισμών. Να χρησιμοποιηθούν όλα τα μέσα ψυχολογικού και σωματικού καταναγκασμού, ωμής βίας και πρωτόγνωρες μορφές λευκής, τρομοκρατίας. Και όλα αυτά στο όνομα μιας φασιστικής αντίληψης, που αποσκοπούσε στην αποδόμηση της προσωπικότητας του Ελληνα αγωνιστή.

Στα έξη περίπου χρόνια του τρομακρατικού οργίου, 1945-1950, χιλιάδες αγωνιστές του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, κομμουνιστές, αριστεροί και προοδευτικοί πολίτες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σύρθηκαν στα διάφορα κολαστήρια της χώρας. Πόνεσαν αφάνταστα και μάτωσαν και στην ψυχή και στο σώμα υπερασπιζόμενοι μέρα τη μέρα και ώρα την ώρα, αδιάλλακτα και ασυμβίβαστα τις ιδέες και τα οράματά τους, την τιμή και την αξιοπρέπειά τους, τις αγωνιστικές πατρογονικές υποθήκες και την αγωνιστική προσωπική τους ιστορία.

Μαρτύρησαν στα χέρια αδίστάκτων εγκληματιών, αρνούμενοι να υποταχθούν και να προσκυνήσουν το καθεστώς της ξέφρενης βίας, της αχαλύνωτης και ασύδοτης ξενοδουλείας. Αψευδείς μάρτυρες ειναι τα Νοσοκομεία, τα Ψυχιατρεία και τα Νεκροταφεία.

Η πίστη στις ακατάλυτες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά της Δημοκρατίας και του Σοσιαλισμού τους χαλύβδωνε τη θέληση και την αντοχή τους στην αναμέτρηση με τις ανείπωτες δοκιμασίες. Αυτές οι αναλλοίωτες αξίες τους όπλιζαν με θάρρος και δύναμη, ώστε να μπορούν να αντικρίζουν όρθιοι τους όποιους βασανιστές και το είδος των βασανιστηρίων, και με ανοικτά τα μάτια στο θάνατο αν έφτανε στο ραντεβού τους. Μέσα σε εκείνη την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, τους εμψύχωνε το δίκαιο του αγώνα. Τους ενέπνεε το όραμα μιάς Ελλάδας Ελεύθερης και Δημοκρατικής. Τους οδηγούσαν οι ιδέες του Σοσιαλισμού και ενός κόσμου με διακαιοσύνη και ειρήνη.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος απ το να θυμάσαι σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου. Οταν ξαφνικά ξαναέρχεται μπροστά σου ένα μεγάλο κομμάτι απ τη ζωή σου και μάλιστα τόσο σημαντικό, που είναι αδύνατο να χωρέσει στα όρια ενός βιβλίου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μην μπορείς να τα αποφύγεις. Σαράντα σχεδόν χρόνια έμειναν στα συρτάρια του Νου. Ενώ εγώ έχω αλλάξει πλησιάζω τα 65, εκεί στα σιρτάρια του Νου δεν έχει αλλάξει τίποτε. Και πώς να αλλάξει. Για να αλλάξει πρέπει να ξεχάσεις πρότυτα και στάση Ζώης και συμπεριφοράς Ανθρώπων, σαν του Μανώλη Γλέζουν, του Μίμη Δεσποτίδη, του Ηλία Σταβερη, του Λεωνίδα Κύρκου, του Τζεφρόνη, του Π Δημητρίου, του Βενέτη και εκατοντάδες άλλους αξιοθαύμαστους ΕΠΟΝίτες, ΕΑΜίτες και κομμουνιστές, που δεν έκαναν τίποτε για τον εαυτό τους, ασχολούνταν με τους αλλους και έχτιζαν Ανθρώπους. Για να αλλάξει κάτι, πρέπει να ξεχάσεις πέντε βασικούς περιόδους της ελληνικής ιστορίας όπου το στίγμα της Αριστεράς χαράχτηκε έντονα και ιστορικά ανεξίτηλο α) : την περίοδο της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, β) της Αντίστασης, γ) του εμφυλίου πολέμου δ) εκείνη της δεκαετίας του 60. ε) την επτάχρονη δικτατορία των συνταγματαρχών σε συνδυασμό πάντα με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο.

Για να αλλάξει κάτι πρέπει, να ξεχάσεις την ίδια την ΕΠΟΝ, για την ίδρυση της οποίας υπήρξα μέλος στο Νομό μας. Αναφέρομαι σε μια γενιά, που ενώ δεν την άφησαν να χαρεί τη νίκη για την οποία τόσα έδωσε, δεν μπόρεσαν όμως και να τη νικήσουν, όπως πολύ θα το ήθελαν. Και δεν μπόρεσαν γιατί εκεί στο καμίνι της φωτιάς, η γενιά της Αντίστασης, δημιούργησε νέα δεδομένα: νοορτοπίες, πρακτικές και σύγχρονες συμπεριφορές. Ενα γεγονός που βοήθησε να εμπεδωθεί στη χώρα η έννοια ενός σταθερού πολιτισμικού συστήματος ιδεών και αξιών, που ο αντίκτυπός τους επέδρασε οχι μόνο στον πολιτισμικό τομέα και την πολιτική συμπεριφορά, αλλα και στην κοινωνική συνοχή.

Ηταν μια εποχή που προκάλεσε πολλά και μεγάλα Σόκ. Μια εποχή που ο λαός κατέθετε τις απόψεις του και έπαιρνε πολλές για-πρώτη φορά-και μεγάλες αποφάσεις. Αν η κοινωνική συνοχή είναι οτι προχωρήσαμε σε μια αναγκαία διαδικασία προσαρμογής προς ό,τι συνέβαινε τότε σε όλο τον κόσμο, συντεταγμένα και χωρίς μεγάλες διακρίσεις κυρίως κοινωνικές, χωρίς διευρύνσεις του κοινωνικού χάσματος, τότε το αντίτιμο έπρεπε να είναι το εύγε και οχι το βόλι.

Ομως αυτή ακριβώς η υποδοχή από το λαό της κοινωνικής συνοχής και η προσαρμογή του στα νέα δεδομένα, ηταν που δρομολόγισαν την πορεία εξόντωσης με όλα τα μέσα των φορέων αυτών των αντιλήψεων. Η πορεία εξόντωσης ηταν αυτοσκοπός. Είχε ένα συγκεκριμένο στόχο. Την εξόντωση του ΕΑΜ-ΚΚΕ που ηταν ο φορέας τους.

Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και η ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν

σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι ανθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες ύπαρξή τους. Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο τον οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιανναΐϊκη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.

«...Την πατρίδα και την εξουσία λέει ο Δεληγιάννης, ημείς την είχομεν συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας μας προ αμνημονεύτων χρόνων και υπερασπιζόμεθα τους αδερφούς μας χριστιανούς [...] η εξουσία ηταν πάντοτε συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας αυτάς [...] και είχον οι προύχοντες τας μεγάλας περιουσίας των, τας λαμπράς ιδιοκτησίας των και την αγάπη και το σέβας των συμπολιτών τους και οίτινες δια την απολύτρωσιν αυτής της πατρίδος εθυσίασαν αυθορμήτος και πλούτον και δόξαν και ιδιοκτησίαν και οικογενείας και νεότητα και ζωή. Για να καταλήξει: Αυτούς τους προύχοντες εσέβοντο άπαντες ώς ευεργέτες των ανέκαθεν». Εις αυτούς υπήκουον και αυτούς ακολουθούσαν και αυτούς υπηρετούσαν!

Μέσω των ευεργετημάτων-συναλλαγή το λέμε τώρα-η εξουσία αντλεί την υποταγή, την «εμπιστοσύνη», το «σεβασμό» και την «υπόληψη» η προυχουντική εξουσία απ την πλευρά των «ευεργετουμένων». Η πρακτική παροχής ευεργετημάτων με τη μορφή υλικών και συμβολικών αγαθών, καθώς και η φροντίδα στο πλαίσιο των δομών εξουσίας, συγκροτούν ενα πεδίο κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων συναλλαγής-ανταλληγής, όπου η προσφορά διαδέχεται το χρέος, δημιουργώντας κατ αυτόν τον τρόπο ενα είδος οφειλής που πρέπει να ανταποδοθεί. Βάσει αυτής της λογικής, ο ευεργετούμενος εκτός από ευγνωμοσύνη που οφείλει στον ευεργέτη του, ειναι και υποχρεωμένος να ανταποδόσει το χρέος. Η ανταπόδοση πρέπει οπωσδήποτε να ειναι μεγαλύτερη, ωστε να δεσμεύσει τον ευεργέτη σε μια συνθήκη νέου χρέους, προκειμένου να εξοφλήσει τη δωρεά.

Για τους προύχοντες και τον Κλήρο, ο Μαυροκορδάτος ή οποιος άλλος (το ΕΑΜ) και οι ετερόχθονοι πολιτικοί, που τον ακολουθούν με σκοπό να γίνουν απόλυτοι κυρίαρχοι της χώρας (να καταλάβει πραξικοματικά την εξουσία) για να υλοποιήσουν τα εθνοκτόνα σχεδιά τους, ειναι η ίδια η ενσάρκωση του «κακού» και του «σατανά», θα αναφωνήσει αγανακτησμένος ο Κλήρος. Το «τυραννισμένο» έθνος βλέπει τις ελπίδες για την αποκατάσταση «ικανοποίηση»,των δικαίων του (ποια εθνικά δίκαια αλήθεια διεκδίκησαν); να ματαιώνονται, αφού η νέα πολιτική τάξη «αστοί-ΕΑΜ»,που συγκροτείται στη Επανάσταση τότε στη χώρα το 1941-44 φέρνει την καταστροφή του. Δικό τους «έργο» συνεπώς είναι ο εμφύλιος πόλεμος!

Η υπόθεση συνεπώς αυτού του τόπου, δηλαδή η υπόθεση της Επανάστασης, το 21 και στην Ελλάδας 1941-44, είναι αποκλειστικά υπόθεση των κοτζαμπάσηδων και του Κλήρου. Στη συνείδησή τους, το συμφέρον της προυχοντικής ηγεσία και του Κλήρου, ταυτίστηκε με το συμφέρον της πατρίδας. Σύμφωνα με αυτή τη λογική, οι προύχοντες-εθνικόφρονες και ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-δεν ηταν δυνατόν να αποδεχθούν σαν «εθνική» επιταγή την απαίτηση-παράδοσης και καταστροφής της χώρας, και των υπαρχόντων κοινωνικών σχέσεων, των θεσμών, των ηθών και εθίμων και την παράδοση στους απάτριδες κομμουνιστές.

Για τους προύχοντες και τον Κλήρο ο Μαροκοδράτος (Φιλική τότε και ΕΑΜ τώρα) και οι εταιρόχθονοι (συνοδηπώροι) που το ακολουθούν, επιδιώκουν να καταλάβουν την εξουσία. Στο πλαίσιο αυτού του ιδιαίτερα οξυμένου ιδεολογικού-πολιτικού κλίματος διαμορφώνονται και οι ταυτότητες των αντιπάλων, που νομιμοποιούν και σε συνεργασία με τους ξένους εξορθολογίζουν τη στιγμή, την ένταση και την έκταση της σύγκρουσης. Ο αντίπαλος όπως ορίζεται απ την πλευρά της Αγίας τριάδας, την εθνικόφρονα παράταξη και τους ξένους αποτάσσεται και θεωρείται οτι δεν υπηρετεί πλέον τη δίκαιη υπόθεση του έθνούς. Ετσι το έθνος όχι μόνο αποκηρύσσει τους «στασιαστές», τους οποίους δεν αναγνωρίζει πλέον σαν «τέκνα» του αλλα και επιβάλει («διατάσσει»), με τη βοήθεια των ξένων τη συντριβή τους ως τον απαραίτητο όρο για την διασφάλιση της ύπαρξής του έθνους.

Η λογική της κατασκευής και του προσδιορισμού του «αντιπάλου» τότε «εχθρού» το 1944, λειτουργεί προτρεπτικά για την ανάληψη των μορφών δράσης εις βάρος του, και νομιμοποιεί τη χρήση όλων των μέσων (των πάσεις φύσης δοσίλογων), των αγγλικών μεδραλιοβόλων, των τάνκς, των αεροπλάνων και των καραβιών για την αποτελεσματική αντιμετώπισή του. Ενώ παράλληλα, αποφασίζεται οτι η ατιμωρησία του αντιπάλου «εχθρού» αποτελεί επιτακτική ανάγκη, αφού η αριθμητική δύναμη και η δύναμη πυρός που έχουν αποτελεί «κίνδυνο» για τη σωτηρίας του έθνους. Οπότε μια και μόνη λύση υπάρχει. Με τη ωμή και απροσχημάτιστη επέμβαση των Αγγλων, η εκ του ασφαλούς εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων. Η λογική της εξόντωσης του ιδεολογικού αντιπάλου οδηγεί αναμφισβήτητα στον εμφύλιο πόλεμο.

Στη λογική αυτών των ανθρώπων, η κατάσταση του «ανέκαθεν» και το «πάντοτε», είναι αυτό που αντιτείνουν στους αστούς επαναστάτες οι προύχοντες και ο Κλήρος, όταν τίθεται στη συγκυρία της Επανάστασης το ζήτημα της εξουσίας, δεν αναφέρεται σε ένα παρελθόν διακριτό απ το παρόν και το μέλλον. Απεναντίας, ορίζει το χρόνο σαν αναλλοίωτο, αμετάβλητο απ την ιστορία, παντοτεινή κατάσταση και γι' αυτό δεν μπαίνει καν ζήτημα της συγκυριακής επαναστατική της αναίρεσης των προ Επαναστατικών δομών εξουσίας. Οπως, και ό,τι συνέβαινε στο παρελθόν, ετσι θα πρέπει να συμβαίνει και στο παρόν αλλα και στο μέλλον. Με το σκεπτικό αυτό μόνο αντιλαβάνονται οι προύχοντες και ο Κλήρος το ζήτημα της εξουσίας.

Οπως άλλοτε οι φορείς της εξουσίας προέρχονταν από έναν αριθμό προχουντικών οικογενειών, έτσι και τώρα, στην Επανάσταση. Το ζήτημα της εξουσίας είναι ζήτημα που αφορά αυτές τις ίδιες οικογένειες. Πάντοτε η εξουσία ηταν και παραμένει ζήτημα της αδιαμφισβήτητης προχουντική ηγεσίας και ως εκ τούτου δεν μπορεί να νοηθεί η Επανάσταση σαν ρήξη με τη «φυσική» τάξη του κόσμου, όσο και αν συνδέεται με μια σημαντική ασυνέχεια στο επίπεδο της πολιτικής οργάνωσης λόγω της απόχτησής της απ την οθωμανική νομιμότητα και τώρα δοτή απ τον Τσώρτσιλ.

Αυτή είναι η λογική τους, η «φύση» της εξουσίας, ανεξάρτητα από συγκεκριμένες συγκυριακές παραμέτρους. Δηλ τα πράγματα επιβάλετε να παραμείνουν ως έχουν. Με αυτές περίπου τις αντιλήψεις για την εξουσία διεξάγονταν η Επανάσταση. Αν σε αυτό προστεθεί και η αντίληψη οτι η εξουσία αυτή είναι αυθαίρετη και συγκυριακή, άρα παροδική. Θα απαντήσουν: οτι η εξουσία αυτή θεμελιώνεται σε ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη του χρόνου, σε συνέχειες και διάρκειες σταθερές στην ιστορία, που την καθιστούν αναλλοίωτη, σχεδόν «φυσική»

Στο ιδεολογικό σύμπαν του κοτζαμπάση και του πρόχοντα, οι πήγες της κεκτημένης εξουσίας δεν μνημονεύονται καν. Από «παράδοση» βυθίζονται βαθιά στην αχρονικότητα του «πάντοτε», του «ενέκαθεν». Και στον νειν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων Αμήν. Το ίδιο ισχύει και για τον Παππά. Οταν η φιλοσοφία φοράει το Ράσο της Θεολογίας των θεοσόφων, ο ανθρώπινος λόγος διώκεται και ατονεί και με τον καιρό χάνεται. Η υψηλή τέχνη καταστρέφεται. Η πολιτική αρετή του πολίτη μεταμορφώνεται σε ηθική βελτίωση του μοναχικού ιδιώτη με τις γονυκλισίες και τις προσευχές. Τότε η παράδοση γίνεται πρόληψη. Και τότε Ω! προλήψεις του κόσμου, τύραννοι της ψυχής, ο κόσμος σας λατρεύει για να είναι δυστυχής.

Με προεξάρχοντα τον Πατριάρχη Γρηγόριο των Ε!, που στη διάρκεια των τριών θητειών του (1797-1798, 1806-1808, και 1818-1821) που ανέβηκε στον πατριαρχικό θρόνο, αποδείχθηκε αποφασιστικός επικριτής των ιδεών του διαφωτισμού και της αναγέννησης. Σε μια εγκύκλιο του 1819, που εκδόθηκε απ την Ιερά Σύνοδο της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Κωσταντινουπόλεως, έθετε το ερώτημα: «τι όφελος είχαν τα ελληνόπουλα απ τη γνώση των φυσικών επιστημών και των μαθηματικών, όταν ο λόγος τους ηταν βάρβαρος, όταν αγνοούσαν τα ζητήματα της θρησκείας και όταν έφθινε η ηθική τους;» Ο Γρηγόριος δεν αρκέστηκε στην εγκύκλιο, συμμάχησε με τις οθωμανικές αρχές, επιδιώκοντας να μειώσει την επίδραση των δυτικών ιδεών τότε και της Γαλλικής Επανάστησης, καλώντας το ποίμνιό του να υπακούει στην οθωμανική εξουσία. Αφού καταδίκασε τις θετικές επιστήμες και τα μαθηματικά, έδωσε σημαντική ώθηση στον παρτιαρχικό λόγο και τύπο, με τη δημοσίευση θρησκευτικών έργων που αποσκοπούσαν να προστατεύσουν την ορθόδοξη πίστη απ το μίασμα των δυτικών αιρέσεων.

Οταν το 1821 ξέσπασε ο αγώνας για την εθνική ανεξαρτησία στις παραδουνάβιες Ηγεμονίες, ο Γρηγόριος και η Ιερά Σύνοδος εξέδωσαν εγκύκλιους, που αναθεμάτιζαν τον Αλέξανδρο Υψηλάντη, τον Μιχάλη Σούτσο και τους οπαδούς τους. Φαίνεται οτι οι εγκύκλιοι αυτοί συνέβαλαν «λένε» στο να αποφευχθεί μια γενική σφαγή των Ελλήνων της Πόλης, αλλά δεν έσωσαν τον ίδιο τον Γρηγόριο, από τον απαγχονισμό μπροστά στην είσοδο του Πατριαρχείου, στις 10 Απριλίου 1821.

Για τους συμβαλόμενους οθωμανούς, ο Γρηγόριος είχε αποτύχει στο καθήκον του να διασφαλίσει την αφοσίωση των ορθοδόξων πληθυσμών στο Σουλτάνο. Καθήκον το οποίο ηταν το ζητούμενο αντίτιμο του Πατριάρχη, για τον αξιόλογο βαθμό ελευθερίας που απολάμβανε η Ορθόδοξη Εκκλησία.

Και αναρωτιέται εύλογα κανείς, αφού η Ορθόδοξη Εκκλησία απολάμβανε αξιόλογο βαθμό ελευθερίας προς τι το παραμύθι-μύθος του κρυφού σχολειού; Ακόμα αναρωτιέται, αφού οι Τούρκοι κατακτητές λόγω της σύνθεσης της αυτοκρατορίας-πολυεθνική ηταν ανεκτοί οχι μόνο στην ανεξιθρησκεία, την παραδοχή του διαφορετικού και την Αυτοδιοίκηση ακόμα. Με την παραδοχή του διαφορετικού, την ανεξιθρησκεία και την αυτοδιοίκηση οι Τούρκοι κυβερνούσαν τη Βαβέλ της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Οπως η Βυζαντινή αυτοκρατορία πριν ασπασθεί-προσχωρήσει στο χριστιανισμό, έτσι και η οθωμανική που την διαδέχθηκε το 1453. Αφού όλα αυτά τα είχε δεδομένα, γιατί η Εκκλησία προκειμένου να κρατήσει το λαό υποχείριό της, απαγόρευε τις θετικές επιστήμες και τα μαθηματικά, ενώ παράλληλα υποθήκευε τους πόθους των Ελλήνων για λευτεριά στο δυνάστη, με αντάλλαγμα την διασφάλιση των παραδοσιακών της προνομίων αποκλειστικά για τον εαυτό της;

Οπως ο Γρηγόριος υπέτασσε τη συνείδηση των Ελλήνων για ελευθερία, και με τις εγκύκλιους προσπαθούσε να δαμάσει τον μακραίωνο και διακαή πόθο των Ελλήνων, για τη συγκρότηση ανεξάρτητου ελληνικού κράτους, έτσι και ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός: συμμαχισε με τους Αγγλους, τους σκοταδιστές και την πλουτοκρατική ολιγαρχία να σώσει την Ελλάδα από τους Ελληνες και να την προστατεύσει από το σύγχρονο «μίασμα του Κομμουνισμού».

Η αντίδραση και ο σκοταδισμός και κυρίως η διεθνής του κεφαλαίου, ποτέ δεν ξεχνά τι σημαίνει ΛΑΟΣ, καθώς και την «προσφορά» αυτών που με οποιονδήποτε τρόπο συνέβαλαν στην τιθάσευση και υποταγή του λαού στον όποιο Σουλτάνο και τον όποιο σκοταδισμό. Σε ανταπόδοση της προσφοράς στον σκοταδισμό ο Γρηγόριος το 1921, στην εκατοστή επέτειο από τον απαγχονισμό του, ανακηρύχθηκε Αγιος. Οσον Νούπο θα ανακηρύξουμε Αγιο και τον μοσχό αναθρεμένο στο Λονδίνο Δαμασκηνό, για την προσφορά του προς τους Αγγλοαμερικάνους και τον Ιερόνυμο που πρωτοστάτησε για την επιβολή της δικτατορίας των «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» τον Απρίλη του 1967.

Αυτές ηταν οι αντιλήψεις και τα πιστεύω των προυχόντων και του Κλήρου για την εξουσία, στις οποίες αντιλήψεις, μετά την αναθεώρηση του αστικού προγράμματος για την εθνικοποίηση της τούρκικης Γης και το μοίρασμά της στους Ραγιάδες, προσχώρησε στη συγκρότηση του Αστικοτσιφλικάδικου ιστορικού συμβιβασμού. Με αυτές περίπου τις ιδέες σκέψεις και αντιλήψεις όσον αφορά την εξουσία, την ανάπτυξη και τον πολιτισμό ζήσαμε σαν λαός μέχρι την Αυγή της 28ης Οκτωβρίου 1940

Ολοι οι Ανθρωπι όπου Γης, παραδέχονται οτι στον Ανθρωπο υπάρχει η δυνατότητα να είναι ο Δημιουργός και οχι το δημιούργημα της ιστορίας του. Για να είναι ο Ανθρωπος Δημιουργός της και οχι το δημιούργημα της ιστορίας του, σε ολόκληρο τον κόσμο οι Ανθρωποι αγωνίζονται για το δίκαιο, τη λευτεριά και την ειρήνη. Ο ελληνικός λαός γεμάτος Δόξα, τόσο με τις νίκες στον Αλβανικό πόλεμο κατά του φασισμού, άλλο τόσο και της κατοχής για τη συντριβή του άξονα βρίσκεται στην πρωτοπορεία αυτού του αγώνα.

Ο λαός οργανωμένος στις διάφορες αντιστασιακές οργανώσεις με κυρίαρχη το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο ΕΑΜ δημιούργησε την υποδομή. Το ίδιο και τα Νιάτα της Ελλάδας οργανωμένα στην ΕΠΟΝ, οχι μόνο θέλησαν αλλα και μπόρεσαν μέσα στη μαύρη σκλαβιά, σαν αντίβαρο στα δεινά της κατοχής, πολεμώντας με το χρώμα και το πινέλο, το χαρτί και το μολύβι, το χουνί και το ντουφέκι, έδωσαν ένα χαρούμενο και σύγχρονο πολιτιστικό τόνο στη ζωή της

Νεολαίας, ενώ παράλληλα προετοιμάζονταν για την μεταπολεμική μορφωτική προσπάθεια και ανάπτυξη της κατεστραμένης απ τον πόλεμο και την κατοχή Ελλάδα.

Κάθε προηγούμενη γενιά έχει τη δική της προσφορά στην παραγωγή του υλικού και πνευματικού πλούτου. Στους κοινωνικούς και εθνικούς αγώνες. Η γενιά της ΕΠΟΝ όμως, ηταν και θα παραμένει κάτι το ξεχωριστό. Το πρωτόγνωρο. Μπορεί ,εύκολα να μιλήσει και να γράψει κανείς για μια οργάνωση της Νεολαίας άλλης-εποχής ακόμα και αν αυτή ειναι η ΕΠΟΝ-σε νέους που δεν γνώρισαν ή για λόγους συγκαιρίας και έξω απ τη δική τους θέληση, δεν άκουσαν ποτέ την ύπαρξή της. Σε νέους που αγνοούν τη Γερμανική κατοχή 1941-44, την Εθνική Αντίσταση «τους αγώνες του λαού και της Νεολαίας στα χρόνια της φωτιάς!...

Για τους αγωνιστές μαχητές του ΕΑΜ-του ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ-που ζήσανε και πολέμησαν στις γραμμές του, δεν είναι ούτε τόσο απλή, ούτε και εύκολη υπόθεση. Και δεν είναι εύκολη, γιατί όταν μιλάμε για την ιστορία της ελληνικής Νεολαίας αυτής της περιόδου την προσπερνάμε, όπως προσπερνάμε όλα τα σημαντικά πράγματα στη χώρα μας και κυρίως αυτά που έχουν άμεση σχέση με την κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο.

Η δημιουργία της ΕΠΟΝ σήμαινε την υπέρβαση του κομμουνιστικού χαρακτήρα της ΟΚΝΕ. Καθώς και την υπέρβαση των ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών των άλλων νεολαιϊστικων οργανώσεων που συμμετείχαν στη συγκρότηση της ΕΠΟΝ. Την ιδέα για τη δημιουργία της ΕΠΟΝ, δεν την προκάλεσε κάποιο κενό Αντιστασιακής παρουσίας της Νεολαίας. Το ΕΑΜ Νέων ήδη υπήρχε και λειτουργούσε οργανωτικά απ τις αρχές του 1942. Απεναντίας. Την εποχή του ιδρύθηκε η ΕΠΟΝ η Αντίσταση είχε είδη διαμορφώσει τις οργανωτικές της λειτουργίες. Βρίσκονταν στα μισά της διαδρομής και η παρουσία των Νέων σε αυτήν, ηταν ήδη μαζική και αποφασιστική.

Παρ' όλα αυτά κάποιο κενό υπήρχε. Ελειπε η ανοιχτή για όλους τους Νέους η εθνική αντιφασιστική Νεολαιϊστικη οργάνωση. Μια οργάνωση του θα λειτουργούσε χωρίς τα όρια που βάζει μια συγκεκριμένη ταξική και ιδεολογική σφραγίδα. Μια οργάνωση πολυφωνική «πολυθεϊκή» και πολύ ευαίσθητη στα μηνύματα των καιρών. Που θα ανταπορκινόταν στην ξεχωριστή φύση των Νέων και την αδιαμόρφωτη προσωπική τους κοινωνική αναφορά. Στην πλατειά δημοκρατία, στην ελεύθερη σκέψη και στο σεβασμό των ιδεολογικών και θρησκευτικών πεποιθήσεων. Μια οργάνωση ανοικτών θυρών που θα διευκόλυνε τη σύνταξη του μεγάλου όγκου της Νεολαίας στο μέτωπο του ενιαίου και αδιαίρετου Εθνικό απελευθερωτικού και αντιφασιστικού αγώνα. Με τους ορίζοντες, που άνοιγε ο ίδιος ο χαρακτήρας του για το μέλλον του τόπου, αλλα και της Νεολαίας.

Στις 23 του Φλεβάρη Η ΕΠΟΝ είχε γεννηθεί και βγήκε κιόλας στους δρόμους. Την άλλη μέρα η είδηση ηταν καταγραμμένη με πράσινο χρώμα. Με το χρώμα της ελπίδας το μήνυμα Η ΕΠΟΝ ξεκίνησε με δέκα σκυτάλες, αφού δέκα ηταν οι οργανώσεις που την αποτελούσαν. Δέκα σκυτάλες που έγιναν μια. Στυτάλη που βάρυνε περισσότερο από ό,τι οι δέκα μαζί και αυτό γιατί τώρα πια έμπαινε στη μέση, ο ΝΕΟΣ ΕΠΟΝίτικος συντελεστής. Η διάσταση της οργάνωσης, αλλα και ο σκοπός του αγώνα. Ηταν το κέφι, ηταν η φλόγα και η Νεανική ορμή. Ηταν ο σκοπό και το όραμα και η προσφορά του δεν γνώριζε όρια.

Τώρα πια στην πόλη, σε κάθε πόλη, όταν η νύχτα έπεφτε μαύρη και βουβή, μάταια ο τύραννος θα ξαγρυπνούσε. Μέσα τους έρημους, δρόμους θα γλιστρούν αθέατα το συνεργεία του τοίχου. Και οι τοίχοι το πρωϊ θα μιλήσουν, θα διαλαλήσουν το σύνθημα του αγώνα, τα αιτήματα του λαού. Απ τις 24 του Φλεβάρη η φωνή της λευτεριάς θα φτάνει πιο βροντερή στα αυτιά και πιο εκτυφλωτική στα μάτια. Τα συνθήματα θα τρυπούν το μυαλό του κατακτητή και τον κάνει να τρέμει.

Όπως ο λαό έτσι και οι ΕΠΟΝίτες κάθε μέρα που περνούσε συνειδητοποιούσαν σταθερά τα χαρακτηριστικά της δικής τους Νεολαιϊστικης οντότητας, το συμμετοχικό ρόλο και τη συνευθύνη τους στην εξέλεξη της κοινωνίας. Συνειδητοποιούσαν όλο και περισσότερο το βάθος εκείνου του αγώνα. Τον αγώνα που φλόγιζε το ΕΙΝΑΙ τους και τους εξόπλιζε ώστε σε όποιο μέτωπο και καλούνταν να παλέψουν, ακόμα και στο πιο αδυσώπητο, που πολλοί μονομάχησαν ολόγυμνοι με τις κάνες των εκτελεστικών αποσπασμάτων να ακτινοβολούν με μια ξεχωριστή δύναμη, που

έμοιαζε μυθική. Ειναι η δύναμη που έκανε τον **ΕΠΟΝ**ίτη Μιχάλη Μακρίδη να στείλει στους γονείς του πριν τον πάνε στην εκτέλεση το συγκλονιστικό γράμμα : «Γλυκιά μου Μανούλα, αξέχαστες αδερφούλες μου, όταν διαβάζετε το γράμμα μου δεν θα υπάρχω. Μάθετε οτι μέχρι την τελευταία στιγμή ήμουν ψύχραιμος σαν γνήσιο Ελληνόπουλο...Σας γλυκοφιλώ όλους».

Και είναι αμέτρητα τα παρόμοια μηνύματα των Μονομάχων με τα εκτελεστικά αποσπάσματα κατοχικά και μετά κατοχικά. Οπως αμέτρητα ειναι και τα τεκμήρια αγωνιστικού μεγολείου, ηρωϊσμού και αυτοθυσίας των ΕΠΟΝιτών και στα μέτωπα του βουνού, των πόλεων, της παρανομίας και όπου αλλού χρειάστηκε.

Μεγαλείο και τραγωδία μαζί: Ειναι το ίδιο αμέτρητα και τα τεκμήρια της πραγματικότητας που συνόδευσε αυτόν τον αγώνα και σφράγισε τελικά τη μοίρα του. Πόσες συγκλονιστικές τραγωδίες θα μπορούσε να γράψει, αν ζούσε κάποιος απ τους πατέρες της τραγωδίας, προγόνους μας! Μπορούμε να φανταστούμε πχ γραμμένη απ τον Αισχύλο, την τραγωδίας μιάς γενιάς, που έδωσε τα ΠΑΝΤΑ της, για την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, την τιμή και τη λευτεριά της πατρίδας και, αντί να γευθεί τη χαρά της συμβολής και την ικανοποίηση της δικαίωσης, δοκίμασε την ανελέητη εκδικητική μανία των πατριδοκάπηλων!

Είτε την τραγωδία της ίδιας της γενιάς, που απ τις κορυφές του θριάμβου, που είχε φτάσει, βρέθηκε στην άβυσσο της συντριβής, εξαιτίας μιας εγκληματικής σύζευξη συμφερόντων ξένων και ντόπιων ξενοκίνητων πατριδοκάπηλων, μα και ασυγχώρητων λαθών μιας ηγεσίας, στη διάθεση της οποίας τα νιάτα της Ελλάδας είχαν καταθέσει όλη της την πίστη και την αφοσίωση.

Αδικαίωτη και πολυβασανισμένη λοιπόν, η γενιά της ΕΠΟΝ, λέει το μήνυμα. Και φυσικά το μήνυμα αυτό δεν απευθύνεται σε αυτήν. Στη ΕΠΟΝ έχει σταλεί προ πολλού. Κάποιοι το πήραν και κατάλαβαν. Κάποιοι οχι. Το μήνυμα και το έργο της ΕΠΟΝ απευθύνεται προς τις νέες γενιές να αξιολογηθεί. Το δε περιεχόμενο του δεν λέει Ελεήστε τους Αδικαίωτους και προδομένους. Τους ευφιστά την προσοχή να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά:

Να κρατήσουν και να μελετήσουν την εμπειρία. Να τρυγήσουν τη σοφία που είχε μέσα της. Χρήσιμη και αναγκαία για το δικό τους αγώνα. Τον αγώνα της συνέχειας. Για το τι θα κάνουν με τη σκυτάλη που παραλαμβάνουν. Με τις αξίες που δημιουργούν. Με το χρέος και τα δικαιώματά τους. Με το λόγω και προ πάντων με την ευθύνη τους. Τα διλήμματα υπάρχουν και οι στιγμές κοιλοπονούν...

Θέλω να πιστεύω, πως αν η Νεολαία γνώριζε την έκταση της προσφορά και τα διδάγματα αυτής της γενιάς, θα μπορούσε να επωφεληθεί. Η ορμή, η πείρα, οι εμπειρίες, και η ιστορία της θα μπορούσαν να είχαν γίνει εργαλεία ζωής, όπλα πάλης, ανάπτυξης και προόδου.

Κάθε προηγούμενη γενιά ανάλογα με τις συνθήκες που κάθε φορά επικρατούν, έχει καταθέσει τη δική της προσφορά. Σε καιρούς ειρήνης παραγωγή, ανάπτυξη και πολιτισμό. Σε περιόδους αναταραχής και πολέμου, ηρωϊσμούς, θυσίες και αυτοθυσίες. Οι προηγούμενες γενιές που με στερήσεις, αγώνες, θυσίες και αίμα ξέπλυναν την ντροπή του 1897.

Και στη Ελλάδα της Μελούνας πρόστεσαν και την Μακεδονία, την Ηπειρο, την Κρήτη και τη Θράκη ολοκληρώνοντας έτσι τους μακραίωνους πόθους των Ελλήνων. Οσο πύκνωναν τα σύννεφα του Β! παγκοσμίου πολέμου, οχι μόνο δεν έχαναν την ευκαιρία να κοιτάζουν ερευνητικά και με ανησυχία στα μάτια τη γενιά μας, αλλά και να πετάμε και ορισμένες μπηχτές, αφού γι' αυτούς οι νέες γενιές το είχανε ρίξει στο «γλυκόπιοτο» τη στιγμή που διαγράφονταν άμεσοι και μεγάλοι κίνδυνοι για τη χώρα. Και αναρωτιόνταν τι θα κάνουν οι Νέες γενιές και πως θα διαχειριστούν την εθνική κληρονομιά; Θα στεκόταν στο ύψος των περιστάσεων, θα ανταποκρίνονταν στις προσταγές της εποχής και κυρίως θα σταθούν αντάξιοι των προγόνων;

Θα παραδειγματιστούν άραγε απ τις πατρογονικές υποθήκες ή θα αδιαφορούσαν για Ο,τι μεγάλο, πολύτιμο και εθνο-υπαρξιακό έκαναν αυτοί; Θα τολμούσαν και αυτοί, αυτό που τόλμησαν οι προηγούμενες γενιές που ανάστησαν την Ελλάδα ή θα διακόπτονταν η συνέχεια που αυτοί κατόρθωσαν με μύριους κινδύνους και θυσίες να συνδέσουν την αρχαία με την Νεότερη Ελλάδα; Με δυο λόγια: θα τις υπερασπίζονταν όλες αυτές τις κατακτήσεις ή θα αδιαφορούσαν; Θα τα άφηναν στην τύχη;

Κάθε εποχή έχει τα δικά της προβλήματα να αντιμετωπίσει και οι προηγούμενες απ τη δική μας είχαν πολλά. Η δική μας όμως, είχε οχι απλώς περισσότερα, αλλα και συνθετότερα. Σε ό,τι αφορά τη διεξαγωγή του πολέμου και τα μέσα της διεξαγωγής του πολέμου.

Η γενιά του 40 δεν είχε να αντιπαλέψει το καριοφίλι του 21, ούτε τα Ζέμπελιν του Α! Παγκοσμίου πολέμου. Οι γενιές αυτές είχαν να αντιμετωπίσουν και να αναμετρηθούν με τα Σκούκας, τα αστάλινα θηρία-Τάνκς-το βαρύ πυροβολικό, τα σύγχρονα ατομικά και ομαδικά αυτόματα όπλα, που ξερνούσαν τόνους καυτό σίδερο στο δευτερόλεπτο. Ενα άλλο θέμα εξ ίσου σοβαρό θέμα που είχαν να αντιμετωπίσουν οι γενιές αυτές ηταν οτι ο λαός επί τέσσερα χρόνια ζούσε κάτω από ένα φρικτό και στυγνό δικτατορικό καθεστώς.

Ενα καθεστώς που είχε κατορθώσει να βυθίσει το λαό σε ένα αδιάλυτο τέλμα. Ενα τέλμα που οδηγούσε στη διαπίστωση πως δεν υπήρχε ελπίδα και προοπτική για αγώνα. Ενα καθεστώς που οχι μόνο είχε υποσκάψει την ομοψυχία, αλλα με τις αλόγιστες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις φυλακίσεις και τις εκπαραθυρώσεις είχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Ομως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει, κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλα και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα, τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας είχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη.

Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ηταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο πιο δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα του άξονα.

Θα προσπαθήσω ωστόσο να αναφέρω λίγα πράγματα απ τα τόσα ωραία και σημαντικά έκανε και μας άφησε η ΕΠΟΝ και οι Αλβανομάχοι: σε οράματα, αξίες, αγώνες και θυσίες τους δίσκολους εκείνους καιρούς. Στον αλβανικό πόλεμο έμμεσα και στην Αντίσταση άμεσα. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο Νου μου, είναι η αφύπνιση της πατριωτικής συνείδησης της νέας γενιά, στα μαύρα χρόνια της κατοχής. Μια αφύπνιση με προοπτική και μέλλον για την Ελλάδα και τις επόμενες γενιές

Στα Νιάτα δεν ταιριάζουν σκέψεις, που βλέπουν τα πράγματα μοιρολατρικά ή σε απόψεις και προσφυγές στο «εχει ο Θεός». Η γενιά αυτή ένιωθε πως έπρεπε να αντιδράσει πιο γρήγορα απ τους ρυθμούς και τις ιστορικές αλλαγές που έρχονταν. Για να είναι παρούσα στο γύρισμα της ιστορίας, έπρεπε να αλλάξει η ίδια τα πράγματα της ζωής της σε όλους τους τομείς, για να μπορεί να συνεχίσει η ίδια να την ορίζει και να την οδηγεί. Η κατοχή της χώρας σηματοδοτούσε τη στιγμή για να δοκιμαστεί, προκειμένου να εφαρμόσει αυτά που πίστευε για τη ζωή και τις αξίες της. Αξίες οι οποίες που ούτε πωλούνται, ούτε αγοράζονται. Μόνο κατακτιόνται.

Το 1942 με τον ερχομό και αρκετών κομμουνιστών-πατριωτών απ την ανατολική Μακεδονία, υπήρξε στην περιοχής μας ένας αγωνιστικός ενθουσιασμός. Ενας δημιουργικός οργασμός που ανέβαινε σιγά σιγά και σταθερά με τη συστηματική οργανωτική και πολιτική δουλειά και το καθημερινό ανέβασμα του αγώνα. Οσοι είχαμε οργανωθεί στο ΕΑΜ Νέων παρακολουθούσαμε το Νεολαϊστικο ξεσηκωμό και την αδημονία να δράσει, παρά τις κατ' ησυχαστικές διαβεβαιώσεις οτι τα πράγματα θα επανέλθουν στον παλιό τους ρυθμό. Και όταν στις 23-2-1943 ιδρύθηκε η Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ) οι Νέοι οχι μόνο ένιωσαν ανακούφιση αλλα και εντάχθηκαν εθελοντικά στις γραμμές της.

Απόδειξη οι ηρωϊκοί αγώνες και θυσίες-χίλιάδες είναι οι νεκροί της ΕΠΟΝ-για τη λευτεριά και την εθνική ανεξαρτησία της πατρίδας. Η εποχή της ΕΠΟΝ είναι η εποχή που η ιστορία γράφεται με το τουφέκι και το τραγούδι «...Η αγάπη θέλει φίλημα και ο πόλεμος τραγούδια, στην κεφαλί λουλούδια και φλόγα στην καρδιά».

Η ιστορική προσφορά της ΕΠΟΝ-για να παραφράσω τα λόγια του Ποιητή «...Δεν μετρέται με το στρέμμα. Με της καρδιά το πύρωμα μετριέ και το αίμα...». Και η ΕΠΟΝ το έδωσε πρόσβαρο. Η προσφορά της δεν περιορίζεται και δεν εξαντλείται στην ανεκτίμητη όσο και πολύμορφη συμβολή της στον εθνικό Απελευθερωτικό αγώνα. Πολιτικό και ένοπλο. Γιατί, πέρα απ τις μάχες και διαδηλώσεις, πέρα απ το αίμα και τις θυσίες, πέρα απ το γιγάντιο εκπολιτιστικό έργο, το

σημαντικότερο επίτευγμα ηταν η κοινωνικοποίηση της Νεολαίας! Ειναι οι βαθιές αλλαγές που δρομολογήθηκαν στα χρόνια της ΕΠΟΝ, και που εκφράστηκαν στον τρόπο της ζωής-της σκέψης και τη δράση της Νεολαίας. Σκέψεις, δράσης και τρόπο ζωής που οδήγησαν στο γκρέμισμα, των πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων και προκαταλήψεων και το βασικότερο, έπρεπε προκειμένου να ορίσει τον εαυτό της η Νεολαία, να κοπεί ο ομφάλιος λώρος που την συνέδεε με την ΕΟΝ, την «Εθνική Οργάνωση Νέων».

Την ΕΟΝ που χαιρετούσε και ανταπέδιδε τον χαιρετισμό, με αυτόν που χαιρετούσε και ανταπέδιδε ο Χίτλερ. Την ΕΟΝ που επικεφαλής της οποίας ηταν ο Διάδοχος Παύλος και η Γερμανίδα γυναίκα του, που ηταν από τα υψηλόβαθμα στελέχη της γερμανικής Ναζικό-φασιστικής Νεολαίας και μετά Βασίλισσα Φρειδερίκη. Την ΕΟΝ για την συγκρότηση της οποίας ο Μεταξάς, εκτός του οτι την επέβαλε με την οργανωμένη κρατική βία, διέλυσε όλες τις Νεολαιϊστικές οργανώσει και μορφωτικούς συλλόγους και αυτόν τον Προσκοπισμό ακόμα.

Χρειάστηκε μεγάλος αγώνας και τεράστια διαφωτιστική δουλειά, ανάμεσα στις δέκα πριν της δικτατορίας Νεολαιϊστικες οργανώσεις, για να φτάσουμε στην δημιουργία της Ενιαίας Πανελλαδικής Οργάνωσης Νέων : Τη θρυλική ΕΠΟΝ. Την ΕΠΟΝ, που μέσα στο καμίνι του αγώνα, ανταμώνουν νέοι και νέες από όλα τα κοινωνικά στρώματα, ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις: αγρότες, εργάτες, σπουδαστές και μαθητές αγόρια και κορίτσια και τα δεκάχρονα εξ ίσου θρυλικά «Αετόπουλα».

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γεννήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα. Ονειρα , που για πρώτη φορά στη Νεολαιϊστικη ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας από την απογοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό, που την είχε φλομώσει, το κατηχητικό ο Κότζαμπασισμός και οι δικτατορίες:

Με πρώτο σύνθημα:« **Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ**». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαΐϊστικές οργανώσεις το δεύτερο κεντρκό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ**», σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και τους σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίσκηκε να πραγματοποιήσει.

Η κατοχική περίοδο ηταν η εποχή που οι Ελληνες ονειρεύονταν. Η γενιά της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, δεν ονειρεύονταν μόνο τη νύχτα, αλλα και με ανοικτά τα μάτια. Και ηταν όνειρα για τον Ανθρωπο, για το μέλλον και την Ελλάδα. Ηταν τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθεια διαμόρφωναν, ένα νέο ήθος και μια νέα στάση ζωής. Ενα ήθος και μια στάση ζωή που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας. Ηταν, η εποχή όπου η εμπλοκή-σύνθεση του ατομικού με το συλλογικό, η επιβίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν το Νέο ήθος.

Ενα ήθος προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, με την παράλληλη αποκατάσταση σχέσεων ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των Ελλήνων και λαών και ενός πνεύματος οικουμενικής οικειότητας και συν ευθύνης για όσα συνέβαιναν όπου Γης, αποτελούσαν μα και εξακολουθούν να αποτελούν τους αναγκαίους όρους για την αναβάθμιση και την αποτελεσματική διαφύλαξη του δικαιώματος να είσαι Ανθρωπος, να συμπεριφέρεσαι και να αντιμετωπίζεσαι σαν Ελογο Ον. Αυτή ακριβώς η προσπάθεια υλοποίησης μέσω του αγώνα του νέου ήθους είναι που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας.

Ο χρόνος της ιστορίας και ο χρόνος της μνήμης λέει, πως είχαμε κάθε δικαίωμα στη ζωή. Το δικαίωμα που το έχουν όλοι. Θα έλεγα και λίγο παραπάνω γιατί ήμασταν παιδιά. Παρ' ότι όμως παιδιά εναντίον μας είχαν συμμαχίσει και συμπαραταχθεί όλοι οι εθνοϊσμοί καταδότες, ο χωροφύλακας, ο στρατοδίκης. Ο γυμνασιάρχης και το Ιερό ευαγγέλιο μπροστά στο ειδώλιο που απειλούσε να πεις: την «αλήθεια, και μόνο την αλήθεια». Παρ' ότι όμως παιδιά κάθε πρωϊ «στο συνήθη τόπο των εκτελέσεων» σκότωναν παιδιά! Οι μνήμες απαιτούν το σεβασμό τους.

Μέσα σε ένα κλίμα πατριωτικής έξαρσης, αγωνιστικότητας και ενθουσιασμού σαρώνονται οι «διαχωριστικές γραμμές» στις σχέσεις αγοριών και κοριτσιών (χωριστά σχολεία για αγόρια και

κορίτσα, χωριστά στη διασκέδαση, χωριστά παντού), έπεσαν τα τείχη της κοινωνικής απομόνωσης και του διαχωρισμού σε πλούσιους και φτωχούς, σε σπουδαστές-μαθητές, εργάτες και αγροτόπαιδα. Δημιουργήθηκαν νέοι δεσμοί, όπου κυριαρχούσε η συντροφικότητα, η φιλία και η αλληλεγγύη. Οι Νέοι οργανωμένοι στην ΕΠΟΝ, ξεπερνούν το φράγμα των κοινωνικών προκαταλήψεων και περιορισμών της εποχής.

Με την εθελοντική συμμετοχή και την πολιτιστική δουλειά πέφτουν ένα, ένα τα Ταμπού και τα κλεισιέ. Κλεισέ, μέσα στα οποία ηταν εγκλωβισμένη η Νεολαία. Οι αλλαγές αυτές ήταν πρωτόγνωρες. Η κοινωνικοποίηση και η πολιτικοποίηση της Νεολαίας σε εκείνες τις συνθήκες, υπήρξε ένα γεγονός εξαιρετικής εθνικής σημασίας.

Οι ΕΠΟΝίτες, ευαίσθητοι δέκτες των μηνυμάτων των καιρών, όπως ηταν φυσικό, δεν αποστρατεύτηκαν, δεν παροπλίστηκαν και κυρίως δεν πήραν το δρόμο για τα σπίτια τους, μετά τη λήψη του εμφυλίου! Αδιόρθωτοι, ονειροπόλοι και οραματιστές μαχητές μιας «καινούριας Ζωής», συνέχισαν με συνέπεια να δίνουν το αγωνιστικό παρών μέσα στις πρωτοπορίες των νέων εθνικών και λαϊκών αγώνων. Των αγώνων για την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, της δεκαετίας του1960, με το 114, τη Νομική και το πολυτεχνείο, φέρνοντας μαζί τους πολύτιμες εμπειρίες και μια αστείρευτη αγωνιστική διάθεση.

Μια άλλη πλευρά της ΕΠΟΝίτικης προσφορά που αξίζει να υπογραμιστεί, είναι εκείνη της προσωπικότητας, που με βασικό σύνθημα της ΕΠΟΝ : Λευτεριά Ζωή και Φως, Μορφωση Πολιτισμός, διαμόρφωσε την προσωπικότητα του ΕΠΟΝίτη. Η ΕΠΟΝίτικη προσωπικότητα αποτελούσε ένα πρότυπο ευθύνης, αισιοδοξίας, έμπνευσης, δημιουργικής σκέψης και πρωτοβουλίας. Και σήμερα πολλοί απ αυτούς, άξιοι δημιουργοί: επιστήμονες και καλλιτέχνες, πολιτικοί, συγγραφείς, δημοσιογράφοι, επιχειρηματίες κλπ.

Ανθρωποι που διακρίθηκαν με την αξία τους-σε συνθήκες φοβερές-με την παρουσία και το έργο τους, εξακολουθούν να προάγουν και να τιμούν την κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική ζωή του τόπου μας, Τιμούν την ΕΠΟΝ. Να ηταν άραγε όλα αυτά τυχαία; Παρόμοια φαινόμενα, δεν μπορούν να ερμηνευτούν,έτσι απλά, με την επίκληση του τυχαίου!

Η ιστορία της ΕΠΟΝ, δεν τελείωσε στις 27 Δεκέμβρη με τη ψήφιση του Ν, 509 η κυβέρνηση Σοφούλη, Ένας Νόμος που διέλυσε όλες τις αριστερές οργανώσει: ΕΑΜ-ΚΚΕ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ κλπ. Και δεν τελείωσε γιατί παρόμοια οργάνωση σε μαζικότητα και δράση, ιδίως στις πόλεις, δεν υπήρξε σε καμιά κατεχόμενη χώρα της Ευρώπης. Εξακόσιες χιλιάδες Νέοι όρθωσαν το ανάστημα τους ενάντια στο φαστικό- Ναζί και τριαντα δύο χιλιάδες ΕΠΟΝίτες μαχητές πολέμησαν απ τις γραμμές του μονίμου και του εφεδρικού ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ, απ τους οποίους οι 1,330 έπεσαν στη μάχη. Το ίδιο και η ιστορία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν τελείωσε ακόμη. Οι ιστορικοί καλούνται να μελετήσουν αυτό το φαινόμενο και οι ΕΠΟΝίτες και ΕΛΑΣίτες να δώσουν τη δική τους μαρτυρία και απάντηση.

Το πιο δύσκολο πράγμα στη ζωή, είναι να χτίσεις μια γέφυρα ανάμεσα στην παλιά και την καινούρια ζωή. Και το ακόμα πιο βαρύ και δύσκολο, είναι να βρεις εκείνες τις κατάλληλες πέτρες-λέξεις με τις οποίες πρέπει να περιγράψεις τις πράξεις και τα έργα όλων εκείνων των Ανθρώπων, που πριν από μισό και πλέον αιώνα, αποφάσισαν να κάνουν το υπέρτατο χρέος προς την πατρίδα.

Δύσκολο αλλά και όμορφο, γιατί σου δίνεται η ευκαιρία, γράφοντας να επαναφέρεις νοερά στη μνήμη σου, τους συναγωνιστές, τους συμπολεμιστές μα και τους συγκρατούμενους στα διάφορα κολαστήρια. Ολους εκείνους τους Ανθρώπους, που πρόσφεραν θυσία τα Νιάτα τους και τη ζωή τους στο βωμό της λευτεριάς και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Τους Ανθρώπους, που από νικητές στον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο βρέθηκαν υπό γερμανική, ιταλική και βουλγαρική μαύρη και ασήκωτη κατοχική σκλαβιά.

Τους Ανθρώπους που μετά από έξη μήνες ξαναβρέθηκαν μπροστά στο προαιώνιο δίλημμα: υποταγή στον ισχυρότερο ή αγώνας για την απελευθέρωση της χώρας. Το δίλημμα αυτό μπήκε για άλλη μια φορά επιτακτικά στον ελληνικό λαό. Τη φορά αυτή το δίλημμα ηταν πιο τραγικό. Η απάντηση είναι γνωστή και σταθερή. Η χώρα πρέπει να απελευθερωθεί με κάθε θυσία. Ο λαός

μας δεν θα χάριζε το Επος του 40 στο φασισμό. Οσοι ξεκίνησαν για τον υπέρ πάντων αγώνα, είχαν σαφή επίγνωση πως ο θάνατος θα τους συντροφεύει. Και ανάμεσα σε αυτούς οι ΕΠΟΝίτες τα Νιάτα. Η ελπίδα της Ελλάδας.

Ο αγώνας του λαού μας συνεχίζεται με αμείωτο πάθος και ορμή κατά της ναζιστικής Γερμανίας. Με την ίδρυση στις 27/9/41, του Ενθικού Απελευθερωτικού Μετώπου το θρυλικό (ΕΑΜ) και όλων των άλλων Αντιστασιακών οργανώσεων ΕΔΕΣ, ΕΚΚΑ, ΠΕΑΝ και διάφορων άλλων ομαδικών και μεμονωμένων ατόμων ακόμα, έγινε ξέχειλο και ατίθασο ποτάμι. Ετσι το Επος του 40, δένεται άρρηκτα με την εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης και η Αντίσταση με την Ελλάδα.

Η απόφαση του λαού να αναμετρηθεί και με τον άξονα γίνεται παράδειγμα προς μίμηση. Αναγνωρίζεται και εξυμνείται από εχθρούς και φίλους. Ειναι αγώνας που γίνεται από απλούς Ανθρώπους-αγωνιστές της καθημερινής ζωής. Από Ανθρώπους που βάζουν πάνω απ όλες τις αξίες την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Την ανθρώπινη αξιοπρέπεια που δεν μπορείς να την έχεις χωρίς ελεύθερη την πατρίδα και κυρίως χωρίς την ελευθερία του διπλανού σου. Ετσι, ο αγώνας από προσωπικός γίνεται εθνικός και από εθνικός, γίνεται αγώνας για τον συνάνθρωπο. Γίνεται οικουμενικός και αυτήν ακριβώς την οικουμενικότητα του αγώνα τόσο το 21 με το στόμα του Ρήγα και του 1940 με το ΟΧΙ, όσο και την Αντίστασης του 1941-44, είναι που η οικουμένη θαύμασε, αναγνώρισε και απένημε περγαμηνές.

Στη διάρκεια αυτού του αιώνα που διανύουμε και που, σε μια περίπου 10ετία, θα παραχωρήσει τη θέση του στον επόμενο21ο αιώνα, η Ανθρωπότητα βίωσε τη φρίκη δύο παγκοσμίων πολέμων. Του πρώτου, που άρχισε τον Αύγουστο του 1914, και τελείωσε το Νοέμβριο του 1918, και του δευτέρου που κηρύχθηκε την 1η Σεπτεμβρίου του 1939 και συνεχίστηκε μέχρι τις 5/8/1945 στην Ευρώπη και τελείωσε στις 12/9/45 όταν υπογράφτηκε η ανακωχή με την Ιαπωνία.

Και οι δύο αυτοί πόλεμοι υπήρξαν καταστροφικοί. Ομως ο δεύτερος, που πήρε πλανητική έκταση, είχε πολύ μεγαλύτερη χρονική διάρκεια και κατά τη διεξαγωγή του χρησιμοποιήθηκαν τα πιο τρομερά-φονικά όπλα. Υπήρξε ασύγκριτα πιο σκληρός, πιο απάνθρωπος και πιο πολυαίμακτος. Ο πόλεμος αυτός εκτός όλων των άλλων φοβερών συνεπειών, δεν είχε μετώπισθεν. Για πρώτη φορά στην ιστορία των πολέμων, λόγω της εκτεταμένης χρήσης της αεροπορίας και τους μεγάλου βελινεκούς όπλων και λίγο πριν απ την λήξη του με τη χρήση από τους Αμερικανούς της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, ο άμαχος πληθυσμός δεν είχε διασφαλισμένα μετώπισθεν. Γονάτισε στην κυριολεξία την Ανθρωπότητα. Ενας πόλεμος με ασύλληπτες Ανθρωποθυσίες και καταστροφές σε υλικό και πνευματικό πλούτο. Ενας πόλεμος πρωτόγνωρος και ασύγκριτος σε μέσα και δύναμη πυρός. Πολιτισμοί αιώνων καταστρέφονται και λεηλατούνται. Οι καταστροφές που προκλήθηκαν κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής του, είναι πέρα από κάθε ανθρώπινη φαντασία.

Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της ανθρώπινης συμφοράς, αρκεί να αναφερθεί οτι η Ελλαδα είναι η χώρα που σε αναλογία με τον πληθυσμό είχε 12-14% σε νεκρούς και η Σοβιετική Ενωση, που δέχθηκε το κύριο βάρος αυτού του πολέμου και υπήρξε ο μεγάλος αιματοδότης του, θρήνησε 20,000,000 νεκρούς. Η Γιουγκοσλαβία 8,000,000 και Εμεις 600,000. Εκείνο που κάνει εντύπωση είναι το γεγονός οτι οι μεγάλοι πρωταγωνιστές και στους δυο αυτούς πολέμους ηταν σχεδόν τα ίδια κράτη, που είχανε χωριστεί σε δύο πανίσχυρα αλληλό συγκρουόμενα στρατόπεδα. Και ενώ οι Ευρωπαϊκοί και Βαλκανικοί λαοί έβαλαν το αίμα, οι Αμερικανοί ηταν αυτοί που εισέπραξαν την αξία και αυτού του παγκοσμίου πολέμου, όπως και του πρώτου.

Οι Αμερικάνοι, εκτός του οτι εισέπραξαν την αξίας των δύο παγκοσμίων πολέμων, κατά τη διάρκειά τους έχτιζαν παράλληλα και της δομές της μελλοντικής αυτοκρατορίας τους. Ειναι αυτοί που αναλογικά έβαλαν το λιγότερο αίμα. Και το βασικότερο ενώ οι Ευρωπαϊκές και οι Βαλκανικές χώρες, εκτός απ το αίμα έπαθαν και τεράστιες υλικές καταστροφές, στην ίδια την Αμερική, εκτός του ότι δεν είχε ούτε ένα θύμα στα μετώπισθεν, και δεν έσπασε ότι ένα κεραμμύδι. Οσο για την Αγγλία, ενώ σήκωσε τεράστιο βάρος βγήκε χαμένη. Το ίδιο και η Γαλλία. Και η Αγγλία και η Γαλλία, με τη λήξη του πολέμου εκτός του οτι έχασαν τις αποικίες, το σχέδιο Μάρσαλ ηταν αυτό που τους έδωσε την χαριστική βολή αλλοτριώνοντας μέσω της

εξαγοράς τους ιδεολογικούς κλπ κρατικούς μηχανισμούς. Τις αποικίες όλων των Ευρωπαϊκών χωρών τις απορρόφησε μετά πολεμικά η Αμερική.

Οι χώρες που βρέχονται απ τη θάλασσα, σε σχέση με αυτές που βρίσκονται στην ενδοχώρα του πλανήτη, έχουν ένα τεράστιο πλεονέκτημα. Τα πλεονεκτήματα αυτά είναι τεράστια τόσο σε καιρό ειρήνης άλλο τόσο και στον πόλεμο. Οι λαοί της ενδοχώρας την μεγαλύτερη ταχύτητα που μπορούσαν να έχουν στη διάθεση τους σε περίοδο ειρήνης, αλλα και τον πόλεμο, είναι η ταχύτητα του αλόγου. Οσο για τις μεταφορές το καθορισμένο βάρος του μπορεί να σηκώσει το άλογο.

Το ίδιο ισχύει για την απόσταση, την διακίνηση της πληροφορίας και των ιδεών. Ειναι τόση όση μπορεί να διανίσει το άλογο. Τα όρια του αλόγου είναι περιορισμένα ως προς το χρόνο, την απόσταση και το βάρος. Αντίθετα οι χώρες που βρέχονται απ τη θάλασσα, εκτός απ το άλογο για την ενδοχώρα, έχουν για την ειρήνη τα παντώς είδους πλεούμενα που χρησιμοποιούν-ούσαν το κουπί, τον αέρα και αργότερα τον ατμό και την ατομική ενέργεια για τον πόλεμο Ναυτικό στόλο.

Τα πλεούμενα ανεξάρτητα μεγέθους εκτός του οτι είναι ταχυκίνητα, βρίσκονται σε συνεχή κίνηση. Μεταφέρουν μεγάλα φορτία προϊόντων και ανθρώπων σε μεγάλες αποστάσεις και πληροφορίες σε καιρό ειρήνης. Στον πόλεμο τα όποια πλοία μεταφέρουν στρατιώτες, αιχμαλώτους, προμήθειες και λείες, μαζέβουν και μεταφέρουν εύκολα ασφαλέστερα και γρήγορα πληροφορίες για τις κινήσεις τους αντιπάλου και συμμετέχουν στις πολεμικές επιχειρήσεις. Αυτά τα πλεονεκτήματα τα είχαν πρόσβαρα σε σχέση με τους Ρώσους και στον Α! και στον Β! παγκόσμιο Πόλεμο.

Το γεγονός αυτό έδωσε τις δυνατότητες στις χώρες αυτές να κυριαρχήσουν σε μεγάλες εκτάσεις του πλανήτη. Μια απ τις πρώτες χώρες που εκμεταλλεύτηκε και χρησιμοποίησε πολύπλευρα τα πλεονεκτήματα της θάλασσας ηταν η Ελλάδα: Αργοναυτική και την Αλεξανδρινή Εκστρατεία κλπ. Αργότερα τη θέση της Ελλάδας την πήρε η Ισπανία, σε συνέχεια η Αγγλία και στον 20ο αιώνα η Αμερική.

Από τότε που οι Ηπειροι άρχισαν να επικοινωνούν και να αλληλοεπηρεάζονται κοινωνικά, οικονομικά και πολιτικά, πριν από τέσσερους περίπου αιώνες, η Ευρασία ηταν το κέντρο της παγκόσμιας δύναμης. Με διαφορετικούς τρόπους και σε διαφορετικούς χρόνους οι λαοί που κατοικούσαν στην Ευρασία-και κυρίως οι λαοί της δυτικό- ευρωπαϊκής περιφέρειάς της- εισέβαλαν σε όλες σχεδόν τις άλλες περιοχές του κόσμου και κυριάρχησαν σε αυτές. Αρκετά απ τα κράτη αυτά της Νότιο δυτικής κυρίως Ευρώπης (Πορτογαλία, Ισπανία, Αγγλία, Γαλλία κλπ) έγιναν οι πρώτες μεγάλες δυνάμεις στον κόσμο, γεγονός που τις κατέστησε οχι μόνο προνομιούχες αυτής της ειδικής θέσης, αλλά και ρυθμιστές για το μέλλον των υπολοίπων λαών και χωρών.

Τις τελευταίες δεκαετίες του 20ου αιώνα, συντελέστηκε μια τεκτονική μετατόπιση στις παγκόσμιες υποθέσεις. Για πρώτη φορά, μια μη Ευρωασιατική χώρα-δύναμη αναδείχθηκε ως ο βασικός επιδιαιτητής και επικυρίαρχος στον ευρασιατικό συσχετισμό δυνάμεων, αλλα επίσης και ως η μεγαλύτερη παγκόσμια δύναμη. Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ενωσης ηταν το τελευταίο βήμα στην ταχεία άνοδο της Αμερικής, σαν την μόνη σήμερα δύναμη.

Η πτώση του «υπαρκτού» σοσιαλισμού δεν είχε επιπτώσεις μόνο στους λαούς της Ευρώπης, αλλά και τις ηγεσίες των ευρωπαϊκών χωρών, που δέχθηκαν την άλωση μέσω του σχεδίου Μάρσαλ της εθνικής τους ανεξαρτησίας, και σε συνέχεια δέχθηκαν να την εκποιήσουν στο όνομα του κομμουνιστικού κινδύνου, των όποιων κατακτήσεων του υλικού και πνευματικού τους πλούτου και κυρίως στο χώρο της ηγεμονίας με αποτέλεσμα στο εξής: η Ευρώπη, κάθε μέρα που περνούσε να γίνεται όλο και περισσότερο το αντικείμενο παρά το υποκείμενο της κοινωνικό-οικονομικής και πολιτικής που να έχει παγκόσμια ισχύ.

Η Αμερική, που στην πορεία αυτού του αιώνα, από μια χώρα σχετικά απομονωμένη στο δυτικό ημισφαίριο, μετατράπηκε σε δύναμη παγκόσμιας εμβέλειας και ελέγχου χωρίς προηγούμενο. Η χώρα που ξεκίνησε τον Α! παγκόσμιο πόλεμο με σκοπό και στόχο να αναλάβει την παγκόσμια

πρωτοκαθεδρία. Ο Ισπανό-αμερικανικός πόλεμος, το 1898, ηταν ο πρώτος υπερπόντιος κατακτητικός πόλεμος της Αμερικής. Η νίκη αυτή έσπρωξε την αμερικάνική δύναμη μακριά στον Ειρηνικό ωκεανό, πέρα από τη Χαβάη μέχρι τις Φιλιππίνες. Στο τέλος του 19ου αιώνα, οι Αμερικανοί ειδικοί της στρατηγικής ασχολούνταν ήδη με την ανάπτυξη δογμάτων για Ναυτική ηγεμονία στους δύο ωκεανούς και το αμερικανικό Ναυτικό, είχε αρχίσει να αμφισβήτηση την έννοια οτι η Βρετανία «κυριαρχεί στα κύματα».

Η καταστευή της διώρυγας του Παναμά, η οποία διευκόλυνε τη ναυτική κυριαρχία τόσο στον Ατλαντικό όσο και στον Ειρηνικό ωκεανό, ενίσχυσε της πιο πέρα τις φιλοδοξίες και τις αξιώσεις της Αμερικής, να κατέχει ειδική θέση ως ο μοναδικός φύλακας της ασφάλειας του δυτικού ημισφαιρίου. Αξιώσεις τις οποίες είχε διακηρύξει προηγουμένως το δόγμα Μονρόε, και στη συνέχεια δικαιολογούσε η Αμερική, επικαλούμενη το δόγμα της συμμετοχής εδαφικής επέκτασης των Ηνωμένων Πολιτειών, ως το «εθνικό πεπρωμένο της»!!!

Ενα πεπρωμένο που κατά την άποψη του μπαρμπά Σάμ, θα είχε ως τελικός στόχος της αμερικάνικης πολιτικής οτι θα έπρεπε να είναι «αγαθός... « και «ρομαντικός...»: Να διαμορφώσει μια πραγματικά συνεργαζόμενη με την παγκόσμια κοινότητα (πάντα βέβαια υπό την δική τους αιγίδα και επίβλεψη), σύμφωνα με τις μακροπρόθεσμες (ποιες) τάσεις και τα θεμελιακά συμφέροντα της ανθρωπότητας (ποια άραγε;). Ωστόσο κατά τον κ Μπρζεζίνσκι «στο ενδιάμεσο στάδιο, είναι επικακτική ανάγκη να μην εμφανιστεί καμιά διεκδικήτρια ευρασιατική δύναμη, ικανή κα κυριαρχήσει στην Ευρασία και κατά συνέπεια να αμφισβητήσει την αμερικάνική», παγκόσμια επικυριαρχία της.

Η ταχεία εκβιομηχάνιση της οικονομίας της χώρας, παρείχε τη βάση για τις διευρυνόμενες Γεωπολιτικές φιλοδοξίες της Αμερικής. Ο Α! παγκόσμιος πόλεμος αποτέλεσε την πρώτη ευκαιρία για τη μαζική εισβολή της αμερικανικής στρατιωτικής δύναμης στην Ευρώπη. Ενας πόλεμος που σχεδιάστηκε απ την αμερικανική διπλωματία, για να διεισδύσει στην Ευρωπαϊκή γεωπολιτική ο αμερικάνικος ιδεαλισμός με τον οποίο ενδυνάμωσε τη στρατιωτική οικονομική και διπλωματική ισχύς της Αμερικής και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία.

Μετά την πτώση του «υπαρκτού» πολλοί είχαν σπεύσει να εγκωμιάσουν τον οικουμενικό χαρακτήρα της παγκοσμιοποίησης. Ομως, η οικουμενικότητα θα έπρεπε να ηταν υπερβολικά «αγγελική» συνέπεια του καπιταλισμού για να είναι αληθινή. Αντί της οικουμενικότητας, η παγκόσμια κοινή γνώμη διαπιστώνει σε όλο της το μεγαλείο τη σαθρότητα της και την αυθέρετα και αυτάρεσκα αυτό ανακηρυγμένης «απαράκαμπτης και μη αναστρέψιμης» σύγχρονης παγκοσμιοποίησης, όπως και της αντίστοιχης μοναδικής και αποκλειστικής πνευματικής ομοιομορφίας.

Βέβαια, το πρόβλημα της οικουμενικότητας δεν είναι φιλοσοφικό, αλλα πρακτικό: συνδιαλέγεται με την ιστορία και τις μακρόχρονες τάσεις και τον τρόπο λειτουργίας του καπιταλισμού. Το θέμα είναι η τρέχουσα παγκόσμια «κοινωνική ατιμία» που διαπράττει το σύστημα ιδιοκτησίας και η προσπάθεια ανασκευής της ιδεολογικής της κάλυψής με την αναφορά στην παγκοσμιοποίηση και την ιστορία. Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραμένει οργανικά και λειτουργικά ασυμβίβαστο με την παγκοσμιότητα. Στόχος της κεφαλαιοκρατικής παγκοσμιοποίησης η συγκέντρωση του παγκόσμιου πλούτου, ενώ της οικουμενικότητας σκοπός είναι η κοινωνική παγκόσμια δικαιοσύνη. Χωρίς κοινωνική παγκόσμια δικαιοσύνη, η συγκέντρωση πλούτου βασίζεται κατά κύριο λόγω στη λεηλασία των ανιδιοκτητών και καταλήγει αντικοινωνική ουτοπία:

Χωρίς τη συμμετοχή και εργασία των ανιδιοκτητών δεν είναι δυνατή η παραγωγή νέου πλούτου. Πολύ περισσότερο η συσσώρευση πλούτου, ούτε η ανθρωπότητα ενοποιείται. Τη στιγμή που η ανθρωπότητα βρίσκεται ήδη στην αναζήτηση και επιξεργασία κάποιου εναλλακτικού οράματος οικουμενικότητας, το σύστημα ιδιοκτησίας για να επιβιώσει, λες και δεν αρκούσαν οι ασύλληπτες μέχρι σήμερα καταστροφές και οι συσσώρευση του πλούτου που προκάλεσαν στην ανθρωπότητα οι δυο Παγκόσμιοι Πόλεμοι και οι χιλιάδες περιφεριακοί και τοπικοί καταφεύγει σε μια νέα υπό την αιγίδα των ΗΠΑ πλέον και όχι της Θάτσερ παγκοσμιοποίηση.

Η εμπειρία του 20ο αιώνα και ειδικά τη δεκαετία που διανύουμε με προεξάρχον στόχο και σκοπό την παγκοσμιοποίηση αποκάλυψε οτι η «άγρια» συγκέντρωση πλούτου βασίζεται σε

«μεταβιβάσεις» και οχι σε παραγωγικότητα πάρα την ανάπτυξη και την τελειοποίηση των μέσων παραγωγής. Το γεγονός αυτό οξύνει την παγκόσμια αδικία και ανισότητα σε βαθμό που το σύστημα ιδιοκτησίας οδηγείται σε αδιέξοδο.

Βέβαια, πάντα το σύστημα ιδιοκτησία είχε κύριο μέλημα του τους εξοπλισμούς. Σήμερα πολύ περισσότερο, αναζητείται διέξοδο οχι στην οικονομία, αλλα στις στρατιωτικές δαπάνες και τους εξοπλισμούς: πόλεμος των άστρων κλπ. Οι τελετουργικές «σπονδές» στην ελευθερία του ατόμου και των «αγορών» δεν αρκούν, αν δεν αποδείξουν στην πράξη αυξημένη παραγωγική ικανότητα σε παγκόσμια κλίμακα.

Αντί για αυτό, το σημερινό παγκόσμιο σύστημα και πριν ακόμα από τη διαμόρφωση της υπό αμερικάνικής επικυριαρχίας παγκοσμιοποίησης καταγράφει συνεχείς διαδοχικές αποτυχίες και πτώση, που περιορίζουν όσο πότε άλλοτε την παραγωγική ανικανότητα. Δεν μπορεί να υπάρξει παγκοσμιότητα, πολύ περισσότερο οικουμενικότητα, χωρίς ουσιαστική προοπτική για δικαιοσύνη και ισότητα. Η σημερινή όξυνση της παγκόσμιας ανισότητας, αντί να πλησιάζει τον κόσμο προς την παγκοσμιοποίηση, στην ουσία τον απομακρύνεται απ αυτήν. Το κεφάλαιο αποδεικνύεται ανεξέλεκτα καταστροφικό. Ειναι τόση η δίψα και η βιασύνη για την αρπαγή του παγκόσμιου πλούτου, που ενώ καταστρέφει τις υπάρχουσες δικές του δομές και καθιερωμένες κοινωνικές σχέσεις, αποδεικνύεται ανίκανο να διαμορφώσει νέες με κάποια διάρκεια.

Οι ΗΠΑ που ηγούνται αδυνατούν να διασφαλίσουν το περιεχόμενο της παγκόσμιας οικονομικής ηγεμονίας, με συνέπεια το σημερινό παγκόσμιο σύστημα να διολισθαίνει κάθε μέρα προς την ακυβερνησία. Η Αμερική σήμερα προβάλλει και χρησιμοποιεί την απέραντη στρατιωτικής ισχύ και την κατασκοπία σαν το μοναδική μέθοδο και μέσο προκειμένου να επιβεβαιώνει τη συνολική υπεροχή της. Με τον τρόπο αυτό αντί να υπερβαίνει τη σύγχρονη ακυβερνησία του κόσμου. Ο νέος μιλιταρισμός την επιδεινώνει ακόμη περισσότερο.

Οπως ο Νόμος του κέδρους προκειμένου να γίνει η συσσώρευση πλούτου οδήγησε στον καπιταλισμό του (Λεσέ Φέρ), του 19ου αιώνα στο Νόμο της συγκέντρωσης και γέννησε τον Μαρξισμό, έτσι και ο Νόμος της συγκέντρωσης οδήγησε στο Νόμο της, χωρίς όρια συγκεντρωποίησης τις τελευταίες δεκαετίες που διανύουμε. Το γεγονός αυτό μπορεί να προκαλέσει μια διεθνή αμφισβήτηση στην ίδια την έννοια της «ελεύθερης αγοράς». Σε διεθνές επίπεδο παρατηρείται μια πολιτική αλλαγή, μέσα στην οποία εγγράφεται η μετάβαση απ την κοινωνική διαχείριση της φτώχειας προς μια ποινική διαχείριση μέσω των αστυνομικών μηχανισμών και των σωφρονιστικών θεσμών.

Περνάμε τουλάχιστον στη Ευρώπη που υπήρχε-και στη χώρα μας, έστω και υποτυπώδη-κεϊνσιανικό κράτος, του οποίου η αποστολή προσδιοριζόταν από την διασφάλιση της κοινωνικής αλληλεγγύης. Την μερική έστω άμβλυνση των αρνητικών επιπτώσεων του τρόπου λειτουργίας της αγοράς, την κατά το δυνατόν μείωση των ανισοτήτων, τη διασφάλιση έστω εν μέρει της ευημερίας, σε ένα Νεό δαρβινικού τύπου κράτος το οποίο, μετατρέποντας τον ανταγωνισμό σε φετίχ και πανηγυρίζοντας την ατομική ευθύνη, δημιουργεί όρους ανάπτυξης υπέρ τροφικών λειτουργιών των μηχανισμών διατήρησης της «τάξης» και νέων ποινικών σηματοδοτήσεων, που στοχεύουν στον επαναπροσδιορισμό τόσο της περιμέτρου, όσο και των τρόπων δράσης του Νέο Δαρβινικού κράτους.

Σήμερα όλα τείνουν να δείξουν πως αυτή η νέα ποινική «Δόξα» που διαχέεται απ τις ΗΠΑ στη γηραιά ήπειρο, προωθεί μια νέα διαχείριση της κοινωνικής ανασφάλειας. Η εξάλειψη του οικονομικού κράτους, η αποδυνάμωση του κοινωνικού κράτους και η ενίσχυση του ποινικού κράτους, αλληλένδετοι και αλληλοεξαρτώμενοι μετασχηματισμοί, αποτελούν συστατικά στοιχεία των νέων μηχανισμών διαχείριση της φτώχειας στη σημερινή εποχή της μαζικής ανεργίας και της επισφαλούς εργασίες, με μια τριπλή αποτελεσματική λειτουργία: την πειθάρχηση της εργατική τάξης, την υπόταξή της στα νέα δεδομένα και την ακόμα πιο πέρα περιθωριοποίηση της.

Τα γεγονότα αυτά και η νέα ποινική δόξα που άρχισε να διαχέεται απ τις ΗΠΑ προς τη Γηραιά ήπειρο, κάνουν οχι μόνο αναγκαία, αλλα και επιβεβλημένη πριν είναι αργά από την ανθρωπότητα να αναζητήσει και να αγωνιστεί για έναν διαφορετικό κόσμο των ανθρώπων όπου

γης. Και αυτό γιατί παραδόξως, ενώ η αυτοκρατορία «απλώνεται» και ισχυροποιείται, η ασφάλεια στον πλανήτη διατρέχει μεγαλύτερο κίνδυνο και η ίδια η προπαγάνδα της αυτοκρατορίας καλλιεργεί την ένταση της ανασφάλειας, χωρίς βέβαια να «προσπαθεί» να εξηγήσει τις αιτίες αυτής της κατάστασης.

Μετά την πτώση του ανατολικού μπλόκ και το τέλος του ψυχρού πολέμου, οχι μόνο δεν οδήγησε σε μια εποχή ειρήνης-ασφάλειας, αλλα πολλαπλασιάζει τις εστίες θερμών αναμετρήσεων. Από την ισορροπία του τρόμου αν δεν υπάρξει αντίσταση-αντίσταση η κοινωνία θα περάσει στην τρομοκρατία της άνεσης ισχύος και απ την πυρηνική απειλή στον διπολισμό θα περάσει στη μονοπωλιακή διαρκή απειλή απέναντι σε κάθε «διαφορετικό».

Βέβαια, η ιστορία λέει και η ζωή επιβεβαιώνει οτι τα κάστρα και οι αυτοκρατορίες πέφτουν απ μέσα. Μέχρι τότε όμως αν μείνουμε αδρανείς η μητρόπολη του μονοπολισμού χωρίς άλλοθι μετά την πτώση του μπλόκ του «κακού», για να συνεχίσει τους υπέρ εξοπλισμούς και να ενισχύσει ανενόχλητη την ηγεμονία της ακόμα και απέναντι στους «φίλους», θα διαμορφώνει τη στρατηγική του νέου «άξονα του κακού»

Το καινούριο στοιχείο ήταν οτι με τη λήξη του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, τη θέση της Τσαρικής Ρωσίας του 1914-1917, την είχε πάρει τώρα η Σοβιετική Ενωση, που η συμμετοχή της στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, άλλαξε τον χαρακτήρα του πολέμου και του έδωσε νέα μορφή και περιεχόμενο. Από καθαρά ενδό καπιταλιστικός που ηταν ο Α! παγκόσμιος πόλεμος, ο δεύτερος ξεκίνησε καθεστωτικός και στην πορεία λόγω... κατάληξε αντιφασιστικός. Η ταλαίπωρη πατρίδα μας βρέθηκε ανάμεσα στους εμπολέμους, και στον πρώτο και στο δεύτερο. Και πλήρωσε και στους δυο βαρύτατο τίμημα. Και αυτό παρά το γεγονός οτι και στους δυο η χώρα μας, βρέθηκε στο πλευρό αυτών που χαρακτηρίστηκαν νικητές.

Απότοκος του πρώτου, ηταν τα «Δεκεμβριανά του 1916» και οι οδυνηρές συνέπειες που στάθηκαν η αρχή ενός πολιτικού διχασμού που δεσπόζει στη δημόσια ζωή της χώρας μας μέχρι και σήμερα. Η Μικρασιατική συμφορά του 1922. Και του Β! παγκοσμίου πολέμου η μετά απελευθερωτική κατοχή της χώρας απ τους Αγγλους και η επαναπρόσδεση της στη γεωστρατιγική τους πολιτική και το ανείπωτο δράμα του λαού μας, ο εμφύλιος αδερφοκτόνος σπαραγμός.

Και στη δύση του, ποιος θα μπορούσε να φανταστεί οτι ο 20ος, που στη διάρκειά του έγιναν πολλές δεκάδες μικροί και οι δυο φονικότεροι πόλεμοι της ανθρωπότητας, οτι το όραμα της δίκαιης κοινωνίας για την οποίας εκατομμύρια Ανθρωπποι έχασαν την ζωή τους και επιζήσαντες αυτού του αρμαγεδόνα, θα βίωναν την πτώση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και οτι μετά την πτώση του «υπαρκτού» την ολοκλήρωση του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής με την παγκοσμιοποίησή του.

Αυτός που θα αποφασίσει να μελετήσει σε βάθος την ελληνική ιστορία στη μεγάλη της διάρκεια, από τα πανάρχαια ακόμα χρόνια, θα καταλήξει στο οδυνηρό συμπέρασμα οτι α) η ελληνική ιστορία είναι λίγο-πολύ η ιστορία των εμφυλίων πολέμων της β). Η χώρα μας και μετά τη συγκρότησή της σε κρατική οντότητα και μέχρι το 1974, δεν αποφάσιζε η ίδια για τα του οίκου της. Τα πάντα αποφασίζονταν στο Λονδίνο και αργότερα στην Ουάσιγκτων. γ) Την αλόγιστη και απαράδεκτη ανάμειξη του Κλήρου στην πολιτική δ).Τις σφοδρές, παράλογες και συντεχνιακές αντιδράσεις της παραδοσιακής Ελίτ, στις πολιτικές και κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, που εκολάπτονται στα σπλάχνα του κοινωνικό-οικονομικού γίγνεσθαι ε). Η άρχουσα τάξη ποτέ δεν επιδίωξε να αντλήσει τη δύναμη της εξουσίας απ το λαό. Να στηριχθεί στο λαό. ζ) Την ταύτιση και τη διαπλοκή της εκάστοτε άρχουσας τάξης με τα ξένα συμφέροντα και τη διαφθορά της, που οδηγεί στην εξάρτηση και την προδοσία ακόμα, μέχρις και παράδοση εθνικού εδάφους Ρούπελ-Καβάλα ο Βασιλιάς Κωσταντίνος. και στ). Θα διαπιστώσει οτι τα δάνεια : σε στερλίνες, που παίρνει το ένα κομμάτι της άρχουσας τάξης από μια μεγάλη δύναμη, τα μάρκα που παίρνει το άλλο κομμάτι απ την άλλη μεγάλη δύναμη, τα δολάρια-παγωμένες πιστώσεις, τα «Σχέδια Μάρσαλ» και τα δόγματα σαν αυτό του «Τρούμαν» που αφορούσε την Ελλάδα και την Τουρκία, τη φορά αυτή μπροστά στον «κίνδυνο» να συμμετάσχει αναλογικά και ο λαός στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις, τα δέχθηκε στο σύνολο τους και ας ηταν οι όροι οι πιο κατάπτυστοι

από κάθε προηγούμενο, και στο μεγαλύτερο μέρος σε στρατιωτικό πολεμικό εξοπλισμό, με υποθήκη πάντα τη χώρα, την γεωστρατηγική της θέση και την μελλοντική υποδούλωση του λαού.

Γι' αυτούς που δεν ξέρουν και γι' αυτούς που ξέχασαν η για λόγους ειδικούς και συγκεκριμένους, ενώ θυμούνται τα ταξικά και προσωπικά οφέλη που προέκυψαν παραβλέπουν ή αγνοούν τις συνέπειες που είχε στο λαό και τη χώρα το «Σχέδιο Μάρσαλ». Πρέπει να τους θυμίσουμε οτι οτι «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», ηταν αυτά που μετέτρεψαν και μεταπολεμικά τη χώρα από Αγγλικό προτεκτοράτο με την επέμβαση του Δεκέμβρη του 1944, σε Αμερικάνικο, τον Μάρτιο του 1947. Επέβαλαν την 7χρονη δικτατορία και τον διαμελισμό της Κύπρου.

Η αναφορά στο «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» δεν αποβλέπει στο να αντιδικήσει η να δικαιώσει απόψεις. Εκείνο που έχει ιστορική σημασία είναι να προσδιορίσουμε σε ποιο βαθμό μια ηγεσία ή ένας πολιτικός σχηματισμός αποδεχόμενοι ένα σχέδιο και ένα δόγμα σαν αυτά του Μάρσαλ και του Τρούμαν, μπόρεσαν να διατηρήσουν την προσωπική τους αξιοπρέπεια, την προσωπική και την εθνική ευαισθησία και κυρίως την εθνική ανεξαρτησία του Λαού και της χώρας.

Το «Σχέδιο Μάρσαλ», το «Δόγμα Τρούμαν» και ο αντί κομμουνισμός αποτελούσαν την εποχή εκείνη «τριάδα ομοούσιο και αχώριστο». Ηταν ενα «πακέτο». Που δεν μπορούσε να υπάρχει το ένα χωρίς το άλλο. Οπου δόθηκε, δόθηκε υπό τον όρο να χρησιμοποιηθεί εναντίον του κομμουνισμού Αυτό μας το επιβεβαιώνουν εγκυρότατητοι Αμερικανοί Δημοσιολόγοι και αναλυτές εκείνης της εποχής : «Αν επιλέξαμε την Ελλάδα και την Τουρκία», έγραφε ο Ουόλτερ Λίπλαμ στη «Νιου Γιορκ Χέρλαν Τριμπιούν», είναι οχι γιατί μας ένοιαζε η βοήθεια που χρειάζονταν, ή γιατί είναι μοντέλα δημοκρατίας, αλλα γιατί είναι-αποτελούν για μας στρατηγικές πύλες για τη Μαύρη θάλασσα και την καρδιά της Σ. Ενωσης. Με βάση τα στοιχεία αυτά η αλήστου μνήμης Φρειδερίκη, παρότρυνε τον στρατηγό Μάρσαλ, να κηρύξει η Αμερική τον τρίτο Παγκόσμιο πόλεμο απ την Ελλάδα!

Για να είναι αντικειμενική η εκτίμηση αν βοήθησε και πόσο, θα δώσω το λόγω σε δύο βουλευτές : Τον κ Α. Βαμβέτσου (ανήκε στο κόμμα του Ζέρβα) και τον κ Γ. Μπακόπουλο (ο μετέπειτα Υπουργός Δικαιοσύνης της κυβέρνησης Γ Παπανδρέου). Κατά τη σηζήτηση στη Βουλή (τον Ιούλιο 1947) : «Περί κυρώσεως της Αμερικάνικης Βοήθειας επί τη Βάσει του «Σχεδίου Μάρσαλ». Ο κ Βάμβέτσιος παίρνοντας το λόγω δεν μπόρεσε να κρατήσει την οργή του, για τον έσχατο εξευτελισμό της χώρας: «Είπομεν πάντοτε, και λέγομεν κατ επάληψιν οτι ευγνωμονούμε». Αλλά υπάρχουν και μερικά όρια, πέραν των οποίων υπάρχει η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, η οποία δεν είναι δυνατόν να φτάσει μέχρι σημείου εσχάτου εξευτελισμού...(Δεν νοείται) αυτός ο αιώνιος πτωχοπροδρομισμός, αυτή η διαρκής υποδούλωσις και η υποταγή εις Πάν λεγόμενον αλοδαπού υπαλληλίσκου κλπ...» Πρακτικά Βουλής 2/7/1947.

Σε αντίθεση με τον Βαμβέτσιο, ο Μπακόπουλος, δεν έκρυψε τον ασύνορο ενθουσιασμό του: «Ουδείς δύναται ν αμφισβητήσει, οτι το «Δόγμα Τρούμαν» και το «Σχέδιο Μάρσαλ», αποτελούν την εντονοτέραν εκδήλωσιν πραγματικού πολιτισμού και ανωτέρου Ανθρωπισμού».

Το σχέδιο Μάρσαλ, εκπονήθηκε τον Ιούνιο του 1947. Ηταν 3ετούς διάρκειας και το συνολικό ποσόν ανέρχονταν στα 13,5 δις σημερινά δολάρια. Αποδέκτες του σχεδίου ηταν 17 Ευρωπαϊκές χώρες, μεταξύ των οποίων και η δική μας. Και Ω του θαύματος! Τον ίδιο χρόνο και τον ίδιο μήνα έμπαιναν σε εφαρμογή τα έκτακτα Μέτρα. Τα μέτρα που θα οδηγούσαν στην ολοκλήρωση ενός αλλα σχεδίου του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ»αντίστοιχου με αυτό της Αγγλίας το 1943. Ενός σχεδίου που εκπονήθηκε τον Αύγουστο του 1943, με μοναδικό στόχο την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ. Μπήκε σε εφαρμογή τον Δεκέμβρη του 1944 από του Αγγλους και ολοκληρώθηκε τον Αύγουστο του 1949 απ τους Αμερικανούς.

Τα δάνεια λοιπόν, που κάθε φορά παίρνει η άρχουσα τάξη, με εκποίηση της Εθνικής Ανεξαρτησίας και υποθήκη την μελλοντική δουλεία και δουλειά του λαού, είναι το εργαλείο απ το οποίο ο δανειοδότης αντλεί τη δύναμη και τα μέσα να υποτάξει το λαό, για να παραμείνει η

χώρα εξαρτημένη από τη μια ή την άλλη μεγάλη δύναμη, μα και να εδραιώνουν την εξουσία των εκποιητών της εθνικής κυριαρχίας.

Και μια που ο λόγος για τα δάνεια που ενέχουν την οικονομική κατοχή εξ ίσου σκληρή και συχνά σκληρότερη και την ένοπλη. Βέβαια, και μια και άλλη είναι κατοχή για τη χώρα και το λαό. Ανάμεσα στις δυο μορφές κατοχής όμως υπάρχει μια ιδιοποιώς διαφορά. Την ένοπλη την νοιώθεις στο πετσί σου και αφορά στην αρχή όλους τους Ελληνες. Τον ένοπλο τον κατακτητή τον βλέπει. Φοράει στολή, έχει τόπο διαμονής, βιώνεις καθημερινά μαζί του. Συμπεριφέρεται σαν κατακτητής. Ο λόγος είναι «Νόμος», αφθαιρετεί, αρπάζει, βιάζει και εκτελεί. Δεδομένα που προκαλούν φόβο, απίχθεια, αγανάκτηση, αντίδραση και σ συνέχεια οργάνωση για το διώξιμο του κατακτητή ή των κατακτητών όπως έγινε στη χώρα μας και στις 12 Οκτωβρη του 1944 η χώρα απελευθερώθηκε.

Αυτό που έκανε ο στρατηγός Ντε Γκώλ στις 18 Ιουνίου 1940, μετά την κατοχή της Γαλλίας απ τον γερμανικό στρατό, τη συνθηκολόγηση και την ανάληψη της διακυβέρνηση της χώρας απ την κυβέρνηση του Βισύ του στρατάρχη Πεταίν, από ραδιοφωνικό σταθμό του BBC, κάλεσε τους ελεύθερους Γάλλους σε Αντίσταση κατά των κατακτητών και τα εγχώρια οργανά του. Αυτό ακριβώς έκανε και το ΚΚΕ στην Ελλάδα, καλώντας τις προοδευτικές-πατριωτικές δυνάμεις και το λαό να οργανώσει Αντίσταση κατά της κυβερνήσεως των κούϊσλιγκς. Ο όρος «Αντίσταση» συμπύκνωνε την πρακτική βούληση του λαού να συνεχισθεί ο αγώνας κατά του φασισμού και μέσα στις συνθήκες της κατοχής. Αυτή η διακεκριμένη βούληση αντάμωνε ιδεολογικά με τις νωπές, σχετικά, παραδόσεις του αντιφασισμού του μεσοπολέμου και ειδικά στη χώρα μας που ο λαός τον βίωνε στην πιο ωμή του μορφή.

Η Εθνική Αντίσταση δεν ηταν μια λαβωμένη εθνική ψυχή, που αφυπνίστηκε αιφνιδίως. Την έφεραν στο προσκήνιο μια σειρά παραγόντων που δημιούργησε ο ίδιος ο πόλεμος, το είδος του πολέμου που διεξάγονταν, το είδος του αντιπάλου, οι μέθοδες που χρησιμοποιούσε και τα μέσα με τα οποία ο πόλεμος αυτός διεξάγονταν και κυρίως ο εσωτερικός φασισμός.

Οι επιβλητικές επιτυχίες της Βέρμαχ στην πρώτη φάση του πολέμου, ηταν τέτοιας έκτασης που μπορούσαν, οχι μόνο να κάμψουν αντιστάσεις, αλλα να δημιουργήσουν ισχυρά ρεύματα προσχώρησης. Αλλωστε χάρις και στις κυβερνήσεις των Κούϊσλιγκς και τις ισχυρές φιλογερμανικές και φασιστικές δυνάμεις που προϋπήρχαν στη χώρα μας, και αυτούς που συστρατεύτικαν με τον ναζισμό, που οχι μόνο ευχήθηκαν, αλλά και αγωνίστηκαν στο πλευρό των κατακτητών για τη νίκη του.

Οι καταστάσεις που οδήγησαν σε αυτήν την λαϊκή αφύπνιση μέσα από τους φανερούς, υπόγειους και «παράνομους» αντιστασιακούς μηχανισμούς ηταν α): Η συντριβή του τακτικού στρατού και η πλήρης χρεοκοπία των κυβερνητικών μηχανισμών μπρος στην επέλαση της γερμανικής πολεμικής μηχανής, δημιούργησαν στη χώρα ένα πολιτικό και διοικητικό κενό. Ενα κενό που δεν κατάφεραν να αναπληρώσουν οι εγκάθεκτες, και ως εκ τούτου αφερέγγυες, κυβερνήσεις των Κούϊσλιγκς. Αυτό ακριβώς το κενό έπρεπε οι αντιστασιακές δυνάμεις, που Εθελοντικά και ανεξάρτητες απ τις κυβερνήσεις και τους κρατικούς μηχανισμούς, ανέλαβαν να εκπροσωπήσουν και να υπερασπιστούν το έθνος. Ούτε οι εξόριστες κυβερνήσεις, χωρίς λαό και μισθοδοτούμενες από τους Αγγλους, ηταν σε θέση να καλύψουν αυτό το κενό που δημιούργησε, αυτή ακριβώς η εγκατάλειψη του λαού και της χώρα.

β) ηταν το είδος του πολέμου που εγκαινίασαν οι Γερμανοί. Ο πόλεμος αυτός ηταν ολοκληρωτικός. Ηταν ένας πόλεμος που καταργούσε τις διαχωριστικές γραμμές πολεμιστών και αμάχου πληθυσμού. Το γεγονός αυτό, μαζί με τις σκληρές και απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης που επέβαλαν οι κατακτητές και οι παντοειδείς διώξεις, εξέθρεψαν το αίσθημα μίσους και οργής, αλλα και στοιχειώδεις πρακτικές αυτοσυντήρησης, που αναπτύσσονταν στο κενό που άφηναν τα διαλυμένα και εξαρθρωμένα κρατικά δίκτυα.

Αυτές ακριβώς οι πρακτικές αποτελούσαν μια μύηση στην παράνομη αντιστασιακή πρακτική και μια πρώτη εκκίνηση προς τη μαζική πολιτική και σε συνέχεια στη στρατιωτική οργάνωση. Ο πόλεμος οχι μόνο συνέχιζε αλλα κάθε μέρα που περνούσε γίνονταν πιο σκληρός και απάνθρωπος και η πολιτική πλέον διεξάγεται με πόλεμο ζωής και θανάτου. Ετσι γρήγορα η

αρχική απείθεια, προσλαμβάνει ένοπλες μορφές. Ο ένοπλος αγώνας είναι η κορύφωση του αντιστασιακού πνεύματος, είναι αυτό που συμβάλει στη συστράτευση και τον Εθελοντισμό, ταυτίζει τους πολεμιστές με τους αμάχους.

γ) Η Αντίσταση δεν ηταν μόνο αυτό που λέμε και εννοούμε οργανωμένες μορφές πάλης, στρατιωτικές, πολιτικές, ακόμα και διάφορες μορφές διαμαρτυρίας, αλληλεγγύης, διεκδίκησης κλπ. Ηταν και η ατομική, μοριακή αντίσταση στη πείνα, την οργανωμένη σωματική και ηθική εξουθένωση των ατόμων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ηταν οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια, η βία, ο οργανωμένος σε εταιρείες χαφιεδισμός. Ηταν τα έργα και οι ημέρες της βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, που στέρησε και τα λίγα ψήγματα ελευθερίας και καθιέρωσε τον φασισμό σαν το πιο κατάλληλο πολιτικό-κοινωνικό σύστημα που ταιριάζει στους Ελληνες.

Ζώντας ο λαός μας τον φασισμό και γνωρίζοντας τις συνέπειες από την τυχόν επικράτησή του ο αντιφασιστικός αγώνας, έγινε ο κοινός ιδεολογικός συνεκτικός ιστός της Αντίστασης. Ο αντιφασισμός έγινε η ιδεολογία της Αντίστασης. Ο φασισμός τόσο στην Ιταλική όσο και στη Γερμανική του μορφή, δεν ηταν μόνο μια ξένη δύναμη κατοχής.

Ο φασισμός είναι μια ιδεολογία, ένα κοινωνικό-πολιτικό καθεστώς, Μια νέα τάξη πραγμάτων που επιδιώκει να επιβάλει τις αρχές του στους λαούς του κόσμου. Αρχές που τελικό σκοπό έχουν: την κατάργηση των αντιπροσωπευτικών δημοκρατικών σωμάτων, την διάλυση των κομμάτων και συνδικάτων, την καθιέρωση της «αρχής του αρχηγού», τη στρατιωτηκοποίηση της εργασίας και του κράτους, τη ρατσιστική εκκαθάριση των κοινωνιών από τα μη άρια στοιχεία, ακραίες εκμεταλλευτικές σχέσεις, τον επιθετικό εθνικισμό, την κρατικολατρεία, την ιδεολογική χειραγώγηση του λαού, και τον ακραίο αντί κομμουνισμό, αλλα και τον αντί δημοκρατισμό με βάση, πάντα τα αντί πλουτοκρατικά συνθήματα.

Ολες αυτές οι «αρχές», οι επιδιώξεις και οι στόχοι, φασιστικής διακυβέρνησης είχαν ήδη οχι μόνο εφαρμοστεί σε όλο τους το μεγαλείο στη χώρα μας από τον Αύγουστο του 1936 από τη δικτατορία, αλλα και λειτουργήσει υπό τη δαμόκλειο σπάθη της βίας. Μάλιστα στο θέμα της «αρχής του αρχηγού» πρωτοτυπήσαμε κιόλα ανακηρύσσονταν τον «αρχηγό πατέρα» με εκείνο το εμετικό τραγούδι «γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρας» ενονώντας «πατέρα» του έθνους τον δικτατορά Μεταξά.

Τη στιγμή που η φασιστική «ηγεσία» εγκατέλειψε τη χώρα και όλος, ο ισμός που συναποκόμισε μαζί της λειτουργούσαν σαν υπάλληλοι του Τσιώρτσιλ, διακινούσαν την εσωτερική αλληλογραφία του Φόρεϊ Οφφις, και ότι το κομμάτι από την «ηγεσία» που έμεινε στην Ελλάδα το έπαιζε κυβέρνηση μισθοδοτούμενη από τον Χίτλερ, στην υπηρεσία του οποίου είχε οικιοθελώς προσφερθεί να υπηρετήσει το σχέδια του Γ! Ράϊχ, μα και να πολεμήσει στο πλευρό του σε περίπτωση που εκδηλωθεί αντίσταση. Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση συγκροτούσε τις αντιστασιακές οργανώσεις και ανασυγκροτούσε τον Ελληνικό Λαϊκό Στρατό. Το στρατό που ύστερα απ σκληρές μάχες δημιούργησε και έθεσε κάτω απ τον έλεγχο του την Ελεύθερη Ελλάδα. Συγκροτούσε τον κρατικό μηχανισμό, ενώ παράλληλα αποσπούσε από τα κύρια μέτωπα των συγκρούσεων σημαντικές γερμανικές στρατιωτικές δυνάμεις συμβάλλοντας στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα.

Η δημιουργία συνεπώς της εθνικής Αντίστασης και ο αγώνας κατά του φασισμού οχι μόνο σαν εθνικό-απελευθερωτικός σηματοδότησε τον αγώνα σε μια αριστερή-κοινωνική προοπτική. Τα συνθήματα ο «φασισμός δεν θα περάσει» στον ιταλικό ελληνό-πόλεμο και το «θάνατος στο φασισμό, λευτεριά στο λαό» όταν κατακτήθηκε η χώρα και όταν πια και η «κυβέρνηση» της χώρας, μπήκαν ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών να πολεμήσουν την Αντίσταση, ηταν επόμενο να βρει τη δικαίωσή του το σύνθημα «χτυπάτε τους φασίστες ξένους και ντόπιους», γίνονται τα κεντρικά συνθήματα της Αντίστασης.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ ΚΚΕ δεν ηταν ξενόδουλα και Εαμοβουλγαρικά, όπως αβασάνιστα και για λόγους προπαγάνδας τα χαρακτήριζαν, αλλα κατ' εξοχήν εθνικό-πατριωτικά, που αγκάλιαζαν ολόκληρο το λαό. Ηταν ένα τεράστιο-πρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα, μια αντιφασιστική χοάνη μέσα στην οποία στεγάστηκαν όλοι οι Ελληνες αντιφασίστες και πολέμησαν απ τις γραμμές του τους κατακτητές και τους ντόποιους συνεργάτες. Ανεξάρτητα από την εμβέλεια και τη σπουδαιότητα

του στρατιωτικού της σκέλους, η ΕΑΜκή Αντίσταση στέρησε στον άξονα σε μεγάλο βαθμό την κοινωνική επέκταση της ενδοχώρας του και υποχρεώθηκε να πολεμά μόνος του-και μετά το 43 που ανδρώθηκαν και τα Ευρωπαϊκά κινήματα μόνη της η Γερμανία-εναντίον όλων των λαών της Ευρώπης.

Ενώ στη Γαλλία, τους Γάλλους συνθηκολόγους-και μάλιστα και τον ένδοξο στρατάρχη του Α! Παγκοσμίου πόλεμου Πεταίν-τους εξομοίωσαν πολιτικά, ιδεολογικά, ηθικά και εθνικά με τον κατακτητή, στη χώρα μας αυτούς που συστρατεύτηκαν ιδεολογικά και ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών και πολέμησαν με λύσσα την Αντίσταση, οχι μόνο δεν εξομοιώθηκαν με τον κατακτητή, αλλα ηταν αυτοί που μετά την απελευθέρωση ανέλαβαν τις θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, το στρατό και τα σώματα ασφαλείας. Ηταν αυτοί που καταξιώθηκαν κοινωνικό-οικονομικά σαν «αγωνιστές» και « ήρωες» ακόμα.

Οταν ο αυριανός ιστορικός θα έχει σφαιρικά στη διάθεσή του, όλες τις γραπτές πηγές της κατοχικής περιόδου, θα είναι μόνο αυτός και με τη βοήθειας της μεγάλης χρονικής απόστασης, που αντικειμενοποιεί και τα πρόσωπα και τις καταστάσεις, μα και τις ανθρώπινες ψυχολογικές αντιδράσεις και αδυναμίες. Τότε αυτός ο άδολος ιστορικός, θα είναι σε θέση να απαντήση και να συνθέσει την ιστορία μιάς από τις συγκλονιστικότερες περιόδους της πορείας του ελληνισμού, που ξεκίνησε μια Αυγή του Οκτώβρη του 40, πέρασε σε μιανέα φάση στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941, φτάνει στο Δεκέμβρη του 44 για να κορυφωθεί με τον εμφύλιο πόλεμο 1944-46-1949.

Ακόμα θα διαπιστώσει οτι ποτέ άλλοτε ο λαός μας, δεν έφτασε τόσο κοντά στην ουσιαστική ανεξαρτησία και οτι ποτέ άλλοτε για τα συμφέροντα της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και των ελαχίστων αντιδραστικών δυνάμεων, δεν την είδε με τόση απελπισία να ξεγλιστρά απ τα χέρια του για να μπει σε ένα νέο κύκλο αίματος.

Από το 1949 αρχίζει μια νέα τραγική για το λαό Περίοδο-φάση, με τη διατήρηση για τριάντα ολόκληρα χρόνια σε ισχύει των εκτάκτων μέτρων, κορυφώνεται με την 21η Απριλίου 1967 και «κλείνει» με την πτώση της Χούντας των συνταγματαρχών τον Ιούλη του 1974. Επισφραγίζεται με τη δίκη και καταδίκη των ελαχίστων πρωταιτίων με κατηγορητήριο την περίφημη ανακάλυψη-εφεύρεση από τους Αγγλό-Αμερικάνους παρά την διαμαρτυρία των Ρώσων για το έγκλημα που διαπραχθεί στους κατακτημένους λαούς η εφαρμογή του «Στιγμαίου Αδικήματος». Μια «νομική» αυθαίρετη διατύπωση-εφεύρεση, που οι υπεύθυνο φασιστικό Ναζί, που οργάνωσαν και διεξήγαγαν αυτόν τον τρομερό, απάνθρωπο και εγκληματικό πόλεμο, ότι με ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΥΘΛΕΡΕΤΗ «νομική» κάλυψη θα δικαστούν και θα καταδικαστούν μόνο οι πρωταίτιοι.

Για την Ιστορία «το στιγμαίο αδίκημα» για πρώτη φορά, παρά την σθεναρή αντίδραση των Ρώσων, πρωτό-ανακαλύφθηκε και τέθηκε σε εφαρμογή στη δίκη της Νυρεμβέργης. Στη δίκη που δικάζονταν οι Ναζί εγκληματίες του Β! Παγκοσμίου πολέμου. Το κατηγορητήριο παρέπεμπε τους Φασιστό-Ναζί, 1) Για εγκλήματα στρεφόμενα εναντίον της ειρήνης 2) παραβιάσεις του δικαίου του πολέμου 3) για εγκλήματα στρεφόμενα εναντίον της Ανθρωπότητας. Και α) Για εγκλήματα πολέμου που διέπραξαν στις κατεχόμενες χώρες οι φασιστικό- Ναζί. β) Για τις εγκληματικές μεθόδους που χρησιμοποίησαν στα κατεχόμενα εδάφη γ) Για παράβαση των Νόμων του Διεθνούς Δικαίου απ την Ιταλία στις κατεχόμενες χώρες: Ελλάδα και Γιουγκοσλαβία και δ) για την εξόντωση εκατομμυρίων Εβραίων, Αθιγγάνους και Σλάβων στους Φούρνους και κάθε είδους ταπεινωτικά πειράματα και εξεφτελισμούς της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Αντί το Δικαστήριο να παραπέμψει το σύνολο των εμπλεκόμενων, παρέπεμψε μόνο 23 για να δικαστούν. Υστερα από πολύ καιρό το δικαστήριο της Νυρεμβέργης εξέδωσε την εξής απόφαση: Από τις εκατοντάδες χιλιάδες Φασιστικό-Ναζί που ίδρυσαν το κόμμα και έδρασαν από κέραιες θέσεις κλειδιά, για τη δημιουργία, τη στήριξη του Γ! Ράϊχ, και την διεξαγωγή αυτού κατ' εξοχήν εγκληματικού και απάνθρωπου πολέμου, καταδίκασε: μόνο (13) εις θάνατο δια αποχθονισμού, σε ισόδια (3), δύο (2) σε είκοση χρόνια φυλακή, ενα (1) σε δεκαπέντε ένα (1)σε δέκα και αθώωσε τρις(3)

Για να λειτουργήσει το «στιγμαίο αδίκημα» αποτελεσματικά όπως το είχαν προγραμματίσει οι Αγγλό-Αμερικάνοι όλοι οι κατηγορούμενοι ισχυρίστηκαν (με λίγη...) «οτι ο Χίτλερ έπαιρνε ΜΟΜΟΣ του τις όποιες αποφάσεις αφορούσαν τον πόλεμο και την διεξαγωγή του πολέμου.

Αυτοί δεν ηταν παρά θαυμαστές και πιστοί συνεργάτες του Χίτλερ...». Κάτι παρόμοιο βιώσαμε και στη δίκη των χουντικών!

Θα διαπιστώσει ακόμα, τον λυσσαλαίο ανταγωνισμό των Μεγάλων Δυνάμεων, να ελέγξουν χωροταξικά αυτό το βράχο-σταυροδρόμι του κόσμου και πολιτικό-οικονομικά το λαό μας. Ετσι λοιπόν, η επιδίωξη των μεγάλων δυνάμεων να ελέγξουν χωροταξικά το βράχο και πολιτικό-οικονομικά το λαό, και η άρνηση της εκάστοτε άρχουσας τάξης, να μην θέλει να αντλήσει την εξουσία απ το λαό, οδήγησε στη συνταύτιση και την ταύτιση και αυτή στη διαπλοκή των συμφερόντων της εκάστοτε άρχουσας τάξης με τις ξένες δυνάμεις. Από τα πανάρχαια ακόμα χρόνια αυτή η ταύτιση των συμφερόντων, είναι η αιτία που μαστίζεται και κατατρύχεται από τους διχασμούς και τους εμφυλίους πολέμους η χώρα και πληρώνει τις βαρύτατες συνέπειες σε αίμα και καταστροφές ο λαός.

Με αρχής γενόμενη απ το 371, με περσικό δάνειο οι Θηβαίοι να εξολοθρέψουν τους Σπαρτιάτες στα Λεύκτρα και το 362 στη Μαντινεία. Με όπλα περσικά, έγινε η πιό φοβερή μάχη-σφαγή ανάμεσα σε Θηβαίους, Σπαρτιάτες, Αθηναίους, Ηλείους, Αχαιούς και Μαντίνειους, που ενώ αποδεκατίστηκαν, αυτή η σφοδρύ σύγκρουση τελείωσε χωρίς κάποιος να νικήσει και όπως πάντα τα οφέλη τα καρπώθηκαν οι ξένοι.

Αυτά όσον αφορά το απώτερο παρελθόν. Δυστυχώς και η Νεοελληνική ιστορία απ το 1821 και μετά, λαός και χώρα και κυρίως η άρχουσα τάξη (Αγία τριάδα που προέκυψε απ τον ιστορικό συμβιβασμό), δεν θέλησε να στηριχθεί στο Ραγιά, γεγονός που θα της έδινε τη δυνατότητα να συνεργασθεί με τις μεγάλες δυνάμεις, έτσι ώστε να κόψει τον ομφάλιο λώρο της εξάρτησης. Κατέφυγε εκ νέου στα δάνεια και τα όπλα.

Τα δάνεια «ανεξαρτησίας» όπως τα ονόμασαν με αποτέλεσμα πριν καλά-καλά να διαμορφωθεί και να σταθεροποιηθεί η κρατική οντότητα να αρχίσουν οι εμφύλιοι πόλεμοι του 1823, και του 1824. Να βρεθεί η Νεοσύστατη Ελλάδα με δυο Εκτελεστικά Σώματα και δυο Βουλές και η μέσω των δανείων αποδοχή της μοναρχίας, που έκτοτε αποτελούσε τον φύλακα άγγελο και εγγυητή των ξένων συμφερόντων, σε σημείο που οχι μόνο να μην ολοκληρωθεί η λύτρωση και των άλλων ελληνικών περιοχών : Κύπρος, Δωδεκάνησα και Ανατολική Θράκη και δικαίωμα στα Δαρδανέλια, αλλά και να παραχωρούν και εθνικά εδάφη, όπως παρέδωσε ο Βασιλιάς Κωσταντίνος το Ρούπελ και την Καβάλα στους Βουλγάρους.

Τα δάνεια ενώ έχουν πάντα τον τίτλο της «ανεξαρτησίας» χρησιμοποιήθηκαν για να πολεμήσουν με αυτά τους ακτήμονες Ραγιάδες, που έκαναν τον αγώνα και έχυσαν το αίμα στην σώμα με σώμα αναμέτρηση, με τους υπεράριθμους και άρτια εξοπλισμένους Τούρκους και τους κάθε είδους Νενέκους, να εξοντώσουν όσους οπλαρχηγούς, είχαν συμπαραταχθεί με τους Ραγιάδες. Με αίτημα να μοιρασθεί η τούρκικη απελευθερωμένη Γη.

Και αργότερα οι αλλεπάλληλες δικτατορίες, οι στρατιωτικοί Νόμοι, τα στρατιωτικά και κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, οι ταξικοί εκλογικοί Νόμοι, τα εκλογικά μαγειρεύματα, η βία, η νοθεία, οι διχασμοί : όπως τα Νοεμβριανά το 1916, της Μικρασιατικής καταστροφής το 1922, του Στριμόνο το Μάη του 1935 και το Δεκέμβρη του 1944, όπου η απροκάλυπτη, ωμή και βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, οδήγησε τη χώρα για τα δικά τους συμφέροντα στον εμφύλιο, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία με τις γνωστές συνέπειες σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές.

Οι δικτατορίες, οι στρατιωτικοί Νόμοι και τα έκτακτα μέτρα δεν γίνονται μόνο για να «εμπεδώσουν» μια προσωρινή κατάσταση. Γίνονται για να καταγράψουν υποθήκες στη σκέψη-συνείδηση-του λαού για μακρόχρονη σιωπή και παραίτηση από διεκδικήσεις και δικαιώματα. Γίνονται με την προοπτική να αντέξουν στο χρόνο. Τόσο που όταν αρχίσει ο λαός να διεκδικεί να γίνει η επόμενη δικτατορία.

Ο ελληνικός λαό ακόμα, παρά τα μεγαλόστομα λόγια για ελευθερία, δημοκρατία και ανθρώπινα δικαιώματα από τη συγκρότηση ακόμα του Ελληνικού κράτους, λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με την Αγία τριάδα, και μέσου του συμβιβασμού την πρόσδεση της Νεογέννητης Ελλάδας στη μέγγενη και το άρμα των Αγγλων, οχι μόνο δεν γνώρισε-βίωσε τη

δημοκρατία και τα Ανθρώπινα δικαιώματα, αλλά ούτε και να σκέπτεται ελεύθερα και δημοκρατικά του έχουν επιτρέψει, γι' αυτό και δεν έχει λόγω. Δεν έχει ρήτορες. Τη σκέψη που παράγει τον λόγω, του την έχουν αφαιρέσει με τις δικτατορίες τα κάθε είδους πραξικοπήματα και έκτακτα μέτρα.

Το «Στοχά Σου Και Αρκεί» δεν ισχύει ακόμα για το λαό μας, πολύ περισσότερο δεν ισχύει το :«Οποιος Στοχάζεται Ελεύθερα Στοχάζεται Σωστά», δεν λειτούργησε σαν αξίωμα. Και δεν λειτούργησε γιατί όσες φορές (και δεν ηταν λίγες) προσπάθησε την ενδόμυχη σκέψη να την μετουσιώσει σε λόγω, για δημοκρατία και δικαιώματα και μια ανεξάρτητη, αξιοπρεπή θέση της πατρίδας μας στη χωρία των λαών του κόσμου, αποδεκτή και σεβαστή από φίλους και εχθρούς. Το κόστος που πλήρωσε σαν άτομα, λαός και χώρα ηταν τεράστιο και παραδειγματικό, έτσι ώστε οχι μόνο να μην ξανά αρθρώσει λόγω, αλλά και να σκέφτεται ακόμα τέτοια «κακά και μεγάλα»πράγματα. Πράγματα που μόνο οι «ειδικοί» και οι «μεγάλοι» μπορούν, ξεχνώντας πώς πάντα υπήρξαν και θα υπάρχουν γνήσιοι και αυθεντικοί λαϊκοί ηγέτες, ίσως και συχνά ανώτεροι.

Ηγέτες που οχι μόνο δεν τους δέχθηκε, στη χωρία του κοινωνικό-πολιτικού γίγνεσθαι, όταν δεν δέχθηκαν να γίνουν συνειδητά όργανα τους, αλλα τους περιφρόνησε ή και γελοιοποίησε και κατά προτίμηση τους απειλεί, τους φυλακίζει τους καταδικάζει σε θάνατο ή και τους δολοφονεί ακόμα. Η παγκόσμια ιστορία είναι γεμάτη από εξαφανίσεις και δολοφονίες λαϊκών ηγετών. Και στη χώρα μας δεν είναι λίγα τα φαινόμενα αυτά.

Ετσι πορεύτηκε δυο σχεδόν αιώνες τώρα η χώρα μας, χωρίς οράματα Εθνικής Λευτεριάς, χωρίς συλλογικό στόχο. Στόχο που να συγκινεί, να ενεργοποιεί και να θέτει σε κίνηση το σύνολο των δυνάμεων του τόπου. Ο λαός στην προσπάθεια αυτή, οχι μόνο έκανε πολλά, αλλα πολύ περισσότερα απ ό,τι του αναλογούσαν, μήπως και η μοίρα «αλλάξει περπάτημα». Το κατεστημένο προς ένα στόχο που να γίνει ελπίδα για το αύριο. Πάντα όμως συνάντησε την οργανωμένη αντίδραση της Αγίας τριάδας και των ξένων υποστηρικτών της.

Η κατοχή ηταν μια μεγάλη πρόκληση. Δεν καρποφόρησε όμως, γιατί ο Δεκέμβρης και ο εμφύλιος ηταν τόσο ο ένας, τόσο και ο άλλος δρομολογημένοι να δολοφονήσουν και αυτή τη φορά τα οράματα που θα αξιοποιούσαν τη συλλογική προσπάθεια και ομοψυχία, που είχε επιτευχθεί στη διάρκεια της Αντίστασης. Μια προσπάθεια πλούσια σε οράματα και ιδανικά που θα έβγαζε η χώρα απ το τέλμα της εξάρτησης και την κοινωνικό-οικονομική καθυστέρηση. Ετσι, χωρίς όραμα και συνεκτική συλλογική προσπάθεια, ο λαός οδηγήθηκε στον εφησυχασμό, την παράλυση και τη διάλυση.

Τη διάλυση αυτή και τη δημαγωγία την ήθελα η Δεξιά, οχι μόνο για να κυβέρνηση, αλλα να κυβερνήσει ελλείψει προγράμματος και κόμματος ακόμα. Με τη δημαγωγία όπως παραδοσιακά ανέκαθεν εκφράζονταν. Και για να αντέξει στο χρόνο η δημαγωγία η Δεξιά όπως και αν λέγεται (Λαϊκό κόμμα, Ελληνικός Συναγερμός Εθνική Ριζοσπαστική Ενωση=ΕΡΕ, Νέα Δημοκρατία…), κυβερνούσε μόνιμα ή σχεδόν μόνιμα την Ελλάδα μέχρι το 1981. Ασφαλώς το γεγονός αυτό δεν ηταν τυχαίο.

Και σήμερα όλοι οι κρατικοί, «νόμιμοι» και παράνομοι μηχανισμοί είναι επανδρωμένοι από ανθρώπους με ακροδεξιές αντιλήψεις. Από ανθρώπους που θεωρούν τον εαυτό τους θεματοφύλακες των δεξιών και ακροδεξιών ιερών και οσίων. Που θεωρούν την Ελλάδα κτήμα τους. Από ανθρώπους που εκτός του ότι θα παρεμβάλουν προσχώματα στην όποια αλλαγή και πρόοδο, όταν αυτοί κρίνουν οτι διατρέχουν τον παραμικρό κίνδυνο αυτά τα ιερά και τα όσια προκειμένου να τα «προστατεύσουν» απ τα όποια μιάσματα κάποια Αυγή...

Κανένας βέβαια, δεν μπορεί να αρνηθεί οτι η δημαγωγία λειτουργεί δραστικά καλύπτοντας εν μέρει τα κοινωνικά αίτια σε σημείο που να ψηφίζουν εργάτες, νέοι , φτωχά λαϊκά στρώματα και άνεργοι αντί για την Αριστερά οπού παραδοσιακά εκφράζονταν την Δεξιά. Για να μπούμε στην καρδιά του προβλήματος πρέπει να αναρωτηθεί ο καθένας γιατί πιάνει η δημαγωγία, η να θεωρήσουμε πρωτογενή αιτία το διαίρει βασίλευε, τη δημαγωγία, τον λαϊκισμό και να αρνηθούμε κατηγορηματικά οτι η Δεξιά, και σε ό,τι αφορά την ΕΡΕ, οτι ο Καραμανλής ηταν ο γόης, κάτι σαν ο μάγος της φυλής. Ο μάγος, που σαγηνεύει και υπνοτίζει τον κόσμο. Δεν υπάρχουν μάγοι και γόητες στην πολιτική. Ειναι ο δεξιός δημαγωγικός λόγος που μεγενθύνει την ανασφάλεια, αλλα

και αποτέλεσμα της εύνοιας που έδειχναν για τη Δεξιά η Εκκλησία, ο λεγόμενος «συμμαχικός» παράγοντας, τα Ανάκτορα, ο στρατός, τα Σώματα Ασφαλείας, οι πολυάριθμοι παρακρατικοί μηχανισμοί, η Ελληνική και η ξένη κεφαλαιοκρατία, το ΝΑΤΟ και ο 6ος αμερικανικός στόλος. Που έλυνε τα…

Αυτοί και πολλοί άλλοι παράγοντες: έκτακτα μέτρα, οι εξορίες, οι γεμάτες φυλακές, τα πιστοποιητικά εθνικοφροσύνης και κοινωνικών φρονημάτων, η βία, η τρομοκρατία κλπ, είναι που συνέβαλαν στο να ακούει κανείς (όπως συναίβει σε μένα) στα καφενεία των χωριών σε παρέες που συζητώντας πολιτικά να λέει κάποιος: «Βρε, πως τα κατάφεραν....Ενώ όλοι έχουμε, τα ίδια προβλήματα, τις ίδιες απόψεις και ιδέες και όμως θα ψηφίσουμε διαφορετικό κόμμα απ αυτό που μας εκφράζει!».

Και κάποια μέρα του 1958, που η τρισκατάρατη Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ), έγινε αξιωματική αντιπολίτευση, φτάσαμε στη φράση του κ Καραμανλή: «Εξω πάμε καλά, μέσα δεν πάμε» και αργότερα στο «επιτέλους ποιος κυβερνά αυτόν τον τόπο» Και επειδή «μέσα δεν πηγαίναμε καλά», οι έξω «φίλοι και σύμμαχοι» ανέθεσαν στους Συνταγματάρχες, να βάλουν για εφτά χρόνια το λαό στο γύψο και να γυρίσουν την πολιτική, οικονομική και κοινωνική ζωή της Ελλάδας μισό αιώνα πίσω. Να σταματήσει-μπλοκαριστεί η σύνδεση της χώρας με την Ευρωπαϊκή Κοινότητα και να μας μείνουν καπέλο όλοι οι νόμοι δικτατορικού περιεχομένου με αποκορύφωμα την ιοθέτηση του «στιγμαίο» με τον οποίο και στο μέλλον θα δικάζουμε τους δικτάτορες. Πάντα συνεπώς έξωθεν η «σωτηρία» της Ελλάδας και η παραμονή της άρχουσας τάξης στην εξουσία!

Η κατοχή εκτός του οτι ηταν μια μεγάλη πρόκληση, ηταν και μια μεγάλη ευκαιρία να απαλλαγή η χώρα μας απ την ξένη εξάρτηση. Για πρώτη φορά ο λαός ξεφεύγοντας απ τη μέγκενη της εξάρτησης εσωτερική και εξωτερική συσπειρώθηκε στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, βέβαιος οτι μετά την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρεις κατακτητές, θα γίνει κύριος και αφέντης στον τόπο του. Για να πετύχει αυτόν τον εθνικό στόχο έκανε όλων των ειδών τις θυσίες.

Ομως την επόμενη της απελευθέρωσης της χώρας, ο νικητής λαός δεν διαπραγματεύονταν με την άλλη έστω άποψη ή δύναμη «Ελέω θεού ελληνική ηγεσία»,γιατί τέτοια «ηγεσία» δεν υπήρχε. Βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ξένης, μεγάλης χώρας. Μιας χώρας που απ το 1821 και μετά έλεγχε οικονομικό-πολιτικά και κοινωνικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπότην απειλή μιάς ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης.

Με μια αυτοκρατορική δύναμη που στο μεταξύ απ τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριες δυνάμεις. Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε απ τα πολεμικά μέτωπα, ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης και βάση σχεδίου αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιοτροποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινορθώσει την μοναρχία στην Ελλάδα.

Τη μοναρχία που σχεδίασε και επέβαλε το 1936 τη Βασιλό-Ματαξική Φασιστικού τύπου δικτατορία και εγκατάλειψε, πολύ πριν την κατοχή της χώρας. Τη μοναρχία που όλες οι εσωτερικές πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις, ακόμα και οι Ηρακλείς του στέμματος όπως ο Ζέρβας, είχαν αποκηρύξει! Τη μοναρχία που ο Τσώρτσιλ έδωσε εντολή στον Παπανδρέου, να τον πάρει μαζί του ερχόμενος στις 18/10/44.στην Απελευθερωμένη Αθήνα, Βέβαια, ο Παπανδρέου που γνώριζε τα αντί μοναρχικά αισθήματα του λαού δεν το τόλμησε. Ομως οι Αγγλοι τον ήθελαν σαν τον στυλοβάτη των συμφερόντων τους.

Ετσι, όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα και την πολιτική επιρροή που διατηρούσε του ΕΑΜ παρά την παράδοση των όπλων: τόσο και οι Κυβερνήσει του στηρίζονταν απ τους Αγγλους, άλλο τόσο η άρχουσα τάξη συναποφάσισαν ότι μόνο με μια κινητοποίηση σε πανστρατιά μέσω της Δωρικής ΑΤΑ που τόσο συνέβαλαν να περιορίσουν την φυσιολογική ανάπτυξη της Εθνικής Αντίστασης. Και είναι αυτοί που εμπόδισαν ως ένα βαθμό συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές να μην υπάρχουν μερικές ακόμα χιλιάδες Γερμανοί στο Διόνυσο, μα και να επιστρέψου περισσότεροι από όσους έπρεπε στη Γερμανία.

Αυτό λοιπόν, το μοιραίο και αποτρόπαιο φονικό εργαλείο να επανήλθε στη ζωή των Ελλήνων. Που στη διάρκεια της κατοχής και μετά Μόνο η λέξη η Ατις, Η ΑΤΗ΄Σ θα μπορούσε να ερμηνεύσει τον μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο, που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν είχαν θεοποιήσει, αυτήν λάτρευαν και δόξαζαν, από αυτήν ζούσαν Αυτή προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ηταν αυτή του φόνου και της καταστροφής. Από αυτήν την κυβερνητική ΑΤΑ: έπαιρναν τις εντολές από τις **ΔΟΤΕΣ** πρώτα και τις Εκλεγμένες μετά τους κυβερνήσεις που τους θόλωνε το Νου, η θεά της καταστροφής. Τα θύματα της οργανωμένης ΑΤΑΣ ειναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...».Τη Θεά της καταστροφής, λοιπόν, ζήσαμε. Αίτια απερίσκεπτων πράξεων και οι συνέπειες της απερισκεψίας...».

Δολοφονούσαν αυτούς που εκτός από την ομοψυχία, είχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος απέναντι στο συνάνθρωπο και τον σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν, και η καταστροφή. Ο φόνος των ανθρώπων πληρωμένος με το κομμάτι και η καταστροφή της Ελλάδας ανταμοιβώμενη ηταν το περιεχόμενό της…

Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιο πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ηταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημων πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονεία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων. Των ορίων, που διέπουν τις ανθρώπινες ιδέες και πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».
Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να **ΑΛΕΣΟΥΝ** μέσω της Δωρικής ΑΤΑΣ, τους αγωνιστές και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου, ο οποίος πληθυσμός είχε ήδη υποστεί τα πάνδεινα στην κατοχή από τους κατακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα από τις επιδρομές των συμμοριών της ΑΤΑ.

Χωριά καίγονταν, γυναίκες βιάζονταν μπροστά στους οικείους και τους χωρικούς και τα κορίτσια κουρεύονταν. Αμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν και έλεγαν στην οικογένεια: Πάρτε τον, κάντε του κόλυβα και κλειστό το στόμα. Γιατί…Γεγονός που δείχνει ότι τα βιβλία που γράφτηκαν για την Αντίσταση ενώ διατείνονται ότι έγραψαν την κατοχική ιστορία πώρο απέχουν τα διαδραματιζόμενα ιστορικά γεγονότα της κατοχής και για την έναρξη του εμφυλίου.

Χιλιάδες πολίτες που είχαν αρχίσει να αναστήνουν το νοικοκυριό με τα απομεινάρια από τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν ομαδικά στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Αλλοι κατά χιλιάδες εγκαταλείπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και, κατέφευγαν σε άθλια κατάσταση πρόσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Αυτήν την ιδιόμορφη και ιδιότυπη τρομοκρατία, όχι μόνο την ανέχθηκαν, αλλα και την οργάνωσε το επίσημο κράτος. Το κράτος , συνεπικορούμενο από τους συμμάχους που στις 4 του Δεκέμβρη, με την απρόκλητη ένοπλη επέμβαση και την ενεργό συμμετοχή της ΑΤΑ απελευθέρωσαν την Ελλάδα από τους Ελληνες…Και σε συνέχεια άνοιξα το δρόμο του εμφυλίου

Η άρχουσα τάξη εφόσον δεν θέλησε να πάρει μέρος στην Αντίσταση και κυρίως αφού, μετά την απελευθέρωση, δεν θέλησε να συνταχθεί με τον φύση σύμμαχό της λαό, ηταν υποχρεωμένη να καταφύγει στην παλιά συνταγή: Να υποταχθεί εκ νέου στος ξένους και τη βία. Βία, στρατό, μισθοφόρους και συμμορίες και κυρίως όπλα, όλο και περισσότερες συμμορίες και όπλα, που στο εξής θα γίνουν το πιο βολικό και το πιο ενδεδειγμένο μέσο υποταγής στους ξένους και επικερδής επιχείρηση για τους συμμορίτες. Για να εξασφαλίσει τα όπλα ξαναμπήκε η χώρα εκ νέου κάτω από ένα ιδιότυπο καθεστώς πολιτικής και οικονομικής ομηρίας.

Μια χώρα που έβγαινε από μια 4χρονη δικτατορία, από ένα εξάμηνο πόλεμο και μια 4χρονη τριπλή κατοχή. Μια χώρα καταστραμένη και οικονομικά καταχρεωμένη και με μηδαμινά εισοδήματα, αντί να ξεκινήσει μια πανελλαδική εκστρατεία για την αναδιοργάνωσης της παραγωγικής μηχανής, αντί για αυτό μπαίνει στο φαύλο κύκλο των όπλων, και την με όλα τα μέσα παραγωγή και αναζήτηση του εσωτερικού «εχθρού». Κάθε μέρα που περνά οργανώνεται και επεκτείνεται με γεωμετρική πρόοδο ένας αυτόνομος, παντοδύναμος στρατιωτικός και παραστρατιωτικός και παρασιτικός μηχανισμός συμμοριών σφικτά-γκαλιασμένος με τον κρατικό

μηχανισμό, που οχι μόνο θα δολοφονούσαν την εθνική ομοψυχία, που με τόσους κόπους και θυσίες επιτεύθηκε, αλλα θα σώρευε, νέα ερείπια και τάφους στους ήδη αμέτρητους. Θα προστεθούν στα 57 κατοχικά ολοκαυτώματα χωριών και τις δεκάδες μαρτυρικές πόλεις καινούρια ολοκαυτώματα. Θα απογυμνώσει την ύπαιθρο από τον πληθυσμό για να σταλεί μετά τη «νίκη» όλος ο ενεργός πληθυσμός της χώρα στα σκλαβοπάζαρα του κόσμου.

Η απόλυτη επικράτηση της παράταξης των ισχυρών, στο εσωτερικό και το εξωτερικό προσκήνιο, οδήγησε σε ξεκάθαρες λύσεις. Το προϊόν της νίκης έπρεπε να διασφαλιστεί με τον πιο σαφή και πληρέστερο δυνατό τρόπο. Στο πλευρό του στρατού, των φανερών και κρυφών μηχανισμών του, το Παλάτι συνέχισε να διαδραματίζει (όπως ο Τσώρτσιν έταξε) τον δικό του πανίσχυρο παρεμβατικό ρόλο. Στην κοινοβουλευτική διαμάχη προβάλλονταν ισχυρές και δυναμικές οι σκιές αυτών των πανίσχυρων εξουσιών πίσω απ την καθορισμένη θέληση του λαού εξουσία.

Η πολύ προβαλλόμενη και επικαλούμενη μεταπολεμική κοινοβουλευτική δημοκρατία, οχι μόνο ηταν μια επίφαση στην χειρότερη μορφή της, αφού στηρίζονταν στην προστασία του 6ου Στόλου και τα έκτακτα μέτρα, αλλα και μας κληροδότησε σαν κεφάλαιο κοινοβουλευτικού βίου όλες τις στρευλώσεις, παρανομίες και παραβιάσεις που βιώνουμε και σήμερα ακόμα τα κατάλοιπα της στο κοινοβουλευτικό βίο της χώρας.

Στην πλευρά των ηττημένων το παιχνίδι των μηχανισμών- των παράνομων οργανώσεων, των γιαφκών και των ασυρμάτων-παρά το κόστος σε στελέχη και αναποτελεσματικό τρόπο δράσης, κράτησε αρκετόν καιρό προς δόξα του κ Ρακινζή και Πανόπουλου, που θέλονταν την συνέχιση αυτής της κοντόφθαλμης και αλλοπρόσαλης πολιτικής του ΚΚΕ, έστελναν κάθε νύχτα τα «ένδοξα» συνεργεία τους να τοιχοκωλούν τις αφίσες με το σύνθημα τα «όπλα παραπόδα» που οχι μόνο αποπροσανατόλιζαν και απογοήτευαν το λαό και τους αγωνιστές συνέβαλαν και στο να διατηρηθούν σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα.

Η μεταπολεμική ιεράρχιση της κοινωνίας και η κατανομή του παραγόμενου απ τη σκληρή δουλειά των ανθρώπων πλούτου, εξακολουθούσαν να είναι άδικες και προκαλούσαν αντιδράσεις. Η Μετέ εμφυλιοπολεμική Αριστερά δομήθηκε με βάση αυτές τις αντιθέσεις. Η επιτυχίας της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς (ΕΔΑ) στις δύσκολες συνθήκες της 10ετίας του 1950 αποτέλεσε έκπληξη, ακόμα και στην ηγεσία του ΚΚΕ, που αλληλοσπαράσσονταν μετά την ήττα, στους τόπους εξορίας τους. Οι αντιδράσεις αυτές οδήγησαν σε πόλωση.

Η πόλωση αυτή όμως δεν οδήγησε σε νέο γύρο θερμής αναμέτρησης, που τόσο ήθελε η βασίλισσα φρειδερίκη. Δεν χρειάζονταν άλλωστε. Η μετ'εμφυλιοπολεμική Αριστερά και οι κομμουνιστές της ανανέωσης εξακολουθούσαν να πιστεύουν και αγωνίζονταν όπως και στην κατοχή και διεκδικούσαν την εξουσία με την συγκατάθεση και την ψήφο του λαού.

Ο δυτικός κόσμος όμως ηταν αρκετά ισχυρός ώστε να διαθέτει πολλές άλλες δικλίδες ασφαλείας προκειμένου να αποφύγει την πολιτική αναμέτρηση με το λαϊκό κίνημα. Μια τέτοια δικλίδα ηταν η δυνατότητα μετακίνησης εργατικού δυναμικού. Την εποχή που η Αριστερά κέρδιζε τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης στην κοινοβουλευτική πλευρά της ελληνικής πολιτικής εξουσίας, η άρχουσα τάξη μέσο της μετακίνησης των πληθυσμών (μετανάστευση) άδειασε την Ελλάδα από τα εργατικά αριστερά χέρια που δεν μπορούσε να απορροφήσει η εγχώρια υπό αμερικάνικη εποπτεία ανάπτυξη. Η μετανάστευση στα ορυχεία του Βελγίου και τα εργοστάσια της Δυτικής Γερμανίας, μα και εκτός Ευρώπης, εκτός του ότι απορρόφησε τη συσσωρευμένη ένταση επέδρασε καταλυτικά στις κοινωνικό-πολιτικές εξελίξεις της χώρας.

Η Ελλαδα κοιοφορούσε, γεννούσε, γαλουχούσε, ανάτρεφε, διαπαιδαγωγούσε και μόρφωνε στο βαθμό που μπορούσε τα ελληνόπουλα. Και η εξουσία ανίκανη όντας να αξιοποιήσει αυτά που με τόσο κόστος παραγόμενα εργατικά χέρια, προκειμένου να μην αλλάξουν οι πολιτικό-κοινωνικό-οικονομικοί συσχετισμοί και για να εκτονώσει την συσσωρευμένη ένταση, έχωσε στα έγκατα της γης και έστειλε στα πέρατα του κόσμου το άνθος της Ελλάδας. Με την ενέργεια αυτή η αχόρταγη για εξουσία και κέρδη άρχουσα τάξη ερήμωσε την ύπαιθρο και μετέτρεψε την Ελλάδα σε χώρα γερόντων.

Για άλλη μια φορά η άρχουσα τάξη σκέφτηκε μόνο τον εαυτό της, την εξουσία και το κέρδος. Πολλοί προκειμένου να δικαιολογήσουν αυτό το τρίτο στη σειρά νέο ειδεχθές έγκλημα, (κατοχή, εμφύλιος) προβάλουν το επιχείρημα οτι οι μετανάστες με τα εμβάσματα οχι μόνο έσωσαν την Ελλάδα απ την καταστροφή αλλα συνέβαλλαν και στη κοινωνικό-οικονομική της ανάπτυξη. Αν όχι όλοι, αρκετοί γνωρίζουμε πιο είναι το κόστος της παραγωγής ενός ανθρώπου μέχρις ότου να φτάσει σε παραγωγική διαδικασία. Οσο για τα εμβάσματα των μεταναστών, δεν είχαν το μέγεθος να επενδυθούν παραγωγικά-αναπτυσιακά.

Ούτε τα ποσά ηταν τόσο μεγάλα, μα ούτε και οι άνθρωποι που άφησαν πίσω οι μετανάστες ηταν σε θέση να τα χρησιμοποιήσουν παραγωγικά. Τα εμβάσματα στο μεγαλύτερο μέρος τους διατηρούσαν στη ζωή τη φαμίλια που άφησαν πίσω και το πολύ πολύ να αγόρασαν και κάποιο διαμέρισμα ή μαγαζί. Σε αυτό ακριβώς το γεγονός οφείλεται το μεγάλο ποσοστό της ιδιοκατοίκησης που υπάρχει στη χώρα μας πάντα σε συνδυασμό με την άναρχη δόμηση και την εγκληματική αντιπαροχή…Που έκτισε όλα τα μπαζομένα ρεύματα. Ρεύματα που σήμερα φαίνεται η απάτη των…

Ο μετανάστης όμως όταν κλείσει ο κύκλος της παραγωγικής του ικανότητας, επικαλούμενος το Νόστο, θα επιστρέψει στην πατρίδα και τότε η πολιτεία που λόγω ανικανότητας να αξιοποιήσει αυτή τη παραγωγική περίοδο, θα υποχρεωθεί εκ των πραγμάτων να επενδύσει για δεύτερη φορά να εξασφαλίσει της φαρμακευτικής και Νοσοκομειακής περίθαλψης και όταν πεθάνει να του κάνει την κηδεία, τα μνημόσυνα κλπ. Βέβαια το θέμα μετανάστευση όσον αφορά τα αίτια που την επιβάλουν και οι συνέπειες είναι ένα πολύ σοβαρό θέμα και σαν τέτοιο χρειάζεται εκτεταμένη ανάλυση που δεν εξαντλείται σε δυο παραγράφους.

Και επειδή για όλα τα κακά και τα άσχημα που έχει υποστεί η χώρα και ο λαός, η άρχουσα τάξη και η εθνικόφρον παράταξη, έχει μετακύλησει την ευθύνη στους τρισκατάρατους, τους «άθεους» και αντίχριστούς, τους απάτριδες, ξενοκίνητους και ανεύθυνους ακόμα για τη χώρα και το λαό κομμουνιστές. Αναρωτιέται εύλογα κανείς γιατί η άρχουσα τάξη και η εθνικόφρον παράταξη άφησαν να οδηγηθούν τα πράγματα σε όλα αυτά τα κακά και άσχημα για τη χώρα και το λαό; Γιατί την ευθύνη που καταλογίζουν εξ ολοκλήρου στους κομμουνιστές και την Αριστερά γενικότερα; Αλήθεια πια προσπάθεια έκανε η άρχουσα τάξη και η εθνικόφρον παράταξη να μην στοιχίσει τόσο ακριβά σε νεκρούς και καταστροφές η κατοχή, αλλά συμμετείχαν και αυτοί στην σε αυτήν την καταστροφική πορεία; Η γιατί δεν οργάνωσε και αυτή όπως έκαναν οι άρχουσες τάξεις της Ευρώπης Εθνική Αντίσταση.

Γιατί αντί για Αντίσταση οργάνωσε τα Τάγματα Ασφαλείας και όλους τους άλλους εθνοϊσμούς για την πολεμήσει σε συμπαράταξη και αγαστή συνεργασία με τους ούνους κατακτητές την Αντίσταση; Την Αντίσταση που οργάνωσε ο λαός με πρωτοβουλία των κομμουνιστών; Γιατί δέχθηκε αδιαμαρτύρητα την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 44, αφού γνώριζε οτι ο Κόκκινος στρατός που μπορούσε να βάλει σε κίνδυνο την εξουσία που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ της παρέδωσε στις 12 του Οκτώβρη του 44 ύστερα από συμφωνία ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις, οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραβίαζε τα ελληνικά σύνορα και των Αμερικανών την άνοιξη του 1947; Γιατί έκανε τα πάντα προκειμένου να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο τη στιγμή που κανένας, μα κανένας δεν της αμφισβητούσε την εξουσία; Τι έκανε σαν τάξη εξουσίας να μην φτάσουμε στον εμφύλιο;

Στηριγμένη στα αγγλικά όπλα είχε αναδιοργανώσει τους μηχανισμούς του κράτους, το στρατό, τα σώματα ασφάλεια και το υπέρογκο παρακράτος. Και αφού φτάσαμε για ποιόν ακριβώς λόγω στάθηκε τόσο σκληρή και αμίλητη απέναντι στους ιδελογικούς της αντιπάλους; Τη στιγμή που χρησιμοποιούσε τις βόμβες Ναπάλμ και ερήμωνε την ύπαιθρο χώρα, που έστελνε στα εκτελεστικά αποσπάσματα τα αμούστακα παιδιά αδιάκριτα απ φύλο δεν σκέφθηκε ούτε μια στιγμή την καημένη την Ελλάδα και τους Ελληνες;

Η ταύτιση των συμφερόντων της εκάστοτε άρχουσας τάξης με αυτά των ξένων δυνάμεων, οδηγεί στην εξάρτηση και την πρόσδεση στο δικό τους πολιτικό-στρατιωτικό άρμα. Με βάση αυτήν την αρχή και τις διαμορφωμένες δομές, που αμοιβαία υπάρχουν ανάμεσα με τις όποιες ξένες δυνάμεις, ο εμφύλιος πόλεμος είναι το βασικό στρατηγικό μέσο και εργαλείο ύπαρξης και

παραμονής στην εξουσία των αντιδραστικών δυνάμεων και της ακροδεξιάς, που ηταν ο εκπρόσωπος της ολιγαρχίας. Ο εμφύλιος πόλεμος είναι συστατικό των εξαρτημένων χωρών. Κάθε φορά που ο λαός προσπαθεί να απαγγιστρωθεί απ την εξάρτηση και να κατακτήσει την Εθνική του Ανεξαρτησία, κάνει την εμφάνιση η έξωθεν σωτηρία. Στην ίδια αρχή και στρατηγική υποτάσσεται-συνεπάγεται και ο Δεκέμβρης του 1944, και σε συνέχεια ο εμφύλιος πόλεμος και οχι στον κίνδυνο να πάρει πραξικοματικά το ΕΑΜ-ΚΚΕ την εξουσία.

Στο μεταξύ οχι μόνο η ζωή μέρα με την ημέρα γίνεται πιοο δύσκολη όπως και στην κατοχή, αλλά και η κυβένρηση Παπανδρέου, που αρνείται να πάρει οποιδήποτε πρακτικά μέτρα καθαρμού της χώρας από τους συνεργάτες και τους δοσίλογους. Βέβαια, ορισμένος αριθμός απ τους κούϊσλιγκς έχουν συλληφθεί και κλειστεί στις φυλακές Αβέρωφ. Ζουν, μέσα σε συνθήκες ανέσης τόσο σκανδαλώδεις, που η συλληψή τους, μοιάζει περισσότερο με προφύλαξη απ τη λαϊκή οργή, παρά σύλληψη για τα όποια κατοχικά εγκλήματα που τους βαρύνουν.

Οπως και να έχει ο αριθμός των συλληφθέντων είναι γελοίος. Ουσιαστικά τίποτε δεν γίνεται για να απαλλαγούν οι πατριώτες, που έχουν βασανιστεί κατά δεκάδες χιλιάδες, από τη ανυπόφορη συνάντηση στους δρόμους με τους δημίους του: αστυνομικοί με στολή ή πολιτικά, χωροφύλακες, μέλη της οργάνωσης Χ, μέλη του ΕΔΕΣ της Αθήνας ή των ταγμάτων Ασφαλείας, που όπως όλος ο κόσμος έβλεπε και ήξερε φώλιαζαν στα άντρα τους οχυρωμένοι στους στρατώνες, τα αστυνομικά τμήματα και ορισμένα κακόφημα ξενοδοχεία ή είχαν το θράσος να περιφέρονται προκλητικά στους δρόμους και ανακατεμένοι με το πλήθος των διαδηλωτών κατέγραφαν εκ νέου ονόματα συμμετεχόντων για τα περεταίρω...

`Η κάθαρση κατά την κυβέρνηση δεν ηταν κάτι άμεσο, μα ούτε και για αύριο. Αυτή άλλα έχει στο νου της. Θέλει την εξουσία, και για να την πάρει από αυτούς που την έχουν, πρέπει να συνεργασθεί με τις νέες δυνάμεις κατοχής. Επρεπε να οργανωθούν και να συντονιστούν οι προετοιμασίες στρατιωτικές και πολιτικές και κυρίως να μπουν σε κίνηση εκείνοι οι μηχανισμοί που θα οδηγούσαν στη σύγκρουση «με ευθύνη» του ΕΑΜ. Ετσι, ώστε και ο πιο δύσπιστος άνθρωπος να καταπιεί το χάπι, οτι χωρίς την Αγγλική ένοπλη επέμβαση οι κομμουνιστές θα ηταν τώρα εξουσία και τότε αλίμονό τους... Συνεπώς έπρεπε να τους θεωρούν σαν απελευθερωτές και κυρίως να εγκρίνουν όλα τα απαραίτητα μέτρα, όσο σκληρά και απάνθρωπα και είναι. Μέτρα που θα αναγκαστούν να πάρουν προκειμένου να «απελευθερώσουν» την απελευθερωμένη από τον ΕΛΑΣ Ελλάδα: Να απελευθερώσουν Την Ελλάδα, από τους Ελλήνες.

Ετσι, όλο και πιο συχνά, επεισόδια ξεσπούν στους δρόμους, όταν τα θύματα ή οι συγγενείς τους βρίσκονται πρόσωπο με πρόσωπο με ανθρώπους που συνεργαζόμενοι με τους Γερμανού, τους είχαν συλλάβει, τους είχαν βασανίσει οι ίδιοι, εκμεταλλευτεί ασύστολα με υποσχέσεις αποφυλάκισης, ομηρίας ή μη εκτέλεσης αγαπημένων του προσώπων. Με ανθρώπους που ενώ είχαν πάρει το αντίτιμο, δεν αποφυλακίστηκε ο ανθρωπος τους για τον οποίο πούλησαν όσο όσο το σπίτι για να εξασφαλίσουν το αντίτιμο, όμως παρά ταύτα άνθρωπός τους στάλθηκε όμηρος στη Γερμανία ή και εκτελέστηκε και αν ακόμα αποφυλακίστηκε. Ναι και αν ακόμα αποφυλακίστηκε, η Γκεστάπο όμως ήθελε να εκτελεστεί αυτός ο συγκεκριμένος κρατούμενος τον ξανά συνελάμβαναν και τον εκτελούσαν.

Και αυτού ακόμα που με υπόδειξη των παθόντων συλλαμβάνονταν οι βασανιστές, όταν έφταναν στα αστυνομικά τμήματα απελευθερώνονταν τη νύχτα, απ τους αστυνομικούς που τόσον καιρό συνεργάζονταν μαζί τους. Και νάτοι πάλι με άγρυπνο μάτι στην αγορά να καταγράφουν για τα περεταίρω... Δυστυχώς το φαινόμενο της διαπόμπευση ανθρώπων, με ευθύνη της Αντίστασης πρώτα και της επίσημης εξουσίας μετά παρατηρήθηκε και στην πόλη μας. Συγκεκριμένα ένας κάτοικος Βεροίας ονόματι Κατσακιόρης, μέλος κάποιου από τους εθνοϊσμούς, γύριζε οπλισμένος στην πόλη και διατυμπάνιζε στη διαπασών οτι «Η θα το κάνω ελληνικό ή να πάει κατά διαβόλου».

Επειδή εγώ απ τον Απρίλη του 1944 ήμουν στον ΕΛΑΣ και πολύ πριν απελευθερωθεί η Βέροια στις 27 Οκτώβρη 1944, από αρκετές μέρες είχα αποσπαστεί στην ομάδα μεραρχιών που την εποχή εκείνη είχε την έδρα τη Βέροια. Λόγω του είδους της αποστολής, δεν έχω προσωπική

γνώμη για τις ευθύνες που του καταλόγισαν οι συμπολίτες μας και το είδος της κακοποίησης που του έγινε. Απλώς το αναφέρω σαν ιστορικό γεγονός.

Μετά την παράδοση των όπλων και την αποστράτευση του ΕΛΑΣ και της Εθνικής Πολιτοφυλακής Διοικητής της οποίας ηταν στη Βέροια ο Βεροιώτης Δικηγόρος Νικόλαος Χατζής, η ηγεσίας της εδώ Δεξιάς τοπικής οργάνωσης, για να «ανταποδώσει τα ίσα», συνέλλαβε ανάμεσα σε πολλούς άλλους και την Νικόλαο Χατζή,(δεν γνωρίζω με ποια κατηγορία και ούτε έζησα αυτοπροσώπως το γεγονός) και αφού τον κακοποίησαν δεν δίστασαν, κρεμώντας του μια πινακίδα στο λαιμό και μια στην πλάτη (...) να τον γυρίζουν βρίζοντας για μέρες στους κεντρικούς δρόμους της πόλης. Τον διαπόμπευαν, τον χλέβαζαν, τον έφτυναν και τον απειλούσαν οτι... ενώ παράλληλα είχαν προετοιμάσει και την δολοφονία του. Αφού ύστερα από μέρες τελείωσε η διαπόμπευση κλπ, κάποια κοπέλα Βεροιώτισα, ονόματι Καραγιώργου Κορνελία, τον πυροβόλησε με περίστροφο και τον τραυμάτισε.

Δεν ξέρω με ποια δικαιολογία έγιναν αυτά, εκείνο που ξέρω είναι οτι για τα «εγκλήματα» που του καταλόγιζαν δεν καταδικάστηκε απ το στρατοδικείο. Και αφού δεν υπήρχαν στοιχεία επιβαρυντικά στάλθηκε για πολλά χρόνια και αυτός ανάμεσα στις πολλές χιλιάδες εξορία σε ένα απ τα νησιά του Αιγαίου. Λένε ότι την εποχή εκείνη οι εξόριστοι στο κάθε νησί ήταν περισσότεροι, απ τους ίδιους τους κατοίκους!

Στις 13 του Οκτώβρη 44 ο Γιάνης Ζεύγος, μέλος της κεντρική επιτροπής του ΚΚΕ, στο χαιρετισμό που απεύθηνε στη συγκέντρωση για την απελευθέρωση της Αθήνας είπε: «Πολίτες της ηρωϊκής, της αδούλωτης Αθήνας είμαστε πια ελεύθεροι. Ελεύθεροι απευθύνουμε θερμό αντιφασιστικό χαιρετισμό, δημοκρατικό χαιρετισμό σ όλο το μαχόμενο Εθνος. Χαιρετίζουμε τα πρώτα τμήματα της συμμάχου Αγγλίας, που ξανά ήρθαν στην Ελλάδα. Απευθύνομε χαιρετισμό στα μεγάλα σύμμαχα έθνη : Στην Αγγλία, στη Σοβιετική Ενωση, στην Αμερική. Απευθύνομε χαιρετισμό στους ηρωϊκους λαούς της Γιουγκοσλαβίας και στο μεγάλο λαό της Γαλλίας και σ όλους τους λαούς που σ όλο τον κόσμο πολεμάνε ενάντια στο φασισμό.

Σ αυτόν το μεγάλο απελευθερωτικό πόλεμο και η πατρίδα μας, εμείς ο μικρός ηρωϊκός λαός θυσιάσαμε τα πάντα στο βωμό της λευτεριάς. Στα βουνά και τις πόλεις κρατήσαμε ψηλά τον απελευθερωτικό αγώνα. θυσιάσαμε τα χωριά μας, τις πολιτείες, θυσιάσαμε τα πάντα στο βωμό της λευτεριάς. Από το Ελ Αλαμέϊν ως τον Εβρο, χιλιάδες είναι τα θύματά μας, τα αδέρφια μας που έπεσαν για τη λευτεριά. Αιώνια η μνήμη σ όλους τους μάρτυρες που έπεσαν στο βωμό της λευτεριάς...Χάρις στις θυσίες αυτές και στο αίμα αυτό, η τιμή της πατρίδας μας, στάθηκε ψηλά...».

Μέχρις ότου οι Αγγλοι, που τους καλοσόρισε στην ομιλία του ο Ζεύγος, δεν είχαν συγκεντρώσει τις απαραίτητες ένοπλες δυνάμεις και συντονίσει υπό την ηγεσία τους, τους διάφορους εθνοϊσμούς και την ΑΤΑ, όλα αυτά ηταν οχι μόνο αποδεκτά, αλλα αποτελούσαν έπαινο και εθνικό κεφάλαιο. Μετά όμως τη συγκέντρωσή των δυνάμεων και την ένταξη των Ταγμάτων Ασφαλείας και όλων των άλλων εθνοϊσμών στο πανίσχυρο 4ο Αυγουστιανό παρακράτος όλα αυτά ξεχάστηκαν.

Οταν λοιπόν, συντονίστηκαν οι Αγγλικές δυνάμεις με το πανίσχυρο παρακράτος που το διόγκωσε και εξοπλισμένο με βαρύ οπλισμό, όπως αυτό που με αίτησή του ζήτησε ο στρατηγός της χωροφυλακής Ντάκος, η Γκεστάπο για τα δεδομένα της κατοχής και κυρίως όταν τα πράγματα δεν ακολουθούσαν την πορεία που είχε καθορίσει ο Τσιώρτσιλ, αυτά που πριν από λίγες μέρες ηταν προσφορά και θυσίες στο συμμαχικό αγώνα και την Ελλάδα, ως δια μαγείας αποτέλεσαν συμφορά για το λαό και την Ελλάδα και «προδοσία» του συμμαχικού αγώνα!

Και όταν το πολιτικό κόστος απ την ένοπλη επέμβαση για τον Τσώρτσιλ, ηταν μεγάλο για να αμβλύνει τις επιπτώσεις και να μειώσει το μέγεθος της ευθύνης στις 8,12,44 μιλώντας στη βουλή των κοινοτήτων προσπάθησε να πείσει τη βουλή οτι δεν δολοφονεί τον λαό, αλλά οτι προσπαθεί να σώσει το λαό από μια «συμμορία γκάγκστερ εφοδιασμένοι με θανατερά όπλα», έτσι ώστε να έχει τα χέρια λυμένα χαρακτήρισε τον αγώνα του λαού μας οτι τον έκανε μια συμμορία γκάγκστερ ενοώντας το ΕΑΜ-ΕΛΑ-ΕΛΑΝ.

Και λίγο αργότερα με την προτροπή του Τσώρτσιλ, με διαφορετικά λόγια είπε το ίδιο πράγματα που είπε και ο κ Παπανδρέου, ο κατάλληλος πρωθυπουργός για την κάθε κατάλληλη περίπτωση με προκήρυξή του προς στον ΕΛΑΣ:

«Προ είκοσι ημερών στρέψατε τα όπλα εναντίον της πατρίδας. Τα όπλα αυτά τα είχατε πάρει με τη βοήθεια της Μεγάλης μας συμμάχου Αγγλίας, για να τα στρέψετε εναντίον των Γερμανών. Δυστυχώς, οι Γερμανοί έφυγαν και τα όπλα τα στρέψατε εναντίον των συμμάχων μας, οι οποίοι επί τέσσερα (4) χρόνια μας βοήθησαν για να ζήσωμε και οι οποίοι μας προστάτευσαν αφ ότου γίναμε κράτος». Θα έλεγε κανείς ότι δεν δίστασε να μας θυμίσει από πότε «οι Αγγλοι κυβερνούσαν την Ελλάδα». Και αφού ανάφερε ένα σωρό αναλήθειες καλούσε τον ΕΛΑΣ, να παραδοθεί τα όπλα και έκλεισε με τη «φράση το κράτος του νόμου θα επιβληθεί»…

Λέει ο κ Παπανδρέου στην προκήρυξη οτι με τα «όπλα που μας έδωσαν οι σύμμαχοι». Αλήθεια για πια όπλα και για ποια βοήθεια μιλάει ο κ Παπανδρέου; Μα τα όπλα που έδωσαν οι Αγγλοι σε όλη τη διάρκεια της κατοχή ήτνα η σταγόνα στο ωκεανό. που χρειάζονταν να διεξαχθεί αυτός ο τιτάνιος αγώνας. Και αυτά τα ελάχιστα που έδωσαν τα έδιναν με το σταγομόμετρο και τις περισσότερες φορές ηταν εταιρόκλητα, όπως ηταν και τα λίγα άρβυλα τα περισσότερα αριστερά.

Ο ΕΛΑΣ οπλίστηκε με τα όπλα που μάζεψε ο κόσμος με την κατάρρευση του αλβανικού μετώπου, απ τους ίδιους τους κατακτητές ύστερα από άγριες πολυήμερες και πολύ αίμακτες μάχες. Απ τους διάφορους εθνοϊσμούς που τους όπλιζαν αφειδώς οι Γερμανοί και την χωροφυλακή, που προσχωρούσε στο ΕΛΑΣ ή παρέδινε τα όπλα και πήγαιναν στο σπίτι. Και απ την παράδοση ύστερα από πολυήμερες μάχες ή με διαπραγματεύσεις των Ιταλικών όπλων, που είχαν οι στρατιωτικές μονάδες στη Θεσσαλία, τον Φαρδίκαμπο κλπ.

ΟΙ Αγγλοι από την εμφάνιση της Αντίστασης και κυρίως μετά την λαϊκή απόκλιση που αυτή πήρε, το μόνο που δεν ήθελαν ηταν ο εξοπλισμός της. Γι’ αυτό και στο θέμα του εξοπλισμού δεν ηταν φειδωλοί. Μόνο όταν δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά και πάντα για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων, όπως π.χ για την απόβαση στην Ιταλία και τη Γαλλία. Και τότε ό,τι έκαναν το έκαναν με μέτρο και περίσκεψη. Πάντα λιγότερα, κατώτερα και κυρίως εταιρόκλητα. Ποτέ σπατάλες και απερισκεψίες! Οι Αγγλοι ήξεραν πόσα όπλα έδωσαν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.και το ΕΛΑΝ. Το ίδιο με τους εδώ συνδέσμους-κατασκόπους γνώριζαν, αν οχι επακριβώς στο περίπου την οπλική δύναμη του ΕΛΑΣ, γι’ αυτό και με την συμφωνία της Βάρκιζας, ζητούσε απ τον ΕΛΑΣ να παραδώσει συγκεκριμένο αριθμό όπλων και οχι μόνο αυτόν που οι ίδιοι του έδωσαν με το σταγονόμετρο.

Αν ο ΕΛΑΣ είχε πάρει τα όπλα που παρέδωσε απ τους Αγγλους, η αριθμητική δύναμη μόνο του μονίμου ΕΛΑΣ θα έφτανε τις εκατό χιλιάδες άντρες, χώρια ο ΕΛΑΝ, ο Εφεδρικός ΕΛΑΣ και η Πολιτοφυλακή. Οι Αγγλοι πολλαπλασιάζοντας τα όπλα που έδωσαν με κάποιον εκθέτη ζήτησαν να τους παραδοθεί ένας συγκεκριμένος αριθμός όπλων. Ο ΕΛΑΣ στις 28/2/45 παρέδωσε τον οπλισμό του στον ταξίαρχο Αϊκένχεντ και την ίδια ώρα έπαψε να λειτουργεί και ο τελευταίος ασύρματος του ΕΛΑΣ. Ο οπλισμός που παραδόθηκε βάσει πρωτοκόλου ηταν:

α) πυροβόλα διαφόρων τύπων 100, β) όλμοι ομαδικοί 81, γ) όλμοι ατομικοί 138, δ) πολυβόλα 419. ε) οπλοπολυβόλα 1,412, στ) αυτόματα τουφέκια 713, ζ) τουφέκια και πιστόλια 48,973, η) τουφέκια αντιαρματικά 57, και θ) συσκευές ασυρμάτου 17. Τα στοιχεία απ το βιβλίο του στρατηγού Σαράφη ο ΕΛΑΣ. Στο μεταξύ είχε αρχίσει η κατάληψη των περιοχών απ τους Αγγλους και την εθνοφυλακή και στις 5/3/45 έφτασαν και στη Βέροια, που ηταν η έδρα της ομάδας Μεραρχιών.

Την περίοδο αυτή υπηρετούσα στην επιμελητεία της Χης Μεραρχίας και ενώ είχα αποστρατευτεί παρέμεινα με εντολή της Μεραρχίας, να παραδώσω τα λογιστικά βιβλία και τα υλικά που είχαν μείνει στις αποθήκες. Κατά τις 10 πμ, ο υπασπιστής του συνταγματάρχη της εθνοφρουράς Παπαγεωργίου, που ήρθε στη Βέροια με συνοδεία δύο φαντάρους ήρθε να τα παραλάβει. Αφού μου έκανε αρκετές ερωτήσει : από που είμαι, πόσο χρονό είμαι πότε κατατάχτηκα στον ΕΛΑΣ, σε ποιες μάχες πήρα μέρος και αφού του απάντησα, μου ζήτησε το απολυτήριο για να επιβεβαιώση αν πράγματι ήμουν ΕΛΑΣίτης και μελετώντας το είπε : «πολύ ωραία γράμματα»

και αφού το έσχισε σε πολλά μικρά κομμάτια. Πήρε τα βιβλία, τοποθέτησε το φαντάρο στην είσοδο, μού έδωσε ένα χαστούκι, συνοδευόμενο και μια από μια βρισιά... Εφυγε παίρνοντας μαζί του και τα κομματάκια του απολυτηρίου.

Σαν Αυτοκρατορική και αποικιοκρατική χώρα η Αγγλία, ήξερε τον τρόπο με τον οποίο μπορούσε να φθείρει τον αντίπαλο εν όψη της τελικής μάχης. Για το σκοπό αυτό το Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής που το έλεγχε απόλυτα ο Τσώρτσιλ, προκειμένου να φθείρει οπλικά τον ΕΛΑΣ, εκπόνησε εκτός απ τις αποβατικές επιχειρήσεις και το σχέδιο «Κιβωτός». Το σχέδιο αυτό είχε βασικό στόχο τη φθορά του αποχωρούντος απ την Ελλάδα γερμανικού στρατού. Το κύριο βάρος αυτού του σχεδίου θα το σήκωναν οι Δυνάμεις του ΕΛΑΣ της Βόρειας Ελλάδας, απ όπου υποχρεωτικά οσες δυνάμεις θα αποχωρούσαν δια ξηρά σιδηροδρπμικός κα οδικόςε πρόβλεπε να χτυπηθούν. (δια θαλάσσης υπήρχε η συμφωνία Τσιώρτσιλ-Χίτλερ να φύγουν ανενόχλητοι και έφυγαν)

Το σχέδιο οχι μόνο ηταν σωστό και απαντούσε στο πρόβλημα: Να μην φτάσουν συντεταγμένοι και όλοι οι Γερμανοί, που θα αποχωρούσαν απ την Ελλάδα στο δυτικό μέτωπο. Οπως γράφω και σε άλλο σημείο (για το σχέδιο) για την εφαρμογή του σχεδίου, «Κιβωτός» το συμμαχικό Στρατηγείο ζητούσε ειδικά απ τη δική μας, τη Χη Μεραρχία, να κάνει τις αντίστοιχες ανακατατάξεις απ όλες τις μονάδες για τη συγκέντρωση των ειδικών δυνάμεων και πυρός για το σκοπό αυτό. Και αφού γίνει όλη η προεργασία θα έστελναν και τον αντίστοιχο για την περίπτωση οπλισμό. Το σχέδιο πρόβλεπε καταστροφή γεφυριών, τούνελ, αμαξοστοιχειών, σιδηροδρομικών γραμμών, σταθμών, καταστροφή τηλεπικοινωνιών κλπ. Και ενώ ηταν όλα από άποψη οργάνωσης έτοιμα, τα αντίστοιχα εφόδια που ηταν βασικό δεδομένο της πραγματοποίησης του σχεδίου, δεν έρχονταν. Στο μεταξύ άρχισε η υποχώρηση και οι μάχες η μια διαδέχονταν την άλλη με μικρότερα όμως απ τα προβλεπόμενα αποτελέσματα, που θα ηταν αν στέλνονταν τα αντίστοιχα εφόδια που ειχαν υποσχεθεί.

Ετσι, στην πράξη αποδείχθηκε οτι το σχεδίου «Κιβωτός», δεν ηταν το «Σχέδιο» που δεν θα επέτρεπε να φτάσουν συντεταγμένες και όλες οι γερμανικές δυνάμεις που θα αποχωρούσαν από την Ελλάδα στο δυτικό μέτωπο, αλλά μια καλοστημένη παγίδα να εξαντληθούν και τα υπάρχοντα σε οπλισμό και πυρομαχικά εφόδια, κυρίως αυτά που είχε ο ΕΛΑΣ Μακεδονίας, εν όψη της προσχεδιασμένης για αργότερα αναμέτρησης. Ηταν ένα «Σχέδιο» μερικού έστω αφοπλισμού του ΕΛΑΣ΄. Αν κάνω δεύτερη αναφορά για το σχέδια «Κιβωτός» είναι για να φανεί το μέγεθος της εχθρότητας που έτρεφε η φίλη Αγγλία για την Ελλάδα και τους Ελληνες.

Και επειδή ο κ Παπανδρέου αναφέρθηκε στα όπλα που μας έδωσαν. Τα όπλα «που στρέψαμε εναντίον τους» δεν μας τα έδωσαν αυτοί. Και αυτά που μας έδωσαν, δεν τα έδωσαν για μάς για να βοηθοήσουν το εαυτό τους τα έδωσαν,. Οσο για τη «βοήθησαν να ζήσωμε τα 4 χρόνια...» Φαινεται οτι πριν μιλήσει δεν σκέφθηκε. Και δεν σκέφθηκε, γιατί αν σκεφθόταν, δεν θα έλεγε ένα τέτοιο μεγάλο ψέμα. Ενα ψέμα που στοίχισε τη ζωή στην καλύτερη περίπτωση 300,000 χιλίδων Ελλήνων. Εκτός πια και δεν γνώριζε τους Αγγλους με τους οποίους συνεργάστηκε οτι οι Αγγλοι, με το αιτιολογικό να μην πάρουν οι Γερμανοί, τα τρόφιμα που είχαν με συμβόλαια συμφωνήσει να στείλουν για το 1941-1942 στην Ελλάδα τα ακύρωσαν.

Αν εκτελούσαν τις συμφωνηθείσες παραγγελίες θα έπαιρναν βέβαια και οι Γερμανοί. Ο λαό με τις οργανώσει του θα έσωζε αρκετά, ώστε ο λιμός του χειμώνα του 1942, δεν θα ήτανι τόσο φονικός. Μας «προστάτευσαν αφότου γίναμε κράτος» Και βέβαια μας προστάτευσαν, οι άνθρωποι όπως προστατεύει ο καθένας τη γελάδα του, που την ερμέγει να πάρει το γάλα, της παίρνει το μοσχάρι, το κρέας και το δέρμα. Και το βασικότερο μας επέτρεπαν να ζούμε με ψωμί και Ελιά και για ευχαριστώ μας υποχρέωναν να φωνάζουμε και Κώτσιο Βασιλιά!!!

Αυτά τα ίδια τρόφιμα μας τα έστειλαν μετά θάνατο για τις χιλιάδες των Νεκρών απ την πείνα με την ΟΥΝΤΡΑ, και για σιγουριά μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας και τη παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ. Οσο για τον τρόπο που τα διέθεταν και σε ποιους είναι και αυτό ένα θέμα...

ΣΓΧΡΡΝΟΙ ΡΩΜΑΙΟΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΣΩΡΤΣΙΛ ΚΑΙ ΤΡΟΥΜΑΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο ιστορικό Πολύβιος μας πληροφορεί ότι οι Ρωμαίοι διακήρυτταν πως έρχονται στον ελληνικό χώρο όχι σαν κατακτητές, αλλά σαν θεμετοφύλακες της ελευθερίας και αυτονομίας των Ελλήνων. Πολλοί τους πίστεψαν-ανάμεσά τους και οι Αιτωλοί, οι οποίοι τους βοήθησαν εναντίον των Μακεδόνων. Όταν όμως κατάλαβαν τι σημαίνει ρωμαϊκή «νίκη», «κατελάλουν το δόγμα, φάσκοντες ού πραγμάτων, αλλά μόνον έχειν αυτό κατοχήν διάθεσιν ». Ζώντας τη Ρωμαϊκή κατοχή αντελήφθησαν οτι εκείνο που κατάφεραν αποδεχόμενοι τη ρωμαϊκή «νίκη» ηταν οτι άλλαξαν τυράννους.

Κάτι παρόμοιο έγινε μεταπολεμικά και στην Ελλάδα. Για όποιον αμφιβάλει δεν εχει παρά να ρίξει μια ματιά, στην ομιλία ενώπιον της αγγλικής Βουλής των Κοινοτήτων του σύγχρου Ρωμαίου νεοκατακτητή Τσώρτσιλ, και τα λόγια με τα οποία περιέργαψε την Αντίσταση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ενάντια στην ωμή βάρβαρη και ξετσίπωτη ένοπλη επέμβαση του αγγλικού στρατού το Δεκέμβρη του 1944 στην Ελλάδα:

«Εφθάσαμε λοιπόν (λέει) εις την Ελλάδα με τη συγκατάθεσιν των Αμερικανών και των Ρώσων, κατόπιν προσκλήσεως μιας «κυβερνήσεως» όλων των κομμάτων, (αλήθεια ποιά κόμματα;) φέροντες μέθ' ημών καλά δώρα όπως την ελευθερίαν, την τάξιν, τρόφιμα (εννοεί την ΥΟΝΡΑ) και την βεβαίωσιν του απολύτου δικαιώματος του λαού... (;) και πιο κάτω «Η κυβέρνησις μας (...) απεφάσισεν να μεριμνήσει όπως δοθεί εις τον δυστυχή λαόν μια δίκαια ευκαιρία δια να απαλλαγή από (ποιόν;),την δυστυχίαν και να αρχίσει μια νέα ζωήν...»

Όποιος συσχετίσει τις δηλώσεις αυτές με την εποχή που έγιναν και μεταφράσει στην γλώσσα με τα Αττικά γράμματα, άλλωστε που έχουν τις σοφές, φυσικές και όμορφες αναλογίες του σώματος και τη μορφή θα (έλεγα) του Ανθρώπων (που την μιλούν), αφού έχουν και αυτά τα μέλη τους, τα σημεία και τις γραμμές τους, ενώ, παράλληλα, σχετίζονται και με την αρχιτεκτονική τέχνη, καθώς και το σχήμα κάποιων απ' αυτά συμβάλλει στον σχηματισμό νοητών οικοδομημάτων και, συνακόλουθα, στη δημιουργία ενός χώρου κατοικήσιμου για τη νόηση, τη νόηση και τη φαντασία.

Φαντασία που αν την είχε ο νεό Ρωμαίος κατακτητής της χώρας μας, που υπαγορεύσει τους ορούς του «εις τον δυστυχή λαό μια δίκαιη ευκαιρία δια να απαλλαγεί από την δυστυχίαν και να αρχίσει ,μια νέα ζωή». Και δεν είχε, όπως και οι πρώην, Νυν και μελλοντικοί κατακτητές και πάσης φύσης δικτάτορες, γιατί αν την είχε θα γνώριζε και αυτός, αυτό που κατ΄επανάληψη επαναλάμβαναν οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι, οτι τα γράμματα όπως και ο Ανθρωπος εξάλου, έχουν Ανθρώπινη προέλευση και συμμετρία. Γι' αυτό και συνδέονται άμεσα με αυτόν, ενώ παράλληλα, συνδέονται με αυτά, οι επτά αγωγοί-πηγές ζωτικού πνεύματος και επικοινωνίας που εδράζουν στο πρόσωπό του.

Τα αυτιά, που έχουν για προορισμό την αναγνώριση του ήχου τους, τα μάτια, που δίχως αυτά δεν θα μπορούσαν να αναγνωριστούν σαν αυθύπαρκα σχήματα, τα ρουθούνια, που διαδραματίζουν συμαντικό ρόλο στην ορθή και αρμονική εκφορά των ήχων τους και, βέβαια, το στόμα, τον τελικό εκτελεστή στη διαδικασία της ομιλίας, που συμβάλλει στον σχηματισμό του ιδιαίτερου κάθε φορά τονισμού και του ήχου του κάθε γράμματος.

Ο Τσώτσιλ πρώτα που μετά την ήττα του το 1947 και ο Τρούμαν, που τον διαδέχθηκε από ό,τι αποδείχθηκε και επιβεβαίωσαν οι πράξεις τους, σαν εκπρόσωποι της εποχής δεν είχαν καμιά σχέση και ούτε διακατέχονταν, πολύ περισσότερο δεν καθοδηγούνταν απ την αδιάσειστη βεβαιότητα, οτι η γνώση και η αρετή δεν μπορούν να κατακτηθούν με τα όπλα και κυρίως να καλλιεργηθούν χωρίς το στοιχείο της καλαισθησίας ότι από αυτήν απορρέον στοιχείο της αισθητικής απόλαυσης.

Η ηθική και η αισθητική μπορεί να είναι δύο διαφορετικές έννοιες, η μια ωστόσο προϋποθέτει την άλλη ή, τουλάχιστον, η δεύτερη η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ επιβεβαιώνει και στηρίζει την πρώτη: την ΗΘΙΚΗ. Και οι δυο αυτές έννοιες αποτελούν την πυξίδα που άσφαλτα οδηγεί άλλους στη γνώση, μερικούς στη Σοφία και άλλους τελικά στην επαλήθευση της ιδιότητάς του Ανθρώπου.

Μάθηση και αρετή λοιπόν, προϋποθέτουν, εκτός των άλλων, και την καλλιέργεια της τέχνης της γραφής, τον σεβασμό των απαιτήσεων του κάθε γράμματος χωριστά. Αυτά και μόνο αυτά στην

απλοελληνική γλώσσα αρχής, γενομένης από τον Μεταξά, τον Μουσουλίνι και τον Χίτλερ, αυτό το εγκληματικό και ταπεινωτικό για την Ελλάδα περιεχόμενο των δηλώσεων αυτών του Τσώρτσιλ, όχι μόνο θα καταλάβει, θα δικαιολογήσει, αλλά σαν Έλληνας θα νοιώσει και περήφανος, που ο λαός μας υπερασπίστηκε το πάτριο έδαφος το 40 και την εθνική του ανεξαρτησία στη διάρκεια της Γερμανικής κατοχής έτσι, και όταν οι Άγγλοι θέλησαν να επιβάλουν τη δική τους κατοχή, ο λαός αναλογιζόμενος την εθνική του αξιοπρέπεια και τις πατρογονικές του παρακαταθήκες Αντιστάθηκε και στα φουσάτα του Τσώρτσιλ και του Τρούμαν τις ορδές του οποίου αργότερα όταν ήρθε να σώσει τον Τσώρτσιλ, όπως επενέβει ένοπλα και ο Χίτλερ για να σώσει το Μουσουλίνι.

Τώρα τι σχέση μπορεί να έχουν οι άνθρωποι αυτοί με τα πιο πάνω και τα όσα πιστεύει για την πατρίδα ο λαός μας είναι κάτι το αδιανόητο για τους πιο πάνω ανθρώπους και όσοι συμφώνησαν με τα όσα έγιναν στο παρελθόν και φτάσαμε στο σήμερα. Τα σημερινά δεν ήρθαν τώρα δα ξαφνικά και απρόσμενα.

Συνεπώς, όσα επιχειρήματα και αν επιστρατεύσουν αυτοί που στην πιο κρίσιμη για το λαό και τη χώρα στιγμή, πριν την κατάρρευση του μετώπου εγκατάλειψαν λαό και χώρα, δέχθηκαν με ανοιχτές αγκάλες την Αγγλική ένοπλη επέμβαση για να σώσει την Ελλάδα από τους Ελληνες. Και την έκτοτε διακυβέρνηση της χώρας απ τους Αμερικανούς μετά, δεν πρόκειται να πείσουν κανέναν, ούτε και τους πλέον ασφαλείς, οτι η αγγλική ένοπλη επέμβαση έγινε για τους λόγους που επικαλούνταν. Εξάλλου από την εποχή του Θουκυδίδη οι ισχυροί πάντοτε κινούνταν από»...ανεπίλεπτες προθέσεις όταν επρόκειτο να απελευθερώσουν» κάποια πόλη, κάποια εθνότητα, κάποια χώρα και κάποιο λαό που θα έβαζε σε κίνδυνο συμφέροντα...

Στις 2 Νοέμβρη ο ίδιος ο Σάντος, δήλωνε στον ανταποκριτή του Daild Herald : «Το ΚΚΕ είναι υπέρ των ομαλών δημοκρατικών λύσεων και τη δημοκρατική ανάπλαση του τόπου. Αν το ΚΚΕ είχε πρόθεση να επιβληθεί δυναμικά θα μπορούσε να το κάνει σήμερα. Κάθε όμως καλόπιστος άνθρωπος, δεν μπορεί να αρνηθεί οτι έθεσε όλες τις δυνάμεις του στην υπηρεσία της εθνικής κυβέρνησης και πρωτοστατεί στην υποδειγματική τήρηση της τάξης και στην ομαλή εξέλιξη της πολιτικής ζωής». Η γλώσσα αυτή δεν είναι ενός πολιτικού που μελετά ένα πραξικόπημα. Ομως οι αντίπαλοι του ΚΚΕ και του ΕΑΜ αυτήν ακριβώς την ομαλή πολιτική εξέλιξη φοβόταν. Η ομαλή πολιτική εξέλιξη που θα ευνοούσε θετικά σε όποια αναμέτρηση τις μεγάλες οργανώσεις της Αντίστασης, έπρεπε αντί πάσει θυσία να ματαιωθεί.

«Ειναι εύκολο-σημειώνει ο Μάκ Νήιλ-να δει κανείς με συμπάθεια τη θέση του ΕΑΜ. Είχε κατακτήσει την υπεροχή του στην Ελλάδα στα χρόνια της κατοχής με σκληρό μόχθο, αντιμετωπίζοντας κινδύνους και δεινά. Δεν έβλεπε κανένα λόγω να παραιτηθεί, από μόνο του απ την εξουσία που είχε μεν τον γνωστό σε όλους αγώνα κερδίσει. Και να δώσει στη Δεξιά τη δυνατότητα να οργανωθεί μέσα στη χώρα και να διεκδικήσει, με τη σειρά της τα πρωτεία»; Την εποχή εκεί στην αντίληψη της αντιδραστικής Δεξιάς, δεν είχαν θέση οι λέξεις διάλογος, συμβιβασμός συμφιλίωση και ειρήνη. Και οι συγκραφείς ακόμα της ειρήνη όπως ο Μυριβήλης, ο Μπαρμπύς και ο Μπρέχτ τους προκαλούσαν αλεργία. Πόσο μάλλον η ίδια η Ειρήνη

Η ποθητή μέρα, 4 του Δεκέμβρη, που τόσο πολύ βιαζόταν ο Σκόμπυ και η αιματηρή σύγκρουση που επιδίωκε ήρθε. Το ΕΑΜ αντιλαμβανόμενο το σχέδιο «Κονιορτοποίησής» του, ζήτησε και του δόθηκε άδειας να κάνει συγκέντρωση στην πλατεία Συντάγματος να διαμαρτυρηθεί για την τροπή που έπαιρναν τα πράγματα... Δεκάδες χιλιάδες λαού άντρες, γυναίκες και έφηβοι σχηματίζουν ένα πυκνό ειρηνικό πλήθος, που φωνάζει ρυθμικά τα συνθήματα του ΕΑΜ-ΕΑΜ-ΕΑΜ φωνή λαού, απαιτώντας ένα λαϊκό καθεστώς, την κάθαρση από το δοσιλογισμό, ψωμί και δουλειά και Ελευθερία. «Παπανδρέου παρετήσου!» και «οχι άλλη κατοχή» Μας ακρεί η δική μας 4χρονη της σιωπής και η 4χρονη της σκλαβιάς και του θανάτου.

Ενώ οι συκγεντρωθέντες προχωρούν προς το Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη για να καταθέσουν στεφάνια, «οταν, ξαφνικά απ τις στέγες της Διεύθυνσης της Αστυνομίας και των παλιών ανακτόρων γράφει (ο Ανδρές Κέντρος), πολυβόλα αρχίζουν να ξερνούν φονικές ριπές πάνω στο συγκεντρωμένο όπλο πλήθος. Το πύρ κρατά αρκετά λεπτά. Σταματά. Ξαναρχίζει. Σταματά. Ξανάρχίζει πάλι. Πανικός, αγανάκτηση, αιμογές πληγωμένων και κραυγές οργής

ανακατεύονται σε μια απερίγραπτη αταξία. Το πλήθος πέφτει κάτω αλλά η Αστυνομία συνεχίζει τα πυρά. Το πλήθος μαζεύει τους νεκρούς και πληγωμένους, η Αστυνομία συνεχίζει το πύρ. Οταν σταμάτησε η δολοφονική απόπειρα, 28 νεκροί και πάνω από 100 τραυματία είναι σωριασμένοι στην άσφαλτο».

»Την άλλη μέρα οι πατριώτες σηκώνουν στους ώμους τα φέρετρα των νεκρών της προηγούμενης μέρας και, όταν το πένθιμο εμβατήριο της Αντίστασης υψώνεται τραγουδισμένο από χιλιάδες άντρες και γυναίκες, το απέραντο πλήθος γονατίζει για να αποδώσει τιμή σε μια ύστατη και υπέρτατη ευκαιρία, στη μνήμη των αμέτρητων θυμάτων του αγώνα, για τη ελευθερία και τη δημοκρατία. Ειναι μια επίσημη στιγμή, με δραματική ένταση που ποτέ, πουθενά, άλλη δεν την είχε φτάσει. Γιατί αυτός ο τεράστιος αριθμός ανθρώπων, έχει από τώρα καθορίσει στη συνείδηση, πως τα δεινά που τους επιβάλλει η ιστορία δεν έχουν ακόμα τελειώσει και πως, για πάρα πολύ καιρό, δε θα μπορέσει πια να διαδηλώνει σ ένα τόσο επιβλητικό σύνολο την ομοψυχία και τη θέλησή τους να μείνουν πιστοί σε εκείνους που θυσιάστηκαν γι' αυτούς».

Αυτή τη φορά οι Αγγλοι είναι πιο διακριτικοί. Καμιά εντολή δεν έρχεται να ταράξει τη λαϊκή τελετή, ούτε την πομπή που ακολουθεί τα φέρετρα ως το κοιμητήριο που κυλά μέσα απ τους δρόμους, σχεδόν απ τη μια ως την άλλη άκρη της πόλης. Αυτή τη φορά η οργάνωση ηταν πιο διακριτική-προσεκτική. Δεν έπρεπε τη φορά αυτή να είναι η αστυνομία πολύ περισσότερο οι ίδιοι οι Αγγλοι στο νέο μακελιό. Τώρα τη δουλειά την έδωσαν εργολαβικά στους ένοπλους φασίστες της Χ και το παρακράτος.

Η πομπή έπρεπε να πάει στο κοιμητήριο ειρηνικά. Αυτό πρόβλεπε το σχέδιο. Στην επιστροφή θα έπαιρναν το μάθημα, όπως είχε «μηνήσει ο Τσώρτσι για τις ομάδες του ΕΛΑΣ, που θα τολμούσαν να μπουν στην Αθήνα». Στην επιστροφή, ενώ οι συμμετέχοντες στην πομπή, τη στιγμή που περνούν μπροστά απ τα ξενοδοχεία όπου έχουν οχυρωθεί από ένα μήνα πριν τα μέλη της οργάνωσης Χ του Γρίβα, και άλλοι ένοπλοι φασίστες, δέχονται μια καινούρια βροχή από σφαίρες. Πυροβολούν από όλα τα παράθυρα και το πλήθος, ανίσχυρο γιατί είναι άοπλο, θρηνεί για μια φορά ακόμα εκατό περίπου νεκρούς και ταυματίες. Αύτα τα δυο κτυπήματα ήταν τα προεόρτια του εμφυλίου!

Από τα μπαλκόνια των μεγάλων ξενοδοχείων, δεκάδες ξένοι δημοσιογράφοι και την προηγούμενη μέρα και τώρα αποσβολωμένοι, είναι οι αυτόπτες τραγικοί μάρτυρες αυτής της οργανωμένης και εν ψυχρώ της πρώτης και της δεύτερης ανθρωποσφαγής. Το οτι ηταν προμελετημένη και η πρώτη και η δεύτερη πρόκληση και αιματοχυσία, βγαίνει και από το γεγονός οτι τα βρετανικά τάνκς και ο στρατός ειχε πάρει συγκεκριμένες εντολές. Αφού η δουλειά έγινε όπως ακριβώς είχε προγραμματιστεί από τον Αγγελο Εβερτ, την πρώτη και τους ένοπλους φασίστες της Χ κλπ την επόμενη, δεν είχαν πλέον κανένα λόγω να συμμετάσχουν οι ίδιοι. Ο κ Λύπερ σημείωσε στο καρνέ του. «Τα βρετανικά στρατεύματα στάθμευαν κοντά στη πλατεία Συντάγματος, για την περίπτωση που θα εξελίσσονταν άσχημα η κατάσταση. Αλλά η επέμβασή τους δεν υπήρξε αναγκαία»...

Τη μοιραία αυτή μέρα 4 του Δεκέμβρη ο Σκόμπυ, κήρυξε το στρατιωτικό Νόμο στην Αθήνα και καλεί με τελεσίγραφο, τον ΕΛΑΣ να εκκενώσει, ως την άλλη μέρα την πρωτεύουσα. Το βράδυ αυτής της τραγικής μέρας ο Παπανδρέου υποβάλει την παραίτηση. Τον μεταπείθει ο Λήπερ να παραμείνει. Για μια φορά ακόμη, ο Παπανδρέου, αντί τα υπερασπιστεί το λαό και τη Δημοκρατία, σκύβει το κεφάλη και αποσύρει την παραίτηση. Τότε όλη η εξουσία πέρασε στα χέρια του Λ'ηπερ και του Σόμπυ.

Στην πραγματικότητα, από τη στιγμή αυτή, η «ελληνική υπόθεση» δεν ανήκει πια στους διπλωμάτες. Ο Τσώρτσιλ παίρνει στα χέρια του αυτή τη «δυναμική αναμέτρηση που τόσο πολύ αποζητούσε και δεν έπρεπε να του ξεφύγει». Αυθορμητικός και «πολεμόχαρος» όπως πάντα, είχε στείλει, στις 4 το πρωϊ, στο Σκόμπι ένα τηλεγράφημα, που το περιεχόμενο του θα προκαλέσει κατακραυγή όταν στις 7 του Δεκέμβρη, θα δημοσιευθεί-από «διαφυγή» στον αμερικανικό τύπο. Να το κείμενό του.

«5 του Δεκέμβρη 1944, Πρωθυπουργός προς τον στρατηγό Σκόμπι, Αθήνα. Κοινοποίηση προς τον στρατηγό Ουϊλσον».

«Εδωσα οδηγίες στο στρατηγό Ουϊλσον, να σας αφήσει όλες σας τις δυνάμεις και να σας σταλούν όλες οι δυνατές ενισχύσεις».Και ενώ (ο πόλεμος με τον άξονα συνεχίζοταν), ο Τσώρτσλ απέσυρε δυνάμεις απ το μέτωπο!!!

«Είσαστε υπεύθυνος για την τήρηση της τάξης στην Αθήνα και οφείλεται να εξουδετερώσετε ή να καταστρέψετε όλες τις ομάδες ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που θα πλησιάσουν την πόλη (με ομάδες θα καταλαμβάνονταν η εξουσία;) Λάβατε όλα τα μέτρα που θα κρίνετε ωφέλημα για να εξασφαλίσετε τον έλεγχο των οδών και για να κυκλώσετε όλες τις ομάδες ταραξιών». Ο **ΕΛΑΣ** θα προσπαθήσει ασφαλώς, να βάλει μπροστά γυναίκες και παιδιά, παντού όπου μπορεί να αρχίσουν πυροβολισμοί. Στην περίπτωση αυτή, θα πρέπει να χειριστήτε τα πράγματα με προσοχή για να αποφύγετε, σφάλματα, αλλα μη διστάσετε να πυροβολείτε κάθε ένοπλο που θα δοκιμάσει να αψηφίσει το Βρετανικό κύρος στην Αθήνα ή το ελληνικό για λογαριασμό του οποίου ενεργούμε. Το καλύτερο, φυσικά, θα ηταν να προσυπογράψει τις διαταγές σας κάποια ελληνική κυβέρνηση (κι ο Λήπερ να ζητήσει αυτήν τη στιγμή απ τον Παπανδρέου να παραμείνει στη θέση του για να βοηθήσει, αφού ηταν ο κατάλληλος για αυτή την περίσταση). Μη διστάζετε πάντως να ενεργείτε σα να βρισκόσαστε σε κατακτημένη «Πόλη,» όπου θα έχει ξεσπάσει μια τοπική εξέγερση.

»Σε ό,τι αφορά τις ομάδες του ΕΛΑΣ, που πλησιάζουν ερχόμενες από έξω, πρέπει να είσαστε σε θέση, με τα τεθαροκισμένα σας, να δώσετε σε μερικές απ αυτές ένα μάθημα, που θα αποθαρρύνουν τις άλλες να δοκιμάσουν να δράσουν. Μπορείτε να υπολογίζετε στην υποστήριξή μου για όλα τα λογικά και συνετά μέτρα που θα λάβετε…Σε αυτήν τη βάση. Πρέπει να κρατήσουμε και να κυριαρχίσουμε στην Αθήνα. Θα ηταν για μάς μεγάλο πράγμα να το κατορθώσουμε χωρίς αιματοχυσία, αν μπορεί να γίνει, αλλα και με αιτοχυσία αν είναι αναπόφευκτο».

»Την ίδια ώρα απευθυνόμενος στην Υπουργό των εξωτερικών γράφει: «1) έχοντας υπόψη τη μεγάλη τιμή που πληρώσαμε στη Ρωσία για να έχουμε ελεύθερα τα χέρια στην Ελλάδα, δεν θα πρέπει να διστάσουμε να χρησιμοποιήσουμε Βρετανικά στρατεύματα για να υποστηρίξουμε την ελληνική «Βασιλική»! κυβέρνηση του κ Παπανδρέου. 2) Η ταξιαρχία θα φτάσει γρήγορα, (όλοι βασιλικοί από πεποίθηση. Από τον φαντάρο ως τον ανώτερο αξιωματικό) ελπίζω, οτι δε θα διστάσουμε να ανοίξει πυρ αν είναι αναγκαίο. Γιατί στέλνουν μόνο μια ταξιαρχία της Ινδικής μεραρχίας; Χρειαζόμαστε 8 ή 10,000 χιλιάδες ακόμα για να κρατήσουμε την πρωτεύουσα και τη Θεσσαλονίκη στο όνομα της τωρινής κυβέρνησης. Θα πρέπει συνακόλουθα να εξετάσουμε τον τρόπο για να επεκτείνουμε την ελληνική εξουσία. Περιμένω οπωσδήποτε μια σύγκρουση με το ΕΑΜ και δεν πρέπει να την αποφύγουμε, με την προϋπόθεση, να διαλέξουμε εμείς καλά το έδαφος.»

Ολα αυτά δείχνουν οτι τα βρετανικά στρατεύματα, η ορεινή ταξιαρχία, ο Ιερός λόχος και τα Τάγματα Ασφαλείας και όποιοι άλλοι εθνοϊσμοί γράφει ο κούϊσλιγκς Λούβαρης « θα ενωθούν πλάϊ πλάϊ στις μάχες του Δεκέμβρη, με επικεφαλής Αγγλους αξιωματικούς. Η μεταχείριση και η χρήση των Ταγμάτων Ασφαλείας και των εθνοϊσμών αποτελεί σκάνδαλο. Ενώ θεωρούνται μισταρά όργανα του εχθρού, παρά την καταδίκη ο Σκόμπι, την ίδια μέρα που τους καταδικάζει σαν προδότες στην Καζέρτα, δίνει εντολή στις 27/9/44 στο στρατηγό Σπηλιωτόπολο: «Οταν οι Γερμανοί αποχωρήσουν ή παραδοθούν, τα Ταγματα Ασφαλείας θα λάβουν οδηγίας σας ή να λιποτακτήσουν προς τας οικίας των ή να παραδοθούν εις υμάς»

Ακόμα και αυτός ο Γουντχάους-αποφασισμένος και άσπονδος αντίπαλος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, διαμαρτύρεται ενεργητικά στα απομνημονεύματα του. Πρόκειται λέει, για συγκεκριμένη και κυνική «πρόσληψη σε υπηρεσία των παλιών συνεργατών, με σκοπό τη χρησιμοποίησή τους στον εμφύλιο πόλεμο που προπαρασκευάζουν». Το ίδιο καταδικάζει τις «δύο αποφάσεις της κυβέρνησης» α) στις 2/11/44, να παραδόσει η Εθνική Πολιτοφυλακή τα όπλα στην Αστυνομία και β) να διαλυθεί ο ΕΛΑΣ και Ο ΕΔΕΣ χωρίς στο μεταξύ να διαλυθεί και η ορεινή ταξιαρχία και ο Ιερός λόχος όπως είχε συμφωνηθεί παράλληλα με τη διάλυση του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ.

Αν γινόταν αποδεκτή αυτή η λύση θα σήμαινε : την εγκατάλειψη του λαού ανυπεράσπιστο στα χέρια των δημίων του. Ολη η αντίδραση, απ τους παλιούς υπηρέτες των εισβολέων μέχρι και

αυτοί που διαλαλούσαν (Σόφια Μόσχα φώναζαν οι εδώ) τη «Μεγάλη ιδέα»! (μα που δεν θα δίσταζαν όπως το είχαν κάνει άλλωστε στο παρελθόν να πουλήσουν την Ελλάδα στα ξένα συμφέροντα), όλοι αυτοί οι εθνοϊσμοί με την κλίκα του Γλυξμπουργκ επικεφαλής, πολυόκρησαν τον ΕΛΑΣ, τον ελευθερωτή της χώρας. Οταν όλες οι ένοπλες δυνάμεις χωρίς εξαίρεση θα διαλυθούν και ο λαός θα ειχε πάρει τις εγγυήσεις για την κάθαρση του στρατού και της αστυνομίας, τότε μόνο θα μπορέσουμε να σχηματίσουμε ένα στρατό για την υπεράσπιση της εξωτερικής και εσωτερικής ελευθερίας. Σαν απάντηση στα τεκτενόμενα.

Ο Ριζοσπάστης όργανο του ΚΚΕ έγραφε: «Αν η κυβέρνηση αποφάσισε την εγκατάλυψη του προγράμματος εθνικής ενότητας, συμφιλίωσης και δημόσιας τάξης και τον αφοπλισμό των μεγάλων δυνάμεων της τάξης για να οπλίσει μια αντιδραστική μειονότητα, με τρόπο που η τελευταία δυναμώνει τη συνωμοσία να επιβάλετε ε τη σφαγή και τις καταστροφές της χώρας, ας προχωρήσει η κυβέρνηση και ας πάρει ολόκληρη την ευθύνη (αυτής της καταστασης). Εμείς το μαχόμενο Εθνος, ορκιστήκαμε να προστατεύσουμε την ειρήνη της χώρας, ενάντια σ όλες αυτές τις αντεθνικές δυνάμεις που προσπαθούν να διαταράξουν την ειρήνη, με πρόθεση να δημιουργήσουν ευνοϊκές συνθήκες για μια καινούρια 4η Αυγ/στου. Αν δεν το κάνουμε, θα ήμασταν απόντες από τον αγώνα και τις θυσίες του ελληνικού λαού για μια Ελλάδα πραγματικά ελεύθερη και κυβερνημένη από το λαό».

Για να μην επέλθει η ρίξη στις 30/11/44 δυο εκπρόσωποι του ΕΑΜ Σάντος και Παρτσαλίδης επισκέπτονται τον Παπανδρέου, για να τον πείσουν να δεχθεί ένα αντισχέδιο που πρόβλεπε:, με την προοπτική της συγκρότησης ενός Εθνικού Στρατού, τη διάλυση της ορεινής ταξιαρχίας και του ιερού λόχου ,παράλληλα με τη διάλυση του ΕΛΑΣ. Το αντισχέδια αυτό- που ακόμα και ο Μπάιφορντ Τζόουνς, το βήκε νόμιμο-αποκρούεται. Η πολιτική κρίση έχει έρθει για τα καλά. Για να επιδεινώσει τα πράγματα ακόμα περισσότερο ο Σκόμπι, απευθύνει την 1/12/44 μια προκήρυξη στους ΕΛΑΣίτες και τους ζητά να διαλυθούν πριν απ τις 10 Δεκέμβρη. Ο Μάκ Νήιλ, σημειώνει οτι η «προκήρυξη αυτή είναι καταχρηστική και παράνομη γιατί καμιά απόφαση δεν είχε παρθεί ακόμα από την κυβέρνηση προς αυτήν την κατεύθυνση, ούτε είχε δημοσιευτεί στην εφημερίδα της κυβερνήσεως. Αυτή η ανάμιξη ενός Βρετανού στρατηγού στις ελληνικές εσωτερικές υποθέσεις φαίνεται στο ΕΑΜ αφόρητη». Και ζητά διάλογο.

Το αγγλικό εργατικό κόμμα κάνει κριτική στον Τσώρτσιλ, και ο τύπος επικρίνει αυστηρά την πολιτική του στην Ελλάδα. Στις 8 του Δεκέμβρη το ΕΑΜ έρχετε σε επαφή με τον Σκόμπι, για μια συμβιβαστική λύση της σύγκρουσης. Πρώτα με ένα υπόμνημα του στρατηγού Σαράφη, στο οποίο ο Σκόμπι απαντά αόριστα και λακωνικά. Ακολουθεί το προσωπικό διάβημα του Πορφυρογένη, στις 10/12/44 στο Σκόμπι. Ο Σκόμπι δέχεται ψυχρά τον απεσταλμένο του ΕΑΜ και του υποβάλλει σαν απάντηση ένα σχέδιο «ανακοχής» που ισοδυναμεί με παράδοση : α) ο ΕΛΑΣ, που η συμφωνία Καζέρτας (αυτό μόνο θυμήθηκε απ την συμφωνία της Καζέρτας) τον είχε βάλει κάτω απ τις διαταγές του, οφείλει να εκκενώσει την Αττική. β) Ολα τα στρατεύμετα του ΕΛΑΣ, οφείλουν να πάψουν τη μάχη και να παραδώσουν τα όπλα! Στο μεταξύ ο τύπος του θύμισε στην προσφορά ειρήνης απ τον ΕΑΜ και ο Τσώρτσιλ με δήλωσή του απαντά:

«Θα είμαστε φυσικά πολύ ευτυχείς να τακτοποιήσουμε αυτήν την υπόθεση, αλλα πρέπει οπωσδήποτε να βεβαιωθείτε οτι δεν θυσιάζομε, από καθαρή καλοσύνη, εκείνο που έχουμε κατακτήσει ή μπορούμε ακόμα να κατακτήσουμε με τα στρατεύματά μας. Κατά τη γνώμη μου, δεν πρέπει να δεχθούμε τίποτε, που να είναι λιγότερο ικανοποιητικό από τους όρους που έχουμε συμφωνήσει πριν απ την εξέγερση...Ο αντικειμενικός σκοπός είναι ξεκάθαρος : Να νικήσουμε το ΕΑΜ. Το σταμάτημα των μαχών δεν υποτάσσεται σ αυτόν το σκοπό».

Την ίδια περίοδο και ο ίδιος ο Πρόεδρος Ρούζβελτ, υποδείχνει στο Τσιώρτσιλ, σε ένα τηλεγράφημα με ημερομηνία 13 του Δεκέμβρη «την αναζήτηση μιάς λύση με διαπραγματεύσεις, γιατί η κοινή γνώμη της χώρας του, που του απαγορεύει να ταχθεί ολοκληρωτικά στο πλευρό του Τσώρτσιλ, μέσα στη συγκυρία των περιστάσεων που υπάρχουν τώρα στη Ελλάδα». Διαπραγματεύσεις σημαίνει διάλογος. Αυτήν ακριβώς τη χρονική στιγμή το ΕΑΜ ζήτησε διάλογο. Η πρόταση απορρίφθηκε!

Ο Βασιλιάς γαντζωμένος στα προνόμια, δεν υποκύπτει στην σκέψη του Τσώρτσιλ, να προηγηθεί αντιβασιλεία με αντιβασιλέα τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκινό. Τη σύγκρουση ανάμεσα στους δυο άνδρες την περιγράφει ο «αγιογράφος» του Γεωργίου Π Πιπινέλης:«Η σύγκρουση κατέστει οξεία και δραματική. Ο Βασιλεύς με μια ίστατην υπερέντασιν των νεύρων του ύψωσεν τη φωνή του (...) Οι κλητήρες ανησυχίσαντες από τας φωνάς είπινες έφθανον μέχρι αυτών, ήνοιξαν αυτομάτως τας θύρας της αιθούσης όπου οι άνδρες συνεζήτουν».

Τα γεγονότα οχι μόνο έτρεχαν αλλα και βίαζαν. Οχι μόνο η κυβέρνηση Τσώρτσιλ, χάνει πολιτικά μέσα στην ίδια τη χώρα του, αλλα και οι στρατιωτικοί τον πιέζουν να «βρει μια μη στρατιωτική λύση στη σύγκρουση». «...Αν υποθέσουμε οτι ο ΕΛΑΣ θα συνεχίσει τον πόλεμο-τηλεγραφεί στις 21 του Δεκέμβρη ο στρατάρχης Αλεξάντερ στον Τσώρτσιλ-«κρίνω πώς θα ηταν δυνατόν να ξεκαθαρίσουμε την περιοχή της Αθήνας-Πειραιά και να την κρατήσουμε σταθερά ακόλουθα, αλλα δεν θα νικήσουμε έτσι τον ΕΛΑΣ, σε σημείο που να τον κάνουμε να συνθηκολογήσει. Δεν είμαστε αρκετά ισχυροί για να κάνουμε περισσότερα και για να αναλάβουμε επιχειρήσεις στην υπόλοιπη Ελλάδα. Οι Γερμανοί στη διάρκεια της κατοχής, διατήρησαν 6 ως 7 και τελευταία 9 και12 μεραρχίες στην Ηπειρωτική Ελλάδα και το ισοδύναμο 4 ακόμα στα νησιά, (χωριστά οι Ιταλλοί, οι Βούλγαροι, Πολωνοί και Τσέχοι. Ακόμα και έτσι, δεν μπόρεσαν να κρατήσουν σταθερά ανοικτές τις επικοινωνιακές γραμμές και τις επικοινωνίες τους. Και δεν είμαι σίγουρος οτι θα συναντήσουμε αντίσταση λιγότερο ισχυρή και λιγότερο αποφασιστική από αυτήν που σκόνταψαν εκείνοι».

Οσο παράξενο και αν φαίνεται αυτό το τηλεγράφημα! Αποδίνει, αθέλητα μια εξαιρετική τιμή στην ελληνική Αντίσταση κατά των Γερμανών κατακτητών, εξομοιώνει λίγο πολύ, την βρετανική επέμβαση με μια νέα κατοχή, γεγονός που αποτελεί με συγκεκαλυμένα λόγια, ένα είδος τηλεσιγράφου για μια λύση με διαπραγματεύσεις με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Ο Τσώρτσιλ όμως απτόητος και στηριγμένος στη λογική της ένοπλης σύγκρουσης: Ενα και μόνο σκοπό και στόχο έχει : Να «κονιοτροποιήσει το ΕΑΜ».

Και επειδή πολλοί είναι αυτοί που την ήττα του ΕΑΜ, την αποδίνουν στα λάθη που έκανε το ΕΑΜ-ΚΚΕ, η ιστορία έχει αποδείξει περίτρανα οτι και αν ακόμα δεν έκανε κανένα, μα κανένα απολύτως λάθος το αποτέλεσμα θα ηταν το ίδιο. Και θα ηταν το ίδιο γιατί η ήττα του ΕΑΜ-ΚΚΕ, ηταν ήδη προαποφασισμένη απ το Αύγουστο του 1943 με το σχέδιο «ΜΑΝΑ». Στην απόφαση αυτή συνετέλεσε η ήττα των Γερμανών στο Στάλινγκράτ.

Την ημέρα που οι Γερμανοί στρατιώτες στο Στάλινγκρατ, αντί για το στήθος έδειξαν την πλάτη τους Ρώσους στρατιώτες, οι κεφαλαιοκρατικές δυνάμεις κήρυξαν τον ψυχρός πόλεμος. Μέχρι τότε πίστευαν οτι ο Χίτλερ, θα έπαιζε επάξια τον «ιστορικό» ρόλο, που του είχε ανέθεσε η «ιστορία» : να απαλλάξει την ανθρωπότητα απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό. Αφού λοιπόν, δεν τα κατάφερε ο Χίτλερ, τώρα το έργο αυτό θα το αναλάβουν οι ίδιοι να τον εξοντώσουν και οφείλω να ομολογήσω πως τα κατάφεραν. Πέρισυ μας έδωσαν τα πρώτα δείγματα. Εκείνο που δεν μπόρεσαν, κάτι που πολύ θα ήθελαν, ηταν να ρίξουν τους λαούς της πρώην Σ.Ε σε έναν ατέρμονα εμφύλιο πόλεμο. Αυτό αργότερα θα τους στοιχίσει. Στην Ελλάδα όμως τα κατάφεραν μέσω του εμφυλίου πολέμου να εξοντώσουν ένα πρωτόγνωρο ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, και να αφανίσουν ένα μεγάλο κομμάτι του Ελληνικού λαού..

Το ΕΑΜ, οχι απλώς ποθούσε αλλά και πίστευε στην ομαλή και δημοκρατική εξέλιξη της μεταπολεμικής ζωής στην Ελλάδα. Μα και όταν ακόμα άρχισαν οι αψιμαχίες εξακολουθούσε να πιστεύει οτι το πρόβλημα θα λύνονταν με διαπραγματεύσεις 5 απάνω 5 κάτω. Απόδειξη οτι δεν σκέφτονταν καθόλου να πάρει την εξουσία μέσω μιας στρατιωτικής νίκης, βγαίνει και απ το γεγονός οτι ενώ οι Αγγλοι που ήθελαν να πάρουν με τα όπλα τη Νίκη, μεταφέρουν σωριδών δυνάμεις στην Αθήνα, όπου κατά την άποψή τούς θα κριθεί με τα όπλα η Νίκη.

Το ΕΑΜ εξακολουθεί να μην κάνει τίποτε για να ενισχύσει τον ΕΛΑΣ στην Αθήνας με τις ισχυρές εμπειροπόλεμες μονάδες που είχε και κρατούσε ανενεργές στην υπόλοιπη Ελλάδα. Ενα μεγάλο μέρος αυτών των δυνάμεων το είχε στείλει να θωρακίσει τα σύνορα.

Λένε πως η αλήθεια είναι γυμνή, για να μπορεί με τα ρούχα της να ντύνεται το ψέμα! Πράγματι σπάνια βρίσκομε στην ιστορία περιπτώσεις που να βιάστηκε με τόσο χυδαίο τρόπο η αλήθεια.

Οσο στην μεταπολεμική Ελλάδα, όσον αφορά το ποιος πολέμησε ποιόν και ποιος τρομοκράτησε ποιόν. Εμείς πιστέψαμε οτι στη σύγχρονη εποχή, παρά τα αναπτυγμένα πολεμικά μέσα, κανένας στρατός κατοχής δεν μπορεί να νικήσει ένα Εθνικό-Απελευθερωτικό-Κίνημα και αυτό γιατί στο κίνημα αυτό συμμετέχουν όλοι εκείνη που έχουν πατρίδα και σπίτι τους την Ελλάδα.

Από την ίδια την ιστορία όλοι γνωρίζουμε, ότι άλλο πράγμα είναι η τρομοκρατία και άλλο το Αντιστασιακό Απελευθερωτικό κίνημα. Και ότι η ανώτερη μορφή τρομοκρατίας είναι η ξένη κατοχή. Και το ΕΑΜικό Λαϊκό κίνημα, αυτήν ακριβώς την ξένη κατοχή πολεμούσε και την τρομοκρατία που οι έλληνες συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές είχαν φτάσει στο σημείο να θέλουν, με τη συνεργασία ανοιχτά και ξεκάθαρα να προσβάλουν την αξιοπρέπεια του λαού μας.

Ενώ η κοινωνία των Ανθρώπων χρειάζεται την πολύτιμη μνήμη, την όποια μνήμη, πολύ περισσότερο τη μνήμη του αγώνα και των ολοκαυτωμάτων (57) μας προκάλεσαν οι κατακτητές και οι συνεργαζόμενοι μαζί τους έλληνες, η Ελληνική πολιτεία αγνοώντας την Εθνική Αντίσταση, δεν αναλογίζεται άραγε την ευθύνη οτι με την ηθελημένη άγνοια καταστρέφει πριν από όλα την ιστορία και τη μνήμη; Με την αδιαφορία της πολιτείας και την άγνοια του λαού, λόγω σκόπιμης και επιβεβλημένης στέρησης και διατεταγμένης σιωπής διατρέχουμε σαν λαός τον : κίνδυνο της διαγραφής της ΜΝΗΜΗΣ;

Στη διάρκεια της κατοχής, δεν ηταν μόνο οι συμμετέχοντες στην Αντίσταση, που βίωναν την ανείπωτη βία και το θάνατο από τους στρατύς κατοχής, αλλα ολόκληρος ο λαός. Αυτό το ξεχωριστό προνόμιο της βίας και του θανάτου οι Αντιστασιακοί, το βίωσαν στο πολλαπλάσιο μετά την επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944. Από το Δεκέμβρη και μετά ο Αντιστασιακός, ο κάθε Αντιστασιακό έπρεπε να πληρώσει το τίμημα της «απερισκεψίας» του. Και ηταν απερισκεψία, όταν δεν πτωήθηκε από τα σιδηρικά του Χίτλερ και του Μουσουλίνι, και επιμένεις να διεκδικεί τη λευτεριάς σου, κυρώσεις και συνεχίζεις την πολιτική και ένοπλη Αντίσταση;

Μίλησαν κατά κόρο για αιφνίδια κατάληψη της εξουσίας, για στρατιωτικό πράξιόπημα κλπ. Μα το ΕΑΜ την είχε την εξουσία σε ολόκληρη την Ελλάδα, εκτός απ την πλατεία Συντάγματος, που την κατείχαν οι Γερμανοί μέχρι τις 12/10/1944 και σε συνέχεια μετά την απελευθέρωση της Αθήνας εγκαταστάθηκαν οι Αγγλοι σαν «φίλοι» και «σύμμαχοι», αλλα μετά την εγκατάστασή τους μετατράπηκαν σε κατακτητές. Το ΕΑΜ την εξουσία δεν ήθελε να την κρατήσει με τα όπλα. Την ήθελε με την ψήφο του λαού, γι' αυτό συμμετέχοντας στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας αποποιήθηκε την πραξικοματική κατάληψή της εξουσίας με τα όπλα. Επιβεβαίωση οτι θα την διεκδικήσει μέσω της ψήφου του λαού, αποτελεί το γεγονός οτι έθεσε το σύνολο των ενόπλων του δυνάμεων, υπό την ηγεσία του Αγγλου Στρατηγού Σκόμπι με το σύμφωνο της Καζέρτας στις 16/9/44.

Εκείνος που σκέπτεται να καταλάβει την εξουσία έστω με πραξικόπημα, δεν παραδίνει την εξουσία σε μια κυβέρνηση που δεν έχε ούτε καν έδρα στην Ελλάδα. Πολύ περισσότερο δεν συμμετέχει σε μια κυβέρνηση, όπου είναι ξεκάθαρο οτι το θέμα της μετά απελευθερωτικής εξουσίας θα λυθεί μέσω των εκλογών. Δεν θέτει υπό άλλη στρατιωτική ηγεσία τις ένοπλες δυνάμεις του. Δεν εφαρμόζει μέχρι τέλους το Σχέδιο «κιβωτός». Δεν κρατάει τις επίλεκτες και εμπειροπόλεμες ένοπλες δυνάμεις του ανενεργές. Και το κυριότερο δεν τις στέλνει τις δυνάμεις αυτές στα βουλγαρικά, τα αλβανικά και τα τουρκικά σύνορα για να διασφαλίσει την εδαφική ακεραιότητα της χώρας. Και το βασικότερο δεν δίνει τον χρόνο στον αντίπαλο να συγκεντρώσει τις δικές του δυνάμεις.

Και αν ακόμα δεχθούμε οτι συμμετείχε στην κυβέρνηση και είχε θέσει τις ένοπλες δυνάμεις υπό άλλη στρατιωτική ηγεσία, αν ο κυρίαρχο στόχο του ΕΑΜ ηταν η κατάληψη της εξουσία, με διακήρυξη προς το λαό θα αναθεωρούσε την πολιτική του: Τις δυνάμεις για την κατάληψη της εξουσίας τις είχε. Θα χαρακτήριζε λάθος τη συμμετοχή στη κυβέρνηση και τη συμφωνία της Καζέρτας. Και το κυριότερο θα έθετε αμέσως σε κίνηση τον μηχανισμό κατάληψη της εξουσίας. Η Αθήνα απελευθερώθηκε στις 12/10/44 και οι συγκρούσεις άρχισαν στις 4 του Δεκέμβρη του 1944.

Μεσολάβησαν 53 ολόκληρες μέρες με αολλυσες τις Αγγλικές δυνάμεις . Στη διάρκεια αυτή μπορούσε κάλλιστα το ΕΑΜ, να μεταφέρει στην Αθήνα την κυβέρνηση του βουνού (ΠΕΕΑ), συνοδευόμενη απ τις αντίστοιχες ένοπλες δυνάμεις στη Αθήνα. Τις δυνάμεις που κράτησαν πολεμώντας εγκλωβισμένες τις 11-14 γερμανικές μεραρχίες, χώρια τις βουλγάρικες, Πολωνικές, Τσέχικες κλπ. Τις δυνάμεις που τόσο πολύ υπολόγιζε ο Στρατάρχης Αλεξάντερ.

Αν πράγματι είχε στο πρόγραμμά του το ΕΑΜ, να καταλάβει με τα όπλα την εξουσία μια και το θέμα της εξουσίας θα λυνόταν με τα όπλα στην Αθήνα, θα άφηνε τον εφεδρικό ΕΛΑΣ για την τάξη και θα μετέφερε στο σύνολό του τον μόνιμο ΕΛΑΣ στην Αθήνα. Αν τον είχε μεταφέρει ο Τσώρτσιλ, ενώ έκανε την πιο ωμή και βάβραρη ένοπλη επέμβαση, δεν θα μπορούσε να εφαρμόσει το σχέδιο «ΜΑΜΑ». Δεν θα μπορούσαν να κάνουν τα όργια που έκαναν, να οδηγηθούμε στο Δεκέμβρη, και κυρίως δεν θα μπορούσε να μετακυλήσει την ευθύνη στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για τις χιλιάδες τους νεκρούς που δολοφόνησε με τους βομβαρδισμού από αέρα γη και θάλασσα τον άμαχο πληθυσμό της Αθήνας και του Πειραιά.

Και δεν θα μπορούσε γιατί δεν θα υπήρχε κενό εξουσίας, αφού την εξουσία θα την είχε καταλάβει η Κυβέρνηση του βουνού. Συνεπώς, και ο ερχομός τους μόνο σε μια απελευθερωμένη χώρα, θα είχε την κατακραυγή της παγκόσμια κοινής γνώμης. Θα ηταν φύση αδύνατο να καταλάβει ένοπλα μια σύμμαχο χώρα. Μια χώρα που ο αγώνας της συνέβαλε τα μέγιστα στην ήττα του άξονα.

Δεν τις μετέφερε γιατί δεν πίστευε οτι η εξουσία θα λυνόταν με τα όπλα, όπως πρόβλεπε το αγγλικό σχέδιο. Και δεν τις μετέφερε γιατί απλά ποθούσε, πίστευε και έκανε ό,τι μπορούσε για την ομαλή δημοκρατική μετά πολεμική εξέλιξη. Δεν τις μετέφερε γιατί μπορεί το ΕΑΜικό Αντιστασιακό κίνημα να είχε μια αριστερή απόκλιση και πολλά από τα συνθήματά του να ηταν επαναστατικά στη διάρκεια του αγώνα όμως, η τεράστια πλειοψηφία των κομμουνιστών είχε πειστεί οτι η μεταπολεμική εξουσία πρέπει να έχει αστικοδημοκρατική πορεία.

Ακόμα και ο Στρατάρχης Αλεξάντερ επενθυμίζει στον Τσώρτσι, οτι: « στον ΕΛΑΣ υπάρχει ένας πεισματικός πυρήνας αντίστασης, με κομμουνιστικό χαρακτήρα, πιο ισχυρός απ ό,τι τον είχε φαντασθεί και που θα είναι εξαιρετικά δύσκολο να τον ξεριζώσουμε. Αν παραδεχθούμε οτι θα κατορθώναμε να αποθήσουμε τις δυνάμεις του ΕΛΑΣ έξω απ τα όρια της Αθήνας, θα βρισκόμαστε ακόμα μπροστά σε μια τεράστια προσπάθεια αν επιχειρήσουμε να τις εξαλείψουμε ολότελα».

Το γεγονός αυτό οδηγεί τον Τσώρτσιλ στη σκέψη να κάνει μια από τις γνωστές του ίντριγκες. Να συγκαλέσει μια...διάσκεψη, με «δηλωμένο το σκοπό «δήθεν» να μπει τέλος στον αδελφοκτόνο πόλεμο» στην Ελλάδα. Και δηλώνει «ακόμα και αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ αρνιόταν την πρόσκληση, θα διευκρινίζαμε πολύ καλά τις προθέσεις μας στα μάτια του κόσμου». Σκοπός του Τσώρτσι και τη φορά αυτή, ηταν να συγκαλύψει την εν ψυχρώ δολοφονία του Αθηναϊκού και Πειραιώτικου λαού με τους βομβαρδισμούς και να μετά κυλήσει την ευθύνη στους ώμους του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Για το στρατήγημα αυτό ήρθε αυτοπροσώπως στην Ελλάδα.

Η απόφαση του Τσώρτσιλ, να συγκαλέσει διάσκεψη ηταν ενα πολυσήμαντο γεγονός. Πρώτα απ όλα, αποτελεί μια απ τις σπάνιες ομολογίες του Τσιώρτσιλ, που φανερώνει οτι ξέρει την αληθινή σύνθεση του ΕΛΑΣ, όπου οι κομμουνιστές δεν αποτελούσαν στην πραγματικότητα, παρά μια μειοψηφία. Ολη του η ρητορική και αναφορά κατά των κομμουνιστών, και των «γκάγκστερς της άκρας Αριστεράς», με το γνωστό «παίγιο» του διαίρει και βασίλευε που επι πολλά χρησιμοποιούσε σαν υπουργός των αποικιών, χαρακτηρίζει το σύνολο του ΕΛΑΣ κομμουνιστές για να δώσει μέσω του χαρακτηρισμού αυτού το πράσινο φώς για την αδιάκριτη εξόντωσή του. Αυτός ακριβώς ο χαρακτηρισμός αργότερα επεκτάθηκε και συμπεριέλαβε ολόκληρο το ΕΑΜικό κίνημα.

Ο Τσώρτσιλ έκανε πόλεμο με το σύνολο των Ελλήνων Αντιστασιακών-πατριωτών, και οχι μονάχα με τους κομμουνιστές και το ήξερε αυτό. Στο ίδιο μήνυμα διακρίνονται και οι υστεροβουλίες που προσδιορίζουν την τύχη της διάσκεψης, που είναι πρώτα απ όλα, μια απ τις γνωστές πολιτικές μανούβρες του Τσώρτσιλ με στόχο, να αποποιηθεί τις ευθύνες για το δράμα που διαδραματίζεται με ευθύνη του στην Ελλάδα. Ενα δράμα που η παγκόσμια κοινή γνώμη

παρακολουθούσε με την ίδια προσοχή τα τεκτενόμενα μετά την απελευθέρωση στην Ελλάδα, όπως παρακολουθούσε τις πρωτίες και τους άθλους στον αλβανικό πόλεμο και την τετράρχονη αξιοθαύμαστη Αντίσταση 1941-44.

Να κάνει γνωστό στο ΕΑΜ οτι οι Βρετανοί «εχουν έρθει στην Ελλάδα με τη συγκατάθεση του Προέδρου Ρούζβέλτ και του Στρατάρχη Στάλιν». Να κάνει σαφή οτι ο δρόμος της ομαλής εξέλιξης ηταν και παραμένει κλειστός, και οτι ο νικητής λαός δεν διαπραγματεύεται με την άλλη έστω άποψη (Ελέω Τσώρτσιλ) Δεξιά-ελληνική δύναμη και εξουσία, αλλα με την ίδια την ηγεσία μιας ξένης χώρας. Μιας χώρας με εκατοντάρχονη και πλέον επικυριαρχία. Μια επικυριαρχία που τώρα ηταν πλέον αποδεκτή και από τον Στρατάρχη Στάλιν. Συνεπώς, το μόνο που μένει στο ΕΑΜ, είναι η άνευ όρων παράδοση στην ακροδεξιά, τους Ραλλογονατάδες στην Αθήνα και τους διάφορους εθνοϊσμούς στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Τελικά η ηγεσία μας, δεν μπόρεσε να αποφύγει τις παγίδες που τις στήνουν όλοι από κοινού. Πιάνεται στο δόκανά τους, σέρνεται στο στραβό και ολιστηρό δρόμο που παραπλανητικά την τραβούν με τις διάφορες μανούβρες οι αντίπαλοι, όσπου να μπορέσουν εκείνοι ανενόχλητοι να ανασυντάξουν τις δυνάμεις, να οργανώσουν τους μηχανισμούς τους, να ετοιμάσουν το οριστικό, ολοκληρωτικό και εξοντωτικό πλήγμα. Με τον τρόπο αυτό πέτυχαν εκείνο που όλοι τους επιδίωκαν: Τον μονόπλευρο εμφύλιο πόλεμο, που μέχρι τότε τον είχαν αρχίσει και τον έκαναν οι Αγγλοι με τις συμμορίες, που οι ίδιοι και η ακροδεξιά, οργάνωσαν και καθοδηγούσαν εις βάρος των αγωνιστών της Αντίστασης και των άλλων φιλικών προς το ΕΑΜ και το ΚΚΕ οργανώσεων. Με τις ενέργειες αυτές, μετατρέπεται σιγά σιγά, όπως τον είχαν σχεδιάσει με τις συγκρούσεις σε κανονικό εμφύλιο πόλεμο.

Η τραγική κατάληξη αυτού του ανεπανάληπτου για την Νεοελληνική ιστορία αγώνα και με βάση τα επίσημα ντοκουμέντα, που στο μεταξύ ήρθαν στο φως, έδωσαν στον κάθε αγωνιστή τη δυνατότητα να σκεφτεί βαθύτερα το πρόβλημα αυτής της απαράδεκτης κατάληξης. Σε όλη την αγωνιστική πορεία του λαϊκού κινήματος και ειδικά από τότε που το λαϊκό αγωνιστικό κίνημα από διεκδικητικό πέρασε στην αμφισβήτηση και την ανατροπή. Οι 10ετίες που πέρασαν όσοι συμμετείχαμε στα γεγονότα είχαμε την πικρή ευκαιρία να παρακολουθήσουμε αυτή τη Σισύφεια προσπάθεια του κινήματος:

Κάθε φορά που το λαϊκό επαναστατικό κίνημα τινάζονταν ψηλά, αναπτύσσονταν και έφερνε στο προσκήνιο επιτακτικά δικά του προβλήματα για λύση, κάθε φορά που γίνονταν απειλητικό, έφτανε στο σημείο να πάρει στα χέρια του τις τύχες, να αυτό προσδιοριστεί και να καθορίζει μόνο του τις αποφάσεις του, πάντα κάτι συνέβαινε και αυτή του η πορεία ανακόπτονταν βίαια και οχι πάντα απ την ικανότητα του αντιπάλου.

Παρακολουθούμε την ίδια ιστορία, σαν απ τον ίδιο εγκέφαλο πάντα κατευθυνόμενη, να επαναλαμβάνεται με μαθηματική ακρίβεια, με τον ίδιο ρυθμό και σε αυστηρή ευθεία γραμμή. Πάντα μετά από ένα τιτάνιο αγώνα το κίνημα, επανασυνδέει τους δεσμούς τους με το λαό και σαν συνέπεια αυτού του αγώνα παίρνει την ανιούσα. Το ανέβασμα αυτό το ακολουθεί μια πτώση, λες και υπάρχει κάποιο δεδομένο και προκαθορισμένο όριο, μια οροθετική γραμμή, την οποία δεν πρέπει να ξεπεράσει, μια άγνωστη μέχρι σήμερα θέση-άποψη ή κάποιο κέντρο που αποφασίζει, οτι το μαζικό λαϊκό κίνημα στη Ελλάδα.

Λες και πρέπει να μείνει περιορισμένο, συρρικνωμένο σε κάποια ποσοστά και ξεκομμένο για μεγάλα διαστήματα από τις πλατειές λαϊκές μάζες, για να μπορεί έτσι να ελέγχεται ποιο άμεσα και αποτελεσματικά. Να ποδηγετείται εύκολα για να μην ξεφύγει σε «επικίνδυνους» πειραματισμούς και αναζητήσεις πέρα απ τα επιτρεπτά όρια των ποσοστών. Να μη γίνεται «πονοκέφαλος» για κάποιο κέντρο. Αυτά όσον αφορά την πορεία, εξέλιξη και κατάληξη του όποιου μέχρι σήμερα χρονικά λαϊκού κινήματος.

Και το ακόμα πιο τραγικό, ανεκδιήγητο, ακατανόητο και απαράδεκτο είναι οτι αυτό που συμβαίνει κάθε φορά με το λαϊκό κίνημα, συμβαίνει και με την ίδια τη χώρα. Τη χώρα και τον ελληνισμό. Κάθε φορά που με αγώνες, θυσίες και αίμα η χώρα αγγίξει τα κράσπεδα κάποια ψυχία ανεξαρτησίας, ακολουθεί κάποιο γεγονός που επαναφέρει τα πράγματα στην αρχική τους

θέση εξάρτησης. Το ίδιο συμβαίνει και με τη δημοκρατία. Ποτέ δεν μπόρεσε να στεριώσει και κυρίως να λειτουργήσει η αστική έστω κολωβομένη Δημοκρατία στη χώρα μας.

Εχουν γραφτεί πολλά τόσο για την πορεία, άλλο τόσο και για την τραγική και καταστροφική κατάληξη αυτού του λαμπρού και ανεπανάληπτου λαογέννητου κινήματος. Του κινήματος που συγκλόνισε τον κόσμο, με τον ελάχιστο χρόνος συγκρότησής του, την άδολη καταπληκτική εθελοντική συμμετοχή, την εκτεταμένη οργανωτική πολιτική και στρατιωτική δομή από άκρου σε άκρου της χώρας, τις τόσες πρωτιές: σβάστικά, Γοργοπόταμος, απόβαση Σικελία, Γαλλίας, σχέδιο «Κιβωτός», οι εκατοντάδες μικρές και μεγάλες μάχες, με χιλιάδες νεκρούς και δεκάδες χιλιάδες τραυματίες.

Ενα κίνημα που είχε υποχρεώσει τις 11-14 γερμανικές μεραρχίες και δεκάδες άλλες βοηθητικές μονάδες, να μην νοιώσουν τη χαρά του ύπνου και τη βεβαιότητα για την αυριανή τους επιβίωση κλπ. Γι' αυτό και δεν μας πείθει η εξήγηση που προσπαθούν να δώσουν οτι «φταίει ο ταξικός εχθρός για όλα» για το κίνημα και οι ξένοι για τη χώρα και τη δημοκρατία.

Και δεν πείθει γιατί αυτός είναι και γνωστός έκανε και θα κάνει πάντα τη δουλειά του. Ούτε ικανοποιεί η δικαιολογία οτι το σύνολο των λαθών οφείλονται στο γεγονός οτι «το κίνημα ηταν ανώριμο», ούτε η επιφανειακή ερμηνεία «φταίει η ηγεσία συλλήβδην ή αυτή του Σιάντου, του Ζαχαριάδη, Κολιγιάννη κλπ». Μα ούτε καλύπτει η εσαεί «λαθολογία» και η υποκριτική αυτοκριτική χωρίς στην ουσία να αλλάζει τίποτε, και αυτό γιατί μόλις τα κίνημα ξαναβρεί τον εαυτό του και ξανά πάρει την ανιούσα, αμέσως θα βρεθεί κάποιο αντίδοτο για να ακολουθήσει η «πτώση» : Κάποιο ανεξήγητο «σεκταρισμό, ρεβιζιονισμό, βολονταρισμό, ενα στένεμα γραμμής», κάποια ήττα, μια αδικαιολόγητη και χοντροκομένη «εκκαθάρηση», μια «διάσπαση» ή κάτι άλλο ανάλογο...Οσο δεν δίνεται μια σαφή απάντηση πολλά μπορεί να υποθέσει κανείς.

Ο λαός περιμένει από υπεύθυνες πηγές, από ερνηνευτές, από ιστορικούς από κάποιους ειδικούς να εξηγήσουν στο λαό και τους αγωνιστές, αυτό το τόσο περίεργο (αν οχι ύποπτο) και ανεξήγητο μέχρι σήμερα φαινόμενο. Το λόγω για τον οποίο τόσο το κίνημα, άλλο τόσο η χώρα και η Δημοκρατία, παρά την τεράστια προσπάθεια του λαού επανέρχονται εκεί, από όπου ξεκίνησαν, αν όχι και πιο πίσω απ το σημείο εκκίνησης

Και ισχυρίζονται δυστυχώς ακόμα και σήμερα μερικοί, οτι όλες οι πράξεις, ακόμα και οι πιο ειδεχθείς σαν αποτέλεσμα της σύγκρουσης ηταν αποφάσεις της ελληνικής «κυβέρνησης»!!! Αλήθεια στις μέχρι τώρα δηλώσεις και πράξεις του Τσώρτσιλ, διακρίνει κανείς κάποια άποψη ελληνική που έστω να μην συμφωνεί, με αυτές του Τσώρτσιλ. Κάποιος να διαφοροποιείται ή να διαφωνεί σαν αντίθετη με τα συμφέροντα του λαού και της χώρας; Σε όλο αυτό το τραγικό για τη χώρα μας γεγονός, υπάρχει πουθενά αναφορά στην Ελλάδα; Σε όλες αυτές τις αποφάσεις βλέπει κανείς σε κάποια δήλωση να έχει άρωμα Ελλάδας; Υπήρχε και υπάρχει ακόμα και σήμερα πουθενά Ελλάδα;

Και αυτό γιατί εκ των προτέρων «έριχναν τεχνικά το άδικο στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Ο,τι και να έκανε, όσες υποχωρήσεις και αν έκανε, αν δεν παραδίνονταν», τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια θα άνοιγαν πυρ. Και οι δύο αυτές προτάσεις απαιτούσαν την άνευ όρων παράδοση. Και ηταν άνευ όρων, γιατί όταν προσφέρεις στον αντίπαλο μόνη διέξοδο τη «συνθηκολόγηση» που ισούτε με παράδοση, δεν σημαίνει πως ζητάς, προμελετημένα, τη δυναμική αναμέτρηση; Δεν σημαίνει πως όποιος δεν συμορφώνεται με το δίκαιο οπως το αντιλαμβάνεται ο ισχυρός, δεν εχει παρά να πληρώσει το τίμημα;

Ο κ Παπανδρέου και οι άνθρωποι, που του κινούσαν πίσω του τα νήματα, όταν και με την βοήθειά τους εξασφάλισαν τις αντίστοιχες δυνάμεις, έσπρωχναν πλέον συνειδητά και σκόπιμα το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στον ήδη προσχεδιασμένο εμφύλιο πόλεμο και όταν πέτυχαν τον αντικειμενικό τους σκοπό τον πέταξαν σαν στημένη λεμονόκουπα.

Σύμφωνα με τις δηλώσεις του ανταποκριτή Μ.Φ Φοντόρ, είχε πληροφορίες οτι η άκρα Δεξιά, θα επιχειρούσε να προκαλέσει μια αιματηρή σύγκρουση, πράγμα που θα επέτρεπε στο Σκόμπι, να κηρύξει τον στρατιωτικό νόμο στην Αθήνα. Την είδηση αυτή και τις δυο φορές που προσπάθησε

να την κάνει γνωστή στην παγκόσμια κοινή γνώμη, η βρετανική λογοκρισία τον εμπόδισε να μεταδώσει την πληροφορία στην εφημερίδα του.

Οταν λοιπόν, εξασφάλισαν τις απαραίτητες δυνάμεις, εκτός από την αιματηρή πρόκληση της πλατείας Συντάγματος, προχώρησαν και σε όποπειρες άλλες προκλήσεις και για να μην χρονοτριβούν, μια και είχαν δημιουργήσει τις απαραίτητες προϋποθέσεις. Ανακήρυξαν τον εαυτό τους κύριο και αφέντη της χώρας και έδωσαν εντολή στα τάνκς, τα αεροπλάνα και καράβια να συνετίσουν όποιον είχε διαφορετική από τη δικής τους γνώμη. Χτυπούσαν, σκότωναν αμάχους για να «προστατεύσουν» τους αμάχους! Ξεχνώντας ή απλώς αδιαφορώντας για το γεγονός οτι η μαζική και εν ψυχρώ δολοφονία χιλιάδων ανύποπτων και αθώων πολιτών δεν οδηγεί πουθενά αλλού, παρά στη γενικευμένη βαβαρότητα.

Και επειδή πολλοί είναι αυτοί που ισχυρίζονται, πως κάτι τέτοιο ηταν φύση αδύνατο να γίνει, θα τους θυμίσω οτι η Ελλάδα, δεν ηταν εχθρικό έδαφος αλλά σύμμαχος χώρα. Και σαν σύμμαχος χώρα, δεν θα τολμούσαν οι Αγγλοι να την κατακτήσουν όπως έκαναν οι Γερμανοί.

Ο κ Ηντεν Υπουργό των εξωτερικών όταν στις 19/5/44, συνέτασσε το μνημόνιο σαν συμπέρασμα της διάσκεψης του Λιβάνου, που κατέληξε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας έγραφε οτι: «ελπίζουμε οτι θα μπορέσουμε να περιλάβουμε το-ΕΑΜ-σε μια εθνική κυβέρνηση», όταν τα έλεγε αυτά είχε βγάλει ήδη τα συμπεράσματά του. Το ίδιο και ο κ Μάκ Μίλαν, όταν είπε ερχόμενος στην απελευθερωμένη Ελλάδα οτι «το ΕΑΜ θα κερδίσει τις εκλογές», είχε και αυτός βγάλει τα δικά του συμπεράσματα. Ειχαν πειστεί και οι δυο οτι με τίμιες και ελεύθερες εκλογές το ΕΑΜ θα τις κέρδιζε. Την ίδια περίοδο το ΚΚΕ και ο κόσμος του ΕΑΜ, διακύρηταν κάθε μέρα και κατ' επανάληψη με το στόμα του Γ. Σάντου: την «Ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και ελεύθερες εκλογές».

Ειναι γεγονός οτι ο κ Ηντεν πίστευε πως, αν το ΕΑΜ καταλάβει δυναμικά την εξουσία, θα εφαρμόσει δικτατορικό σύστημα διακυβέρνησης. Ομως παρ' όλα αυτά τα πιστεύω του δήλωσε οτι η : «αγγλική κυβέρνηση θα πρέπει να συνεργαστεί μαζί του». Οταν ο κ Ηντεν, υπουργός των εξωτερικών και ο κ Μάκ Μίλαν, Υπουργός για τα θέματα Αιγαίου, κατέληξαν στο συμπέρασμα οτι η αγγλική κυβέρνηση θα έπρεπε να συνεργασθεί μαζί του, γιατί δεν θα συνεργάζονταν με μια ΕΑΜική κυβέρνηση που ενδεχομένως θα εκλέγονταν ελεύθερα με τη ψήφο του λαού; Μα και το ΕΑΜ μαζί τους ; Και γιατί αυτοί θα αποφάσιζαν ποιοί θα «συμμετείχαν και ποιος όχι σε μια εθνική κυβέρνηση»;

Αυτή η παραδοχή, οι καλές σχέσεις, η ομαλή έντιμη και ειλικρινής συνεργασία με τους Αγγλους, ηταν πρωταρχική επιδίωξη του ΕΑΜ. Από μια τέτοια συνεργασία η μεταπολεμική δημοκρατική Ελλάδα, την είχε απόλυτη ανάγκη. Με την προϋπόθεση πάντα σε ισότιμες σχέσεις. Ολους τους συμμάχους τους είχαμε σε ισότιμη βάση ανάγκη, αλλά την Αγγλία πολύ περισσότερο λόγω των σχέσεων που προϋπήρχαν. Βεβαια οι Αγγλοι, την πιστή τήρηση των όρων της όποιας συμφωνία θα έκανε με το ΕΑΜ, δεν θα την άφηναν και δικαιολογημένα στη καλή πρόθεση του ΕΑΜ. Θα προέκυπτε το θέμα της προστασίας και όλων των άλλων πολιτικών και οικονομικών δυνάμεων, καθώς και το μέγα θέμα των βάσεων.

Για την ομαλή δημοκρατική λειτουργία, θα απαιτούσαν να περιληφθεί στη συμφωνία και κάποιος ειδικός όρος, σύμφωνα με τον οποίο η χώρα τους θα αναγνωρίζονταν σαν εγγυήτρια δύναμη, (όπως στην Κύπρο ανεξάρτητα αν δεν άσκησε το δικαίωμα και άφησε τους Τούρκους να καταλάβουν τη μισή σχεδόν Κύπρο), με δικαίωμα επέμβασης σε περίπτωση παραβίασης των όρων της συμφωνίας. Οι δυνάμεις της Αντίστασης, δεν θα είχαν κανένα λόγω να αρνηθούν αυτές τους τις απαιτήσεις και να παρασχεθούν οι αντίστοιχες εγγυήσεις από την πλευρά του ΕΑΜ.

Εκείνο που δεν θα μπορούσαν να κάνουν, με μια εκλεγμένη από το λαό ΕΑΜική κυβέρνηση, είναι να διορίζουν ή να παύουν κυβερνήσεις και Υπουργούς, να διορίζουν υπαλλήλους στις θέσεις κλειδιά και να εκτρέφουν μηχανισμούς αποσταθερωποίησης, που οδηγούν σε ακραίες καταστάσεις. Κάτι που το έκαναν κατά κόρο μετά το Δεκέμρη του 1944. Και βρέθηκαν σε όλες τις θέσεις κλειδιά οι συνεργάτες, οι δωσίλογοι και τα παιδιά της ΑΤΑ που η λέξη ΑΤΙΣ σημαίνει ιΒΡΙΣ

Ιστορικά η στάση του «συμμαχικού παράγοντα» στη χώρα μας μεταφράζεται με την απροκάλυπτη παρέμβαση εσωτερικά δια της «πειθούς», και όταν η προσπάθεια δεν αποδώσει το αναμενόμενο αποτέλεσμα, οι όποιοι «συμμαχικοί παράγοντες» ερήμην του λαού, έμπαινε σε κίνηση η γνωστή στο λαό μας «διπλωματία των κανονιών». Επιβεβαίωση αποτελεί η επιβολή δια του αποκλεισμού του ΔΟΕ (διεθνής οικονομικός έλεγχος), ο βομβαρδισμός των Αθηνών από το συμμαχικό στόλο το 1916, η κατάληψη-κατοχή της Αθήνας, με τα τάνκς, οι βομβαρδισμοί του άμαχου πληθυσμού με τα αεροπλάνα και τα καράβια, επί τριάντα τρις μέρες την Αθήνα και τον Πειραία. Με το αιτιολογικό να σώσουν την Ελλάδα από τους Ελληνες.

Και ο συνεχής έκτοτε μόνιμος λιμενισμός του 6ου αμερικάνικου στόλου στα λιμάνια της Θεσσαλονίκης, του Πειραιά και τη Σούδα της Κρήτης. Ετοίμος να επέμβει ανά πάσα στιγμή στην παραμικρή κινητοποίηση και αυτών των συνδικαλιστικών οργανώσεων ακόμα. Και όταν διαγράφτηκε κάποια μικρή αναλαμπή να πάρει λίγο το επάνω η χώρα και η δημοκρατία νάτο πάλη το «Εν Τούτω Νίκα» η 21η Απριλιού 1967, οχι να παραμείνουν τα πράγματα στο σημείο που ήταν, αλλα να γυρίσουν μισό αιώνα πίσω

Εκτός απ τη Γεωστρατηγική θέση, τις πρώτες ύλες, τα πολύτιμα μέταλλα και έργα τέχνης, τη φτηνή εργατική δύναμη κλπ, που προκαλούν αιτία επέμβασης σε μια χώρα. Η Ιεραποστολές και τα δάνεια πριν από τον στρατό, είναι και αυτά ένα απ τα πιο βασικά εργαλεία επέμβασης στα εσωτερικά της χώρας που δανείζεται. Τα δάνεια είναι πάντα ο προπομπός των επεμβάσεων. Προηγούνται ή έπονται της επέμβασης δια της «πειθούς» η της κανονιοφόρους διπλωματίας. Τα δάνεια η χώρα που δανείζει τα δίνει πάντα στην άρχουσα τάξη. Η οποία τάξη τα παίρνει στο όνομα του λαού. Το δάνειο και όταν ακόμα είναι προσωπικό προϋποθέτει εγγύηση.

Και η καλύτερη εγγύηση είναι η υποθήκη. Τα εθνικά δάνεια δίνονται πάντα με τρις τουλάχιστο βασικούς όρους α) Ταύτιση των συμφερόντων της άρχουσας τάξης με αυτά της χώρας που δανείζει, γεγονός που σημαίνει εξάρτηση και πρόσδεση στο πολιτικό-στρατιωτικό άρμα της χώρας που δανείζει. β) την υποθήκη της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας, παραίτηση απ την άσκηση ανεξάρτητης εθνικής πολιτικής, εσωτερικά και διεθνώς και γ) την παραχώρηση του δικαιώματος της επέμβασης και δια της κανονιοφόρου ακόμα, αν συμβεί να διαταραχθούν οι εσωτερικές ισορροπίες προκειμένου να προστατεύσει τα κεφάλαια που δάνεισε, μα και τους «υπηρέτες» τους.

Η επέμβαση δια της κανονιοφόρου γίνεται όταν η άρχουσα τάξη, δεν έχει τη συναίνεση του λαού ή όταν χάσει τον έλεγχο του λαού. Και τότε συμβαίνει το τραγικό και το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων: η «άρχουσα τάξη» δεν αρκείτε στο να τεθεί σε κίνηση ο όρος του δικαιώματος της επέμβασης δια της κανονιοφόρου από τη «σύμμαχο» χώρα που έδωσε το δάνειο. Την καλεί η ίδια να επέμβει και μάλιστα το ταχύτερο δυνατό. Να την αποκαταστήσει στην εξουσία, αν θέλει να διασφαλίσει τα κεφάλαιά της και να παραμείνει και η χώρα προσδεμένη στο δικό της άρμα. Οσο λοιπόν, περισσότερα και μεγαλύτερα σε πασά δάνεια παίρνει η άρχουσα τάξη στο όνομα του λαού πάντα, τόσο πιο διασφαλισμένη είναι η εξουσία της και η παραμονή της στην εξουσία.

Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κανείς, οτι τα δάνεια στα οποία τόσο εύκολα καταφεύγει η άρχουσα τάξη στο όνομα του λαού και την «ανάπτυξη» της εθνικής οικονομίας, είναι το εργαλείο με το οποίο η κάθε άρχουσα σαν την δικής μας, διασφαλίζει την εξουσία και την παραμονή της στην εξουσία. Η σύναψη δανείων σημαίνει εξασφάλιση οχι μόνο προστατών, αλλα και εγγυητών οτι, και αν ακόμα ο λαός της γυρίσει την πλάτη και στις πιο δυσμενείς γι' αυτήν συνθήκες, όπως αυτές της απελευθέρωσης στις 12/10/44, δεν έχει να φοβηθεί τίποτε.

Οι δανειστές να είναι καλά και δυνατοί. Θα προστρέξουν οχι μόνο για την διάσωσή της, αλλά και την επαναφορά της στην εξουσία. Και όταν μάλιστα συμβαίνει για τη άρχουσα τάξης όπως της Ελλάδας, να έχει και αυτή τη γεωστρατηγική σημασία, μπορεί να κοιμάται ήσυχη όσα εγκλήματα και αν είχει διαπράξει σε βάρους του λαού και της χώρας. Η επέμβαση για τη διάσωσή της και την επαναφορά της στην εξουσία είναι διασφαλισμένη. Αλλωστε γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό δανείζεται και υποθηκεύει τη χώρα.

Αυτό ακριβώς διαπίστωσαν μετά την απελευθέρωση της χώρας ο κ Ηντεν και Μακ Μίλαν, οι στρατηγικό-πολιτικοί λόγοι και έλεγχος της Μεσογείου μέσω της γεωστρατηγικής θέσης που

κατέχει η Ελλάδα στο χώρο αυτό, έπρεπε οπωσδήποτε να επανέλθει στην πριν της 27/10/1940, πολιτική κατάσταση. Αλλωστε αυτοί ηταν που επέβαλαν την βασιλό-μεταξική δικτατορία το 1936. Για να διασφαλίσει τη θέση αυτή δυο λύσεις υπήρχαν. Να δεχθεί σαν συνομιλητή την ΕΑΜική Αντίσταση. Να γίνουν ελεύθερα οι εκλογές και κυρίως να δεχθεί το αποτέλεσμα της θέλησης του λαού. Η να επέμβει ένοπλα. Προτίμησε η αξιαγάπητη «φίλη και ενόπλης σύμμαχος».Το δεύτερο, γιατί αυτό θα επανέφερνε την 4ο Αυγ/ανή «άρχουσα τάξη» στην εξουσία και θα προσδένονταν εκ νέου η χώρα στο δικό της άρμα. Ακολούθησε ο αναγκαίος για το σκοπό αυτό εμφύλιος πόλεμος. Ετσι, αντί για εθνική ανεξαρτησία και εθνική κυριαρχία, πρόοδο και ανάπτυξη, ζούμε έκτοτε αναμασώντας με ό,τι βιβλικό, φανταστικό και μυθοπλαστικό είχαμε από το παρελθόν.

ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΥΠΟ ΑΠΗΝΗ ΔΙΩΓΜΟ ΚΑΙ ΕΞΟΝΤΩΣΗ

Η ζωή του Ανθρώπου, ατομική, οικογενειακή και κοινωνική διαμορφώνεται σε όλα τα επίπεδα από το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι και ο τρόπος λειτουργίας του προσδιορίζει το επίπεδο πολιτισμού και ηθικής οχι μόνο του ατόμου, αλλα και της κοινωνίας μέσα στην οποία ζει. Για τους αγωνιστές μετά την παράδοση των όπλων παρά τις τόσες και όποιες εγγυήσεις και αν δόθηκαν, η ζωή τους προαποφασίστηκε, ότι θα ήταν:

Αστα Ασυλα, τα Ψυχιατρεία, τα Γεροκομεία, τα Νοσοκομεία και κυρίως οι Φυλακές, είναι οι κατ' εξοχήν χώροι, όπου καθρεπτίζονται, όσο πουθενά αλλού, οι αξίες και οι απαξιές μιας κοινωνίας. Αυτοί οι τέσσερεις χώροι, είναι οι χώροι, όπου προσβάλεται, διασύρεται, τσαλακώνεται και εξευτελίζεται οχι μόνο η Ανθρώπινη αξιοπρέπεια, αλλά και η ανθρώπινη αξία σαν οντότητα. Οι χώροι αυτοί είναι οι δεξαμενές όπου συγκεντρώνονται οι αξίες και οι απαξίες, καθώς και η ποιότητα για το πως σκέφτεται και λειτουργεί η συγκεκριμένη κοινωνία και ειδικά οι κρατούντες και το σύστημα διακυβέρνησης κάθε λαού και χώρας.

Αν ψάξουμε μέσα σε αυτές τις ανθρώπινες δεξαμενές, θα βρούμε όλα τα χαρακτηριστικά της σύγκρουσης του συστήματος με τον Ανθρωπο και ειδικά στις φυλακές, όπου καταλήγουν οι ηττημένοι από μια κοινωνική ή και ατομική ακόμη σύγκρουση με την κοινωνία, όπου ζει και το υπάρχον καθεστώς. Ενα καθεστώς όπου όλες οι κοινωνικές δομές, θεσμοί και Νόμοι, ήθη και έθιμα ένα και μόνο σκοπό έχουν: την ηθική, θεσμική και νομική, την ύπαρξη και τη διαιώνισή του καθεστώτος, με την αναγωγή σε «ΝΟΜΟ» τα συμφέροντα και μόνο της άρχουσας τάξης. Σε ένα καθεστώς που λειτουργεί μόνο με γνώμονα τα συμφέροντα της εκάστοτε άρχουσας τάξης, η οποία άρχουσα τάξη έχει διαμόρφωση και τις αντίστοιχες δομές του τρόπου λειτουργίας και απονομής της δικαιοσύνης.

Μια δικαιοσύνη που εκ των πραγμάτων-Νόμων ειναι υποχρεωμένη, να καταδικάζει οχι μόνο την πράξη και την πρόθεση. αλλα και τη σκέψη ακόμα και κυρίως αυτήν. Μια δικαιοσύνη που λειτουργεί οχι με βάση-αρχή τον Ανθρωπο και τα Ανθρώπινα δικαιώματά του, αλλά την προστασία των αντικειμένων: Την εμπράγματι ατομική ιδιοκτησία.

Το πώς λειτουργεί το καθεστώς και κατ' επέκταση η κοινωνία και η δικαιοσύνη θα τη βρούμε ανάγλυφη εκεί στις φυλακές. Γιατί οι άνθρωποι στις φυλακές, δεν πάνε γιατί είναι άρρωστοι όπως πάνε στα Νοσοκομεία ή από γερατειά στα Γεροκομεία και από αρρώστιες ή...στα άσυλα. Στις φυλακές οι ανθρωποι δεν πάνε από μόνοι τους: Τους Πάνε! Και στα μεν άλλα ιδρύματα πάνε οι άρρωστοι να γίνουν καλά και οι γέροι που δεν έχουν που την κεφαλή κλίνει να αφήσουν την τελευταία τους πνοή, οχι βέβαια από δική τους ευθύνη. Στις φυλακές λόγω λειτουργίας του συστήματος πολλές φορές στέλνουμε και αυτούς που είναι αθώοι. που η καταδίκη τους οφείλεται ακριβώς στον τρόπο που λειτουργεί το καθεστώς, η κοινωνία και ο τρόπος απονομής της δικαιοσύνης. Ειδικά δε, σε περιόδους αναταραχής όπως αυτές που πέρασε η χώρα μας μετά την απελευθέρωση, η τεράστια πλειοψηφία των κρατουμένων, αν οχι το σύνολο ειναι ιδεολογικοί και πολιτικοί αντίπαλοι του κρατούντος καθεστώτος: Ειναι Πολιτικοί Κρατούμενοι και οχι κρατούμενοι του ποινικού δικαίου. Ειναι καθεστωτικοί κατάδικοι πριν δικαστούν.

ΤΗΝ 27η ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1941 ΚΑΤΑΚΤΗΘΗΚΕ Η ΑΘΗΝΑ

ΑΠΌ ΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ

Οι Ελληνες παρά την κατοχή δεν ένοιωθαν νικημένοι. Γι' αυτό και πριν ολοκληρωθεί η κατοχή της χώρας άρχισαν να μαζεύουν όπλα. Μπορεί η Αθήνα να καταλήφθηκε στις 27/4/1941 και οι πρώτες μονάδες που μπήκαν στην Αθήνα να έστειλαν επειγόντως τηλεγράφημα να αναγγείλουν την κατοχή της: «Προς τον Φύρερ και Καγκελάριον του Ράϊχ Βερολίνον» Φύρερ μου Την 27ην Απριλίου 1941 εφθάσαμεν εις Αθήνας, ως πρώτα γερμανικά στρατεύματα και την 8,45 υψώσαμεν την γερμανικήν σημαία επί της Ακροπόλεως και του Δημαρχείου Χάϊλ Μάϊν Φύρερ » Ιλαρχος Γιακόμπυ κλπ. Η κατοχή της χώρας ολοκληρώθηκε μετά την κατάληψη και της Κρήτης στις 30, προς 31 του Μάη.

Ομως την ίδια νύχτα συνέβει κάτι το αξιοθαύμαστο, κάτι το ανεπανάληπτο ίσως γεγονός. Πριν ακόμα φτάσει τα συγχαρητήριο τηλεγράφημα στον Χίτλερ, που θα του έκανε γνωστό το χαρμόσυνο γεγονός ή την ώρα που θα τσούγκριζε με τους Άλλους μακελιάρηδες το ποτήρι με τη σαμπάνια, η σβάστικα που αποτελούσε το σύμβολο της δύναμης και της κατοχής είχε ήδη κατέβει απ την Ακρόπολη. Το κατέβασμα της σβάστικας απ την Ακρόπολη, ηταν το εγερτήρια σάλπισμα προς τους λαούς του κόσμου οτι οι Ελληνες αρχίζουν την Εθνική τους Αντίσταση.

Και τότε ήρθαν τα δίσεκτα χρόνια. Χρόνια σκληρών αγώνων, εθνικών περιπετειών και ανείπωτων θυσιών. Οπως ο λαϊκός αγώνας του 21 οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο, προκειμένου να μην μοιραστεί η απελευθερωμένη τούρκικη Γη στους Ραγιάδες και να μην παρεκλίνει η Επανάσταση από τους αρχικούς της στόχους. Ετσι και τα Δεκεμβριανά έγιναν για να μην συμμετάσχει μετά την απελευθέρωση και ο λαό στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις, οδήγησαν στον εμφύλιο. Τα Δεκεμβριανά σηματοδότησαν την ανώμαλη πορεία της πολιτικής ζωής της χώρας. Και ακολούθησε ο τετράχρονος εμφύλιος σπαραγμός, ενώ τα μίση και τα πάθη που χώρισαν για δεκαετίες τους Ελληνες, οχι μόνο σκοτείνιασαν τον εθνικό ορίζοντα, αλλα ξέσπασε η καταιγίδα που έβαλε φραγμό στο μεταπολεμικό μέλλον της χώρας.

Γέμισαν οι φυλακές από αγωνιστές της εθνικής Αντίστασης και του Δημοκρατικού Στρατού. Τα έκτακτα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα βύθισαν στο πένθος χιλιάδες οικογένειες. Περίσεψαν οι πίκρες, τα βάσανα και οι απογοητεύσεις, ενώ οι αμφιβολίες και τα ερωτηματικά κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωναν, κλονίζοντας τις βεβαιότητες και τις σταθερές της ζωής. Στη συνέχεια ήρθε η εφτάχρονη χουντική δικτατορία. Ο βιασμός της δημοκρατίας, αλώθηκαν και τα λίγα ψήγματα της ελευθερίας. Η Ελλάδα στο «γύψο» ο Παπαδόπουλος πρωθυπουργός και οι αγωνιστές ξανά στις φυλακές και στα στρατόπεδα της Γυάρου και της Λέρου.

Στο διεθνή χώρο ακολούθησε η πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού και μαζί η κάμψη των σοσιαλιστικών οραμάτων. Οράματα, που φλόγισαν τις καρδιές και ξεσήκωσαν εκατομμύρια ανθρώπους κάθε φυλής, γλώσσας, Θρησκείας και χρώματος στον πλανήτη.

Αναμφισβήτητα επρόκειτο για ενα γεγονός τεράστιας ιστορικής σημασίας. Ενα γεγονός, που συνοδεύτηκε από τη δραματική διάψευση πολύχρονων προσδοκιών και ελπίδων, και τη βαθιά κρίση οραμάτων, ιδεών και αξιών. Με απλά λόγια, μιλούμε για πενήντα και πλέον χρόνια εθνικών περιπετειών και κοσμογονικών αλλαγών στον πλανήτη, που προκάλεσαν και προκαλούν σεισμούς και αναστατώσεις στον τρόπο ζωής και στις συνειδήσεις των ανθρώπων. Στις συμπεριφορές και γενικότερα στις ανθρώπινες σχέσεις.

Ηθικές αξίες, ιδέες, οράματα και ιδανικά, όλα εκείνα τα στοιχεία που σε άλλους καιρούς ενέπνεαν και φλόγιζαν τις καρδιές των αγωνιστών και των απλών ανθρώπων, ανατράπηκαν και τη θέση τους πήρα τα κάθε λογής εγωϊστικά και ταπεινά υλικά ενδιαφέρονταν και ατομικά και μόνο συμφέροντα. Αντί για αξίες, ιδέες, ιδανικά και οράματα στη θέση όλων αυτών μπήκαν τα σκανδαλοθηρικά έντυπα και οι αντίστοιχες τηλεοπτικές εκπομπές με ό,τι ερεθίζει τα ένστιχτα και συσκοτίζει το πνεύμα. Στα έντυπα αυτά και τις εκπομπές πλεονάζουν συνήθως τα εγκλήματα, σκηνές και εικόνες μιας ζωής έκλυτης και ανώμαλης.

Ληστείες, προδοσίες και φόνοι. Οι μοιχείες και τα κάθε είδους σεξουαλικά εγκλήματα και ανωμαλίες. Συνειδητά μάχονται τα ευγενικά συναισθήματα των νέων που ομορφαίνουν τη ζωή. Ενα πρότυπο ζωής που απολιτικοποιεί και αποπροσανατολίζει τους νέους από τα προβλήματα και την ίδια τη ζωή.

Οι έννοιες των πραγμάτων παραμορφώθηκαν και παραποιήθηκαν Τα ιδεολογικά, πολιτικά, ηθικά, κοινωνικά και αλλα διακριτικά γνωρίσματα, ξεθώριασαν σε μεγάλο βαθμό και βάθος. Το ίδιο και η ιστορία έχασε τις πραγματικές της πήγες σε βαθμό, που οι Γερμανό τσολιάδες, για παράδειγμα, να βαφτίζονται «αντιστασιακοί»! Οι δωσίλογοι να αναζητούν πιστοποιητικά πατριωτισμού. Οι απόντες του αγώνα να ανακηρύσσονται «αγωνιστές». Και οι πραγματικοί αγωνιστές, όσοι δεν στάλθηκαν στην εξορία, δεν κλείστηκαν στις φυλακές και δεν εκτελέστηκαν, να παραμένουν στα αζήτητα, όπως και οι αγωνιστές του 21, ταπεινοί και λησμονημένοι!

Σε μια τέτοια εποχή όπου το κύριο χαρακτηριστικό της είναι η φτώχεια των ιδεών και οραμάτων, η σύγχυση και η αβεβαιότητα, ύστερα από την ήττα και την βαθιά κρίση της Αριστεράς, δε είναι παράξενο που κάποιοι βιαστικοί, ξεχνώντας πως η ερμηνεία και η προφητεία, είναι η δύναμη του ανίσχυρου και του απόντα από τα δρώμενα της ιστορίας, Με ένα τόνο προφητικό, ερμηνευτικό και συμβουλευτικό, αφού δεν παρήγαγαν οι ίδιοι ιστορία, για να μην αποδεχθούν-υποστούν αυτήν που έγραψε ο λαός, οχι μόνο έγιναν καταγραφείς και ερμηνευτές της ιστορίας, αλλα και έτρεξαν να μας πούνε πως τόσο η «ιστορία άλλο τόσο και η Αριστερά τελείωσαν». Πως μαζί με την ιστορία «πέθανε και η σοσιαλιστική ιδεολογία» και πώς ολα αυτά «είναι ξεπερασμένα, και η αριστερά και η δεξιά», και οτι δεν υπάρχει πλέον η αντίδραση και η πρόοδος». Οι «οροθετικές γραμμές δεν ειναι πλέον σε αντιμολία αλλα οδεύουν παράλληλες....»

Και κάποιοι αλλοι, δειλά στην αρχή, πιο θαρρετά στη συνέχεια, ξεχνώντας πως η ιστορία και η πρόοδος, οι κοινωνικές και οι πολιτικές αλλαγές και η ανάπτυξη συντελείτε μόνο με την υπέρθεση αγώνων, όπως τα Δέλτα των ποταμών, άρχισαν αν οχι να συμφωνούν αλλα να υποστηρίζουν, πως «πήραμε τη ζωή μας λάθος» και πως «χαμένα πήγαν τα χρόνια μας, χαμένοι οι αγώνες και τα όνειρά μας» Η πως «για ένα φιλότιμο και μόνο τραβήξαμε του Χριστού τα πάθη και όλων των Αγίων τα μαρτύρια», και ένα σωρό άλλα παρόμοια...Μάλιστα μερικοί δεν δίστασαν να υιοθετήσουν αβασάνιστα και τα συνθήματα της αντίδρασης πως «καλά που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν ... επικρατούσαμε θα...ήμασταν και εμείς όπως η Αλβανία... Βουλγαρία κλπ.

Στη δίνη των κοσμογονικών ανατροπών που ζήσαμε όλα αυτά τα χρόνια και συνεχίζουμε να ζούμε, όλα μπορεί να είναι κατανοητά. Και οι πίκρες και οι απογοητεύσεις και η αδιαφορία για την πολιτική, και η αποστράτευση, μα και η όποια ιδεολογική και πολιτική διαφοροποίηση, ακόμα και η έξαρση του ατομικισμού. Οχι όμως και θεωρίες άδικες και ανιστόρητες απόψεις και μάλιστα από τα χείλη...Δηλαδή ανθρώπων που υπήρξαν πρωτοπόροι αγωνιστές και ιδεολόγοι. Ανθρωποι που σήκωσαν στους στιβαρούς τους ώμους το σταυρό του μαρτυρίου για μια ιδέα, ένα ιδανικό και μια ελπίδα.

Για χάρη συνεπώς της ιστορίας, ας προσπαθήσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Στη κόλαση δεν πήγε ποτέ κανένας, μα κανένας για ένα απλό φιλότιμο! Ούτε στο εκτελεστικό απόσπασμα για χάρη γούστου! Στη ανθρώπινη ιστορία λόγω της μοναδικότητας της μικρής και το ανεπανάληπτο της ζωής, κανένας πότε δεν θυσίασε τη ζωή του για πλάκα και επίδειξη!

Οι ιστορίες των Ασφαλειών, των στρατοπέδων-της Μακρονήσου, της Γυάρου και τα ξερονήσια της χώρας μας-των φυλακών, μα και πάνω απ όλα σε εκείνες που κάθε αυγή γράφονταν στους τόπους των εκτελέσεων, επιβεβαιώνουν πώς μονάχα ιδεολόγοι αγωνιστές, διέθεταν το ψυχικό εκείνο σθένος, τη δύναμη και τη θέληση να διαβούν παρόμοια μονοπάτια. Το ίδιο ισχύει και για αυτούς που δεν εκτελέστηκαν μεν, αλλά προστιθέμενα τα χρόνια της παραμονής τους στις εξορίες και τις φυλακές παλιά και επί χούντας μόνο με τον αστερισμό του γαλαξία μπορεί να συγκριθούν. Και αυτές οι χιλιάδες, δεν έμειναν στα όποια νησιά και τις μεσαιωνικές φυλακές χάριν παιδιάς!

Οσοι περάσαμε από τη Γυάρο και τη Μακρόνησο-άνδρες, γυναίκες και νέοι, στρατιώτες και πολίτες φυλακισμένοι ή εξόριστοι-δεν πήγαμε βέβαια με τη δική μας θέληση σε αυτά τα άνυδρα

νησιά. Σε όλους είναι γνωστό οτι μας πήγαν και μάλιστα δεμένους στα αμπάρια των καϊκιών! Και όλοι χωρίς εξαίρεση μαρτύρησαν της Μάνας τους το γάλα και οχι μόνο αλλα όλο, μα όλοι βασανίστηκαν σωματικά αλλα και ψυχικά . Ας μην ξεχνάμε πως το ψυχικό μαρτύριο, είναι πιο φρικτό και απ το πιο άγριο ξύλο. Χωρίς υπερβολή, έφτανε ένας μόνο μήνας απλής παραμονής σε αυτά τα κολαστήρια, να πάθει ο κρατούμενος ψυχικό τραλαλά και για πολλούς ανεπανόρθωτη κατάθλιψη.

Κάποιοι, ίσως θα μπορούσαμε πιθανόν και να αποφύγουμε να πιούμε το πικρό ποτήρι της γνωριμιάς με αυτά τα κολαστήρια, αν έσπευδαν, έγκαιρα, να «κάνουν μια δήλωση μετανοίας» και σε συνέχεια να «συμορφωθούν και με όλες τις άλλες υποδείξεις», για τους άλλους όμως, τους πολλούς η μεταφορά στα κολαστήρια ηταν αναπόφευκτη. Και αυτό γιατί βασικός και σκοπός οι δοτές με τα Αγγλικά όπλα κυβερνήσεις ηταν η υποταγή ή αλλιώς η αναμόρφωση και η ταπείνωση. Και τα αναμορφωτήρια και ειδικά της Μακρονήσου που η λειτουργία άρχισε μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου σχεδιάστηκαν και παίξουν αυτόν ακριβώς το σκοπό...

Οσον αφορά όμως, τα εκτός της ασφάλειας βασανιστήρια και την παραμονή τους εκεί, τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά. Ολοι όσοι για τον ένα ή τον άλλο λόγω βρέθηκαν χωρίς τη θέληση τους στα κολαστήρια θα μπορούσαν να τα αποφύγουν, αν φυσικά το ήθελαν και αν αποφάσιζαν να αρνηθούν τα όσια και τα Ιερά τους! Ολοι το γνωρίζουμε πως αυτό ηταν και μπορετό και εύκολό. Αρκούσε μια υπογραφή...

Ομως, αντίθετα απ ό,τι περίμεναν οι διώκτες μας, χιλιάδες ηταν εκείνοι, οχι μόνο στο Μακρονήσι, αλλά σ όλους τους τόπους του μαρτυρίου, που αντιστάθηκαν στο ζόφο και στη βία. Κράτησαν το κεφάλι ψηλά, δεν υπέκυψαν και συνειδητά διάλεξαν το δρόμο του γολγοθά! Γιατί άραγε; Απο πού και από τι κινούμενοι το έκαναν αυτό; Αν οχι από το χρέος! προς τον εαυτό τους να μείνουν όρθιοι, λαό, την Πατρίδα, την ιστορία και τις ιδέες τους. Βέβαια ο δωσιλογισμός ένστολος, πολιτικός και οικονομικός από όπου μας προέκυψαν τα μετά πολεμικά Τζάκια, είπε οτι ήμασταν «μιάσματα» και κινούμενα της Μόσχας, γι' αυτό και σκότωναν αδιάκριτα τους Αντιστασιακούς, ακόμα και τα Αετόπουλα, τους αξιοθαύμαστους σύγχρονους Γαβριάδες του αγώνα. Τα παιδιά που προβλημάτισαν τους κατακτητές και ειδικά τους Γερμανούς με τους ιδιόμορφους αυτοσχεδιασμούς δράσης και κυρίως το θάρρος.

Και επειδή ο λόγος για βία από τις 12/4/1945, την επόμενη της υπογραφής της Βάρκιζας έως στις 14/11/45, δηλαδή μέσα σε 10 μήνες είχαμε: 780 δολοφονίες, 5.671 τραυματισμούς, 28.450 βασανισμούς και 70,528 συλλήψεις από το ενθρονισμένο στην εξουσία με τα αγγλικά όπλα κεντρό-δεξιό κατεστημένο. Αυτά τα επίσημα καταγεγραμμένα νούμερα μας δίνουν μια γεύση για το τι ακολούθησε τα επόμενα χρόνια, που το παρακράτος έγινε κράτος!

Ακόμα, όμως, και εκείνοι που εξαναγκάστηκαν κάτω απ τα απάνθρωπα βασανιστήρια ή σε κατάσταση αφασίας να υπογράψουν δήλωση στις ασφάλειες, όταν έφταναν στην αίθουσα του στρατοδικείου με επίγνωση οτι η ανάκληση της δήλωσης, θα τους επιβάρυνε ακόμα περισσότερο τη θέση στην επιμέτρηση της ποινής τις αναιρούσαν πριν ακόμα αρχίσει η δίκη. Μα και αυτοί που απολύθηκαν στη μεγάλη τους πλειοψηφία απέδειξαν, με την κατοπινή στάση και τη δράση τους, πως εξακολουθούσαν να είναι στρατευμένοι στο όραμα του σοσιαλισμού! Μόλις βρέθηκαν ελεύθεροι πύκνωσαν από τους πρώτους τις γραμμές της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς (ΕΔΑ!). και στάθηκαν για χρόνια πρωτοπόροι των εθνικών, Δημοκρατικών και κοινωνικών αγώνων μιας ολόκληρης εποχής.

Οσο για τις θεωρίες περί «χαμένων αγώνων», το μόνο βέβαιο είναι πως η ιστορία δεν εχει να μας παρουσιάσει κάποιο προηγούμενο, όπου να δόθηκε στους λαούς ψωμί και ελευθερία χωρίς αγώνες και θυσίες. Αλήθεια ποιος μπορεί στα σοβαρά να ισχυριστεί πως χωρίς αυτούς τους αγώνες και τις θυσίες των λαών, τοπικά και παγκόσμια θα ηταν καλύτερη σήμερα η εικόνα της Ελλάδας και οι συνθήκες ζωής της ελληνικής κοινωνίας; Και αντίστροφα: ποιος μπορεί να αρνηθεί οτι χάρη σ αυτούς ακριβώς τους αγώνες κερδίθηκαν η όποια λευτεριά και η όποια εθνική ανεξαρτησία έχουμε; Οτι είναι αυτοί που στέριωσαν στον τόπο η δημοκρατία, οτι άλλαξε σημαντικά προς το καλύτερο και από κάθε άποψη η θέση των εργαζομένων, και γενικότερα η εικόνα σε όλους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής;

Η πραγματικότητα, όμως σκληρή και αμείλικτη πάντα-δεν παύει να μας στέλνει αδιάκοπα τα δικά της μηνύματα και να μας διδάσκει. Για παράδειγμα η νέα τάξη πραγμάτων και η Νεοφιλελεύθερη ιδεολογία των ΗΠΑ και της Θάτσερ, που κυριάρχησαν μετά την πτώση του «υπαρκτού», δεν έκαναν τα θαύματα που υπόσχονταν στους λαούς του κόσμου, δεν άλλαξαν τη μοίρα της ανθρωπότητας, μα ούτε και τη φύση του καπιταλισμού. Δεν άνοιξαν τους ορίζοντες σε ένα καινούριο κόσμο χωρίς φτώχεια, αδικία, καταπίεση, εκμετάλλευση, ρατσισμό και πόλεμο. Αντίθετα η εικόνα του σημερινού κόσμου, όσο και η προοπτική του, μέρα με τη μέρα γίνεται όλο πιο ζοφερή και οι οικονομικές κρίσεις διαδέχεται η μια την άλλη πάρα την ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας

Τέλος και το σπουδαιότερο, οι βαθύτεροι λόγοι-ιστορικοί, κοινωνικοί, πολιτικοί-που γέννησαν και γιγάντωσαν στον αιώνα μας το σοσιαλιστικό όραμα, το καθιστούν στις μέρες μας περισσότερο από κάθε άλλη φορά επίκαιρο. Και οι αγώνες για την μετακίνηση του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία οσονούπο θα αρχίσουν.

Οι δύσπιστοι ή και οι αρνητές αυτής της πραγματικότητας, δεν εχουν παρά να ρίξουν μια ματιά γύρο τους για να βεβαιωθούν, πως η ιστορία συνεχίζεται αδιατάρακτη. Η Αριστερά ούτε τελείωσε και ούτε τελειώνει. Το ίδιο και το όραμα του σοσιαλισμού συνεχίζει να εμπνέει τους ιδεολόγους και τους προβληματισμένους πολίτες του καιρού μας. Ενώ οι λαοί όλου του κόσμου ολοένα και πιο αποφασιστικά αποκόπτονται απ τις αυταπάτες της νέας τάξης πραγμάτων και με ανανεωμένες και ενωμένες τις δυνάμεις τους ξαναπαίρνουν τους γνώριμους και δοκιμασμένους δρόμους των πολιτικών και κοινωνικών αγώνων, για ένα καλύτερο κόσμο, για ένα κόσμο που να μας χωράει όλους.

Βέροια Κόγιας Νίκος

ΔΕΥΤΕ ΡΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΘΕΜΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΑΠΟΜΙΑ ΕΠΟΧΗ ΚΑΙ ΜΕΤΆ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΗΤΑΝ Ο,ΤΙ ΔΗΛΩΝΕ

Αξιότιμε κύριε Διευθηντά στις 30/8/06 στην εφημερίδα Σας στην πρώτη σελίδα και ο ίδιος υποθέτω ανώνυμος επανήλθε με ενα μικρό μονόστηλο με τίτλο: ΞΕΧΑΣΑΝ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΣΤΟ ΒΙΤΣΙ. Το ίδιο είχε συμβεί και στις 31/8/05 στην ίδια Εφημερίδα και τότε δημοσιεύθηκε ένα άρθρο Ανυπόγραφο, όπως και αυτό και με τίτλο: «29 Αυγούστου 1949. Ο Εθνικός Στρατός Νίκησε και τερματίστηκε Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ» και με υπότιτλο: «Γιατί ντρέπεται η πολιτεία να τιμήσει τους νεκρούς και τους ήρωές της»;

Και λέω ο ίδιος, γιατί και στο άρθρο στις 31/8/05 ο ανώνυμος, έκανε και κάνει δριμύτατη κριτική προς την πολιτεία που: «ξέχασε στους νικητές του Γράμμου και του Βίτσι, οτι δεν τιμήθηκαν οι ήρωες που έδωσαν τη ζωή τους για να παραμείνει η Ελλάδα ελεύθερη κλπ». Αν υπάρχει κάποια διαφορά στο τωρινό μονόστηλο αυτή συνίσταται στο γεγονός οτι τώρα ο αρθρογράφος κάνει κριτική αποκλειστικά και μόνο στη Ν. Δημοκρατία:

«Κανένας εκπρόσωπος από τη Ν.Δ στο Βίτσι, κανένας βουλευτής, κανένα στεφάνι στους πεσσόντες ήρωες του Εθνικού στρατού, που μας χάρισαν την ελευθερία και δημοκρατία! Για τέτοιο αίσχος μιλάμε!» Ολοι δικαιολογούνται για την παρουσία των παιδιών από τις εθνικιστικές οργανώσεις που τους «κράζουν» για την μονόπλευρη λήθη. Και σε συνέχεια κάνει μια συγκεκριμένηπρόταση »

Ας εφαρμόσουν να τιμούνται κάθε χρόνο 27 Αυγούστου όλους τους νεκρούς και των δυο παρατάξεων να τελειώνουμε. Ειναι τροπή να μην τιμούμε τους νεκρούς μας»! Ενώ σε αυτό στις 31/8/05 έκανε αυστηρή κριτική στον τύπο: «ούτε ένα μονόστηλο στις εφημερίδες με εξαίρεση το άρθρο του Χρ. Πασαλάρη».

Το ίδιο και για τα ΜΜΕ: «Τιμουδιά τα λαλίστατα κανάλια» και την Κυβέρνηση «που άφησαν να περάσει βουβά η 29η Αυγούστου, χωρίς καμιά εκδήλωση μνήμης σε μια Σημαντική Επέτειο και Ιστορικός Σταθμός για την Ελλάδας». Και θυμίζοντας μας « πως αν δεν νικούσε ο Ελληνικός Στρατός σήμερα θα ήμασταν μια δεύτερη Αλβανία, δυστυχείς δορυφόρος της Μόσχας και υποτακτικοί του Στάλην». Και ρωτάει « Τι κάνουν οι Δεξιοί»; Και ενώ λέει οτι «Καλά έκανε ο Κ Καραμανλής και πήγε στον Αη Στράτη και στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής και διακήρυξε τη

λήθη». Κλείνει με το ερώτημα γιατί «ντρέπεται η πολιτεία να τιμήσει τους νεκρούς και τους ήρωες της» του Γράμμου και του Βίτσι;
Και επικαλούμενος το άρθρο του κ Χρ. Πασαλάρη με τίτλο Οι «προοδευτικοί» δεν ξεχνούν τους δικούς τους νεκρούς και οτι οι δεξιοί άρχοντες επισκέπτονται τη Γυάρο, να τιμήσουν τους Αριστερούς, που ηταν οι επιτιθέμενοι: Να απονέμουν Τιμές στους Αριστερούς, που πάνε συν γυναιξί και τέκνοις να τιμήσουν τις εκδηλώσεις μνήμης. Ενώ οι Αριστεροί τις δικές τους «εκδηλώσεις μνήμης» τις αποκαλούν μνημόσυνα. Τις εκδηλώσεις του Γράμμου και του Βίτσι τις χαρακτηρίζουν «εκδηλώσεις μισαλλοδοξίας» και ονομάζουν «φασίστες» όσους τολμούν να πάνε στα μνημόσυνα των «θυσιασθέντων για την Ελλάδα»! Σε συνέχεια αναφέρει οτι «πολλοί Αριστεροί έγραψαν και βιβλία» στα οποία είπαν οτι «καλύτερα που χάσαμε...»
Οι συγγραφείς αυτοί και οι δημοσιογράφοι, που ταύτισαν την Ελλάδα και το ελληνικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο με την Αλβανία, θέλοντας να δικαιολογήσουν πολύμορφες συνεργασίες και δωσιλογισμούς, διέπραξαν ένα συνειδητό ιστορικό έγκλημα: α) γιατί η Ελλάδα δεν ηταν Αλβανία, β) γιατί Εμείς ήμασταν μαζί με όλους όσους αναζητούσαν και αγωνίζονταν να ξαναζωντανέψει την κριτική σκέψη και να ξανανθίσει το χαμόγελο στα πρόσωπα των Ελλήνων. Ημασταν μαζί με όσους αναζητούσαν να βρουν εναλλακτικό δρόμο για την πατρίδα μας, που η βασιλό-μεταξική δικτατορία είχε εγκλωβίσει στα φασιστικά πρότυπα.
Οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση του (ΕΑΜ), μετά την μεταξική κομμουνιστική γενοκτονία, αυτοί που έμειναν ασύλληπτοι δεν ηταν παρά μετρημένοι στα δάκτυλα του ένος χεριού. Ενας σεβαστός αριθμός στις φυλακές χωρίς δίκη και εξόριστοι στα ξερονήσια του Αιγαίου. Μα και όσοι επιβίωσαν, ο Μανιαδάκης και ο Κουλουμβάκης, φεύγοντας έδωσαν διαταγή: οι κρατούμενοι και εξόριστοι κομμουνιστές να παραδοθούν στους Γερμανούς. Και πράγματι όσους δεν κατόρθωσαν να δραπέτευσαν τους παρέδωσαν. Οι διακόσοι που εκτελέστηκαν την πρωτομαγιά του 1944, στην Καισαριανή ηταν από αυτούς που επέζησαν και παραδόθηκαν στους Γερμανούς.
Συνεπώς, όταν μιλάνε οτι θα γινόμασταν Αλβανία, εννοούσαν αυτήν ακριβώς τη χούφτα των κομμουνιστών, που κατόρθωσε να επιζήσει απ τη γενοκτονία της βασιλό-μεταξικής δικτατορίας και την πείνα. Αυτή η χούφτα των παλιών κατά την άποψη μερικών θα μετέτρεπε τη χώρα σε Αλβανία; Μα αυτοί, μόλις κηρύχθηκε ο πόλεμος ζήτησαν με γράμματά τους να καταταγούν ανεξαρτήτου ηλικίας εθελοντικά να πολεμήσουν τον εισβολέα.
Αυτοί προσπάθησαν να κάνουν πράξη μια παλιά αγωνιστική φράση που λέει: «αποφασίστε να μην είστε δούλοι και είστε ήδη ελεύθεροι». Η φράση αυτή κοιτάζει κατάματα τον θάνατο, οικειώνεται μαζί του για να μην προσφέρει την Ελευθερία του Ανθρώπου βορρά στην όποια προστασία.
Το κεφάλαιο Εθνική Αντίσταση αγαπητοί Επώνυμοι ανώνυμοι συγγραφείς και λογοτέχνες, θα βαραίνει στη ζωή του Εθνους, εφ' όσον δεν λύνεται κατά τον σωστό τρόπο σ όλες του τις διαστάσεις, που να περιλαμβάνει όλους όσους πολέμησαν, με οποιοδήποτε τρόπο τον κατακτητή, άσχετα με το τι έπραξε μετά την κατοχή ο καθένας. Ως πότε εμείς οι Νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια θα παραποιούμε την αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμονες της μνήμης;
Η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζει με τα φαντάσματα, τα ψευδεπίγραφα του παρελθόντος και τις προκαταλήψεις. Είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και την κρατική μηχανή. Πρέπει οχι μόνο να κλείσει τις πληγές, αλλα και χωρίς υστεροβουλίες, σκοπιμότητες και καιροσκοπισμούς, απαλλαγμένη απ τα βαρίδια και τα σύνδρομα του παρελθόντος να τραβήξει μπροστά.
Το ΕΑΜ είχε εκατό χιλιάδες ένοπλους αντάρτες-ΕΛΑΣίτες, πάνω από ένα εκατομμύριο οργανωμένα μέλη, τριακόσιες πενήντα χιλιάδες ΕΠΟΝίτες, από τους οποίους το 40% γυναίκες και το 75% του λαού στο πλευρό της Αντίστασης. Στο ΕΑΜ δεν συμμετείχαν μόνο οι κομμουνιστές, οπως για λόγους ταξικούς το παρουσιάζουν. Συμμετείχε ο στρατηγός και ο φαντάρος, ο βιομήχανος και ο εργάτης, ο διανοούμενος και ο επιστήμονας, ο λογοτέχνης και ο καλλιτέχνης, ο βιοτέχνης και ο κάλφας, οι αγρότες και οι απλές νοικοκυρές. Η κοινωνική σύνθεση του ΕΑΜ αγκάλιαζε όλα τα κοινωνικά στρώματα του λαού. Ανθρωποι κοινωνικό-οικονομικά φτασμένοι, άφησαν οικογένειες και επιχειρήσεις προκειμένου να ενταχθούν εθελοντικά στο ΕΑΜ και να πολεμήσουν μέσα από τις γραμμές του ΕΑΜ τους κατακτητές.

Ενας αγώνας, που είχε μια τέτοια κοινωνική οργανωτική σύνθεση και δομή και τόσες χιλιάδες ένοπλο εθελοντικό στρατό, αναγνωρίστηκε για λόγους ψηφοθηρικούς, οικειοποίησης και ένταξή του στο σύστημα, αφήνοντας όπως το 21, τη «Φιλική» και τους ραγιάδες εκτός επανάστασης και τώρα τους συντελεστές του αγώνα, οχι μόνο εκτός του νυμφώνα αλλα και...Γι' αυτό σήμερα, δεν μπαίνει το πρόβλημα αποκατάστασης κάποιων αδικιών ή τη συμπλήρωση ορισμένων κενών στην υπάρχουσα νομοθεσία που αφορά την Αντίσταση. Σήμερα άμεση προκύπτει η ανάγκη να επανέλθει το θέμα στη βουλή, για την επανεξέταση του θέματος Εθνική Αντίσταση: ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, καθώς και η ανάγκη αποκατάστασης της ιστορικής αλήθειας, η οποία για λόγους υποκειμενικούς εχει δαιμονοποιηθεί, διαστρευλωθεί και κακοποιηθεί.
Αυτός ειναι ο δρόμος που οδηγεί στην υλοποίηση της πρότασης που κάνει ο ανώνυμος στο τωρινό μονόστηλο. Εμείς οι ελάχιστοι Αντιστασιακοί που από εύνοια της φύσης ζούμε ακόμα, θα ήμουν δε ο πιο ευτυχείς Ελληνες, αν αναγνωρίζονταν σαν τέτοια που ηταν η Εθνική Αντίσταση και αντί για την 28η γιορτάζαμε την 12η Οκτωβρίου 1944 σαν ημέρα ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ.
Το κατεστημένο που στη μακρόχρονη διαδρομή της ιστορίας, οι λαβές της εξουσίας δεν ξέφυγαν ποτέ από τα χέρια του. Είτε οι ίδιοι κυβερνούσαν, είτε τα παιδιά τους. Και το πιο τραγικό, ενώ από τη συμφωνία Τσιώρτσιλ-Στάλην γνώριζε οτι ο Κόκκινος στρατός, δεν θα παραβίαζε τα ελληνικά σύνορα, ενώ ηταν σίγουρο οτι η χώρα μας βρισκόταν και θα έμεινε στην αγγλό-Αμερικάνικη σφαίρα επιρροής. Και χιλιάδες αγγλικός στρατός είχε θρονιαστεί στην Ελλάδα, και ο ΕΛΑΣ είχε αφοπλιστεί γιατί οδηγηθήκαμε στο Γράμμα και στο Βίτσι;
Αφού λοιπόν, έτσι είχαν τα πράγματα γιατί χρειάστηκε η αγγλική ένοπλη επέμβαση, η λευκή τρομοκρατία και η ποινικοποίηση της Αντίστασης; Γιατί χρειάστηκαν τα έκτατα μέτρα, ο Ν 509 και η βιομηχανία των εκτάκτων στρατοδικείων που λειτουργούσαν σε 24η βάση, επιβάλλοντας χωρίς αποδείξεις, αλλα ούτε καν και ενδείξεις βαρύτατες ποινές και κατά προτίμηση την εσχάτη των ποινών; Γιατί χρειάστηκαν τα Εκτακτα μέτρα που επιβλήθηκαν αρχές του 1945 και ίσχυαν μέχρι τον Ιούλιο του 1974 που έπεσε η Χούντα των συνταγματαρχών!
Αλήθεια γιατί δεν μας είπαν ποτέ οι ιδεολόγοι κοντυλοφόροι της Δεξιάς και του παλιού Κέντρου, για ποιόν ακριβώς λόγω ταύτισαν το ΚΚΕ με το ΕΑΜ και την Αντίσταση με τον εμφύλιο; Και κυρίως ποιοί ακριβώς θα μας έκαναν Αλβανία και ποιους ακριβώς φοβόταν μετά την απελευθέρωση στις 12 του Οκτώβρη του 44; Μήπως γι αυτό εκτός απ τα Αγγλικά όπλα χρειάστηκαν και οι κοντυλοφόροι. Το 1945 όπως γράφω και πιο πάνω μόλις είχαμε βγει από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους.
Την επόμενη όμως της απελευθέρωσης απ τη γερμανική κατοχή, με βάση την άποψη πως το ΚΚΕ σχεδίαζε τον 3ο γύρο μετά τη Βάρκιζα και οτι το «τάχα το δημοκρατικό πολίτευμα» ηταν θύμα του κομμουνισμού, ηταν ένας καλοστημένος μύθος, προϊόν της ψυχροπολεμικής προπαγάνδας γι' αυτό και δημιούργησαν ένα αντί κομμουνιστικό στρατό, με καθαρά βασιλικούς και ταγματασφαλίτες αξιωματικούς για να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο.
Και ενώ έληξε ο εμφύλιος, οι εκτελέσεις, οι διώξεις, οι εκτοπίσεις και οι φυλακίσεις των αγωνιστών της Αντίστασης απ τις κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις του τόπου συνεχίστηκαν επί χρόνια. Οι συνέπειες του εμφυλίου κράτησαν τριάντα περίπου χρόνια:«στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα, το να εχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης έφτασε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενώ η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού ηταν πολιτική αρετή» Κρίς Γουντχάουζ. Βλέπουμε οτι και αυτός ακόμα λέει τη μισή αλήθεια.
Σε ό,τι αφορά τους αριστερούς συγγραφείς, όπως αναφέρω και στην προμετωπίδα: Στην Ελλάδα από μια εποχή και μετά, ο καθένας ΗΤΑΝ ό,τι δήλωνε! Ηταν αυτοί που δήλωναν αριστεροί και ομως δεν ηταν Αριστεροί. Οπως δεν είναι Αριστεροί-κομμουνιστές και ένα μεγάλο τμήμα από τους Νυν πολύ Εκαταμμυριούχους στη Ρωσία, τη Βουλγαρία Ρουμανία κλπ, που διατέλεσαν μέλη του Π.Γραφείου του ΚΚΣΕ, και άλλων ΚΚ αντίστοιχα. Ηταν αριστεροί έστω αυτοί που αξιοποίησαν τα κομματικά τους πόστα για να βάλουν στο χέρι μετά την κατάρρευση το δημόσιο πλούτο;
Αυτοί και πολλοί άλλοι ηταν αριστεροί κατ' επάγγελμα, που έχουν κάνει καριέρα χρησιμοποιώντας τον αριστερό λόγω. Ηταν αυτοί που οχι μόνο έριχναν νερό στο μήλο του κατεστημένου, αλλά και επιχειρήματα στο κατεστημένο να πολεμήσει με την δική τους

χρυσωμένη πένα τα πιστεύω της Αριστεράς. Της Αριστεράς, που είναι πάντα και μονίμως παρών εκεί που ο Ανθρωπος και οι αξίες δοκιμάζονται.
Αυτό αγαπητέ μου ανώνυμε, οτι θα είχαμε «γίνει Αλβανία και υποτακτικοί της Μόσχας» και το «καλύτερα που χάσαμε», είναι ενα Σλόγκαν που το έριξε το γεροντό-κρατούμενο κατεστημένο, που μαζί με τους Αγγλό-Αμερικάνους οργάνωσαν τον εμφύλιο, και των οποίων δυστυχώς η σκέψη και η ψυχή τους παραμένει στο τότε και στην εξ' ίσου... χρυσή εποχή της εθνοσωτηρίου επαναστάσεως και από καιρό τώρα άρχισαν να ξανά καλλιεργούν την εθνικοφροσύνη.
Ομως, όταν κάνουμε κριτική σε έναν πόλεμο, ανεξάρτητα αν είναι διακρατικός ή εμφύλιος, (αλήθεια υπάρχει πόλεμος που δεν είναι εμφύλιος, άνθρωποι δεν πολεμούν μεταξύ τους και στους διακρατικούς;),συνήθως κάνουμε κριτική και σε αυτούς που πρωτοστάτησαν, σε αυτούς που τον οργάνωσαν και εξαπέλησαν αυτόν τον πόλεμο. Αναζητούμε τους πολιτικούς στόχους και τα αποτελέσματα και κυρίως ποιος καρπώθηκε τα όποια αποτελέσματα. Και αυτό γιατί, την εποχή που επικρατούσε σιγή τάφου, ο λόγος και η σκέψη ακόμα, υπάγονταν κάτω από τη δαμόκλειο σπάθη των εκτάκων μέτρων και του Ν 509, που μπορούσε ο λαλήσας και ο βήξας ακόμη να βρεθεί στην εξορία, τη φυλακή και το αποσπάσματα. Και δεν είναι λίγοι αυτοί που…
Σε μια τέτοια εποχή, ηταν πολύ εύκολο στο κατεστημένο να φέρει τα πράγματα στα δικά του μέτρα, και κατεβάζοντας στο δικό του επίπεδο τα δεδομένα, να ιδεολογικο-ποίηση την ιστορία και σε συνέχεια να κάνει προπαγάνδα με την ιστορία που το ίδιο έγραψε.
Και μέσω αυτής της ιστορίας, έκρυψε από τις μεταπολεμικές γενιές την Εθνική Αντίσταση, αυτή την σύγχρονη δόξα της Ελλάδας. Και το πιο τραγικό: θέλοντας να δώσουν συνέχεια στην «εξουσία» που με δικτατορία άρπαξαν απ το λαό, το 1936 σκαρφίστηκαν την άποψη οτι μια τέτοια πρωτοβουλία για οργάνωση Εθνικής Αντίστασης, χωρίς τη δική τους συγκατάθεση, και οταν ακόμα η χώρα είναι κατακτημένη με σκοπό και στόχο την Απελευθέρωσή της απ τους κατακτητές, οτι η Αντίσταση αποτελεί πράξη ανυπακοής και αντιποίηση «αρχής», συνεπώς πράγματι οι οργανωτές της Αντίστασης περιέπεσαν στο έγκλημα της αντιποίησης «αρχής» και ως εκ τούτου οφείλουν να λογοδοτήσουν. Δεν ηταν λίγοι αυτοί που βρέθηκαν στις φυλακές με αυτό το κατηγορητήριο.
Οπως είναι γνωστό οι κατακτητές δεν φάνηκαν αχάριστοι στο Ραγιαδισμό της στρατιωτικής ηγεσίας που αποστολή είχε να προστατεύσει τις λαϊκές ελευθερίες μα και να αγωνιστεί για τη λευτεριά της πατρίδας, είχε από την πρώτη στιγμή συμβιβασθεί με εκείνους που καταλύσανε την ανεξαρτησία της και την υποδουλώσανε. Τους ηγέτες της τους ανταμείψανε με το παραπάνω. Τους αναθέσανε να σχηματίσουν την πρώτη Ελληνόφωνη Γερμανική κυβέρνηση στην πατρίδα μας για να διεκπεραιώνουν τις εντολές τους
Αλήθεια σε βάρος ποιού θεωρήθηκε ανυπακοή και αντιποίηση «αρχής» η δημιουργία της Εθνικής Αντίστασης; Σε αυτούς που εγκατάλειψαν λαό και χώρα στους κατακτητές; Η στην ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση; Μα οι κατακτητές ενάντια στους οποίους στρέφονταν η Αντίσταση, την πολεμούσαν με δέκα και πλέον άρτια εξοπλισμένες μεραρχίες και πλειάδα προθύμων συνεργατών. Αρα αφού οι κατακτητές την πολεμούσαν, σημαίνει πως αν υπήρξε αντιποίηση «αρχής», αυτή στρέφονταν ενάντια στους κατακτητές.
Και αναρωτιέται ο καθένας, με ποιο δικαίωμα αυτοί που εγκατάλλειψαν λαό και χώρα έρμαιο στα νύχια των Ούνων για να σώσουν το σαρκίο τους. Οταν επέστρεψαν σώοι και αβλαβείς έστελναν στα στρατοδικεία και με την κατηγορία της «αντιποίησης αρχής», αυτούς που οχι μόνο οργάνωσαν Αντίσταση, αλλα και πολέμησαν του κατακτητές σε όλη τη διάρκεια της κατοχής. Και όσοι από τους κατακτητές δεν άφηναν τα κόκαλά τους εδώ, η Αντίσταση τους πολέμησε μέχρι τη στιγμή που βγήκαν από τα ελληνικά σύνορα.
Ενα δεύτερο ερώτημα που προκύπτει είναι: ποιοί ηταν αυτοί που έπρεπε οι οργανωτές της Αντίσταση να τους ζητήσουν την άδεια για οργάνωση Αντίστασης; Την 4η Αυγούστου το 1936 επιβλήθηκε η βασιλό-μεταξική δικτατορία. Η βουλή διαλύθηκε. Τα κόμματα τέθηκαν εκτός νόμου. Εγινε ευρύτατη εκκαθάριση του κρατικού μηχανισμού από τα όποια υγειά και δημοκρατικά στοιχεία. Συνεπώς αυτοί που έφυγαν δεν ηταν παρά η δικτατορική βασιλό-μεταξική κλίκα. Μήπως από αυτούς έπρεπε να ζητήσουν άδεια για να οργανώσουν Αντίσταση; Η μήπως από την Ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση; Αυτή λοιπόν, η κλίκα, στηριγμένη στα Αγγλικά όλα, έστελνε τους αγωνιστές της Εθνικής μας Αντίστασης στα έκτακτα στρατοδικεία και με την κατηγορία της αντιποίηση «αρχής»!

Ηταν αυτοί που κατέλυσαν το Σύνταγμα, διέλυσαν κόμματα και οργανώσεις, φίμωσαν τον τύπο, έκαψαν βιβλία. Συνέλλαβαν, βασάνισαν και έστειλαν στη φυλακή και την εξορία δημοκράτες και αντιφασίστες πολίτες, κορυφαίους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές. Αυτοί που έκαναν φυλετική εκκαθάριση απαγορεύονταν στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα.
Αυτοί λοιπόν οι δωσίλογοι, αντί να λογοδοτήσουν για την κατάργηση του Συντάγματος και την επιβολή της δικτατορίας στη χώρα γεγονός που με τις όποιες αντιδημοκρατικές πράξεις και ενέργειες διέσπασαν την κοινωνική συνοχή των Ελλήνων και άφησε ανοιχτό το δρόμο για την επικράτηση μια ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας στη διάρκεια της δικτατορίας θυσιάστηκαν αρχές, παρελθόν αλλά και το ίδιο το μέλλον. Αντί για κατηγορούμενοι έγιναν κατήγοροι.
Σήμερα είναι πλέον αναμφισβήτητο, οτι αν δεν είχε προηγηθεί η βασικό-μεταξική δικτατορία και η Ελλάδα, έμπαινε στη δεκαετία του 1940, με ένα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας και κοινωνικής συνοχής, ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Λόγω της δικτατορίας η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, μα ούτε και αυτήν την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας. Την ομοψυχία και την κοινωνική συνοχή που απαιτούσαν οι συνθήκες του επερχόμενου πολέμου.
Η βασιλό-μεταξική δικτατορία με την φασιστικοειδή συμπεριφορά της, οχι μόνο διαπαιδαγωγούσε το λαό και ειδικά τη νέα γενιά στα φασιστικά ιδεώδη, αλλα διαμόρφωσε και ως ενα βαθμό επέβαλε την αντίληψη οτι δεν χρειάζεται να οργανωθεί Αντίσταση γιατί το φασιστικό σύστημα διακυβέρνησης που θα πολεμήσει η Αντίσταση, είναι το μόνο σύστημα που ταιριάζει για να διακυβερνηθούν στο μέλλον οι λαοί της Ευρώπης και ειδικά της Ελλάδας, που ήδη έχει την υποδομή. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρουν αρκετά στηρίγματα συνεργασίας.
Εμφορούμενοι απ αυτές τις αντιλήψεις την επόμενη του ερχομού των Γερμανών, πολλά πλασιάστηκαν οι καταδότες, μεγάλωσε το ήδη υπάρχον παρακράτος. Και σε λίγο έκανε την εμφάνισή του ο συνεργάτης με γερμανική στολή και ένα νέο φαινόμενο ο κουκουλοφόρος. Αν δεν υπήρχαν αυτοί, που ηταν προϊόντα και απόρροια της δικτατορίας, οι ανθρώπινες απώλειες και οι κάθε είδους υλικές καταστροφές θα ηταν πολύ λιγότερες. Οι Συνεργάτες και ειδικά οι καταδότες εκτός απ όλα τα κακά και τα άσχημα που έκαναν με το ατιμώρητο που είχαν εξασφαλίσει απ τους κατακτητές, και αργότερα απ τους νέο κατακτητές, καλλιέργησαν κατά σύστημα και προμελετημένα την αντιπαράθεση και τα μίση ανάμεσα στο λαό. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου.
Ετσι λοιπόν, οι συνεργαζόμενοι με τους Γερμανούς, είδαν τώρα σαν σωρήρες τους εγγλέζους οπως είχε δει στην κατοχή τους Γερμανούς, εκτός του οτι ανέχθηκαν την ωμή και βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, αντί λοιπόν η Ελλάδα να μετρήσει τους νεκρούς της και να τους τιμήσει, αφού δεν συμμετείχε το κατεστημένο ταύτισε το ΚΚΕ με το ΕΑΜ και την Εθνική Αντίσταση με τον εμφύλιο. Ενοχοποίησαν την Αντίσταση επενδύοντας στο μίσος και την εκδίκηση προκειμένου μέσο του μίσους και της εκδίκησης να εξυπηρετήσουν τακτικές και βραχυπρόθεσμούς στόχους και σε συνέχεια, προκειμένου να την οδηγήσουν στον εμφύλιο και να της μετά κυλήσουν τις όποιες δικές τους ευθύνες για δοσιλογισμό, την ποινικοποίησαν σαν πράξη «αντεθνική» και γίναμε καταγέλαστοι στον ιστορικό του μέλλοντος.
Και λέω του μέλλοντος, γιατί μέχρι πριν από λίγο η «ηγεσία» και η Ελίτ, που εγκατάλειψε λαό και χώρα και αυτή που δεν συμμετείχε, έστω και συμβολικά στην Αντίσταση και κυρίως η συνεργαζόμενη με τους κατακτητές χέρι χέρι με την αργυρώνητη, έγραψαν μόνο για τους μεγάλους θανάτους και οχι για τους παθιασμένους για εξουσία, έστω και αν αυτή ηταν δοτή και στηρίζονταν στις αγγλικές λόγχες στην αρχή και των Αμερικανών μετά με ολες τις συνέπειες που αυτό συνεπάγεται.
Ομως η Ιστορία, η πραγματική, η ζώσα ιστορία αγαπητοι, εχει γραφεί. Εχει γραφεί απ όλες τις πλευρές. Και εχει γραφτεί με το αίμα ηρώων ζωντανών και αναπήρων και κυρίως νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των μανάδων και των ορφανών. Των ορφανών που άφησαν πίσω τα γερμανικά φουσάτα, τα αγγλικά τάκνς, τα αεροπλάνα και οι βόμβες Ναπάλ των Αμερικανών.

Τα πάντα έχουν καταγραφεί και τεκμηριωθεί, πλην ελάχιστων αμφιλεγόμενων ή σκοτεινών σημείων. Και αυτά όταν έρθουν στο φώς τα καταχωνιασμένα και εφτασφράγιστα ιστορικά ντοκουμέντα. Οταν βγούμε από το γλυκό ροζ συννεφάκι της άγνοιας, θα ανακαλύψουμε με δικαιολογημένη έκπληξη την παρακμή «ιστορικών» δεδομένων και σταθερών, που πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε αναμφισβήτητες ιστορικές αλήθειες.
Οταν πριν χαθεί η ελπίδα ανάψουν οι προβολείς της ιστορικής αλήθειας, θα καταλάβουμε αν θυμηθούμε αυτούς που οργάνωσαν τον εμφύλιο, τη βαρβαρότητα με την οποία τον έκαναν πράξη, τους εν λόγω συγγραφείς και δημοσιογράφους, ανεξάρτητα του όποιου ιδεολογικού προσανατολισμού και πιστεύω,η οποίοι στο όνομα της αναζήτησης του κέρδους, έδιναν τον τόνο και την ιδεολογική χειραφέτηση της Νεολαίας για αρκετές δεκαετίες.
Συγγραφείς και δημοσιογράφους και λογοτέχνες «αριστερούς» και «αντιστασιακούς» ακόμα, της οικονομικής και πνευματική (με εξαιρέσεις Ελίτ) που απαρνούμενοι το όποιο αγωνιστικό τους παρελθόν, κατασκεύαζαν κόσμους παράλληλους προς τον συμβατικό. Σχολίαζαν μάλλον τις εσωτερικές λειτουργίες αυτού του τεράστιου σε όγκο και θέληση λαϊκού κινήματος, παρά την ίδια την πραγματικότητα που βίωναν καθημερινά. Και άφησαν σκόπιμα στο απυρόβλητο τον δωσιλογισμό, την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση και την ωμή παρέμβαση των ξένων στην πολιτική και οικονομική ζωή των Ελλήνων.
Αυτές οι εκδηλώσεις των Αριστερών στην Καισαρινή και όπου αλλού, αγαπητέ ανώνυμε, δεν είναι μνημόσυνα. Σκοπό έχουν να γίνει αναφορά στους συντελεστές του αγώνα. Να εξάρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα οποία έγινα ο αγώνας και απελευθερώθηκε η χώρα απ τους κατακτητές. Κάθε εκδήλωση είναι Θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση και τιμή για τους απελευθερωτές. Ειναι Τιμή. Απόδοση Τιμής και Χρέους.
Αλλωστε ποιο θα μπορούσε να είναι το νόημα μιας τέτοιας εκδήλωσης ή επετείου αν οχι «να θυμούνται οι παλιότεροι και να μαθαίνουν οι Νεότεροι το ιστορικό γίγνεσθαι του λαού και της χώρας»; Ειναι αναγνώριση, έστω καταγραφή και αναγνώριση της Πατριωτικής προσφοράς της Αριστεράς στη νεοελληνική Ιστορίας.
Και αυτό γιατί στην Ελλάδα, από μια εποχή και μετά, ο καθένας ηταν ό,τι δήλωνε και πολλών το ΕΧΕΙ τους, δεν είναι αντίστοιχο με το ΕΙΝΑΙ τους. Σε ο,τι αφορά τα έργα τους, σαν έργα επί παραγγελία και πάντα με άμεσο ή έμμεσο αντί κομμουνισμό και ας ηταν ακριβοπληρωμένα και πολλά «βραβευμένα» απ την Ακαδημία Αθηνών, αν δεν έχουν πολτοποιηθεί ακόμα, έχουν οπωσδήποτε αποσυρθεί απ τις προθήκες των βιβλιοπωλείων. Και όπου υπάρχουν συγκαταλέγονται ανάμεσα στα αζήτητα.
Μα αγαπητέ μου ανώνυμε, οι Αριστεροί δεν γιορτάζουν το μίσος που κορυφώθηκε στις 29/8/49, με την στρατιωτική ήττα του Δημοκρατικού Στρατού, όπως κάθε χρόνο αναμοχλεύουν οι ακροδεξιοί με τις γιορτές αυτές. Οι Αριστεροί και οι «προοδευτικοί» πως τους αποκαλεί ο κ Πασαλάρης, γιορτάζουν, τιμούν και δοξάζουν αυτούς, που μετά την κατάκτηση της χώρας από τους τρις κατακτητές τον Απρίλη του 1941, αυτούς που ενώ η πολύ λάλλητη «ηγεσία» εγκατάλλειπε λαό και χώρα στο έλεος των κατακτητών, αυτούς που εθελοντικά έδωσαν τα πάντα και τη ζωή τους ακόμα για την απελευθέρωση της Ελλαδίτσας από την τριπλή κατοχή.
Οι Αριστεροί, γιορτάζουν και τιμούν στους αγωνιστές του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ). Αυτούς που όταν το ΚΚΕ πήρε την πρωτοβουλία για την ίδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/41, της πρώτης Αντιστασιακής οργάνωσης στον ευρωπαϊκό χώρο, και κάλεσε το λαό να ενταχθεί στις γραμμές του και να αγωνιστούν για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά, δεν δίστασαν ούτε στιγμή να πυκνώσουν τις γραμμές του, όπως έκαναν και στην επιστράτευση τον Οκτώβρη του 40. Που με την φλόγα της ψυχής και την ορμή της θέλησης ξάφνιασαν την ηττημένη απ τον άξονα Ευρώπη, με τις νικηφόρες μάχες κατά του άξονα στα αλβανικά βουνά και ανέτρεψαν την παγκόσμια αίσθηση για το αήττητο του άξονα.
Οι Αριστεροί, γιορτάζουν και τιμούν, αυτούς που συμμετείχαν σε αυτόν τον αξιοθαύμαστο και ανεπανάληπτο μετά το 21 λαογέννητο αγώνα, που με τη δράση και την προσφορά τους στον αντιφασιστικό αγώνα, ξάφνιασαν για δεύτερη φορά την οικουμένη.
Οι Αριστεροί σε αυτές τις τόσο κατακριτέες απ την μετά απελευθερωτική εξουσία και τη σημερινή ακροδεξιά εκδηλώσεις γιορτάζουν, τιμούν και κλίνουν γόνι στους εκατοντάδες Νεκρούς και στους χιλιάδες τραυματίες, αυτού του αξιοθαύμαστου αγώνα και αυτούς, που κάθε πρωί κατά δεκάδες στις φυλακές έπαιρναν το δρόμο που γυρισμό δεν ειχε. Ακόμα στις

εκδηλώσεις αυτές, θυμόμαστε και αυτούς που γύρισαν απ τις εξορίες και τις φυλακές με κλονισμένη την υγεία απ τη μακρόχρονη κράτηση και τις στερήσεις στη Μακρόνησο και τα ξερονήσια του Αιγαίου και τις ανήλιες φυλακές.
Τιμούν αυτούς, που η Γερμανική Υπηρεσία πληροφοριών και αντί κατασκοπείας Αίνς Τσέο, πληροφορεί το Ανώτατο Γερμανικό Στρατηγείο οτι: «Τα παρ' ημών διαταχθέντα σκληρά μέτρα και αντίποινα παρ' ολην την τραχύτητάτων, δεν έχουν καμιά αξιοπαρατήρητον επίδρασιν. Αι πλητόμεναι προς τιμωρίαν περιοχαί, ταχαίως επανάρχονται υπό τον έλεγχο των ανταρτών. Αι ημέτεραι δυνάμεις (10-12 μεραρχίες) δεν επαρκούν δια μίαν αποτελεσματική αντιμετώπισιν ή εκμηδένισιν των αντατρικών μονάδων. Πράξεις σαμποτάζ εις μέγαν αριθμόν, αι μετεφοραί μας ευρίσκονται υπό συνεχή απειλήν των ανταρτικών επιθέσεων». Τιμούν αυτούς που τα ποιο επίσημα χείλη των τότε ηγετών του Δυτικού κόσμου, οχι μόνο παραδέχθηκαν αλλα και αναγνώρισαν οτι «το τιμιώτερο και αποτελεσματικότερο κίνημα Αντιστάσεως ηταν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ
Τιμούν αυτούς που ο Παναγίωτης Κανελόπουλος ως επρόσωπος της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας 1944, λέει οτι «...Καταρώμαι τόσον εγώ, οσον και η κυβέρνηση του εξωτερικού, κάθε εναν ο οποίος πρόσφερε τας δυνάμεις του εις τας χιτλερικάς ομάδας, αι οποίαι τόσας καταστροφάς επεσώρευσαν εις τον δύστυχον τούτον τόπον...». Και σε συνέχεια εξαίροντας την αυτοθυσία των νεκρών του ΕΛΑΣ είπε: » Κλίνουμε το γόνυ μπρος τους νωπούς τάφους. Οι άνδρες του ΕΛΑΣ έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της πίστης στο καθήκον, αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτρεψαν τα στίφη και τις μηχανοκίνητες δυνάμεις των Ούνων...». »Ειναι θαυμαστή η αυτοπειθαρχία του ΕΛΑΣ και η μαχητικότητά του. Αξια θαυμασμού ειναι επίσης και η αυτοσυνείδηση των μελών του ΕΑΜ...»
Η μεταπολεμική ηγεσία αγαπητέ ανώνυμε, δεν ηταν μόνο απούσα, απ την Εθνική Αντίσταση, αλλα στον ένα ή τον άλλο βαθμό συνεργάστηκε με τους κατακτητές, συνεπώς ηταν φυσικό να μην έχει ψυχικές και συναισθηματικές ρίζες με την Αντίσταση. Αφού λοιπόν, δεν είχε ψυχικές και συναισθηματικές ρίζες μαζί της, παρά τις τόσες ευρωπαϊκές και παγκόσμιες πρωτιές και τις τόσες περγαμηνές που έχει αποσπάσει απ την παγκόσμια κοινή γνώμη η Εθνική μας Αντίσταση για την τεράστια προσφορά της στο μεταπολεμικό γίγνεσθαι, για να μην βγουν στο Αφρό οι τα φαύλα πράξαντες, ποτέ δεν οργάνωσε και ποτέ δεν πρόβαλε την οικουμενικής της αξίας.
Πως όμως να προβάλλει την προσφορά της Αντίστασης στην απελευθέρωση της χώρας και τη συμμετοχή της στον συμμαχικό αγώνα για την ήττα του άξονα; Η προσφορά αυτή ηταν τόσο μεγάλη που προϋπέθεται εδαφική εθνική δικαίωση. Προϋπόθεται τουλάχιστον την Κύπρο, την Ανατολική Θράκη και οπωσδήποτε τα ιταλικά Δωδεκάνησα, τα οποία απλόχερα ο Σερ Τσιωρτσιλ, είχε υποσχεθεί προκαταβολικά στην Τουρκία, αν έβγαινε στον πόλεμο ή έστω αν έκανε μια δήλωση οτι θα... Μια τέτοια όμως διεκδίκηση, ηταν σε πλήρη αντίθεση με τις υποχρεώσεις που είχε αναλαβεί η Αγγλία απέναντι στην εδαφική ακεραιότητα της φιλτάτης Τουρκίας.
Για να μην βρεθεί η «φίλη» και «σύμμαχος» Αγγλία, σε αυτήν την δυσάρεστη θέση να στενοχωρήσει τους Τούρκους, με ποικίλους τρόπους και μέσα απαίτησε απ το ελληνικό κατεστημένο σαν αντιστάθμισμα της επαναφοράς του στην εξουσία μετά απελευθερωτικά, να μην θέση ΘΕΜΑ πολεμικών επανορθώσεων και κυρίως ΕΔΑΦΙΚΩΝ διεκδικήσεων. Για να είναι βέβαιη η Αγγλία, οτι πράγματι οι Ελληνες δεν θα θέσουν τέτοια θέματα, ζήτησε τα δυο αυτά απαράγραπτα με το αίμα του λαού επιβεβαιωμένα ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ να τα αναθέσει τους Αγγλους να τα διαχειρισθούν...
Ετσι ένα πρωϊ του Σεπτέμβρη του 1945, ο ραδιοφωνικός σταθμός του Λονδίνου, σε ημιεπίσιμη εκπομπή του πληροφόρησε το νοήμον κοινό, οτι «η Ελλάς είναι διατεθημένη να ακολουθήσει την γραμμήν της επιείκειας, ήτις εχαράχθει υπό της αγγλικής και αμερικανικής αντιπροσωπείας, προκειμένου να συνταχθεί το κείμενο της ειρήνης με την Ιταλία». Η υπόθεση, αυτή καθ' εαυτή είναι αμίμητη και κυρίως ακατανόητη!
Οι Ελληνες η μόνη χώρα σύμμαχος της Αγγλίας. Οι Ελληνες της προσφοράς και της θυσίας, αντί για την ικανοποίηση των εθνικών μας δικαίων, μαθαίναμε τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής απ το ημί επίσημο Λονδίνο και σε ιταλική μάλιστα γλώσσα! Οσοι ζούν ακόμα ασφαλώς θα το θυμούνται αυτό το δεύτερο αντεθνικό χαστούκι μετά την ένοπλη επέμβαση του

Δεκέμβρη του 44, σε μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα, απ την «σύμμαχο» και «φίλη» Αγγλία. Μια επέμβαση που θα «έσωζε» την Ελλάδα απ τους Ελληνες.
Ομως η δοτή και επιβεβλημένη με τα αγγλικά όπλα εξουσία δεν αρκούσε, ούτε η εν μέρει στήριξη στα στρώματα εκείνα που συνεργαζόμενα με τους κατακτητές κέδρισαν πλούτο και κοινωνική άνοδο με άνομους τρόπους και μέσα. Και αυτό γιατί και μετά την στρατιωτική ήττα και την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, στη χειρότερη περίπτωση το ΕΑΜ και κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες και με όποιο εκλογικό σύστημα και αν γινόταν οι εκλογές το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, θα ηταν αξιωματική αντιπολίτευση. Αυτό το είχε διαπιστώσει και ο ίδιος ο κ Ηντεν, υπουργός των εξωτερικών της Αγγλίας, λίγες μέρες μετά την απελευθέρωση της χώρα όταν μαζί με την κυβέρνηση της Εθνική Ενότητας επισκέφθηκε την Ελλάδα.
Και αυτό ακριβώς ηταν που δεν ήθελε περισσότερο από κάθε τί αλλα το κατεστημένο. Να έχει αξιωματική αντιπολίτευση το ΕΑΜ. Και δεν το ήθελε γιατί αν δεν σκοτείνιαζε ο πολιτικός παγκόσμιος ορίζοντας και αν τα πράγματα στη χώρα εξελίσσονταν ομαλά τα ψωμιά της δοτής εξουσία θα ηταν λίγα και οι δωσίλογοι θα λογοδοτούσαν.
Επρεπε συνεπώς, να βγει απ τη μέση ο ΕΛΑΣ! Να διαλυθεί το καταραμένο ΕΑΜ! Να θαφτεί στα έγκατα της γης σαν ένα ΚΑΚΟ αναρχικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση! Και οχι μόνο! Για να είναι σίγουρη η διατήρηση της δοτής εξουσίας και να διασφαλιστούν τα αγγλικά συμφέροντα στην Ελλάδα, έπρεπε να έρθει ο Βασιλιάς στην Ελλάδα και να ξαναγυρίσει η ζωή στο 1940. Δηλαδή να επανέλθει στην εποχή της 4ης Αυγούστου με λίγο δημοκρατικό ρετούς.
Για το σκοπό αυτό οι Αγγλοι σύνδεσμοι σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, έκαναν ό,τι περνούσε απ το χέρι τους για να θάψουν τη λαϊκή υπόθεση στην Ελλάδα και κατ επέκταση τις μεταπολεμικές διεκδικήσεις. Αν μαζί με αυτό έθαβαν και την ΕΘΝΙΚΗ μας υπόθεση, αυτό τους ηταν απολύτως αδιάφορο. Ο σκοπός τους ηταν ενας και αποκλειστικός: να κρατήσει το ΣΙΤΥ μονοπωλιακά στα χέρια του την ΕΛΛΑΔΑ οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά και ηθικά. ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ ηταν καλά για το σκοπό αυτό. Και, ειναι αλήθεια, οτι σπάνια η ιστορία γνώρισε, για σύμμαχο και φίλο λαό που να χρησιμοποίησε τόσα αποκρουστικά και κυνικά ΜΕΣΑ.
Τα μέσα που άρχισαν περισσότερο ή λιγότερο ύπουλα και υποκριτικά στη διάρκεια της κατοχής, για να ολοκληρωθούν σε ποταμούς αίματος το Δεκέμβρη του 44, στα μαεστρία και υποκριτικά χέρια του Αγγλου πρεσβευτή Λύπερ και του Ανελέητου Σκόμπυ.
Για να είναι σίγουρο το ΣΙΤΥ, οτι το αποτέλεσμα θα είναι το ποθητό, δεν έμεινε, παρά ΕΝΑ ακόμα ΜΕΣΟ πιο απίστευτο και πιο καταπληκτικό: η συνεργασία των Αγγλων πρακτόρων και ελλήνων προθύμων με τους έλληνες Κούϊσλιγκς και με τους ΙΔΙΟΥΣ τους Γερμανούς για τη διάλυση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Και οι Αγγλοι «σύμμαχοί» μας δεν δίστασαν καθόλου σε αυτήν τη συνεργασία. Μάλιστα ο ταξίαρχος Εντυ στα γραφτά του ηταν εύγλωτος:
«Θεωρώ οτι θα ηταν χρήσιμο για τους πράκτορές μας, να εχουν επαφή με αντιπροσώπους της (Ελληνόφωνη κυβέρνησης κούϊσίγκς), δηλαδή με ανώτερους αξιωματικούς, αστυνομικούς κλπ, με σκοπό να τους ενσφηνώσουν την ιδέα οτι έχουν το καθήκον και το δικαίωμα να καταγγείλουν τους αρχηγούς του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ, στις αρχές κατοχής και να βοηθήσουν στη σύλληψη των στελεχών του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ... Από αυτήν την άποψη η οργάνωση του ΕΔΕΣ έκανε πολλά..!». Και το Δεκέμβρη του 44 έφεραν τους Τζίωνιδες τα καράβια, τα αεροπλάνα και τα τάκνς.
Επειδή όλα αυτά έγιναν με τον πιο πρόστυχο, εγκληματικό και απάνθρωπο τρόπο και μέσα, έπρεπε να τα επενδύσουν-δικαιολογήσουν ηθικό-πολιτικά και ιδεολογικά και κυρίως να μετακύλησουν τις ευθύνες. Αυτό το ανέλαβαν οι «ειδικοί» ιδεολόγοι, ιστορικοί λογοτέχνες και η εκκλησία. Που προκειμένου να συμμετάσχουν στην καταπολέμηση της Αριστεράς έλεγαν: δουλεία μας είναι να ετοιμάσουμε στη μελλοντικές γενιές μια κοινοβουλευτική δικτατορία, που ο λαός όταν χρειαστεί να επιβληθεί να την δεχθεί.
Για να πετύχουν τους ιδεολογικό-πολιτικούς στόχους, θα παρερμηνεύσουν και διαστρέφοντας κατά σύστημα και σκοπίμως, τα ιστορικά ντοκουμέντα και με την αυξανόμενη επίθεση στην αλήθεια και τη μνήμη, οχι μόνο αρνήθηκαν την ύπαρξη Εθνικής Αντίστασης, αυτό το Εθνικό Κεφάλαιο οι πλαστογράφοι της ιστορίας, αλλα στη θέση των πραγματικών αγωνιστών τοποθέτησαν «ιστορικά» τους κάθε λογής συνεργάτες-δοσίλογους τους οποίους απεκατέστησαν κοινωνικά και συνταξιοδοτικά και στις θέσεις κλειδιά του κρατικού μηχανισμού.

Με αυτόν τον τρόπο και χωρίς τη δυνατότητα απόκρουσης τα αντί ΕΑΜικά ιδεολογήματα θα έπαιρναν τη θέση μιας αξιόπιστης ιστοριογραφίας, με την οποία δεν είχαν καμιά απολύτως σχέση με την Αντιστασιακή ιστορία. Στην προσπάθεια άρνησης της Αντίστασης, οι αργυρώνητοι ιστορικοί και λογοτέχνες χρησιμοποίησαν μια βασική στρατηγική παραποίησης: Ανάμιξαν την μερική ελάχιστη κακοποιημένη αλήθεια με το απόλυτο ψεύδος, προκαλώντας σύγχυση στους αναγνώστες, που λόγω των εκτάκτων μέτρων παλιά και την χρονική απόσταση τώρα, δεν είναι εξοικειωμένοι με τις τακτικές των αρνητών.
Με κρίσεις που περιέχουν ένα μόνο μέρος της αλήθειας και σπαράγματα αφηγήσεων, (όπως το έργο «Ελένη» του ελληνο-αμερικονού Γκατζογιάννη κλπ) που επιδέξια προσπερνούν τις κρίσιμες πληροφορίες και την πραγματικότητα αυτόν καθ' εαυτόν τον αγώνα, δημιουργώντας στον ακροατή και αναγνώστη μια διαστρευλωμένη εντύπωση για το τι πράγματι συνέβει στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής, και ειδικά ποιος πολέμησε ποιόν και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν.
Ετσι, η πληθώρα των τεκμηρίων και μαρτυριών που επιβεβαιώνουν την Αντίσταση εξοβελίζονταν, με το σκεπτικό οτι έχουν επινοηθεί εκ των υστέρων και ως εκ τούτου τα όσα λέγονται και γράφονται από τους ξένους και τους ίδιους τους αγωνιστές είναι επινοήσεις και προϊόντα φαντασίας. Ομως η άρνηση της Αντίστασης λειτούργησε τελικά σαν μια επίθεση ενάντια στις χιλιάδες τους νεκρούς και τις δεκάδες χιλιάδες τραυματίες και δια βίου ανάπηροι, γεγονός που στην πραγματικότητα συνιστά απειλή για όλους τους Ελληνες, που πιστεύουν οτι η γνώμη και η μνήμη αποτελούν τους θεμέλιους λίθους του πολιτισμού μας.
Επειδή η γνώση και η μνήμη αποτελούν τους θεμέλιους λίθους του πολιτισμού μας και οτι το παρελθόν και ακόμη περισσότερο η αντίληψή μας για αυτό, επιδρά καθοριστικά στον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουμε τα σύγχρονα προβλήματα. Οι αρνητές αυτής της ιστορικής περιόδου, έχουν απόλυτη συνείδηση της σπουδαιότητας αυτού του κομματιού της ιστορίας. Γι' αυτό και την πολέμησαν με τόσο μίσος και πάθος.
Και επειδή η μνήμη και η γνώση, μπορούν να μεταβάλουν άρδην τον τρόπο με τον οποίο η κοινώς παραδεχτή αλήθεια μεταβιβάζεται από γενιά σε γενιά. Και επειδη η ιστορία αποτελεί ένα πρόσφορο εργαλείο, οι ιδεολογικές και αργυρώνητες πένες την διαστρέβλωσαν, την παραποίησαν και την αλλοίωσαν προκειμένου να μην καταγραφεί τίποτε που να έχει σχέση με τον τετράχρονο αγώνα του λαού μας και κυρίως το κοινωνικό του περιεχόμενο.
Ιστορικά έχει γίνει αποδεκτό, οτι καμία εξουσία δεν μπορεί να σταθεί χωρίς αγωνιστές και ήρωες. Γι' αυτό, η ελληνική πολιτεία ύστερα από μισό αιώνα, χωρίς να διαγράψει απ τις συνταξιοδοτικές καταστάσεις τους δωσίλόγους «αγωνιστές» και «ήρωες», αναγνώρισε με το νόμο 4315/1985, μόνο το απελευθερωτικό περιεχόμενο της Εθνικής Αντίστασης. Η Αντίσταση παρά την «αναγνώριση» είναι εκτός της εκπαίδευσης. Και τα λίγα κομμάτια που υπάρχουν εκτός του οτι δεν διδάσκονται το περιεχόμενό τους περιορίζεται μόνο στο απελευθερωτικό σκέλος. Καμιά αναφορά στο κοινωνικό και κυρίως με τις εθνικές διεκδικήσεις.
Επειτα το κατεστημένο είχε και δυο πρόσθετους λόγους να καταχωνιάσει την Εθνική μας Αντίσταση: ο πρώτος ηταν οτι έπρεπε να δικαιολογηθεί η ένοπλη αγγλική επέμβαση δυο μήνες μετά την απελευθέρωση. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε στις 12 του Οκτώβρη και η επέμβαση έγινε στις 4 του Δεκέμβρη του 44, σχεδόν τρις μήνες μετά την απελευθέρωση. Επρεπε να διαστρευλωθεί ο λόγος για τον οποίο έγινε αυτή η βάρβαρη επέμβαση και κυρίως να μην καταγραφεί στη συλλογική μνήμη του λαού αυτή η ωμή, ξετσίπωτη και απάνθρωπη Αγγλική επέμβαση.
Ομως για να γίνει αυτό, ο μόνος τρόπος που υπήρχε ηταν να χαρακτηριστούν οι εκατοντάδες χιλιάδες ΕΑΜίτες και οι εκατό και πλέον χιλιάδες μόνιμος και εφεδρικός Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ-ΕΛΑΝ) με τις εξακόσιες μικρές και μεγάλες μάχες (στοιχεία του Στρατηγού Σαράφη) και να συσχετιστεί πρώτα και να ταυτιστεί μετά με ένα συμπτωματικό, τυχαίο, ευήμερο αναρχικό και τυχάρπαστο γεγονός. Και ο δεύτερος:
Εθνική Αντίσταση σημαίνει προσφορά και θυσίες στο κοινό αγώνα κατά του άξονα. Και πολλαπλή συμμετοχή και προσφορά στον αγώνα σημαίνει Εθνική δικαίωση και ισότιμη συμμετοχή στις διεκδικήσεις. Και για την Ελλάδα διεκδικήσεις την εποχή εκείνη σήμαινε: Κύπρος, Ανατολική Θράκη, Δωδεκάνησα και συμμετοχή στα Στενά.

Αυτό όμως οχι μόνο δεν θα ήθελε ο Σέρ Τσιώρτσιλ, γι' αυτό και έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος για να τσακίσει αυτούς, που η συμμετοχή τους στην Αντίσταση και τον συμμαχικό αγώνα τους έδινε το δικαίωμα αυτών των διεκδικήσεων. Και επειδή η διεκδίκηση απ την πλευρά του (ΕΑΜ) ηταν προγραμματική διακήρυξη, για να μη σκεφτούμε κάτι τέτοιο και κυρίως να μην ανοίξουμε το στόμα, μας έστειλε πολύ πριν απ το Δεκέμβρη τα αεροπλάνα, τα καράβια και τα τάνκς, που απ τις 4 του Δεκέμβρη μέχρι τις 12 του Φλεβάρη, που έγινε η συμφωνία της Βάρκιζα, ξερνούσαν φωτιά και σίδηρο στην Αθήνα και τον Πειραιά και κατά προτίμηση στις λαϊκές συνοικίες σκορπώντας αδιάκριτα το θάνατο.
Για να μην φέρουμε λοιπόν, σε δύσκολη θέση τον Μέγα Τσιώρτσιλ, και κυρίως για να μην αποσπάσει έστω και μερικούς ακόμα πόντους η Ελλάδα από ελληνικά κατεχόμενα απ τους Τούρκους εδάφη, μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, την παράδοση των όπλων από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και θέση εκτός νόμου της Αντίσταση, ο πρώτος στόχος επιτεύφθει: οι νόμιμα διεκδικητές βγήκαν από τη μέση. Τώρα πλέον το νεκραναστημένο κατεστημένο έμεινε ΜΟΝΟ με τον Τσιορτσι, που ήρθε στην Αθήνα αυτοπροσώπως για να υπαγορεύσεις τους όρους του σε αυτούς, που με τα όπλα επέβαλε στην εξουσία. Δεν έμεινε παρά να αμφισβητηθεί η ύπαρξη αυτής καθ' εαυτής της Αντίστασης, που ηταν η ψυχή και η συνείδηση του έθνους.
Για να γίνει όμως μπορετό αυτό, έπρεπε να ξεχάσουμε πρώτα την προσφορά της Αντίστασης στην απελευθέρωση της Ελλάδας, να διαγράψουμε την συνεισφορά της στον αντιφασιστικό αγώνα, να καταχωνιάσουμε τα όποια ιστορικά στοιχεία έκαναν αναφορά στην Αντίσταση και ειδικά στην ΕΑΜική, και σε συνέχεια για να ήμαστε αρεστοί στη μεγάλη μας «φίλη» και «σύμμαχο» και κυρίως να αποποιηθούμε και τα εθνικά μετά απελευθερωτικά μας δίκαια. Αυτά τα δύσκολα τα ανέλαβαν οι ακριβοπληρωμένοι κοντυλοφόροι. Και με την χρυσοπληρωμένη πένα τους γύρισαν τον πραγματικό κόσμο ανάποδα! Και οχι μόνο αλλα απάλλαξαν και τον Σερ Τσόρτσιλ από τις σκοτούρες των νομίμων εθνικών διεκδικήσεων.
Πριν όμως ανοίξουμε το στόμα για την Κύπρο, την Ανατολικά Θράκη τα Δωδεκάνησα και τα στενά, τα αγγλοτρεφόμενα φερέφωνα και η στρατιά των χρυσοπληρωμένων «πρακτόρων» με πιστοποιητικά της Ιντέλλιτζενς Σέρβις, φώναζαν στεντώρια τη φωνή «η Ελλάδα πρέπει να γίνει αγγλικό προτεκτοράτο» και οι παλικαράδες της Δεξιάς και του Κ.Ρέντη, το ίδιο και αυτοί φώναζαν «Μεγάλη Ελλάδα» και έβγαζαν χάρτες που καταβρόχθιζαν τα μισά Βαλκάνια και τη μισή Αφρική. Μούγκα όμως για την Κύπρο, την Ανατολική Θράκη, τα Δωδεκάνησα...
Για να μην βγουν στο αφρό λοιπόν, οσοι τα φαύλα πράξαντες και τους ζητηθούν ευθύνες για συνεργασία και δωσιλογισμό, οχι μόνο είδαν σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως στην κατοχή είδαν στους Γερμανούς αλλα και θυσίασαν έναν αξιοθαύμαστο και ανεπανάληπτο αγώνα στο βωμό των ξένων συμφερόντων. Και παραφράζοντας τον μεγάλο Σολωμό, έκαναν το ψέμα αλήθεια και τη μέρα νύχτα: Ταύτισαν το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και την Εθνική Αντίσταση με τον εμφύλιο.
Τώρα οχυρωμένοι πλέον, πίσω απ την διπλή αυτή ταύτιση, εξαπέλησαν μια μονομερή ιδεολογικό-πολιτική εκστρατεία και ενα όργιο λευκής τρομοκρατίας με στόχο να σταματήσει κάθε αναφορά στην Εθνική Αντίσταση.

Στην Καισαριανή αγαπητέ ανώνυμε, εκπληρώθηκε ένα ιστορικό χρέος της πολιτείας προς αυτούς που έδωσαν τα πάντα για την απελευθέρωση. Και αν υπάρχει κάποιος ψόγος αυτός είναι οτι απ την πλευρά της Δεξιάς η δικαίωση ήρθε μετά από 61 χρόνια. Η Καισαριανή δεν είναι ο μοναδικός τόπος εκτελέσεων, ούτε ο Χορτιάτης ηταν το μοναδικό ολοκαύτωμα στο οποίο αναφέρθηκε ο Πρόεδρος της δημοκρατίας στις εκδηλώσεις μνήμης του ολοκαυτώματος του Χορτιάτη. Πενήντα τρία είναι τα μεγάλα επώνυμα ολοκαυτώματα στη χώρα και χωρίς τα δεκάδες αλλα μικρότερα.
Η Ελλάδα είναι γεμάτη από τόπους εκτελέσεων αγωνιστών και πατριωτών απ τους κατακτητές. Σε δεκάδες ανέρχονται οι τόποι εκτελέσεων και σε πολλές δεκάδες τα ολοκαυτώματα, που προκάλεσαν μέσω των αντιποίνων οι κατακτητές με σκοπό να τρομοκρατήσουν τον ελληνικό λαό να μην υποστηρίζει το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με στόχο να τον τρέψουν εναντίον του. Τα αντίποινα όπως ειναι γνωστό, ξεπερνούν και τα πιο βάβραρα ένστικτα εκδίκησης. Και αυτό γιατί η εκδίκηση, προϋποθέτει την αναζήτηση και την τιμωρία του συγκεκριμένου φτέκτη, ενώ τα αντίποινα στη θέση του φτέχτη τοποθετεί αδιάκριτα και κατά βούληση τον καθένα.

Αν σε αυτό προστεθεί η υπερτίμηση της αξίας της ζωής του Γερμανού στρατιώτη και την αντίστοιχη υποτίμηση μέχρι μηδενισμού της αξίας του Ελληνα, τα αντίποινα άρχισαν από το ένα προς δέκα και φτάσαμε στο ένα προς πενήντα. Και όταν αργότερα το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, πέρασε απ το σαμποτάζ και τις ενέδρες σε μάχες πραγματικές τα ολοκαυτώματα διαδέχονταν το ένα το άλλο, με αποκορύφωμα την εν ψυχρώ δολοφονία τους διακόσιους της Καισαριανής.

Η Καισαριανή όμως, είναι συνώνυμη με την ιστορία που είναι γραμμένη με το αίμα εκατοντάδων εκτελεσθέντων αγωνιστών. Ειναι «η γειτονιά των αγώνων και των θυσιών», (Στη γειτονιά της Καισαριανή περιόρισε την Πανελλαδική Αντίσταση ο Κ Καραμανλής),όπως είπε στην ομιλία του, ενώ παράλληλα κάνοντας αυτοκριτική είπε «Οφείλω να ομολογήσω οτι η Πολιτεία άργησε πολύ να ανταποκριθεί στη φωνή των πολιτών της Καισαριανής και οχι μόνο.(ευτυχώς που είπε «και το οχι μόνο», το ΕΑΜ είχε οργάνωση και τελευταίο χωριό της Ελλάδας). Καθυστέρησε να ανταποκριθεί στο χρέος απέναντι στην ιστορία και απέναντι σε εκείνους που έδωσαν τη ζωή τους για την ελευθερία». Και στη συνέχεια ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κάρολος Παπούλιας τόνισε ότι η Καισαριανή:«είναι ταυτισμένη στο συλλογικό υποσυνείδητο με τον ήχο των πολυβόλων και ο κρότος αυτός εξακολουθεί να ηχεί μέσα μας σαν διαρκή υπόμνηση της οφειλής απέναντι στους ανθρώπους που θυσιάστηκαν».

Αυτήν ακριβώς την Αντίσταση που από μερικούς αμφισβητήτε ακόμα, μετέφερε, επικαλέστηκε και καταχειροκροτήθηκε στη Μόσχα ο Πρόεδρος της δημοκρατίας Κάρολος Παπούλιας στη γιορτή για τα εξηντάχρονα της νίκης κατά του άξονα.

Μια πρώτη απάντηση στον ανώνυμο αρθρογράφο, που δεν μπόρεσε να ξεπεράσει ορισμένα σύνδομα (το κείμενο το επιβεβαιώνει), και να συμφιλιωθεί με την πραγματικότητα είναι η εξής: Η σύγχρονη ελληνική γλώσσα είναι μια πλούσια γλώσσα. Ο πλούτος της βέβαια δεν οφείλεται μόνο στο μεγάλο αριθμό των λέξεων που έχει και από όπου διεκδικεί τα πρωτεία. Το σημαντικότερο στοιχείο της είναι επίσης η δυνατότητα να περιγραφούν-με τον μικρότερο δυνατό κόπο-καταστάσεις και νοήματα με εκπληκτική ακρίβεια.

Η Λέξη λήθη λοιπόν, σημαίνει ΛΗΘΗ. Και όταν διακηρύττουμε τη ΛΗΘΗ, και το «Δεξιοί και Αριστεροί να δώσουμε τα χέρια για το καλό του τόπου», δεν ρωτάμε «Τι κάνουν οι Δεξιοί» και κυρίως δεν καλούμε τους Δεξιούς να ξαναρχίσουν τα παλιά γνωστά και πολύ δοξασμένα; Και ούτε διαμαρτυρόμαστε για την «τέτοια περιφρόνηση της νικήτριας πλευράς από το κράτος» στους ήρωες του Γράμμου, γιατί και η άλλη πλευρά είχε ήρωες. Και ούτε γράψαμε ποτέ θρίνους και κοπετούς που να διχάζουν, όπως έκανε ο Υποστράτηγος Πετζόπουλος και πολλοί άλλοι και ο δεξιός ελληνικός τύπος με εκείνα τα εμετικά κοσμητικά επίθετα. Η συκοφαντία και το ψέμα δεν είναι «άποψη», ούτε ο λαϊκισμός γι' αυτό και κατακριτέα η πλαστογράφηση της ιστορίας θεωρείται έγκλημα.

Σε ό,τι αφορά τις εκδηλώσεις μνήμης των Αριστερών, οι Δεξιοί και η Δεξιά γενικά, αλλα και το περιλάληο κέντρο, που αντί να οργανώσει Αντίσταση την πολεμούσε μαζί με τους κατακτητές, δίπλα στις τόσες άλλες σκοπιμότητες και κεροσκοπισμούς καθημερινά και με χίλιους τρόπους προσπαθώντας με το ψέμα να κρατήσει ανοιχτό το χάσμα, που για τους γνωστούς λόγους οδηγήθηκε η χώρα στον αδεφροκτόνο εμφύλιο.

Για το ιστορικό ψέμα, ο Σοφιστής Λουκιανός έλεγε: «Η ιστορία δεν μπορεί ούτε στιγμή να ανεχθεί το ψέμα, όπως η τραχεία αρτηρία, σύμφωνα με τους γιατρούς, δεν ανέχεται ό,τι μπεί μέσα σ αυτήν, ενώ καταπίνουμε». Και ο Ησίοδος έλεγε «Ηθους δικαίου φαύλος ου ψαύει λόγους».

Κόγιας Νίκος Βέροια Σεπτέμβριος 2006

ΕΝΟΠΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Αυτά είναι δυο κείμενα που γράφτηκαν και δημοσιεύθηκαν στον τοπικό τύπο στις αντίστοιχες ημερομηνίες και με αυτούς τους τίτλους

Ο στρατός είναι ο κατ' εξοχήν ένοπλος θεσμός του κράτους, είναι ένα στοιχείο του πολιτικού εποικοδομήματος της κοινωνίας, ένα όργανο για την άσκηση της εσωτερικής και εξωτερικής πολικής των κυριάρχων τάξεων. Η δημιουργία του στρατού συνδέεται με τον ταξικό διαχωρισμό της κοινωνίας σε τάξεις και την εμφάνιση του κράτους.

Η «Ιστορία του στρατού», όπως έλεγε ο Μάρξ «Φέρνει» στην επιφάνεια πιο καθαρά από οτιδήποτε άλλο την ορθότητα της αντίληψης της Αριστεράς, για την άμεση σύνδεση των παραγωγικών δυνάμεων με τις παραγωγικές σχέσεις…

Ολη η ιστορία της δομής και μορφής της αστικής κοινωνίας είναι χτυπητά συνεκτικά συντονισμένη συνοψισμένη εδώ». Με απλά λόγια η σύνθεση του στρατού, οι λειτουργίες που πρόκειται να εκτελέσει είναι, και το περιεχόμενο της στρατιωτικής εκπαίδευσης και η ιδεολογικής διαπαιδαγώγηση μαζί με τις σχέσεις του με τις πλατιές λαϊκές μάζες αντί κατοπτρίζει την κοινωνική και ταξική φύση ενός δοσμένου κράτους.

Αρα, και του στρατού που είναι σε τελευταία ανάλυση , καθορισμένες από τις ταξικές σχέσεις που επικρατούν στη συγκεκριμένη χώρα. Αντίθετα με τις διακηρύξεις που κάνουν λόγω για στρατό «πολιτικά ουδέτερο» που υπηρετεί τα «εθνικά συμφέροντα».Ο στρατός στις ταξικές κοινωνίες αναμυγνίεται στην πολιτική πάλη και χρησιμοποιείται από τις κυρίαρχες δυνάμεις,

Στη χώρα μας ο στρατός είναι ιδιαίτερα συνδεμένος με τις κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις, ενώ υπάρχουν μεγάλα χρονικά διαστήματα που έπαιζε αποφασιστικό ρόλο, απελευθέρωση υπό κατοχή Ελλήνων και εδαφών, (στην 7χρονη δικτατορία, μα και στις προηγούμενες Πάγκαλου, Κονδύλη και Μεταξά),οι ένοπλες δυνάμεις υπήρξαν πρωταγωνιστές ή συν πρωταγωνιστές των εξελίξεων, αξιοποιήθηκε πολύπλευρα όχι μόνο για ταξικά ή κομματικά συμφέροντα, και αλλα κέντρα εξουσίας, το παλάτι ή ξένα π.χ αγγλικά και Αμερικάνικα και Γερμανικά από το 1916

Συνεπώς η δομή του, ο προσανατολισμός και ο συνολικός τρόπος λειτουργίας του σε μεγάλο βαθμό από το 1917, εχει σαν στόχο τον λεγόμενο «εσωτερικό εχθρό» και τον «εσωτερικό κίνδυνο» με πρωταρχικό «πάντα στόχο» την προστασία της «καθεσυκΐΐας τάξης» με κάθε τρόπο και μέσα. Πχ η αντιμετώπιση των λαϊκών κινητοποιήσεων σαν συμπλήρωμα των άλλων δυνάμεων καταστολής Αστυνομία, παρακράτους κλπ

Η προσπάθεια καλλιέργειας «εθνικού φρονήματος» τόσο στους στρατευμένους όσο και γενικότερα στη κοινωνία. Δικό τους έργο είναι και η «αναμόρφωση» και «προσγείωση» των πεπλανημένων από «αντί εθνικές ιδεολογίες». Και φυσικό ξεχωριστό κεφάλαιο είναι η αντιμετώπιση του «κομουνιστικού κινδύνου» τόσο στο χώρο του στρατεύματος μα και στη κοινωνία γενικότερα. Και δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα και διεθνώς για από κοινού αντιμετώπιση αυτού του εσωτερικού και παγκόσμιου κινδύνου.

Στην απελευθέρωση επειδή η Δεξιά και το Κέντρο που εκπροσωπούσαν το Κατεστημένο, δεν είχαν δικό τους στρατό, όταν ηττήθηκαν ο Αγγλοι κάλεσαν τους Αμερικάνους, τοις είδε με τη παραχωρήσεις, υποθήκες και ανταλλάγματα να πολεμήσουν για λογαριασμό τους. Την άνοιξη του 1968 για να κάμψη-Τσακίση το Φοιτητικό κίνημα στη Γαλλία ο στρατηγό Ντε Γκώλ κάλεσε γερμανικά στρατεύματα..

Οι κομμουνιστικές διώξεις στη χώρα μας αρχίζουν από το 1920, που τα Σοσιαλιστικό κόμμα μετονομάστηκε σε κομμουνιστικό και την ένταξή του Γ! Διεθνούς. Το 1924 του προέδρου της αιματοβαμένης δημοκρατίας Ελ Παπαναστασίου ψηφίζεται ο Νόμος «Περί αποκαταστάσεως εν εκάστω νόμων επιτροπών ασφαλείας». Η Δικτατορία του Πάγκαλου εμπλούτισε την αντί κομμουνιστική νομική θωράκιση της χώρας εναντίον «παντός ατόμου υπόπτου δια πράξεων εντικείμενων εις την δημόσιαν τάξιν, ησυχίαν και ασφάλεια της χώρας»

Το ιδιώνυμο όμως του Βενιζέλου αποτέλεσε και κορωνίδα των σχετικών νομοθετημάτων. Μετά την ψήφισή του ο Βενιζέλος το 1929 ακολουθεί ο βάρβαρος διωγμός των Αριστερών. Ο νόμος φέρει τον αριθμό τον τίτλο; «περί προστασίας του κοινωνικού καθεστώτος και των ελευθεριών των πολιτών».

Το ιδιώνυμο αδίκημα τιμωρεί την προπαγάνδα των ιδεών. Ετσι από τον Αύγουστο του 1929 που τέθηκε σε εφαρμογή, ως το τέλος του 1932, συνελλήφθησαν 12.000 και καταδικάστηκαν 2.203, και 120 φαντάροι εξορίστηκαν. Εξόριστοι φαντάροι στέλνονταν σε ένα ειδικό ουλαμό στο

Καλπάκι, ανάμεσά του και ο Θανάσης Κλάρας, ο Μάρκος Μαρκοβίτης από τη Νάουσα, και Γιάννης Πανούσης που καταδικάστηκε αργότερα σε θάνατο.
Η Μακρόνησος: Παλιά είχει ένα διάσημο όνομα. Νησί της «**ΕΛΕΝΗΣ**». Και αυτό γιατί όπως μας πληροφορεί ο Παυσανίας, εκεί αποβιβάστηκε στην επιστροφή από την Τροία η Ωραία Ελένη. Το δε 1913 φιλοξένησε και Τούρκους αιχμαλώτους. Η νεότερη πάντως ιστορία του νησιού, όπως και της Γυούρας, είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με στρατόπεδα, περιορισμούς, καταναγκασμούς, βία τρομοκρατία, βασανισμούς, πειράματα και θάνατος.
Μια ιστορία σφραγισμένη με αίμα πόνο και δάκρυα: Συνώνυμη με την κόλαση. Κατέχει μια ξεχωριστή θέση στην προσπάθεια αναμόρφωσης των «πεπλανημένων τέκνων της πατρίδας». Ετσι στις 1-4-1946 λίγες μέρες μετά το νόθο δημοψήφισμα και την εκ νέου επιβολή της Μοναρχίας, ένα εισηγητικό σημείωμα του Υπουργείου στρατιωτικών λέει επί λέξει προς τον: σφαγέα των λαών Αδόλφο Χίτλερ, πριν καν ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας από τους Γερμανούς. Η σύνταξη της επιστολή αποσπάσματα της οποίας θα παραθέσω άρχισε στις 13/4/1941. ολοκληρώθηκε και στάλθηκε στι 26/4/1941, με το εξής περιεχόμενο:
Εν Αγίω Ορει τη 13/26 Απριλίου 1941 την αυτού εξοχότητα τον Αρχικαγκελάριον του Ενδοξου Γερμανικού Κράτους Κύριον Αδόλφον Χίτλερ. εις Βερολίνο.

Εξοχότατε.

Οι βαθυσεβάστως υποσημειούμενοι Αντιπρόσωποι των Είκοσιν Ιερών Πασιλικών Πατριαρχικών και Σταυροπηγιακών Μονών του Αγίου Ορους Αθων, λαμβάνομεν την εξαιρετικήν τιμήν να απευθυνθώμεν προς την μετέραν Εξοχότητα και παρακαλέσωμεν Αυτήν Θερμώς, οπως ευαρεστουμενη, αναλάβη την Υψηλήν προσωπικής Αυτής προστασίαν και κηδεμονίαν τον Ιερόν τούτον Τόπον, του οποίου οι ηγούμενοι και αντιπρόσωποι τυγχάνουν, διαδεχομένη εν τούτω τας ιδρυτάς και τας Ευεργέτας του Ιερού τούτου Τόπου Βυζαντινούς Αυτοκράτορες καιδιαδόχους τούτων.
Το Αγιον Ορος Εξοχότατε, συνέστη εις Πανορθόδοξον μοναχικήν πολιτείαν, ει ην ανέθεσεν διαβιούν εν αγαστή ομόνοια μοναχοί απωλήτως προερχόμενοι απ διάφαρα Ορθόδοξα Εθνη...

...Τον Βασιλέα των Βασιλευόντων και Κύριον των κυριευόντων εξ όλης ψυχής και καρδίας ικετεύοντες, οπωσεπιδαψιλεύση τη Υμεράρα Εξοχότητι υγείαν και μακροημέρευσιν επ αγαθώ του ένδοξου Γερμανικού Εθνους» Υποσημειούμεθα βαθυσεβάστως

Ακολουθούν ονομαστικώς οι υπογραφές των πληρεξουσίων.
Υπάρχουν τα ονόματα αυτών που υπέγραψαν την επιστολή.
Αυτές ακριβώς τις μέρες που σύσσωμη η ηγεσία του Αγίου Ορους έκανε το σχέδιο της επιστολής, την υπέγραφε και την ταχυδρόμησε με ημερομηνία 13/26 Απριλίου 1941, και με την οποία επιστολή ικέτευε και εκλιπαρούσε τον χασάπη των λαών να αναλάβει υπό την Υψιλήν προσωπικής αυτού προστασία και κηδεμονία τον Ιερόν τούπο Τόπο.
Ενώ οι Νέοι της Ελλάδας με προάγγελους τον Μανώλη Γλέζο και τον Σάντα Απόστολο 35 μόνο μέρες μετά την υπογραφή και την αποστολή της επιστολής, οργάνωναν τον τρόπο με το οποίο θα κατέβαζαν στις 31 Μάη του 1941, τη σβάστικα απ τον Ιερό βράχο της Ακρόπολης, προκειμένου να σταλεί μήνυμα προς την παγκόσμια κοινή γνώμη, οτι η Ελλάδα οχι μόνο δεν δέχεται την κατοχή, αλλα και οτι είναι αποφασισμένη με νύχια και με δόντια να πολεμήσει τους κατακτητές.
Τις ίδιες ακριβώς μέρες, που η ηγεσία του Αγίου Ορους «βαθυευσεβάστως» ικέτευε και εκλιπαρούσε τον «εξοχότατο» να θέση «υπό την υψιλήν αυτού προστασία» τον τόπο και τα προνόμια τους, οι Ποιητές μας συμπύκνωναν σε στίχους το περιεχόμενο του αγώνα για λευτεριά και δίκαιο και οι νέοι της Ελλάδας άρχισαν να ανεβένουν στα βουνά.
Και η κυβέρνηση αποφασίσε όλοι αυτοί οι αντεθνικά σκεπτόμενοι να κλειστούν σε ορισμένα στρατόπεδα δια να υποστούν αποτοξύνωσιν. Ολες οι στρατιωτικές μονάδες δέον νάτο αιτιολογικό εκκαθαριστούν από αριστερίζοντες ή υπόπτους αριστερισμούς.
Αφού δόθηκε η έγκριση στις 3 Απριλίου, στάλθηκαν στην Μακρόνησο στις 26 Μαίου κατόπιν εντολής του τότε αρχηγού του ΓΕΣ Κ. Βεντήρη οι πρώτοι «σκαπανείς» που θα έκαναν πράξη το έργο και την προσπάθεια «επαναφοράς αυτών εις τους κόλπους της φιλτάτης πατρίδος» με διαφόρους «επωφελείς εργασίας» Η Μακρόνησος λειτούργησε κατά τον ίδιο τρόπο μέχρι το

1958. Ενώ οι έγκλειστοι αβλανομάχοι, Αντιστασιακοί που ανήκαν στην θρυλικό ΕΛΑΣ, ΕΛΑΝ και ΕΠΟΝ και αργότερα τα Αετόπουλα.
Η Μακρόνησος δεν ήταν απλώς ενας τόπος εξορίας. Η σκληρότητα των βασανιστηρίων που έλαβα χώρα εκεί για αρκετά χρόνια, επιβεβαίωνει ότι επρόκειτο για ένα καλά μελετημένο και οργανωμένο σύστημα σωματικής και ψυχικής εξόντωσης των κρατουμένων
Ολοι οι αστοί πολιτικοί της εποχής εκείνης, όχι μόνο ενέκριναν, χαιρέτησαν αλλα και επιδαψίλευσαν επαίνους, με πρώτο τον Κ Τσάτσο, που χαρακτήρισε τον τόπο μαρτυρίου σαν «αναρρωτήριο ψυχών» και «συνέχιση του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού»!
Κολυμβήθρα» και Νέα Εδέμ στα μάτια της ελληνικής ιστορίας». Ο δε Παν Κανελόπουλος, δίπλα στο κατάπτυστο όταν παρέδωσε τον μετά πολεμικό ελληνικό στρατό στο Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλιτ με την προσφώνηση στρατηγέ «Ιδού ο στρατός σας» Και για τη δημιουργία της Μακρονήσου δήλωσε ότι «στη Μακρόνησο αναγεννάτε η Ελλάς ωραιοτέρα στην ψυχή των Ελλήνων» Ολοι αυτοί μιλούσαν με τον τρόπο που μιλούσαν γιατί είχαν πίσω τους το στρατό.
Η παραδοχή της αγγλικής κοπής βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, από την κατ' επιλογή από το παλάτι που τον θέλει, ιδιωτικό προσωπικό το στρατό, όπως το 1966 που ενώ είχε την Αεροπορία και το Ναυτικό βασιλιάς απαιτούσε να γίνει και το πεζικό βασιλικός στρατό, η από τον εμφύλιο και μετά παρέμβαση της Φρειδρίκης να μην περάσει κάποιος σκεπτόμενος Αξιωματικός τον βαθμό του Ταγματάρχη.
Η παρέμβαση των ελάχιστων «βαρώνων» που ο ένας διαδέχεται τον άλλο στη Διοίκηση και τα κέντρα που παίρνονται είναι αυτοί, που επέβαλαν ενόψει του επερχόμενου πολέμου την εκκαθάριση το 1935 από ο,τι δημοκρατικό υπήρχε στο στρατό, την τέτοια κατάρρευση του μετώπου, την αποδοχή της κατοχής, η συνεργασία με τους κατακτητές. τη φυγή Αξιιωμαμτικών και στρατού στη Μέση Ανατολή κατ' των Αγγλων.
Μα και μετά απελευθερωτικά τη συνεργασία με τους νέο αποικιοκράτες Αγγλο-Αμερικάνους και ειδικά όσοι πρωτοστάτησαν με οποιονδήποτε τρόπο κατέτρεξαν, κατέδωσαν και πολέμησαν την Αριστερά και με δηλώσεις ακόμα. Αν σε αυτά προστεθούν και η παρέμβαση των κομμάτων. τότε έχουμε ολοκληρωμένο το ΠΛΑΖ για το πώς συγκροτούνταν και λειτουργούσε ο στρατός
Οι πράξεις αυτές και οι πιο μικρές ακόμα αποτελούσαν όχι άποψη-Μανταλιτέ, αλλα και εφαλτήριο για τις στιγμές κρίσης και για της μεγάλες που απαρίθμησα. Παρά ταύτα και μύρια αλλα που μπορεί να καταλογίσει κανείς στο στρατός.
Ο ελληνικός στρατός στο σύνολό του είναι ο ποιο δημοκρατικό-λαϊκός στρατός του κόσμου. Το ίδιο ισχύει και για το Σώμα των Αξιωματικών, αφού και τα Σώματα Ασφαλείας έχουν σχεδόν την ίδια λαϊκή προέλευση.
Και είναι λαϊκό-δημοκρατικός ο στρατός μας και ειδικά το Σώμα των Αξιωματικών, γιατί οι Ελληνες Αξιωματικοί και των Σωμάτων Ασφαλείας, δεν αποτελείται από γόνους Πριγκίπων, Βαρώνων και Κόμητων, όπως συμβαίνει με το σώμα των Αξιωματικών της Ευρώπης γενικά και της Γερμανίας ειδικά. Μα ούτε και καθαρή ταξική προέλευση έχουν.
Βέβαια, και στο δικό μας στρατό δεν λείπουν οι διακρίσεις που γίνονταν από προέλευση όσον αφορά την βαθμολογική ανάδειξη και τις θέσεις κλειδιά και κυρίως από το παλάτι που ήθελε το στρατό αποκλειστικά δικό του φέουδο.
Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι με το έτσι θέλω πρόσδεσε, προσάρτησε και ονόμασε-με τη συγκατάθεση βέβαια και της πολιτικής ηγεσία. Της ηγεσίας που προσπαθούσε με τις όποιες υποχωρήσεις στο παλάτι. Στο Παλάτι παλιά που εποωάζε και τώρα στην αγκαλιά των Αγγλό-Αμερικανών, το ίδιο και ο στρατό κάτω όπως κάτω απ τι φτερούγες του παλατιού-τόσο το Ναυτικό όσο και την Αεροπορία, σε βασιλικό Ναυτικό και βασιλική Αεροπορία.
Και δεν έφτανε αυτό να τελεί ο στρατός υπό την απώλητη επικυριαρχία της ξενόφερτή Μοναρχία. το 1965-66 όταν για πρώτη φορά η Ενωση Κέντρου πήρε την «μόνο» την κυβέρνηση-οχι την εξουσία-συνέβει το παράδοξο:
Να είναι αποδεκτός από το παλάτι σαν Πρωθυπουργός ο Γ Παπανδρέου, να ασκεί την Πρωθυπουργία και να μην γίνεται αποδεκτός και σαν Υπουργός στρατιωτικών, από το παλάτι. Μάλιστα το παλάτι θεώρησε την εποχή κατάλληλη προκειμένου να προσεταιριστεί-όπως γράφω και πιο πάνω-ήθελε και τον στρατό ξηράς να μετονομαστεί και ο στρατός σε βασιλικό στρατό!.
Οι δυνάμεις του σκότους και της εκδίκησης έχοντας ανακηρύξει τον εαυτό τους ιδιοκτήτες της χώρας, αφέντη του λαού και θεματοφύλακα των «οσίων και Ιερών» συμφερόντων τους, δεν

ξαχνούν ποτέ και κυρίως δεν συγχωρούν όταν πρόκειται για ανθρώπους, που δεν πειθαρχούν απόλυτα στις εντολές τους ή ακόμα και στον τρόπο που αυτοί τους θέλουν για λογαριασμό τους σε δύσκολες στιγμές, αναντήρρητα να τους χρησιμοποιήσουν.
Ειναι γεγονός οτι ο κ Γ Παπανδρέου, στο διάβα της πολιτικής του καριέρας, πολλές φορές και με ποικίλους τρόπο έκανε προσπάθεια μέσω πράξεων ενάντια στο λαό και την Αριστερά, αφού αυτός ήταν ο μόνος τρόπος να ενταχθεί και να γίνει αποδεκτός στον κυβερνοχώρο της αντιδραστικής Δεξιάς.
Βέβαια, τον χρησιμοποίησαν πολλές φορές για να προσεγγίσει μέσω αυτού το λαό. Παρά τα κατά καιρούς ανοίγματα, τα σαμποτάρισμα των λαϊκών αιτημάτων, τον πρακτορικό του ρόλο και τις προβοκάτσιες κατά του λαού και της Αριστεράς προκειμένου να αποδείξει, ότι όλα αυτά του κάνει συμβάλουν στο να μη χάσει η Δεξιά τις λαβές της Εξουσίας.
Παρά τις όποιες και ποικίλες υπηρεσίες όμως, που πρόσφερε στο σύστημα και τη δεξιά ποτέ δεν έγινε αποδεκτός στο Ιερατείο της εξουσίας. Καίτι τους πρόσφερε τα πάντα γι' αυτούς ηταν ξένο σώμα και η χρήση του ηταν πάντα η χρήση του πυροσβέστη.
Στην κατοχή δεν δέχθηκε την ηγεσία που του προτάθηκε να ηγηθεί της Αντίστασης. Με την πρόταση γραπτή στο χέρι, έφυγε για το Κάϊρο. Και ενώ έφυγε σαν προτεινόμενος για ηγέτη της Αντίστασης γύρισε πάνω στα τηλεβόλα των Αγγλων. Και αφού όπως έλεγε «Τσουβάλιασε» την Αριστερά ήρθα με τη βοήθεια των Αγγλων να τη συντρίψει.
Και πράγματι συνέβαλε, έστω και μέσω του φόνου στη συρρίκνωσή της δίνοντας έτσι το χρόνο στη Δεξιά, να ανά συγκροτηθεί. Αυτό το καυκήθηκε ο ίδιος και τον επικαλούνται και τα παιδιά του, που δυστυχώς διατέλεσαν και τα δυο Πρωθυπουργοί.
Η ΕΔΑ προκειμένου να ανακόψει την δρομολογημένη από το κατεστημένο και της ΗΠΑ δρομολογημένη δικτατορία, που ήθελαν εκτός από πολλά αλλα και την Κύπρο, αυτό το αβύθιστο Αεροπλανοφόρο για τα όποια σχέδιά τους στήριξε την Ενωση Κέντρου. Να πάρει την κυβέρνηση.
Η Ενωση Κέντρου δεν ήταν μόνο ο Παπανδρέου Και όμως ο Παπανδρέου όπως Ταουβάλιασε την Αριστερά με τον ίδιο τρόπο προκειμένου να γίνει όχι αποδεκτός, αλλά έστω ανεκτός από το Ιερατείο της Δεξιά διέλυσε την Ενωση Κέντρου,
Η στιγμή που έδειξε, πόσο χειραγωγημένος και εξαρτημένος από τη Δεξιά που εκπροσωπούσε το σύστημα και ότι ποτέ, μα ποτέ δεν σκέφθηκε το λαό και τα προβλήματα του, παρά μόνο τον χρησιμοποιούσε να προβληθεί για να γίνει από δεκτός ήταν: Πάντα τού όντας και Πρωθυπουργός τον Γαρουφαλιά Υπουργό των στρατιωτικών, που ήταν το δεξί και μακρύ χέρι του παλατιού. Αυτή ήταν δίπλα στις τόσες άλλες η μεγαλύτερη ΒΡΟΜΟΔΟΥΛΕΙΑ που έκανα δια του Παπανδρέου, το κατά τα αλλα δημοκρατικό Κέντρο υπέρ της Δεξιάς!
Βέροια 17/4/1967 Κόγιας Νίκος

ΚΑΝΤΕ **ΕΠΙ ΔΕΞΙΑ ΠΕΡΝΑΕΙ Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΜΠΡΟΣ**

Οπως κάθε διάρθρωση κοινωνικού συνόλου εχει την ιστορική του δομή, διαδρομή και ιστορία, ετσι και ο στρατός σαν ενα κοινωνικό σύνολο που εχει τη δική του ιστορία.
Στον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο παρά τις επί λεκτικές διακρίσεις, που έγιναν στη επιστράτευση την 28^{η} ανάμεσα στην Κεντρική και Νότια Ελλάδα.
Σε σχέση με τους ακρίτες του Σώματος Στρατού Καβάλας (Μακεδονία και Θράκη), από όπου επιστρατεύτηκαν οι κλάσεις 1917-1940 έναντι 14 της Κεντρικής και Νότιας 1925- 1939 και οι υπόλοιπες περιοχές 1923-1940: οπότε «όπερ τους 150,000 εφέδρους, σήπονταν και μαράζοναν στα σπίτια των, διερωτόμενοι εις οποίαν άραγε ατιμωτικήν πράξιν να υπέπεσαν δια να ειναι άξιοι τοιαύτης περιφρονήσεως» γράφει στο βιβλίο του «Οι αδυναμίες και τα λάθη της στρατιωτικής ηγεσίας στον πόλεμο του 1940»ο στρατηγός Δημήτριος Καθενιώτης Αρχηγός του ΓΕΣ 1931-1934.
Μετά την κατοχή οι επίορκοι μετά το σχηματισμός της ελληνόφωνης Γερμανικής κυβέρνησης ανέθεσαν στο στρατηγό Καθενιώτη να γράψει την Ιστορία του Αλβανικού πολέμου, την οποία και έγραψε σε δυο χιλιάδες σελίδες και παρέδωσε στους επίορκους στρατηγούς, η όποια επειδή δεν του άρεσε ή δεν του εξέφραζε τις απόψεις κατάστρεψαν, Ο στρατηγός Καθενιώτης όμως

μετά την Απελευθέρωση συνέγραψε ένα μικρό βιβλίο 180 σελίδων με τίτλο «ΟΙ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΉΣ ΗΓΕΣΊΑΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ 1940»
» Και αφού περιγράφει ειχε εμπλακεί σ(αλήθεια πότε κλήθηκε ο Εθνικό-Σοσιαλισμός)να σφοδρό πόλεμο στην Ελληνό-Αλβανική μεθόριο προβάλοντας στεναρή αντίσταση στου εισβολείς, ενώ σύσσωμος ο ελληνικός λαός, με ενθουσιασμό και χωρίς ενδοιασμούς και ο κόσμος αντιμετώπισε τη θύελλα που έρχονταν με το χαμόγελο στα χείλη» όπως έλεγε και το τραγούδι της εποχής
Και αναρωτιέται κανείς, πόσο η Ελλάδα ήταν προετοιμασμένη για να αποκρούσει τον Ιταλό εισβολέα; Βέβαια για το θέμα αυτό εχουν γραφτεί πολλά και από πολλούς. Και σχεδόν ολοι συμφωνούν ότι ηη Ελλάδα τότε ήταν: «απαρασκεύαστος» στρατιωτικά, αλλα και το Γενικό Στρατηγείο αποδείχθει εντελώς «ανίκανο» λέει ο Στρατηγός Δ Καθενιώτης αρχηγός του ΓΕΣ 1933-1935
Με τον τρόπο αυτό λέκιασαν την ιστορία παρά τους όρους πίστης που έδωσαν προς την πατρίδα και την κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Το ίδιο και έκαναν και οι αλλοι πολιτικοί Λογοθετόπουλος και ο Ράλλης. Μετέτρεψαν την πολιτική δειλία σε αρετή και τη βάφτισααν πλιτική στα΄ση για τη διάσωση της πατρίδας
Από ό,τι αποδείχθηκε αρκετή Πέμπτη φάλαγγα διέθετε ο χιτλερισμός στη χώρα μας και οσοι συνθηκολόγοι στρατηγού είχαν κιόλα δώσει τις πιό σοβαρές έμπρακτες αποδείξεις με την παράδοση της χώρας. Η 4η Αυγούστου ειχε εκθρέψει την Πέμπτη φάλαγγα και εξασφαλίσει τη «νόμιμη» σύνδεση με την αντίληψη Ιταλικού φασισμού και του χιτλερισμού. Αυτό ειναι το φόντο της νοοτροπίας και της ψυχολογίας των στρατιωτικών της συνθηκολόγησης και της κατοχικής Γερμανό Ελληνική κυβέρνησης Ο ελληνικό σρτατός ειχε την ατυχία να βγάλει από τα σπλάχνα του τα κυριότερα στηρίγματα της κατοχής εναντίον της πατρίδας.
(αλήθεια πότε κλήθηκε ο Ενθικό-Σοσιαλισμός)
Στις 29 Απριλίου του 1941 μέσα στη γερμανική πρεσβεία της Αθήνας σχηματίστηκε η πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κατοχική κυβέρνηση. Η κυβέρνηση του Τσολάκογλου, που ορκίστηκε την αλλη μέρα με την εξής σύνθεση:
Αντιστράτηγος Γεώρ Τσολάκογλου, Πρόεδρος.
Αντιστράτηγος Παναγ Δεμέστιχας, Υπουργός των εσωτερικών.
Υποστράτηγος Γεώγ Μπάκος, Υπουργός Εθνικής Αμύνης.
Υποστράτηγος Γεώρ Κατσιμήτρος, Υπουργός Γεωργία και Υπουργός Εργασίας.
Υποστράτηγος Νικ Μάρκου, Υπουργός δημόσιας ασφαλείας.
Υποστράτηγος Σωτ Μουτούσης, Υπουργός Συγκοινωνίας, Σιδηροδρόμων και Τ.Τ.Τ.
Πλοίαρχος Ιασ Παπαδόπουλος, Υπουργός εμπορικής Ναυτιλίας.
Δόκτορας Αντ Λιβιεράτος Υπουργός Δικαιοσύνης.
Καθηγητής Κωνστ Λογοθετόπουλος Υποργός Υγιεινής και κοινωνικής πρόνοιας.
Καθηγητής ΝΙΚ Λούβαρης Υπουργός Παιδείας.
Μεγαλέμπορος Π Χατζημιχάλης, Υπουργός Εθν Οικονομίας και προσωρινά Οικονομικών.
Το κατεχόμενο «Βασίλειο της Ελλάδος» στις 7-5-1941 το μετονόμασαν «Ελληνική Πολιτεία» και σε συνέχεια με την υπογραφή του Στρατηγού Τσολάκογλου εξέδωσαν προκήρυξη προς τον Ελληνικό Λαό στις ν .
Στη χώρα μας μετά την παλιγγενεσία, λόγο της προσπάθειας να απελευθερωθούν κατακτημένα από τους Τούρκους εδάφη και να απελευθερωθούν σκλαβωμένοι σε αυτούς Ελληνες διατηρούσε συγκριτικά με τον πληθυσμό της υπεράριθμες στρατιωτικές δυνάμεις. Και δικαιολογημένα αφού υπήρχαν ακόμα ελληνικά εδάφη και σ σκλαβωμένους.
Σήμερα ομως γιατί; Και ειδικά ύστερα από τις δηλώσεις από τα πιο επίσημα πολιτειακά χείλη οτι :«ανήκομεν εις την Δύσην» ιδεολογικά, πολιτικά και στρατιωτικά και εδαφικά σημαίνει οτι δεν ανήκουμε στην Ελλάδα και τον εαυτό μας όπως παλιά ανήκαμε ψυχή τε και σώματι στην Αγγλία. τον βασικό εχθρό της χώρας
Ενώ λοιπόν, υπάρχουν αυτοί που νοσταλγούν τις Χαμένες Πατρίδες απ τα πιο επίσημα χείλη ακούμε ότι « δεν Διεκδικούμε τίποτα, ευτυχώς και δεν παραχωρούμε τίποτε» και αφού «ανήκομε εις την Δύσην και για να μείνομεν εις την Δύσην» η χώρα μας διατηρεί εναν από τους μεγαλύτερους σε παγκόσμιο επίπεδο και αναλογικά με τον πληθυσμό της στρατούς σε μια

περιοχή, όπου όλα τα γειτονικά της κράτη ανήκουν στο ΝΑΤΟ, οπως και η Ελλάδα ή εχουν καταργήσει την υποχρεωτική επιστράτευση.
Η αναγκαιότητα του γεγονότος αυτού δεν εχει ποτέ συζητηθεί δημόσια με πολιτικούς όρους.
Η Ελλάδα υλοποιεί εξοπλιστικά προγράμματα τεραστίου κόστους και ειναι στην παγκόσμια κατάταξη 13η θέση σε στρατιωτικές δαπάνες, ενώ ειναι 83η σε δημόσιες δαπάνες για την εκπαίδευση. Κατέχει την 4η θέση σε εισαγωγές όπλων μετά την Κίνα, την Ινδία και τα Αραβικά Εμιράτα και η σκοπιμότητα αυτών των στρατιωτικών δαπανών σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς σε μια εποχή οικονομικής στασιμότητας και δημοσιονομικής λιτότητας δεν εχει ποτέ συζητηθεί και αυτή δημόσια με πολιτικούς όρους.
Η ανορθολογική οργάνωση και η αντιδημοκρατική λειτουργία του ελληνικού στρατού εχει αναδειχθεί πολλές φορές και με αφορμή διάφορα γεγονότα, ενώ η αδιαφανείς και εκτός δημοσίου ελέγχου επιλογή της ηγεσίας του, πολιτικής και στρατιωτικής, για πλήθος ζητημάτων και η ιδιότυπη ασυλία της, υπό το κάλυμμα των στρατιωτικών απορρήτων και με το πρόσχημα των αμυντικών αναγκών της χώρας εχουν ουσιαστικά θεσμοθετηθεί, χωρίς να έχουν συζητηθεί δημόσια και αυτά με πολιτικούς όρους.
Οπως δεν εχει συζητηθεί δημόσια και με πολιτικούς όρους, εστω και κατ' αρχήν το ερώτημα: Τι μάς χρειάζεται αριμθητικά τόσος στρατός σήμερα και τί ακριβώς εξυπηρετεί η υποχρεωτική 20 σάμηνη η και δεκαοχτάμηνη στράτευση των νέων που αφαιρούνται απ την παραγωγή ακριβός που είναι έτοιμοι να μπούν στην παραγωγή; Και σε μερικά χρόνια για λόγους ισότητας θα οδηγηθούμε από ό,τι φαίνεται και η στράτευση των γυναικών; Υποχρεωτική στράτευση η οποία καθιερώθηκε το 1911 για τις ανάγκες εκείνης της εποχής και μπορεί σήμερα κάλλιστα να κειμένεται στις ανάγκες ενός στρατού ειρηνικού μέλλοντος.
Βέβαια, η εκπαιδευσή στα όπλα είναι αναγκαία, όπως η πειθαρχία, η γνώση τις βάσεις πάνω στις όποιες λειτουργεί ο στρατό και η ιεραρχία και η γνώση των καθηκόντων, η φύλαξη του οπλισμού και όποιου αλλου στρατιωτικού υλικού κα των εγκαταστάσεων είναι όχι μόνο απαραίτητη και αναγκαία.
Αφού μετά την εκπαίδευσή και την απόλυση απ το στρατό ο κάθε Ελληνας είναι εν δυνάμει στρατιώτης και μπορεί η πολιτεία να τον επιστρατεύσει, και κατά κλάδο και ειδικότητα ακόμα και στα τυχόν νέα όπλα, οπως επιστράτευσαν τον αδερφό μου Κόγια Στέφανο του Γεωργίου 5 μήνες πριν μας κήρυξη τον πόλεμο Ιταλία να εκπαιδευθεί στα νέα όπλα που ήταν η ειδικότητα του.
Αφού λοιπόν, η πολιτεία όλοι οι Αρεν Ελληνες και αυτοί που δεν εχουν εκπαιδευτεί ειναι «εν δυνάμει στρατιώτες γιατί δεν αρκεί ο χρόνος της εκπαίδευσης; Και προς τι αυτή η μακρόχρονη θητείας;
Γιατί πρέπει τα νέα παιδία στο στρατό να εξεφτελίζονται σαν άτομα με καψόνια και να κακοποιούνται σαν προσωπικότητες από ενα θεσμό ο οποίος, οπως οργανώνεται και οπως λειτουργεί, παροσομοιάζει με αυτό των φυλακών, αλλα επειδή παρουσιάζεται σαν υποχρέωση πολιτών και οχι σαν ποινή παραβατών, ειναι λογικά ακατανόητος και συναισθηματικά φθοροποιός ώστε να οδηγεί πολλούς νέους ακόμα και στην αυτοκτονία; Δεν θυμάμαι ποιος Γάλλος στρατηγός ή πολιτικός ειχε πεί εκείνο το αμίμητο: « Εκει που αρχίζει ο στρατός σταματά η λογική»; Προς τι λοιπόν όλα τα πιο πάνω;
Αλήθεια δεν ειναι καιρός πια η διαπαιδαγώγηση στα πρότυπα του αντρισμού και οι όποιες τελετουργίες ενηλικίωσης που υιοθετεί και εφαρμόζουν αρκετές χώρες στη προαιρετική επιλογή των νέων; Όχι βέβαια όχι με την έννοια της σχολής Ευελπίδων Εκτός από εξαιρετικές δεν αρκούν.
Πρόσφατα δημοσιοποιήθηκαν με μισόλογα βέβαια και αιτιολογήθηκαν με κάποιες αοριστίες οι προθέσεις του Υπουργού Εθνικής Αμυνας κ Μεϊμαράκη και άρα της κυβέρνησης του κ Καραμανλή, να τροποποποίησει το καθεστώς της στρατιωτικής θητείας των νέων με υποχρεωτική στράτευση στα δεκαοχτώ τους χρόνια, δηλαδή αμέσως μετά την αποφοίτησής τους από το Λύκειο. Δηλαδή από το δάσκαλο στον επιλοχία, τα καψώνια και την γνωστή σε ολους «καλλιόπη», τις τόσες αδικαιολόγητες αγγαρείες και κοινωνικές επιλεκτικές διακρίσεις, όπως έγινα με την επιστράτους 40!
Το γεγονός αυτό καθαυτό υπηρετεί μάλλον διερευνητικές σκοπιμότητες, αλλα επειδή το συγκεκριμένο ζήτημα εχει τεθεί αρκετές φορές στο παρελθόν, φαίνεται οτι υποκρύπτει σχέδια

μιας συγκεκριμένης δεξιάς αντιμετώπισης της σχέσης των νέων με το στρατό, χωρίς στο μεταξύ να υπάρχει κάποια εστω τυπική αντίδραση από την πλευρά της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Ανεξάρτητα από τις όποιες θέσεις θα πάρει η αξιωματική αντιπολίτευση, ειναι βέβαιο οτι οι συγκεκριμένες ή παρόμοιες απόψεις για τη στράτευση των νέων θα συναντήσει ισχυρές κοινωνικές αντιστάσεις και δεν πρόκειται να υλοποιηθούν τουλάχιστον εύκολο. να υλποιηθούν
Η συζήτηση, ομως, την οποία επιχειρεί για μια ακόμη φορά να ανοίξει ο Υπουργός άμυνας κ Μεϊμαράκης, αποτελεί μια ανεπάντεχη ευκαιρία να τεθούν δημόσια και να συζητηθούν με πολιτικούς όρους ολες οι παθογένειες του ελληνικού στρατού. Παθογένειες, που έλκουν την καταγωγής απ την εκκαθάριση του στρατεύματος ενόψει του Παγκοσμίου πολέμου η συμμετοχή του στρατού μας στον πόλεμο για λογαριασμό των Αγγλων. του όποιου αξιόλογους και δημοκρατικού δικτατορία του Μεταξά, τους επίορκους στρατηγούς που τον παρέδωσαν αόπλο και έρμοιο στους Γερμανούς κατακτητές, η ταπεινωτική χρησιμοποίηση των Αξιωματικών και οι Αγγλοι το στρατό και ειδικά το κομμάτι που πήρε μαζί τους οι φυγάδες και οι Αγγλοι.
Ο τρόπος με τον χρησιμοποίησαν οι Γερμανοί τους Αξιωματικούς η έκκληση των Αγγλων να εγκαταλείψουν οι Ελληνες Αξιωματικοί την Ελλάδα με σκοπό να μην εχει η Αντίσταση τα επιτελικά και τα πολεμικά εργαλεία.
Μετά την απελευθέρωση και πριν απαλλαγεί απ τις παθογένειες που αρχίζουν με την εκκαθάριση του. Μια συζήτηση από την οποία, εκτός των αλλων σημαντικών, θα φανεί ξεκάθαρα πλέον οτι το ζήτημα της στράτευσης των νέων δεν αποτελεί πραγματικό πρόβλημα.
Η Ευκαιρία που προσφέρεται από τον κύριο Μαϊμαράκη ειναι μοναδική και η αξιοποιήσει της από την κοινωνία και τα πολιτικά κόμματα πρέπει να ειναι άμεση ανοίγοντας μια συζήτηση επί της ουσίας και εφ' ολης της ύλης για το στρατό και ειδικά η Αριστερά ανακαλώντας τις αντιμιλιταριστικές παραδόσείς της και τα προτάγματα των κινημάτων ειρήνης. Οταν «περνάει ο στρατός...»κατά το εμβατήριο και ο λαός πρέπει να συζητά με πολιτικού ορους για να ξέρει τα σχέση έχοντα με το στρατό αφού αυτός ο λαός ειναι που τον επανδρώνει, τον συντηρεί και τον διατηρεί ικανό και αξιόμαχο και όταν χρειάζεται και κληθεί να πολεμήσει για το λαό και τη χώρα, όχι μόνο πάει σαν ένας άνθρωπος αλλά και με το «χαμόγελο στα χείλη».
Η χώρα μας καιτί μικρή σε μέγεθος και πληθυσμό διατηρεί σήμερα εναν από τους μεγαλύτερου σε παγκόσμιο επίπεδο και αναλογικά με τον πληθυσμό της στρατούς σε μια περιοχή οπου τα γειτονικά της κράτη ανήκουν στο ΝΑΤΟ, οπως και η Ελλάδα ή έχουν καταργήσει την υποχρεωτική στράτευση.
Η Ελλαδα υλοποιεί εξοπλιστικά προγράμματα τεραστίου κόστους και ειναι στην παγκόσμια κατάταξη 13η σε στρατιωτικές δαπάνες, ενω είναι ελάχιστες οι δημόσιες δαπάνες για την εκπαίδευση. Η ανορθολογική και η αντιδημοκρατική λειτουργία του ελληνικού στρατού ειχε αναδειχθί φόρες και με αφορμή διάφορα γεγονότα. Η στράτευση των Νέων αποτελεί ενα θεσμό ο οποίος, οπως οργανώνεται και λειτουργεί, ειναι λογικά ακατόητος και συναισθηματικά φθοροποιός ωστε να οδηγεί πολλούς Νέους ακόμα και στην αυτοκτονία.
Πρόσφατα δημοσιοποιήκαν οι προθέσεις της κυβέρνησης να τροποποιήσει το καθεστώς της στρατιωτικής θητείας των Νέων υποχρεωτικής στράτευσης απ τα 18 τους χρόνια. Καθώς το συγκεκριμένο ζήτημα εχει τεθεί αρκετές φορές στο παρελθόν, φαίνεται οτι υποκρύπτει σχέδια και διαθέσεις μιας συγκεκριμένης αντιμετώπισης της σχέσης τον Νέων με τα στρατό. Ειναι βέβαιο οτι οι συγκεκριμένες ή και παρόμοιες απόψεις για τη στράτευση των Νέων θα συναντήσει ισχυρές κοινωνικές αντιδράσεις και δεν πρόκειται να υλοποιηθούν, τουλάχιστον εύκολα.
Η ΥΕΝΕΔ: ραδιοφωνικός σταθμός των ενόπλων δυνάμεων. (Εμείς μόνο αυτόν το σταθμό ακούγαμε σε όλη τη διάρκεια της φυλακής και αργότερα την εξορία και τη φυλακή με τη δικτατορία). Κάθε πρωί με τον σχολιαστή κ Ξεπαπαδάκο, τον Σβολόπουλο και σε συνέχεια με τους Ιεοκύρικες εκτός απ τους μύδρους εξαπέλυαν κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έκλειναν με τον «ξενοκίνητο και έξωθεν υποκινούμενο κομμουνισμό».
Επειδή η ΥΕΝΕΔ ειχε γίνει προ πολλού όργανο αντιδραστικών στοιχείων και αντεθνικών δυνάμεων. και ελεγχόμενος Με κείμενό μας ρωτούσαμε την ΥΕΝΕΔ «γιατί τόσο μένος και τόση εμπάθεια για το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και τους έξωθεν κινούμενους κομμουνιστές-μιάσματα; Ποιού σκοπούς και κύκλους εξυπηρετεί; Γιατί πατριώτης δεν είναι εκείνος που το λέει, με λόγια, αλλα εκείνος που το αποδεικνύει με πράξεις».

Συνδέεται άμεσα με τον τρόπο που παράγουμε και τον τρόπο που κατανέμουμε τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο, η δε ανάπτυξη των μέσων παραγωγής από δεκαετίες τώρα βρίσκονται σε σύγκρουση με τις παραγωγικές σχέσεις. Η αντίθεση αυτή πρέπει να λυθεί ειρηνικά και όχι διά του το φιλοχρίστου Υμών στρατού. Για να είναι ο Στρατός σεβαστός κυρίως απ του άρχοντες, όσο και απ τους αρχόμενους πρέπει να είναι λαϊκός εθνικός και όχι βασιλικός η κομματικός,
ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος

ΠΩΣ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ Η ΕΥΡΩΠΗ ΕΝΩΣΗ

Η Γαλλία η δεύτερη μεγάλη χώρα της Ευρώπης, μεταπολεμικά βρισκόταν αντιμέτωπη με δυο σημαντικά ισχυρά ρεύματα-τους κομμουνιστές και τους Γκωλικούς-οι οποίοι διεκδικούσαν εξ ίσου την Αντίσταση κατά τον κατακτητή Ναζί, που ηταν αντίθετοι στην ιδέα της Ομοσπονδίας. Ετσι, ενώ οι ιδέες της Ομοσπονδίας ηταν γεναιόδωρες τις οποίες προωθούσαν οι Ελίτ της Ευρώπης, άνθρωποι που διαπνέονταν απ τα συναισθήματα του ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ, πόλεμος ανάμεσα στους Γάλλους και τους Γερμανούς, που αναπτύχθηκαν στη διάρκεια του Ναζικό-φασισμού και του πολέμου. Οι ιδέες αυτές όμως, δεν ηταν μακρόχρονα εδραιωμένες και στο Λαό.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1940, έγιναν δυο μεγάλες συναντήσεις- η συνάντηση τους στο Μοντρέ το 1947 και αυτή της Χάγης το 1948. Συγκεντρώθηκε το σύνολο των οπαδών της ενότητας, εστω κι αν διαφωνούν για τον τρόπο που θα πραγματοποιηθεί η Ενωση. Στη συνάντηση αυτή αποδείχθηκε οτι, ενώ είναι υπέρ της Ενωσης υπήρχε μια διαχωριστική γραμμή, η οποία αντιπαρέθεται τις δυο διαφορετικές αντιλήψεις για την Ενότητα της Ευρώπης:

Απ τη μια πλευρά υπήρχαν οι του «ενοτισμού», οι οποίοι σαν αρχή είχαν και στηριζόταν στην συνεργασία μεταξύ κυριάρχων κρατών και υιοθετούσαν τις κυρίαρχες ιδέες, που διαμορφώθηκαν την εποχή του μεσοπολέμου και, απ την άλλη, οι Φεντεραλιστές, που ήθελαν τη δημιουργία υπερεθνικών θεσμών και, συνεπώς σιγα σιγά την εγκατάλειψη της εθνικής κυριαρχίας των κρατών. Η ιδέα των φενταμενταλιστών στο να Ομοσποδοποιηθεί ΚΑΠΟΤΕ η Ευρώπη, περισσότερο, ιδελαστική και Λαϊκή, έλκει την καταγωγή της και είναι κληρονόμος του Διαφωτισμού. Ειναι μια ιδέα και διαμορφωμένη άποψη, που απαντά ουσία και περιεχόμενο ενωμένη Ευρώπη, που εννοεί και συμπεριελαμβάνει αδιάκριτα την ιστορικά γεωγραφική Ευρώπη.

Τελικά η υπαρκτή σήμερα Ευρώπαϊκή Ενωση, οικοδομήθηκε μέσα στη συγκυρία του ψυχρού πολέμου και τη διαμόρφωση συνθηκών του τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου, του Σχεδίου Μάρσαλ-το οποίο προτάθηκε απ τον ιδιο στις 5 Ιουνίου του 1947 και δεν έγινε αποδεκτό απ την ΕΣΕΔ και τους δορυφόρους της στη διάσκεψη του Παρισιού, τον Ιούλιο του ίδιου χρόνου. Με το περίφημο «Σχέδιο Μάρσαλ». Αυτή ακριβώς την συγκυρία την καταστροφή της υλικής υποδομής λόγω του πολέμου της Ευρώπης αυτό ακριβώς εκμεταλλεύτηκαν οι ΗΠΑ και μπαίνουν στο παιχνίδι της διάσπασης της Ευρώπης σε Ανατολική και Δυτική και αφού, δεν μπόρεσε μέσω του σχεδίου Μάρσαλ αυτής της ιδιόμορφης κατάληψης ολοκλήρου της Ευρώπης, έθεσε υπό τον απόλυτο έλεγχο τη Δυτική Ευρώπη. Το «Σχέδιο Μάρσαλ» αποτέλεσε την κινητήρια δύναμη της οικοδόμησης της Ευρώπης που βιώνουμε σήμερα. Αυτή την ευπώπη που βιώνουμε ήμερα ακόμα υπήρξε η θέληση των ΗΠΑ και έγινε για τρεις βασικούς άξονες:

α) να συγρατήσουν τον Σοβιετικό κίνδυνο και την επιρροή του Γαλλικού και Ιταλικού κομμουνιστικού κόμματος. Στην Ελλάδα που είχαν εσωτερικά στηρίγματα και «πρόθημους αγγλοτραφής», αυτό που το άρχισαν ένοπλα οι Αγγλοι, το έκαναν έμμεσα με τα όπλα Ναπάλμ οι Αμερικανοί. β) να εξασφαλίσουν αγορές χωρίς προστατευτικούς φραγμούς, σε μια στιγμή που η δυνατότητα της βιομηχανίας των ΗΠΑ είχε φτάσει στο αποκοφύφωμα και υπήρχε κίνδυνος υπερπαραγωγής, αλλα και να αξιοποιήσει τα αποθέματα που έμειναν στις αποθήκες μετά τη λήξη του πολέμου (Οι πολιτικοί τα πρώτα 5 χρόνια τρέφονταν με τρόφιμα που περίσεψαν από τον Α! παγκόσμιο πόλεμο)και γ) με πρόσχημα της ΑΤΟΜΙΚΗ ΟΜΠΡΕΛΛΑΣ και την οικονομική εξάρτηση μέσω του «Σχεδίου Μάρσαλ» να μετατρέψει την Ευρώπη Υποπόδιο των Ποδιών της!

Η δε πτώση του υπαρκτού ολοκλήρωσε αυτό που άρχισε τότε ο Τζών Φόστερ Ντάλες. Δίπλα στη Δυτική προστέθηκε τώρα και η Ανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια. Μια αντίδραση του υπήρξε απ την πλευρά της Γιουγκοσλαβίας την βομβάριδισαν από κοινού, οι Ευρωπαίοι όπως πάντα στην αρχή (Κορέα, Βιέτ Νάμ κλπ) και οι Αμερικάνοι μετά με βόμβες εμπλουτισμένες με ουράνιο, αφού δεν υποτάσσονταν και κυρίως δεν διαλύονταν από μόνη της όπως οι άλλες Ανατολικές χώρες.

Ο Τζον Φόστερ Ντάλες , στενός φίλος του Μονέ, που ηταν κατά της Ομοσπονδίας, μελλοντικός υπουργός των εξωτερικών των ΗΠΑ, και σταυροφόρος του ψυχρού πολέμου (ο ψυχρός πόλεμος είναι ο κατ' εξοχής πόλεμος υποταγής, χωρίς αίμα και κυρίως χωρίς Αντίσταση. Και αυτό γιατί την υποταγή στον ψυχρό πόλεμο την κάνουν οι «πρόθυμοι» και τα «λαμόγια» της ίδιας της χώρας), δεν το είχε κρύψει, οταν κατά τη διάρκεια μιας ομιλίας του ενόπιων της Επιτροπής εξωτερικών υποθέσεων της Γερουσίας, το Νοέμβρη του 1947, καθόρισε τι είναι «απόλυτα κακό» για την Ευρώπη και ολοκλήρωσε :

«Αν κάτι είναι απόλυτα αρνητικό, αυτό είναι η διαίρεση της Ευρώπης σε περισσότερες μικρές οικονομικές μονάδες...». Η «Ευρώπη υφίστατο πάντα ως μάστιγα τον μεγάλο αριθμό των κρατών της». Και κατέληξε ατάραχος ο Μάνατζερ της υποταγής «οτι δεν συνηθίζουμε να επιβάλλουμε τις απόψεις μας με τη βία», δεν εμπόδισε όμως τίποτε την Ουάσιγκον να απαιτήσει, για την κατανομή των πιστώσεων του Σχεδίου, να οργανωθούν οι δικαιούχοι του Σχεδίου Μάρσαλ, σε μια Ευρωπαϊκή οργάνωση οικονομικής Συνεργασίας, η οποία και ιδρύθηκε τον Απρίλη του 1948, που αποτέλεσε τον πρόδρομο και καθοδηγητή, η δια η ΗΠΑ και δια λογαρισμό της ΗΠΑ κατασκευάστηκε η ΕΟΚ.
Και αφού το σίδερο στη βράση του κολάει, οι «Πρόθυμοι» και οι παρατρεχάμενοι πολλοί και τα «Λαμόγια» περισσότερα τον επόμενο χρόνο, μέσω και των Προθύμων οι ΗΠΑ ιδρύουν το «Βορειοατλαντικό Σύμφωνο», το γνωστό μας ΝΑΤΟ, που θα προστάτευε και ένοπλα αυτό το καινούριο ΡΑΝΤΖ των ΗΠΑ εκτός της Αμερικανικής ηπείρου με έδρα τις Βρυξέλλες!!! Αλήθεια τόσο μεκριά:
Αυτό το νέο «Εργαλείο» εξάρτησης, επιβολής και ελέγχου. Με αυτό ακριβώς το εργαλείο οι ΗΠΑ, εξασφάλισαν οχι μόνο την γεωστρατηγική ηγεσία του Δυτικού κόσμου, αλλα και την πολική και ένοπλη ηγεμονία του.
Η δημιουργία του ΝΑΤΟ και ο τρόπος λειτουργίας του, υπό τον απόλυτο και αποκλειστικό έλεγχο και ηγεσία των ΗΠΑ, ηταν και παραμένει, ένα είδος πρόσδεσης, που αν οι λαοί δεν την σταματήσουν θα συμπαρασύρει, οχι μόνο την Ευρώπη στο γκρεμό του άρπαγα, αχόρταγου και δολοφόνου σύγχρονου αμερικάνικου Νεο-φιλελεύθερου ιμπεριαλισμού. Εναν Ιμπεριαλισμό, που οχι μόνο τα θέλει όλα, μα όλα και τα παίρνει και όλα.

Και παίρνοντας όλα, αν το Συμβούλιο της Ευρώπης, δεν θα ανοίξει κάποτε το στόμα του. Αν δεν αποχτήσει δικό αυτόμονο λόγώ. Αν δεν θα σηκώσει το ανάστημά της. Αν δεν καταλάβει πως μέχρι την «πτώση του υπαρκτού» σοσιαλισμού, η ΗΠΑ, ήθελαν την Ευρώπη εργαλείο και μέσω για την Πτώση του. Τώρα μετά την πτώση και του υπαρκτού και δική της προτροπή την ένταξη και των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης την θέλει πλέον όλη «δική» της «κατά» δική της, μια ακόμα πολιτεία των ΗΠΑ. Αλήθεια ως πότε θα ποδηγετείτε; Θα άγεται και θα σέρνετε από τις ΗΠΑ η Ευρώπη;

Αν δεν υπάρξει αντίδραση από τους λαούς της Ευρώπης και οι Ευρωπαίοι ηγέτες, που είναι υπέρ οχι μόνο για την Ομοσπονδοποίησης της ηδη υπάρχουσαν Ευρωπαϊκης Ενωσης για συντονισμένη προσπάθεια ολοκλήρωσης και κυρίως μέχρις ότου ολοκληρωθεί το όνειρο των πρωτεργατών της: ΜΙΑΣ ΕΝΩΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ, Αν οι ηγέτες της σημερινής, Ευρώπης δεν ενώσουν και δεν εντείνουν την προσπάθεια μετατροπής της σημερινής Ευρωπαϊκής Ενωσης σε Ομοσπονδιακή, αυτό που οι ΛΑΟΙ της Ευρώπης λένε, θέλουν και εννοούν η Ευρώπη των ΛΑΩΝ:

Από τα Ουράλια μέχρι και την Ευρωπαϊκή Τουρκία, το επόμενο βήμα των ΗΠΑ έτσι, όπως την έχει εγλκωβήσει στην Μέγγενη του Νεο-Ιμπριαλισμού και του Νεο-φιλευθερισμού, συνεπικουρούμενη και από την άοκνη βοήθεια, συμπαράσταση και προτροπή των «προθύμων», και αυτών που «Ποθούν» και «Θέλουν» να γίνουν αμερικανάκια, για να ζήσουν-

συμμετάσχουν στο «Αμερικανικό Ονειρο». Το επόμενο ΒΗΜΑ των ΗΠΑ, θα ειναι, να μετατρέψει την σημερινή υπό κηδαιμονίας της Ευρώπη σε πολιτεία των ΗΠΑ, όπως ήθελε η Γερμανία να μετατρέψει την Ελλάδα σε Γεωργό-κτηνοτροφική Πολιτεία του Γ' Ράϊχ.

Ενας βασικός όρος την κατεύθυνση αυτή, είναι και ήδη άρχισε από καιρό τώρα, μια εντατική προσπάθεια, να ξαναγραφτεί η ιστορία οχι μόνο του Β! Παγκοσμίου πολέμου, αλλα ολόκληρη η ιστορία του 20ού αιώνα. Και αυτό γιατί ο 21ος αιώνας, αφού κατά Σαξωνικό Σύνδρομο και τη δήλωση του Πλανητάρχη Μπους, είναι ο αιώνας των ΗΠΑ. Συνεπώς, πρέπει ο αιώνας αυτός να είναι απαλλαγμένος από αυτό μίασμα της Ομοσπονδοποίσης και του Κομμουνισμού;
Να γραφτεί μια «ιστορία» που κυρίαρχο μέλημά της θα έχει τον αναστοχασμό των γεγονότων και η επανεγραφή να έχει στόχο του αποπροσανατολισμό από την πραγματικότητα και την ενοχοποίηση των όποιων άλλων ιδεολογικών απόψεων, αλλά και η ταύτηση του κομμουνισμού με το φασισμό!!! Αλλά και την απενοχοποίηση πολλών εγκληματικών δεδομένων αυτού του τραγικού για την ανθρωπότητα πολέμου.
Μια πρώτη προσπάθεια ηταν αυτή, ηταν το σύνολο σχεδόν των συντηρητικών και Δεξιών Ευρωβουλευτών στο Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο 20 και πλέον χρόνια μετά τη λήξη του ψυχρού πολέμου, και 65 μετά την επέτειο της αντιφασιστικής Νίκης ζητούσαν να επανεγραφεί η ιστορία του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, ενός πολέμου που για να ηττηθεί ο φασισμός, χρειάστηκε η ανθρωπότητα να μετρήσει 55 εκατομμύρια νεκρούς κατά κύριο λόγω Ευρωπαίους, εκατοντάδες χιλιάδες τραυματίες, δεκάδες χιλιάδες δια βίου ανάπηρους και ανυπολόγιστες ακόμα υλικές καταστροφές.
Και καλά οι ΗΠΑ και οι συν αυτώ, που ρευστοποίησαν σε χρυσάφι το αίμα των Νεκρών, τον πόνο των τραυματιών και την δια βίου δυστυχία των αναπήρων. Αυτοί ίσως εχουν λόγους να μην θέλουν τα δεδομένα αυτά και όποια αλλα τους βαραίνουν, αφού είναι καταγεγραμένα στην ιστορία του 20ού αιώνα.
Η Ευρώπη όμως, προς τι αυτή η μουρμούρα; ΟΙ ΗΠΑ δεν έζησαν στο έδαφος τους τη φρίκη του πολέμου και τις συνέπειες της φασιστικής κατοχής. Δεν σωριάστηκαν σε επείπια οι πόλεις τους, όπως το Λενιγκράτ, το Στάλιγκατ, η Δρέστη, το Λονδίνο...Δεν πέθαναν από την πείνα οι Αμερικάνοι στους δρόμους και ούτε χρειάστηκε να ξανακτίσει τις ερειπωμένες πόλεις. Ολα αυτά τα κεφάλαια που χρειάστηκαν οι κατακτημένοι λαοί να ανασυγκροτήσουν τις καταστροφές του πολέμου, οι ΗΠΑ τα επένδυσαν για τη δημιουργία του βιομηχανικό-στρατιωτικού κατεστημένου, με το οποίο σκόπο έχει να υποτάξει τους λαούς του κόσμου.
Η Ευρώπη όμως, που έζησε στο πετσί της τη λαίλαπα του φασισμού. Η Ευρώπη που στο χώρο της έγινε αυτός ο τρομερός κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου, που έπεσε επάνω της. Η Ευρώπη, στο χώρο της οποίας υπάρχουν ακόμα τα στρατόπεδα εξόντωση εκατομμυρίων συνανθρώπων, που είδε τους καπνούς από τις καμινάδες των φούρνων, που οσμίστηκε από τις καμένες σάρκες των συνανθρώπων της εωρείται ακόμα στην αντόσφαιαρα, θα ηταν οχι απλώς περίεργο, αλλα εγκληματικό να δεχθεί να διαπράξει μέσω της ολομέλειας της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης μια τέτοια Ιεροσιλεία. Να δεχθεί να διαγράφει από τη συλλογική μνήμη των λαών του κόσμου μια αναμβισβήτητη ιστορική πραγματικότητα.
Να συμβάλλει η ίδια σε μια ιστορική διαστρεύλωση εξισώνοντας τα θύματα με τους θύτες. Τους εγκληματίες με τους ήρωες. Τους κατακτητές με τους απελευθερωτές και τους Ναζί με τους κομμουνιστές. Το μνημόνιο αυτό, που εποδέκτες έχει όλους τους λαούς της Ευρώπης, από μόνο του θέτει το ερώτημα. Αλήθεια γιατί η Ευρώπη, θέλει οικειοθελώς να γίνει, λέει Οδυσσέας Ελύτης:«το αρνητικό του ονείρου» των λαών της συμπράτοντας σε αυτό το ανοσιούργημα με τις ΗΠΑ; Μήπως εκτός απο τις ΗΠΑ, έχει και αυτή τους δικούς της συγκεκριμένους λόγους που συμπράττει σε αυτό έγκλημα; Η μήπως υπάρχουν και στον ευρωπαϊκό χώρο αντίστοιχες ευθύνες, που πρέπει με την ευκαιρία αυτή πρέπει να καταχωνιαστούν. Αν οχι γιατί δεν σηκώνει το ανάστημά της; Επιτέλους ως πότε θα είναι ο Γές Μάν των ΗΠΑ;
Αυτή η οικονομική κρίση που ταλανίζει και θα ταλανίσει ακόμα, την κοινωνία των Ανθρώπων, είναι η κρίση, του χρηματηστηρίου και του πλάστικού χρήματος, ενώ παράλληλα άνοιξε μια χαραμάδα, για το ποιοί, πώς και για ποιο λόγω ,ποιο οργανωμένα και συντονισμένα πλέον από το 1929 και μετά, οι άνθρωποι του ΣΙΤΥ και του ΓΟΥΟΣΤΡΙΤ σχεδίασαν προκειμένου υπό τον έλεγχό τους την παγκόσμια οικονομία και της κάθε χώρας χωριστά η τωρινή κρίση, δεν πήρε

ακόμα το βάθος και την έκταση συντοχρόνο θα πάρει; Και θα πάρει λόγω της εκτεταμένης ανεργίας. Σήμερα, είναι ίσως η πιο κατάλληλη στιγμή, οι Ευρωπαίοι ηγέτες να κάνουν αυτό που δεν έκαναν μέχρι τώρα τα ιστορικό άλμα: να απεγκλωβιστούν από αυτόν τον θανάσιμο εναγκαλισμό των ΗΠΑ.

ΤΩΡΑ ΠΡΙΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΟΠΩΣ ΤΟΣΕΣ ΑΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΑΡΓΑ

Βέροια 19/2/2003 Κόγιας Νίκος

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ Η ΛΑΜΨΗ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ ΤΩΡΑ ΠΡΙΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ ΠΡΙΝ ΜΠΟΥΜΕ ΣΕ ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Μας είπαν σε όλους του τόνους πολλές και κατ' επανάληψη φορές, οτι η αγορά έχει τους δικούς νόμους και κανόνες και φτάσαμε στη σημερινή παγκόσμια οικονομική κρίση. Και το βασικότερο οτι η αγορά, αν την αφήσουμε ελεύθερη έχει τη δυνατότητα να «αυτορυθμισθεί» Ακούμε διαρκώς για τις τραγικές επιπτώσεις στη ζωή των Ελλήνων.

Εδώ και καιρό διαβάζουμε έρευνες που ανεβάζουν τον αριθμό των φτωχών συμπατριωτών μας στον εξωφρενικό αριθμό των 3,000,000, και οτι ένας στους τρις αγρότες και συνταξιούχους, και ένας στους πέντε εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα ζουν στη ζώνη της φτώχειας.

Οτι το 42% δηλώνει οτι δεν μπορεί να αντιμετωπίσει μια «έκτακτη ανάγκη».Και όταν στη χώρα μας το ένα τρίτο του λαού ζει κάτω από τα όρια της φτώχιας, ο καθένας αντιλαμβάνεται τη σημαίνει τους ανά τον κόσμο τους συνανθρώπους. Αυτών που ηταν ήδη φτωχοί θα έχει στο πολλαπλάσιο χειροτερεύσει και ειδικά αυτών που πέθαιναν σαν τις μύγες πριν από την κρίση. Αλήθεια σε ποια τραγική κατάσταση βρίσκεται τώρα η ζωή τους;

Σε όλο τον πλανήτη λαός και κυβερνήσεις κατακεραυνώνουν τις όπου Γης τράπεζες και τα όποια αλλα εργαλεία τους, με πρώτα και καλύτερα τα Golden boys, αυτά τα τρωκτικά του χρήματος, που ασυνείδητα και αχόρταγα απομυζούν οχι μόνο τον ιδρώτα αλλα και τη ίδια τη ζωή των μη εχόντων και «χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων», οι επιχειρήσεις καταστρέφονται και οι πολίτες ανά τον κόσμο αργοπεθαίνουν. Ετσι, πριν καλά καλά μπούμε στην κρίση, 700,000 νεόπτωχοι προστέθηκαν στους ήδη υπάρχοντες στη χώρα μας.

Και ενώ η πραγματική κρίση δεν άρχισε ακόμα, γιατί κρίση σημαίνει, οχι μόνο ουσία αλλα στο περιεχόμενο με πρώτη την **ΑΝΕΡΓΙΑ.** Και ανεργία σημαίνει οτι δεν παράγουμε. Και όταν δεν παράγουμε δεν έχουμε ανάπτυξη, άρα κάμψη της παραγωγής σημαίνει και παρά πέρα αύξηση της ήδη υπάρχουσας **ΑΝΕΡΓΙΑΣ**. Οπως είναι γνωστό ο άνθρωπος, τον μόνο πλούτο, θυσαυρό και περιουσία που έχει: είναι η μυϊκή και πνευματική του δύναμη που παράγει το κουφάρι του. Οπως κάθε άλλη ζώσα βιολογική ή τεχνική μηχανή για να κινηθεί χρειάζεται: η ζώσα βιολογική τροφή και η τεχνική καύσιμα και λιπαντικά. Για να παραχθεί αυτή την μυϊκή και πνευματική δύναμη που αποτελεί τον μοναδικό πλούτο θυσαυρό και περιουσία το ανθρώπινο σώμα καταναλώνει τροφή.

Και επειδή θα υπάρξουν πολλοί, που θα αμφισβητήσουν αυτή την άποψη οτι ο άνθρωπος, τον μόνο πλούτο, θυσαυρό και περιουσία που έχει είναι το κουφάρι του και η Μυϊκή και Πνευματική δύναμη που αυτό παράγει μέσω της τροφής. Θα επικαλεστώ το παράδειγμα του Μετανάστη. Ο μετανάστης φεύγοντας από τον τόπο της καταγωγής του, δεν παίρνει μαζί του το τυχόν χωράφι, αμπέλι και ο,τι άλλο εμπράγματο (αντικειμενικό) περιουσιακό στοιχείο έτυχε ακόμα να εχει. Που όμως αυτά και οταν ακόμα τα φρόντιζε επενδύοντας σε αυτήν την εμπράγματι περιουσία του, την Μυϊκή και πνευματική δύναμη, που παρήγαγε τρεφόμενο το κορμί του, λόγω εθνικών συνθηκών: μη επένδυσης κεφαλαίων και ένταση της πολύπλευρης εκμετάλλευσης, την στέρηση δικαιωμάτων κλπ δεν κατορθώνει να επιβιώσει και παίρνει το δρόμο του μετανάστη.

Λόγω Διεθνών δεδομένων, όπως ο Νεοφιλελευθερισμός, υπέρμετρες άσκοπες λόγω του αδήφαγου και δολοφόνου ανταγωνισμού δαπάνες, σε ομοειδή προϊόντα, οι άλογοι πολυδάπανοι εξοπλισμοί κλπ, δεν μπορεί να ζήσει αυτός και η οικογένεια του. Κάποια μέρα

αποφασίζει για τους πιο πάνω λόγους και πολλούς άλλους που δεν είναι του παρόντος να μεταναστεύσει. Με βαριά βέβαια καρδιά και πόνο ψυχής, εγκαταλείπει την αγαπημένη του χώρα. Πάει σε μια ξένη για αυτόν χώρα προκειμένου να εκμεταλλευτούν αυτήν την καθημερινά παραγόμενη μυϊκή και πνευματική δύναμη, που δεν μπορούσαν να αξιοποιήσουν οι πολιτικοί αι οικονομικοί ηγέτες της χώρας καταγωγής του.

Οπως γράφω και πιο πάνω, ο μετανάστης φεύγοντας από την πατρίδα του, δεν παίρνει μαζί του και τα όποια αντικειμενικά εμπράγματα περιουσιακά του στοιχεία, όπως αμπέλια, χωράφια και όποια αλλα, παρά μόνο με τα ρούχα που φοράει και μια δεύτερη αλλαξιά στη Βαλίτσα του. Αυτός λοιπόν, το κουφάρι και η βαλίτσα του! Εκεί που θα βρεθεί, και αν ακόμα δεν πάει σαν λαθρομετανάστης, θα έχει να αντιμετωπίσει χίλια δυο προβλήματα: όπως γλώσσα, ήθη έθιμα, πιστεύω, μισθό μετανάστη κλπ. Και όμως ανταλλάσσοντας, τον μόνο θυσαυρό και περιουσία που έχει: Την μυϊκή και την πνευματική του δύναμη που παράγει μέσω της τροφής το κουφάρι του ΖΕΙ.

Βέβαια, μπορεί να μην περνάει πλουσιοπάροχα, ωστόσο δεν ψωμολυσσάει και κυρίως νοιώθει τη χαρά οτι δεν είναι άχρηστος και παραμελημένος, ένα τίτοτε, ένα άδειο τσουβάλι, περιθώριο και παρίας και πολλές φόρες και από πολλούς να χαρακτηρίζεται και «τεμπέλης στην πατρίδα τους» και ειδικά από αυτούς, που δεν στάθηκαν «ικανοί να αξιοποιήσουν» αυτόν τον μοναδικό πλούτο που έχει κάθε Ανθρωπος, λαός και χώρα.

Οταν λοιπόν, αυτή την τροφή, που καταναλώθηκε για να παραχθεί η μυϊκή και πνευματική δύναμη δεν την παίρνουμε το πρωί λόγω **ΑΝΕΡΓΙΑΣ,** σε έργο τον μυϊκό στο χωράφι, την οικοδομή ή τα δημόσια έργα και την πνευματική στην Διοίκηση, την τέχνη και τον πολιτισμό σημαίνει, οτι ενώ καταναλώσαμε προϊόντα-χρήματα για να παραχθεί αυτή η μυϊκή και πνευματική δύναμη, λόγω **ΑΝΕΡΓΙΑΣ** δεν μπορούμε να την επενδύσουμε-αξιοποιήσαμε σε έργο αυτήν την παραγόμενη μυϊκή και πνευματική δύναμη.

Οπως κάθε επένδυση αποβλέπει, εκτός από την απόσβεσή της, και σε κάποιο αποτέλεσμα (κέρδος) ατομικό και κοινωνικό. Στη προκειμένη περίπτωση, που λόγω ανεργίας δεν επενδύεται το πρωϊ αυτή η παραγόμενη με τροφή μυϊκή και πνευματική δύναμη, που αν επενδυθεί το πρωϊ, εκτός του ότι θα αποσβέσει θα αφήσει και τον λελογισμένο κέδρος, ατομικό και κατ' επέκταση κοινωνικό, σημαίνει οτι επενδύομε χωρίς να παίρνουμε το αποτέλεσμα της επένδυσης σε έργο.

Σημαίνει οτι κάθε μέρα που δεν επενδύεται αυτό το μοναδικό κεφάλαιο που διαθέτει ό άνθρωπος σαν μονάδα και κοινωνία στο σύνολο, μικραίνει το ήδη στοκαρισμένο ατομικό, οικογενειακό, εθνικό και παγκόσμιο κοινωνικό κεφάλαιο. Σε τελική ανάλυση σημαίνει γινόμαστε σαν άτομο και κοινωνία κάθε μέρα φτωχότεροι και τα έτοιμα όσα και αν είναι τελειώνουν, με κατάληξη η τραγική για ένα λαό λέξη «το δυστυχώς εφτωχεύσαμε» ή καταφυγή στην Τρόϊκα ήταν το επακόλουθο της ΑΝΕΡΓΙΑΣ και το ποιο τραγικό είναι ότι τη φορά αυτή μετανάστες δεν θα φύγουν από της δεκαετίας του 50-60, αλλά ότι Τεχνικό και Επιστημονικό δυναμικό εχει παρήγαγε η χώρα τα τελευταία 40 χρόνια Και είναι **ΚΡΙΜΑ**

Και ενώ η κρίση γονατίζει τον πλανήτη, στις αρχές του Φλεβάρη στο Νταβός της Ελβετία, συνήλθε όπως κάθε χρόνο η σύνοδος των οικονομικά εντολοδόχων του κόσμου. Στην φετινή σύνοδο υπήρξε μια ιδιομορφία. Αντί για τους οικονομικά εντολοδόχους του κόσμου, όπως συναίβενε μέχρι τώρα, συναντήθηκαν 43 πρόεδροι και πρωθυπουργοί κρατών, μεταξύ αυτών ο Ρώσος Βλαδίμιρ Πούτιν-«τσαλακωμένος» και αυτός από την πρόσφατη κρίση στο αέριο-ο Κινίζος Γουέν Τζιαμπάο, η Γερμανίδα Αγγελα Μέρκεν και ο Βρετανός πρωθυπουργός Γκόρντον Μπάουν.

Οπως είναι γνωστό, η φήμη και η πληροφορία αποτελούν κεφάλαιο. Το Ίδιο είναι γνωστό οτι σε αυτήν τη μεγάλη «γιορτή» του χρήματος, σε αυτό το «φαγοπότι» της παγκόσμιας οικονομικής Ελίτ. Οπού διαμορφώνονται οι όροι, οι συνθήκες, ο τρόπος και η ποιότητα ζωής των λαών του κόσμου γενικά και των εργαζομένων ειδικά. Για αυτή ακριβώς την πληροφορία τα Golnten dois, τα λαμόγια και οι παρατρεχάμενοι, που θα κάνουν πράξη αυτές τις αποφάσεις κάθε χρόνο και πάντα προνομιακά προκειμένου να συμμετάσχουν στο παιχνίδι της κλοπής και της παγκόσμιας απάτης, πλήρωναν και μέχρι 28,000 ευρώ και πάντα προνομιακά. Απόντες λόγω συγκυρίας η

νέα κυβέρνηση Ομπάμα, ηταν όμως πρωτοκλασάτοι παράγοντες από τις ΗΠΑ, των οποίων ατύπώς εκπροσωπούσε ο τέως πρόεδρος Μπίλ Κλίτον.

Στο οικονομικό κομμάτι της διοργάνωσης, τώρα, κυρίαρχη θέση ηταν η κρίση και η προσπάθεια να μετά κυλίσουν τις ευθύνες από τις τράπεζες στα όποια λαμόγια και τα λαμόγια στα κράτη. Ολα αυτά τα απαρίθμησαν για να κρύψουν οτι η καπιταλιστική κρίση οφείλεται στην υπέρ συσσώρευση αμύθητων κεφαλαίων απ τα μονοπώλια προσπαθώντας να πείσουν οτι η κρίση οφείλεται στην απληστία των χρηματιστών, στα golden boys και στον ακραίο-καζινό-καπιταλισμό και κυρίως στην «αλόγιστη σπατάλη» των λαών.

Ολα αυτά είναι προφάσεις εν αμαρτίες. Αυτά είναι τα αποτελέσματα και οχι οι αιτίες. Δεν θέλουν να ομολογήσουν οτι η κερδοσκοπία είναι το κίνητρο του κεφαλαίου. Οι φούσκες των τραπεζών στις ΗΠΑ, την Ε.Ε και όπου άλλου άρχισαν να «σκάνε» όταν λόγω της ληστρικής εκμετάλλευσης τα λαϊκά νοικοκυριά δεν μπορούσαν να πληρώσουν τα δάνεια και όταν δεν ήρθαν τα αναμενόμενα κέρδη απ την παραγωγή, που το χρηματιστικό κεφάλαιο είχε προαγοράσει.

Με κατακλείδα, οι του Νταβός ωμού και στο σύνολο ζήτησαν ο ρόλος του κράτους να είναι αναβαθμισμένος, γιατί χωρίς αυτήν την αναβάθμιση δεν προχωρά τίποτε πλέον στην παγκόσμια οικονομία αυτή την εποχή. Και θέλοντας να ξεπεράσουν την κρίση ντου συστήματος με δαπάνες των λαών οι «μεγάλοι» του Νταβός, αφού οι ιδιώτες αρνούνται να κάνουν επενδύσεις και οι κρατικές τράπεζες να πληρώσουν τις ζημιές, υποχρεώθηκαν οι ίδιοι «υποκριτικά» που επί χρόνια οχι μόνο πίστευα, αλλα και έκλιναν γόνυ στο βωμό της ελεύθερης οικονομίας και λοιδορούσαν την όποια παρέμβαση της πολιτικής και ειδικά του κράτους «ανταγωνιστή» της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Μιας πρωτοβουλίας, και απορρίπτοντας το ΕΜΕΙΣ την κοινωνία που σαν σύνολο δεν μπορεί να λύσει κοινωνικό-οικονομικά και προβάλλοντας το ΕΓΩ, το άτομο θεωρούν οτι ο καθένας τα ξέρει, τα μπορεί και τα λύνει όλα μα όλα μόνος του, αρκεί να μην του βάζει προσχώματα ή εμπόδια το κράτος, και να του κάνει με δαπάνες του, την αντίστοιχη κάθε φορά υποδομή. Και το βασικότερο να βοηθήσει το κράτος με τις δομές και τους θεσμούς να πείθει το λαό, οχι μόνο να αποδέχεται, αλλα να θέλει και να κάνει αυτό, που θέλει και εξυπηρετεί το κεφάλαιο γενικά και τον κάθε κεφαλαιούχο ειδικά…

-Οσο για τη χώρα μας λένε οτι η κρίση είναι εισαγόμενη και μπορεί να αντιμετωπιστεί με μεταρρυθμίσεις μέσω και υπέρ της ανταγωνιστικότητας. Αυτό είναι ένα απ τα μεγαλύτερα ψέματα που ειπώθηκε ποτέ. Και είναι ψέμα γιατί η κρίση χτύπησε πρώτα τις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες. Χώρες του έχουν ήδη εισάγει σα βάση για λύση της κρίσης και ισχύουν τα ίδια αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα. Και ζητούν επιτακτικά για να μη γίνει το κακό χειρότερο με τα μέτρα που θα πάρουν για να σώσουν το καταρρέουν σύστημα και τις τράπεζες, ήταν και καταρρέουν τα βασικά εργαλεία του συστήματος να παρέμβει αποφασιστικά αλλά Ομπάμα, Γκόρτνον της Αγγλίας και Σαρκοζί Γαλλίας να τα χρεωθεί το κράτος, ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι όποιοι παράγοντες επηρεάζουν την κρίση, λειτουργού και ισχύουν εκεί υπάρχουν και εδώ και ας κάνουν οτι δεν τα βλέπουν!

Για τους κεφαλαιούχους η λύση αυτό άλλωστε ζήτησαν στο Νταβός, βρίσκεται στην κρατική παρέμβαση χωρίς τη ρύθμιση της αγοράς. Για την οικονομική Ελίτ, εκτός από την υπέρβαση της-που την έχουν ήδη φορτώσει στους πολιτικούς, είναι τόσο σίγουροι οτι θα καταφέρουν οι αγορές να συνέλθουν και θα επιστρέψουν στην προτεραί κατάσταση ελευθερίας. Αυτή η άποψη και αν λέγεται ή της ασυδοσίας, όπως απέδειξε η χρηματοπιστωτικής κρίσης και κατέληξαν οτι «πρέπει να προστατεύσουμε τις ελεύθερες αγορές. Οι ελεύθερες αγορές νικούν στο τέλος πάντα...».

Και για να καλύψουν την αέναη κρατική παρέμβαση, ενώ εξέφρασαν την ευγνωμοσύνη οι μάνατζέρ για την περέμβαση του κράτους «θα έχει ημερομηνία λήξης», λες και η κρατική παρέμβαση σταμάτησε ποτέ. Μονό η μορφή και ο τρόπος της παρέμβασης αλλάζει, ανάλογα κάθε φορά με τις ανάγκες που έχει το κεφάλαιο. Σε κάθε περίπτωση, το κράτος είναι πάντα

παρόν και πάντα προς όφελος του κεφαλαίου. Ετσι φτάσαμε στο τραγικό φαινόμενο να ειναι ασύδοτες οι τράπεζες και υπό επιτήρηση τα κράτη.

Φέτος, όλοι ζητανεύουν τη βοήθεια του κράτους, όλοι όμως κρύβονται από τους μετόχους τους, που τους είχαν καλομάθει σε κολοσιαία μερίσματα και θεόρατα Μπόνους στα χρυσά παιδιά, παχυλές προμήθειες σε αυτούς που εξαπατούσαν για λογαριασμό τους, τους λαού του κόσμου και τους συμπολίτες τους πουλώντας ουσιαστικά αέρα. Από ό,τι αποδείχθηκε όλοι ετοιμάζουν μαζικές απολύσεις σαν λύση.

Ο Βρετανός πρωθυπουργός από στιγμή που ξέσπασε η κρίση, μα και τώρα στο Νταβός λόγω πείρας για τον τρόπο και τα εργαλεία τα οποία χρησιμοποίησε η Αγγλία στα αμέσως μεταπολεμικά χρόνια και ξεπέρασε μια πρωτοφανή για την Αγγλία κρίση, μόλις χτύπησαν τα πρώτα καμπανάκια της δεύτερης χρονικά παγκόσμιας κρίσης (η πρώτη ηταν το 1929) του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου, αλλα ατομικά κατανεμημένου πλούτου, θέλησε θα παίξει το ρόλο του Σωσία της κρίσης.

Ουσιαστικά όμως, αυτό θεωρεί και προτείνει σαν καταλυτικό φάρμακο, δεν είναι τίποτε άλλο από τη μεταφορά τις όποιες και όσες συνέπειες της κρίσης στις πλάτες των λαών γενικά, και των εργαζομένων και συνταξιούχων ειδικά. Οσο για τις μεθόδους ειναι: η εθνικοποίηση και η κρατικοποίηση, που σκοπό πάντα έχουν τόσο η μια όλο τόσο και η άλλη τη διάσωση του συστήματος, να καλύψει και να αποπληρώσει-επανορθώσεις και τις όποιες άλλες ζημιές, οδήγησαν στην κρίση.

Η αστική τάξη αφού νίκησε τον χιλιόχρονο φεουδαρχισμό χωρίς να μετακινήσει τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία. Οπως ανεπιτυχώς προσπάθησε να κάνει ο τότε και τώρα έκπτωτος σοσιαλισμός. Η μετακίνηση του άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία, εκτός του οτι θα κάνει τον δούλο Ανθρωπο, θα αναζωογονήσει την κοινωνία των Ανθρώπων απαλλάσσοντας την από εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο, θα ανοίξει νέους ορίζοντες στην Ανθρωπότητα, θα εντάξει και στις νέες λαϊκές δυνάμεις που θα βγουν στο προσκήνιο, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα έχει μείνει από το παλιό και εκ συγχρονισμένη και αναγεννημένη η ανθρωπότητα, με επίκεντρο τον Ανθρωπο σεβασμό στους ανά τον κόσμο πολιτισμούς και της διαφορετικότητας θα βαδίσει ενωμένη χωρίς πολέμους και τους θανάσιμους ανταγωνισμούς του κεφαλαίου.

Αυτή τη μετακίνηση του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία, που είναι το όνειρο, ο πόθος και η μακρόχρονη προσδοκία της κοινωνίας των Ανθρώπων, και που δεν πραγματοποίησε η αστική τάξη με την επανάστασή της και ο έκπτωτος σοσιαλισμός παρά τις επαγγελίες του στο όνομα του οποίου εκατομμύρια Ανθρωποι, συμμερίστηκαν, αγωνίστηκαν και πολλοί έδωσαν και τη ζωή τους για την πολυπόθετη μετακίσηση, θα την κάνει όσο υπό ο επιστημονικός Σοσιαλισμός.

Ο Σοσιαλισμός που αναπτύσσεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα στα σπλάχνα του καπιταλισμού, που δαπάνες του κάνει την υποδομή του, όπως ο Φεουδαχρισμός έκανε τη δική του, του Φεουδαρχισμού το Δουλοκτητικό και του Δουλοκτητικού η Κοινοκτημοσύνη στα μέσα παραγωγής. Τα σημερινά μέσα παραγωγή είναι σήμερα όσο ποτέ άλλοτε κοινωνικοποιημένα, ανεξάρτητα αν τα ελέγχουν άτομα και οχι η κοινωνία.

Αφού η εθνικοποιημένη ή κρατικοποιημένη παραγωγική μηχανή εθνικοποιηθεί ή κρατικοποιηθεί εκ συγχρονισθεί η πρόσβαρα αγορασμένη παμπάλαια και απαρχαιωμένη παραγωγική μηχανή και αφού εκσυγχρονιστεί με χρήματα του κράτους-λαού, υπάρχει ο αντίποδας στις δύο αυτές αποκλειστικά ευνοϊκές για το σύστημα και το κεφάλαιο υπάρχει και μια ακόμα πιο χαριστική.

Αυτή είναι η ιδιωτικοποίηση, που αποτελεί τον αντίποδα της εθνικοποίησης η την κρατικοποίηση αν συμβεί να προτιμηθεί κατά περίπτωση. Και είναι πιο χαριστική η ιδιωτικοποίηση απ την γιατί επαναφέρει την εθνικοποιημένη ή κρατικοποιημένης παραγωγική μηχανή σε ιδιώτες σε αντίθεση με την κοινωνικοποίηση που μεταφέρει από τους ιδιώτες-άτομα στο σύνολο

Αυτός ο τρόπος κλοπής-μεταφορά του κοινωνικού πλούτου σε ιδιώτες έχει χρησιμοποιηθεί πολλές φορές αρχής γενόμενης από τη στιγμή που το καπιταλιστικό σύστημα αισθάνθηκε το πρώτο σήμα κινδύνου : οτι δηλαδή το καπιταλιστικό σύστημα λόγω της εκμετάλλευσης ατου συμφυής του πολέμου με το σύστημα, του τρόπου παραγωγής και κατανομή, της εκμετάλλευσης Ανθρώπου από άνθρωπο, του συμφυούς του πολέμου και του δολοφόνου ανταγνωνισμού και τη ληστρική εκμετάλλευση, η πρώτη οικονομική κρίση του συστήματος που σοβεί στη δομή και τα σύγχρονα σπλάχνα του ξέσπασε.

Η πρώτη παγκόσμια κρίση του συστήματος ξέσπασε όταν ολοκληρώθηκε το μοίρασμα του κόσμου σε αποικίες και σφαίρες επιρροή. Δεν έγινε όμως αντιληπτή από τον κόσμο. Τα περιθώρια από τις αποικίες και στις αποικίες ηταν μεγάλα συνεπώς δεν έγινε αισθητή. Ηταν η εποχή που είχε Μετέτρεψε το καπιταλιστικό σε κεφαλαιοκρατικό σύστημα. Τότε η κρίση αυτή δεν έγινε αισθητή στο λαό για δυο λόγους. Ο πρώτος είναι οτι η κρίση αυτή, ηταν κρίση του συστήματος κάτι που δεν έχει γίνει μέχρι τότε οτι εμπεριέχεται στο σύστημα και οτι από την επικράτησή του πίστευαν οτι το σύστημα θα ηταν οριστικό αιώνιο και αμετάκλητο θεϊκό πλέον εσαεί αυτό και μόνο αυτό.

Στη χώρα μας, με την έννοια οτι υπάρχει στη χώρα (αυτή) μια βασική πεποίθηση στους κύκλους των οικονομολόγων η Κενσιανή προσέγγιση. Η προσέγγιση αυτή, με απλά λόγια, σημαίνει οτι, όταν η οικονομία πηγαίνει άσχημα και επιβραδύνονται οι ρυθμοί ανάπτυξης η λύση είναι οι επενδύσεις στο δημόσιο τομέα. Και βασικά σε αυτό που επικεντρώθηκε το Νιού Ντίλ και η δημιουργία της κοινωνικής ασφάλισης και της διοίκησης.

Πρόοδο και ανάπτυξη των έργων που αφορούν και δημιουργούν απασχόληση, παρακάμπτουν το θέμα του ισοσκελισμένου ισολογισμού. Στην πραγματικότητα μάλιστα στα αναπτυσσόμενα μη ισοσκελισμένο ισολογισμό. Στο βαθμό που υπάρχει συναίνεση μεταξύ Αριστερών, ελευθέρων, δημοκρατικών οικονομολόγων σχετικά με το οτι αυτό πρέπει να γίνει, τότε τα όποια εμπόδια είναι ρητορικά. Εξαρτάται δηλαδή από τη θέληση του, την ικανότητά του να κινήσει το υπουργείο να περάσει τα απαραίτητα Νομοσχέδια.

Μετά την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού, και ειδικά στη 10ετία του 50-60, ο φιλελευθερισμός στη χώρα μας με εργαλείο το κράτος και τα κεφάλαια των συνδικαλιστικών ασφαλιστικών ταμείων είχαμε ξεπεράσει και αυτά τα Σοβιέτ ακόμα σε εθνικοποιήσεις. Ο κ Παναγι'ωτης. Παπαλιγούρας σαν υπουργός συντονισμού τότε κατηγορήθηκε για Σοσιάλ-μανία.

Ο υπουργός Παν Παπαλιγούρα, αγοράζοντας με δαπάνες του κράτους, τις παμπάλαιες, (και ηταν πράγματι παμπάλαιες γιατί στη διάρκεια της κατοχής, οι Γερμανοί ανάλογα με τις ανάγκες που είχαν, τις υποχρέωναν να εργαστούν, έτσι που ούτε συντήρηση δεν μπορούσαν να κάνουν), και οι χρεοκοποιημένες τότε επιχειρήσεις μας είπαν, οτι κάναμε την ποιο «αξιοθαύμαστη υπέρ του λαού εθνικοποίηση-κοινωνική επένδυση». Στη διάρκεια της κατοχής, οι κατοχικές ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, με διατάγματα, με ρυθμιστικές παρεμβάσεις στην κοινωνία και την οικονομία, ενέταξαν ολόκληρη την ελληνική βιομηχανία, κυρίως όμως την πολεμική και την μεταλλευτική, καθώς και τις βασικές εμπορικές επιχειρήσεις, εν αγνοία του λαού στην πολεμική μηχανή του άξονα. Ενέργειες και πράξεις συνεργασίας με τους κατακτητές, που άπτονται της εθνικής προδοσίας τη στιγμή που η χώρα βρίσκονταν σε πόλεμο με τον άξονα.

Η ενέργεια αυτή ηταν μια συνειδητή οικονομική ενίσχυση των πολεμικών βλέψεων του άξονα από τις κατοχικές κυβερνήσεις. Μια ενσυνείδητη συνεργασία που σκοπό την ενίσχυση των πολεμικών σχεδίων του άξονα-κατακτητή, το μέγεθος του οποίου κανένας, μα κανένας ακόμα δεν έκανε τον κόπο να μας πει οτι έγιναν αυτού του είδους συνεργασίες και παραχωρήσεις προς τον άξονα και κυρίως να προσδιορίσει το μέγεθος του κόστους, έτσι ώστε να συνυπολογιστεί στις υπόλοιπες αποζημιώσεις που διεκδικεί η χώρας μας από τη Γερμανία.

Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό σημείο, το οποίο αποσιωπάτε έντεχνα από τις όποιες έρευνες γίνονται. Αυτές λοιπόν, τις βιομηχανικές και εμπορικές επιχειρήσεις που ηταν ενταγμένες στην πολεμική μηχανή του άξονα, και όποιες άλλες απαρχαιωμένες και υπέρ χρεωμένες επιχειρήσεις

εθνικοποίησε το μετά-απελευθερωτικό κράτος-δημόσιο (Ο λαός) τις πλήρωσε πρόσβαρα με χρυσάφι.

Και αφού τις εξυγίανε, όταν έγιναν κερδοφόρες, οι ιδιώτες επιχειρηματίες δεν μπορούσαν να αντέξουν στη σκέψη, οτι το δημόσιο τους ανταγωνίζεται. Την επόμενη της εξυγίανσης με χίλιους τρόπου άρχισε όπως συνήθως, το ίδιο το δημόσιο να υπονομεύει λειτουργικά και αξιακά τις δημόσιες επιχειρήσεις, προκειμένου να τις μεταπουλήσει με το αιτιολογικό να μεταρρυθμίσουμε την οικονομία, κατά περίπτωση στους ίδιους μισοτιμής και επιπισθώσει και σε πολλούς χαρισματικά όπως έγινε και με τις παγωμένες πιστώσεις που και γι' αυτές δεν μας έχουν πει τίποτε ακόμα.

Το ίδιο συνέβει και στην υπόλοιπη δυτική Ευρώπη. Ιστορικά είναι αποδεδειγμένο οτι και στο φιλελευθερισμό παλιά και τώρα με τον Νέο φιλελευθερισμό, οι μάνατζερ της οικονομικής Ελίτ λένε και είπαν στο Νταβός: είπαν οτι «πρέπει να προστατεύουμε τις ελεύθερες αγορές που η ασυδοσία τους σε συνδυασμό με την χρηματοπιστωτική ασυδοσία οδήγησαν στην κρίση, ο οποία κρίση λένε οτι συμβάλει στην τακτοποίηση των έσω καπιταλιστικών διαφορών.

Ενώ ο ιδιώτης επιχειρηματίας ισχυρίζεται οτι σαν άτομο απαλλαγμένος από την κρατική παρέμβαση και τον κρατικό ανταγωνισμό, οχι μόνο τα ξέρει αλλα και τα μπορεί όλα. Και ενώ δεν βάζει ούτε την μια πέτρα πάνω στην άλλη χωρίς κέρδος. Και οχι μόνο κέρδος αλλα πολύ γρήγορο (αφού η ζωή είναι μοναδική, μικρή και ανεπανάληπτη) και κυρίως ενεξέλιγκτο κέρδος. Αλήθειά ποιος, οι ποιοί ιδιώτες έκαναν ανά τον κόσμο και στη χώρα μας, με δικές τους δαπάνες ένα έστω έργο υποδομής: στα Λιμάνια, τα αεροδρόμια, τους σιδηροδρόμους και τον αυτοκινητόδρομους γενικά και τον Θεσσαλονίκης Αθήνα και τώρα το σύγχρονο οδικό και σιδηροδρομικό δίκτυο και όποιους άλλους εκσυγχρονισμούς. Και αναρωτιέται ο καθένας όταν το κράτος, η κοινωνία στο σύνολό της, δεν μπορεί να κάνει τις αντίστοιχες κάθε φορά μεταρρυθμίσεις και εκσυγχρονισμούς, πως είναι δυνατόν να τους κάνουν τα μεμονωμένα άτομα; Μάλλον κάποιο λάκκο έχει η φάβα που λέει ο λαός.

Εμφορούμενοι λοιπόν οι κεφαλαίο-κράτες από την αντίληψη-πεποίθηση οτι «αυτοδίκαια» ο κόσμος ανήκει στη Δύση. Και με την προσθήκη ενός αντίστοιχου δόγματος: οτι ο δυνατός παίρνει όσα του επιτρέπει η δύναμη ή όσα δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο αδύνατος, οι λαβές της εξουσίας βρίσκεται τοπικά κατά χώρα και παγκόσμια στα χέρια των G7 και στους απογόνους τους. Κλασικό παράδειγμα η χώρα μας που από το 21, οι λαβές της εξουσίας δεν έφυγαν ούτε για μια στιγμή και κατά ελάχιστο από τα χέρια της συντηρητκής Δεξιάς και τους απογόνους τους.

Ο νεοφιλελευθερισμό μέσω της παγκοσμιοποίησης, εκμεταλλεύεται και να απομιζά κέδρη από ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ενας Νεοφιλελευθερισμός που μέσω της παγκοσμιοποίησης και της δύναμης τα θέλει όλα. Μα όλα. Και τα παίρνει όλα. Ηρθε-είναι λένε, σαν το μεγάλο κυκλώνα που στην τυφλή του μανία, δεν αφήνει τίποτε όρθιο. Ισοπεδώνει τα πάντα και καθαρίζει το έδαφος από τα όποια εμπόδια, μπορεί να εμποδίσουν στην προέλαση και την εφαρμογή του.

Βέβαια επιστροφή στο παρελθόν δεν γίνεται, και αυτό γιατί είναι πλέον παρελθόν. Τα αυριανά και μελλοντικά πρόβλημα πράγματι δεν αντιμετωπίζονται και ούτε λύνονται με παροχυμένες απόψεις. Πολύ περισσότερο δεν λύνονται με ιδεολογήματα και πολικό-οικονομικές προκαταλήψεις. Πως όμως να μην κατακρίνεις, και πως να μην αντιδράσεις και κυρίως πως να μην αναζητήσεις και μια άλλη, εκτός, του Νεοφιλελευθερισμού λύση, που οχι μόνο τα θέλει αλλα και τα παίρνει όλα; Και τη ζωή σου ακόμα;

Βέροια Κόγιας Νίκος

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Ο ΧΑΜΠΕ ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΆΦΟΣ ΠΟΥ

ΚΑΛΥΠΤΕ ΤΗΝ ΑΠΟΧΏΡΗΣΗ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΏΝ ΑΠΌ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ.

Μετά τη Βάρκιζα ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση κηρύχθηκε εκτός Νόμου! «Χάος είχε ονομάσει το μετά Δεκεμβριανό κράτος ο κ Καφαντάρης, πριν γίνει Α! Αντιπρόεδρος» της κυβέρνησης. «Αίσχος είχε χαρακτηρίσει την κατάσταση και ο Σοφούλης, χάος πριν γίνει Πρωθυπουργός». Και πράγματι η κατάσταση που επικρατούσε δεν ηταν μόνο χάος και αίσχος. Ηταν ένα καλά οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αντίστασης και όσων δεν ενέκριναν αυτό το εγκληματικό σχέδιο εξόντωσης.

Οι Αγγλοι σατανικοί και δολοπλόκοι, με μεγάλη αποικιακή πείρα, αλλά και απόλυτα ενήμεροι για τις πραγματικές δυνατότητες της ΕΑΜικής ηγεσίας και του μικρού αναστήματος της ηγεσίας του ΚΚΕ, εκπόνησαν απ το 1943 ακόμα το σχέδιο «ΜΑΝΑ». Ενα σχέδιο, που περιεχόμενό του είχε την «κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» και απ την πρώτη μέρα που πάτησαν το πόδι τους στο ελληνικό έδαφος μεθόδευσαν, χωρίς καμιά καθυστέρηση βάλανε σε εφαρμογή το σατανικό αυτό σχέδιό αρχίζοντας το δολοφονικό όργιο απ την επόμενη μέρα του ερχομού τους.

Οι μέρες κυλούσαν μαρτυρικές, γεμάτες από αίμα και δάκρυα. Από πόνο, πίκρα και βάσανα. Από στερήσεις, αθλιότητα και φρίκη. Επρεπε να βγει απ τη μέση ο ΕΛΑΣ! Να διαλυθεί το καταραμένο ΕΑΜ! Να ξεχαστεί- θαφτεί σαν ένα αναρχικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Να γυρίσει η Ελλάδα στις 27/10/ 1940. Να επανέλθει στην εξουσία η 4η Αυγούστου. Να επαναληφθεί και με την Εθνική Αντίσταση ο ανήκουστος και άδικος διωγμός των ηρώων του 21, όπως στα αισχρά χρόνια της Βαβαροκρατίας. Σε τέτοιο βαθμό είχε φτάσει φαίνεται και τότε η τρομοκρατία, που υποχρεώθηκε Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, να πει εκείνο το αμίμητο : «Ολοι οι ήρωες του Εθνικού αγώνα, έγιναν διακονιαραίοι ή έμπαιναν στη φυλακή για να αλωνίζουν οι προδότες, οι καταφερτζήδες της αντιβασιλείας του Οθωνα». Και τώρα του αντιβασιλέα Αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού!

Στην προσπάθειά τους να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα, ξεχνούν οτι ο χρόνος της Αντίστασης ηταν τόσο συμπυκνωμένος, οι αντίπαλοι τόσοι πολλοί και τόσο ισχυροί και οι συγκρούσεις τόσες πολλές, τρομακτικές και άνισες, που δεν προλάβαινες να σκεφθείς, να σχεδιάσει και να δράσεις ανάλογα. Ολα αυτά έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα και πολλές φορές σε κλάσματα του δευτερολέπτου.

Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαό μας μια τέτοια δοκιμασία. Παλιότερα, οι προηγούμενες γενιές έζησαν τους «διχασμούς», λιγότερο βέβαια αιματηρούς, που όμως οδήγησαν σε μια μεγάλη εθνική καταστροφή. Αλλά και πριν καλά-καλά γεννηθεί το Νεοελληνικό κράτος, στην περίοδο του μεγάλου αγώνα της ανεξαρτησίας, τις πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες του εθνικού ξεσηκωμού, ήρθε να αμαυρώσει η εμφύλια διαμάχη που παρ' ολίγον- αν δεν είχαν μεσολαβήσει διάφορα «ευτυχή συγκυριακά γεγονότα-θα είχε οδηγήσει τον απελευθερωτικό αγώνα σε αποτυχία» Εχουμε συνεπώς εμείς σήμερα κάθε λόγω να σκύψουμε με προσοχή στην κατοχική περίοδο.

Υστερα απ τη νίκη του Τσότσιλ, την συμπαράταξη και το σφυχταγκάλιασμα όλων των εθνοϊσμών που πολέμησαν με εμπάθεια, μίσος και εκδικητική μανία, με όλα τα μέσα και με πρωτοφανή αγριότητα και απανθρωπιά τους μαχητές και τις μαχήτριες της ΕΑΜικής Αντίστασης. Και όταν τελείωσαν οι μάχες, ήρθε η σειρά όσων δεν έπεσαν από εχθρικό και «συμμαχικό» αγγλοβόλι, να πληρώσουν το κόστος της «αποκοτιάς» ή την «απρονοησία» να πάρουν μέρος στην Αντίσταση. Ωραία ο αγωνιστής έκανε τη πρώτη απρονοησία να συμμετάσχει στην Αντίσταση. Γιατί έκανε όμως και τη δεύτερη να μην είναι στο σπίτι την ώρα που πήγαν να τον συλλάβουν...; για να λογοδοτήσει για τα όποια «εγκλήματα διέπραξε».

Μακάρι να είχαν τη δυνατότητα οι συμμετέχοντες σε αυτές τις πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας να τις αποδώσουν στις πραγματικές τους διαστάσεις τις πράξεις αυτές. Τότε και μόνο τότε θα είχαμε και πάλι ή ως ένα βαθμό θα απεικόνιζαν την πραγματικότητα. Το γεγονός και μόνο οτι οι κατήγοροι στην κρίση τους, δεν πήραν υπόψη τους οτι τόσο οι πολιτικές οργανώσεις, άλλο τόσο και ο ΕΛΑΣ, ΕΛΑΝ είχαν να αντιπαραταχθούν με ένα στρατό-εχθρό, εξοπλισμένο με τα ποιο σύγχρονα μέσα.

Με ένα στρατό που θεωρούνταν αήττητος, που είχε σαρώσει τους στρατούς ολόκληρης της ευρωπαϊκής Ηπείρου. Με ένα στρατό που διέθετε τους ποιο σύγχρονους μηχανισμούς

παρακολούθησης, καθώς και το γεγονός οτι ο στρατός αυτός, εκτός απ όλα τα σύγχρονα μέσα είχε και το πλεονέκτημα να έχει στο πλευρό του και τους ντόπιους συνεργάτες, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα καθώς και τη γεωγραφική μορφολογία του χώρου, «πρόθυμους και με το αζημίωτο» βέβαια που τους οδηγήσουν και στα πιο απόκρυφα σημεία που μπορούσε να κρυφτεί ο αντάρτης παλιά και ο καταδιωκόμενος Αντιστασιακός. Και τώρα.τους αρχαίολογικούς χώρους και όποιον άλλο πλούτο και πολύτιμα αγαθά διέθετε η Ελλάδα. .

Μαζί με τα σηδιρεκά οι Αγγλοι έφεραν και τον Ιερό λόχο και την ορεινή Ταξιαρχία. Στις τάξεις του Ιερού λόχου και της ορεινής ταξιαρχία, δεν υπήρχαν παρά μόνο βασιλικοί αξιωματικοί και στρατιώτες. Μετά την εκκαθάριση του στρατού της Μέσης Ανατολής από αυτούς που ζητούσαν να έρθουν στην Ελλάδα για να πολεμήσουν επί του ελληνικού εδάφους τους κατακτητές, είχαν μετατραπεί σε σώματα πραιτοριανών. β) ενώ ο ΕΛΑΣ κτυπούσε ανελέητα τους Γερμανούς, εφαρμόζοντας με μόνο τα δικά του μέσα το σχέδιο «Κιβωτός»

Οι Αγγλοι οχι μόνο δεν τους ενοχλούν κατά την υποχώρηση έστω εκτός Αθηνών, αλλα έχοντας την έγνοια να κάνουν οικονομία στις διαθέσιμες στρατιωτικές δυνάμεις, για να διαφυλαχθούν σαν εφεδρεία για την αποφασιστική αναμέτρηση οχι πλέον με τους Γερμανούς, που ηταν ο προορισμός τους, αλλα με την ίδια την ελληνική Εθνική Αντίσταση.

Αντί γι’ αυτό προτίμησαν για άλλη μια φορά να διαπραγματευθούν με τους Γερμανούς, προκειμένου να εξασφαλίσουν χωρίς απώλειες αμοιβαία την «πολιτική αλλαγή βάρδιας» και την «μεταβίβαση εξουσίας» στους Αγγλους με αντάλλαγμα την ελεύθερη και ανενόχλητη αποχώρηση των 10-12-14 γερμανικών μεραρχιών απ την Ελλάδα.

Η συμφωνία τηρήθηκε, και η μαζική αποχώρηση απ την Ελλάδα, δεν διαταράχθηκε με κανένα τρόπο από οποιαδήποτε βρετανική στρατιωτική ή αεροπορική επέμβαση. Οπως σημειώνει ο ίδιος ο Χάμπε που έκλεισε τη συμφωνία, σχετικά με την τεράστια οδική συμφόρηση, που δημιουργήθηκε απ τα γερμανικά μηχανοκίνητα στρατεύματα, στην έξοδό τους από την Αθήνα: και κατά μήκος της σιδηροδρομικής μεταφοράς και οδικός μέχρι το Γεύγελι:

Βέβαια, από τον Ολύμπο και μετά πλήρωσαν αρκετό κόστος, όχι όμως αυτό που θα πλήρωναν οι Αγγλοι έστελναν τα υποσχεθέντα με βάση τη συμφωνία για το «Σχέδιο Κιβωτός»

Και ένα μόνο συμμαχικό αεροπλάνο θα είχε μπορέσει να μεταβάλει αυτό το σύμφυρμα σε όλεθρο. Αλλα κανένα δεν φάνηκε στον ουρανό». Πάντα κατά τον Χάμπε, η υποχώρηση τους προς τα βόρεια, οι μηχανοκίνητες φάλαγγες βλέπαν συχνά να πετούν από πάνω τους βρετανικά αεροπλάνα, άλλα ποτέ δεν δέχονται επίθεση», Αυτά ήταν για τον ΕΛΑΣ ή οτι χαρτογραφούσαν τις θέσεις του ΕΛΑΣ. Στους ίδιους δρόμους, τους συμβαίνει να διασταυρωθούν, με τη μεγαλύτερη φιλοφροσύνη του κόσμου, με σημαντικές δυνάμεις του ΕΔΕΣ, πλαισιωμένες από Αγγλους, που κατευθύνονται, αυτές προς τα νότια, χωρίς να συμβεί η παραμικρή εμπλοκή.

Αρα η «συμφωνία κυριών» που διέπει αυτήν την ανταλλαγή αβροτήτων, δεν παραβιάστηκε απ τους συμβαλλόμενους. Η μόνη παραβίαση που έγινε συνίσταται στο γεγονός, οτι οι Βρετανοί έκαναν παρά τη συμφωνία ρίψη αλεξιπτιστών στα Μέγαρα προκειμένου να είναι κοντά στην Αθήνα. Σε αντίποινα οι Γερμανοί, στις 12 του Οκτώβρη, μέρα που τα τελευταία γερμανικά στρατεύματα εκκενώνουν την Αθήνα, μονά αυτά της οπιστοφυλακής(αυτή είχε την εντολή) σε αντίποινα είχαν έτοιμα να ανατινάξει τις λιμενικές εγκαταστάσεις του Πειραιά και επιχειρεί να καταστρέψει το εργοστάσιο παραγωγής του Ηλεκτρισμού και τη γύρο βιομηχανική περιοχή.

Και ΑΝ Ένας λόχος ειδικών τεχνικών του ΕΛΑΣ με το Νίκανρδο Κεπέση (δεν μάμε τον βαθμό) και λόχο του λοχαγό Μίλτο Αλικάκο, αφού φεύγοντας, οι εγκαταστάσεις η οπισθοφυλακή ι Γερμανοί θα άναβε οπώς το φυτίλι. Και ενώ τα μπάβο κα τα εύγε στη μονάδα. Οσον αφορά τους συντελεστές της διάσωσης αυτά κράτησα μέχρι ότου παράδωσε ο ΕΛΑΣ τα όπλα και πριν τη Συμφωνία της Βάρκιζας είχα ήδη συνελλήφθει. Και με τον Νίκανδρο Κεπέση και με τον Αλικάκο ζήσαμε αρκετά χρόνια στις φυλακές Κέρκυρας

«ΤΟ ΣΥΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΕΝΟΣ ΠΙΛΑΤΟΥ»

Ο Δεύτερος Παγκόσμιο Πόλεμος εκτός του οτι ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε επάνω στην ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά τη λήξη του πρώτου. Ο πόλεμος σε σχέση με τους άλλούς και μα αυτό ακόμα τον πρώτο, παρουσίασε ορισμένα φαινόμενα, και σε τέτοια που ηταν πρωτοφανή κλίμακα ή έχουν να συμβούν στη γηραιά Ηπειρό μας μερικές εκατονταετίες.

Η αιτία είναι η παρουσία του φασιστικού στοιχείου στα ήδη δεδομένα. Αυτή η μαζική αποθηρίωση που παρατηρήθηκε, δεν μπορεί να εξηγηθεί με, και από φυλετικά αίτια και μόνο.

Δεν μπορεί να ισχυρισθεί κανείς, που βίωσε αυτή τη συμπεριφορά των Γερμανών, οτι είναι Ούνοι ή οτι τους κυνηγάει κάποιος άλλος Αταβισμός. Τους Γερμανούς και ευτυχώς, οχι όλοι και πολλούς Ιταλού, Ούγγρους, Βουλγάρους και όποιοι άλλοι ασπάστηκαν την ιδεολογία του φασισμού αυτή ηταν η αιτία τους αποθηρίωσε. Οπως και Νέο φιλελευθερισμός αποθηρίωσε τώρα τους Αγγλο-σάξωνες. Που οχι μόνο τα θέλουν όλα, μα όλα και τα παίρνουν **ΟΛΑ**.

Οταν την αυγή τον Οκτώβρη του 40, ήχησαν δαιμονισμένα οι σειρίνες, δυο κατηγορίες Ελλήνων ξεκίνησαν προς διαφορετική κατεύθυνση. Η πρώτη, η μεγάλη, η δημοκρατική, αληθινά ηρωϊκή ξεκίνησε για το μέτωπο. Ηταν χωρίς τον αντίστοιχο οπλισμό παρά το όργιο της Πέμπτης φάλαγγας για πλήρη οπλισμό και ανεφοδιασμό. Ξεκίνησε σαν τους «καβαλάριδες της Αποκάλυψης» με σκοπό να υπερασπιστούν τα πάτρια εδάφη και να κόψουν μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού. Του φασισμού, που από χρόνια είχε θρονιασθεί και στην Ελλάδα και έκανε βασανιστική και επίπονη τη ζωή των Ελλήνων**.**

Ηταν αυτοί που σε έναν άνισο πόλεμο, διεξήγαγαν την πρώτη, νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα. Η άλλη κατηγορία, μικρή, μετρημένη στα δάχτυλα πήρε το δρόμο προς τα καταφύγια της «Γκράν Βρετάνια». Από τα καταφύγια αυτά έκαναν τον πόλεμο: Βασιλιάδες και δικτάτορες, Γενικά Επιτελεία και οι στρατηγοί Παπαδημαίοι, Νικολούλιδες και μαζί τους και οι της Επιμελητείας.

Η πρώτη ηταν ο Ελληνικός Λαός που βροντοφώναξε το μυριόστομο «ΟΧΙ». Το «ΟΧΙ» που είπε ο Ελληνικός που διεξήγαγε και τον πόλεμο και τον στήριξαν και οι άμαχοι κάτι που συγκλόνισε την οικουμένη και την ηττημένη Ευρώπη. Ηταν ο λαός που ανέτρεψε την παγκόσμια αίσθηση για το αήττητο του άξονα. Η αλλη ηταν οι κιοτήδες και αυτοί που άρπαξαν και προσάρμοσαν το «ΟΧΙ» του Λαού στο στυφό στόμα του δικτάτορα Μεταξά. Ηταν αυτοί που πριν την κατάρρευση του μετώπου απ τη σιγουριά της «Γκράν Βρετάνιας», εγκαταλείποντας λαό και χώρα συναποκομίζοντας και το εθνικό απόθενα σε χρυσό, τα πιατικά και τα κάδρα ακόμα και με το πολεμικό πλοίο Αρντένα ακολούθησαν τους Αγγλους στα απάνεμα λιμάνια.

Μετά την κατοχή της χώρας για να μη μείνει ακυβέρνητη η χώρα και κυρίως ο λαός, οι εναπομείναντες (με λαμπρές εξαιρέσεις) οι επίορκοι στρατηγοί: Γεωρ Τσολάκογλού, Παναγ Δεμέστιχας, Γεωρ Μπάκος, Χαραλ Κατσιμήτρος, Νικ Μάρκου Σωτ Μουτούσης , Ιασ Παπαδόπουλος Πλοίαρχος και οι πολίτες Κωσ Λογοθετόπουλος Αντων Λιβεράτος, Νικ Λούβαρης και Παν Χατχημιχάλης καταργώντας το ελληνικό Βασίλειο ανακηρύξαν την Ελλάδα σε Ελληνικκή Πολιτεία σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση και την 29 Απριλίου εξέδωσαν την πρώτη προκήρυξη προς τον ελληνικό λαό.

Στα βασικά της σημεία η προκήρυξη λέει: «Οι υπεύθυνοι της εθνικής συμφοράς, έφυγαν από τας Αθήνας εγκατέλειψαν ο πάτριον έδαφος. Υπό την ασφαλή προστασία της θαλάσσης από τας επιθέσεις του αντιπάλου, απαιτούν από ολους μας να συνεχισθή ο αγών, το μάταιον του οποίου Σεις ολοι οι παραμείναντες επί του πατρίου εδλαφους έχετε κατανοήσει!

»Η σκληρά πραγματικότης ειναι, οτι, μετά την κατάληψη των Αθηνών υπο του γερμαναικού στρατού και μετα την φυγή των Αγγλων δεν δύναται να γίνει ουδής πλεον λόγος περι συνέχισεως του αγώνος!

»Κυβένρηση που ετράπη εις φυγήν ουδέν δικαίωμα εχει να απαιτεί από τον ελληνικόν λαόν θυσίας αι οποίαι ισιδυναμούν με σφαγιασμόν και αυτοκτονίαν...». Ακολουθούν παρενέσεις για συσπείρωση και θυσίες για τα προβλήματα του λαού και της χώρας. Και κλείνει με την «Αφεξής μακράν παντός ξένου συμφέροντος και οδηγούμενοι απλώς και μόνον ακραιφνές Ελληνικό

συμφέρον, ας προσπαθήσωμεν να ζήση η Ελλάς και να εξασφαλίσθη εκ νέου εις τον λαόν ειρήνη και εργασία κανένας να μη διαστάση... »!

Με την προκήρυξής του οι επίορκοι στρατηγοί επιδίωκαν τρις βασικούς σκοπούς και στόχους: α) «Οπως σύμπας ο λαός καταδίκασε την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας σαν πράξη αντεθνική-προδοτική. Για να μην εναρμονιστούν απ το ξεκίνημα ακόμα μαζί τους. Και για να μην έχουν απ την αρχή απέναντι τους το σύνολο του λαού καταδίκασαν και αυτοί φραστικά την πολιτειακή, πολιτική και τη στρατιωτική ηγεσία, που στις ποιο κρίσιμες για τη χώρα (μόνο) στιγμές την εγκατάλλειψαν...»

Αλήθεια μια κυβέρνηση που σκοπό και στόχο είχε να κρατήσει υποτακτικό και υπόδουλο στους νέους κατακτητές το λαό, μπορούσε να μην καταδικάσει έστω και φραστικά τη φυγή τους; Αυτούς που σε άλλου καιρούς εκθείαζαν σε όλους τους τόνους την «προσφορά» τους στα πεδία των μαχών;

β) Προσπάθησαν μέσω της προκήρυξης να πείσουν το λαό οτι μετά την «φυγή των Αγγλων» εν ειρήνη κατακτητών, και τον ερχομό του γερμανικού στρατού και κυρίως μετά την κατάληψη της Αθήνας απ τούς Γερμανούς, οι Ελληνες πρέπει να πάψουν να σκέπτονται οτι βρίσκονται υπό κατοχή και ειδικά μετά το σχηματισμός της δικής τους γερμανόφωνης ελληνικής κυβέρνησης, να σκέπτονται την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, την ανυπακοή και κυρίως την οργάνωση Εθνικής Αντίστασης για το ξεσκλάβωμα λαού και χώρας.

γ) Ταύτισαν τον αγώνα με το «ισοδύναμο του σφαγιασμού και την αυτοκτονία», άρα και άσκοπη τη θυσία για αγώνα, αφού, τώρα πλέον είχε ήδη σχηματιστεί κυβέρνηση η οποία, ενώ η χώρα βρίσκονταν υπό κατοχή τα συμφέροντα των οποίων ανέλαβαν να υπηρετήσουν και να εξυπηρετήσουν, τόλμησαν χωρίς τσίπα και ξεστόμισαν το: «μακράν παντώς ξένου συμφέροντος και οδηγούμενοι απλώς και μόνον ακραιφνές Ελληνικό συμφέρον, ας προσπαθήσωμεν να ζήση η Ελλάς και να εξασφαλίσθη εκ νέου εις τον λαόν ειρήνη και εργασία κανένας να μη διαστάση» εις Υποταγή, υπακουή και δουλειά!

Οι Κούϊσιγκ όμως που γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα σε σχέση με αυτούς που έφυγαν και αυτούς που τους πήραν μαζί τους, για να μην οργανώσει με δική του πρωτοβουλία ο λαός Αντίσταση. Μετά τον σχηματισμό πήραν όλα τα μέτρα προκειμένου να μην τους προκύψει ένα τέτοιο γεγονός ή να το σταματήσουν στο ξεκίνημα και αν συγκροτηθεί να το πολεμήσουν σε συνεργασία με τους κατακτητές.

Και το βασικότερο για να μην υποχρεωθούν οι κατακτητές να χρησιμοποιήσουν δικές τους δυνάμεις στην επάνδρωση των μηχανισμών. Δυνάμεις που θα τις αποσπούσαν απ τα μέτωπα, τους παραχώρησαν αύθανδρο τον κρατικό μηχανισμό. Μηχανισμό απ τον οποίο λόγου της μεταξικής παιδεία δεν άλλαξαν ούτε του επικεφαλής των μηχανισμών. Οπως πχ τον αρχηγό της αστυνομίας πόλεων όπως ο Αγγελος Εβερτ.

Η παραχώρηση είχε δύο στόχους. Οι μηχανισμοί γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα. Θα έλεγχαν για λογαριασμό και των τεσσάρων το λαό, έτσι ώστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησα πάτρωνές τους φεύγοντας και μέλλοντες να επανέλθουν κατακτητές, τους τωρινούς κατακτητές, τον εαυτό τους και τους συνεργάτες τους

Η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβιώνει πως όταν κατακτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν στην κατοχή της χώρας, είναι το σώμα των μονίμων αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και ο κρατικός εν γένει μηχανισμός. Αλωστε γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό στα συρτάρια του κάθε Υπουργείου εθνικής αμύνης και στα συναρμόδια Υπουργεία υπάρχουν, οχι μόνο τα σχέδια για τη διεξαγωγή του πολέμου αλλα αντίστοιχα και για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας.

Για τον ίδιο ακριβώς σκοπό η Πολιτεία και εν καιρώ ειρήνης εκπαιδεύει τον άρενα πληθυσμό στα όπλα για αυτόν ακριβώς το λόγω γεμίζει τις επωμίδες των αξιωματικών με άστρα, τα στήθη με παράσημα. Και για την υστεροφημία, τους κεντρικούς δρόμους με τα ονόματά τους και τις Πλατείες με τα αγάλματά στα πιο κεντρικά σημεία των πόλεων. Όμως για το πώς θα χρησιμοποιεί το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και ο κρατικός μηχανισμός, δεν

είναι θέμα των αξιωματικών αλλά της εκάστοτε κυβέρνησης και ειδικά της άρχουσας τάξης και από το πώς αυτή θα εναρμονίσει τα συμφέροντά της με ποιον θα συνταχθεί και πώς θα επιμερίσει τις δυνάμεις της

Εκτός απ τις αξιοθαύμαστες εξαιρέσεις που ηταν αρκετές, το σώμα των μονίμων αξιωματικών, μα και στα σώματα ασφαλείας με την γενική έννοια του όρου έμεινε σε αδράνεια σε ο,τι τουλάχιστον έχει σχέση με την συμμετοχή στη Εθνική Αντίσταση. Την Αδράνεια αυτή και την «αναμονή» την καλλιεργούσαν οι Αγγλοι μέσω του Καϊρου και του Λονδίνου.

Οσο για τους Στρατιωτικούς, που δεν έφυγαν με την πολιτειακή και πολιτική, ηγεσία για να τους ελέγχουν οι Γερμανοί τους προσέλαβαν στον επισιτισμό για να παίρνουν τη 10τη για λογαριασμό τους από τις Αλωνιστικές μηχανές και τους μύλους και παρακολουθώντας το Λονδίνο προκειμένου να μην «ξανά-ενοχληθούν» έριξαν το σύνθημα: «Εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν άλλοι για μας».

Οταν άρχισαν να προσχωρούν μερικοί στην Αντίσταση για να μη ακολουθήσου και άλλοι το δρόμο της τιμής ο Τσιώρτσιλ, πριν και άλλοι ακολουθήσουν το δρόμο της τιμής, τους κάλεσε να εγκαταλείψουν την Ελλάδα το δυνατόν συντομότερα. Εφηγαν κατά ομάδες ή και μεμονωμένα ακόμα για εκεί που τους κάλεσε.

Οι εγκαλλείψαντες λαό και χώρα, οι επίορκοι στρατηγούς, τα αγγλό-γερμανικά εσωτερικά στηρίγματα: πολιτικοί, οικονομικοί και ένοπλοι συνεργάτες, ηταν το αυγό του φιδιού, που τελικά όταν η «νίκη» του Γράμμου έχασε τη δυναμικής, επέβαλαν στην πιο σκοτεινή στιγμή του 24ώρου την 21η του Αριλίου 1967 την Επάρατη 7χρονη δικτατορία και από καιρό τώρα και η μεταπολίτευση και η Αλλαγή στην Αλλαγή έχει αρχίσει να την χάνει.

Η Οικονομίας της χώρας τραγική, το ένα τρίτο των Ελλήνων ζει κάτω απ τα όρια της φτώχιας. Η ανεργία το ναδίρ, ο κόσμος είνε χρεωμένος. Πολλοί έχουν χάσει τα σπίτια τους, οι τράπεζες τα θέλουν όλα δικά τους και οι Νέο φιλελεύθεροι από την εποχή που υιοθετήθηκαν από το σύστημα ανοιχτά πλέον μας κουνάνε το δάχτυλο.

Και οταν η Αντίσταση άρχισε να γίνεται εμφανής πλέον, η άρνηση του λαού να δεχθεί τα λεγόμενα των επίορκων στρατηγών και της ελληνόφωνης γερμανικής «κυβέρνησης» και ειδικά μετά την ίδρυση του ΕΑΜ στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941, για να μη προσχωρήσουν στην Αντίσταση οι εδώ πράκτορες που έμειναν μετά την άτακτη φυγή τους από την Ελλάδα ενα μήνα μετά τον ερχομό τους με τη βοήθεια των εσωτερικών στηριγμάτων οργάνωναν ειδικές αποστολές φυγής και με υποβρύχια ακόμη**.**

Και το ωραίο είναι ότι, ενώ εγκατάλειψαν λαό και χώρα, δεν συμμετείχαν στην Αντίσταση, την πολέμησαν πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα, συμμετείχαν στο να ληστέψουν τον πλούτο της χώρας, οδήγησαν στην πείνα και το θάνατο εκατοντάδες χιλιάδες Ελλήνων μετά από κοινού συμφέροντος ορμούμενοι, οι μεν για να ξανά κυβερνήσουν, οι δε για να μη συλληφθούν και δικαστούν για τα πολιτικά, οικονομικά, εθνικά και ανθρώπινα εγκλήματα και σε πολλές περιπτώσεις εθνική προδοσία για να μην αναγνωρίσουν την προσφορά αυτών που οργάνωσαν Αντίσταση, συγκρότησαν από το τίποτε ένοπλο στρατό, συμμετείχαν οργανωμένα στον πολιτικό και ένοπλο συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα και κυρίως να την αμφισβητήσουν. Και για να εξοντώσουν τους συντελεστές εκτός του οτι κάλεσαν να επέμβουν ένοπλα οι Αγγλοι διατύπωσαν και μια θεωρία που ενώ δικαιολογεί την δική τους στάση για ό,τι έκαναν και έγινε μετατρέποντας τα πάντα στο σχήμα:

«Οταν καταλήφθει μια η χώρα όλος ό λαός εκτός από τους συνεργάτες είναι εχθρός του κατακτητή : Κατά τον ίδιο τρόπο και όλος ο λαός ηταν εν δυνάμει εχθρός της κατοχής και έτοιμος για θυσίες και αγώνα. Κατά την άποψη μερικών : Οποιος ήθελε μπορούσε να προσελκύσει το λαό και να αρχίσει αμέσως πόλεμο με στους κατακτητές. Μάλιστα κατά μια άλλη άποψη μπορούσε να παρασύρει το λαό και σε αντί εθνικόφρονες ιδέες ακόμα ενώ ο ελληνικός λαός είναι γεννημένος εθνικόφρονας. Αμα προλάβαινες (αλήθεια ποιος τους εμπόδισε να το κάνουν και αντί γι' αυτό πρόλαβαν προτίμησαν τη συνεργασίας;) μπορούσες εύκολα να κάνεις ό,τι θέλεις και να γίνεις και ηγέτης».

Μετά την κατάρρευση του μετώπου τα πάντα είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα σκότωνε Ελληνες, οι πόλεις και η ύπαιθρος στέναζε από τη μπότα των κατακτητών η 4ο Αυγουστιανή κλίκα, η κυβέρνηση των επίορκων στρατηγών, όλοι μαζί, οι εντός και εκτός, συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι ένα στόχο είχαν: Να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα χωρίς να νοιώσουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου οχι ομως και της 4ο αυγοστιανής κλίκας, η οποία τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό συνέχισαν το καταχθόνιο έργο τους. Με αυτή την εικόνα της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαούμας. Η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής.

Ο λαός μισούσε θανάσιμα το φασισμό, και τον εσωτερικό ειδικά, γι αυτό και ξεσηκώθηκε σαν ενας άνθρωπος να τον αποκρούσει. Η αυθόρμητη συμμετοχή του στον Αλβανικό πόλεμο, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα συνδέονταν κα με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα της ανακούφιση , οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ ‘την εσωτερική τυραννία.

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης το 21 καλούσε τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με όλα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, έτσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα, για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά.

Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις, ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερωθεί τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λυθούν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα, άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ώστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μην επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι άλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Μετά την ίδρυση του ΕΑΜ οι Ελληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια... Στο ΕΑΜ συμμετείχαν εκτός από το ΚΚΕ, το ΣΚΕ, η ΕΛΔ και το αγροτικό κόμμα. Μετά την ίδρυση προσχώρησαν κατά τη διάρκεια της κατοχής η Σοσιαλιστική Ενωση, οι Σοσιαλιστές Δημοκράτες , το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα και η Δημοκρατική Ενωση. Επίσης προσχώρησαν το εργατικό ΕΑΜ, η Εθνική Αλληλεγγύη, η ΕΠΟΝ , η κεντρική Υπαλληλική Επιτροπή και η Παν κληρική Ενωση, ακόμα και το κόμμα Αριστερών Φιλελευθέρων συνεργάζονταν με το ΕΑΜ. Αυτό ήταν το ΕΑΜ και να ενά μέρος από το πρόγραμμά του; α

Σκοπός του ΕΑΜ: η πολυπόθετη Δημοκρατία που αιώνες τώρα φωλιάζει στα σπλάχνα του λαού, έβρισκε πάντα το δρόμο φραγμένο απ την Αγία Τριάδα, το παλάτι και τον βασικό τώρα πλέον μέτοχο, την αστική πλουτοκρατική ολιγαρχία, που άπληστη και κυνική, ξεπουλημένη στους ξένους και στο διάβολο, καραδοκούσε πάντα άπληστη και αχόρταγη. Με ψέματα ή με τα όπλα ο λαός έμεινε μακριά απ το όνειρό του. Για να του ανήκει η Ελλάδα και για να έχει Ανθρώπινο άρωμα η ζωή του, η πρωτοπορία του αγώνα διαμορφώθηκε σε ένα εθνικό, κοινωνικό, πολιτικό και πνευματικό συναγερμό: Το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που ακολούθησε η μεγάλη πλειοψηφία του έθνους.
Και τότε ξανά κοιτάχθηκαν στα μάτια και αποφάσισαν. Οχι! Δεν θα υπάρχει συμβιβασμός και μοιρολατρική αποδοχή της σκλαβιάς βροντοφώναξε ο λαός. Ενας και μόνο δρόμος υπήρχε, ο δρόμος της ενεργητικής Αντίστασης, ο δρόμος του Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα. Παλαϊκός αγώνας για την κατάκτηση και οριστική κατοχύρωση της εθνικής λευτεριάς. Αυτή ηταν η απάντηση του λαού στην ξένη τυραννία και στη ντόπια συνεργασία και προδωσία. Να

αγωνιστεί, να παλέψει, να νικήσει, να λυτρωθεί οριστικά απ την ξένη κηδεμονία και τη ντόπια σκλαβιά. Αυτές ηταν η διακηρύξεις της πρωτοπορίας.
Δεν αρκέστηκε όμως μόνο στις διακηρύξεις. Πήρε όλα εκείνα τα πρακτικά μέτρα όπως: α) Δημιούργησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) με οργανώσεις σε ολόκληρη την Ελλάδα. β) Συγκρότησε τον Εθελοντικό Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ). γ) Την Εθνική Πολιτοφυλακή (Ε.Π). δ) Την Ενιαία Πανελλήνια Όργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ). Την Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α). ε) Καθιέρωσε σαν τα ποιο βασικά κύτταρα της κοινωνικό- οικονομικής ζωής την Λαϊκή Αυτοδιοίκηση (Λ.Α) και την Λαϊκή Δικαιοσύνη (Λ.Δ) και οταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου συγκρότησε την Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ) και στις 12/10/1944 η Ελλάδα απελευθερώθηκε.
Το 1945 μόλις είχαμε βγει από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τη χώρα και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μια εποχή που, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά. Η δεξιά, που έτρεμαν την απελευθέρωση του λαού για ολα τα ανομήματά της. Μια εποχή που πουλούσε και την ψυχή της ακόμα στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει. Είδε σαν σωτήρες της τους Εγγλέζους και τους Αμερικανούς, όπως προηγούμενα είχε δει τους Γερμανούς, με τους οποίους σενεργάστηκε σε όλα τα επίπεδα μαζί τους. Και πως η ελληνική ολιγαρχία απ την άλλη μεριά έπεσε αχόρταγη πάνω στην κατασπαραγμένη χώρα, στήριξε τους ξένους και εκείνοι τη στήριξαν: κοινός στόχος τους ηταν ο ανήσυχος και ανυπότακτος λαός.

Δυστυχώς στην πιο κρίσιμη στιγμή για το λαό και τη χώρα, και μια μεγάλη μερίδα της αστικής τάξης, αντί να προσεταιριστεί αυτό το λαογέννητο Λαϊκό κίνημα, στηριγμένη σε αυτό να ολοκληρώσει την αστικής επανάσταση, για να ζήσει επιτέλους μετά από 120 ο λαός την αστική Επανάσταση, που οχι μόνο ονειρεύονταν αλλα και αγωνίστηκαν οι αγωνιστές του 21 συντάχθηκε με τους φύσει εχθρούς της. Τους βοήθησε και οδηγήθηκε η χώρα εκ νέου στο λάκκο των λεόντων απ τον οποίο λάκκο μόλις είχαμε βρει στι 12 του Οκτώβρη 1944 που απελευθερώθηκε η Αθήνα. Η αστική τάξης της χώρας, για άλλη μια φορά διέπραξε ένα τραγικό λάθος δίπλα σε αυτό του 1821, με την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας, πολύ πριν την κατάληψή της απ τους Γερμανούς.

Ενώ γνώριζε, οτι ύστερα από τη συμφωνία Τσιώρτσιλ-Στάλιν οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραδίαζε τα ελληνικά σύνορα και ενώ το ΕΑΜ επί 53 μέρες, μετά την απελευθέρωση της Αθήνα, έλεγχε πολιτικά, Διοικητικά και ένοπλα στρατιωτικά ολόκληρη τη χώρα, με εξαίρεση ένα μικρό κομμάτι της Ηπείρου, σεβόμενο τη συμφωνία του Λιβάνου δεν έκανε καμία κίνηση να καταλάβει την εξουσία (κάτι που μπορούσε άνετα να το κάνει), στις 4 του Δεκέμβρη αυτοί που εγκατάλλειψαν λαό και χώρα κάλεσαν τους Αγγλους να επέμβουν ένοπλα για να της λύσει μονομερώς δια των όπλων το θέμα της εξουσίας.

Το κάλεσμα των Αγγλων να επέμβουν ένοπλα αποτελεί έμπρακτη ομολογία, οτι δεν είχε καμιά ελπίδα να πάρει την εξουσία με την ψήφο του λαού όπως πρόβλεπε η συμφωνία του Λιβάνου. Ομως και μετά της δια των αγγλικών όπλων εξασφάλιση της εξουσίας, τη συμφωνία της Βάρκιζας και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, γιατί δεν θέλησε να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα, και στηρισμένη σε αυτό, γεγονος που θα άνοιγε ο δρόμος και στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά κόμματα.

Αν το είχε προσεταιριστεί η Ελλάδα, θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη προς την Ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα όλων των ελληνικών περιοχών.

Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντί φασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου της Αγγλίας και της ΕΣΣΔ κατά πρώτο λόγω, αλλα και στο πλευρό όλων των άλλων ενωμένων εθνών.

Με τη σοφία που μας πλούτησαν τα 43 αυτά σημαδιακά χρόνια, βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα- σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας-οτι χάσαμε τότε τη μοναδική ευκαιρία που είχαμε σαν λαός να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για

μας τους Ελληνες, να πάρουμε τα προβλήματά μας στα δικά μας αποκλειστικά χέρια, να την ανασυγκροτήσουμε, να κρατήσουμε μεταξύ μας τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε μόνοι μας.

Επειτα απ τις συγκρούσεις 33 ημερών και εν όψη διαπραγματεύσεων στις 6 του Γενάρη του 1945 δημοσιεύθηκε η Συντακτική Πράξη, που είχε συνταχθεί από την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Μια πράξη που αφορούσε τον δοσιλογισμό στη χώρα. Η πράξη αυτή, καθόριζε και προσδιόριζε με σαφήνεια οποίος ηταν συνεργάτης και δοσίλογος και πρόβλεπε την σύλληψη και την καταδίκη των κάθε μορφής δοσίλογων και συνεργατών κατά της χώρας και του λαού. Παρά τις τόσες προβοκάτσιες των Αγγλων, για να μην επεκταθούν οι συγκρούσεις στην στην υπόλοιπη Ελλάδα, το ΕΑΜ δέχθηκε να αρχίσουν συνομιλίες ειρήνευσης στη Βάρκιζα.

Ο Δεκέμβρης παρά την εξασθένιση των Αντιστασιακών δυνάμεων στην Αθήνα και παρά τις μαζικές συλλήψεις ΕΑΜιτών και τη μεταφορά τους στην Αφρική, παραμένει μια τοπική σύγκρουση, που όσες και αν ηταν οι επιπτώσεις της άφηνε άθικτο το μεγαλύτερο μέρος των δυνάμεων του ΕΛΑΣ και του ΕΑΜικού κινήματος. Παρά τις τεράστιες δυσκολίες που οφειλόταν στη κατεστραμμένη οικονομία, το ηθικό του λαού ηταν ακμαίο, ενώ παράλληλα υπήρχαν αρκετός οπλισμός για αγώνα πολλών μηνών στη Αθήνα και για χρόνια στην υπόλοιπή χώρα.

Οι συζητήσεις στη Βάρκιζα άρχισαν στην έπαυλη του κ Κανελόπουλος στις 3 του Φλεβάρη το πρωϊ και κράτησαν μέχρι τις 3 το πρωϊ στις 12 του Φλεβάρη. Το έγγραφο που υπογράφτηκε στη Βάρκιζα και ονομάστηκε «Συμφωνία», δεν περιέχει κανένα στοιχείο μιας πραγματικής συμφωνίας, δηλαδή μιας πράξης διαπραγμάτευσης και κοινής αποδοχής δυο συμβαλλομένων μερών.

Το έγγραφο που υπογράφτηκε στη Βάρκιζα και ονομάστηκε συμφωνία, δεν περιέχει κανένα στοιχείο μιας πραγματικής συμφωνίας, δηλαδή μιας πράξης διαπραγμάτευσης και κοινής αποδοχής δυο συμβαλλομένων μερών. Και αυτό γιατί στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων η ΕΑΜίκη αντιπροσωπεία δεν συζητούσε με ελληνική αντιπροσωπεία με δικές της προτάσεις όπως είχε το ΕΑΜ, για πως θα λυθεί το θέμα της ειρήνευσης, τα τρέχοντα και τα μελλοντικά προβλήματα του λαού και της χώρας: τις εδαφικές διεκδικήσεις, τις πολεμικές επανορθώσεις κλπ. Αλλα με **ξένη δύναμη.** Με μια **αυτοκρορική ξένη δύνανη** που ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσει, διόριζε υπουργούς και υπαλλήλους, οργάνωνε συμμορίες σαν αυτές του Σούρλα ακι θυρορούς ακόμα από το 21.

Και μια που ο λόγος για τις συμμορίες. Στις παραμονές του δημοψηφίσματος μπήκε στη Λάρισα ο Γεωρ Σούρλας με τη συμμορία του και εγκαθίσταται στο γραφείο του Β! Σώματος Στρατού. Ο Διοικητής (…) θυμώνει και τον διατάζει να φύγει, αλλα εκείνος δε υπακούει. Να το εγκαταλείψει. Το εγκατάλειπει μόνο και ύστερα από «σύσταση» του Αγγλου συνδέσμου με το Σώμα Στρατού!

Θα έλεγε κανείς οτι η Συμφωνία της Βάρκιζας ηταν ένα έγγραφο υποταγής και παράδοσης της μιας πλευράς στην άλλη, ένα έγγραφο συνήθως υπογράφουν «δορυκτήτορες» μαζί με τους δορυάλυτους. Αυτή ηταν η σωμφωνία της Βάρκιζας που, «συνομολογήθηκε» Εκείνο όμως που κάνει ακόμα πιο ζοφερή την εικόνα είναι το γεγονός οτι την επόμενη της υπογραφής εξαφανίστηκε κάθε ίχνους εστω και αυτής ακόμα της «δορόκτηκτό-επιβαλλόμενης δια των αγγλικών οπλών συμφωνίας στους δορυάλυτους», και το ελάχιστο σημείο συναίνεσης και υποχρεώσεων από την πλευρά των «δορυκτητόρων».

Για την ιστορία, στο σημείο αυτό θα θυμίσω, πως όταν ο Τσιώρτσιλ σε συζήτηση που είχε με τον στρατηγό Ουϊλσον, χαρακτηρίζοντας το ΕΑΜ μια «τυχοδιωκτικά οργάνωση» και τον ΕΛΑΣ.ΕΑ.ΛΑΝ «Γκάνστρερ», ο στρατηγούς Ουϊσλον που θα ειχε την ευθύνη να αναμετρηθεί με τους «τυχοδιώκτες» και τους «Γκάνγστερ» του είπε: «Καλά με την Αθήνα και τον Πειραιά, με την υπόλοιπη χώρα τι θα γίνεις; Τη στιγμή που όλες οι πληροφορίες λένε, οτι την Ελέγχει το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ»; Και σε είναι σ όλους γνωστή η ομολογία του Τσιώρτσιλ οτι «...μέρχι εκεί την ώρα δεν γνώριζε την πραγματική δύναμη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ». Ομως προκειμένου να «κονιορτοποιήσει» το «καταραμένο» ΕΑΜ, δεν δίστασε. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος με τον άξονα, απέσπασε δυνάμεις από το συμμαχικό μέτωπο. Και όχι μόνο ίσως σε αντάλλαγμα ήθθελα να υποχωρήσουν αναίμακτα οι Γερμανοί από την Ελάδα.

Την εποχή εκείνη όπως θα θυμούνται, οι ολιγάριθμοι ακόμα αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης-που από κάποια εύνοια των βιολογικών νόμων-έχουμε ακόμα απομείνει απ τη μεγάλη, την αναριθμητη στρατιά των μυριάδων εθελοντών. Των Εθελοντών, που με τον τετράχρονο σχεδόν αγώνα, δημιούργησε το Αντιστασιακό Επος.

Τότε που πάνω στη χρυσή τους Νιότη, όταν στη σκλαβωμένη πατρίδα, όλα τάσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά και ο λαός μας στέναζε κάτω από τη βαριά μπότα των βάρβαρων κατακτητών. Αυτός ο λαός αυτοεπιστρατεύθηκε και πολέμησε ο καθένας από το μετερίζι του, για να διώξουμε «από το άγιο της χώμα» τους ειδεχθείς εισβολείς. Μια εποχή αφάνταστα δύσκολη με απρόβλεπτους και καθημερινούς κινδύνους, αλλα και αφάνταστο ηρωϊσμό. Εναν ηρωϊσμό το μεγαλείο του οποίου δεν μπόρεσαν να διανοηθούν τότε, ούτε αυτοί που έκαναν αυτόν τον αγώνα.

Οταν οι αγωνιστές εντάχθηκαν στην Αντίσταση, ξεκίνησαν μια πορεία. Μια καινούρια πορεία ίσως προς στο θάνατο. Τη στιγμή που αυτοί ξεκίνησαν την πορεία προς το θάνατο, αρκετοί Ελληνες εντάχθηκαν στο πλευρό των κατακτητών και από τις θέσεις αυτές, συνεργαζόμενοι σε όλα τα επίπεδα πολέσαν μαζί με τους την Αντίσταση. Διαπράττοντας πολλαπλά εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας.

Δυστυχώς, στην πιο κρίσιμη στιγμή για το λαό και τη χώρα, και μια μεγάλη μερίδα της αστικής τάξης, αντί να προσεταιριστεί αυτό το λαογέννητο Λαϊκό κίνημα και στηριγμένη σε αυτό να ολοκληρώση την αστικής της επανάσταση, συντάχθηκε με τους φύσει εχθρούς της. Τους βοήθησε και οδηγήθηκε η χώρα εκ νέου στο λάκκο των λεόντων από τον οποίο λάκκο μόλις είχαμε βρει στις 12 του Οκτώβρη 1944, η μέρα που απελευθερώθηκε η Αθήνα. Η αστική τάξης της χώρας μας για άλλη μια φορά διέπραξε ένα τραγικό λάθος δίπλα σε αυτό του 1821, με την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας πολύ πριν την κατάληψή της από τους Γερμανούς.

Και ενώ γνώριζε οτι ύστερα από τη συμφωνία Τριώρτσιλ-Στάλιν οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραδίαζε τα ελληνικά σύνορα και ενώ το ΕΑΜ επί 53 μέρες, μετά την απελευθέρωση της Αθήνα, έλεγχε πολιτικά, οργανωτικά και ένοπλα ολόκληρη τη χώρα, με εξαίρεση ένα μικρό κόμμάτι της Ηπείρου, σεβόμενο τη συμφωνία του Λιβάνου δεν έκανε καμία κίνηση να καταλάβει την εξουσία (κάτι που μπορούσε άνετα να το κάνει), στις 4 του Δεκέμβρη η άρχουσα τάξη με υποθήκη την ελεύθερη πλέον Ελλάδα κάλεσε τους Αγγλους να επέμβουν ένοπλα για να της λύσει μονομερώς δια των όπλων το θέμα της εξουσίας.

Το κάλεσμα των Αγγλων να επέμβουν ένοπλα αποτελεί έμπρακτη ομολογία, οτι δεν είχε καμιά ελπίδα να πάρει την εξουσία με την ψήφο του λαού, όπως πρόβλεπε η συμφωνία του Λιβάνου. Ομως και μετά της δια των αγγλικών όπλων εξασφάλιση της εξουσίας, τη συμφωνία της Βάρκιζας και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ,ΕΛΑΝ γιατί δεν θέλησε να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα, και στηρισμένη σε αυτό, γεγονός που θα άνοιγε(όπως γράφω και σε άλλο σημείο) ο δρόμος και στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό από τα παλιά κόμματα. Αν το είχε προσεταιριστεί η Ελλάδα, θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη προς την Ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα όλων των ελληνικών περιοχών.

Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου της Αγγλίας και της ΕΣΣΔ κατά πρώτο λόγω, αλλα και στο πλευρό όλων των άλλων ενωμένων εθνών.

Σε όλες τις κατεχόμενες Ευρωπαικες χώρες μετά πολεμικά όλες οι αστικές τάξεις της Ευρώπης σχημάτισαν κυβερνήσεις με υποδομή και κορμό την Αντίσταση,. Αντίθετα στη χώρα μας εκτός του οτι υπήρχε η υποδομή της 5ης φάλαγγας θα προστήθονταν και αρκετά άεια πουκάμισα να κάνουν καριέρα πολιτική και να πλουτίσουν συνεργαχόμενοι με τους νέο κατακτητές όπως έγινε στην κατοχή με τους Γερμανούς κατακτητές.

Γι’ αυτό μετά την ήττα του άξονα, ένα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό:

Και επειδή στη διάρκεια της κατοχής έγινε πολλές φορές λόγος, για το τι σημαίνει και ποιος είναι συνεργάτης-δοσίλογος. Οι ηγέτες του αντιφασιστικού αγώνα γνωρίζοντας, οτι σε κάθε κατακτημένη χώρα, θα βρεθούν κάμποσα φιλόδοξα και υποτελή καθάρματα και πολλά άδεια πουκάμισα που πρόθυμα θα εξυπηρετήσουν τον κατακτητή. Ανθρωποι, που θα εξυπηρετήσουν πρόθυμα τους σκοπούς του κατακτητή, αφού αυτός είναι ο μόνος τρόπος να αναδειχθούν και να πλουτίσουν και με πράξεις εθνικής προδοσίας ακόμα.

Για να μην υπάρχει καμιά σύγχυση και καταβούληση άποψη και ερμηνεία για το ποιος είναι δοσίλογος, εξέδωσαν ένα Μανιφέστο με το οποίο με σαφήνεια προσδιόριζαν ποιος είναι δοσίλογος. Και με βάση αυτό το Μανιφέστο ο αρχιστράτηγος Αϊνζενχάουερ κάλεσε, τους κάθε είδους συνεργάτες να παραδοθούν. Μάλιστα τους έθεση και προθεσμία, μέσα στην οποία πρέπει να παραδοθούν και αν δεν παραδοθούν σε αυτή την χρονική διάρκεια έδωσε εντολή στην Αντίσταση να τους σκοτώνει.

Μετά την ήττα του άξονα, ενα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό.

α) Δοσίλογοι κατά τη Συντακτική Πράξη υπ αρίθ 6 που εκδόθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1945 ειναι α): Αυτοί που κατά τη διάρκεια της κατοχής ανέλαβαν τον σχηματισμό κυβέρνησης και την Προεδρία της με την συγκατάθεση των εχθρών της πατρίδας. (όοι της Κυβέρνησης Κούϊσγκ), β

) Οσοι διατέλεσαν Υπουργοί και υφυπουργοί αυτών των κυβερνήσεων.

γ) Όσοι, ενώ είχαν δημόσια θέση στρατιωτική, διοικητική, δικαστική η άλλη, έγιναν συνειδητά όργανα (αυτό το συνειδητά ποιος θα το δεχόταν στη δίκη και πως η δικαιοσύνη θα το απέδειχνε;) του εχθρού ή άσκησαν (χρησιμοποίησαν) το λειτούργημά τους για να διευκολύνουν το έργο της κατοχής.

δ) Οσοι ανέλαβαν υπηρεσία στο πλευρό των αρχών κατοχής και διευκόλυναν το έργο της.

ε) Οσοι έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού για να διαδοθεί η προπαγάνδα του.

ζ) Οσοι κατέδωσαν στον εχθρό Ελληνες ή ξένους υπηκόους που εργάζονταν χάρη του εθνικού ή συμμαχικού αγώνα.

η) Οσοι διέπραξαν πράξεις βίας εις βάρος Ελλήνων εξ αιτίας της δράσης τους εναντίον των εχθρών.

θ) Οσοι παρείχαν συστηματικά πληροφορίες για κινήσεις ατόμων και οργανώσεων που εργάζονταν για τον εθνικό και συμμαχικό αγώνα.

ι) Οσοι εμπόδισαν με οποιονδήποτε μέσο εθνική και συμμαχική ενέργεια.

κ) οσοι με τη βοήθεια του εχθρού έγιναν αρχηγοί ή οποία είχε για σκοπό της την προσβολή της ακεραιότητα της χώρας.

ια) Οσοι εκμεταλλεύτηκαν την οικονομική τους συνεργασία με τον εχθρό και προκάλεσαν ζημιές στον ελληνικό λαό η αποκόμισαν ασυνήθιστα οικονομικά ωφελήματα.

ιβ) Οσοι κατά τη διάρκεια της εχθρικής κατοχής συνεργάστηκαν με τον εχθρό και ωφελήθηκαν η ζημίωσαν το συμμαχικό αγώνα ή Ελληνες πολίτες ή πολίτες του συμμαχικού κράτους: Δηλαδή όλοι. Εκτός από τους Αντιστασιακούς και αυτούς που κράτησαν ουδέτερη…

α) Η τιμωρία που προβλέπει η Συντακτική αυτή Πράξη του 1945 ηταν θάνατος και ισόβια ή πρόσκαιρα δεσμά ή ειρκτή το λιγότερο τριών (3) ετών, ανάλογα με την ιδιότητα και τη θέση που κατείχαν ή τη σοβαρότητα και τα αποτελέσματα της πράξης τους. Το δικαστήριο μπορούσε να επιβάλει και μερική ή ολική δήμευση της περιουσίας του δοσιλόγου.

β) Οσοι συνεργάστηκαν με όποιονδήποτε τρόπο με τους κατακτητές.

α) Αυτοί που δεν συνεργάστηκαν μεν ιδεολογικά και πολιτικά, με τους κατακτητές αλλά εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία του λαού να πλουτίσουν. Τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια στη διάρκεια της κατοχής για ένα κομμάτι ψωμί και κυρίως από τις οικογένειες των αγωνιστών να εξαγοράσουν ομηρίες, καταδίκες και θάνατο. Αυτοί ηταν οι μαυραγορίτες και κάθε είδους προαγωγοί

β) Αυτοί που έστησαν διάφορες εταιρίες μεσαζόντων, ανάμεσα στις αρχές κατοχής και τους συγγενείς των συλληφθέντων. Των συληθφέντων κατ' υπόδειξη των ανθρώπων της εταιρίας, συλληθφέντων με σκοπό την απόσπαση χρημάτων.

γ) Ηταν αυτοί που διαλλαλούσαν και υπόσχονταν οτι έχουν γνωριμίες και τα μέσα να αποφυλακίσουν τους συληφθέντες, αυτούς που προόριζαν οι Γερμανοί για ομήρους, αυτούς που θα περνούσαν από τα κατοχικά στρατοδικεία και αυτοί που είχαν καταδικάστεί σε βαριές ποινές ή σε θάνατο ακόμα

δ) Τους κοινούς εγκληματίες, πλαστογράφους, εκβιαστές, απατεώνες, λωποδύτες, προαγωγούς, λαθρεμπόρους κλπ και

ε) Και γιατί όχι και αυτοί που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η πατρίδα της γύρισαν την πλάτη;

Δυστυχώς, αντί για διάλογο για τα προβλήματα της χώρας μετά τη Βάρκιζα, έγινε μια αντίστροφή και ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση κηρύχθηκε εκτός Νόμου! «Χάος είχε ονομάσει το μετά δεκεμβριανό κράτος ο κ Καφαντάρης, πριν γίνει Α! Αντιπρόεδρος» της κυβέρνησης. «Αίσχος ειχε χαρακτηρίσει την κατάσταση ο κ Σοφούλης, πριν γίνει Πρωθυπουργός». Και πράγματι η κατάσταση που επικρατούσε δεν ηταν μόνο χάος και αίσχος. Ηταν ένα καλά οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αντίστασης και όσων δεν ενέκριναν αυτό το εγκληματικό σχέδιο.

Οι Αγγλοι σατανικοί και δολοπρόκοι, με μεγάλη αποικιακή πείρα, αλλά και απόλυτα ενήμεροι για τις πραγματικές δυνατότητες της ΕΑΜικής ηγεσίας και του μικρού αναστήματος της ηγεσίας του ΚΚΕ, εκπόνησαν απ το 1943 ακόμα το σχέδιο «ΜΑΝΑ». Ενα σχέδιο, που περιεχόμενό του ειχε την «κονιορτοποίησει του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ΕΛΑΝ» και απ την πρώτη μέρα που πάτησαν το πόδι τους στο ελληνικό έδαφος μεθόδευσαν, και χωρίς καμιά καθυστέρηση βάλανε σε εφαρμογή το σατανικό αυτό σχέδιό αρχίζοντας το δολοφονικό όργιο απ την επόμενη μέρα του ερχομού τους.

Οι μέρες κυλούσαν μαρτυρικές, γεμάτες από αίμα και δάκρυα. Από πόνο, πίκρα και βάσανα. Από στερήσεις, αθλιότητα και φρίκη. Επρεπε να βγει απ τη μέση ο ΕΛΑΣ και ο ΕΛΑΝ! Να διαλυθεί το καταραμένο ΕΑΜ! Να ξεχαστεί- θαφτεί σαν ένα αναρχικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Να γυρίσει η Ελλάδα στις 27/10/ 1940.

Να επανέλθει στην εξουσία η 4η Αυγούτου. Να επαναληφθεί και με την Εθνική Αντίσταση ο ανήκουστος και άδικος διωγμός των ηρώων του 21, όπως στα αισχρά χρόνια της Βαβαροκρατίας. Σε τέτοιο βαθμό είχε φτάσει φαίνεται και τότε η τρομοκρατία, που υποχρεώθηκε Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, να πει εκείνο το αμίμητο : «Ολοι οι ήρωες του Εθνικού αγώνα, έγιναν διακονιαραίοι ή έμπαιναν στη φυλακή για να αλωνίζουν οι προδότες, οι καταφερτζήδες της αντιβασιλείας του Οθωνα». Και τώρα του αντιβασιλέα Αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού!

Στην προσπάθειά τους να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα ξεχνούν οτι ο χρόνος της Αντίστασης ηταν τόσο συμπυκνωμένος, οι αντίπαλοι τόσοι πολλοί και τόσο ισχυροί και οι συγκρούσεις τόσες πολλές, τρομακτικές και άνισες, που δεν προλάβαινες να σκεφθείς, να σχεδιάσει και να δράσεις ανάλογα. Ολα αυτά έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα και πολλές φορές σε κλάσματα του δευτερολέπτου.

Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαό μας μια τέτοια δοκιμασία. Παλιότερα, οι προηγούμενες γενιές έζησαν τους «διχασμούς», λιγότερο βέβαια αιματηρούς, που όμως οδήγησαν σε μια μεγάλη εθνική καταστροφή. Αλλά και πριν καλά-καλά γεννηθεί το Νεοελληνικό κράτος, στην περίοδο του

μεγάλου αγώνα της ανεξαρτησίας, τις πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες του εθνικού ξεσηκωμού, ήρθε να αμαυρώσει η εμφύλια διαμάχη που παρ' ολίγον- αν δεν είχαν μεσολαβήσει διάφορα «ευτυχή συγκυριακά γεγονότα-θα είχε οδηγήσει τον απελευθερωτικό αγώνα σε αποτυχία» Εχουμε συνεπώς εμείς σήμερα κάθε λόγω να σκύψουμε με προσοχή στην κατοχική περίοδο.

Υστερα απ τη νίκη του Τσιώρτσιλ, την συμπαράταξη και το σφυχταγκάλιασμα όλων των εθνοϊσμών που πολέμησαν με εμπάθεια, μίσος και εκδικητική μανία, με όλα τα μέσα και με πρωτοφανή αγριότητα και απανθρωπιά τους μαχητές και τις μαχήτριες της ΕΑΜικής Αντίστασης. Και όταν τελείωσαν οι μάχες, ήρθε η σειρά όσων δεν έπεσαν από εχθρικό και «συμμαχικό» αγγλοβόλι, να πληρώσουν το κόστος της «αποκοτιάς» ή την «απρονοησία» να πάρουν μέρος στην Αντίσταση. Ωραία έκανε τη μια απρονοησία, γιατί έκανε και τη δεύτερη να μην είναι στο σπίτι την ώρα που πήγαν να τον συλλάβουν... για να λογοδοτήσει για τα όποια «εγκλήματα» διέπραξε.

Με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική του φλέβα, ο εισαγγειλέας κ Δελαπόρτας, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα την εποχή εκείνη και μας παρέδωσε ένα συγκλονιστικό πίνακα, ένα ζωντανό και αναμφισβήτο ντοκουμέντο. Ενα ντοκουμέντο που δείχνει ανάγλυφα τη μετά δεκεμβριανή Ελλάδα, όπως ακριβώς λειτουργούσε, γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο, τα ίδια και απαράλλακτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην Μακεδονία και την ύπαιθρο χώρα.

Σε μια εποχή που η χώρα επανασυνδέθηκε από ένα απίστευτο σκοτεινό καθεστώς παρανομίας, και μετά την απελευθέρωση, ασύστολα καταστρεφόταν μέρα με την ημέρα κυρίως οι ενσυνείδητοι ένοπλοι, πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες των κατακτητών.

Τότε που οι επιζώντες θυμούμαστε, οτι οι συνεργάτες των κατακτητών, οι εγκαταλλείψαντες λαό και χώρα, οι κιοτήδες, οι απόλεμοι, οι αδιάφοροι και οι προδότες. Αυτοί, που κατά την διάρκεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων και την απρόσμενη βοήθεια των διαφόρων «προστατών», οχι μόνο δεν τιμωρηθήκαμε, όπως τους έπρεπε και όπως το περιμένανε και οι ίδιοι, αλλά γίνανε ξαφνικά «αγνοί» Ελληνες, καλοί «πατριώτες» και πολλοί μα πάρα πολλοί κατ' επάγγελμα «εθνικόφρονες».

Τότε που εντελώς κατά παράδοξο τρόπο, αντιστράφηκαν οι όροι του συμμαχικού Μανιφέστου και αντί για τους δσίλογους . Οι αγωνιστές της λευτεριάς γίνανε «προδότε», «απάτριδες» και «εγκληματίες» ακόμα. Δηλαδή έγινε κάτι το πρωτάκουστο, το εξωφρενικό, το αφάνταστο, το απαράδεκτο. (Κάτι παρόμοιο συνέβει και το 21 με τους Νενέκους). Οι συνεργάτες-προδότες αναγορεύονται πατριώτες και προδότες οι αγωνιστές της λευτεριάς. Το ίδιο και οι αγωνιστές της Ενθικής Αντίστασης, οι αγωνιστές του ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΕΛΑΝ και της ΕΠΟΝ στις «χάψες», την Γυούρα και το Μακρονήσι, το Τρίκερι και τη ΒΙΔΟ και οι δοσίλογοι απελευθερωτές...

Κατηγοροί τους στις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τα στρατοδικεία, οι προδότες της κατοχής, οι συνεργάτες και οι μασχοφόροι στα διάφορα κατοχικά μπλόκα και τα ολοκαυτώματα, αφού βέβαια τους μεταμορφώσαν κατά τρόπο μαγικό, από τη μια στιγμή στην άλλη σε «πατριώτες». Αυτό που έγινε τότε, δεν ηταν κάτι το πρωτάκουστο πατρίδα μας. Είχε συμβεί και το 21. Να βραβεύεται το πνεύμα του δοσιλογισμού και της υποτέλειας, να τιμούνται και να καταξιώνονται οι πράξεις της εθνικής προδοσίας και να τιμωρείται ο Εθελοντικός πατριωτισμός.

Ο συγγραφέας παραθέτει σημαντικά στοιχεία για τη βιομηχανία των μηνύσεων-είναι η κυριολεξία-για το πώς οργανώθηκε αυτή η κατάπτυστη βιομηχανία παραγωγής ενόχων την εποχή εκείνη. Γράφει λοιπόν : «...ηταν οι απειράριθμες μηνύσεις που είχαν υποβληθεί εναντίον αριστερών για φόνους, που έκαναν ή δεν έκαναν κατά το διάστημα της εχθρικής κατοχής, σε συνδιασμό με τον αφάνταστα μεγάλο αριθμό μηνυομένων στην ίδια μήνυση και για το ίδιο έγκλημα. Ιδού ένα τυπικό παράδειγμα: Υστερα από το κατεβατό των ονοματεπωνύμων, κατοικίας κλπ των μηνυομένων, οι υπ αρίθ 1-10 έλεγαν οτι ήσαν μέλη του ΕΑΜ, από το 11-20 ήσαν μέλη του ΕΛΑΣ, απ το 21-30 ήσαν μέλη της ΕΠΟΝ του χωριού μας, οι υπ αρίθ 31-40 ησαν μέλη της αυτοδιοικήσεως, οι υπ αριθ 41-50 ηταν μέλη της ΕΤΑ-Επιμελητεία Του Αντάρτη-οι υπ

αριθ 51-60 ησαν μέλη της Πολιτοφυλακής, οι υπ αρίθ 61-70 ησαν στο Φρουραρχείο, οι υπ αρίθ 71-80 ησαν φρουροί στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως κλπ».

»Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγέλουν και 60-100 πρόσωπα ως δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόρηση των συνθηκών που είχε διαπραχθεί το έγκλημα, μιάς η περισσοτέρων ανθρωποκτονιών και ποιο συμμετοχή είχαν όλοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...»(σελ 109)

«...Διευκρινίζω οτι ο τύπος αυτών των μηνύσεων είχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις εισαγγελέων και αστυνομικών αρχών και, όπως ηταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Οσον αφορά στο πού κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση τη έδωσε ο κ Δελαπόρτας «...στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων...» σελ 91. Ενας εξ ίσου, αν οχι μεγαλύτερος αριθμός από αυτόν, είχε συλληφθεί στη διάρκεια των Δεκεμβριανών και στάλθηκε στην Αλτάμπα της Αφρικής.

Αυτές οι αυθαίρετες και κατά το δοκούν συλλήψεις, ηταν που φράκαραν τις υπάρχουσες φυλακές. Οι ανθρωποι βρέθηκαν σε αδιέξοδο. Και τότε θυμίθηκαν τη Γυούρα. Αυτό, αυτό το άνυδρο απομονωμένο Νησί του Αιγαίου. Το Νησί που από την ύπαρξή του όσες φορές χρησιμοποιήθηκε ηταν με πρώτους τους Ρωμαίους κατακτητές που εξόρισαν τους αντιφρονούντες.

Ο υπέρογκος αριθμός των συλλήψεων οδήγησε στο να ανοίξει το περίφημο κάτεργο της Γυούρας! Ομως αυτό γιατί και πως έφτασε ο αριθμός των συλλήψεων να μην χωράνε τους συλληφθέντες οι πάρχουσες φυλακές, αυτό το πρωτόγνωρο, θλιβερό και διαρκές ανεξίτηλο στίγμα θα μας το εξηγήσει στο βιβλίο του «Σημειωματάριο του Πιλάτου»ο Εισαγγελέας Κ Παύλος Δελαπόρτας.

Ο κ Δελαπόρτας, που όντας εν ενεργεία Εισαγγελέας, βίωσε αυτοπροσώπος αυτό, πρότυπο συμβάν το οποίο λειτουργούσε σε ολη τη χώρα και σε πολές περιοχές με πιο επαχθείς όρους! Το ίδιο θα μας βοηθήσει να καταλάβουμε γιατί και αυτοί οι μερικοί δοσίλογοι που οδηγήθηκαν στα ειδικά δικαστήρια Δοσιλόγων, οχι μόνο έμειναν ατιμώρητοι, αλλα και ενταγμένοι προνομιακά σε θέσεις κλειδία στον μεταπολεμικό κρατικό μηχανισμό σαν οι πιο δοκιμασμένοι αντικομμουνιστές, οχι μόνο έμειναν ατιμώρητοι αλλα και πολέμησαν με πάθος και εμπάθεια τους Εθελοντές αγωνιστές της Αντίστασης.

Διαβάζοντας το βιβλίο του κυρίου Δελαπόρτα, οχι απλώς θυμήθηκα τα παλιά, αλλα ξανά έζησα, μέρα τη μέρα, χρόνο με το χρόνο όλα τα δεδομένα για πώς ξεκινήσαμε, πως φτάσαμε στην Απελευθέρωση της χώρας και κυρίως γιατί, μετά την απελευθέρωση φτάσαμε στα ξερονήσια και τις φύλακές.

Ο κύριος Δελαπόρτας, με τον δικό του τρόπο εξηγεί πολλούς απ τους λόγους γιατί φτάσαμε εκεί: στις «Χάψες», τα Μακρονήσια και κάστρα του Κοραή μερικές χιλιάδες στον Αγιο Πέτρο!

Ο εισαγγελέας εφετών Παύλος Δελαπότρας, στο βιβλίο του «Το Σημειωματάριο ενός Πιλάτου», μας δίνει πολλές και σημαντικές πληροφορίες για τη συμπεριφορά του ελληνικού καταστημένου και των δικαστικών λειτουργών την εποχή εκείνη, προερχόμενα από τα ίδια τα σπλάχνα του ίδιου του δικαστικού σώματος. Από αυτά που αναφέρει στο βιβλίο θα πάρουμε μια μικρή, πολύ πικρή «γεύση», όμως αυτούσια και αναμφισβήτητη γεύση, για το πώς λειτούργησε το επίσημο μετά απελευθερωτικό κράτος και ειδικά η «ανεξάρτητη» και τότε «τυφλή» δικαιοσύνη.

Βέβαια, κανένας δεν περίμενε απ την διορισμένη και στρατευμένη ταξικά δικαιοσύνη, να σκεφτεί και να λειτουργήσει σαν τον Αριστίδη. Ομως σε μια ιστορική και κρίσιμη για το Εθνος στιγμή, όπως ηταν η κατοχική και μετά απελευθερωτική περίοδο, που τα πράγματα είχαν τη σαφήνεια και τη φωτεινότητα του ήλιου, έπρεπε πριν αναλάβει και αυτή τον εθνοκτόνο ρόλο, να σκεφθεί έστω για μια φορά : πατριωτικά, Ελληνικά, Εθνικά.
Τα πράγματα ηταν ξεκάθαρα, και σαφή σα τα γάργαρα νερά. Η τεράστια πλειοψηφία του λαού, αγωνιζόταν με νύχια και με δόντια να διώξει τους τρις κατακτητές συνεργαζόμενος με τους συμμάχους για μια Ελλάδα, που να ανήκει στους Ελληνες και μια μικρή (ευτυχώς) μειοψηφία,

οχι μόνο συνεργάστηκε κατ' εντολή και για λογαριασμό των ξένων και των εγχώριων λακέδων τους, αλλα και πολέμησαν με λύσσα αυτούς που πολεμούσαν τους κατακτητές. Τα πράγματα ηταν τόσο ξεκάθαρα, που δεν υπήρχε θέμα να προκύψει δικαστική πλάνη πολύ περισσότερο δεν έμπαινε θέμα συνείδησης.

Καθώς και το πώς οι εντός και εκτός δωσίλογοι έγιναν οχι μόνο «αγωνιστές» και «ήρωες» αλλά «κυβέρνησαν-διαχειρίστηκαν» για λογαριασμό των ξένων τη χώρα. Θα σταχυολογήσω μερικά δεδομένα από τα πολλά αναφερόμενά του: Την περίοδο που υπηρετούσε σαν Εισαγγειλέας στο Γύθειο. Από τον Οκτώβρη του 1945, έως τον Αύγουστον του 1946. Δηλαδή όσα συνάβησαν στους 10-11 μόνο μήνες που υπηρετούσε εκεί.

Με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική του φλέβα, ο Εισαγγειλέας κ Δελαπόρτας, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα την εποχή εκείνη και μας παρέδωσε άνα συγκλονιστικό πίνακα, ένα ζωντανό και αναμφισβήτο ντοκουμέντο. Ενα ντοκουμέντο που δείχνει ανάγλυφα τη μετά δεκεμβριανή Ελλάδα, οπως ακριβώς λειτουργούσε. Γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο, τα ίδια και απαράλαχτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην Μακεδονία και την ύπαιθρο χώρα.

Σε μια εποχή που η χώρα επανασυνδέθηκε από ένα απίστευτο σκοτεινό καθεστώς παρανομίας, και μετά την απελευθέρωση, ασύστολα καταστρεφόταν μέρα με την ημέρα κυρίως οι ενσυνείδητοι ένοπλοι, πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες των κατακτητών.

Τότε που οι επιζώντες θυμούμαστε, οτι οι συνεργάτες των κατακτητών, οι εγκαταλλείψαντες λαό και χώρα, οι κιοτήδες, οι απόλεμοι, οι αδιάφοροι και οι προδότες. Αυτοί, που κατά την διάρκεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων και την απρόσμενη βοήθεια των διαφόρων «προστατών», οχι μόνο δεν τιμωρηθήκαμε, όπως τους έπρεπε και όπως το περμένανε και οι ίδιοι, αλλά γίνανε ξαφνικά «αγνοί» Ελληνες, καλοί «πατριώτες» και πολλοί μα πάρα πολλοί κατ' επάγγελμα «εθνικόφρονες».

Τότε που εντελώς κατά παράδοξο τρόπο, αντιστράφηκαν οι όροι. Οι αγωνιστές της λευτεριάς γίνανε «προδότες», «απάτριδες» και «εγκληματίες» ακόμα. Δηλαδή έγινε κάτι το πρωτάκουστο, το εξωφρενικό, το αφάνταστο, το απαράδεκτο. (Κάτι παρόμοιο συνέβει και το 21 με τους Νενέκους). Οι συνεργάτες-προδότες αναγορεύονται πατριώτες και προδότες οι αγωνιστές της λευτεριάς. Οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, οι αγωνιστές του ΕΛΑΣ στις «χάψες», την Γυούρα και το Μακρονήσι και οι δοσίλογοι απελευθερωτές...Με δυό λόγια είχαμε μια απή αντιγραφή, αφού το πρωτότυπο το είχαν και εκτελέσει τότε οι ίδιοι.

Η μετά απελευθερωτική εποχή ήταν κατ' εξοχή η εποχή, που θα έπρεπε οπωσδήποτε να διεξαχθεί χωρίς φοβίες, υστεροβουλίες και υπερβολές μια σε βάθος έρευνα στην κοινωνία, αλλά και μέσα στο κράτος και στην ανάγκη μια ιδεολογική και πολιτική σύγκρουση. Απ την έρευνα αυτή και την ιδεολογική σύγκρουση, θα είχαμε ανάγλυφη την εικόνα για το πως συμπεριφερθήκαμε σαν λαός τόσο την διάρκεια της Μικρασιατικής καταστροφής, της Μεταξικής δικτατορίας, τον αλβανικό πόλεμο και κυρίως στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο. Η έρευνα αυτή κοινωνική και δικαστική, θα αποτελούσε τον άξονα της προάσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ό,τι στηρίζει και νομιμοποιεί ένα σύγχρονο δημοκρατικό κράτος.

Θα εξαρτιόταν η μεταπολεμική πορεία της χώρας. Πολύ περισσότερο αν ο διάλογος αυτός είχε προηγηθεί. Αυτή η δημόσια διαμάχη θα είχε μέσα της το στοιχείο του εποικοδομητικού διαλόγου και μόνο με αυτόν και μέσω αυτού θα φτάναμε στη λύση των προβλημάτων. Ο διάλογος ανάμεσα στα κόμματα και οι δημόσιες συζητήσεις, έστω και αν προκαλούσαν διαξιφισμούς, φιλονικίες, ταραχές και κρίσεις. Υπήρχε η ελπίδα μέσα απ τον διάλογο να βρεθούν οι ποιο ενδεδειγμένες λύσεις. Θα κάναμε τις ποιο σωστές και συμφέρουσες για το λαό και την Ελλάδα επιλογές και κυρίως αν αποφασίζαμε να επενδύσουμε πάνω στο μεγαλύτερο και στέρεο κοίτασμα: Την Εσαεί Προσφορά των Ελλήνων.

Μακάρι, να είχαν τη δυνατότητα οι συμμετέχοντες και αυτοί που έγραψαν για αυτές τις πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας να τις αποδώσουν στην πραγματική τους διάσταση. Τότε και μόνο τότε θα είχαμε, και πάλι ως ένα βαθμό απεικόνιζαν την πραγματικότητα. Το γεγονός και μόνο οτι

οι κατήγοροι στην κρίση τους, δεν πήραν υπόψη τους οτι τόσο οι πολιτικές οργανώσεις του ΕΑΜ και της ΕΠΟΝ, άλλο τόσο και ο ΕΛΑΣ, ΕΛΑΝ και η Πολιτοφυλακή είχαν από κοινού να αντιπαραταχθεί με ένα στρατό-εχθρό εξοπλισμένο με τα ποιο σύγχρονα μέσα, με ένα στρατό που θεωρούνταν αήττητος, που είχε σαρώσει τους στρατούς ολόκληρης της ευρωπαϊκής Ηπείρου.

Με ένα στρατό που διέθετε τους ποιο σύγχρονους μηχανισμούς παρακολούθησης, καθώς και το γεγονός οτι ο στρατός αυτός, εκτός απ όλα αυτά είχε και το πλεονέκτημα να έχει στο πλευρό του και τους ντόπιους συνεργάτες, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα καθώς και τη γεωγραφική μορφολογία του χώρου, πρόθυμους να τους οδηγήσουν και στα ποιο απόκρυφα σημεία που μπορούσε να κρυφτεί κάποιος αντάρτης η καταδιωκόμενος.

Μαζί με την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας που συμμετείχε και το ΕΑΜ με 5 υπουργούς ήρθε ο Ιερός Λόχος και η ορεινή ταξιαρχία. Οι δυο αυτές μονάδες ηταν ό,τι απόμεινε απ΄τις χιλιάδες των στρατιωτών που πήραν μαζί του οι φυγάδες, και τους άλλους τους πολλούς, τις χιλιάδες τους τελείωσαν τα αγκαθωτά σύρματα και... Στις τάξεις της ορεινής ταξιαρχία και του Ιερού λόχου, δεν υπήρχαν παρά μόνο βασιλικοί αξιωματικοί και στρατιώτες. Ειχε μετατραπεί σε σώμα πραιτωριανών. Αυτοί κατά κύριο λόγο στελάχωσαν τον μεταπολεμικό στρατό και μαζί με τον ΙΔΕΑ συμμετείχαν στο αυγό του Φιδιού πολλοί επικεφαλής της χούντας το 1967.

β) ενώ ο ένοπλες δυνάμεις της Αντίστασης, κτυπούσε ανελέητα τους Γερμανούς, εφαρμόζοντας με τα δικά του μόνο μέσα το σχέδιο «Κιβωτός», που ενώ το εκπόνησαν με σκοπό δήθεν να εγκλωβίσουν οι δυνάμεις της Αντίστασης τους Γερμανούς και τους αποδεκατίσουν υποχωρώντας απ την Ελλάδά. Και αφού το εκμεταλλευτηκαν, όπως εκμεταλλεύτηκαν για τον ίδιο σκοπό τα πυκνά, εύστοχα θανατηφόρα για τους Γερμανούς κτυπήματα, με ανατινάξεις του μηχανικού τμήματος ΕΛΑΣ Ολύμπου που αποτελούνταν απ αρκετους λόχους Σαμποτέρ και πολυβολιστών, μετά υπογραφή στη Λισαβόνα την άνοιξη του 1944 μεταξύ τσιώρτσιλ ακι Χίτλερ. Η συμφωνία αυτή δεν είδε ήρθε ακόμα στο ΦΩΣ της δημοσιότητας

Η δράση των μονάδων Σαμποτέρ ηταν ο εφιάλτης των κατακτητών κατά μήκος των σιδηροδρομικών γραμμών, τρένων και γεφυρών. Οι Σαμποτέρ ηταν αυτοί που εκτός του οτι πολλές φορές σταματούσε η επικοινωνία των στρατευμάτων κατοχή στην Ελλάδα, αλλα και την τροφοδοσία του Ρόμελ μέσω της Ελλάδας. Τα χτυπήματα ηταν καθημερινά, κέραια και πάντα με μεγάλο κόστος για τους κατακτητές.

Κορυφαία ενέργεια υπήρξε η ανατίναξη τον Φλεβέριο του 1944, της γερμανικής αμαξοστοιχίας που κατευθύνονταν στο Ανατολικό μέτωπο. Στη ανατίναξη αυτής της αμαξοστοιχίας σκοτώθηκαν 450 Γερμανοί στρατιώτες και 150 αξιωματικοί της Βέρμαχτ, ανάμεσά τους και ένας στρατηγός και το επιτελείο του. Αυτό ηταν ένα από τα πιο σημαντικότερα Σαμποτάζ στην κατεχόμενη Ευρώπη κατά των γερμανικών στρατευμάτων.

Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κανείς, οτι η Αντιστασιακή δράση και εν όψη της μελλοντικής υποχώρησης των Γερμανών από τη χώρα μας τροκράτησε τον Χίτλερ. Και προκειμένου να μην αποδεκατιστούν οι γερμανικές δυνάμεις στην Ελλάδα υποχρεώθηκε να υπογράψει την πιο κατάπτυστη για τον ίδιο και τη Γερμανία συμφωνία της Λισαβόνας. Μια συμφωνία εξ ίσου και κατάπτυστη και για τους δυο συμβαλλόμενους.

Οι Αγγλοι οχι μόνο δεν τους ενοχλούσαν κατά την υποχώρηση έστω εκτός Αθηνών, αλλα έχοντας την έγνοια να κάνουν οικονομία στις διαθέσιμες στρατιωτικές δυνάμεις, για να διαφυλαχθούν σαν εφεδρεία για την αποφασιστική αναμέτρηση οχι πλέον με τους Γερμανούς, που ηταν ο προορισμός τους, αλλα με την ίδια την ελληνική Εθνική Αντίσταση. Προτίμησαν να διαπραγματευθούν με τους Γερμανούς, απευθείας προκειμένου να εξασφαλίσουν χωρίς απώλειες αμοιβαία την «πολιτική αλλαγή βάρδιας» και την «μεταβίβαση εξουσίας» με αντάλλαγμα την ελεύθερη και ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα.

Η Συμφωνία Τσώρτσιλ-Χίτλερ τηρήθηκε, και η μαζική αποχώρηση απ την Ελλάδα δεν διαταράχθηκε με κανένα τρόπο από οποιαδήποτε βρετανική στρατιωτική ή αεροπορική επέμβαση.

Οπως σημειώνει ο ίδιος ο Χάμπε που έκλεισε τη συμφωνία, σχετικά με την τεράστια οδική συμφώρηση, που δημιουργήθηκε απ τα γερμανικά μηχανοκίνητα στρατεύματα, στην έξοδό τους από την Αθήνα: «Και ένα μόνο συμμαχικό αεροπλάνο να είχε πετάξει θα είχε μπορέσει να μεταβάλει αυτό το σύμφυρμα σε όλεθρο. Αλλά κανένα δεν φάνηκε στον ουρανό». Πάντα κατά τον Χάμπε, η υποχώρηση τους προς τα βόρεια, οι μηχανοκίνητες φάλαγγες βλέπουν συχνά να πετούν από πάνω τους βρετανικά αεροπλάνα, αλλα ποτέ δεν δέχονται επίθεση», ηταν σαν να τους προφύλαγαν από τυχόν επιθέσεις του ΕΛΑΣ ή οτι χαρτογραφούσαν τις θέσεις του ΕΛΑΣ. Στους ίδιους δρόμους, τους συμβαίνει να διασταυρωθούν, με τη μεγαλύτερη φιλοφροσύνη του κόσμου, με σημαντικές δυνάμεις του ΕΔΕΣ, που κατέβαιναν στην Αθήνα να στηρίξουν τους Χίτες που πλαισιωμένοι από Αγγλους, που κατευθύνονται και αυτές προς τα νότια, χωρίς να συμβεί η παραμικρή εμπλοκή. Αρα η «συμφωνία κυριών» που διέπει αυτήν την ανταλλαγή αβροτήτων, δεν παραβιάστηκε απ τους συμβαλλόμενους.

Η μόνη παραβίαση που έγινε συνίσταται στο γεγονός, οτι οι Βρετανοί έκαναν παρά τη συμφωνία ρίψη αλεξιπτιστών στα Μέγαρα προκειμένου να είναι κοντά στην Αθήνα. Σε αντίποινα οι Γερμανοί, στις 12 του Οκτώβρη, μέρα που τα τελευταία γερμανικά στρατεύματα εκκενώνουν την Αθήνα. Μονάδα οπιστοφυλακής σε αντίποινα ανατινάζει τις λιμενικές εγκαταστάσεις του Πειραιά και επιχειρεί να καταστρέψει το εργοστάσιο του ηλεκτρισμού και τη γύρο βιομηχανική περιοχή.

Αποτέλεσμα της μη τήρησης των συμφωνηθέντων οδηγηθήκαμε στη Βάρκιζα, και η εμονή των Αγγλων να επιβάλουν την Βασιλό- Ματαξική κλίκα κυβέρνηση,

οι αγέροχοι Τζώνιδες τον Μάρτη του 1947, τα μαζέψαν και φύγαν ηττημένοι από τη χώρα μας ύστερα από μια δίχρονη αναμέτρηση με τους «τυχοδιώκτες» και τους «Γκάνστερ». Μα και η ήττα του Δημοκρατκού Στρατού που το εγκάθεκτοι καθεστώς της Δεξιάς, που με τα αγγλικά όπλα έγινε «κυβέρνηση» θεώρησε νίκη τόσο τη συμφωνία της Βάρκιζας όσο και την «νίκη» του 1949.

Ομως από ό,τι αποδείχθηκε ούτε η Βάρκιζα πολύ περισσότερο η ήττα του Δημοκρατικού Στρατού, δεν ηταν νίκη της Δεξιάς, αλλα του μετά πολεμικού ιμπεριαλισμού. Και είναι σε όλους γνωστό το κόστος που πλήρωσε η χώρα, για να επανέλθουν οι Αγγλοι τοποτηρητές στην Ελλάδα μετά την απελευθέρωση και σε συνέχεια οι Αμερικάνοι που με την ετεροδικία τα πήραν όλα.

Αυτοί λοιπόν, οι κάθε είδους συνεργάτες της κατοχικής περιόδου, μετά την απελευθέρωση, που πρωτοστάτησαν και διέπρεψαν στην κατάδοση, στα Μπλόκα και στα ολοκαυτώματα, με την προσχεδιασμένη : ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944 και διαφόρων «προστατών», έγιναν κατάγοροι και έστειλαν στις εξορίες, τις φυλακές και στο εκτελεστικό αποσπάσματα χιλιάδες αγωνιστές, οχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν, όπως τους έπρεπε και όπως το περιμένανε και οι ίδιοι, αλλα γίνανε ξαφνικά «αγνοί» Ελληνες, εκλεχτοί «πατριώτες και «εθνικόφρονες».

Τότε ξεχαστήκαν, οι συστάσεις, οι υποδείξεις, οι κατηγορίες καθώς και οι απειλές και προειδοποιήσεις της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας του Καϊρου και των συμμαχικών κυβερνήσεων, για τη σκληρή και δίκαιη τιμωρία που τους περιμένανε, λόγω της συνεργασίας τους με τους μισητούς κατακτητές της πατρίδας στα χρόνια της κατοχής. Και ειδικά ξεχάστηκε η υπόδειξη και η προτροπή του τότε αρχιστρατήγουν του συμμαχικού αντιφασιστικού αγώνα Ανζενχάουερ. Και την εντολή που τους έδωσε ένα μήνα προθεσμία να παραδοθούν και σε συνέχεια όσοι δεν παραδοθούν να σκοτωθούν.

Η μετά τη Βάρκιζα εποχή, ηταν η εποχή της λησμονιάς, και της ιστορικής αμνησίας. Η εποχή που στην Ελλάδα, οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι απόντες και οι συνεργάτες, οχι μόνο δεν έγραφαν την ιστορία αυτής της περιόδου, αλλα δεν κρατούσαν ούτε κάν σημειώσεις. Και δεν την έγραψαν, γιατί ήξεραν, πως όταν κάτι δεν γράφεται ξεχνιέται, έτσι ώστε μέσα στην λησμονιά και την αμνησία. Να την στρευλώσουν και να την γράψουν στα δικά τους μέτρα, γεγονός που η τέτοια συγγραφή θα μπορούσε να γίνει και η μετάλλαξη των κάθε είδους συνεργατών σε «αγωνιστές» και «ήρωες». Σκοπός να πείσουν το λαό και κυρίως τις επόμενες γενιές: «Πως

όλοι αυτοί μαζί σαν καλοί «πατριώτες», ηταν αυτοί που «πολέμησαν» και «έδιωξαν» τους τρις κατακτητές από την Ελλάδα και στις 12 του Οκτώβρη 1944 απελευθέρωσαν την Αθήνα.

Σε αυτήν λοιπόν, την εποχή της λησμονιάς και της αμνησίας, έγινε κάτι το πρωτόγνωρο, κάτι το εξ ίσου πρωτάκουστο, εξωφρενικό και απαράδεκτο: Οι προδότες αναδείχθηκαν πατριώτες και προδότες οι αγωνιστές της Ελευθεριάς. Εκμεταλλευόμενοι δέ την ευκαιρία της ιστορικής συσκότισης, σχεδόν στο γόνατο συνέταξαν το Γ! Ψήφισμο, το νόμο 509, τα έκτακτα μέτρα και μια σειρά αλλα δολοφόνα διατάγματα. Διατάγματα που σκοπό είχαν να πνίξουν τη φωνή του λαού στο λαρύγγι, και να ατονίσουν τη σκέψη για να του αμφισβητήσουν την προσφορά. Μια προσφορά με υποθήκες εδαφικών διεκδικήσεων. Διεκδικήσεων που θα τάραζαν τον ύπνο του μέγα Τρσιώρτσιλ.

Για να πετύχουν το σκοπό, ταύτισαν το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, την Αντίσταση με τον εμφύλιο, ενώ παράλληλα οι χρυσοπληρωμένες πένες ακόμα και «αριστερόχειρες» έγραψαν μερικά βιβλία σαν την «Ελλένη» του Αμερικανού Γκατσζογιάννη και ακρετών αλλων, στα δίχτυα της Αράχνης, το σπίτι των «Ανέμων» κλπ, Εργα που ενώ τότε αποτελούσαν ιδεολογικό κεφάλαιο, όταν άρχισαν να έρχονται στο φώς τα πραγματικά γεγονότα, αποσύρθηκαν από τις προθήκες των βιβλιοπωλείον και αργότερα πολτοποιήθηκαν.

Την ίδια εποχή ξεχάστηκαν, οι έπαινοι και τα συγχαρητήρια προς τους αγωνιστές της Αντίστασης για τους πατριωτικούς αγώνες τους, καθώς και οι προτροπές και παροτρύνσεις για τη συνέχιση του αγώνα με περισσότερη μαζικότητα και πείσμα από τις συμμαχικές κυβερνήσεις και του Καϊρου. Ξεχάστηκαν τα χειροκροτήματα και οι υποδείξεις να πυκνωθούν οι τάξεις των ανταρτών και οι τόσες πολλές μεταπολεμικές υποσχέσεις προς το μαχόμενο λαό για τη συντριβή του φασισμού και τη λευτεριά της κατακτημένης Ευρώπης και της Ελλάδας.

Ο δοσιλογισμός και το παρακράτος στην Ελλάδα, δεν είναι κατοχικό φαινόμενο. Αρχίζει από το 1920, που το Σοσιαλιστικό κόμμα μετονομάζεται σε κομμουνιστικό και σε συνέχεια προσχωρεί στην Γ Διεθνή. Την ίδα περίοδο το ελληνικό κατεστημένο γίνεται ενεργό μέλος της διεθνούς του κεφαλαίου. Εκτοτε αρχίζει και η ιδεολογική αντιπαράθεση των δυο κοσμοθεωριών και κοσμό-αντιλήψεων. Μέχρι το κίνημα του 1935, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος λειτουργεί και εκφράζεται ανάμεσα στα αστικά κόμματα (Διχασμός, απόστρατοι, Μικρασιατική καταστροφή κλπ). Επιβεβαιώνεται και λειτουργεί ταξικά στη διάκρεια της Μεταξικής δικτατορίας με τις συλλήψεις των κομμουνιστών, και δημοκρατικών παραγόντων και κορυφώνεται στην κατοχή, με την ανοιχτή πλέον συνεργασία με τους κατακτητές και ειδικά με τις μυστικές γερμανικές υπηρεσίες και τη Γκεστάπο. Και μετά απελευθερωτικά με τους Αγγλους κατακτητές πρώτα και τους Αμερικάνους μετά.

Και ενώ ο δοσιλογισμός υπήρχε και ηταν εμφανής και ειδικά στα ανώτερα κλιμάκια του κρατικού μηχανισμού, τους ιδεολογικό-κοινωνικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς. Και η χώρα σφάδαζε εγκλωβισμένη και υποταγμένη στους υπέρ-τροφικούς; δοσίλογικούς ιστούς και το διογκωμένο παρακράτος. Αντί την επόμενη της απελευθέρωσης να απαλλαγεί από τα βαρίδια του δοσιλογισμού και το άρτια οργανωμένο και επικυρίαρχο παρακράτος, η Αγγλική ένοπλη επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944 με την παράλληλη χρήση των δοσίλογων στον Δεκέμβρη του 1944 και στον εμφύλιο άλλαξε τα δεδομένα. Μια επέμβαση που υπήρξε η πιο ωμή και η πιό ξετσίπωτη πρώτη ιμπεριαλιστική μεταπολεμική επέμβαση.

Μια κάθαρση που την πρόβλεπε το συμμαχικό Μανιφέστο. Αντί λοιπόν να γίνει η πολυπόθητη κάθαρση σε όλους τους μηχανισμού του κράτους, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος, στρατιωτικό και πολιτικό, οχι μόνο διογκώθηκε, αλλά μέσω των «δικών» οπερέτες απαλλάχθηκαν των παρελθόντων ευθυνών. Αναβαφτισμένοι και περιβεβλημένοι με τη «Ελεώ θεού εθνικοφροσύνη» μεταλλάχθηκαν σε πούρους «πατριώτες. Ανέλαβαν και άμεσα πλέον τη διακυβέρνηση της χώρας μέχρι τον Ιούλιο του 1974, ο οποίος και με την προσθήκη αυτής της περιόδου, δυστυχώς και τη φορά αυτή με την εφεύρεση του «στιγμαίου» έμεινε στο απυρόβλητο και άθικτος! Ιστορικά αποδείχθηκε οτι αυτά τα άδεια πουκάμισα, ηταν το αυγό του φιδιού στα σπλάχνα της μεταπολεμικής δημοκρατίας.

Η Αντιστασιακή Γαλλία, κάνοντας πράξη το περιεχόμενο του Μανιφέστου, καταδίκασε σε θάνατο το μεγαλύτερο Στρατάρχη της που ηταν 90 χρονών. Τον καταδίκασε σαν σύμβολο της προδοσίας και του «πνεύματος του Βισύ». Το πνεύμα της συνεργασία. Η καταδίκη του ήρθε σαν κορωνίδα για τις χιλιάδες καταδίκες σε θάνατο και άμεσες εκτελέσεις για δοσιλογισμό. Ολόκληρη η Ευρώπη άρχισε με την αιματηρή κάθαρση να λύσει το δράματος της εθνικής προδοσίας. Με σκοπό να θεμελιώσει πάνω σε δημοκρατικά θεμέλια τη Νέα της ζωή: τη δημοκρατία που αλλιώς δεν θα ηταν νοητή και αποδεκτή δημοκρατία.

Οπως είναι γνωστό ο Μεταξάς, οχι μόνο στη διάρκεια της 4ης Αυγούστου, αλλά σε όλη τη διάρκεια του βίου του, οχι μόνο ονειρεύονταν αλλα και πρακτικά έκανε ό,τι ηταν δυνατόν να καρπίσουν και στην Ελλάδα οι φασιστικές αντιλήψεις. Αντιλήψεις, συνδεδεμένες με το εθνικιστικό πνεύμα που επικρατούσε στον σκληρό πυρήνα της Δεξιάς και τον Κλήρου. Η κατάρρευση του μετώπου έκλεισε με τον σχηματισμό της ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης. Οι Γερμανοί κατακτητές βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας εκτός από ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα που ειχε δομήσει με βαθιές ρίζες η 4η Αυγούστου.

Στηρίγματα πολλά, ισχυρά και πρόθυμα που τους βοήθησαν πολύπλευρα στο έργο τους. Οι πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες του κατακτητή, ηταν η νέα μορφή του προδότη και εγκληματίας, ο ένοπλος συνεργάτης. Λόγω της φύσης του κατακτητή, η Γερμανό-φασιστική κατοχή για τον ελληνικό λαό, ηταν ένας από τους μεγαλύτερους κινδύνους που διέτρεξε ποτέ.

Οι πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες-κυβερνήτες, αυτούς που με διάφορα διατάγματα και ρυθμιστικές παρεμβάσεις, εν αγνοία του λαού. Αυτούς που με διάταγμα ενέταξαν την ελληνική βιομηχανία, και κυρίως τη μεταλλευτική, πολεμική βιομηχανία και τις εμπορικές επιχειρήσεις, στην πολεμική μηχανή του άξονα η μεταπολεμική εξουσία τους περιέβαλε με την αντίστοιχη στοργή που έτυχαν όλοι οι δοσίλογοι, χωρίς ποτέ να λογοδοτήσουν για αυτές τις εγκληματικές πράξεις που διέπραξαν εις βάρος της χώρας και του λαού. Πράξεις για τις οποίες κανένας μέχρι σήμερα, δεν ξέρει ποιο ακριβώς είναι το μέγεθος της οικονομικής ενίσχυσης του πολέμου από τις κατοχικές κυβερνήσεις.

Και από καιρό τώρα, αρκετούς από αυτούς που τους συνελλάμβαναν σαν «εγκληματίες, «απάτριδες» και «προδότες» ακόμα. Που τους προπηλάκιζαν, βασάνιζαν τους έστελναν εξορία στα Νησιά του Αιγαίου και τη Μακρόνησι. Που τους καταδίκαζαν με συνοπτικές διαδικασίες σε βαριές ποινές και κατά προτίμηση σε ισόβια και πολλές φορές εις θάνατο σήμερα είναι μέλη της Ακαδημίας. Οι δημοκρατικές αξίες σφαγιάστηκαν από τους ένοπλους εθνικισμούς, τους δοσίλογους πολιτικούς, στρατό κρατοκρατικούς παραστρατιωτικούς και μη. Από τους αντιδημοκρατικούς ασυγκράτητους εξουσιασμού.

Για μην ξεχνούμε πόσες καταστροφές έχουν προκαλέσει οι φανατικοί των διαιρέσεων, αυτοί που εκμεταλλεύονται τις ανασφάλειες, τις φοβίες που είχαν επιβάλει ώστε η βία να γίνει βίωμα του λαού.

Μετά τη Βάρκιζα ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση κηρύχθηκε εκτός Νόμου! «Χάος είχε ονομάσει το μετά δεκεμβριανό κράτος ο κ Καφαντάρης, πριν γίνει Α! Αντιπρόεδρος» της κυβέρνησης. «Αισχος ειχε χαρακτηρίσει την κατάσταση ο κ Σοφούλης, πριν γίνει Πρωθυπουργός». Και πράγματι η κατάσταση που επικρατούσε δεν ηταν μόνο χάος και αίσχος. Ηταν ένα καλά οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αντίστασης και όσων δεν ενέκριναν αυτό το εγκληματικό σχέδιο.

Οι Αγγλοι σατανικοί και δολοπλόκοι, με μεγάλη αποικιακή πείρα, αλλά και απόλυτα ενήμεροι για τις πραγματικές δυνατότητες της ΕΑΜικής ηγεσίας και του μικρού αναστήματος της ηγεσίας του ΚΚΕ, εκπόνησαν απ το 1943 ακόμα το σχέδιο «ΜΑΝΑ». Ενα σχέδιο, που περιεχόμενό του είχε την «κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» και απ την πρώτη μέρα που πάτησαν το πόδι τους στο ελληνικό έδαφος μεθόδευσαν, και χωρίς καμιά καθυστέρηση βάλανε σε εφαρμογή το σατανικό αυτό σχέδιό αρχίζοντας το δολοφονικό όργιο απ την επόμενη μέρα του ερχομού τους.

Οι μέρες κυλούσαν μαρτυρικές, γεμάτες από αίμα και δάκρυα. Από πόνο, πίκρα και βάσανα. Από στερήσεις, αθλιότητα και φρίκη. Επρεπε να βγει απ τη μέση ο ΕΛΑΣ! Και οΕΛΑΝ. Να

διαλυθεί το καταραμένο ΕΑΜ! Να ξεχαστεί- θαφτεί σαν ένα αναρχικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Να γυρίσει η Ελλάδα στις 27/10/ 1940. Να επανέλθει στην εξουσία η 4η Αυγ/του. Να επαναληφθεί και με την Εθνική Αντίσταση ο ανήκουστος και άδικος διωγμός των ηρώων του 21, όπως στα αισχρά χρόνια της Βαβαροκρατίας. Απ την οποία δυστυχώ από ότι και τότε η τρομοκρατία, που υποχρεώθηκε Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, να πει εκείνο το αμίμητο : «Ολοι οι ήρωες του Εθνικού αγώνα, έγιναν διακονιαραίοι ή έμπαιναν στη φυλακή για να αλωνίζουν οι προδότες οι καταφερτζήδες της αντιβασιλείας του Οθωνα». Και τώρα του αντιβασιλέα Αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού!

Στην προσπάθειά τους να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα ξεχνούν οτι ο χρόνος της Αντίστασης ηταν τόσο συμπυκνωμένος, οι αντίπαλοι τόσοι πολλοί και τόσο ισχυροί και οι συγκρούσεις τόσες πολλές, τρομακτικές και άνισες, που δεν προλάβαινες να σκεφθείς, να σχεδιάσει και να δράσεις ανάλογα. Ολα αυτά έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα και πολλές φορές σε κλάσματα του δευτερολέπτου.

Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαό μας μια τέτοια δοκιμασία. Παλιότερα, οι προηγούμενες γενιές έζησαν τους «διχασμούς», λιγότερο βέβαια αιματηρούς, που όμως οδήγησαν σε μια μεγάλη εθνική καταστροφή. Αλλά και πριν καλά-καλά γεννηθεί το Νεοελληνικό κράτος, στην περίοδο του μεγάλου αγώνα της ανεξαρτησίας, τις πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες του εθνικού ξεσηκωμού, ήρθε να αμαυρώσει η εμφύλια διαμάχη που παρ' ολίγον- αν δεν είχαν μεσολαβήσει διάφορα «ευτυχή συγκυριακά γεγονότα-θα ειχε οδηγήσει τον απελευθερωτικό αγώνα σε αποτυχία». Εχουμε συνεπώς εμείς σήμερα κάθε λόγω να σκύψουμε με προσοχή στην κατοχική περίοδο.

Υστερα απ τη νίκη του Τσιώρτσιλ, την συμπαράταξη και το σφυχταγκάλιασμα όλων των εθνοϊσμών που πολέμησαν με εμπάθεια, μίσος και εκδικητική μανία, με όλα τα μέσα και με πρωτοφανή αγριότητα και απανθρωπιά τους μαχητές και τις μαχήτριες της ΕΑΜικής Αντίστασης. Και οταν τελείωσαν οι μάχες, ήρθε η σειρά όσων δεν έπεσαν από εχθρικό και «συμμαχικό» αγγλοβόλι, να πληρώσουν το κόστος της «αποκοτιάς» ή την «απρονοησία» να πάρουν μέρος στην Αντίσταση. Ωραία έκανε τη μια απρονοησία, γιατί έκανε και τη δεύτερη να μην είναι στο σπίτι την ώρα που πήγαν να τον συλλάβουν... για να λογοδοτήσει για τα όποια «εγκλήματα» διέπραξε.

Επειτα από τις συγκρούσεις 33 ημερών και εν όψη διαπραγματεύσεων στις 6 του Γεμάρη του 1945 δημοσιεύθηκε η Συντακτική Πράξη, που είχε συνταχθεί από την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Μια πράξη που αφορούσε τον δοσιλογισμό στη χώρα, καθόριζε και προσδιόριζε με σαφήνεια οποίος ηταν συνεργάτης και δοσίλογος και πρόβλεπε την σύλληψη και την καταδίκη των κάθε μορφής δοσιλόγων και συνεργατών κατά της χώρας και του λαού. Παρά τις τόσες προβοκάτσιες των Αγγλων, για να μην επεκταθούν οι συγκρούσεις στην υπόλοιπη Ελλάδα, το ΕΑΜ δέχθηκε να αρχίσουν συνομιλίες ειρήνευσης στη Βάρκιζα.

Η συνεργασία και προδοσιά, η όποια προδοσιά, ανεξαρτήτως μεγέθους και περιεχομένου παραμένει αιώνιο στίγμα στη ζωή του λαού. Η ιστορία είναι το σύνολο των μαθημάτων που πρέπει να διδαχθούμε.

Η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Και αντιγράφεται γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας ειναι γραμμένο με Αίμα Ηρώνων Ζωντανών Αναπήρων και προπάντων Νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των Γονιών και των Ορφανών. Γι' αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ενα μέρος της ιστορίας ή ακόμα ενα ιστορικό γεγονός με σεβασμό πρέπει να επικεντρωθεί πάνω στο πρωτότυπο σε αυτούς. που μετατρέπουν το αίμα των λαών σε χρυσάφι. Και για να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους : Πολλών το **ΕΙΧΕΝ** δεν ηταν αντίσοιχο με το **ΕΧΕΙΝ,** μετά τον Αλβανικό πόλεμο, την κατοχή, τον εμφύλιο και την πτώση της χούντας.

Το μόνο δικαίωμα που έχει σαν συγγραφέας των οποιοδήποτε ιστορικών κειμένων, αλλα ταυτόχρονα και υποχρέωση είναι να αλλάξει το χρώμα της μελάνης, μήπως κατά λάθος προσβάλλει το πρωτότυπο. Και οταν το λάθος αυτό είναι ηθελημένο όπως έγινε με την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση 1941-44, τότε είναι εκτός από πρόστυχο είναι και εκ προθέσεως έγκλημα. Και

οχι μόνο έγκλημα, αλλα Εθνικό Εγκλημα. Και όταν το λάθος γίνεται για να βγάλει λεφτά ο συγγραφέας ή να εξυπηρετήσει διάφορους ιδιοτελείς ή ταξικούς, τοπικούς και ατομικούς σκοπούς, δε διαφέρει κατά τίποτα από τους ιμπεριαλιστές

Η ιστορία δε γράφεται για να γράφεται. Δε γράφεται για εξυπηρετήσει ιδιοτελείς, κοινωνικούς, ταξικούς και τοπικούς ακόμα σκοπούς. Γράφεται για να υπάρχει εμπειρία στις επόμενες γενιές και λαών. Η ιστορία της ανθρωπότητας μέχρι σήμερα απέδειξε οτι έχει τις παραξενιές της, αλλα και τα κλωθογυρίσματα, τα οποία κλωθογυρίσματα οι συγγραφείς, οι λαοί και οι ηγέτες των αγώνων πρέπει να προσέχουν και ανάλογα τα εκτιμούν και τα σέβονται.

Τα κινήματα που μένουν βαθιά χαραγμένα στην μνήμη των λαών είναι: τα εθνικό-Απελευθερωτικά και τα κοινωνικά. Ξεφυλλίζοντας κανείς την ιστορία, θα βρει διώκτες ενός κινήματος να γίνουνται υπερασπιστές του και με αυτήν ακόμα τη ζωής τους. Κλασικό παράδειγμα ο Απόστολος Παύλος. Και υπερασπιστές του να γίνουν διώκτες. Ο Στρατηγός Γρηγοριάδης Νεόκοσμος, ηταν ένας απ τους επικεφαλής της Ουκρανικής εκστρατείας. Και όμως το 1945 πήγε και κατέθεσε γεμάτος συγκίνηση στεφάνι στο Μαυσολείο-μνημείο του Λένιν. Το ίδιο και πολλοί Ηρακλείς του Στέμματος για λόγους ιστορικούς ή συγκυρίας μετατράπηκαν σε απηνείς διώκτες του Στέμματος. Υπάρχουν εκατοντάδες αν οχι χιλιάδες τέτοια παραδείγματα.

Ο Τσιώρτσιλ, ηταν αυτός που έλεγε οτι «Η δόξα της Ελλάδας κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας, λάμπει με ένα φέγγος ακόμα ζωηρότερο από εκείνο της αρχαιότητας...» και ο Πρόεδρος Ρούσβελτ δεν ηταν αυτός που έλεγε: «Περισσότερο ίσως άξιος θαυμασμού...είναι η σημερινή (εννοούσε την Αντίσταση) στάση του ελληνικού λαού που συνεχίζει τον αγώνα...Η στάσης αυτή αποτελεί παράδειγμα δι' όλα τα έθνη».

Και λίγο αργότερα ηταν ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ που έλεγε οτι «Ειναι εξαιρετικά σημαντικό, να χτυπήσουμε απροειδοποίητα, χωρίς να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση». Και ολοκληρώνοντας την εντολή «αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ». Και εμπιστευτική στο στρατηγό Σκόμπυ και τους εδώ λακέδες του η «ελληνική κυβέρνηση δεν ξέρει τίποτε για το σχέδιο και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να μάθει τίποτε γι αυτό».(Αλήθεια ποιος έπαιρνε τις αποφάσεις;

Ποιος κυβερνούσε); Και το Νοέμβρη του 1943 έγραφε στον Ηντεν: «Θα πρέπει το χτύπημα για να είναι αποφασιστικό να καταφερθεί κατά του ΕΛΑΣ, στην ακατάλληλη στιγμή». Και στις 4 του Δεκέμβρη η μέρα που θα άρχιζε βασικότερη φάση εφαρμογής του σχεδίου πίεζε τον στρατηγό Ουϊλσον να «επισπεύσει τις συγκρούσει» με την ταυτόχρονη εντολή «πρώτος στόχο σας, με απόλυτη προτεραιότητα είναι η νίκη στην Αθήνα».Και όταν ο σκοπός της σύγκρουσης επιτεύχθηκε και οι μάχες άρχισαν με νέα εντολή διατάζει:«Οχι ειρήνη χωρίς νίκη».

Δεν ήθελε διαπραγμάτευση. Πολύ περισσότερο δεν ήθελε συμφιλίωση, ήθελει εκδίκηση-κονιορτοποίησει. Δεν ήθελε ούτε και αφομοίωση, ήθελε εξόντωση. Και δεν αρκέστηκε μόνο σε αυτές τις προκαταρτικές εντολές για τον τρόπο δράσης. Οταν έκρινε πως ηταν η κατάλληλη στιγμή, δεν δίστασε να δώσει και τη δολοφονική εντολή :«Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα».

Οσους λοιπόν, δεν μπόρεσαν από διεθνή αλληλεγγύη να βγάλουν απ τη μέση οι Γερμανοί, με τις κρεμάλες, τις εκτελέσεις, τους ομήρους κλπ και τα εθνοπροδοτικά τάγματα ασφαλείας, οι ποικιλόνημες και πολύμορφες ορδές των Τσιούσων, Αγάδων κλπ την επόμενη της απελευθέρωσης ο Κ.Ρέντης σαν Υπουργός Εσωτερικών μπήκε επι το έργο. Συνέλλαβε 80,000 και πλέον χιλιάδες και τους έστειλε στην Αλτάμπα της Αφρικής αυτούς που έκρινε σκόπιμο οτι έπρεπε να βγουν απ τη μέση. Ομως Ελλάδα δεν ηταν μόνο η Αθήνα. Και ο μεγάλος όγκος των ΕΛΑΣιτών μετά την κατάθεση των τιμημένων όπλων ηταν στην ύπαιθρο.

Μέχρις ότου υπογραφεί η συμφωνία της βάρκιζας, η Δεξιά έκρυβε ύπουλα τις πραγματικές προθέσεις. Με μια πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και για αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια συμφωνία, που ΡΗΤΑ υπόσχονταν στον ελληνικό λαό: «Κατοχύρωση των Δημοκρατικών Ελευθεριών, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενος πραγματικού εθνικού Δημοκρατικού Στρατού, χωρίς ΙΔΕΑ, ΣΕΑ και

Συνδέσμους, καθώς και την κάθαρση του δοσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό και την ελληνική κοινωνία.

Από την επόμενη όμως της υπογραφής, άρχισε η συστηματική, απρόκλητη, απροκάλυπτη και κυνική παραβίαση της συμφωνίας: Χιλιάδες αθώοι πολίτες άντρες, γυναίκες και παιδιά βρέθηκαν στα κρατητήρια. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι, απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τόλμησαν να πάνε στη δουλειά απ το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων που βοηθούμενες απ τα όργανα του κράτους οργίαζαν ανεξέλεγκτοι.

Αντί για κάθαρση του δοσιλογισμού άρχισε η εντατική και εξονυχιστική εκκαθάριση στο στρατό, τα Σώματα Ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό πετώντας στο δρόμο χιλιάδες εργαζόμενους στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα. Στις πόλεις και την ύπαιθρο επικρατούσε ατμόσφαιρα τρόμου. Ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να υποδείξει έναν ατομικό του εχθρό «οτι είναι κομμουνιστής» και αμέσως έτρεχαν οι διάφοροι χίτες, εδεσίτες, βενίτες και κάθε είδους φασιστικοειδή συνοδευόμενα και από «όργανα της Τάξης» να βοηθήσουν στη σύλληψη, τον ξυλοδαρμό, το κούρεμα των κοριτσίων και τον βιασμό ακόμα.

Κύριος στόχος ο εμφύλιος πόλεμος, γιατί μόνο με τον εμφύλιο πόλεμο μπορείς να εξοντώσεις ενα λαό ολόκληρο. Ενα λαό που οχι μόνο πίστεψε, αλλα και αγωνίστηκε με νύχια και με δόντια κάτω απ την τριπλή κατοχή, τις ποιο αντίξοες και απάνθρωπες συνθήκες με τη βεβαιότητα οτι θα δει επιτέλους τη πατρίδα του οχι απλώς απελευθερωμένη αλλα και Ελεύθερη απ τις παλιές υποθήκες στους ξένους και τις κάθε είδους παρεμβάσεις και επεμβάσεις. Αντί για αυτό έβλεπε στο άμεσο ορίζοντα να κοιοφορείται ο προσχεδιασμένος εμφύλιος πόλεμος. Βασικά εργαλεία και πρόγραμμα για να φτάσουμε στο εμφύλιο: Η ασύδοτη, ανεξέλεγκτη, ατιμώρητη και επιβραβευμένη ΛΕΥΚΗ τρομοκρατία.

Με τον τρόπο αυτό η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία. Η ιδεολογία της αναζήτησης του εσωτερικού εχθρού: «του απάτρη, του προδότη, του Βούλγαρου, το μίασμα, των εχθρών Ελληνων που καραδοκούν να καταστρέψουν την Ελλάδα». Η αναγωγή της τρομοκρατίας σε ιδεολογία, σε συνδυασμό με τη διαβεβαίωση οτι η συμμετοχή και η δράση στο «πατριωτικό και θεάρεστο έργο» της τρομοκρατίας, το έγκλημα και τις καταστροφές, θα αναγνωριστεί οχι μόνο σαν πράξη «εθνική» και θα έχει, την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση, αλλά και θα παραγραφούν τα όποια εγκλήματα έχουν διαπραχθεί στη διάρκεια της κατοχής. Εγκλήματα για τα οποία θα έπρεπε να λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη. Καθώς και η διαβεβαίωση οτι οι πράξεις αυτές θα τους αποφέρουν και προσωπικό πλουτισμό ειδικά στους επικεφαλής των συμμοριτών άνοιξε διάπλατα το δρόμο σε αυτό το συνοθύλευμα ακροδεξιών και εραστών της εξουσίας να μετατρέψουν το έγκλημα σε ένα επικερδές επάγγελμα.

Σε αυτούς λοιπόν, τους σκληρούς στην όψη, άνδρους στην καρδιά, τα αισθήματα και απάνθρωποι στην πράξη. Σε αυτού τους εργολάβους του μίσους και της εκδίκησης, στο όνομα του «πατριωτισμού» και του «εθνους». Σε αυτά τα άδεια πουκάμισα όλων των Ισμών παρέδωσαν τον αγωνιζόμενο λαό και τους επέτρεψαν ανεξέλεγκτα, να αναπτύξουν και ένα χωρίς προηγούμενο ανταγωνισμό ανάμεσά τους οχι μόνο να δολοφωνήσουν τη Νεογέννητη μετά απελευθερωτική Δημοκρατία, αλλα έκαναν και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου προκειμένου να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να απαλλαγεί απ τα 4ο Αυγουστιανά κατάλοιπα και να ζήσει ύστερα από ένα πολύχρονο και αξιοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και ειρήνη αυτός, που έδινε εκείνες τις φονικές εντολές: «Ενεργήστε σα να βρίσκεσθε σε κατεχόμενη χώρα» ; Η δεν ήταν μετά την αποχώρηση ο Αμερικανός ο Πρόεδρος Τρούμαν, που υλοποίησε αυτές τις φονικές εντολές στον εμφύλιο;

Ο εκλειπών Παναγιώτης Κανελόπουλος, που υπήρξε αρχηγός της Αντιστασιακής οργάνωσης ΠΕΑΝ, της οργάνωσης που ανατίναξε τα γραφεία της ΕΣΟΠ στην οδό 3η Σεπτεμβρίου, οπου και η προτομή του αγωνιστή Πιέρου, πολλές φορές Υπουργός, Αρχηγός κόμματος και πρωθυπουργός, ηταν και αυτός ένας από τους ιδρυτές της Μακρονήσου, αυτός που σαν Υπουργός της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας το 1944, εξαίρωντας την αυτοθυσία των ηρώνων του ΕΛΑΣ, ειπε εκείνο: «κλίνομε το γόνυ προς τους νοπούς τάφους. Οι άντρες του ΕΛΑΣ έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της πίστης προς το καθήκον. Αντιμετώπισαν

νικηφόρα και συνέτριψαν τα στίφη και τις μηχανοκίνητες δυνάμεις των Ούνων». Και : «Εκτελούμε καθήκον ευγνωμοσύνης για Σας θυσιασθέντα παιδιά του λαού». Και λίγο μετά καλοσορίζοντας τον Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλίτ, είπε εκείνο το κατάπτυστο και αμίμητο, στρατηγέ «Ιδού ο στρατός Σας». Το στρατό που Ο Βάν Φλίτ εξόπλισε και καθοδήγησε στον εμφύλιο πόλεμο και την πολεμική ήττα του ΔΣΕ.

Εναν εμφύλιο πόλεμο ενταγμένο στο γενικότερο ιδεολογικό, πολιτικό και γαιωστρατηγικό σχεδιασμό του καπιταλιστικού συστήματος. Ενα εμφύλιο που σκοπό και συγκεκριμένο στόχο είχε να εξοντώσει οχι μόνο τους συντελεστές, αλλα και να ενταφιάσει και το τελευταίο ίχνος γραπτού λόγου, να πνίξει στο λαρύγγι του λαού τον προφορικό λόγω του. Τον λόγω που με οποιοδήποτε τρόπο, που έστω και κάτ' ελάχιστο, έστω και έμμεσα και υπονοούμενα έκανε αναφορά σε αυτό το ανεπάντεχο, πρωτότυπο και ανεπανάληπτο ελληνικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο.(ΕΑΜ)

Εναν εμφύλιο που τους εδραίωσε στον χώρο των Βαλκανίων και τη Νοτιοανατολική Ευρώπη, τους εξασφάλισε ενα ορμητήριο που τους βοήθησε στη απαρχή διάλυσης της Γιουγκοσλιβίας και αργότερα

Και όμως ηταν αυτός ο ίδιος, που στη δικτατορία της Χούντας των συνταγματαρχών τον Απρίλη του 1967, στάθηκε ενας από τους ποιο δεινούς υπερασπιστές της Αντίστασης. Μπορούσε και αυτός να φύγει στο εξωτερικό. Είχε όλες τις δυνατότητες. Δεν το έκανε. Στάθηκε εδώ βράχος υπερασπιστής της Αντίστασης. Επισκέφθηκε το Πολυτεχνείο τις μέρες των φοβερών γεγονότων και πήγαινε πάντα ακλόνητος υπερασπιστής μάρτυρας υπερασπίσεως στους αγωνιστές της Αντίστασης στα δικαστήρια που δικάζονταν οι αγωνιστές. Δέχθηκε να μιλήσει σε κοινή συγκέντρωση της Εθνικής Αντίστασης και προσπάθησαν δυστυχώς να τον εμποδίσουν να μη μιλήσει σε εκδήλωση για την Αντίσταση, άνθρωποι που θέλουν να λέγονται αριστεροί και κομμουνιστές ακόμα.

Η ιστορία γράφεται οπως ειναι, οπως εξελίσσεται. Δεν διαστρεβλώνεται γιατί οταν διαστρεβλωθεί δεν αποδίδει τη εμπειρία στους λαούς. Απεναντίας κάνει μεγάλο κακό στις επόμενες γενιές. Η διαστρέβλωση ξεφεύγει τελείως στο θέμα της ηθικής και της αλήθειας που ειναι πάντα οι στυλοβάτες της ιστορίας.

Το 1943 το ΕΑΜ είχε γίνει το αναμφισβήτητο σύμβολο και οδηγός του εθνικού αγώνα. Ηταν ο συνδετικός κρίκος της εθνικής ζωής. Στις πόλεις: Μια μυστική «παράνομη», αλλα πανίσχυρη, αληθινή κυβέρνηση του λαού, ενός λαού που δεν έσκυψε το κεφάλι. Και στη Ηπειρο η πνοή της ελευθερίας μεγάλωνε το έδαφος της Ελεύθερης Ελλάδας. Η εθνική δράση και ο αγώνας για την επιβίωση, όλα είχαν έναν καθοδηγητή : το ΕΑΜ. Γύρω απ το ΕΑΜ προσπαθούσαν να φυτοζωήσουν και σάπιζαν μέσα στη φλυαρία ολιγάνθρωπες παρέες που το μίσος για το λαό και η αγάπη του χρήματος τις σχημάτιζε. Οι ομάδες αυτές προσπαθούσαν να αποσπάσουν λίγο έδαφος απ το σύνολο που είχε κατακτήσει το ΕΑΜ. Ο ΕΔΕΣ στην Ηπειρο ο ΕΔΕΣ μέχρις οτου δεν είχε υποπέσει και στη δεύτερη, στη σαγήνη της συνεργασία με τους ίδιους τους κατακτητές. Βέβαια, κατόπιν εντολής του...Η συνεργασία όμως δεν παύει να είναι συνεργασία η πρώτη και προδωσιά η δεύτερη. Η ΕΚΚΑ του Δημήτρη Ψαρού.

Βέβαια, τα επιχειρήματα που επικαλέστηκαν είναι πολλά. Θα αρκεστώ μόνο σε δύο. Στο Μάρκο Βαφειάδη και τη δολοφονία του συνταγματάρχη Ψαρού. Πράγματι ο Μάρκος Βαφειάδης ηταν Πρωθυπουργός της κομμουνιστικής κυβέρνησης στον εμφύλιο και αρχηγός του επαναστατικού στρατού. Τελικά όμως παρά την τέτοια διαδρομή καταστάλαξε στο ΠΑΣΟΚ και από τα έδρανα της Βουλής καλούσε...

Οσο για τη δολοφονία του Ψαρού και τους «τρακόσιους»; Αλήθεια ήταν; Και πόση ΕΛΑΣίτικη δύναμη έπρεπε να είναι για να «δολοφονήσει» 300 άτομα; Και μια απορία: Για να σκοτωθούν 300 αγωνιστές, που και αυτοί βγήκαν στο βουνό να πολεμήσουν τους κατακτητές γεγονός που σημαίνει ότι είχαν όπλα με τα οποία θα πολεμήσουν στους κατακτητές γιατί δεν αντιστάθηκαν; Επικαλέστηκαν αλλα και το χρησιμοποίησαν ευρύτατα οτι εκείνο που δεν έλαβαν υπόψη τους είναι το γεγονός, οτι η δολοφονία αυτή μπορεί να έγινε εκ των ενόνδων.

Και λέω εκ των ενόνδων γιατί ήταν των αδυνάτων αδύνατα να δολοφονηθούν 300 και μάλιστα άνθρωποι που βγήκαν να πολεμήσουν τους κατακτητές, Μόνο σε μια σύσκεψη των ιδίων (κομματικοί η στρατιωτική συνάντηση μπορούσε να ΓΙΝΕΙ). Ήταν και παραμένει μια χονδροκομένη ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ, που σκοπό είχε να εξυπηρετήσει συγκεκριμένους σκοπούς, όπως η υποδοχή, η συμπεριφορά και ο τρόπος που διεξαχθεί κάτω από τη σκιά Ψαρρού ήταν όχι μόνο εταιροβαρής σε μια στιγμή που έπρεπε να υπάρχει ενότητα και η συνοχή να είναι αραγής συμφωνία του Λιβάνου.

Και πριν κλείσω σαν σκεπτόμενος άθρωπος αναρωτιέμαι , αν υπάρχει κάποιος Ελληνας που πιστεύει ότι ο αποικιοκράτης Τσώρτσιλ, Ο Τσώρτσιλ που έδωσε εκείνες τις δολοφονικές εντολές«Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα», Εντολες που σκοπό είχαν να σκοτώσουν έναν λαό ολόκληρο θα δίσταζε να δολοφονήσει, τους αγωνιστές της ΕΚΚΑ, προκειμένου να υποτιμήσει την προσφορά της Αντίστασης και να χαρακτηρίσει εγκληματίες αυτούς που ήδη είχε κατ'επανάληψη Γκάγστερ; Η μήπως δεν θα εύρισκαν ανθρώπους να παίξουν αυτόν το επέχνυνταο ρόλο με πρώτο τον Πρωθυπουργό Γ Παπανδρέου:

Η Αγγλόφωνη κυβέρνηση του Καϊρου αντί να για καλοσόρισμα της αντιπροσωπείας της Κυβέρνησης του Βουνού, τα πρώτα λόγια που τους είπαν προκειμένου να τους μειώσουν τη συμβολή του λαού στον αντιφασιστικό αγώνα και την απελευθέρωση της Ελλάδα, οτι σκοτώσατε τον Ψαρό! Το θέμα θάνατος του Ψαρού δεν έχει κλείσει ακόμα οριστικά. Πολλά όμως, είναι τα δεδομένα που συνηγορούν...

Και το γεγονός ότι ένα τέτοιο ομαδικό έγκλημα, που θα εξέθετε ανεπανόρθωτα την «δολοφόνο Αντίσταση» στην οποία το καταλόγισαν στην ποιο κρίσιμη στιγμή για τη χώρα, δεν το ερεύνησαν στην καλύτερη περίπτωση δείχνει: όχι μόνο για ποιο λόρω έγινε και από ποιους έγινε;

Αυτούς που με τις γνωστές προφάσεις εν αμαρτίες, οχι μόνο αποδέχθηκαν οτι ηταν το ίδιο «ηθική και ελληνοπρεπή στάση η συνεργασία με τους κατακτητές» με αυτή της Αντίστασης. Αυτούς που ενώ ισχυρίζονται οτι δεν κάνουν προπαγάνδα, που δεν αναμοχλεύουν το παρελθόν, που δεν απόβλεπαν σε κάποιο συγκεκριμένο στόχο ή προσωπικό όφελος και όταν ακόμα διαπραγματεύονταν ένα τέτοια εθνικό θέμα χωρίς στο μεταξύ να αξιολογήσουν την σημασία, το μέγεθος και το εθνικό του περιεχόμενο.

Αυτούς που έγραφαν ή έλεγαν στεντόρεια τη φωνή « Με πείσμα και με πάθος. Με στήθος και με γόνα, για να αποτρέψουμε ενδεχόμενη αποδοχή της ΕΑΜικής Αντίστασης σαν

***ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΦΑΛΑΙΟ**.*

Απ τα «κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά» και απ τα μάρμαρα των αιώνων τα λευκά, ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη Γη των προγόνων μας.

Και η αλήθεια είναι γεγονότα. Και τα γεγονότα οχι μόνο Αλήθεια, αλλα και η μόνη και αναμφισβήτητη Αλήθεια. Και τα γεγονότα μόνο ήταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του ιστορικού γίγνεσθαι. Γι' αυτό και κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση από οποιαδήποτε πλευρά και αν γίνει για να εξυπηρετηθούν κατοπινές σκοπιμότητες είναι πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των συγκεκριμένων κάθε φορά γεγονότων. Και τα γεγονότα είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε οχι έτσι πως καταγράφτηκαν έγιναν και οχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει. Και όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν την αλήθεια από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα τέσσερα μαύρα και τραγικά για το λαό και τη χώρα κατοχικά χρόνια.

Για το οτι η κυβέρνηση του Καϊρου ηταν ένα υποκατάστατο του Forein Offis ποτέ και απ κανέναν δεν αμφισβητήθηκε. Ο Αγγλος πρεσβευτή Λήπερ ηταν αυτός που έκανε το γενικό κουμάντο χωρίς κάν να ενημερώνει για τις πράξεις που αφορούσαν άμεσα ή και έμμεσα την Ελλάδα. Ηταν ενας κυνικός ύπατος αρμοστής, που ούτε τον ίδιο τον Τσουδερό δεν ενημέρωνε για τα συμβαίνοντα στην Ελλάδα.

Ηταν τόσο απαράδεκτη και προκλητική η συμπεριφορά του για τα ελληνικά πράγματα και πλήρης άγνοια που ανάγκασε τον Πρωθυπουργό Τσουδερό στις 3/10/43 απευθυνόμενος προς τον κ Λύπερ λέγοντας του : «Γνωρίζετε οτι από διετίας εκρατήθημεν παρά των αρμοδίων Βρετανικών υπηρεσιών μακράν πάσης επαφής με την Ελλάδα και οι εκεί ενεργειές σας, είτε πολιτικής φύσεως, είτε επαναστατικής φύσεως, ήσαν και παραμένουν εις ημάς άγνωσται»:

Μια ανάγλυφη εικόνα για τον τρόπο που απονέμονταν η μετά απελευθερωτική δικαιοσύνη μας τη δίνει ο ίδιος ο κ Δελαπότρας. Ο προκάτοχος του εισαγγελέας στο Γύθειο προφυλάκιζε τον κάθε «κατηγορούμενο» μετά την απολογία του, και σε αντίθεση ακόμα με τον τακτικό ανακριτή, τον πρωτοδίκη κ Αργύρη βλάχο, που, όταν διαπίστωνε οτι δεν υπάρχουν ενοχοποιητικά στοιχεία, πρότεινε την απόλυσή του. Αυτό όμως ηταν ανεπίτρεπτο για το «επίσημο» παρακράτος γι' αυτό και φρόντισε να δώσει ένα καλό μάθημα σε αυτόν τον τίμιο δικαστή.

Ο κ Δελαπόρτας στο βιβλίο του γράφει :

«...τα επίχειρα της δικαστικής του ακεραιότητας και της προσήλωσής στο καθήκον του, τα πλήρωσε παρά λίγο και με τη ζωή του. Μια Κυριακή βραδάκι, Σεπτέμβρης του 1945, κάτω απ την εισαγγελία, εκεί που καθόταν σε ένα κατάμεστο απο κόσμο παραλιακό κεντράκι, άρπαξε τον ανακριτή ένα στίφος παρακρατικών, ανάμεσά τους και ένας ανθυπασπιστής. Τον χτύπησαν άγρια με μπαστούνια, ρόπαλα και σιδερένιες λαβές πιστολιών. Γλύτωσε πέφτοντας στη θάλασσα. Ο εισαγγελέας την ώρα που γινόταν η επίθεση παρακολουθούσε τη σκηνή με ενα σαρδώνιο χαμόγελο. Δεν έγινε έρευνα για την ανακάλυψη των ενόχων. Εμειναν όλοι αδρανείς, καθώς και οι συνάδερφοί του. Εγώ πήγα στο Γύθειο δώδεκα μέρες μετά την επίθεση...(σελ 112,113)...»

Πώς και με ποιόν τρόπο τον προστάτευσε το επίσημο κράτος αυτόν τον ξεχωριστό και έντιμο δικαστή ; Αυτόν το σπάνιο για την εποχή εκείνη Ανθρωπο; Η προϊσταμένη του αρχή τον μετέθεσε πρώτα στην Αμφισα και μετά στα Χανιά. Και σε συνέχεια ο κ Δελαπόρτας γράφει: «...εκεί που υπηρετούσε-στα Χανιά- τον έθεσαν σε διαθεσιμότητα και σε λίγο καιρό τον απώλησαν απ την υπηρεσία με το ψήφισμα και με μοναδική αιτιολογία τον τραυματισμό του στο Γύθειο...»(σελ 114)

Το ίδιο και χειρότερα συνέβει και με τον εισαγγελέα Τούμπα, που τον διαπόμπευσαν φρικτά στους δρόμους, για να αποδειχθεί στο τέλος οτι το μόνο έγκλημα που διέπραξε, ηταν που αγωνίστηκε απ τη θέση του κατά των κατακτητών.

Γράφοντας τα ποιο πάνω δεν ξεχνώ οτι και αυτοί ηταν άνθρωποι, όπως όλοι μας, με θετικά αλλά και αρνητικά. Ανάμεσά τους υπήρξαν και διαμάντια που τιμήσανε επάξια το λειτούργημά τους. Μια ξεχωριστή θέση ανάμεσά τους κατέχει ο δικαστικός Δελαπόρτας, ο οποίος οχι μόνο δεν υποτάχθηκε, αλλά και αναζητούσε την ελάχιστη ρωγμή που τους είχε ξεφύγει να την εφαρμόσει υπέρ του κατηγορουμένου πρώτα και του καταδικασμένου μετά.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση εφαρμογής απ τον ίδιο του Νόμου των δύο τρίτων. Ο κ Δελαπόρτας, τον νόμο αυτό τον εφάρμοζε αδιάκριτα αν ηταν ποινηκός ή πολιτικός ο κρατούμενος. Στις φυλακές το όνομα του κ Δελαπόρτα ηταν πασίγνωστο. Το μεγάλο πρόβλημα για αυτούς που είχαν συμπληρώσει τα δυο τρίτα της ποινής ηταν, να βρουν τρόπο-μέσα να πετύχουν μια μεταγωγή στη φυλακή που ηταν εισαγγελέας η κ Δαλαπόρτας. Αν κατόρθωναν οι δικοί του τη μεταγωγή η αποφυλάκιση μπορεί να αργούσε λίγο ηταν όμως αναμενόμενη.

Παρ' όλο που η ανεξάρτητη μετά δεκεμβριανή δικαιοσύνη, διαπιστώνοντας αυτά τραγελαφικά πράγματα έστειλε μήνυμα προς όλους στους δικαστικούς λειτουργούς με κύριους αποδέκτες, ασφαλώς, τους δικαστές εκείνους που το ήθος τους, η επιστημονική τους κατάρτησει, και η ακεραιότητα του χαρακτήρα τους τους επέβαλε να μένουν, σαν τους Δελαπόρτα, Βλάχο και αυτόν που δεν θέλησε να κατονομάσει ο κ Δελαπόρτας. Συνιστούσε να μείνουν πιστοί στο καθήκον τους.

Η μετά απελευθερωτική ιεραρχία της δικαιοσύνης, εκτός ελάχιστων φωτεινών εξαιρέσεων, οχι μόνο δεν τόλμησε να σηκώσει το ανάστημα της για να αποτραπεί αυτό το μεταπολεμικό έγκλημα, αλλά ξέχασαν και την βασική αρχή που θα απάλυνε-περιόριζε λίγο την έκταση και την

τραχύτητα του εγκλήματος. Την αρχή του: «ουδέν έγκλημα, ουδεμία ποινή άνευ Νόμου», αρχή που επιτρέπει στο δικαστή να επιβάλλει και όταν ακόμα υπάρχουν αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία την επιεικέστερη για τον κατηγορούμενο ερμηνεία-ποινή, αρχή που κατισχύει κάθε διάταξης με την οποία τυχόν συγκρούεται.

Κάθε εξουσία ενέχει τον πειρασμό της επέκτασής της. Οταν υποκύπτουν σε αυτόν τον πειρασμό, οι φορείς της επικαλούνται-δικαιολογούνται ο,τι έγινε, έγινε με «δημοκρατικές διαδικασίες και αξιοκρατικά» κριτήρια. Τί γίνεται όμως όταν μπαίνουν σε αυτόν τον πειρασμό οι δικαστές απ τους οποίους ο λαός περιμένει ποιο σθεναρή αντίσταση σε τέτοιους πειρασμούς ; Αντί να κωφεύσουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης στην προτροπή και την πίεση έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πιλίκιο και άστρα και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι.

Μπορεί την εποχή εκείνη να φαίνονταν τεράστιοι, ακαταμάχητοι και παντοδύναμοι στην αναμέτρηση με τους άοπλους πλέον αγωνιστές. Κατά βάθος όμως και ειδικά στη συνείδηση του λαού ηταν ανύπαρκτοι! Και ηταν για το λαό ανύπαρκτοι, γιατί δεν ακουμπούσαν σε κανένα Νόμο, σε καμιά παράδοση, δεν εξέφραζαν καμιά ιδεολογία, δεν διεκδικούσαν κάποια θέση στην ιστορία. Απλώς με την συμπεριφορά τους κοίταζαν στα μάτια τους αφέντες και τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας. Ηταν απλά «εικόνες» και «ομιλούσες κεφαλές» (talking heads) για τις ανάγκες των αφεντικών. Ολοι τους με έντονο ύφος και «ήθος» είχαν γραμμισμένη στο πέτο τους την υπαλληλική ιδιότητα. Με πολλούς δικαστές συνέβει και μετά απελευθερωτικά οτι συνέβει και με τις δίκες των αγωνιστών του 21, με αποκορύφωμα την καταδίκη υπό την εποπτεία και αυτού του υπουργού της δικαιοσύνης την εις θάνατο καταδίκη του Κολοκοτρώνη και του Πλαπούτα!

Μεταφορείς και εκτελεστές ειδικών ταξικών συμφερόντων και ξένων προς το λαό και τη χώρα απαιτήσεων. Επηρμένοι, ακατάδεκτοι, αλαζόνες, υπήρχαν γιατί η αόρατη λίγκα που είχε αναλάβει (ελέω 4ης Αυγ/στου προπολεμικά, Φύρερ στην κατοχής και Τσιώρτσιλ μετά απελευθερωτικά), τις τύχες του τόπου (τις τύχες μας) τους χρησιμοποιεί σαν προμετωπίδα για να καλύψει τα διαπραχθέντα και μελλοντα να διαπράξει εγκλήματα. Χατζηαβάτες των ταξικών και ξένων συμφερόντων. Ο ίδιος ο κυρίαρχος μηχανισμός τους χρησιμοποίησε ανενδοίαστα μέχρις ότου τους εξάντλησε εντελώς. Ωσπού τους κατάντησε από ανθρώπινες υπάρξειςς με ονόματα και οντότητα σε μαριονέτες «Θολές εικόνες» που είιχαν υποδυθεί τους ταγούς και τανιζόμενοι προσπαθούσαν να προσθέσουν μέγεθος στην ύπαρξή τους.

Στο αίτημα των καιρών για εθνική ανεξαρτησία, απάντησαν με την αποδοχή της προπολεμικής κατάσταση πραγμάτων και την εκ νέου υποδούλωση στους ξένους. Στο αίτημα για ηθικοποίηση της ζωής και της πολιτικής, απάντησαν εγκληματικά με πολιτικοποίηση της ηθικής και συνέβαλαν στην διατήρηση του κίβδηλου, του κάλπικού και του αγοραίου που πολιορκούσε τη ζωή των Ελλήνων. Κατάντησαν τη χώρα κρανίου τόπου. Ενας ολόκληρος στρατός από ανύπαρκτους και ανυποψίαστοι ως προς το αληθινό μέγεθος του χρόνου, την πραγματική έκταση του ιστορικού ιστού και την αμείλικτη δύναμη της ιστορικής κρίσης.

Αλήθεια μπορεί κάποιος να φανταστεί, τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ περισσότερο του εμφυλίου πολέμου, μια αίθουσα δικαστηρίου με πέντε Βαμβακάδες στρατοδίκες, με απαστράπτουσες χρυσές επωμίδες και ένα δεκά ωκτάχρονο (18) παιδί, να δικάζεται και μια Μάνα να περιμένει την απόφαση ;

Η μετά απελευθερωτική δικαστική ιεραρχία, παρερμηνεύοντας την εξουσία της, και ειδικά αντιστρέφοντας το Μανιφέστο του συμμαχικού στρατηγείο, που με σαφήνεια καθορίζει, για το ποιος είναι δοσίλογος και ποια δεδομένες πράξεις συνιστούν και χαρακτηρίζουν κάποιον δοσίλιγο, μα και τις αντίστοιχες ποινές αντί για τους δοσίλογους στη θέση των δοσιλόγων έβαλαν τους Αντιστασιακούς του ΕΑΜ,ΕΛΑΣ, ΕΛΑΝ και ΕΠΟΝ.

Οταν η μετά απελευθερωτική δικαιοσύνη θεώρησε οτι έχει την εξουσία να τιμωρεί. Τιμωρούσε. Τιμωρούσε αδιάκριτα και χωρίς λόγω, αρκεί να συμμετείχε έστω και νοηρά κάποιος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ή αν κάποιου «εθνικόφρονα» δεν του άρεσε η φάτσα κάποιου, η του γούσταρε γυναίκα ή η κόρη του ΕΑΜίτη. Και τιμωρούσε! Τιμωρούσε παθιασμένα! Και κατά προτίμηση σε βαρείες ποινές και κυρίως σε θάνατο, αρκεί η Ασφάλεια να είχε «δέσει κάπως

καλά» τις κατασκευασμένες κατηγορίες. Και οι ασφάλειες είχαν και το χρόνο και τα μέσα να κάνουν καλά αυτό που τους αναλογούσε...Επειτα οι ασφάλειες είχαν και παράθυρα και ταράτσες...

Σήμερα και η Στρατιωτική για να μη πολτοποιηθεί και αυτή, όπως έγινε με αυτή του 1912, αυτή της κατοχής του στρατηγού Καθενιώτη την μεταπολεμική του στρατηγού Αλεξανδράκη, μα και αστική κατοχική ιστοριογραφία και κυρίως η ταξική, τοπική και προσωπική κατοχική ιστοριογραφία για να μη πολτοποιηθούν δεν μπορεί να αποφύγει, όσο και αν θα το ήθελε την αντικειμενική πραγματικότητα. Τα επίσημα αρχεία δεν είναι βέβαια η πανάκεια του ιστορικού προβληματισμού και της ιστορικής αναζήτησης-παραμένουν όμως έγγραφα αστικής αντίληψης και διακυβέρνησης.

Η ιστορία είναι ο μόνος τρόπος-εργαλείο για να καταλάβουμε την κατεύθυνση της επίσημης πολιτικής και αν χρησιμοποιηθούν όλα σαν εργαλεία και αποδεικτικά στοιχεία και οχι σαν η «τελική αλήθεια» θα μας βοηθήσουν να καταλάβουμε πολλά. Αυτό θα είναι το πρώτο θετικό βήμα στην πλήρη ιστορική δικαίωση του αγώνα του ελληνικού λαού και του-ΕΑΜ-ΚΚΕ. Αυτή η έρευνα μπορεί να μην γίνει ποτέ οικιοθελώς απ τους περισσότερους ιστορικούς, που ήδη έγραψαν την τετράχρονη «ιστορία» της κατοχής με αντί κομμουνιστικά πλαίσια-κριτήρια. Σιγά-σιγά, όμως πολλά απ τα έργα αυτά δεν κοσμούν πια τις προθήκες των βιβλιοπωλείων, Πολλά έχουν πολτοποιηθεί και ας ηταν και βραβευμένα απ την Ακαδημία Αθηνών.

Στο βαθμό που δεν θα καταναλώνονται και στο βαθμό που η πλάστιγγα μέρα τη μέρα, θα βαραίνει όλο και πιο πολύ προς τη μεριά της πραγματικής ιστορίας. Σε αυτό θα βοηθήσουν πολύ και τα αρχεία εκείνης της εποχής ντόπια και ξένα που καθημερινά έρχονται στο μεταξύ στο φως, κυρίως αυτά που ενώ έχει κατ' επανάληψη λήξη ο χρόνος του απόρρητου και όμως για λόγους «ειδικούς και συγκεκριμένους (υπάρχουν ακόμα μερικοί επιζώντες που μπορεί να διαψεύσουν ή να βάλουν τα πράγματα στις πραγματικές τους διαστάσεις και οχι όπως τότε και για λόγους σκοπιμότητας γράφτηκαν, δεν πρέπει ακόμα να δημοσιευθούν:

Οπως πχ η συμφωνία Τσιώρτσιλ-Χίτλερ αναίμακτη φυγή των Γερμανών κατακτητών από την Ελλάδα, σε αντάλλαγμα α) οι Γερμανοί να μην αποχωρήσουν απ τη χώρα πριν οι Αγγλοι ετοιμάσουν τις αντίστοιχες ένοπλες δυνάμεις να καταλάβουν ένοπλα την Ελλάδα και β) να παραδώσουν την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη και το αεροδρόμιου των Σπάτων στους Αγγλους!!!

Το κατεστημένο αφού δεν πήρε το ίδιο μέρος στην Αντίσταση, οι Αγγλοι και οι Αγγλοι σύνδεσμοι στην Ελλάδα σε συνεργασία με τα εσωτερικά στηρίγματα απ τη στιγμή που δεν δέχθηκε το ΕΑΜ να υποταχθεί στους αγγλικούς στόχους. Και αφού δεν μπόρεσαν να το θέσουν υπό έλεγχό τους, ενώ συμπολεμούσαμε και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ συνεργάζονταν και συμμετείχε στον κοινό αντιφασιστικό αγώνα, το κύριο βάρος της προπαγάνδας ηταν οχι μόνο να ταυτίσει το ΕΑΜ με το ΚΚΕ αλλά και τόνιζαν σε όλους τους τόνους τον κομμουνιστικό κίνδυνο.

Και το πιο τραγικό είναι το γεγονός, οτι έδωσαν εντολή σε όλα τα εσωτερικά στηρίγματα, ένοπλους και μη συνεργάτες οτι: «έχουν οχι μόνο καθήκον αλλα και υποχρέωση να καταδίνουν χωρίς δισταγμό στους κατακτητές τους ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες και κυρίως στελέχη στις αρχές κατοχή και ας έλεγε τον ίδιο καιρό ο ραδιοσταθμός του Λονδίνου σε εκπομπή του στις 13/3/44 οτι αναγνώριζε, την προσφορά και αυτών ακόμα των κομμουνιστών, προκειμένου να ταυτίσει αργότερα ολόκληρο το Αντιστασιακό Λαϊκό κίνημα με τον κομμονιστικό κόμμα που πρωτοστάτησε στην ίδρυση του ΕΑΜ.

Αναγνωρίζουμε οτι « οι κομμουνιστές προς αιώνιαν τιμή τους, είναι οι πρώτοι που ερίφθησαν εις τον πατριωτικόν αγώνα» στα λόγια αυτά υπάρχουν «πρακτικά»...Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη προδοσιά από το να καταδίνεις στους συμπολεμιστές σου εν ώρα μάχης στους εχθρούς σου; Και όμως το έκαναν! Και δεν είναι λίγοι οι αγωνιστές, που κατ' υπόδειξη πρακτόρων με τη σύλληψη, τους στερήθηκε ο αγώνας πολλά στελέχη και πολλοί έχασαν τη ζωή τους.

Και μια που ο λόγος για τον Γοργοπόταμο που σε λίγες μέρες θα γιορτάσουμε δυστυχώς για μια ακόμα χρονιά σαν «εθνική επέτειο» έναρξης της Εθνική μας Αντίστασης μια και καταχωνιάσαμε

την πραγματική ημέρα την 27η Σεπτεμβρίου του 1941 ιδρυθεί το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο «ΕΑΜ» και στα ελληνικά βουνά αστροποβολούσε το Καριοφίλι και ό Γρας και αυτό το Γιαταγάνι, ακόμα αφού με αυτά ξεκίνησε, αντί να γιορτάζουμε για την 10η Οκτωβρίου του 1944, που απελευθερώθηκε η Αθήνα,

Αφού αυτοί δεν συμμετείχαν και ήθελαν να εντάξουν (αφού μετά την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ-ΕΛΑΝ ο καθένας δήλωνε ό,τι ήθελα να είναι και αυτοί «αντιστασιακοί» δεν δίστασαν να αρνηθούν την εθνική Αντίσταση ενός λαού και καταδέχθηκαν αντί της Εθνικής Αντίστασης να προβάλουν μια **ΔΡΑΚΑ** Αγγλων σαμποτέρ, έντεκα των αριθμό για να μη γιορταστεί η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Για τον ίδιο λόγω το Φόρεϊ Οφφις έδωσε εντολή στον επίορκο και έκπτωτο Βασιλιά να εκδόσει όντας επίορκος και έκπτωτος ένα βασιλικό διάταγμα (είναι το 4ο) που να ορίζει την 28^{η} Οκτωβρίου εθνική Επέτειο. Ετσι αντί για την12/10/1944, Γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου και όχι τη Νίκη.

Την επέτειο, την πραγματική επέτειο που την γιορτάζει επίσημα μόνο και μόνη της η πολιτειακή, πολιτική και στρατιωτική ηγεσία, την ημέρα αυτή που Απελευθερώθηκε η Αθήνα, προκειμένου να είναι σύμφωνη με την πραγματική μέρα που έγινε και είναι αποδεκτή από την Παγκόσμια κοινή γνώμη και η ιστορία το κατέγραψε σαν αναμφισβήτητο γεγονός. Μα και να φιγουράρουν οι κιοτήδες, οι απόντες, οι πολιτικοί και ένοπλοι συνεργάτες των κατακτητών-δοσίλογοι, χωρίς να λείπουν και οι εναπομείναντες από τη **ΔΡΑΚΑ** των Αγγλων σαμποτέρ !

Στους υπόλοιπους Ελληνες, τις εκατοντάδες χιλιάδες που συμμετείχαν σε αυτό το δεύτερο Ελληνικό Επος, χιλιάδες από τους οποίους έδωσαν και τη ζωή τους, αυτοί έμειναν δια βίου ανάπηροι, μα και τον ίδιο τον Ελληνικό λαό στο σύνολό. Το λαό που και αν ακόμα δεν πήρε ενεργό μέρος στην Αντίσταση, άμεσα ή έμμεσα, με τον ένα τον άλλο τρόπο συνέβαλε στη δημιουργία, τη δράση και την πραγματοποίηση αυτού του δεύτερου εξ ίσου μεγάλου Επους του λαού μας και τους ίδιους τους εναπομείναντες από τους συντελεστές.Δυστυχώς και μετά σε εισαγωγικά «αναγνώριση» της Εθνικής Αντίστασης αντί να γιορτάζουμε όλοι απ κοινού την απελευθέρωση γιορτάζουν την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου επειδή συμμετείχε και ο μετά συνεργάτης των Γερμανών και οι έντεκα Αγγλοι σαμποτέρ

Στη χώρα μας δίπλα σε πολλά οξύμωρα και τραγελαφικά με αποκοφύφωμα και αποτέλεσμα να μην γιορτάζουμε καμιά, μα καμιά **ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟ** με αποτέλεσμα, ενώ το νόημα της επετείου είναι να «θυμούνται οι παλιοί και να μαθαίνουν οι Νέοι» και αποδώσει τιμής στους συντελεστές της **ΝΙΚΗΣ** στην χώρα μας καμιά, μα καμιά από τις επετείους δεν την γιορτάζουμε στη συγκεκριμένη μέρα. ΠΧ Μέχρι το 1833 την Επανάσταση 21 ο λαός μαζί με τους συντελεστές την γιόρταζε την πρώτη του Γενάρη.

Μετά τον ερχομό του Οθωνα και με παρέμβαση της Εκκλησίας ο Οθωνας την μετέθεσε και έκτοτε την γιορτάζουμε την 25η Μαρτίου. Για να έχει και η Εκκλησία λόγω-συμμετοχή στην Επανάσταση την μεταθέσαμε. Και δεν είναι λίγοι αυτοί που λένε και δικαιολογημένα πως αν δεν είχε συνδεθεί με την Θεοτόκο, είναι θέμα αν θα θυμόμασταν την ημέρα αυτή και τους συντελεστές του αγώνα. Το ίδιο συνέβει και με την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης. Αντί για ην 25η του Οκτώβρη για συνδεθεί και αυτή η επέτειος μια Θρησκευτικής Γιορτης την μεταθέσαμε και την γιορτάζουμε την 26η την ημέρα του Αγίου Δημητρίου.

Και το πιο οξύμωρο και ακατανόητο συνάμα είναι αυτό που συμβαίνει με την 28η Οκτωβρίου και την Απελευθέρωση της χώρας απ τους τρις κατακτητές. Ενώ η χώρα απελευθερώθηκε στις 12 Οκτωβρίου 44, επειδή το κατεστημένο δεν συμμετείχε στην Αντίσταση και για να μην ξεχάσουμε τον φασίστα Μεταξά, συνεχίζουμε να γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου και οχι την Νίκη-λήξη του πολέμου που άρχισε ο πόλεμος.

Πως; Γιατί; και για ποιον ακριβώς λόγω; και όταν επιτέλους ύστερα από 40 και πλέον χρόνια αποφάσισαν να δεχθούν οτι η Εθνική Αντίσταση, οτι ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου, προκειμένου να μην στεναχωρήσουν τους πιο πάνω και κυρίως αυτούς που κάλεσαν και οχι μόνο παρακάλεσαν να ρθουν έστω και ένοπλα να τους επαναφέρουν στην εξουσία, μα και υποθήκευσαν έναντι αυτής της προσφοράς των Αγγλων σαμποτέρ το μετά απελευθερωτικό μέλλον του λαού και της χώρας.

Ειναι λυπηρό, είναι τραγικό αλλά και εγκληματικό ακόμα, που το ελληνικό κατεστημένο και ειδικά το μεταπολεμικό, προκειμένου να επανέλθει στην εξουσία σαν αντάλλαγμα τα έδωσε όλα. **Μαι** όλα. **ΛΑΟ** και **ΧΩΡΑ** και την **ΨΥΧΗ** του ακόμα για μια ακόμα φορά, **ΚΑΙ** όταν ακόμα το ίδιο το κατεστημένο έκανε αποδεχτή την 12η Οκτωβρίου και την γιορτάζει επίσημα και όμως συνεχίζει οχι να αγνοεί αλλα και ενέταξαν και υπέταξε την Εθνική Αντίσταση του λαού στην πράξη μιας **ΔΡΑΚΑΣ** ξένων σαμποτέρ, μια πράξη που ιστορικά αποδείχθηκε οτι δεν θα μπορούσαν να την κάνουν μόνοι τους, χωρίς τη συμμετοχή της Αντίστασης.

Η παραγωγή οραμάτων και ιδεών θέλει γνώση, και η γνώση θέλει χρόνο και κυρίως προϋποθέσεις ησηγουρίας, αρετή και αγάπη για την πατρίδα. Και ο μόνος τρόπος που υπάρχει να μπουν τα πράγματα τις πραγματικές και ιστορικές τους διαστάσεις είναι το Θάρρος για επανόρθωση των όποιων λαθών έχουν γίνει όσον αφορά το θέματα αυτά που άπτονται των επετείων και όποιων άλλων έχουν γίνει στο παρελθόν.

Η μετά απελευθερωτική εποχή ήταν κατ' εξοχή η εποχή, που θα έπρεπε αναγκαστικά να διεξαχθεί χωρίς φοβίες, υστεροβουλίες και υπερβολές μια σε βάθος έρευνα στην κοινωνία, αλλά και μέσα στο κράτος και στην ανάγκη μια ιδεολογική και πολιτική σύγκρουση.

Από την έρευνα αυτή και την ιδεολογική σύγκρουση, θα είχαμε ανάγλυφη την εικόνα για το πως συμπεριφερθήκαμε σαν λαός τόσο την διάρκεια της Μικρασιατικής καταστροφής, της Μεταξικής δικτατορίας, τον αλβανικό πόλεμο και κυρίως στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο, μα και τον ρόλο του έπαιξαν οι ξένοι, ποιοί και για ποιόν ακριβώς λειτούργησε έτσι και οχι αλλιώς ο καθένας μα και ποια η δική μας ευθύνη που τους επιτρέψαμε, μα και το λόγω για τον όποιο τους το επιτρέψαμε.

Η έρευνα αυτή κοινωνική και δικαστική, θα αποτελούσε τον άξονα της προάσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ό,τι στηρίζει και νομιμοποιεί ένα σύγχρονο δημοκρατικό κράτος.

Θα εξαρτιόταν η μεταπολεμική πορεία της χώρας. Πολύ περισσότερο αν ο διάλογος αυτός είχε προηγηθεί. Αυτή η δημόσια διαμάχη θα είχε μέσα της το στοιχείο του εποικοδομητικού διαλόγου και μόνο με αυτόν και μέσω αυτού, θα φτάναμε στη λύση των προβλημάτων. Ο διάλογος ανάμεσα στα κόμματα και οι δημόσιες συζητήσεις, έστω και αν προκαλούσαν διαξιφισμούς, φιλονικίες, ταραχές και κρίσεις.

Υπήρχε η ελπίδα μέσα απ τον διάλογο να βρεθούν οι ποιο ενδεδειγμένες λύσεις. Θα κάναμε τις ποιο σωστές και συμφέρουσες για το λαό και την Ελλάδα επιλογές και κυρίως αν αποφασίζαμε να επενδύσουμε πάνω στο μεγαλύτερο και στέρεο κοίτασμα: Την Εσαεί Προσφορά των Ελλήνων.

Η Εθνική Αντίσταση όπως το 21, καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους σε μια από τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι οχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα είναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της.

Κάτι ακόμα που πρέπει να απασχολήσει σοβαρά πλέον την ελληνική κοινωνία, μα και το κατεστημένο, αφού μετά την αναγνώριση έστω και σε «εισαγωγικά» την Εθνική Αντίσταση, είναι το θέμα της Εθνικής Επετείου.

Η χώρα μπήκε στον πόλεμο την 28η Οκτωβρίου 1940 και απελευθερώθηκε στις 12 Οκτώβρη του 1944. Αλήθεια ποιο μπορεί να είναι το Νόημα των εθνικών **ΕΠΕΤΕΙΩΝ,** αν οχι να «θυμούνται οι παλιότεροι και να γνωρίζουν οι Νεότεροι» τι έγινε τότε γιατί και από ποιους. Αυτό ίσως, αλλά είναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια συνίσταται στο να μαθαίνουμε, να ψάχνουμε και σεβόμαστε το παρελθόν και να προσπαθούμε να διορθώνουμε οχι μόνο όσα δεν εγκρίναμε, αλλα και να διορθώνουμε τα λάθη του που κάναμε στο παρελθόν.

Αλήθεια έτσι όπως διαμορφώθηκαν τα μετά απελευθερωτικά πράγματα στη χώρα μας Τι έμαθαν οι Νεότεροι; Γιατί η μετά χουντική δημοκρατία δεν μας δίδαξε τι είναι καλύτερο; Γιατί θυμόμαστε τη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι μόνο μια φορά το χρόνο; Και γιατί, για μας τους Ελληνες η 28η είναι απλώς, η μέρα του «ΟΧΙ» και μόνο «ΟΧΙ». Και ποιο «ΟΧΙ» και πέρ αυτού

ΟΥ; Πως φτάσαμε στο «ΟΧΙ»; Και τι έγινε μετά; Μήπως φταίει ο τρόπος που διδάσκεται η Ιστορία; Η μήπως ο τρόπος που ιστορία τα συγκεντρώνει όλα κάτω από ένα γενικόλογο τίτλο «Εθνικά Ιδεώδη»; Χωρίς μετά τη λήξη και την καταγραφεί των όποιων ιστορικών γεγονότων να μη γίνεται κάποια εξειδίκευση έτσε ώστε να αποδοθούν τα του Καίσαρι στον Καίσαρι;

Ενώ όλες οι γενιές των Ελλήνων, με ελάχιστες εξαιρέσεις και Εφιάλτες, αγωνίστηκαν για τα ανθρώπινα ιδεώδη. Για αξίες και αρχές διαχρονικές και αξεπέραστες Για Ελευθερία, για Δικαιοσύνη και Ισότητα. Ισότητα οχι μόνο πολιτική αλλα ανθρώπινη. Κοινωνική. Το σύστημα μέσω της παιδείας τα αξιολογεί σαν εθνικά ιδεώδη, αντί να τα αξιοποιεί τελικά τα καπηλεύεται. Και αντί για εθνική, δημιουργεί εθνικιστική συνείδηση με ό,τι αυτή αντίληψη συνεπάγεται: Εμείς οι «καλύτεροι», ο «περιούσιος» λαός του Θεού. Το «Εν Τούτω Νίκα»

Το πρόβλημα συνεπώς που μπαίνει, είναι ως πότε εμείς οι Νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμονες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμης που προσπαθεί να προσποριστεί το κατεστημένο, όπως τώρα την Αντιστασιακή ιστορία και παράλληλα να ενταφιάσει με την «αναγνώριση» οριστικά πλέον τον εθελοντικό και ανιδιοτελή αγώνα: λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά του κάθα λαού και του κάθε ατόμου χωριστά. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή η προσφορά ακόμα μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα τους.

Κάποτε πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα: Να τραβήξουμε προς τα έξω τα βουβά, τα κρυφά και τα καταχωνιασμένα. Να σηκώσουμε την ταφόπετρα, που ένα σχεδόν αιώνα κρατά ερμητικά κλεισμένο το Νου, την καρδιά και την ψυχή των Ελλήνων.

Να δώσουμε φωνή σε εκείνη την εκκωφαντική σιωπή. Να δώσουμε Φως σε εκείνο το μαύρο μολυβένιο πέπλο, που σκέπαζε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Να ρίξουμε άπλετο φως, γύρω απ τα εθνικά και κοινωνικά θέματα. Να μιλήσουμε για αυτοσεβασμό, για σεβασμό και αξιοπρέπεια εθνική και ατομική. Να μιλήσουν ιστορικά και με σαφήνεια για τα θέματα που χωρίζουν την άρχουσα τάξη απ τον λαό. Να σταματήσει το κατεστημένο τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα, τις ρητορίες και τον αυτισμός του.

Να θυμίσουμε σε αυτούς που με τις γνωστές προφάσεις εν αμαρτίες, οχι μόνο αποδέχθηκαν οτι ηταν το ίδιο «ηθική και ελληνοπρεπή στάση η συνεργασία με τους κατακτητές» με αυτή της Αντίστασης. Αυτούς που ενώ ισχυρίζονται οτι δεν κάνουν προπαγάνδα, που δεν αναμοχλεύουν το παρελθόν, που δεν απόβλεπαν σε κάποιο συγκεκριμένο στόχο ή προσωπικό όφελος και όταν ακόμα διαπραγματεύονταν ένα τέτοια εθνικό θέμα χωρίς στο μεταξύ να αξιολογήσουν την σημασία, το μέγεθος και το εθνικό του περιεχόμενο.

Σε αυτούς που έγραφαν ή έλεγαν στεντόρεια τη φωνή « Με πείσμα και με πάθος. Με στήθος και με γόνα, για να αποτρέψουμε ενδεχόμενη αποδοχή της ΕΑΜικής Αντίστασης σαν ***ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΦΑΛΑΙΟ****.*

Από τα «κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά» και από τα μάρμαρα των αιώνων τα λευκά, ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη Γη των προγόνων μας.

Και οτι η μόνη αλήθεια που υπάρχει είναι τα γεγονότα. Και τα γεγονότα μόνο όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του ιστορικού γίγνεσθαι. Και η Εθνική Αντίσταση 194-44 ηταν ένα γεγονός αναμφισβήτητο. Την δημιούργησε, την βίωσε συμμετέχοντας και την κατέγραψε ο λαός στο μνημονικό του. Γι' αυτό και κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση από οποιαδήποτε πλευρά και αν γίνει για να εξυπηρετηθούν κατοπινές σκοπιμότητες είναι πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των συγκεκριμένων κάθε φορά γεγονότων.

Και τα γεγονότα είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε οχι έτσι πως καταγράφτηκαν έγιναν και οχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει. Και όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν την αλήθεια από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα τέσσερα μαύρα και τραγικά για το λαό και τη χώρα κατοχικά χρόνια.

Χωρίς να καταργήσουμε την ταξική πάλη, τις ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις, να μοιράσουμε δικαιότερα τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο, αλλά και το δικαίωμα στον φυσικό με τα όσα αυτό συνεπάγεται. Η Επανάσταση του 21 με απόφασή της και ενέγραψε στο πρώτο Σύνταγμα εν απ τα βασικότερα άρθρα του: « οτι όλες, μα όλες οι Απελευθερωμένες Γαίες. Ειναι Γαίες Εθνικές και ουδής έχει δικαίωμα επί αυτών» Ενα εξ ίσου βασικό άρθρο στο Σύνταγμα: «Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να έχει δούλο». Από πού και για πιο λόγω γίνονται εν **ΕΤΗ** 2008 αποδεκτά τα χρυσόβουλα; Και το ενοικίασμα ανθρώπων από εταιρείες; Και δικαιότερη κατανομή σημαίνει αναλογική κατανομή του πλούτου και συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων και την δημοκρατική επιτέλους ουσία και περιεχόμενο διακυβέρνηση της χώρας.

Η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζει με τα φαντάσματα, και τα ψευδεπίγραφα του παρελθόντος και με τις προκαταλήψεις: είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και της κρατικής μηχανής. Πρέπει οχι μόνο να κλείσει τις τόσες πληγές, πολλές απ τις οποίες πιοροούν ακόμα. Χωρίς υστεροβουλίες, προθέσεις και καιροσκοπισμούς, απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του παρελθόντος να τραβήξει μπροστά. Ποτέ δεν είναι αργά για επανόρθωση και κυρίως για αναγνώριση και απόδοση δικαίου.

Δυστυχώς, πριν από μερικές μέρες έμαθα οτι ο Ανθρωπος, που μου έστειλε το βιβλίο του Κ Δελαπότρτα, έφυγε από κοντά μας. Με το Σπύρο Μήλα ήμασταν εκτός από συναγωνιστές και συγγρατούμενοι και πολύ καλοί φίλοι. Ο Σπύρος ποιητής και συγγραφέας, εκτός από το βιβλίο του κ Δλαπόρτα μου είχε στείλει κατά καιρούς μεγάλο μέρος από τα ποιητικά και συγγραφικά του έργα, που κοσμούν την Βιβλιοθήκη μας.

Ο Σπύρος αφού συμπλήρωσε τα 93 χρόνια και μερικούς μήνες από τα 93 του. Τα 29 τα πέρασε στη φυλακή και τις εξορίες. Τέσσερα επί της Αγγλό-Βασικό-Μεταξικής δικτατορία. Πριν από την Απελευθέρωση τον συνέλλαβε ο στρατηγός Γρίβας που ηγούνταν της Βασιλικής οργάνωσης Χ και μετά την απελευθέρωση τον έστειλε ο υπουργός ασφαλείας Κ Ρέντης στην Αλτάμπας της Αφρικής και σε συνέχεια μια καταδίκη σε θάνατο και αφού δεν εκτελέστηκε αποφυλακίστηκε τέλη Σεπτέμβρη του 1963, για να συλληφθεί ξανά την αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 όπου στο Παρθένι της Λέρου κράτηθηκε αλλα τρισίμισυ χρόνια.

Ο Σπύρος, υπήρξε μέχρι την τελευταία του πνοή αταλάντευτος και δημιουργικά παρών στη ζωή, τα ελληνικά γράμματα, αλλά και το εξωτερικό. Ενας Ανθρωπος με κεφαλαίο, με ευγένεια ψυχής και λόγου, με αγωνιστική συνέπεια και προσήλωση στα Σοσιαλιστικά ιδεώδη. Για τα οποία ιδεώδη έμεινε 29 και πλέον χρόνια εξορία και φυλακή. Η στάση ζωής του, στη φυλακή, και όσο ηταν ελεύθερος αποτέλεσε αναπόσπαστο στοιχείο μιας ολόκληρης συλλογικής πορείας του ίδιου και χιλιάδων συναγωνιστών που λάμπρυναν την ίδια την σύγχρονη ελληνική ιστορία. Μια ιστορία που συνέπεσε στη δική μας γενιά να είναι από τις πιο δύσκολες και αντιφατικές στιγμές αυτής της περιόδου.

Σε αυτές ακριβώς τις δύσκολες ώρες και για να αλλάξουν αγωνίστηκε ο Σπύρος, οχι μόνο με το ντουφέκι αλλα και την πένα και συνέβαλε τα μέγιστα με το ποιητικό και συγγραφικό του έργο στο βαθμό που μπόρεσε στην πνευματική ανάπτυξη του τόπου. Και αυτό είναι το μεγαλείο του αγωνιστής στα δύσκολα να είναι ενεργός πολίτης με υποθήκη την ίδια τη ζωή του. Γράφονταν το κείμενο του υποσχέθηκαν πως μετά τη δημοσίευσή του θα του στείλω αντίγραφο. Ας είναι ελαφρή το χώμα της Αττικής που τον σκέπασε.

ο κ Χάμπε που έκλεισε τη συμφωνία, σχετικά με την τεράστια οδική συμφόρηση, που δημιουργήθηκε απ τα γερμανικά μηχανοκίνητα στρατεύματα, στην έξοδό τους από την Αθήνα και τον τρόπο για την Αναίμακτη φυγή των Γερμανών από την Ελλάδα, που ήταν η υλοποίηση με βάση της συμφωνία που έκανε ο Τσώρστιλ στη Λισαβόνα, απευθείας Κρυφά Με τον Χίτλερ

Κόγιας Νκος

Α ΕΤ Ο Π Ο Υ Λ Α

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΓΑΒΡΙΑΔΕΣ ΟΙ ΑΕΙΚΙΝΗΤΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΗΡΩΣ

Στην Εθνική αντίσταση εκτός απ τον ενεργό πληθυσμό οχι μόνο βοηθούσαν όλες οι ηλικίες αλλά πολλές φορές οι μεγάλες και κυρίως οι μικρές, τα λεγόμενα τότε Αετόπουλα, ηταν αυτοί που έδιναν λύση. Η συμμετοχή τους στον αγώνα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έδιναν λύση σε προβλήματα πολυσύνθετα. Σε προβλήματα που δεν μπορούσαν να λύσουν μεγάλοι ή για να τα λύσουν το κόστος θα ηταν τεράστιο και πολλές φορές ίσως και σε αίμα:

α) μετακίνηση οπλισμού και πυρομαχικών από μιά συνοικία στην άλλη και απόκρυψη του οπλισμού και των πυρομαχικών σε πολύ δύσκολες στιγμές όπως στα μπλόκα, στις έρευνες στα σπίτια η καθ' οδών. β) μετακίνηση σημειωμάτων ή προφορικών εντολών απ τη μια συνοικία στην αλλη ή και εξω από το χωριό και την πόλη. γ) Μετακίση παρανόμων από το ένα σπίτι στο άλλο οταν υπήρχε από κάποια κατάδοση ο εντοπισμός του παρανόμου πουι έπρεπε να μετακινηθεί επειγόντως για να μην συλληφθεί ο καταζητούμενος και κυρίως να μήν υποστεί τις συνέπειες η οικογένεια που τον φιλοξενούσε ή και να μετακινηθεί λόγω άλλης ανάγκης. δ) Μετακίνηση διαφωτιστικού:

Υλικού: εφημερίδες προκηρύξεις, τρίκ, μπογές, κουβάδες, πινέλα, χωνιά που χρησιμοποίησαν την νύχτα τα συνεργεία της ΕΠΟΝ και επειδή τους αντιλήφθηκε κάποια περίπολος Γερμανική ή...και τους κυνήγησε κάποιος καταδότης για αυτό και υποχρεώθηκαν να τα κρύψουν σε κάποιο σημείο-σπίτι κλπ και την αλλη μέρα ενώ έπρεπε οπωσδήποτε να παρθούν από τους ΕΠΟΝίτες, οταν αυτό ηταν αδύνατο αυτήν τη δύσκολη δουλειά την αναλάμβαναν τα Αετόπουλα και οι γέροι. ε) Σύνδεσμο σε πολύ δύσκολες περιπτώσεις οπως στα μπλόκα, ή το κινυγητό κάποιου παράνομου ή μερικές φορές και αντάρτη έστηναν έντεχνους καυγάδες με φωνές κα «μαλλιό τραβήγματα»ή έπαιζαν κυνηγητό προκειμένου να αποσπάσουν την προσοχή ή να μπούν ανάμεσα στην περίπολο ή τον χαφιέ να μήν συλληφθεί ο καταδιωκόμενος .και ζ) δεν ειναι λίγες οι φορές που φυλάγανε «Τσίλιες» προκειμένου να συνεδριάσει κάποιο Αντιστασιακό όργανο, να γράψουν οι ΕΠΟΝίτες τα συνθήματα στους τοίχους, να παρακολουθήσουν τις κινήσεις κάποιου ύποπτου για τη γειτονιά-μαχαλά άνθρωπο, να ειδοποιήσουν τους υπεύθυνους της οργάνωσης οτι ήρθαν στην πλατεία Γερμανοί, Πουλικοί ή κάποιοι ύποπτοι με πολιτικά κλπ,κλπ.

Η προσφορά των ανήλικων παιδιών στην Αντίσταση ηταν εκτός από αξιόλογη και τεράστια ποσοτικά. Ηταν το ίδιο δύσκολη και επικίνδυνη με αυτή των ενήλικων. Ηταν ποιοτικά τέτοια που δεν μπορούσε να γίνει από ενήλικες χωρίς να τραβίξουν την προσοχή ,την υποψία και τη σύλληψη ακόμα. Και το βασικότερο το μεγαλύτερο μέρος της προσφοράς ηταν εθελοντική και αυθόρμητη. Δίπλα στα λίγα Αετόπουλα που χρησιμοποιούσε η οργάνωση κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε ο αριθμός αυτών που αυθόρμητα ζητούσαν να τους ανατεθεί κάποια «αποστολή» για να «βοηθήσουν» και αυτοί τους μεγάλους στον «αγώνα» να φύγουν οι Γερμανοί.

Μέσα στον κατοχικό παιδόκοσμο ειχε αναπτυχθεί μια άμιλλα σε βαθμό που οταν ζητούσες από κάποιο παιδί να κάνει μια οποιαδήποτε δουλειά να προσφέρονται τρις, τέσσερεις ή και περισσότεροι ακόμα. Αυτή η αυθόρμητη προσφορά ειχε και τη δύσκολη πλευρά της. Και η δύσκολη ηταν πως αν απέρριπτες την προσφορά κάποιου, έπρεπε να του εξηγήσεις τους λόγους της απόρριψης. Αλλιώς θύμωναν, κατέβαζαν τα μούτρα η θεωρούσαν τον εαυτό τους θιγμένο. Ηταν τόσο πικραμένο το παιδί που απορρίφθηκε, που μόνο με μιά ποιό δύσκολη«αποστολή» και πιο «εμπιστευτική» από αυτήν από την οποία απορρίφθηκε θα μπορούσε να επαναφέρει τα πράγματα στην αρχική τους θέση και σχέση με το ή τα συγκεκριμένα παιδιά.

Αυτή η σχέση της επιλεκτικής ανάθεσης, εθελοντική συμμετοχή και προσφορά απ την πλευρά των παιδιών κράτησε μέχρι τον Φλεβάρη η τον Μάρτη αν θυμάμαι καλά του 1944. Απο τον Μάρτη και μετά με τη βοήθεια της ΕΠΟΝ τα Αετόπουλα έκαναν την δική τους οργάνωση Και οχι απλώς οργάνωση, αλλα οργανώθηκαν κατα το πρότυπο του ΕΛΑΣ σε ομάδες διμοιρίες και λόχους. Με παρελάσεις και ταμπούρλα στις πολλές« ελεύθερες»συνοικίες των πόλεων και τα χωριά. Εκτοτε έβγαζαν οι ίδιοι ομάδες περιφρούσης της γειτονιά-μαχαλά και της συνοικίας ακόμη και προσδιόριζαν, χωρίς πλέον παραξήγη ποιός και πόσοι θα πάνε στην μιά ή στην αλλη αποστόλη. Για να φανεί πώς λειτουργούσαν τα Αετόπουλα, μετά απ την οργανωτική τους συγκρότηση, θα αναφέρω δυό τρία παραδείγματα.

Το πρώτο δεκαήμερο του Μάη του 1944, η εδώ Γερμανική Διοίκηση αποφάσισε να κάνει μια ευρύτατη επίταξη ζώων. Η Επιτροπή πόλης του ΕΑΜ την επόμενη μέρα γνώριζε την απόφαση για την επίταξη. Δεν γνώριζε όμως πότε θα γίνει,την ποσότητα και τι είδους ζώα εχουν σκοπό να επιτάξουν. Αλογα, Μουλάρια, γελάδια ή γίδια που ειχαν στο σπίτια αρκετές οικογένειες για το γάλα των παιδιών.

Η είδηση για την ημέρα που θα γίνει η επίταξη και τον χώρο που θα συγκεντρωθούν τα ζώα στην Επιτροπή Πόλης του ΕΑΜ έγινε γνωστή μετά τις 12 τα μεσάνυχτα. Την ίδια ώρα οι σύνδεσμοι στάλθηκαν να ειδοποιηθούν οι οργανώσεις των ακραίων συνοικιών, ώστε να βγάλουν έξω απ την πόλη οσα περισσότερα ζώα μπορούσαν. Την εποχή εκείνη οι αγρότες που κυρίως ειχαν τα ζώα κάθε πρωϊ πηγαίνοντας στο χωράφι έπαιρναν μαζί τους και τα ζώα που ειχαν για να κάνουν τη δουλειά: οργώματα μεταφορές και να βοσκήσουν αυτά που τους έδιναν το γάλα για την οικογένεια, .Αυτό βέβαια το γνώριζαν οι Γερμανοί. Για να μην εχουν απώλειες, μόλις ξημέρωσε σ όλους στους δρόμους εξόδου της πόλης εγκαταστάθηκαν γερμανικά φυλάκια.

Από τις αρχές ακόμα του 1944, σε όλες τις συνοικίες υπήρχαν πολυμελείς ΕΠΟΝίτικες οργανώσεις με πενταμελή ή εφταμελή Συμβούλια και τα Αετόπουλα βοηθούμενα από την ΕΠΟΝ ειχαν αρχίσει και αυτά τη δική τους οργανωτική συγκότηση. Την περίοδο αυτή βρίσκονταν στη Βέροια πρκειμένου να ενημερώσει την οργάνωση της Βέροιας ο συναγωνιστής...Βενέτης, μέλος του Πανελλαδικού Κεντρικού Συμβουλίου της ΕΠΟΝ. Τις τρίς-τέσσερες μέρες που έμεινε στη Βέροια τον φιλοξενούσαμε στο δικό μας σπίτι. Την απόφαση οτι θα κάνουν επιτάξεις ζώων την ξέραμε και σαν οργάνωση μας απασχόλησε από την ώρα που τη μάθαμε.

Δεν ξέραμε όπως τί είδους ζώα θα επιτάξουν και κυρίως δεν ξέραμε πότε θα γίνει η επίταξη. Σαν μέλη του Νομαρχιακού Συμβουλίου και της πόλης κρίναμε σκόπιμο ενα τόσο σοβαρό θέμα να το συζητήσουμε με τον Εκπρόσωπο του Κεντρικού Συμβουλίου. Μόλις του κάναμε γνωστό το θέμα τα πρώτα λόγια που μας είπε ήταν πώς πρέπει και οι οργανώσεις της ΕΠΟΝ να κάνουν τα αδύνατα δυνατά, αφού δεν μπορούμε να ματαιώσουμε την επίταξη να«διασωθούν οσο το δυνατόν περισσότερα ζώα».

Τη συγκεκριμένη μέρα-δεν τη θυμάμαι-πρίν ακόμα βγεί ο ήλιος τα γερμανικά αυτοκίνητα με τους τηλεβόες (με εκείνο το απαίσιο Αχτον, Αχτον που σήμαινει προσοχή, προσοχή) γύριζαν σε ολόκληρη την πόλη κάνοντας γνωστή στο λαό της πόλης την επίταξη και τον χώρο που πρέπει να πάει ο κάθε κάτοχος με καλά καπίστρια το ένα ή και περισσότερα βόδια, αγελάδες και μουσχάρια που εχει στο σπίτι. Προσδιόριζε οτι ο χώρος συγκέντρωσης των ζώων θα ειναι η πλατεία Τσερμενιού-σημερινη Μπότσαρι. Προειδοποιούσε δε οτι όποιος δεν πάει το ή τα ζώα στο χώρο της συγκέντρωση «θα τιμωρηθεί πολύ αυστηρά» και οτι από τις 11 η ώρα θα αρχίσει έρευνα από σπίτι σε σπίτι από Γερμανούς στρατιώτες και αλίμονο σε αυτό που δεν θα εχει πάει τα ζώα στη συγκέντρωση.

Οπως ηταν φυσικό η είδηση έπεσε σαν κεραυνός. Από τις πρώτες πρωϊνές ώρες οσοι ειχαν ζώα με κατεβασμένο το κεφάλι με τη βοήθεια της γυναίκας η παιδιού πήγαιναν τα ζώα τους στο χώρο της συγκέντρωσης. Η πόλη την ημέρα αυτή ηταν βουτιγμένη στο πένθος. Τα ζώα τότε ηταν άρρηκτα δεμένα με τη ζωή και ειδικά η γελάδα και το βόδι με την οικογένεια. Ολοι κατανοούσαν το μέγεθος της καταστροφής. Και αυτοί που δεν ειχαν ζώα συμμερίζονταν τον πόνο των ανθρώπων που πήγαιναν τα ζωά στη συγκέντρωση. Βουβές οι κατάρες και τα αναθέματα. Οι δρόμοι που οδηγούσαν στην πλατεία Τσερμενιού, ηταν γεμάτοι από ζώα. Τα μουγκανιτά ακούγονταν σε μεγάλη απόσταση.

Ολες οι οργανώσεις σε κινητοποίηση και κυρίως σε αναζήτηση κάποιας λύσης: να μειωθεί το μέγεθος του κακού. Στις τέσερες η ώρα το πρωϊ ενα συνεργείο της ΕΠΟΝ έγραφε συνθήματα για το «καινούριο έγκλημα που διαπράτουν οι Γερμανοί εις βάρος του λαού»στο σπίτι του κ.Ιωάννη Χατζίκου και του κ Χριστοδούλου στην οδό Βερμίου .Αυτοί οι δυό τοίχος πάντα θα ειχαν κάποιο σύνθημα γραμμένο αφού ηταν οι μόνοι σοβατισμένοι στην οδό Βερμίου απέναντι απ το σπίτι μας. Ενας ΕΠΟΝίτης χτύπησε συνθηματικά την πόρτα μας και μου είπε πως μαζί με

τον Κώστα Μακρή, που εκείνο το βράδυ ειχε μείνει στο σπίτι μας να πάμε νωρίς το πρωϊ στο χώρο της συγκέντρωσης για να βοηθήσουμε.

Στο κέντρο της πλατείας Τσερμενίου, υπήρχε ενα καφενείο του Μπαρπαγιάννη Βάρκα και αρκετά δέντρα. Γύρω-γύρω απ τα δέντρα οι Γερμαοί ειχαν δέσει χοντρά σχοινιά, στα οποία θα έδεναν τα επιταγμένα ζώα. Τους δρόμους που οδηγούσαν στην πλατεία, και ηταν πολλοί τους φρουρούσαν Γερμανοί «Πεταλάδες».Η εισοδος στην πλατεία επιτρέπονταν μόνο σε αυτούς που ειχαν μαζί τους κάποιο ζώο. Πριν μπούμε μέσα στο χώρο της συγκέντρωσης ήρθαμε σε επαφή με τις ΕΠΟΝίτικες οργανώσει της γύρω περιοχής και μπήκαμε σε ενα γνωστό σπίτι απ όπου παρακολουθούσαμε ολη την κίνηση. Σε λίγο ήρθαν τα μέλη της επιτροπής«κρίσης»και σε συνέχεια πολλά φορτηγά αυτοκίνητα. Υστερα απο μιά ώρα άρχισαν να έρχεται ο κόσμος με τα ζώα.

Η διαδικασία ηταν η εξής: Ο κάτοχος του ζώου περνούσε σέρνοντας το ζώο μπροστά απ την Επιτροπή. Αν η Επιτροπή «κρίσης»το έκρινε κατάλληλο (συνήθως έπαιρναν τα νέα και καλοθρεμένα) ενας Γερμανός με την πένσα του κάρφωνε στο αυτί του ζώου μια κονκάρδα και ενας άλλος το έδενε στο σχοινί .ο ιδιοκτήτης του ζώου με μόλις έβγαινε εξω απ το χώρο της συγκέντρωσης έκλεγε με μαύρα δάκρυα, αφού το ζώο αυτό έτρεφε την οικογένεια αν ηταν βόδι με το όργωμα και γελάδα με το γάλα του το ειχαν πάρει.

Οταν γέμισαν τα σχοινιά από ζώα ήρθαν τα αυτοκίνητα και τα φόρτωσαν. Η διαλογή συνεχίζονταν. Τα σχοινιά γέμιζαν ,τα αυτοκίνητα φόρτωναν. Η πλατεία και οι εκτός του χώρου της κρίσης δρόμοι γύρω απ την πλατεία ηταν γεμάτοι από ζώα που οι κάτοχοι περίμεναν να έρθει η σειρά τους. Στην είσοδο των δρόμων οι σκοποί έδιναν για το κάθε ζώο έναν αριθμό στο ιδιοκτήτη. Και ενώ όλα οχι μόνο φαίνονταν, αλλά ηταν μαύρα και τραγικά γι' αυτούς που τους έπαιρναν τα ζώα φτάνει τρέχοντας ενας ΕΠΟΝίτης και μας λέει οτι άκουσε μιά συζήση που έκανε μιά παρέα για κάποιες«μύγες που αγριεύουν και τρέχουν σαν τρελά τα γελάδια για να μήν τα τσιμπούν αυτές οι μύγες». Αυτό ηταν. Τα πράγματα μπορούσαν να αλλάξουν.

Και οι δυό ξέραμε οτι το Μάη τα γελάδια τα«πιάνει η μύγα» συνεπώς δεν έμεινε παρά να βρεθεί τρόπος να φέρουμε εστω μερικές απ αυτές τις μύγες στο χώρο της συγκέντρωσης. Δεν έπρεπε να χαθεί πολύτιμος χρόνος. Την ίδια ώρα στείλαμε τον ΕΠΟΝίτη να φωνάξει εναν απ αυτού που συζητούσαν για να μας πεί πώς μπορεί να γίνει πράξη αυτή η σκέψη. Σε λίγη ώρα ο ΕΠΟΝίτης μας έφερε έναν καταγανακτησμένο τον κ. Τσιούλια κρεοπώλη στο επάγγελμα, δεν θυμάμαι το μικρό του με τον οποίο οργανώσαμε τη όλη δουλειά. Στο μεταξύ ο Μακρής έφυγε να τακτοποιήσει ορισμένα πράγματα γιατί θα έφευγε να καταταγεί στον ΕΛΑΣ.

Η πρώτη προσπάθεια ήταν να πειστεί ο κ Τσούλιας να πάει μαζί με τα παιδιά για να δείξει ποιες μύγα να μαζέψουν. Αφού του εξήγησα το σχέδιο δέχθηκε μετά χαράς. Αυτό που έμεινε ακόμα να κάνουμε να αναλάβουν επειγόντας τα μέλη της οργάνωσης της ΕΠΟΝ Τσερμενίου που αρκετά ηταν μαζί μας να συγκεντρώσουν όσο το δυνατόν περισσότερα Αετόπουλα και μικρούς ΕΠΟΝίτες μπορούσαν και να συγκεντρωθούν στο μύλο του Ντάλη. Να βρούν κάμποσα κουτιά ή κούτες απ τσιγάρα και από σπίρτα. Υστερα από μιά ώρα και κάτι τα Αητόπουλα και οι ΕΠΟΝϊτες από διάφορες κατευθύνσεις ο ενας μετά τον αλλο έμπαιναν με τα κουτιά στο χέρι γεμάτα χαρά στο σπίτι του Αλέξη. Αφου ξεκουράστηκαν λίγο μεταγγίσαμε όλες τις μύγες σε τρία κουτιά. Τα σχοινιά ηταν γεμάτα με ζώα και Επιτροπή έτρωγε αμέριμνοι το μεσημεριανό της φαγητό το έφερε έωα ειδικό αυτοκίνητο .Ακούστηκε το βουητό των αυτοκινήτων που ερχόταν άδεια από το σταθμό .Επρεπε να βιαστούμε.

Με χίλιες προφυλάξεις ανάμεσα απ τα ζώα μπήκαμε δυό Αητόπουλα και ενας ΕΠΟΝίτης μέσα στο χώρο με τα δεμένα ζώα και με τρόπο ανοίξαμε ο καθένας το κουτί με τις μύγες. Τις σωτήριες για πολλους μύγες. Σε λίγα λεπτά ειχε γίνει κάτι το απροσδόκητο και για μάς που το επιδιώκαμε. Πότε δεν φανταστήκαμε οτι μπορούσε να συμβεί ενα τέτοιο πράγμα.

ΟΙ γελάδες και ειδικά τα Μοσχάρια, σήκωναν ψηλά την ουρά και έξαλα από το φόβο της μύγας, φρούμαζαν, μουγκάνιζαν και κόβοντας τα σχοινιά της περίφραξης ή το καπίστρι το έβαζαν στα πόδια παίρνοντας σβάρνα τα ζώα που περίμεναν στη σειρά και αυτά με τη σειρά τους έσερναν αυτούς που τα κρατούσαν. Τα ζώα εξαγριωμένα έτρεχαν προς τους εξόδους της πλατείας και οι

γύρω δρόμοι γέμισαν απ τα έξαλα ζώα και λίγο αργότερα πολλοί δρόμοι της πόλης γέμισαν από ζώα που έτρεχαν.

Οι Γερμανοί βλέποντας αυτό το απρόσμενο θέαμα τα έχασαν. Δεν ήξεραν τι ακριβώς συναίβεις; Εβριζαν και απειλούσαν. Εβλεπαν να ναυαγεί το σχέδιο και με σπασμοδικές κινήσεις προσπαθούσαν να επαναφέρουν τα πράγματα στην αρχική τους θέση. Εριξαν μια φωτοβολίδα. Υστερα από ενα τέταρτο ήρθαν ενισχύσεις για να ενίσχυσουν τις φρουρές των δρόμων που εμπόδιζαν τα ζώα να μην φύγουν από το χώρο της πλατείας. Ομως το κακό ειχε γίνει. Πολλά ζώα από αυτά που ηταν δεμένα στην περίφραξη και πολύ περισσότερα από αυτά που περίμεναν να περάσουν ήδη έτρεχαν τους δρόμους για το σπίτι ή τα χωράφια. Σε λίγο ήρθε η νύχτα. Και το σκοτάδι που πύκνωσε, ειχε σκεπάσει τα πάντα μαζί και τις πολλές δεκάδες πολύτιμα ζώα.

Σε όλους τους Ημαθιώτες Αντιστασιακούς ειναι γνωστό οτι η Νάουσα Απελευθερώθηκε ένα μήνα και πλέον πριν απ τη Βέροια .Αν θυμάμαι καλά ηταν 3 του Σεπτέμβρη. Η είσοδος των ανταρτών στην πόλης της Νάουσας έγινε από αρκετούς δρόμους. Η δική μας μανάδα διανυκτέρευσε στο Μέγα Ρέμα και στην πόλη μπήκαμε από την πλευρά των Νεκροταφείων. Πρίν φτάσουμε ομως στην πόλη μας περίμενε μιά ευχάριστη έκπληξη.

ΕΠΟΝίτες και κυρίως Αετόπουλα και γυναίκες πολύ ώρα πριν φτάσουμε εμείς ξεχύθηκαν στα γύρω αμπέλια και άλλοι με καλάθια, άλλοι στην ποδιά και αλλοι με τα χέρια ειχαν κάνει κατά μικός του δρόμου διάφορους σωρούς από σταφύλια, σήκα Ρόδια και καρύδια και μας πρόσφεραν. Τα δεχόμασταν με γεγάλη χαρά. Ηταν μιά μεγάλη ανακούφιση ύστερα από το ξενύχτι εν αναμονή της μεγάλης μέρα και την πορεία. Οταν τελείωνε ο σωρός τα Αετόπουλα και οι ΕΠΟΝίτες ακολουθούσαν τη φάλαγγα.

Μάλιτσα πριν μπούμε στην πόλη κοντά στα Νερκροταφεία έγινε μια ανασύνταξη της μονάδας μας σε κανονικές τριάδες κλπ. Το ίδιο έκαναν τα Αητόπουλα με τους ΕΠΟΝίτες. Εκαναν και αυτά τριάδες και ακολούθησαν τη μονάδα μας μέχρι το γήπεδο. Μετά τη διάλυση του σχηματισμού έστησαν το χορό τραγουδώντας το τραγούδι «Απάνω στα ψηλά βουνά αντάτρες ΕΠΟΝίτες πάλευουν για τη λευτεριά Ελλάδας μας χτυπόντας τους φασίστες...»κλπ.

Ενα μήνα αργότερα αποσπάστηκα στην ομάδα Μεραρχιών και στις 15 Οκτωμβρίου, με εντολή της κατέβηκα στη Βέροια προκειμένου να οργανώσουμε μαζί με τον Κώστα Μπαλάρη απο την Αλεξάνδρεια και τον Λάζαρο Ιλιάδη απ τη Βέροια Λογιστή στην ΕΤΑ τα δυό βασικά κέντρα ανεφοδιασμού του μονίμου ΕΛΑΣ.

Ο καθένας ανέλαβε να οργανώσει σε συνεργασία και ευθύνη της Νομαρχιακής Επιτροπής της Επιμελητείας Του Αντάρτη, την (ΕΤΑ) τον τομέα που του ειχαν καθορίσει. Ο Μπαλάρης την Επιμελητεία του υλικού πολέμου και εγώ με τον Λάζαρο Ιλιάδη την Επιμελητεία ανεφοδιασμού τποφίων .Δυό μέρες πριν την απελευθέρωση της Βέροιας ειχαν λυθεί και οι τελευταίες λεπτομέρειες. Την επομενη της απελευθέρωσης η Επιμελητεία υλικού πολέμου εγκαταστάθηκε στο πρωην΄κατάστημα Στρούμτσα και του ανεφοδιασμού στις αποθήκες του κ Μπαλακώτσου στην πλατεία πλατάνων.Απο το Χάνι του κ Καραγεργίου μέχρι και του καφενείο που ειναι κάτω από την Εργατική Εστία.

Η Επιμελητεία του αντάρτη (ΕΤΑ), με βάση τη δεκάτη ανεφοδίαζε με τα αντίστοιχα προϊντα την Επιμελητεία των μονάδων του μονίμου ΕΛΑΣ. Ανάμεσα στα προϊόντα που έφερνε η ΕΤΑ ηταν οι πατάτες, τα κρεμμύδια κλπ αγροτικά προϊόντα. Ο Οκτώβρης και ο Νοέμβρης ήταν οι κατ' εξόχην μήνες συγκομηδή της πατάτας κυρίως της ορεινής. Η χρονιά εκείνη ηταν ευνοηκή για την παραγωγή της πατάτας. Αφου ηταν πλούσια η σοδειά αντίστοιχη ηταν και η δεκάτη.

Και δεκάτη την εποχή εκείνη σήμαινε φορολογία 10% επι της παραγωγής κάθε παραγώμενου προϊόντος. Αυτή η μορφή φορολογία επιβάλονταν και προπολεμικά. Αφού λοιπόν, η συγκομιδή ηταν ταυτόχρονη και η παράδοση της δεκάτης ηταν αντίστοιχη. Ετσι με την ταυτόρχονη παράδοση της δεκάτης παρ' όλο που καθημερινά το ενα συσήτιο όλων των μονάδων της περιοχής ηταν πατάτες και μερικές φορές και τα δύο στην αποθήκη υπήρχαν μεγάλες ποσότητες από πατάτες και κρεμμύδια.

Η πατάτα και τα κρεμμύδια εκτός απ τον περιορισμένο χρόνο ζωής πολλές πατάτες που ειχαν κάποιο τραύμα από την τσάπα. Οσες είχαν κάποιο τραύμα, ειχαν αρχίσει να ανάβουν-μουχλιάζουν. Για να μήν καταστραφούν και οι γερές έπρεπε οπωσδήποτε να γίνει μιά ποιοτική διαλογή. Η διαλογή ομως θέλει χέρια και χέρια πολλά οταν οι ποσότητες ειναι μεγάλες. Σκεφτήκαμε λοιπόν, αντί να απευθυνθούμε στο σύνταγμα να μας στείλουν αντάρτες να κάνουν τη διαλογή να απευθυνθούμε στην ΕΠΟΝ. Πράγματι η επιτροπή πόλης της ΕΠΟΝ ειδοποίησε τις συνοικιακές οργανώσεις και την επομένη το πρωϊ αρκετοί ΕΠΟΝίτες ήρθαν και άρχισαν τη διαλογή. Εκείνο ομως που μας έκανε εντύπωση-κατάπληξη ηταν οταν κατά τις 10 η ώρα ακούσαμε να χτυπούν τύμπανα και από τις δυό εισόδους της κεντρικής και ύστερα από λίγα λεπτά ενας αστερισμός από Αητόπουλα να καταλαμβάνουν ενα μεγάλο μέρος της πλατεία παρατασώμενα κατά ομάδες, διμοιρίες και λόχους.

Να παίρνουν αναφορά και αφού τελείωσε και αυτή η διαδικασία ο «επικεφαλής υπεύθυνος»διέταξε ανάπαυση ήρθε στο Γραφείο, χαιρέτησε στρατιωτικά και αφού του ανταπέδωσαμε τον χαιρετισμό χωρίς στόμφο είπε οτι είναι: στη διάθεση των όποιων αναγκών μας οχι μόνο για την διαλογή της πατατάς και των κρεμμυδιών, αλλα και για όποια αλλη ανάγκη. Αφού του έκανα γνωστό το αντικείμενο της δουλειάς και τή έπρεπε να προσέξουν χαιρέτησε και πήγε στη «μονάδα».Διέταξε προσοχή και μετέφερε οσο ποιό πιστά μπορούσε αυτά που του είπα: οτι α) θα περάσουν απο τα χέρια τους μια προς μία τις πατάτες και τα κρεμμύδια. β) θα χωρίζουν τις πατάτες και τα κρεμμύδια σε τρείς κατηγορίες: χωριστά τις καλές χωρίς τραύμα ,χωριστά τις λίγο χτυπημένες και χωριστά τις πολύ χαλασμένες.

Αυτή η ενημέρωση ηταν αρκετή. Ξεχύθηκαν σα σίφουνας στην αποθήκη και σε τρείς μέρες μαζί με τους ΕΠΟΝίτες σώθηκαν οι πατάτες και τα κρεμμύδια που ειχαν αρχίσει να σαπίζουν λόγω γειτνίασης και οι γερές. Η διαλογή βοήθησε εκτός του δεν διέτρεχαν κίνδυνο πλέον οι γερές και να δώσουμε απ τη επόμενη μέρα στις μονάδες τις λίγο χτυπημένες. Αυτές που αν δεν γίνονταν η διαλογή θα σάπιζαν. Το ίδιο εγίνε αργότερα με τα λαχανικά: πράσα, λάχανα και τα φρούτα ειδικά τα ρόδια Η έγκαιρη διαλογή ηταν η σωτηρία.

Αντιστασιακοί λογοτέχνες εκτιμώντας αυτή την ξεχωριστή προσφορά των μικρών αξιοθαύμαστων παιδιών τους αφιέρωσαν αρκετές σελίδες στην Αντιστασιακή λογοτεχνία και αρκετά τραγούδια προκειμένου να εξάρουν, οχι μόνο τη συμμετοχή ,αλλά και την ξεχωριστή συμβολή τους στον αγώνα για τη ζωή και τη λευτεριά. Τα τραγούδια που γράφτηκαν για τα Αητόπουλα ειναι πολλά και αξιόλογα.Θα πάρω δυό μόνο απ τα πολλά που υπάρχουν το πρώτο με τον τίτλο:

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΕΤΟΠΟΥΛΑ

Ημαστε Αετόπουλα Ελληνόπουλα και του λαού παιδιά Στον αγώνα μέσα θεριέψανε κι εμείς, γενήκαμε της λευτεριάς φρουροί και της τιμής. Μικρός αντάρτικός στρατός στο πλάϊ του ΕΛΑΣ περνάει και λέει καμαρωτός ή ΤΑΣ ή ΕΠΙΤΑΣ. Από μια φλόγα ιερή βοηθάμε τον αγώνα, με τη μικρή μας δύναμη βαδίζουμε μπροστά. Ω Ελλάδα πατρίδα μας γλυκιά.

Για σένα θα παθάνουμε και για τη λευτεριά.

Το δεύτερο εχει τον τίτλο:

ΣΤΑ ΑΕΤΟΠΟΥΛΑ

Μικρός χαρούμενος στρατός στο πλάΪ του ΕΛΑΣ περνάει και λέει καμαρωτός ή τάς ή επί τάς .ΠλάΪ Πλάϊ με τους αντάρτες θα μας βρει παντού και Εμάς. ΑΕτόπουλα γεναία να βοηθάμε τον ΕΛΑΣ Κάποια μέρα θα τρανέψουν τα μικρά μας τα φτερά με παιχνίδι, με βιβλίο, με τραγούδι, με δουλειά και θα γίνουμε λεβέντες ΕΠΟΝίτες διαλεκτοί και σε κάθε αγώνα ωραίο θα πετάμε σαν αετοί.

Ολοι παραδέχονται οτι στον Ανθρωπο υπάρχει η δυνατότητα να ειναι ο δημιουργός και οχι το δημιούργημα της ιστορίας του. Για να ειναι ο Ανθρωπος ο δημιουργός και οχι το δημιούργημά της ιστορίας του σε ολόκληρο τον κόσμο οι απλοί Ανθρωποι αγωνίζονται για το Δίκαιο, τη Λευτεριά και την Ειρήνη. Ο ελληνικός λαός, λαός αγωνιστής, γεμάτος δόξα, τόσο με τις Νίκες

στον αλβανικό πόλεμο κατά του φασισμού, αλλα τόσο και στην κατοχή για τη συντριβή του άξονα βρίσκεται στην πρωτοπορία αυτού του αγώνα. Και τα Νιάτα της Ελλάδας οργανωμένα στην ΕΠΟΝ οχι μόνο θέλησαν, αλλά και μπόρεσαν μέσα στην μαύρη σκλαβιά, σαν αντίβαρο στα δεινά της κατοχής, πολεμώντας με το μολύβι,το χαρτί, χουνί και το ντουφέκι, να δώσει ενα χαρούμενο και σύγχρονο πολιτιστικό τόνο στη ζωή της Νεολαίας ενώ παράλληλα προετοιμάζονταν για την μεταπολεμική μορφωτική προσπάθεια και ανάπτυξη της καταστραμένης από τον πόλεμο και την κατοχή Ελλάδα.

Οι μετά κατοχικές γενιές πολύ λίγα πράγματα ξέρουν απ την εποποιϊα εκείνης της Αντίστασης κατά του φασισμού. Η γενιά που βγήκε μέσα απ τις στάχτες και τα ερείπια του πολέμου και διαδέχθηκε τη ματωμένη Γενιά της Εθνικής Αντίστασης, οφείλει και πρέπει να ξέρει. Αν η γενιά αυτή ειχε πάρει τη θέση που της άξιζε, μετά το τέλος του πολέμου, δεν θα παρουσιαζόταν το φαινόμενο της απάθεια και της άρνησης, που καταδίκασε αρκετά μεγάλα στρώματα της Νεολαίας σε αδράνεια στην περίοδο του τεχνικού λεγόμενου «ψυχρού πολέμου». Και για να μήν υπάρξει καμιά αυταπάτη, το πτωτικό αυτό πνεύμα της αδιαφορίας και της απάθειας, δεν ηταν συνέπεια κάποιας «παράλειψης» ή κάποιου «λάθους».Ακολούθησε τη γενική σήψη του συστήματος που αδυνατούσε να αποδεχθεί τα ιδανικά της Αντίστασης και να προσφέρει νέα ιδανικά στη Νεολαία. Αντί γι' αυτό καλλιεργήθηκε σκόπιμα από τους ψυχροπολεμικούς κύκλους, για μήν αναζητηθούν ιδανικά έξω απ το σύστημα και ενάντια στο σύστημα.

Ομως παρ' όλες τις προσπάθειες πονηρές ή απονήρευτες, που έγιναν, το πνεύμα της ήττας δεν μπόρεσε να ριζώσει. Πεποίθηση του λαού ήταν: οτι δεν νικήθηκε από το φυσικό του αντίπαλο, αλλά από τρίτους, από τους ξένους, που ήρθαν σαν σύμμαχοι και του επέβαλαν τη νέα εξάτρηση. Η Αντίσταση οχι μόνο δεν αξιοποιήθηκε οπως έπρεπε σαν εθνικό κεφάλαιο, αλλά μετά την εξόντωση των πρωτεργατών, αποσιωπήθηκε, διώχθηκε και εξοντώθηκε σαν ιδέα και εθνική πράξη και σε συνέχεια αλλοιώθηκε-διαστρευλώθηκε και παραποιήθηκε το περιεχόμενό της. Και όσοι απ τη γενιά της Αντίστασης, ήταν μέλη της ΕΠΟΝ γνώρισαν την τύχη των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και η Νικηφόρα πορεία της ανακόπηκε βίαια από τις ξένες επεμβάσεις.

Η δοσίλογη Δεξιά, το Παλάτι, η ολιγαρχία του πλούτου και οι ξένοι με τους κάθε φορά εκπροσώπους τους, δεν συγχώρησε ποτέ το λαό-τότε και τώρα ακόμα-και ειδικά τους πρωταγωνιστές της Αντίστασης κομμουνιστές και όλους τους προοδευτικούς Δημοκράτες, που αυτοί δίχως τη δική της συγκατάθεση θέλησαν, τόλμησαν και μπόρεσαν μόνοι και αβοήθητοι, χωρίς μηχανισμούς και ανεφοδιασμούς, χωρίς αποθήκες όπλων και πυρομαχικών, χωρίς Επιμελητείες κλπ.

Να κάνουν πανελλαδικό δύκτιο πολιτικών οργανώσων, να συγκροτήσουν ένοπλο στρατό και να πολεμήσουν τους τρείς κατακτητές και τους συνεργάτες με όπλα που υποχρεωτικά έπρεπε να τα πάρουν απ τους ίδιους τους κατακτητές. Να πολεμήσουν τους κατακτητές, που αυτοί συνεργάζονταν αρμονικά σε όλα τα επίπεδα και όλα αυτά σε εθελοντική βάση. Και το ποιό αξιόλογο να κάνουν ό,τι μπορούν να διώξουν τους κατακτητές, να βοηθήσουν αποτελεσματικά το συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα(65000 ένοπλο Εθνικό-Απελευθερωτικό Στρατό ειχε μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ). Και το χειρότερο να οραματίζονται δημοκρατικές διαδικασίες σε ό,τι αφαρά τη διακυβέρνηση της χώρας μετά τον πόλεμο. Ε! Οχι πιά και δημοκρατικές διαδικασίες για τη διακυβέρνηση. Αυτό ειναι από τα ανεκδιήγητα και ειναι από αυτά τα «εγκλήματα»που δεν μπορεί να τα συγχωρέσουν στο λαό.

Επειτα δεν ηταν μόνο η εδώ «Ελέω Θεού ηγεσία»άσπιλη και αμόλυντη, που καταδίκαζε σαν έγκλημα«εσχάτης προδοσίας»την με δημοκρατικές διαδικασίες μεταπολεμικά διακυβέρνηση της χώρας. Πρώτος που καταδίκασε αυτήν τη σκέψη οταν το μεγάλο αφεντικό της Ελλάδας: Ο Σέρ Ουϊστον Τσιώρτσιλ, που με βάση τα προπολεμικά«δικαιώματα» επικυριαρχίας που ειχε πολύ πριν ακόμα φτάσουμε στο πώς και στο γιατί έπρεπε η διακυβέρνση της χώρας να γίνει με δημοκρατικές διαδικασίες, αυτός, μα και ο λαός του που τον ακολουθούσε σε ανύποπτο χρόνο, οταν οι Ελληνες πολεμούσαν τα λεφούσια των Ούνων και η Ελλάδα σωριάζονταν σε ερείπια ειχε εκπονήσει το σχέδιο«ΜΑΝΑ». Ενα σχέδιο που πρόβλεπε κατάληψη της Ελλάδας από τα αγγλικά στρατεύματα και την υποταγή εκ νέου της χώρας υπό την Αγγλική επικυριαρχία. Και για

να ειναι διασφαλισμένη η κατάληψη της χώρας απ τα αγγλικά στρατεύματα εκτός απ το σχέδιο «ΜΑΝΑ» υπέγραψε στη Λισαβόνα την πιό κατάπτυστη και επαίσχυντη συμφωνία με τον Χίτλερ, που εγκυόνταν την«ανενόχλητη-αμαχητή υποχώρηση των γερμανικών στρατευμάτων απ την Ελλάδα, με αντάλλαγμα οι Γερμανοί να παραδόσουν σε αυτούς και οχι στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ τη την Αθήνα κκαι Θεσσαλονίκη».

Το 1945,μόλις είχαμε βγεί από μιά πολεμική θύελλα και μια τετράχρονη κατοχή που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Οι καλοπληρωμένοι κοντυλοφόροι όμως προκειμένου να δημιουργήσουν το απαραίτητο κλίμα για την υλοποίηση του κοινού στόχου των ξένων και της δοσίλογης Δεξιάς σκόπιμα συσκότισαν μια αξιοθαύμαστη ιστορική περίοδο της Ελλάδας.

Για να πετύχουν το σκοπό δεν δίστασαν αυτό το τιτάνιο και ασύλληπτο στον ανθρώπινο Νού έργο του λαού μας, να το παραποιήσουν και να το καπηλευτούν. Δεν θέλησαν να δούν αυτήν την ανάταση του λαού μας και την μετατροπή των απλών Ανθρώπων σε υπέρμαχους των ιδανικών της Ελευθερίας και της Δημοκρατίας. Ενώ η Αντίσταση πρόβαλε ως ύψιστο στοιχείο τον πατριωτισμό, την αγωνιστική διάθεση, την ηρωϊκή αυταπάρνηση, το θάρρος και το μεγαλείο του λαού μας.

Αυτοί από το Επος της Εθνικής μας Αντίσταση, δεν μπόρεσαν να δούν-αν οχι να εκτιμήσουν-παρά το οτι η Αντίσταση «δεν μας κληροδότησε τίποτε άλλο από εμφύλια μίση και πάθη, διχασμούς και φανατισμούς».Και το ποιό τραγικό δεν μπόρεσαν να δούν, δεν θέλησαν ή και σκόπιμα ακόμα, οτι η αμφισβήτηση ενός ολόκληρου λαού σε συνδυασμό με την διαστρεύλωση και την παραποίηση γεγονότων που έζησε-δημιούργησε ο ίδιος ο λαός και η μετετροπή του άσπρου σε μαύρο σε συνδυασμό πάντα με την απροκάλυπτη λευκή τρομοκρατία θα αποκάλυπτε τη σκοπιμότητα και τους σκοπούς που αυτή θα εξυπηρετούσε.

«Ηγεσία»και «διαμορφωτες» συνείδησης ντόπιοι και ξένοι της μεταπολεμικής «τάξης πραγμάτων»ηταν τόσο ανεύθυνοι, τόσο πορωμένοι, ασύδότοι και άσχετοι με τη ζωή του λαού μας, που δεν δίστασαν να τον ταπεινώσουν. Βασικό και κυρίαρχος σκοπός τους ήταν οχι μόνο να ταπεινώσουν το λαό, αμφισβητώντας την προσφορά του οταν τη χώρα την εγκατάλειψαν η«ηγεσία»και οι «διαμορφωτές» κινδύνευε να γίνει παράρτημα του Γ! Ράϊχ, αλλά και να υποχρεώσουν το λαό(ή έστω του αγωνιστές)να Δεί-Δούν, οχι μόνο το έργο αλλα και τη ζωή του να γίνεται συντρίμια. Ετσι ώστε αν ώ μή γένητω συμβεί στο μέλλον κάτι παρόμοιο να μην ξανατολμήσει να αποφασεί και να δράσει χωρίς την συγκατάθεσή τους.

Μια φευγαλαία ματιά στην πορεία των γεγονότων που ειχαν σαν επακόλουθο, πείθει και τον πιό κακόπιστο οτι η τέτοια αμφισβήτηση παραποίηση και οι εξοντωτικοί διωγμοί των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης, έναν και μόνο σκοπό ειχαν: την υλοποίηση του κοινού στόχου των ξένων και της δοσίλογης Δεξιάς, αδιαφορώντας αν δίπλα στα ερείπια και τους τάφους που άφησε η κατοχή θα σώρευε και άλλα ερείπια και καινούριους τάφους.

Και μόνο μιά αναδρομή στα γεγονότα θα πείσει και τον ποιό δύσπιστο οτι η αλλείωση και η παραποίηση αυτής της ιστορικής περιόδου για την Ελλάδα, και κυρίως οι διωγμοί-εξόντωση των αγωνιστών δεν ήταν«ΣΤΙΓΜΑΙΑ»γεγονότα. Ηταν μακρόπνοα και πριν αρχίσουν-δεν ξυπνώ και ούτε επικαλούμε φαντάσματα-και η ιστορική αλήθεια που αναβλίζει από τα γεγονότα σηματοδοτεί μια πορεία τριάντα χρόνων απάνθρωπων διωγμών και σαράντα αμφισβήτησης μιάς εθελοντικής και ανιδιοτελούς εθνικό-πατριωτικής προσφοράς. Βέβαια αιτία και στόχος κύριως και βασικός οι από κοινού καταπολέμηση του κομμουνισμού αντί πάσης θυσίας.

Μέχρι το 1974, οι διώξεις των Αντιστασιακών ηταν συστατικό στοιχείο λειτουργίας του πολιτεύματος. Η συμμετοχή στην Αντίσταση και οι μετέπειτα αγώνες της Αριστεράς, ηταν αγώνες για τη Δημοκρατία. Και δημοκρατία χωρίς πολιτικό λόγω δεν υπάρχει. Ο λόγος ομως οχι μόνο απαγορεύονταν, αλλά στην καλύτερη περίπτωση οδηγούσε στη σύλληψη, τα βασανιστήρια, την εξορία και τη φυλακή και στη χειρότερη στο εκτελεστικό απόσπασμα.

Η Ποιήτρια Θεοδώρα Βόδρου, με ενα της πο'ι

πιοίημα αφιερωμένο: «Στους αγωνιστές της Ενθικής Αντίστασης» δίνει ανάγλυφη την μοιρά αυτών που πολέμησαν για τη δόλια την Πατρίδα και το κόστος που πλήρωσαν γι' αυτήν τους την αποκοτιά: Να πάρουν την πρωτοβουλία να οργανώσουν Λαϊκή Εθελοντική Εθνική Αντίσταση, χωρίς την συγκατάθεση και τον έλεγχο της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και τα συναφή κέντρα της προπολεμικής εξουσίας.

ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ.

«Πολέμησαν τους εχθρούς. Κι όμως πολεμήθηκαν από τους φίλους, Αγωνίστηκαν για να φωτίσουν το έρεβος Κι ομως κλείστηκαν σ ανήλιαγα κελιά. Ζήτησαν λίγο νερό μόνο. Κι όμως τους πότισαν με χολή και ξίδι. Εδωσαν ό,τι ειχαν, τα πάντα .Ζητήσαν μόνο λίγη ανθρωπιά. Κι όμως συνάντησαν την απανθρωπιά, την αγνωμοσύνη, τον ανελέητο κατατρεγμό. Αγωνίστηκαν για τα κοινά και μεγάλα ιδανικά. Κι όμως διώχθηκαν από την κοινή πατρίδα. Πήραν τους δρόμους για μέρη μακρινά, παγερά. Κι όμως ειχαν τόση ζέστη στην καρδιά. Δεν έσκυψαν το κεφάλι, πόση περηφάνια, πόσο μεγαλείο! Αλλά και πόσο πόνο και παράπονο»!

Ειναι φαίνεται στη μοίρα αυτού του τόπου και των Ανθρώπων του, κάθε Γενιά να πληρώνει για λογαρισμό άλλων ενα μεγάλο κόστος σε θυσίες και αίμα. Κάθε Γενιά να πρωτοστατεί ή εστω να εχει ζήσει ενα σήμαντικό ιστορικό γεγονός, που να σημαδεύει και να σηματοδοτεί μια επέτειο όπως αυτή του 21, του1897, του 1912. του 1940, της Εθνικής Αντίστασης 1941-44,του Πολυτεχνείου κλπ.

Η μοίρα αυτού του τόπου και των αγωνιστών της μου φέρνει άθελα στο Νού το στίχο του Κίπλιγκ: «Κι αν της ζωή σου το έργο μπορείς να το βλέπει συντρίμια και να σκύβεις ξανά, να το χτίζεις ξανά, με φθαρμένα εργαλεία, τότε πιά γίνηκες άντρας παιδί μου».

Ερέθισμα μνήμης και φόρο τιμής η επέτειος

ίδρυσης της ΕΠΟΝ και τα Αετόπουλα.

Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται οι ΕΠΟΝίτες και τα Αετόπουλα που έκαναν όνειρα για το μέλλον και για την πραγματοποίησή τους έδωσαν τη ζωή τους.Κοιμηθήτε μικρά Ελληνόπουλα που δώσατε την ζωή σας για Δίκαιο, Λευτεριά και Πολιτισμό. Τα όνειρα θάρθουν. Δε θάρθουν όμως για Σας. Αλλά θάρθουν για όλα τα κορίτσια και τα αγόρια της Ελλάδας, για όλα τα κορίτσια και τα αγόρια του κόσμου. Κι αυτά θα Σας θυμούνται και θα Σας ευγνωμονούν, επειδή με το άλικο αίμα σας αγιάσατε τα όνειρά τους.

Βέροια 15 Φλεβάρη 1964-2000 Νίκος Κόγιας.

Αγαπητέ Αναγνώστη τα γράμματα τα έμαθα στη φυλακή
Οσοι δεν ξέραμε γράμματα, αφού δεν είχαμε μολύβι, χαρτί και βιβλία, τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας.
Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.
Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν ήταν νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση. ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις και επαναλήψεις θα υπάρξουν
Υπόθηκαν και γράφτηκαν πολλά γύρο από αυτό το θέμα ποιος πολέμησε ποιον και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν. Ας μη χρησιμοποιούν οι αντίπαλοι τη φράση Κασσάνδρα.

Η Κασσάνδρα, η κόρη του Πριάμου και της Εκάβης, ιέρεια του Απόλλωνα, η Μάγισσα, δεν είχε διαψευστεί ποτέ. Προφήτευε τα πάντα με ακρίβεια και επιβεβαιωνόταν απολύτως . Είχε προειδοποιήσει για τα δεινά που θα φέρει ο Πάρις στη Τροία, από την γέννηση του ακόμα. Επρεπε να διώξουν τη Ελένη για να γλυτώσουν τη χώρα τους. Γι' αυτό και Φώναζε να μη βάλλουν μέσα στο κάστρο τον Δούριο Ιππο. Και οι Ελληνες να μην έρθουν μετά απελευθερωτικά οι Αγγλοι στην Ελλάδα, Είχε προβλέψει τον φρικτό θάνατο του Αγαμέμνωνα, αλλά και της ίδιας στις Μυκίνες.
Φαίνεται πως έσερνε την κατάρα του Απόλλωνα (επειδή δεν του έκατσε!), να μην την πιστεύει κανείς, και Κασάνδρες είχαμε πολλές γι' αυτό και δεν τολμούν να γίνει η συζήτηση για την κατοχική περίοδο, τον εμφύλιο και τα 40 πέτρινα χρόνια.
Βέβαια, « Η (…) λογοτεχνία θεωρεί τον εαυτό της παραγγελία μελλοντικής συνείδησης και επομένως και όχι αλληγορική παράσταση, ενός άχρονου σταθερού, και παγίου (…)ανέκφραστου δεδομένου

ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ Ο ΝΕΟ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΦΥΤΡΩΣΕ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Αξιότιμε κύριε Διευθυντά. Πριν από καιρό στην τοπική εφημερίδα «Ελευθερο ΒΗΜΑ» δημοσιεύθηκε ένα άρθρο με τίτλο «Τι είναι ο νεοφιλελευθερισμός. Αφού περιγράφει τι σημαίνει «Νεοφιλευθερισμός» συμπυκνώνει την ουσία του σε τρειΑς πολιτικές κοινωνικές κατευθύνσεις. α) τη δραστική μείωση των φόρων (από ποιους β) τον ουσιαστικό περιορισμό των δραστηριοτήτων του κράτους και την δημόσια γραφειοκρατία, που σαν συνέπεια θα έχει την ελάττωση των δημοσίων δαπανών και γ) την καταρχήν ανάθεση λύσεων σε κάθε πρόβλημα που αναφύεται σε δράσεις των ατόμων και της κοινωνίας (λύση κατά μόνας) και οχι με τη βοήθεια μέσω παρεμβατισμών του κράτους.
Κατά τον γράφοντα, μέσα στα πλαίσια αυτά προωθούνται πολιτικές διάχυσης της δημόσιας ιδιοκτησίας σε φορείς του ιδιωτικού τομέα, αλλα και συγκέντρωση των παροχών του κράτους σε τομείς ουσιαστικών κοινωνικών υποδομών και προστασία. Αναλύει τις κοινωνικό-οικονομικές θέσεις και απόψεις του νεοφιλελευθερισμού, τον τρόπο λειτουργίας και πόσα οφέλη θα προκύψουν από την σωστή εφαρμογή του στην κοινωνία των ανθρώπων. ΠΧ στην παιδεία, τις κοινωνικές υπηρεσίες (υγεία πρόνοια) και τον πολιτισμό. Και σε συνέχεια ρωτάει «αν διακρίνει κανείς τέτοιες πολιτικές να διαπνέουν όποιες σημερινές κυβερνητικές πρωτοβουλίες, έτσι ώστε να μπορούν να αποκληθούν «Νεοφιλελεύθερες»;
Διαφορίζει τον νεοφιλελευθερισμό από τον φιλελευθερισμό, ο οποίος τελικά κατά τον γράφοντα, ούτε λίγο ούτε πολύ ο Φιλελευθερισμός έχει ταυτιστεί με την Σοσιάλ-δημοκρατία. Για να στηρίξει την άποψη αυτή επικαλείται τον «Ευρωπαίο Επίτροπο και Αρχιτέκτονα του εργατικού κόμματος της Βρετανίας κ Πέτερ Μάντελσον, που ζήτησε από τους ευρωπαίους Σοσιάλ-δημοκράτες να στηρίξουν τις Νεοφιλελεύθερες προτάσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής του τελικά τα αποτελέσματα (λέει) πηγαίνουν σε φιλολαϊκούς στόχους».
Κάνει κριτική σε διάφορους παράγοντες του τόπου, μα και σε διανοούμενους, που την περίοδο του 1990, έλεγαν οτι ο Νεοφιλελευθερισμός είχε καταρρεύσει. Δεν κατανοεί λέει «τον αντικειμενικό στόχο αυτής της προσπάθειας. Πέρα από την ενδόμυχη ανασφάλεια των Ιεροκηρύκων». Ανάμεσα στα αλλα επικαλείται μια πρόσφατη διεθνή συνάντηση στην Ντωλβίλ (Φερουάριος 2006), τον Κινέζο διαπραγματευτής για την ένταξη της (κομμουνιστικής;) Κίνας στον διεθνή οργανισμό εμπορίου ο οποίος είπε οτι: «Πρέπει να σταματήσουν οι ηγεσίες της Δύσης να φορτώνουν στην παγκοσμιοποίηση την δική τους ατολμία, να πάρουν μέτρα εκσυγχρονισμού των οικονομιών τους».
Με λίγα λόγια λέει, οι πολιτικές ηγεσία και οι διανοούμενοι έχουν στερέψει από ιδέες. Και αντιμετωπίζουν την εύλογη οργή των πολιτών της πάλαι ποτέ κραταιάς Ευρώπης, με την αναζήτηση αποδιοπομπαίων τράγων. Και συνεχίζει: οτι επιστροφή στο παρελθόν αποκλείεται. Διότι ακριβώς είναι πλέον παρελθόν. Και οτι τα σημερινά προβλήματα δεν αντιμετωπίζονται με χθεσινές λύσεις και κλείνει με το «ο,τι και να κάνεις, αυτά θα έρθουν», χωρίς να προσδιορίζει πότε και ποια είναι αυτά που θα έρθουν.

Και καταλήγει, οτι λύση δεν είναι: «οι πορείες και οι διαμαρτυρίες. Αλλά η αναγνώριση των προβλημάτων, η περισσότερη και σκληρότερη δουλειά και η συνειδητοποίηση πως ο αντίπαλος δεν είναι ταξικός (αλήθεια όποιος και αν είσαι κύριέ μου οι πολυεθνικές, που είναι οι φορείς του Νεοφιλελευθερισμού δεν λειτουργούν ταξικά;) και οτι βασικό τους μέλημα είναι οι φιλολαϊκοί στόχοι;

Οτι όλα τα «έθνη και οι λαοί» ετοιμάζονται, (με εξαίρεση ίσως την Ελλάδα), για την τελική οικονομική επίθεση. Και οτι με την επίθεση αυτή δεν έχουν την παραμικρή πρόθεση να πιάσουν «αιχμαλώτους». Αυτά όσον αφορά τις απόψεις του αρθρογράφου, ο οποίος δυστυχώς ξεχνά οτι η περισσότερη και η σκληρότερη δουλειά, που ζητά και οδήγησε στο σύστημα Τέϊλορ. Ενα σύστημα που απαξίωσε τον άνθρωπο σαν οντότητα. Τον ταπείνωσε, τον έκανε ένα τίποτα.

Ας δούμε όμως, πως, λειτουργεί στην πραγματικότητα ο Νεοφιλελευθερισμός, που ήδη είναι υπέρ διογκωμένος και ελέγχει την παγκόσμια οικονομία, διορίζει και παύει κυβερνήσεις σε συνδυασμό με την ομοιγενοποίηση, που αποτελεί το κυρίαρχο συστατικό στοιχείο της παγκοσμιοποίησης.

Και επειδή όλες οι πράξεις και επιδιώξεις είναι σε αντιπαράθεση ανάμεσα στις χώρες και τους λαούς, προκειμένου να διασφαλίσει την απρόσκοπτη λειτουργία και ύπαρξη, για να ελέγχει τη θέληση του λαού κάθε χώρας επιβάλει την χρήση των καμερό-χαφιέδων. Μια πράξη που αναβιώνει και στις ποιο υποτίθεται δημοκρατικές χώρες το αστυνομικό ολοκληρωτικό κράτος. Ενα κράτος, τις συνέπειες του οποίου έζησε ο ελληνικός λαός, σκληρά και μακρόχρονα δοκιμάστηκε.

Αν σε αυτά προστεθεί το Σέγκεν και όσο Νούπο η επιβολή του «Μεγάλου Αδερφού», που προϋποθέτει την ουσιαστική κατάλυση των προσωπικών δεδομένων, η προστασία των οποίων, αποτελεί καθοριστικό στοιχείο της ατομικής Ελευθερίας, Η οποία ελευθερία είναι άρρηκτα δεμένη και αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο της δημοκρατίας. Για τον αρθρογράφο, εκτός από τον νεοφιλελευθερισμό και τα όσα αυτό συνεπάγεται, δεν υπάρχει άλλη λύση. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Η παγκοσμιοποίηση για τον αρθρογράφο είναι μονόδρομος: Τελεία και Παύλα.

Αξιότιμε κύριε, μπορεί όπως γράφεται, να μην «έχουν την πρόθεση να πιάσουν αιχμαλώτους». Υπάρχει όμως η στοκαρισμένη εργασία, οι πρώτες ύλες και τα εργατικά χέρια, τα οποία ευχαρίστως με έναν πόλεμο (άλλωστε αυτό γίνεται, και γι' αυτό γίνονται οι πόλεμοι τοπικοί και παγκόσμιοι), οχι μόνο θα τα άρπαζαν, αλλα με βάση οτι «αυτοδίκαια» ο κόσμος ανήκει στη Δύση, θα δολοφονούσαν όσους τόλμησαν να αντιδράσουν η και θα τολμήσουν να τα υπερασπισθούν...

Και κυρίως δεν πρέπει να ξεχνάμε, την αποικιοκρακή ιστορία και το γεγονός, οτι πάντα τα καράβια γύριζαν βαριά φορτωμένα με τα κλοπημαία και τα αμπάρια τίγκα αιχμαλώτους! Οσο δε για την μακρόχρονη και σκληρότερη δουλειά, σε χρόνο και ένταση, είναι κρίμα αγαπητέ μου, που εν έτη 2008, με το σημερινό επίπεδο της Επιστήμης και της τεχνολογίας, ενώ θα αρκούσαν λιγότερες από δυο ώρες εργασίας, εσείς ζητάτε διάρκεια και ένταση της δουλειάς.

Και αν δεν έχουμε φτάσει ακόμα σε αυτόν τον ποθητό στόχο, δεν είναι γιατί δεν δουλεύουμε περισσότερο χρόνο και με μεγαλύτερη ένταση, αλλα γιατί, δεν έχουν βρεθεί ακόμα τα εργαλεία εκείνα, με τα οποία θα κρατήσουν αν οχι νεκρό, τουλάχιστο ανενεργό τον εγκέφαλο στις 22 ώρες της σχόλης, (βέβαια γίνετε μια προσπάθεια με το ποδόσφαιρο), καθώς και στο γεγονός οτι η τσέπη και το πορτοφόλι του ιδιώτη επιχειρηματία παλιά και τώρα των πολυεθνικών, μόνο προς τα μέσα για αποταμίευση ανοίγει και πότε για επενδύσεις, αν δεν έχει εκ των προτέρων εξασφαλίσει την αρωγή του κράτους σε υποδομές και το αντίστοιχο κέδρος. Βέβαια εξαίρεση αποτελούν οι επενδύσεις για το στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα.

Στο θέμα αυτό δεν υπάρχει φειδώ. Ο Κινέζος εκπρόσωπος, τον οποίο επικαλεστήκατε, Σας είπε την μαύρη αλήθεια. Οι επενδύσεις και ο εκσυγχρονισμός λείπουν. Και αν δεν εξασφαλίσουν εκ των προτέρων τα ποσοστά κέρδους ούτε καν τις σκέφτονται. Οπως είναι γνωστό οι επενδύσει είναι συνάρτηση του χρόνου, την ένταση της δουλειάς και την αμοιβή της δουλείας:

Αν δεν μειωθεί χρόνος και η ένταση της Δουλείας και κυρίως αν δεν αυξηθούν τα ημερομίσθια και οι μισθοί, δεν θα γίνουν επενδύσεις. Με τις επενδύσεις συμβαίνει αυτό που συμβαίνει και με το πετρέλαιο. Αν δεν αυξηθεί η τιμή του πετρελαίου σε βαθμό, που να είναι ασύμφορη η χρήση του, δεν θα γίνουν επενδύσεις σε εναλλακτικές μορφής ενέργειας, για τη διάσωση του περιβάλλοντος και του πλανήτη που από καιρό τώρα ψυχοραγεί.

Ναι Αξιότιμε κύριε, λιγότερο από δυο ώρες θα αρκούσαν. Και θα αρκούσαν γιατί όπως πολύ καλά γνωρίζεται η εργασία είναι η μόνη πηγή πλούτου, άρα και μοναδική πηγή του κεφαλαίου. Και θα αρκούσαν γιατί εκτός από το επίπεδο της επιστήμης και της τεχνολογίας, η εργασία, όταν δεν είναι δουλεία, αλλα Εργασία και δημιουργηθούν τις κοινωνικό-οικονομικές εκείνες προϋποθέσεις, λειτουργεί και αποδίδει όπως ο εθελοντής.
Στην εργασία ο εθελοντής, εκτός από την μυϊκή δύναμη καταθέτει και την πνευματική του δύναμη. Με την αξιοπρεπή και ανθρώπινη εργασία και οχι (δουλειά-δουλεία), χωρίς την επέκταση χρόνου και την ένταση που ζητάτε, θα εξασφαλίσει ο κάθε κάτοικος του πλανήτη, οχι μόνο τα του ζείν, αλλα του εφ' ζειν, έτσι ώστε να μπορέσει και ο Ανθρωπος να πάρει την υποκειμενική του υπόσταση. Να πάψει πλέον να θεωρείται αντικείμενο-Res. Και αυτό είναι το τεράστιο έγκλημα που διαπράττει συνειδητά το κεφάλαιο. Στο όνομα του κέρδους ταυτίζει την εργασία με τη δουλειά-δουλεία.
Μια και ο πόλεμος αποδείχθηκε οτι είναι η πιο επικερδής επιχείρηση, πρώτα η ευρωπαϊκή κεφαλαιοκρατία και τώρα οι ΗΠΑ, δεν άφησαν γωνιά του πλανήτη που να μην το έχουν ποτίσει με αίμα. Με αίμα αθώων, προκειμένου να αρπάξει οχι μόνο την στοκαρισμένη εργασία και τον υπάρχοντα πλούτο και πανάρχαιο πολιτισμό: Ατζέκοι, Ινκας, Μάγια, Ασίας, Μ Ασία και Αφρικής, αλλα και τους ίδιους τους αυτόχθονες λαούς στα σκλαβοπάζαρα και τη δουλεία, με σκοπό την κλοπή και της μελλοντικής μυϊκής και πνευματικής τους δύναμης του Δούλου

ΝΕΟΦΙΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΚΡΥΨΕΙ ΤΗ ΦΟΒΕΡΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΟΥ ΧΕΙΡΑΓΩΓΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

Αξιότιμοι κύριοι, και όποιοι άλλοι για σήμερα εντολοδόχοι του σημερινού κόσμου: Ο Πλανήτης και το Περιβάλλον είναι μια πανανθρώπινη Συνιδιοκτησία. Ειναι το Κοινό μας Σπίτι. Ενα Κοινόχρηστο Παγκόσμιο Αγαθό. Το ίδιο και ο Βιότοπος μέσα στον οποίο ζει ο άνθρωπος. Αυτό λοιπόν, το Πανανθρώπινο Σπίτι, με το πέρασμα των αιώνων, με πρώτες τις θρησκείες και κυρίως οι μονοθεϊκές, με τη ρήση: «...σε αέρα, γη και θάλασσα και τα εν αυτοίς...», μα και μέρος της «Επιστήμης» πίστευαν και πολλοί θεωρούν ακόμα οτι το ανθρώπινο είδος, σαν το ανώτερο προϊόν της φύσης: οτι η φύση και ο πλανήτης Γης του ανήκει. Με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής η κοινωνία των ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας. Η ιδεολογική αντίληψη και οι κοινωνικό-οικονομικοί Νόμοι αυτού του καθεστώτος, τις δομές, τους θεσμούς και τους φορείς που δημιούργησε για να επιβιώσει, επιτρέπει στα κράτη πρώτα και στα άτομα να κόψουν τον πλανήτη σε κομμάτια, ανάλογα με τη δύναμη πυρός και σε συνέχεια να τοποθετήσουν φράχτες πρώτα και σύνορα μετά.
Με την παραπέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγή φτάσαμε στην αστική επανάσταση στις αναπτυγμένες χώρες, όπως στην Αγγλία και οι κάτω χώρες, τη Γαλλική επανάσταση με αποκορύφωμα την Ρωσική. Η Αγγλική αστική επανάσταση και οι κάτω χώρες, δεν έκοψαν τον ομφάλιο λώρο με τη φεουδαρχία και την μοναρχία. Εκαναν έναν ιστορικό συμβιβασμό με τους φεουδάρχες και τον Κλήρο και οι αστοί (όπως και δική μας) σαν εγγύηση οτι δεν θα τον παραβιάσουν τους όρους του συμβιβασμού δέχθηκαν την διατήρηση του θεσμού της μοναρχίας.
Αντίθετα η Γαλλική που ήταν η πρώτη που νίκησε τον χιλιόχρονο φεουδαρχισμό με τη δική της επανάσταση αρχίζει η σύγχρονη εποχή με συνθήματα: Ισότητα, αδελφότητα και την κοινωνική δικαιοσύνη, πήρε την εξουσία από την χιλιόχρονη και πλέον φεουδαρχία. Επειδή όμως τη Γή την κατείχαν ο Κλήρος και οι φεουδάρχες, δίπλα στα πιο πάνω συνθήματα έριξαν και το σύνθημα για την εθνικοποίηση της Γης.
Με έκκλησή τους προς του χωρικούς να απαλλοτριώσουν τη Γη που καλλιεργούσαν, την οποία Γη η αγρότες την θεωρούσαν δική τους, άνοιξε η λεωφόρος της επικράτησης. Οταν όμως εδραιώθηκαν στην εξουσία, το πρώτο που ανακάλεσαν ηταν ακριβώς το σύνθημα αυτό. Και το ανακάλεσαν γιατί η λέξη Εθνικοποιώ σημαίνει οτι κάτι ατομικό το κάνω εθνικό, κτήμα του έθνους, άρα κοινό κτήμα όλων.
Ομως εκτός από τη λέξη εθνικοποίηση υπάρχει και η αντίθετη λέξη η ιδιωτικοποίηση. Αυτό που είναι σήμερα εθνικό (και όταν λέμε εθνικό εννοούμε κάτι που να ανήκει στο σύνολο)να γίνει με ένα «Μόνο Νόμο» αύριο ιδιωτικό. Η χρήση αυτών των δυο λέξεων στο καθεστώς της ατομικής

ιδιοκτησίας, είναι ένα από τα βασικότερα εργαλεία μετάγγισης-αρπαγή της γης και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου σε ιδιώτες, ανάλογα με το πως εξυπηρετούνται τα συμφέροντα χρησιμοποιεί: την μια η την άλλη λέξη.

Με ένα Νόμο που τον συντάσσει και τον ψηφίζει κάθε φορά η ίδια η αστική τάξη, όπως πχ τώρα που ο νεοφιλελευθερισμό ζητάει μέσω του κράτους την μεταφορά της εθνικής κρατικής ιδιοκτησίας στους ιδιώτες.

Πχ οι εθνικοποιήσεις που έγινε στην Αγγλία και τη Γαλλία το 1939, εν όψη του επερχόμενου πολέμου και αυτές που έγιναν μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου πολέμου 1939-1945, σε αρκετές επιχειρήσεις ή σε ορισμένους κλάδους της βιομηχανίας, υπήρξε μια χαριστική ενίσχυση του κράτους με τον εκ συγχρονισμό τους με δαπάνες του κράτους καθώς και προς τις μη επικερδείς επιχειρήσεις, Μέσω της ιδιωτικοποίησης και για αυτούς ακόμα το κράτος βρήκε τρόπο και εξασφάλισε στους ιδιοκτήτες των επιχειρήσεων αυτών υψηλά και σίγουρα κέρδη. Τα λεγόμενα διαφυγόνταν κέρδη!

Η εθνικοποίηση των τραπεζών είναι η μεταφορά της ατομικής ιδιοκτησίας των τραπεζών (των μετόχων) στην ιδιοκτησία του κράτους, γίνεται με την αγορά και, την πληρωμή στους ατομικούς ιδιοκτήτες την αξία της βιομηχανίας ή της τράπεζας που εθνικοποιήθηκε. Το ωραίο δε είναι οτι μετά τον εκσυγχρονισμό με δαπάνες του κράτους οι εθνικοποιημένες βιομηχανίες και οι τράπεζες επανήλθαν στους κατόχους η σε κάποιους άλλους...Ο καθένας μπορεί να φανταστεί τα κέρδη που προέκυψαν από αυτήν τη ιδιόμορφη ταξική συναλλαγή.

Ο Νεοφιλευθερισμός ουσία και περιεχόμενο λένε οτι είναι: Μείωση των φόρων από ποιους; Ουσιαστικός περιορισμός των δραστηριοτήτων του κράτους αλήθεια γιατί; Στον φιλελευθερισμό το κράτος έκανε πάντα την υποδομή του φιλελεύθερου επιχειρηματίας. Και ο νεοφιλελευθερισμός ειναι η ιδιωτικοποίηση ολόκληρου του εθνικού πλούτου στους ιδιώτες. Αν υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσά τους, αυτή συνίσταται στο γεγονός οτι ο φιλελευθερισμός συνεργάζεται για τα όποια συμφέροντά του με το κράτος, ενώ ο νεοφιλελευθερισμός τα θέλει όλα και εντέλει το κράτος να βρει τρόπο να του τα δώσει όλα. Και το βασικότερο να βρει τρόπο ο μιστός και το μεροκάματο να μην του αφήνει έστω και μερικές δεκάδες για αύριο. Και κυρίως να μην του μείνει νερκός χρόνο για προβληματισμό... Και αναστοχασμό

Μετά την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού, και ειδικά στη 10ετία του 50-60, ο φιλελευθερισμός στη χώρα μας με λάφυρα και εργαλείο το κράτος είχαμε ξεπεράσει και αυτά τα Σοβιέτ ακόμα σε εθνικοποιήσεις. Ο κ Παν. Παπαλιγούρας σαν υπουργός συντονισμού τότε κατηγορήθηκε για Σοσιάλ-μανία.

Ο υπουργός Παν Παπαλιγούρα, αγοράζοντας με δαπάνες του κράτους, και ειδικά τις καταθέσει των εργαζομένων στα συνδικάτα τις παμπάλαιες, (και ηταν πράγματι παμπάλαιες γιατί στη διάρκεια της κατοχής ούτε συντήρηση δεν μπορούσαν να κάνουν), και οι χρεοκοποιμένες τότε επιχειρήσεις μας είπαν: οτι κάναμε την ποιο «αξιοθαύμαστη υπέρ του λαού εθνικοποίηση-κοινωνική επένδυση»!. Στη διάρκεια της κατοχής, οι κατοχικές ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, με διατάγματα και με ρυθμιστικές παρεμβάσεις στην κοινωνία και την οικονομία, ενέταξαν ολόκληρη την ελληνική βιομηχανία, κυρίως όμως την πολεμική και την μεταλλευτική, καθώς και τις βασικές εμπορικές επιχειρήσεις, εν αγνοία του λαού στην πολεμική μηχανή του άξονα. Ενέργειες και πράξεις συνεργασίας με τους κατακτητές, που άπτονται της εθνικής προδοσίας, τη στιγμή που η χώρα βρίσκονταν σε πόλεμο με τον άξονα.

Η ενέργεια αυτή ηταν μια συνειδητή οικονομική ενίσχυση των πολεμικών βλέψεων του άξονα από τις κατοχικές κυβερνήσεις. Μια ενσυνείδητη συνεργασία που σκοπό την ενίσχυση των πολεμικών σχεδίων του άξονα-κατακτητή, το μέγεθος του οποίου κανένας, μα κανένας ακόμα δεν έκανε τον κόπο να μας πει οτι έγιναν αυτού του είδους συνεργασία και παραχωρήσεις προς τον άξονα και κυρίως να προσδιορίσει το μέγεθος, έτσι ώστε να συνυπολογιστεί στις υπόλοιπες αποζημιώσεις, που διεκδικεί η χώρας μας από τη Γερμανία.

Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό σημείο, το οποίο αποσιωπάτε έντεχνα από τις όποιες έρευνες γίνονται. Αυτές λοιπόν, τις βιομηχανικές και εμπορικές επιχειρήσεις που ηταν ενταγμένες στην

πολεμική μηχανή του άξονα, και όποιες άλλες απαρχαιωμένες και υπέρ χρεωμένες επιχειρήσεις εθνικοποίησε το μετά-απελευθερωτικό κράτος-δημόσιο (Ο λαός) τις πλήρωσε πρόσβαρα με χρυσάφι.

Και αφού τις εξυγίανε, όταν έγιναν κερδοφόρες, οι ιδιώτες επιχειρηματίες δεν μπορούσαν να αντέξουν στη σκέψη, οτι το δημόσιο τους ανταγωνίζεται. Την επόμενη της εξυγίανσης με χίλιους τρόπου άρχισε όπως συνήθως, το ίδιο το δημόσιο να υπονομεύει λειτουργικά και αξιακά τις δημόσιες επιχειρήσεις, προκειμένου να τις μεταπουλήσει με το αιτιολογικό να μεταρρυθμίσουμε την οικονομία, κατά περίπτωση στους ίδιους μισοτιμής και επιπιστώσει και σε πολλούς χαρισματικά όπως έγινε και με τις παγωμένες πιστώσεις, τα λίμπερτ που και γι' αυτά παρά την πάροδο αρκετών δεκαετιών δεν μας έχουν πει τίποτε ακόμα.

Το ίδιο συμβαίνει και στην υπόλοιπη δυτική Ευρώπη. Ιστορικά είναι αποδεδειγμένο οτι και στο φιλελευθερισμό παλιά και στον Νεοφιλελευρισμό τώρα, ο επιχειρηματίας δεν βάζει ούτε την μια πέτρα πάνω στην άλλη χωρίς κέρδος. Και οχι μόνο κέρδος αλλα πολύ, γρήγορο και ενεξέλεγκτο κέρδος.

Αλήθεια ποιος, οι ποιοί ιδιώτες έκαναν ανά τον κόσμο και στη χώρα μας, με δικές τους δαπάνες την υποδομή : στα Λιμάνια, τα αεροδρόμια, τους σιδηροδρόμους και τον αυτοκινητόδρομους γενικά και τον Θεσσαλονίκης Αθήνα και τώρα το σύγχρονο οδικό και σιδηροδρομικό δίκτυο και όποιους άλλους εκσυγχρονισμούς. Και αναρωτιέται ο καθένας όταν το κράτος, η κοινωνία στο σύνολό της, δεν μπορεί να κάνει τις αντίστοιχες κάθε φορά μεταρρυθμίσεις και εκσυγχρονισμούς, πως είναι δυνατόν να τους κάνουν τα μεμονωμένα άτομα; Μάλλον κάποιο λάκκο έχει η φάβα που λέει ο λαός.

Εμφορούμενοι λοιπόν οι κεφαλαίο-κράτες από την αντίληψη-πεποίθηση οτι «αυτοδίκαια» ο κόσμος ανήκει στη Δύση. Και με την προσθήκη ενός αντίστοιχου δόγματος: οτι ο δυνατός παίρνει όσα του επιτρέπει η δύναμη ή όσα δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο αδύνατος, οι λαβές της εξουσίας βρίσκεται τοπικά κατά χώρα και παγκόσμια στα χέρια των G7 και στους απογόνους τους. Κλασικό παράδειγμα η χώρα μας που από το 21, οι λαβές της εξουσίας δεν έφυγαν από τα χέρια της Δεξιάς και τους απογόνους τους. Ο νεοφιλελευθερισμό μέσω της παγκόσμιοποίησης, εκμεταλλεύται και να απομιζά κέρδη από ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Ενας Νεοφιλελευθερισμός που μέσω της παγκοσμιοποίησης και της δύναμης τα θέλει όλα. Μα όλα. Και τα παίρνει όλα. Ηρθε-είναι λένε, σαν το μεγάλο κυκλώνα που στην τυφλή του μανία, δεν αφήνει τίποτε όρθιο. Ισοπεδώνει τα πάντα και καθαρίζει το έδαφος από τα όποια εμπόδια μπορεί να εμποδίσουν στην προέλαση και την εφαρμογή του.

Βέβαια, επιστροφή στο παρελθόν δεν γίνεται, και αυτό γιατί είναι πλέον παρελθόν. Τα αυριανά και μελλοντικά προβλήματα πράγματι δεν αντιμετωπίζονται και ούτε λύνονται με παροχυμένες απόψεις. Πολύ περισσότερο δεν λύνονται με ιδεολογήματα και πολικό-οικονομικές προκαταλήψεις. Πως όμως να μην κατακρίνεις, και πως να μην αντιδράσεις και κυρίως πως να μην αναζητήσεις και μια άλλη, εκτός του Νεοφιλευθερισμού λύση, που οχι μόνο τα θέλει αλλα και τα παίρνει όλα;

Ο αρθρογράφος, ανάμεσα στα αλλα ρωτάει, «αν διακρίνει κανείς πολιτικές» των ελληνικών κυβερνήσεων και της σημερινής ακόμα, πολιτικές που να διαπνέουν τέτοιες πρωτοβουλίες ώστε να μπορούν να αποκληθούν «Νεοφιλελεύθερες». Στην αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την επικαλούμαστε και την εκ θειάζουμε, δυστυχώς πουθενά στον κόσμο δεν εφαρμόστηκε και πάντα είναι το ζητούμενο. Το κράτος είναι δεδομένο και οι δαπάνες λαού υπηρέτης και αρωγός του ιδιώτη επιχειρηματία και ιδιοκτήτης των εργαζομένων στον ιδιώτη επιχειρηματία: πχ όταν απεργήσει για ανθρώπινους όρους εργασία στους χώρους δουλειάς ή αύξηση μισθών και ημερομισθίων.

Και όταν οι διεκδικητές ή οι απεργοί δεν συμορφώνονται με τα όσα τους λέει και θέλει κάθε φορά ο επιχειρηματία το κράτος στέλνει τα Ματ, να κάνουν αυτό που δεν μπορεί να κάνει μόνος του ο επιχειρηματίας.

Επί Πρωθυπουργίας του κ Κωσταντίνου Καραμανλή, αποφασίστηκε η οδική σύνδεση της Θεσσαλονίκης με την Αθήνα. Εν όψη αυτής της σύνδεσης ήρθε και εγκαταστάθηκε στην Θεσσαλονίκη η πετρελαϊκή Εταιρία ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ, ακριβώς για να εκμεταλλευθεί μονοπωλιακά αυτή τη σύνδεση. Σαν αντιστάθμισμα ο ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ, είχε υποσχεθεί οτι θα εγκαταστήσει, εκτός από την επεξεργασία των υποπροϊόντων του Πετρελαίου και μια μονάδα παραγωγής χάλυβα. Γι' αυτή ακριβώς την μονάδα του χάλυβα, αν θυμάμαι καλά, του παραχωρήθηκε εκτός απ το έδαφος των εγκαταστάσεων και το υπέδαφος. Εν όψη του να ανοίξει ο αυτοκινητόδρομος Αθήνας Θεσσαλονίκης, μια Αριστερή Πανεπιστημιακή ομάδα και συγκεκριμένα η ομάδα Κριτσίκη-Δημήτρη Μπάτση, είχαν κάνει μια ολοκληρωμένη μελέτη: Παράλληλα με τον αυτοκινητόδρομο να γίνει και η ηλεκτοκίνηση των τρένων παρακάμπτοντας τον Μπράλλο.

Επειδή η ομάδα Κιτσίκη-Μπάτσι που έβλεπε την ηλετροκίνηση των τρένων σαν βασικό στοιχείο ανάπτυξης της χώρας, πίεζε την Κυβέρνηση Καραμανλή, να δεχτή την πρόταση. Φαίνεται πως κάποιοι απ το κυβερνητικό επιτελείο εκτίμησαν την πρόταση και ίσως κάποιοι να έκαναν, μια έμμεση έστω Νύξη στον ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ. Λένε πως μόλις έφτασε στα αυτιά του η Νύξη αυτή, απείλησε οτι θα τα μαζέψει και θα φύγει. Και για να μη φύγει, ακόμα τα τρένα καίνε πετρέλαιο, πάνε από τον Μπράλλο με τη γνωστή σε όλους ταχύτητα.

Οσον αφορά το αντιστάθμισμα, την μονάδα του χάλυβα, φαίνεται πως κάποια συμφέροντα θίγονταν από την κατασκευή και λειτουργία της μονάδας. Για να μη θιγούν αυτά τα συμφέρονταν, έμεινε η Ελλάδα χωρίς μονάδα χάλυβα, όπως για τους ίδιους ίσως λόγους πουλήσαμε για σίδερα τους δυο Υψικαμίνους που πήραμε σαν αποζημίωση σαν πολεμικές επανορθώσεις απ τη Γερμανία. Δεν θυμάμαι ποια ακριβώς εποχή ηταν. Υπουργός συντονισμού και βιομηχανίας ηταν ο κ Ζήγδης. Επί Υπουργίας του σκόπιμα ή άθελα ένα πρώην η γραμματέας, του πήγε να υπογράψει μερικά έγγραφα, ανάμεσα στα οποία ηταν και η απαλλαγή του ΕΣΣΟ ΠΑΠΑ απ την υποχρέωση κατασκευή της μονάδας του χάλυβα.

Η ΗΠΑ με το Δόγμα Μονρόε το 1823 δήλωσαν, οτι δεν ενδιαφέρονται κατ΄αρχήν (αχ αυτό το κατ' αρχήν) παρά μόνο για τη δική τους (μόνο τη δική τους) Ηπειρο. Η ΗΠΑ σήμερα, οχι μόνο θεωρητικά, όπως τότε αλλά και πρακτικά προσπαθούν να κάνουν και τον Πλανήτη Αμερική.
Μετά 1823 οι ΗΠΑ εγκαταλείποντας το Δόγμα Μονρόε, κάνουν αυλή τους την κεντρική Αμερική και λίγο μετά οικόπεδο τους ολόκληρη την Ν Αμερική και κατά το «ρηθέν» την Αμερικανική Ηπειρο. Από τις αρχές του 20ου Αιώνα δεν αρκούνται ούτε σε αυτό. Και από καιρό τώρα, μοναδική τους έγνοια είναι «ο πόλεμος» κατά της «τρομοκρατίας», που είναι και η πιο βολική απάντηση γιατί δεν χρειάζονται αποδείξεις. Οσο για τη «δημοκρατία αυτή μπορεί να περιμένει». Και τώρα στην Ουάσιγκτον τελείωσε με την Γιουγκοσλβία υπάρχουν άνθρωποι που ετοιμάζουν ένα νέο πόλεμο τη φορά αυτή προς το Ιραν και ίσως και τη Συρία.
Η αρχή αυτή πριν από την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, που ήταν φορείς ενός διαφορετικού συστήματος παραγωγής και διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, ηταν οχι απλώς κυρίαρχη αρχή, αλλά ηταν αυτή που καθόριζε τη ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων στο πλανήτη για αρκετές δεκαετίες ειδικά στην Ευρώπη. Παρά την πτώση για 70 και πλέον χρόνια η ανθρωπότητα έζησε την ισορροπία του τρόμου ανάμεσα στα δυο συστήματα, με ειρήνη στον ευρωπαϊκό τουλάχιστο χώρο.

Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στο Ρωσία το ιδιοκτησιακό σύστημα για να κάνει ένα πόλεμο, χρειαζόταν προσχήματα και εν μέρει λογοδοσία. Μετά την πτώση δεν χρειάζεται πια τα προσχήματα πολύ περισσότερο η λογοδοσία. Και οχι μόνο δεν τα χρειάζεται, αλλά μετά την πτώση η αιτιολογία θεωρείται και περιττή αν οχι πολυτέλεια. Μετά την πτώση, μας προέκυψε και η ανακάλυψη το περιττό της νομιμότητας της κήρυξης ενός πολέμου. Και πλησιάζει η ώρα που θα να θεωρηθεί αδιανόητή η Αντίσταση των λαών του κόσμου στα όποια πολεμικά σχέδια της παγκοσμιοποίησης και του νεοφιλελευθερισμού.

Για το σύστημα ιδιοκτησίας...ανίκητος από κάθε άλλης μορφής πολεμικό σύστημα είναι τέχνη. Από τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας και μετά... Οσο για τη φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την εκθειάζουν και την επικαλούνται, στην πραγματικότητα, δεν είναι τίποτε άλλο από μια καλά οργανωμένη «θεσμική ολιγαρχία» που την «ορίζει» και το λαό μέσω των καλά οργανωμένων εκλογών και των αλάθητων εκλογικών συστημάτων του αναθέτουν απλώς να

«εκλέγει και να επανεκλέγει τύπεις» αυτήν την ολιγαρχία η οποία ολιγαρχία στην παρούσα φάση ανάπτυξης οι κυρίαρχες δυνάμεις έχουν επιβάλει τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σαν σύστημα οργάνωσης των παραγωγικών σχέσεων σε πλανητικό επίπεδο.

Η χρήση του επιθετικού προσδιορισμού «Νεοφιλελεύθερη» είναι κρίσιμη για την κατανόηση της δομής του συστήματος. Σηματοδοτεί οχι μόνο την άκριτη και ασύδοτη κυριαρχία της «αγοράς» επί των πάντων, αλλα και την παράλληλη υποχώρηση των δημοκρατικών θεσμών και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Και επειδή το εκλέγεσθαι λόγω αντιπαράθεσης λαού και εξουσίας είναι έντονη και το χάσμα λόγω εκμετάλλευσης τεράστιο και αγεφύρωτο, έχει οργανωθεί έτσι η εκλογή της αντίθετης άποψης να στοιχίζει πολύ ακριβά. Η εξουσία παραμένει ως έχει και η πολιτική, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων στην ιδιοκτησιακή δημοκρατία. Αυτή ανήκει και ασκείται από την οικονομική ολιγαρχία και απ τα ανδράποδά της.

Αξιότιμε κύριε, στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, και για τις ανάγκες του πολέμου τόσο η επιστήμη, άλλο τόσο και η τεχνολογία έκαναν τεράστια και αξιόλογα επιστημονικά και τεχνολογικά βήματα στην «Βαριά» και ειδικά την πολεμική βιομηχανία. Η οριζόντια όμως βιομηχανία και βιοτεχνία είχε μείνει πολύ πίσω σε σχέση με τις ανάγκες που προέκυψαν μετά τη λήξη του πολέμου.

Για να ανταποκριθούν σε αυτές ακριβώς τις ανάγκες έπρεπε ιδιώτες επιχειρηματίες να εκ συγχρονίσουν, η μάλλον να εφαρμόσουν στην πράξη την νέα τεχνολογία και τα επιτεύματα της Επιστήμης. Το γεγονός αυτό όμως, προϋπέθετε επενδύσεις και μάλιστα μεγάλες. Για να μην υποστούν λοιπόν, οι ιδιώτες επιχειρηματίες αυτό το κόστος τέθηκε σε κίνηση η «τρικατάρατη λέξη» Εθνικοποίηση της ήδη απαρχαιωμένης και παμπάλαιας βιομηχανίας και στον δυτικό πλέον κόσμο με πρώτη την Αγγλία επί πρωθυπουργίας Ατλη Το ίδιο και τη Γαλλία.

Κάθε σύστημα, του σήμερα ή του παρελθόντος, πρέπει να αναλύεται από τη σκοπιά των ζωντανών δυνάμεων του, από τη δυνατότητα του, ή μη, να μεταρρυθμίζεται και συνεπώς να βρίσκει μια νέα ζωτικότητα εγκαταλείποντας τον όποιο επικίνδυνο προσανατολισμό. Ο εκσυγχρονισμός όμως και οι μεταρρυθμίσεις προϋποθέτουν επενδύσεις και οι ιδιώτες κεφαλαιούχοι, αν δεν έχουν εξασφαλίσει το κέρδος των όποιων επενδύσεων., όπως γράφω και σε άλλο σημείο δεν βάζουν τη μια πέτρα πάνω στην άλλη

Ο Τσιώρσιλ, υποτίθεται οτι ηταν, (έτσι τουλάχιστο μας έλεγαν και λένε ακόμα), ο νικητής του πολέμου και την επόμενη της νίκης έχασε τις εκλογές. Η νίκη του κ Ατλι, που σαν εκπρόσωπος των εργατικών ανέλαβε να παίξει αυτό το βρόμικο παιχνίδι της εθνικοποίησης. Ετσι με εργαλείο την εθνικοποίηση που θα που σκοπό είχαν να εξυγιάνουν τις παμπάλαιες και χρεοκοπημένες ιδιωτικές επιχειρήσεις. που θα περνούσε η «ιδιωτική περιουσία στα χέρια του κράτους-άρα του λαού», αφού τις εξυγίαναν με χρήματα του Κράτους-του λαού τις επέτρεψαν κοψοχρονιά στους ίδιους! Το ίδιο έγινε σε όλο το Δυτικό κόσμο μετά πολεμικά

Και επειδή ο πόλεμος και ο πιο μικρός και ολιγοήμερος ακόμα, εκτός από κατάληψη εκτάσεων και αρπαγή στοκαρισμένου πλούτου από τον αντίπαλο, για να επιτευχθεί ο σκοπός έχει βομβαρδισμούς απ την ξηρά, αέρα και θάλασσα όπως έγινε το Δεκέμβρη του 1944 στην Αθήνα και τον Πειραιά.

Εχει μάχες και κατά μέτωπο. Και επειδή οι σύγχρονοι πόλεμοι όπως ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν έχουν τώρα πλέον και μετώπισθεν. Ειναι πόλεμοι όλοι εναντίων όλων (55) εκατομμύρια νεκρούς είχε ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, τριπλάσιους τραυματίες και εκατομμύρια δια βίου ανάπηρους. Από τη στιγμή που ο πόλεμος είναι το κυρίαρχο μέσο πλουτισμού και απελευθέρωσης και αλλα 40 εκατομμύρια νεκρούς και αντίστοιχους τραυματίες και δια βίου αναπήρους οι διακρατικοί και εμφύλιοι ανά την εμφύλιο πόλεμοι μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Εχει ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές.

Τον τελευταίο μάλιστα καιρό, εκτός απ την καλό πληρωμένη και άρτια οργανωμένη προσπάθεια των ΗΠΑ και αρκετών Ευρωπαϊκών συγγραφέων, δημοσιογράφων, ΜΜΕ, η λογοτεχνίας και ο Κινηματόγρφος ακόμα και με «ταινίες» με τεράστιο κόστος αστυνό-αντίστοιχες με αυτές τα

«πάθη του Χριστού και άλλες θεολογικού περιεχομένου» για την επανεγγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα, στη διάρκεια του οποίου μερικές χώρες ευθύνονται για τη διάπραξη των ειδεθχεστέρων των εγκλημάτων κατά της Ανθρωπότητας και του Παγκοσμίου πολιτισμού.
Ειδικά η διάρκεια του Α! και του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Με την επανεγραφή της ιστορίας θέλουν, αν οχι να αποσείσουν τις όποιες ευθύνες που τους βαρύνουν στο σύνολο. Και επειδή αυτό δεν γίνεται θέλουν να απαλύνουν κάπως τη βαβραρότητα και την κτηνωδία αυτών των εγκλημάτων

ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΩΣ ΦΤΑΣΑΜΕ ΣΤΟ ΝΕΟ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΝΙΟΠΟΙΗΣΗ.

Αξιότιμοι κύριοι, μετά την εγκαθίδρυση του καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, προέκυψε ενα ασυναίσθητο-αφηρημένο ερώτημα. «cui bono»; Από την εποχή όμως του Κικέρωνα (106-43 πχ) μετά την έστω μερική διερεύνηση των συνεπειών του πολέμου, των εγκλημάτων και των καταστροφών που ο πόλεμος προκαλεί και ό,τι αυτό συνεπάγεται το ερώτημα «cui bono» κατέχει και διατηρεί μια κεντρική θέση για το : «ποιος ωφελήθηκε, αποκόμισε κέρδη και πλεονεκτήματα» από την κήρυξη ενός πολέμου η απ την διάπραξη μιάς συγκεκριμένης εγκληματικής πράξης...Ποιος είναι όμως αυτός ο ιδεολογικός προπομπός αλλά και δράστης συνάμα του πολέμου και της όποιας εγκληματικής πράξης;
Αξιότιμοι κύριοι, οι σύγχρονοι φιλόσοφοι και αναλυτές έχουν κατασταλάξει στο συμπέρασμα, οτι ο πόλεμος, ο οποιοσδήποτε πόλεμος και μορφή πολέμου, είναι συμφυής με την ιδιοκτησία γενικά και κατά περίπτωση ξεχωριστά. Αυτό προκύπτει από τα πινάκια των δικαστηρίων όπου το 95% και πλέον των υποθέσεων έχουν πυρήνα τους την ιδιοκτησία. Μια παλιά συμβουλή του Μακιαβέλη, συμβουλή που με τόση ευλάβεια την εφαρμόζει το καθεστώς ιδιοκτησία λέει :
«Ενας ηγεμόνας (ιδιοκτήτης) πρέπει να καταλάβει, αν θέλει να διατηρήσει την εξουσία του (την ιδιοκτησία του), πρέπει να δρα συχνά ενάντια στην πίστη, ενάντια στη φιλανθρωπία, ενάντια στην ανθρωπότητα και κυρίως ενάντια στη Θρησκεία και τον ίδιο το Θεό».
Οι πόλεμοι τοπικοί, εμφύλιοι και παγκόσμιοι αποτελούν τη φιλοσοφία του συστήματος και θα συνεχίσει να ισχύει, αν στο μεταξύ η κοινωνία των ανθρώπων δεν αποφασίσει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής από την ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ στην ΕΡΓΑΣΙΑ. Μέχρις ότου δεν γίνει αυτή η μακραίωνη πολυπόθητη μετακίνηση, η κοινωνία των ανθρώπων θα παραμείνει παγιδευμένη μέσα σε ένα τοπίο πολέμων, όπου ο ένας θα διαδέχεται τον άλλο. Και αυτό γιατί εκτός από τον υπάρχοντα στοκαρισμένο πλούτο, τις πρώτες ύλες, τα πολύτιμα μέταλλα, τα έργα τέχνης, την φτηνή εργατική δύναμη, ειναι και γεωστρατηγική θέση μιάς χώρας, που μπορεί να εμπλακεί σε πόλεμο. Ο αστικό τρόπος κήρυξης του πολέμου είναι η ικανότητα του ιδιοκτησιακού-αστικού πολιτισμού, να οργανώνει τον πόλεμο, τη σφαγή και τις όποιες καταστροφές επωφελώς και οχι εις μάτην...Ο πόλεμος του Κόλπου άφησε 9,5 εκατομμύρια στις ΗΠΑ που τον οργάνωσαν.
Ενα κοινωνικό σύστημα που στηρίζεται και λειτουργεί με βάση το κέρδος. δεν μπορεί να λέγεται δημοκρατία. Το κέδρος, που προέρχεται από την εκμετάλλευση του Ανθρώπου από άνθρωπο, δεν μπορεί να αποτελεί το περιεχόμενο της Δημοκρατίας. Στα λεξικά ναι υπάρχει η λέξη δημοκρατία οχι όμως και στη ζωή. Για τη ζωή η Δημοκρατία είναι το ζητούμενο. Οταν τη Δημοκρατία δεν την κατακτά και δεν την ασκεί ο ίδιος ο λαός δεν την χάνει ποτέ, γιατί ποτέ δεν την είχε...Αλλο πράγμα Δημοκρατία των Ελεύθερων και άλλο των απελεύθερων, όπως συμβαίνει με τους πρώην αποικιακούς λαούς...
Στο σημερινό Αστικό σύστημα, ποτέ δεν ηταν ανεκτή η διαφορετική άποψη, η αμφισβήτηση πολύ περισσότερο η ύπαρξη ανταγωνιστικού κοινωνικό-οικονομικού συστήματος παραγωγής και τρόπου διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η αρχή της απόρριψης του διαφορετικού και του ανταγωνισμού είναι συμφυής με το σύστημα. Αυτή ακριβώς η αρχή είναι η κοιτίδα-λίκνο από όπου πηγάζουν οι κάθε λογής και μορφής πόλεμοι. Το κεφαλαίο-κρατικό σύστημα είναι που γεννάει τον πόλεμο, τρέφεται από τον πόλεμο και ετοιμάζει τον επόμενο, ποιο αιματηρό και εκτεταμένο σε νεκρούς και υλικές καταστροφές. Ετσι εξηγούνται οι πόλεμοι.

Από τους μικρούς και τοπικούς με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής φτάσαμε στους Παγκοσμίους. Ο πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος άρχισε το 1914 και ο Δεύτερος το 1939. Την αξία αυτών των δύο πολέμων την εισέπραξαν χωρίς να σπάσει ένα κεραμίδι στις ΗΠΑ, οι ΗΠΑ και με πολύ, μα πάρα πολύ ελάχιστο αίμα, σε σχέση με τα εκατομμύρια των άλλων εμπολέμων και αυτό μόνο στο Β! Παγκόσμιο Πόλεμο. Τα κεφάλαια αυτά δημιούργησαν στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα μέσω του οποίου θέλουν οι ΗΠΑ σαν Σαξωνική φυλή να κυβερνήσουν αυτοκρατορικά την ανθρωπότητα.

Εν όψη του να μην φτάσουμε, και κυρίως πριν φτάσουμε στον νεοφιλελευθερισμό και την παγκοσιοποίηση, την άνοιξη του 1971 το οικονομικό και κοινωνικό Συμβούλιο του ΟΗΕ ψήφισε μια απόφαση με την οποία επιχειρήθηκε να τεθεί ένας φραγμός στις αυθαίρετες ενέργειες των πολυεθνικών εταιρειών που υποκαθιστούν πολλές φορές τις κυβερνήσεις των χωρών στις οποίες εδρεύουν συνοδευόμενη αυτή την απόφαση στο να μπορούν να δανείζουν οι κεφαλαιούχοι σε χώρες που είναι χρεωμένες: Οπως όλοι οι άλλοι Νόμοι και αυτοί του ΟΗΕ που μπαίνουν αντιστρατεύονται ή μπαίνουν εμπόδιο στο κέρδος καταχωνιάζονται σε κάποιο ξεχασμένο και καλά κλειδωμένο συρτάρι. . Αφορμή για την απόφαση αυτή του Συμβουλίου του ΟΗΕ στάθηκε η πρωτοβουλία του εκπροσώπου της Χιλής Ερνάν Σάνατ Κρούζ, που επικαλέστηκε και το παράδειγμα της Ι.Τ.Τ. στην χώρα του. Οπως έγινε γνωστό από επίσημα έγγραφα που έφερε στο φως της δημοσιότητας ο Αμερικανός δημοσιογράφος Τζακ Αντερσον, η γιγαντιαία αυτή εταιρεία προσπάθησε να ανατρέψει τη Σοσιαλιστική κυβέρνηση του Προέδρου Αλέντε. Η απόφαση προέβλεπε τη σύσταση επιτροπής που θα ερευνούσε το θέμα...
Η διάδοση των πολυεθνικών εταιρειών, είναι ένα από τα καθοριστικά χαρακτηριστικά του σημερινού σταδίου του καπιταλισμού. Το 1971 υπήρχαν σε όλο τον κόσμο 700-800. Αυτού του είδους εταιρείες. Οι ειδικοί συμφωνούσαν τότε οτι σε 15-20 χρόνια διακόσιες απ αυτές θα κυριαρχίσουν στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία.
Η διεθνοποίηση του κεφαλαίου χαρακτηρίζεται απ τις αρχές της, την Ιμπεριαλιστική εποχή. Ομως πριν απ τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο και στη διάρκεια του μεσοπολέμου η διεθνής συγκεντροποίηση του κεφαλαίου δεν αποτελούσε παρά μια εξαίρεση. Εκτός απ τις μεγάλες Αγγλό-Ολλανδικές εταιρείες, την uhilenet και την Rogl Duteh Shell, τα Τράστ, γενικά, κυριαρχούνταν από τα κεφάλαια ενός μόνο κράτους ή έθνους. Αν και έκτοτε βλέπαμε να αναπτύσσονται σιγά σιγά υποκαταστήματα και κέντρα συναρμολόγησης στο εξωτερικό, όμως η καθ' αυτό κατασκευή καθώς και η εμπορική διεύθυνση παραμένει στη χώρα προέλευσης του κεφαλαίου.
Εκείνες που κυρίως επεκτάθηκαν στο δρόμο των επιχειρήσεων σε παγκόσμια κλίμακα, είναι οι μεγάλες αμερικανικές εταιρείες, Ευρωπαϊκές και οι Ιαπωνικές. Τα κάθετα Τράστ και οι εταιρείες με πολλαπλούς κλάδους αποτελούσαν τους ενδιάμεσους κρίκους που οδήγησαν, απ το κλασικό Τράστ ή μονοπώλιο και σε συνέχεια στην πολυεθνική εταιρεία. Και είναι αυτές οι Εταιρείες τα Τράστ και τα μονοπώλια, που χρηματοδότησαν τον Ναζί-φασισμό και την άνοδο του Χίτλερ στην καγκελαρία.
Οι σπουδαιότερες ευρωπαϊκές και Ιαπωνικές εταιρείες, τις ακολούθησαν στον ίδιο δρόμο. Εξ αλλού στην Ευρώπη παρά στις ΗΠΑ, συναντούμε σήμερα τα πρώτα παραδείγματα εταιρειών που δεν είναι πολυεθνικές μόνον ως προς τα κέντρα κατασκευής και διάθεσης των προϊόντων τους αλλά ακόμη και ως προς την προέλευση του κεφαλαίου και των διευθύνσεών τους,
Από το ύψος των επιχειρηματικών αριθμών και επενδύσεών τους, οι ισχυρότερες εταιρείες σήμερα ξεπερνούν... κατά πολύ τα μέσα που διαθέτει η μεγάλη πλειοψηφία των κρατών. Ειναι άφθονα τα παραδείγματα που δείχνουν οτι οι χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου-που οι Μαρξιστές πιο σωστά αποκαλούν μισό-αποικίες ακόμα, δεν μπορούν να αντισταθούν στη δραστηριότητα των εταιρειών αυτών.
Εκείνο, που παραμένει αληθινό είναι οτι στην εποχή του νέο αποικισμού, όπως και στην εποχή της αποικιοκρατίας οι εταιρείες αυτές μπορούσαν να αποσπάσουν ακόμα και δικαιώματα ετεροδικίας. Αρκεί να σκεφτούμε τα δικαιώματα που ακόμα και μια κυβέρνηση σαν αυτή της Γουϊνέας και η δική μας υποχρεώθηκαν να παραχωρήσουν σε επιχειρήσεις και η Ελλάδα στους Αμερικανούς το δικαίωμα της Επικυριαρχίας. Τώρα το τι σημαίνει Επικυριαρχία η ίδια η λέξη λέει : κράτος-χώρα που σε όλους τους τομείς της κοινωνικό-οικονομικής και πολιτικής (όπως

είχε συμβεί στη χώρα μας) ζωής, είναι υποχρεωμένο-μένη να λειτουργεί κάτω-βάση των εντολών και τη θέληση του Επικυρίαρχου.
Οπως σας είναι γνωστό: κάθε φυσικό και κοινωνικό φαινόμενο, εμφανίζεται όταν έχουν δημιουργηθεί οι αντικειμενικές εκείνες προϋποθέσεις να εμφανιστεί, άρα-ώρα και ο καπιταλισμός.
Στην αρχή κλασική εκμετάλλευση, Εθνική εταιρεία απόλυτη και σχετική και στην πολυεθνική εταιρεία: πολυσύνθετη: και απεριόριστη. Συνεπώς, κάθε φαινόμενο για να λειτουργήσει κουβαλά μαζί του και τους αντίστοιχους νόμους: φυσικούς για τη φύση και κοινωνικούς για την κοινωνία των ανθρώπων.
Ετσι λοιπόν, έχουμε τρεις βασικούς κοινωνικούς νόμους: α) την κλασική άμεση εκμετάλλευση του εργαζόμενου από το αφεντικό του β) στην εταιρική Συγκέντρωση των μικρών εθνικών και γ) την πολυεθνική συγκεντρωποίησει των πολυεθνικών. Αν αυτόν τον νόμο που αποτελεί και το Κύκνειο Ασμα του συστήματος, αν τον αφήσει η κοινωνία των Ανθρώπων να λειτουργήσει ασύδοτα μέσα σε ένα λογικό χρονικό διάστημα ο πλανήτης θα γίνει ιδιοκτησία μιας και μόνο εταιρείας!
Όμως, το δικαίωμα στη ζωή και την εργασία (και οχι στη δουλεία), αποτελεί το περιεχόμενο της Δημοκρατία. Στα λεξικά ΜΑΙ υπάρχει η λέξη δημοκρατία, οχι όμως στην πράξη και στη ζωή. Για τη ζωή η Δημοκρατία είναι το ζητούμενο. Οταν τη Δημοκρατία δεν την κατακτάς και δεν την ασκεί ο ίδιος ο λαός δεν την χάνει ποτέ, γιατί ποτέ δεν την είχε...Αλλο πράγμα Δημοκρατία των Ελεύθερων και άλλο των απελεύθερων, όπως συμβαίνει με τους πρώην αποικιακούς λαούς που εξακολουθούν να είναι σε εισαγωγικά ελεύθεροι...

Όπως γράφω και ποιο πάνω Μετά την εγκαθίδρυση του καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής προέκυψε ένα ασυναίσθητο-αφηρημένο ερώτημα. «cui bono»; Από την εποχή όμως του Κικέρωνα (106-43 πχ) μετά την έστω μερική διερεύνηση των συνεπειών του πολέμου, των εγκλημάτων και των καταστροφών, που ο πόλεμος προκαλεί και ό,τι αυτό συνεπάγεται το ερώτημα «cui bono» κατέχει και διατηρεί μια κεντρική θέση για το : «ποιος ωφελήθηκε, αποκόμισε κέρδη και πλεονεκτήματα» από την κήρυξη ενός πολέμου η απο την διάπραξη μιάς συγκεκριμένης εγκληματικής πράξης...Ποιος είναι όμως αυτός ο ιδεολογικός προπομπός αλλά και δράστης συνάμα του πολέμου και της όποιας εγκληματικής πράξης;

Και επειδή ο πόλεμος και ο πιο μικρός και ολιγοήμερος ακόμα, εκτός από κατάληψη εκτάσεων και αρπαγή στοκαρισμένου πλούτου από τον αντίπαλο, για να επιτευχθεί ο σκοπός έχει βομβαρδισμούς από την ξηρά, αέρα και θάλασσα, όπως έγινε το Δεκέμβρη του 1944 στην Αθήνα και τον Πειραιά. Εχει μάχες και κατά μέτωπο. Και επειδή οι σύγχρονοι πόλεμοι όπως ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν έχουν και μετώπισθεν. Ειναι πόλεμοι όλοι εναντίων όλων (55) εκατομμυρίων νεκρούς είχε ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, τριπλάσιους τραυματίες και εκατομμύρια δια βίου ανάπηρους. Από τη στιγμή που ο πόλεμος είναι το κυρίαρχο μέσο πλουτισμού και απελευθέρωσης και αλλα 40 εκατομμύρια νεκρούς και αντίστοιχους τραυματίες και δια βίου αναπήρους οι διακρατικοί και εμφύλιοι ανά την εμφύλιο πόλεμοι μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Εχει ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές.

Τον τελευταίο μάλιστα καιρό, έκτος απ την καλό πληρωμένη και άρτια οργανωμένη προσπάθεια των ΗΠΑ και αρκετών Ευρωπαϊκών συγγραφέων, δημοσιογράφων, ΜΜΕ, η λογοτεχνίας και ο Κινηματογράφος ακόμα και με «ταινίες» αντίστοιχες με αυτές τα «πάθη του Χριστού και άλλες θεολογικού περιεχομένου» για την επανεγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα, στη διάρκεια του οποίου μερικές χώρες ευθύνονται για τη διάπραξη των ειδεχθεστέρων των εγκλημάτων κατά της Ανθρωπότητας και του Παγκόσμιου πολιτισμού. Ειδικά στη διάρκεια του Α! και του Β! Παγκοσμίου Πολέμου.
Και όπως αυτή του Σπίλπρεργρκ στην ταινία «Λίστα του Σίγκλερ». Που θέλει να δείξει αλλά και να πείσει τον Γερμανικό λαό ότι μια ομάδα παρανοϊκών ευθύνονται για όλα, μα και όλα ο Χίτλερ και αυτή η ομάδα. Αν ήταν δυνατόν αυτή ή ομάδα να οργανώσει, να επιβάλλει και να διεξάγει ένα τέτοιο παγκόσμιο πόλεμο,
Ο πόλεμος δεν είναι ατύχημα, ούτε είναι αποτέλεσμα ου ενός η του άλλου δικτάτορα. Ο πόλεμος έχει τις ρίζες του στις αδυσώπητες αντιφάσεις των διεθνών καπιταλιστικών συμφερόντων

Με την επανεγραφή της ιστορίας θέλουν, αν οχι να αποσσείσουν τις όποιες ευθύνες που τους βαρύνουν στο σύνολο. Και επειδή αυτό δεν γίνεται θέλουν σε αυτήν τη φάση να απαλύνουν κάπως τη βαβραρότητα και την κτηνωδία αυτών των εγκλημάτων, με απώτερο στόχο να ξεχαστούν και αργότερα αφού ξεχαστούν να επανεγραφεί η ιστορία του 20ου αιώνα στα μέτρα και τις επιδιώξεις τους .
Και επειδή όλοι έχουμε αναρωτηθεί, πως και από που μας ξεφύτρωσε ο Νεοφιλεθευρισμός, η πιο σαφής και σίγουρη απάντηση είναι οτι : στο ιδιοκτησιακό σύστημα των μέσων παραγωγής και διακυβέρνησης γενικά και της κάθε χώρας ειδικά, η άρχουσα τάξης θέλει, από δυνατή να γίνει δυνατότερη και από πλούσια να γίνει πλουσιότερη μέσω της κατάκτησης χώρου για μέγεθος, όπως γράφει και ο αγαπητός φίλος Μιχάλης Αδαλόγλου στην εφημερίδα «Βέροια», στις 19-3-08 στη σελίδα 13 με τίτλο αναζητώντας τα χαμένα ιδανικά «υπέρ πατρίδος» επικαλούμενος τον Πλάτωνα:
Οι Νεαροί βλαστοί της Αθηναϊκής πολιτείας γαλουχούνταν με υψηλά ιδανικά και ορκίζονταν να μη ντροπιάσουν τα όπλα τους όταν μάχονταν «υπέρ πατρίδος».Υπόσχονταν, ακόμη, να παραδώσουν μεγαλύτερη και καλύτερη πατρίδα στα παιδιά τους. Συνεπώς, διεύρυνση του χώρου, όπου μέσα στη διεύρυνση υπάρχουν οι πρώτες ύλες και η αγορά. Και ανθρώπων για εκμετάλλευση.
Σήμερα κυβερνούν τον κόσμο οι δυνάμεις του χρήματος και η δύναμη του πυρός. Ολες οι δυνάμεις του χρήματος και του πολέμου, αφού ο πόλεμος είναι ο ποιο εύκολος, γρήγορος και ο ποιο επικερδής τρόπος πλουτισμού. Συντονισμένες οι δυνάμεις αυτές σε πολεμικές συμμαχίες, μονοπώλια και ολιγοπώλια συγκεντρώνουν και διαχειρίζονται ανεξέλεγκτα:

Το χρήμα που διεφθείρει και διαπλέκει τους θεσμούν και τις δομές του κράτος. Το χρήμα που εξαγοράζει, το χρήμα που καταστρέφει, το χρήμα που επιφέρει τη σήψη και τη διαστροφή ακόμα και στη συνείδηση των ανθρώπων. Το χρήμα που ξετυφλώνει τη δικαιοσύνη. Το χρήμα που σκοτώνει ανελέητα με προαποφασισμένους πολέμους. Με μοναδικό σκοπό και στόχο τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό. Το χρήμα που μεταφράζεται σε αίμα και θάνατο, όπως στην Γιουγκοσλαβία το στο Ιράκ ή όπου αλλού.

Αν σε αυτά προστεθούν και τα σμήνη των διαμορφωτών της κοινής γνώμης: δημοσιογράφοι, ΜΜΕ, ο κινηματογράφος, ο έντυπος και περιοδικός τύπος και μέρος την «επιστήμης», έναντι παχυλής αμοιβής και ειδικών προνομίων, με σκοπό να αποσιωπήσουν τα όποια αρνητικά, να προβάλουν μόνο τα «θετικά» του Νεοφιλεθευθερισμού, κατακριμνείζοντας με τον τρόπο αυτό κώδικες αξίες και αρχές και κάθε σημείο αναφοράς που να εμπνέουν ασφάλεια, δημοκρατία, δικαιοσύνη και ανθρωπιά. Και επειδή είναι γνωστό οτι θα υπάρξουν αντιδράσεις (όπως στη Βολιβία κλπ) διαπαιδαγωγούμε έτσι τους δικαιακός και κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους ώστε αν... Και όπου δεν αρκούν αυτοί δημιουργούμε και ιδιωτικούς αντίστοιχους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Νέες ιδιωτικές Λεγεώνες των Ξένων!

Ιστορικά αποδείχθηκε οτι ο πόλεμος, διακρατικός, τοπικός και παγκόσμιος είναι συμφυής με τον τρόπο που λειτουργεί, παράγει και κατανέμει το καπιταλιστικό σύστημα είναι αυτός ο πόλεμος, που προσπορίζει οχι απλώς κέρδη, αλλα κέρδη πολλά, μεγάλα και γρήγορα. Αυτή λοιπόν, είναι κοιτίδα του Νεοφιλευθερισμού: ο ανελεής, σκληρός και αδιάκοπος ανταγωνισμός.
Αυτή είναι και η παθογένεια του συστήματος ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής: κέρδος, συγκέντρωση και συγκεντρωποίηση. Αυτή ακριβώς η παθογένεια-νομοτέλεια είναι που οχι μόνο τα θέλει όλα αλλα και τα παίρνει όλα. Και αργότερα στο όνομα αυτών θα δώσει την (τριχιά και το σαπούνι στους διαδόχους του…).
Ο ανταγωνισμός λοιπόν και η δύναμη, που θα προέλθει από την ήττα του ανταγωνιστή (κράτους ή ιδιώτη), τα κέρδη που θα προκύψουν από την αρπαγή της ήδη στοκαρισμένης εργασίας και την υποθήκη της μελλοντικής να παραχθεί μέσω της εργασίας πλούτου και οι αποζημιώσες, άρα την καταστροφή του ηττημένου; Συνεπώς, περιεχόμενο και κοιτίδα του Νεοφιλευθερισμού, είναι ο αδυσώπητος και ανηλεής μέχρι πτώσεως του αντιπάλου ανταγωνισμός: πολεμικός ή οικονομικός.
Η Δυτική Ευρώπη γενικά και ορισμένες χώρες ειδικά όπως: Ισπανία, Πορτογαλία, Αγγλία, Γαλλία. Βέλγιο, Ολλανδία, Ιταλία κλπ, αργότερα και η Γερμανία, με τις αποικιακές κατακτήσεις

μέσω της δύναμης και του πολέμου συγκέντρωσαν τεράστιο πλούτο. Και η ΗΠΑ για δυο σχεδόν αιώνες συγκαταλέγονταν και αυτές ανάμεσα στις αποικιακές χώρες.

Μετά την απελευθέρωση όμως και την λήξη του εμφυλίου πολέμου με νίκη των βορίων και την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής ένοιωσαν κάπως δυνατοί. Αυτή ακριβώς η δύναμη τις οδήγησε το 1823, να διαμορφώσουν και να κάνουν γνωστό ανά τον κόσμο το Δόγμα Μονρόε. Με το δόγμα αυτό δήλωσαν, οτι οι ΗΠΑ δεν ενδιαφέρονται κατ΄αρχήν (αχ αυτό το κατ' αρχήν) για ό,τι συμβαίνει στον υπόλοιπο κόσμο και ειδικά στην Ευρώπη, παρά μόνο για τη δική τους (τη δική τους) χώρα και εννοούσαν την Αμερικάνικη Ηπειρο.
Η ΗΠΑ σήμερα, οχι μόνο θεωρητικά, όπως τότε, αλλά και πρακτικά τώρα προσπαθούν να κάνουν και τον Πλανήτη Αμερική. Λίγο αργότερα οι ΗΠΑ εγκαταλείποντας το Δόγμα Μονρόε, κάνουν αυλή τους την κεντρική Αμερική και λίγο μετά οικόπεδο τους ολόκληρη την Ν Αμερική και κατά το «ρηθέν» την Αμερικανική Ηπειρο. Από τις αρχές του 20ου Αιώνα δεν αρκούνται ούτε σε αυτό.

Από καιρό τώρα και ειδικά μετά την πτώση του υπαρκτού και το χτύπημα στους Πύργους με εργαλείο την «τρομοκρατία»μοναδική τους έγνοια είναι «ο πόλεμος» και στο πόλεμο προστέθηκε και η τρομοκρατία συνεπώς, πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας», που ειναι ένας συνεχής πόλεμος και η πιο βολική απάντηση γιατί, δεν χρειάζεται αποδείξεις, ποιος τρομοκρατεί ποιόν. Οσο για τη «δημοκρατία αυτή μπορεί να περιμένει» στη Γιουγκοσλαβία και το Ιράκ. Και τώρα στην Ουάσιγκτον υπάρχουν άνθρωποι που ετοιμάζουν ενα νέο πόλεμο τη φορά αυτή προς το Ιράν και ίσως και τη Συρία.

Ειναι τόσο επικερδής επιχείρηση ο πόλεμος, που παρά τα δις δολάρια που ξοδεύτηκαν για να αρχίσει και αλλα τόσα να συνεχίσει και όμως το πηλίκο-αποτέλεσμα για τις ΗΠΑ που τον κήρυξαν ηταν θετικό. Ο πόλεμος του Κόλπου στοίχισε 51 δίς δολ και ωστόσο άφησε στις ΗΠΑ 9,5 δίς δολ κέρδη.

Επειτα η κήρυξη ενός πολέμου, οχι μόνο επιτρέπει, αλλα και επιβάλλεται να αρθούν οι Συνταγματικές εγγυήσεις, να παρθούν έκτακτα κατασταλτικά μέτρα στο εσωτερικό της χώρας. Εν όψη του πολέμου να στερηθούν οι πολίτες της χώρα αρκετά πλεονεκτήματα και αγαθά, Μέτρα που θα ανακόψουν τις διεκδικήσεις για βελτίωση των συνθηκών εργασίας, ζωής κλπ. Μέτρα που να μη λειτουργούν πλέον οι νόμοι και οι θεσμοί ομαλά. Να στερηθούν οι πολίτες του δικαιώματος να αντιδράσουν κατά του πολέμου κλπ.

Και επειδή ο πόλεμος και ο πιο μικρός και ολιγοήμερος ακόμα, εκτός από κατάληψη εκτάσεων και αρπαγή στοκαρισμένου πλούτου από τον αντίπαλο, για να επιτευχθεί ο σκοπός έχει βομβαρδισμούς από την ξηρά, αέρα και θάλασσα όπως έγινε το Δεκέμβρη του 1944 στην Αθήνα και τον Πειραιά. Εχει μάχες και κατά μέτωπο. Και επειδή οι σύγχρονοι πόλεμοι όπως ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν έχουν και μετώπισθεν. Ειναι πόλεμοι όλοι εναντίων όλων (55) εκατομμύρια νεκρούς είχε ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, τριπλάσιους τραυματίες και εκατομμύρια δια βίου ανάπηρους.
Από τη στιγμή που ο πόλεμος είναι το κυρίαρχο μέσο πλουτισμού και απελευθέρωσης δυστυχώς στα 55 εκατομμύρια νεκρούς προστέθηκαν και αλλα 40, εκατομμύρια νεκρούς με αντίστοιχους τραυματίες και δια βίου αναπήρους, οι διακρατικοί και εμφύλιοι ανά την εμφύλιο πόλεμοι μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Με ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές, πολλές από τις οποίες όπως όπως το Στάλιγκατ στη Δρέστη της Γερμανίας και σε πολλές άλλες Πόλεις και σκόπιμες με το σκεπτικό να συμμετάσχουν μεταπολεμικά οι εταιρείες τους στην ανασυγκρότηση των καταστροφών. Πρόσφατο παράδειγμα το Ιράκ. Οι Εταιρείες ανταγωνίζονται ποια θα...
Η αρχή αυτή, πριν από την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, που ήταν φορείς ενός διαφορετικού συστήματος παραγωγής και διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, ηταν οχι απλώς κυρίαρχη αρχή, αλλά ηταν αυτή που καθόριζε τη ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων στο πλανήτη για αρκετούς αιώνες ειδικά στην Ευρώπη. Παρά την πτώση των κομμουνιστών για 70 και πλέον χρόνια η ανθρωπότητα έζησε την ισορροπία του τρόμου μεν, ανάμεσα στα δυο συστήματα, με ειρήνη στον Ευρωπαϊκό τουλάχιστο χώρο.

Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στο Ρωσία το ιδιοκτησιακό σύστημα για να κάνει ένα πόλεμο, χρειαζόταν επιχειρήματα και εν μέρει λογοδοσία στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Μετά την πτώση του όμως δεν χρειάζονται πια τα επιχειρήματα, πολύ περισσότερο η λογοδοσία. Και οχι μόνο δεν τα χρειάζεται, αλλά μετά την πτώση του υπαρκτού η αιτιολογία θεωρείται περιττή αν οχι πολυτέλεια.

Δίπλα σ όλα τα αλλα, μετά την πτώση, μας προέκυψε και η ανακάλυψη το περιττό της νομιμότητας της κήρυξης ενός πολέμου. Ενώ παράλληλα οι ΗΠΑ διαμόρφωσαν αν οχι την πεποίθηση, τουλάχιστο την αντίληψη οτι ο 21ος αιώνας είναι ο αιώνας της Αμερικής. Και πλησιάζει η ώρα που θα θεωρηθεί αδιανόητη η Αντίσταση των λαών του κόσμου στα όποια πολεμικά σχέδια του Αμερικάνικου νεοφιλελεύθερισμού και της παγκοσμιοποίησης.

Για το σύστημα ιδιοκτησίας...Ανίκητο από κάθε άλλης μορφής πολεμικό σύστημα εί*ναι τέχνη.* Από τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας και μετά... Οσο για τη φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την εκθειάζουν και την επικαλούνται, με τον τρόπο που λειτουργεί στην πραγματικότητα, δεν είναι τίποτε άλλο από, μια καλά οργανωμένη «θεσμική ολιγαρχία» που την «ορίζει» και το λαό μέσω των καλά οργανωμένων εκλογών και των αλάθητων εκλογικών συστημάτων του λαού του αναθέτουν απλώς να «εκλέγει και να επανεκλέγει τύπεις». Αυτήν την ολιγαρχία η οποία ολιγαρχία, στην παρούσα φάση ανάπτυξης οι κυρίαρχες δυνάμεις θέλουν να επιβάλουν τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σαν σύστημα οργάνωσης των παραγωγικών και κοινωνικών σχέσεων σε πλανητικό επίπεδο.

Η χρήση του επιθετικού προσδιορισμού «Νεοφιλελεύθερη» είναι κρίσιμη για την κατανόηση της δομής του συστήματος. Σηματοδοτεί οχι μόνο την άκριτη και ασύδοτη κυριαρχία της «αγοράς» επί των πάντων, αλλα και την παράλληλη υποχώρηση των δημοκρατικών θεσμών και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων

Και επειδή το εκλέγεσθαι λόγω αντιπαράθεσης λαού και εξουσίας, είναι έντονη και το χάσμα λόγω εκμετάλλευσης τεράστιο και αγεφύρωτο. Εχει οργανωθεί έτσι η εκλογή της αντίθετης άποψης, να στοιχίζει πολύ ακριβά... Η εξουσία παραμένει ως έχει και η πολιτική, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων στην ιδιοκτησιακή δημοκρατία. Αυτή ανήκει και ασκείται από την οικονομική ολιγαρχία και από τα ανδράποδα και τα φερέφωνα της αγοράς.

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΛΕΝΕ ΚΙΝΕΙΤΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΩΣ ΚΑΙ ΓΡΗΓΟΡΑ

Εν όψη του να μην φτάσουμε, και κυρίως πριν φτάσουμε στον Νεοφιλελευρισμό και την Παγκοσιοποίηση, την άνοιξη του 1971 το οικονομικό-κοινωνικό Συμβούλιο του ΟΗΕ, ψήφισε μια απόφαση με την οποία επιχειρήθηκε να μπει ένας φραγμός στις αυθαίρετες ενέργειες των πολυεθνικών εταιριών, που υποκαθιστούν πολλές φορές τις κυβερνήσεις των χωρών στις οποίες εδρεύουν.
Οπως έγινε γνωστό από επίσημα έγγραφα που έφερε στο φως της δημοσιότητας ο Αμερικανός δημοσιογράφος Τζάκ Αντερσον, η γιγαντιαία αυτή εταιρεία για να διατηρήσει τον έλεγχο, της χώρας, οχι μόνο προσπάθησε, αλλα και συνέβαλε τα μέγιστα στην ανατροπή της Σοσιαλιστικής κυβέρνησης του Προέδρου Αλλέντε και την δολοφονία του.
Η επικράτηση των πολυεθνικών εταιρειών, είναι ένα από τα καθοριστικά χαρακτηριστικά του σημερινού σταδίου του καπιταλισμού. Το 1971 υπήρχαν σε όλο τον κόσμο 700-800. Εταιρίες σαν αυτές της Βολιβίας, της Χιλής κλπ. Της Χιλής που ανέτρεψε τον Πρόεδρο Αλέντε και της Βολιβίας, όπου οι εταιρείες έλεγχαν τα πάντα, ακόμα και αυτό το νερό της βροχής! Και οχι μόνο το έλεγχαν, αλλά αν δεν πλήρωναν στη συγκεκριμένη μέρα τα τέλη τους έκαναν κατάσχεση κάποιο περιουσιακό στοιχείο, ακόμα και το σπίτι ή τους σταματούσαν την υδροδότηση.
Οι ειδικοί συμφωνούσαν τότε, οτι ο Ιμπεριαλισμό δεν είναι τίποτε άλλο παρά η συγκεντροποίηση του ήδη συγκεντρωμένου πλούτου, και οτι αν σε μερικές δεκάδες χρόνια αν δεν μπει κάποιος συγκεκριμένος διεθνής ή λαϊκός φραγμός, μέσω των συγχωνεύσεων ο παγκόσμιος πλούτος θα συγκεντρωθεί σε ελάχιστα (χέρια) εταιρείες που θα κυριαρχίσουν στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία.
Η διεθνοποίση του κεφαλαίου χαρακτηρίζεται από τις αρχές της προ-Ιμπεριαλιστικής εποχής. Ομως πριν απ τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο και στη διάρκεια του μεσοπολέμου, η διεθνής

συγκεντροποίηση του κεφαλαίου δεν αποτελούσε παρά μια εξαίρεση. Εκτός απ τις μεγάλες Αγγλό-Ολλανδικές εταιρείες: την uhilenet και την Rogl Duteh Shell, τα τράστ, γενικά, κυριαρχούνταν από τα κεφάλαια ενός μόνο κράτους ή έθνους. Αν και έκτοτε βλέπαμε να αναπτύσσονται σιγά σιγά υποκαταστήματα και κέντρα συναρμολόγησης στο εξωτερικό, όμως η καθ' αυτό κατασκευή καθώς και η εμπορική διεύθυνση παραμένει στη χώρα προέλευσης του κεφαλαίου.
Εκείνες που κυρίως επεκτάθηκαν στο δρόμο των επιχειρήσεων σε παγκόσμια κλίμακα, είναι οι μεγάλες αμερικανικές εταιρείες, Ευρωπαϊκές και οι Ιαπωνικές. Τα κάθετα Τράστ και οι μονοπωλιακές εταιρείες με πολλαπλούς κλάδους αποτελούσαν τους ενδιάμεσους κρίκους που οδήγησαν, απ το κλασικό Τράστ ή μονοπώλιο στην πολυεθνική εταιρεία. Οι σπουδαιότερες Ευρωπαϊκές και Ιαπωνικές εταιρείες, τις ακολούθησαν στον ίδιο δρόμο. Εξ' άλλου στην Ευρώπη παρά στις ΗΠΑ, συναντούμε σήμερα τα πρώτα παραδείγματα εταιρειών, που δεν είναι πολυεθνικές μόνον ως προς τα κέντρα κατασκευής και διάθεσης των προϊόντων τους, αλλά ακόμη και ως προς την προέλευση του κεφαλαίου και των διευθύνσεών τους,
Από το ύψος των επιχειρηματικών αριθμών και επενδύσεών τους, οι ισχυρότερες εταιρείες σήμερα ξεπερνούν... Κατά πολύ τα μέσα που διαθέτει η μεγάλη πλειοψηφία των κρατών. Ειναι άφθονα τα παραδείγματα που δείχνουν οτι οι χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου-που οι Μαρξιστές πιο σωστά αποκαλούν μισό-αποικίες ακόμα, δεν μπορούν να αντισταθούν στη δραστηριότητα των εταιρειών αυτών.
Εκείνο, που παραμένει αληθινό είναι οτι στην εποχή του Νεοαποικισμού, όπως και στην εποχή της αποικιοκρατίας, οι εταιρείες αυτές μπορούσαν να αποσπάσουν ακόμα και δικαιώματα ετεροδικίας, όπως συνέβει με τη δική μας χώρα από τους Αμερικανούς το 1947 που έφυγαν ηττημένο οι Αγγλοι από την Ελλάδα. Αρκεί να σκεφτούμε οτι το δικαίωμα της ετεροδικίας ακόμα και μια κυβέρνηση σαν αυτή της Γουϊνέας και η δική μας μετά την απελευθέρωση υποχρεώθηκαν να παραχωρήσουν σε επιχειρήσεις και η Ελλάδα στους Αμερικανούς το δικαίωμα της Επικυριαρχίας.
Τώρα το τι σημαίνει Επικυριαρχία η ίδια η λέξη λέει : κράτος-χώρα που σε όλους τους τομείς της κοινωνικό-οικονομικής και πολιτικής (όπως είχε συμβεί στη χώρα μας) ζωής, είναι υποχρεωμένο-μένη να λειτουργεί κάτω-βάση των εντολών και τη θέληση του Επικυρίαρχου.
Οπως είναι γνωστό: κάθε φυσικό και κοινωνικό φαινόμενο, εμφανίζεται όταν έχουν δημιουργηθεί οι αντικειμενικές εκείνες προϋποθέσεις να εμφανιστεί, άρα καπιταλισμός, στην αρχή κλασική εκμετάλλευση, Εθνική εταιρεία, απόλυτη, σχετική και πρόσθετη και απόλυτη εκμετάλλευση. Εταιρεία και στην πολυεθνική εταιρεία: πολυσύνθετη: και απεριόριστη, εκμετάλλευση. Συνεπώς κάθε φαινόμενο για να λειτουργήσει κουβαλά μαζί του και τους αντίστοιχους νόμους: φυσικούς για τη φύση και κοινωνικούς για την κοινωνία των ανθρώπων.
Ετσι λοιπόν, έχουμε τρεις βασικούς κοινωνικούς καπιταλιστικούς νόμους α) την κλασική άμεση εκμετάλλευση του εργαζόμενου από το αφεντικό του β) στην εταιρική Συγκέντρωση των μικρών εθνικών και γ) την πολυεθνική συγκεντρωποίηση των πολυεθνικών. Αν αυτός ο νόμο που αποτελεί και το Κύκνειο Ασμα του σημερινού κοινωνικό-οικονομικού συστήματος, παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, η κοινωνία των ανθρώπων τον αφήσει να λειτουργήσει ασύδοτα μέσα σε ένα λογικό χρονικό διάστημα ο πλανήτης θα γίνει ιδιοκτησία μιας και μόνο εταιρείας! Θα τεθεί σε λειτουργία ο νόμος του Κάϊν και του Σερίφη!!!
Και επειδή οι νόμοι αυτοί της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής λειτουργώντας ως «ετάχθησαν», προκάλεσαν στην κοινωνία των ανθρώπων μύρια ειδεχθή εγκλήματα.
Εγκλήματα τα οποία ο Νεοφιλευθερισμός στο διάβα της (μακρόχρονης όπως νομίζει) ζωής του, δεν θέλει να τα κουβαλά μαζί του. Γι' αυτό και τον τελευταίο καιρό, εκτός απο την καλό πληρωμένη και άρτια οργανωμένη προσπάθεια των ΗΠΑ και αρκετών Ευρωπαϊκών ιστορικών, συγγραφέων, δημοσιογράφων, ΜΜΕ, λογοτεχνίας και ο Κινηματόγραφος ακόμα, και με «ταινίες» αντίστοιχες με αυτές τα «πάθη του Χριστού και άλλες θεολογικού περιεχομένου». Μα και αυτές που προσπαθούν να αμβύνουν κάπως την βαρβαρότητα και το στοιχείο της εκδικητικότητας του πολέμου κάνουν απεγνωσμένες προσπάθειες για την επανεγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα. Του αιώνα που στη διάρκεια του οποίου μερικές χώρες ευθύνονται για τη διάπραξη των ειδεχθέστερων των εκγλημάτων κατά της Ανθρωπότητας και του Παγκόσμιου πολιτισμού.

Με την επανεγραφή της ιστορίας θέλουν, αν οχι να αποσείσουν τις όποιες ευθύνες που τους βαρύνουν στο σύνολο. Και επειδή αυτό δεν γίνεται, θέλουν σε αυτήν τη φάση αν οχι να κάνουν το μαύρο άσπρο, να απαλύνουν κάπως τη βαβραρότητα και την κτηνωδία αυτών των εγκλημάτων, με απώτερο στόχο να ξεχαστούν, και αργότερα αφού ξεχαστούν να επανεγραφή η ιστορία του 20ου αιώνα στα μέτρα και τις επιδιώξεις αυτών που λένε ότι ο «21^{ος} αιώνας» είναι ο Αιώνας της Αμερικής-πάντα κατά τον Πρόεδρο Μπούς.
Ομως όση προσπάθεια και αν κάνουν, δεν θα κατορθώσουν να ξαναγράψουν την ιστορία. Και δεν θα το κατορθώσουν γιατί η ιστορία τοπική και παγκόσμια έχει γραφτεί. Και αφού έχει γραφτεί δεν ξανά γράφετε. Και δεν ξαναγράφεται γιατί είναι γραμμένη, με το αίμα των ηρώων αναμειγμένο με τα δάκρυα των Μανάδων και των ορφανών που άφησε πίσω του ο οποιοσδήποτε πόλεμος. Και το αίμα είναι η ποιο ανεξίτηλη μελάνη γι' και ιστορία γράφεται πάντα με το αίμα αυτών που την έγραψαν στους κοινωνικούς αγώνες, στις Επαναστάσεις και τους απελευθερωτικούς πολέμους

Βέροια 4 Απριλίου 2008 Κόγιας Νίκος

ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ Ο ΝΕΟ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΦΥΤΡΩΣΕ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Αξιότιμε κύριε Διευθυντά. Πριν από καιρό στην τοπική εφημερίδα «Ελευθερο ΒΗΜΑ» δημοσιεύθηκε ένα άρθρο με τίτλο «Τι είναι ο νεοφιλελευθερισμός. Αφού περιγράφει τι σημαίνει «Νεοφιλευθερισμός» συμπυκνώνει την ουσία του σε τρειΑς πολιτικές κοινωνικές κατευθύνσεις. α) τη δραστική μείωση των φόρων (από ποιους β) τον ουσιαστικό περιορισμό των δραστηριοτήτων του κράτους και την δημόσια γραφειοκρατία, που σαν συνέπεια θα έχει την ελάττωση των δημοσίων δαπανών και γ) την καταρχήν ανάθεση λύσεων σε κάθε πρόβλημα που αναφύεται σε δράσεις των ατόμων και της κοινωνίας (λύση κατά μόνας) και οχι με τη βοήθεια μέσω παρεμβατισμών του κράτους.
Κατά τον γράφοντα, μέσα στα πλαίσια αυτά προωθούνται πολιτικές διάχυσης της δημόσιας ιδιοκτησίας σε φορείς του ιδιωτικού τομέα, αλλα και συγκέντρωση των παροχών του κράτους σε τομείς ουσιαστικών κοινωνικών υποδομών και προστασία. Αναλύει τις κοινωνικό-οικονομικές θέσεις και απόψεις του νεοφιλελευθερισμού, τον τρόπο λειτουργίας και πόσα οφέλη θα προκύψουν από την σωστή εφαρμογή του στην κοινωνία των ανθρώπων. ΠΧ στην παιδεία, τις κοινωνικές υπηρεσίες (υγεία πρόνοια) και τον πολιτισμό. Και σε συνέχεια ρωτάει «αν διακρίνει κανείς τέτοιες πολιτικές να διαπνέουν όποιες σημερινές κυβερνητικές πρωτοβουλίες, έτσι ώστε να μπορούν να αποκληθούν «Νεοφιλελεύθερες»;
Διαφορίζει τον νεοφιλελευθερισμό από τον φιλελευθερισμό, ο οποίος τελικά κατά τον γράφοντα, ούτε λίγο ούτε πολύ ο Φιλελευθερισμός έχει ταυτιστεί με την Σοσιάλ-δημοκρατία. Για να στηρίξει την άποψη αυτή επικαλείται τον «Ευρωπαίο Επίτροπο και Αρχιτέκτονα του εργατικού κόμματος της Βρετανίας κ Πέτερ Μάντελσον, που ζήτησε από τους ευρωπαίους Σοσιάλ-δημοκράτες να στηρίξουν τις Νεοφιλελεύθερες προτάσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής του τελικά τα αποτελέσματα (λέει) πηγαίνουν σε φιλολαϊκούς στόχους».
Κάνει κριτική σε διάφορους παράγοντες του τόπου, μα και σε διανοούμενους, που την περίοδο του 1990, έλεγαν οτι ο Νεοφιλελευθερισμός είχε καταρρεύσει. Δεν κατανοεί λέει «τον αντικειμενικό στόχο αυτής της προσπάθειας. Πέρα από την ενδόμυχη ανασφάλεια των Ιεροκηρύκων». Ανάμεσα στα αλλα επικαλείται μια πρόσφατη διεθνή συνάντηση στην Ντωλβίλ (Φερουάριος 2006), τον Κινέζο διαπραγματευτής για την ένταξη της (κομμουνιστικής;) Κίνας στον διεθνή οργανισμό εμπορίου ο οποίος είπε οτι: «Πρέπει να σταματήσουν οι ηγεσίες της Δύσης να φορτώνουν στην παγκοσμιοποίηση την δική τους ατολμία, να πάρουν μέτρα εκσυγχρονισμού των οικονομιών τους».

Με λίγα λόγια λέει, οι πολιτικές ηγεσία και οι διανοούμενοι έχουν στερέψει από ιδέες. Και αντιμετωπίζουν την εύλογη οργή των πολιτών της πάλαι ποτέ κραταιάς Ευρώπης, με την αναζήτηση αποδιοπομπαίων τράγων. Και συνεχίζει: οτι επιστροφή στο παρελθόν αποκλείεται. Διότι ακριβώς είναι πλέον παρελθόν. Και οτι τα σημερινά προβλήματα δεν αντιμετωπίζονται με χθεσινές λύσεις και κλείνει με το «ο,τι και να κάνεις, αυτά θα έρθουν», χωρίς να προσδιορίζει πότε και ποια είναι αυτά που θα έρθουν.
Και καταλήγει, οτι λύση δεν είναι: «οι πορείες και οι διαμαρτυρίες. Αλλά η αναγνώριση των προβλημάτων, η περισσότερη και σκληρότερη δουλειά και η συνειδητοποίηση πως ο αντίπαλος δεν είναι ταξικός (αλήθεια όποιος και αν είσαι κύριέ μου οι πολυεθνικές, που είναι οι φορείς του Νεοφιλελευθερισμού δεν λειτουργούν ταξικά;) και οτι βασικό τους μέλημα είναι οι φιλολαϊκοί στόχοι;
Οτι όλα τα «έθνη και οι λαοί» ετοιμάζονται, (με εξαίρεση ίσως την Ελλάδα), για την τελική οικονομική επίθεση. Και οτι με την επίθεση αυτή δεν έχουν την παραμικρή πρόθεση να πιάσουν «αιχμαλώτους». Αυτά όσον αφορά τις απόψεις του αρθρογράφου, ο οποίος δυστυχώς ξεχνά οτι η περισσότερη και η σκληρότερη δουλειά, που ζητά και οδήγησε στο σύστημα Τέϊλορ. Ενα σύστημα που απαξίωσε τον άνθρωπο σαν οντότητα. Τον ταπείνωσε, τον έκανε ένα τίποτα.
Ας δούμε όμως, πως, λειτουργεί στην πραγματικότητα ο Νεοφιλελευθερισμός, που ήδη είναι υπέρ διογκωμένος και ελέγχει την παγκόσμια οικονομία, διορίζει και παύει κυβερνήσεις σε συνδυασμό με την ομοιγενοποίηση, που αποτελεί το κυρίαρχο συστατικό στοιχείο της παγκοσμιοποίησης.
Και επειδή όλες οι πράξεις και επιδιώξεις είναι σε αντιπαράθεση ανάμεσα στις χώρες και τους λαούς, προκειμένου να διασφαλίσει την απρόσκοπτη λειτουργία και ύπαρξη, για να ελέγχει τη θέληση του λαού κάθε χώρας επιβάλει την χρήση των καμερό-χαφιέδων. Μια πράξη που αναβιώνει και στις ποιο υποτίθεται δημοκρατικές χώρες το αστυνομικό ολοκληρωτικό κράτος. Ενα κράτος, τις συνέπειες του οποίου έζησε ο ελληνικός λαός, σκληρά και μακρόχρονα δοκιμάστηκε.
Αν σε αυτά προστεθεί το Σέγκεν και όσο Νούπο η επιβολή του «Μεγάλου Αδερφού», που προϋποθέτει την ουσιαστική κατάλυση των προσωπικών δεδομένων, η προστασία των οποίων, αποτελεί καθοριστικό στοιχείο της ατομικής Ελευθερίας, Η οποία ελευθερία είναι άρρηκτα δεμένη και αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο της δημοκρατίας. Για τον αρθρογράφο, εκτός από τον νεοφιλελευθερισμό και τα όσα αυτό συνεπάγεται, δεν υπάρχει άλλη λύση. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Η παγκοσμιοποίηση για τον αρθρογράφο είναι μονόδρομος: Τελεία και Παύλα.
Αξιότιμε κύριε, μπορεί όπως γράφεται, να μην «έχουν την πρόθεση να πιάσουν αιχμαλώτους». Υπάρχει όμως η στοκαρισμένη εργασία, οι πρώτες ύλες και τα εργατικά χέρια, τα οποία ευχαρίστως με έναν πόλεμο (άλλωστε αυτό γίνεται, και γι' αυτό γίνονται οι πόλεμοι τοπικοί και παγκόσμιοι), οχι μόνο θα τα άρπαζαν, αλλα με βάση οτι «αυτοδίκαια» ο κόσμος ανήκει στη Δύση, θα δολοφονούσαν όσους τόλμησαν να αντιδράσουν η και θα τολμήσουν να τα υπερασπισθούν...
Και κυρίως δεν πρέπει να ξεχνάμε, την αποικιοκρακή ιστορία και το γεγονός, οτι πάντα τα καράβια γύριζαν βαριά φορτωμένα με τα κλοπημαία και τα αμπάρια τίγκα αιχμαλώτους! Οσο δε για την μακρόχρονη και σκληρότερη δουλειά, σε χρόνο και ένταση, είναι κρίμα αγαπητέ μου, που εν έτη 2008, με το σημερινό επίπεδο της Επιστήμης και της τεχνολογίας, ενώ θα αρκούσαν λιγότερες από δυο ώρες εργασίας, εσείς ζητάτε διάρκεια και ένταση της δουλειάς.
Και αν δεν έχουμε φτάσει ακόμα σε αυτόν τον ποθητό στόχο, δεν είναι γιατί δεν δουλεύουμε περισσότερο χρόνο και με μεγαλύτερη ένταση, αλλα γιατί, δεν έχουν βρεθεί ακόμα τα εργαλεία εκείνα, με τα οποία θα κρατήσουν αν οχι νεκρό, τουλάχιστο ανενεργό τον εγκέφαλο στις 22 ώρες της σχόλης, (βέβαια γίνετε μια προσπάθεια με το ποδόσφαιρο), καθώς και στο γεγονός οτι η τσέπη και το πορτοφόλι του ιδιώτη επιχειρηματία παλιά και τώρα των πολυεθνικών, μόνο προς τα μέσα για αποταμίευση ανοίγει και πότε για επενδύσεις, αν δεν έχει εκ των προτέρων εξασφαλίσει την αρωγή του κράτους σε υποδομές και το αντίστοιχο κέδρος. Βέβαια εξαίρεση αποτελούν οι επενδύσεις για το στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα.
Στο θέμα αυτό δεν υπάρχει φειδώ. Ο Κινέζος εκπρόσωπος, τον οποίο επικαλεστήκατε, Σας είπε την μαύρη αλήθεια. Οι επενδύσεις και ο εκσυγχρονισμός λείπουν. Και αν δεν εξασφαλίσουν εκ

των προτέρων τα ποσοστά κέρδους ούτε καν τις σκέφτονται. Οπως είναι γνωστό οι επενδύσει είναι συνάρτηση του χρόνου, την ένταση της δουλειάς και την αμοιβή της δουλείας:
Αν δεν μειωθεί χρόνος και η ένταση της Δουλείας και κυρίως αν δεν αυξηθούν τα ημερομίσθια και οι μισθοί, δεν θα γίνουν επενδύσεις. Με τις επενδύσεις συμβαίνει αυτό που συμβαίνει και με το πετρέλαιο. Αν δεν αυξηθεί η τιμή του πετρελαίου σε βαθμό, που να είναι ασύμφορη η χρήση του, δεν θα γίνουν επενδύσεις σε εναλλακτικές μορφής ενέργειας, για τη διάσωση του περιβάλλοντος και του πλανήτη που από καιρό τώρα ψυχοραγεί.
Ναι Αξιότιμε κύριε, λιγότερο από δυο ώρες θα αρκούσαν. Και θα αρκούσαν γιατί όπως πολύ καλά γνωρίζεται η εργασία είναι η μόνη πηγή πλούτου, άρα και μοναδική πηγή του κεφαλαίου. Και θα αρκούσαν γιατί εκτός από το επίπεδο της επιστήμης και της τεχνολογίας, η εργασία, όταν δεν είναι δουλεία, αλλα Εργασία και δημιουργηθούν τις κοινωνικό-οικονομικές εκείνες προϋποθέσεις, λειτουργεί και αποδίδει όπως ο εθελοντής.
Στην εργασία ο εθελοντής, εκτός από την μυϊκή δύναμη καταθέτει και την πνευματική του δύναμη. Με την αξιοπρεπή και ανθρώπινη εργασία και οχι (δουλειά-δουλεία), χωρίς την επέκταση χρόνου και την ένταση που ζητάτε, θα εξασφαλίσει ο κάθε κάτοικος του πλανήτη, οχι μόνο τα του ζείν, αλλα του εφ' ζειν, έτσι ώστε να μπορέσει και ο Ανθρωπος να πάρει την υποκειμενική του υπόσταση. Να πάψει πλέον να θεωρείται αντικείμενο-Res. Και αυτό είναι το τεράστιο έγκλημα που διαπράττει συνειδητά το κεφάλαιο. Στο όνομα του κέρδους ταυτίζει την εργασία με τη δουλειά-δουλεία.
Μια και ο πόλεμος αποδείχθηκε οτι είναι η πιο επικερδής επιχείρηση, πρώτα η ευρωπαϊκή κεφαλαιοκρατία και τώρα οι ΗΠΑ, δεν άφησαν γωνιά του πλανήτη που να μην το έχουν ποτίσει με αίμα. Με αίμα αθώων, προκειμένου να αρπάξει οχι μόνο την στοκαρισμένη εργασία και τον υπάρχοντα πλούτο και πανάρχαιο πολιτισμό: Ατζέκοι, Ινκας, Μάγια, Ασίας, Μ Ασία και Αφρικής, αλλα και τους ίδιους τους αυτόχθονες λαούς στα σκλαβοπάζαρα και τη δουλεία, με σκοπό την κλοπή και της μελλοντικής μυϊκής και πνευματικής τους δύναμης του Δούλου

ΝΕΟΦΙΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΚΡΥΨΕΙ ΤΗ ΦΟΒΕΡΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΟΥ ΧΕΙΡΑΓΩΓΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

Αξιότιμοι κύριοι, και όποιοι άλλοι για σήμερα εντολοδόχοι του σημερινού κόσμου: Ο Πλανήτης και το Περιβάλλον είναι μια πανανθρώπινη Συνιδιοκτησία. Ειναι το Κοινό μας Σπίτι. Ενα Κοινόχρηστο Παγκόσμιο Αγαθό. Το ίδιο και ο Βιότοπος μέσα στον οποίο ζει ο άνθρωπος. Αυτό λοιπόν, το Πανανθρώπινο Σπίτι, με το πέρασμα των αιώνων, με πρώτες τις θρησκείες και κυρίως οι μονοθεϊκές, με τη ρήση: «...σε αέρα, γη και θάλασσα και τα εν αυτοίς...», μα και μέρος της «Επιστήμης» πίστευαν και πολλοί θεωρούν ακόμα οτι το ανθρώπινο είδος, σαν το ανώτερο προϊόν της φύσης: οτι η φύση και ο πλανήτης Γης του ανήκει. Με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής η κοινωνία των ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας. Η ιδεολογική αντίληψη και οι κοινωνικό-οικονομικοί Νόμοι αυτού του καθεστώτος, τις δομές, τους θεσμούς και τους φορείς που δημιούργησε για να επιβιώσει, επιτρέπει στα κράτη πρώτα και στα άτομα να κόψουν τον πλανήτη σε κομμάτια, ανάλογα με τη δύναμη πυρός και σε συνέχεια να τοποθετήσουν φράχτες πρώτα και σύνορα μετά.
Με την παραπέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγή φτάσαμε στην αστική επανάσταση στις αναπτυγμένες χώρες, όπως στην Αγγλία και οι κάτω χώρες, τη Γαλλική επανάσταση με αποκορύφωμα την Ρωσική. Η Αγγλική αστική επανάσταση και οι κάτω χώρες, δεν έκοψαν τον ομφάλιο λώρο με τη φεουδαρχία και την μοναρχία. Εκαναν έναν ιστορικό συμβιβασμό με τους φεουδάρχες και τον Κλήρο και οι αστοί (όπως και δική μας) σαν εγγύηση οτι δεν θα τον παραβιάσουν τους όρους του συμβιβασμού δέχθηκαν την διατήρηση του θεσμού της μοναρχίας.
Αντίθετα η Γαλλική που ήταν η πρώτη που νίκησε τον χιλιόχρονο φεουδαρχισμό με τη δική της επανάσταση αρχίζει η σύγχρονη εποχή με συνθήματα: Ισότητα, αδελφότητα και την κοινωνική δικαιοσύνη, πήρε την εξουσία από την χιλιόχρονη και πλέον φεουδαρχία. Επειδή όμως τη Γή την κατείχαν ο Κλήρος και οι φεουδάρχες, δίπλα στα πιο πάνω συνθήματα έριξαν και το σύνθημα για την εθνικοποίηση της Γης.

Με έκκλησή τους προς του χωρικούς να απαλλοτριώσουν τη Γη που καλλιεργούσαν, την οποία Γη η αγρότες την θεωρούσαν δική τους, άνοιξε η λεωφόρος της επικράτησης. Οταν όμως εδραιώθηκαν στην εξουσία, το πρώτο που ανακάλεσαν ηταν ακριβώς το σύνθημα αυτό. Και το ανακάλεσαν γιατί η λέξη Εθνικοποιώ σημαίνει οτι κάτι ατομικό το κάνω εθνικό, κτήμα του έθνους, άρα κοινό κτήμα όλων.
Ομως εκτός από τη λέξη εθνικοποίηση υπάρχει και η αντίθετη λέξη η ιδιωτικοποίηση. Αυτό που είναι σήμερα εθνικό (και όταν λέμε εθνικό εννοούμε κάτι που να ανήκει στο σύνολο)να γίνει με ένα «Μόνο Νόμο» αύριο ιδιωτικό. Η χρήση αυτών των δυο λέξεων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, είναι ένα από τα βασικότερα εργαλεία μετάγγισης-αρπαγή της γης και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου σε ιδιώτες, ανάλογα με το πως εξυπηρετούνται τα συμφέροντα χρησιμοποιεί: την μια η την άλλη λέξη.

Με ένα Νόμο που τον συντάσσει και τον ψηφίζει κάθε φορά η ίδια η αστική τάξη, όπως πχ τώρα που ο νεοφιλελευθερισμό ζητάει μέσω του κράτους την μεταφορά της εθνικής κρατικής ιδιοκτησίας στους ιδιώτες.

Πχ οι εθνικοποιήσεις που έγινε στην Αγγλία και τη Γαλλία το 1939, εν όψη του επερχόμενου πολέμου και αυτές που έγιναν μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου πολέμου 1939-1945, σε αρκετές επιχειρήσεις ή σε ορισμένους κλάδους της βιομηχανίας, υπήρξε μια χαριστική ενίσχυση του κράτους με τον εκ συγχρονισμό τους με δαπάνες του κράτους καθώς και προς τις μη επικερδείς επιχειρήσεις, Μέσω της ιδιωτικοποίησης και για αυτούς ακόμα το κράτος βρήκε τρόπο και εξασφάλισε στους ιδιοκτήτες των επιχειρήσεων αυτών υψηλά και σίγουρα κέρδη. Τα λεγόμενα διαφυγόνταν κέρδη!

Η εθνικοποίηση των τραπεζών είναι η μεταφορά της ατομικής ιδιοκτησίας των τραπεζών (των μετόχων) στην ιδιοκτησία του κράτους, γίνεται με την αγορά και, την πληρωμή στους ατομικούς ιδιοκτήτες την αξία της βιομηχανίας ή της τράπεζας που εθνικοποιήθηκε. Το ωραίο δε είναι οτι μετά τον εκσυγχρονισμό με δαπάνες του κράτους οι εθνικοποιημένες βιομηχανίες και οι τράπεζες επανήλθαν στους κατόχους η σε κάποιους άλλους...Ο καθένας μπορεί να φανταστεί τα κέρδη που προέκυψαν από αυτήν τη ιδιόμορφη ταξική συναλλαγή.

Ο Νεοφιλευθερισμός ουσία και περιεχόμενο λένε οτι είναι: Μείωση των φόρων από ποιους; Ουσιαστικός περιορισμός των δραστηριοτήτων του κράτους αλήθεια γιατί; Στον φιλελευθερισμό το κράτος έκανε πάντα την υποδομή του φιλελεύθερου επιχειρηματίας. Και ο νεοφιλελευθερισμός ειναι η ιδιωτικοποίηση ολόκληρου του εθνικού πλούτου στους ιδιώτες. Αν υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσά τους, αυτή συνίσταται στο γεγονός οτι ο φιλελευθερισμός συνεργάζεται για τα όποια συμφέροντά του με το κράτος, ενώ ο νεοφιλελευθερισμός τα θέλει όλα και εντέλει το κράτος να βρει τρόπο να του τα δώσει όλα. Και το βασικότερο να βρει τρόπο ο μιστός και το μεροκάματο να μην του αφήνει έστω και μερικές δεκάδες για αύριο. Και κυρίως να μην του μείνει νερκός χρόνο για προβληματισμό... Και αναστοχασμό

Μετά την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού, και ειδικά στη 10ετία του 50-60, ο φιλελευθερισμός στη χώρα μας με λάφυρα και εργαλείο το κράτος είχαμε ξεπεράσει και αυτά τα Σοβιέτ ακόμα σε εθνικοποιήσεις. Ο κ Παν. Παπαλιγούρας σαν υπουργός συντονισμού τότε κατηγορήθηκε για Σοσιάλ-μανία.

Ο υπουργός Παν Παπαλιγούρα, αγοράζοντας με δαπάνες του κράτους, και ειδικά τις καταθέσει των εργαζομένων στα συνδικάτα τις παμπάλαιες, (και ηταν πράγματι παμπάλαιες γιατί στη διάρκεια της κατοχής ούτε συντήρηση δεν μπορούσαν να κάνουν), και οι χρεοκοπημένες τότε επιχειρήσεις μας είπαν: οτι κάναμε την ποιο «αξιοθαύμαστη υπέρ του λαού εθνικοποίηση-κοινωνική επένδυση»!. Στη διάρκεια της κατοχής, οι κατοχικές ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, με διατάγματα και με ρυθμιστικές παρεμβάσεις στην κοινωνία και την οικονομία, ενέταξαν ολόκληρη την ελληνική βιομηχανία, κυρίως όμως την πολεμική και την μεταλλευτική, καθώς και τις βασικές εμπορικές επιχειρήσεις, εν αγνοία του λαού στην πολεμική μηχανή του άξονα. Ενέργειες και πράξεις συνεργασίας με τους κατακτητές, που άπτονται της εθνικής προδοσίας, τη στιγμή που η χώρα βρίσκονταν σε πόλεμο με τον άξονα.

Η ενέργεια αυτή ηταν μια συνειδητή οικονομική ενίσχυση των πολεμικών βλέψεων του άξονα από τις κατοχικές κυβερνήσεις. Μια ενσυνείδητη συνεργασία που σκοπό την ενίσχυση των πολεμικών σχεδίων του άξονα-κατακτητή, το μέγεθος του οποίου κανένας, μα κανένας ακόμα δεν έκανε τον κόπο να μας πει οτι έγιναν αυτού του είδους συνεργασία και παραχωρήσεις προς τον άξονα και κυρίως να προσδιορίσει το μέγεθος, έτσι ώστε να συνυπολογιστεί στις υπόλοιπες αποζημιώσεις, που διεκδικεί η χώρας μας από τη Γερμανία.

Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό σημείο, το οποίο αποσιωπάτε έντεχνα από τις όποιες έρευνες γίνονται. Αυτές λοιπόν, τις βιομηχανικές και εμπορικές επιχειρήσεις που ηταν ενταγμένες στην πολεμική μηχανή του άξονα, και όποιες άλλες απαρχαιωμένες και υπέρ χρεωμένες επιχειρήσεις εθνικοποίησε το μετά-απελευθερωτικό κράτος-δημόσιο (Ο λαός) τις πλήρωσε πρόσβαρα με χρυσάφι.

Και αφού τις εξυγίανε, όταν έγιναν κερδοφόρες, οι ιδιώτες επιχειρηματίες δεν μπορούσαν να αντέξουν στη σκέψη, οτι το δημόσιο τους ανταγωνίζεται. Την επόμενη της εξυγίανσης με χίλιους τρόπου άρχισε όπως συνήθως, το ίδιο το δημόσιο να υπονομεύει λειτουργικά και αξιακά τις δημόσιες επιχειρήσεις, προκειμένου να τις μεταπουλήσει με το αιτιολογικό να μεταρρυθμίσουμε την οικονομία, κατά περίπτωση στους ίδιους μισοτιμής και επιπιστώσει και σε πολλούς χαρισματικά όπως έγινε και με τις παγωμένες πιστώσεις, τα λίμπερτ που και γι' αυτά παρά την πάροδο αρκετών δεκαετιών δεν μας έχουν πει τίποτε ακόμα.

Το ίδιο συμβαίνει και στην υπόλοιπη δυτική Ευρώπη. Ιστορικά είναι αποδεδειγμένο οτι και στο φιλελευθερισμό παλιά και στον Νεοφιλελευρισμό τώρα, ο επιχειρηματίας δεν βάζει ούτε την μια πέτρα πάνω στην άλλη χωρίς κέρδος. Και οχι μόνο κέρδος αλλα πολύ, γρήγορο και ενεξέλεγκτο κέρδος.

Αλήθεια ποιος, οι ποιοί ιδιώτες έκαναν ανά τον κόσμο και στη χώρα μας, με δικές τους δαπάνες την υποδομή : στα Λιμάνια, τα αεροδρόμια, τους σιδηροδρόμους και τον αυτοκινητόδρομους γενικά και τον Θεσσαλονίκης Αθήνα και τώρα το σύγχρονο οδικό και σιδηροδρομικό δίκτυο και όποιους άλλους εκσυγχρονισμούς. Και αναρωτιέται ο καθένας όταν το κράτος, η κοινωνία στο σύνολό της, δεν μπορεί να κάνει τις αντίστοιχες κάθε φορά μεταρρυθμίσεις και εκσυγχρονισμούς, πως είναι δυνατόν να τους κάνουν τα μεμονωμένα άτομα; Μάλλον κάποιο λάκκο έχει η φάβα που λέει ο λαός.

Εμφορούμενοι λοιπόν οι κεφαλαίο-κράτες από την αντίληψη-πεποίθηση οτι «αυτοδίκαια» ο κόσμος ανήκει στη Δύση. Και με την προσθήκη ενός αντίστοιχου δόγματος: οτι ο δυνατός παίρνει όσα του επιτρέπει η δύναμη ή όσα δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο αδύνατος, οι λαβές της εξουσίας βρίσκεται τοπικά κατά χώρα και παγκόσμια στα χέρια των G7 και στους απογόνους τους. Κλασικό παράδειγμα η χώρα μας που από το 21, οι λαβές της εξουσίας δεν έφυγαν από τα χέρια της Δεξιάς και τους απογόνους τους. Ο νεοφιλελευθερισμό μέσω της παγκόσμιοποίησης, εκμεταλλεύται και να απομιζά κέρδη από ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Ενας Νεοφιλελευθερισμός που μέσω της παγκοσμιοποίησης και της δύναμης τα θέλει όλα. Μα όλα. Και τα παίρνει όλα. Ηρθε-είναι λένε, σαν το μεγάλο κυκλώνα που στην τυφλή του μανία, δεν αφήνει τίποτε όρθιο. Ισοπεδώνει τα πάντα και καθαρίζει το έδαφος από τα όποια εμπόδια μπορεί να εμποδίσουν στην προέλαση και την εφαρμογή του.

Βέβαια, επιστροφή στο παρελθόν δεν γίνεται, και αυτό γιατί είναι πλέον παρελθόν. Τα αυριανά και μελλοντικά προβλήματα πράγματι δεν αντιμετωπίζονται και ούτε λύνονται με παροχυμένες απόψεις. Πολύ περισσότερο δεν λύνονται με ιδεολογήματα και πολικό-οικονομικές προκαταλήψεις. Πως όμως να μην κατακρίνεις, και πως να μην αντιδράσεις και κυρίως πως να μην αναζητήσεις και μια άλλη, εκτός του Νεοφιλευθερισμού λύση, που οχι μόνο τα θέλει αλλα και τα παίρνει όλα;

Ο αρθρογράφος, ανάμεσα στα αλλα ρωτάει, «αν διακρίνει κανείς πολιτικές» των ελληνικών κυβερνήσεων και της σημερινής ακόμα, πολιτικές που να διαπνέουν τέτοιες πρωτοβουλίες ώστε να μπορούν να αποκληθούν «Νεοφιλελεύθερες». Στην αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την επικαλούμαστε και την εκ θειάζουμε, δυστυχώς πουθενά στον κόσμο δεν εφαρμόστηκε και

πάντα είναι το ζητούμενο. Το κράτος είναι δεδομένο και οι δαπάνες λαού υπηρέτης και αρωγός του ιδιώτη επιχειρηματία και ιδιοκτήτης των εργαζομένων στον ιδιώτη επιχειρηματία: πχ όταν απεργήσει για ανθρώπινους όρους εργασία στους χώρους δουλειάς ή αύξηση μισθών και ημερομισθίων.

Και όταν οι διεκδικητές ή οι απεργοί δεν συμορφώνονται με τα όσα τους λέει και θέλει κάθε φορά ο επιχειρηματία το κράτος στέλνει τα Ματ, να κάνουν αυτό που δεν μπορεί να κάνει μόνος του ο επιχειρηματίας.

Επί Πρωθυπουργίας του κ Κωσταντίνου Καραμανλή, αποφασίστηκε η οδική σύνδεση της Θεσσαλονίκης με την Αθήνα. Εν όψη αυτής της σύνδεσης ήρθε και εγκαταστάθηκε στην Θεσσαλονίκη η πετρελαϊκή Εταιρία ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ, ακριβώς για να εκμεταλλευθεί μονοπωλιακά αυτή τη σύνδεση. Σαν αντιστάθμισμα ο ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ, είχε υποσχεθεί οτι θα εγκαταστήσει, εκτός από την επεξεργασία των υποπροϊόντων του Πετρελαίου και μια μονάδα παραγωγής χάλυβα. Γι' αυτή ακριβώς την μονάδα του χάλυβα, αν θυμάμαι καλά, του παραχωρήθηκε εκτός απ το έδαφος των εγκαταστάσεων και το υπέδαφος. Εν όψη του να ανοίξει ο αυτοκινητόδρομος Αθήνας Θεσσαλονίκης, μια Αριστερή Πανεπιστημιακή ομάδα και συγκεκριμένα η ομάδα Κριτσίκη-Δημήτρη Μπάτση, είχαν κάνει μια ολοκληρωμένη μελέτη: Παράλληλα με τον αυτοκινητόδρομο να γίνει και η ηλεκτοκίνηση των τρένων παρακάμπτοντας τον Μπράλλο.

Επειδή η ομάδα Κιτσίκη-Μπάτσι που έβλεπε την ηλετροκίνηση των τρένων σαν βασικό στοιχείο ανάπτυξης της χώρας, πίεζε την Κυβέρνηση Καραμανλή, να δεχτή την πρόταση. Φαίνεται πως κάποιοι απ το κυβερνητικό επιτελείο εκτίμησαν την πρόταση και ίσως κάποιοι να έκαναν, μια έμμεση έστω Νύξη στον ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ. Λένε πως μόλις έφτασε στα αυτιά του η Νύξη αυτή, απείλησε οτι θα τα μαζέψει και θα φύγει. Και για να μη φύγει, ακόμα τα τρένα καίνε πετρέλαιο, πάνε από τον Μπράλλο με τη γνωστή σε όλους ταχύτητα.

Οσον αφορά το αντιστάθμισμα, την μονάδα του χάλυβα, φαίνεται πως κάποια συμφέροντα θίγονταν από την κατασκευή και λειτουργία της μονάδας. Για να μη θιγούν αυτά τα συμφέρονταν, έμεινε η Ελλάδα χωρίς μονάδα χάλυβα, όπως για τους ίδιους ίσως λόγους πουλήσαμε για σίδερα τους δυο Υψικαμίνους που πήραμε σαν αποζημίωση σαν πολεμικές επανορθώσεις απ τη Γερμανία. Δεν θυμάμαι ποια ακριβώς εποχή ηταν. Υπουργός συντονισμού και βιομηχανίας ηταν ο κ Ζήγδης. Επί Υπουργίας του σκόπιμα ή άθελα ένα πρώην η γραμματέας, του πήγε να υπογράψει μερικά έγγραφα, ανάμεσα στα οποία ηταν και η απαλλαγή του ΕΣΣΟ ΠΑΠΑ απ την υποχρέωση κατασκευή της μονάδας του χάλυβα.

Η ΗΠΑ με το Δόγμα Μονρόε το 1823 δήλωσαν, οτι δεν ενδιαφέρονται κατ΄αρχήν (αχ αυτό το κατ' αρχήν) παρά μόνο για τη δική τους (μόνο τη δική τους) Ηπειρο. Η ΗΠΑ σήμερα, οχι μόνο θεωρητικά, όπως τότε αλλά και πρακτικά προσπαθούν να κάνουν και τον Πλανήτη Αμερική.
Μετά 1823 οι ΗΠΑ εγκαταλείποντας το Δόγμα Μονρόε, κάνουν αυλή τους την κεντρική Αμερική και λίγο μετά οικόπεδο τους ολόκληρη την Ν Αμερική και κατά το «ρηθέν» την Αμερικανική Ηπειρο. Από τις αρχές του 20ου Αιώνα δεν αρκούνται ούτε σε αυτό. Και από καιρό τώρα, μοναδική τους έγνοια είναι «ο πόλεμος» κατά της «τρομοκρατίας», που είναι και η πιο βολική απάντηση γιατί δεν χρειάζονται αποδείξεις. Οσο για τη «δημοκρατία αυτή μπορεί να περιμένει». Και τώρα στην Ουάσιγκτον τελείωσε με την Γιουγκοσλβία υπάρχουν άνθρωποι που ετοιμάζουν ένα νέο πόλεμο τη φορά αυτή προς το Ιραν και ίσως και τη Συρία.
Η αρχή αυτή πριν από την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, που ήταν φορείς ενός διαφορετικού συστήματος παραγωγής και διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, ηταν οχι απλώς κυρίαρχη αρχή, αλλά ηταν αυτή που καθόριζε τη ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων στο πλανήτη για αρκετές δεκαετίες ειδικά στην Ευρώπη. Παρά την πτώση για 70 και πλέον χρόνια η ανθρωπότητα έζησε την ισορροπία του τρόμου ανάμεσα στα δυο συστήματα, με ειρήνη στον ευρωπαϊκό τουλάχιστο χώρο.

Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στο Ρωσία το ιδιοκτησιακό σύστημα για να κάνει ένα πόλεμο, χρειαζόταν προσχήματα και εν μέρει λογοδοσία. Μετά την πτώση δεν χρειάζεται πια τα προσχήματα πολύ περισσότερο η λογοδοσία. Και οχι μόνο δεν τα χρειάζεται, αλλά μετά την πτώση η αιτιολογία θεωρείται και περιττή αν οχι πολυτέλεια. Μετά την πτώση, μας προέκυψε

και η ανακάλυψη το περιττό της νομιμότητας της κήρυξης ενός πολέμου. Και πλησιάζει η ώρα που θα να θεωρηθεί αδιανόητή η Αντίσταση των λαών του κόσμου στα όποια πολεμικά σχέδια της παγκοσμιοποίησης και του νεοφιλελευθερισμού.

Για το σύστημα ιδιοκτησίας...ανίκητος από κάθε άλλης μορφής πολεμικό σύστημα είναι τέχνη. Από τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας και μετά... Οσο για τη φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την εκθειάζουν και την επικαλούνται, στην πραγματικότητα, δεν είναι τίποτε άλλο από μια καλά οργανωμένη «θεσμική ολιγαρχία» που την «ορίζει» και το λαό μέσω των καλά οργανωμένων εκλογών και των αλάθητων εκλογικών συστημάτων του αναθέτουν απλώς να «εκλέγει και να επανεκλέγει τύπεις» αυτήν την ολιγαρχία η οποία ολιγαρχία στην παρούσα φάση ανάπτυξης οι κυρίαρχες δυνάμεις έχουν επιβάλει τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σαν σύστημα οργάνωσης των παραγωγικών σχέσεων σε πλανητικό επίπεδο.

Η χρήση του επιθετικού προσδιορισμού «Νεοφιλελεύθερη» είναι κρίσιμη για την κατανόηση της δομής του συστήματος. Σηματοδοτεί οχι μόνο την άκριτη και ασύδοτη κυριαρχία της «αγοράς» επί των πάντων, αλλα και την παράλληλη υποχώρηση των δημοκρατικών θεσμών και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Και επειδή το εκλέγεσθαι λόγω αντιπαράθεσης λαού και εξουσίας είναι έντονη και το χάσμα λόγω εκμετάλλευσης τεράστιο και αγεφύρωτο, έχει οργανωθεί έτσι η εκλογή της αντίθετης άποψης να στοιχίζει πολύ ακριβά. Η εξουσία παραμένει ως έχει και η πολιτική, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων στην ιδιοκτησιακή δημοκρατία. Αυτή ανήκει και ασκείται από την οικονομική ολιγαρχία και απ τα ανδράποδά της.

Αξιότιμε κύριε, στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, και για τις ανάγκες του πολέμου τόσο η επιστήμη, άλλο τόσο και η τεχνολογία έκαναν τεράστια και αξιόλογα επιστημονικά και τεχνολογικά βήματα στην «Βαριά» και ειδικά την πολεμική βιομηχανία. Η οριζόντια όμως βιομηχανία και βιοτεχνία είχε μείνει πολύ πίσω σε σχέση με τις ανάγκες που προέκυψαν μετά τη λήξη του πολέμου.

Για να ανταποκριθούν σε αυτές ακριβώς τις ανάγκες έπρεπε ιδιώτες επιχειρηματίες να εκ συγχρονίσουν, η μάλλον να εφαρμόσουν στην πράξη την νέα τεχνολογία και τα επιτεύματα της Επιστήμης. Το γεγονός αυτό όμως, προϋπέθετε επενδύσεις και μάλιστα μεγάλες. Για να μην υποστούν λοιπόν, οι ιδιώτες επιχειρηματίες αυτό το κόστος τέθηκε σε κίνηση η «τρικατάρατη λέξη» Εθνικοποίηση της ήδη απαρχαιωμένης και παμπάλαιας βιομηχανίας και στον δυτικό πλέον κόσμο με πρώτη την Αγγλία επί πρωθυπουργίας Ατλη Το ίδιο και τη Γαλλία.

Κάθε σύστημα, του σήμερα ή του παρελθόντος, πρέπει να αναλύεται από τη σκοπιά των ζωντανών δυνάμεων του, από τη δυνατότητα του, ή μη, να μεταρρυθμίζεται και συνεπώς να βρίσκει μια νέα ζωτικότητα εγκαταλείποντας τον όποιο επικίνδυνο προσανατολισμό. Ο εκσυγχρονισμός όμως και οι μεταρρυθμίσεις προϋποθέτουν επενδύσεις και οι ιδιώτες κεφαλαιούχοι, αν δεν έχουν εξασφαλίσει το κέρδος των όποιων επενδύσεων., όπως γράφω και σε άλλο σημείο δεν βάζουν τη μια πέτρα πάνω στην άλλη

Ο Τσιώρσιλ, υποτίθεται οτι ηταν, (έτσι τουλάχιστο μας έλεγαν και λένε ακόμα), ο νικητής του πολέμου και την επόμενη της νίκης έχασε τις εκλογές. Η νίκη του κ Ατλι, που σαν εκπρόσωπος των εργατικών ανέλαβε να παίξει αυτό το βρόμικο παιχνίδι της εθνικοποίησης. Ετσι με εργαλείο την εθνικοποίηση που θα που σκοπό είχαν να εξυγιάνουν τις παμπάλαιες και χρεοκοπημένες ιδιωτικές επιχειρήσεις. που θα περνούσε η «ιδιωτική περιουσία στα χέρια του κράτους-άρα του λαού», αφού τις εξυγίαναν με χρήματα του Κράτους-του λαού τις επέτρεψαν κοψοχρονιά στους ίδιους! Το ίδιο έγινε σε όλο το Δυτικό κόσμο μετά πολεμικά

Και επειδή ο πόλεμος και ο πιο μικρός και ολιγοήμερος ακόμα, εκτός από κατάληψη εκτάσεων και αρπαγή στοκαρισμένου πλούτου από τον αντίπαλο, για να επιτευχθεί ο σκοπός έχει βομβαρδισμούς απ την ξηρά, αέρα και θάλασσα όπως έγινε το Δεκέμβρη του 1944 στην Αθήνα και τον Πειραιά.

Εχει μάχες και κατά μέτωπο. Και επειδή οι σύγχρονοι πόλεμοι όπως ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν έχουν τώρα πλέον και μετώπισθεν. Ειναι πόλεμοι όλοι εναντίων όλων (55) εκατομμύρια

νεκρούς είχε ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, τριπλάσιους τραυματίες και εκατομμύρια δια βίου ανάπηρους. Από τη στιγμή που ο πόλεμος είναι το κυρίαρχο μέσο πλουτισμού και απελευθέρωσης και αλλα 40 εκατομμύρια νεκρούς και αντίστοιχους τραυματίες και δια βίου αναπήρους οι διακρατικοί και εμφύλιοι ανά την εμφύλιο πόλεμοι μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Εχει ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές.

Τον τελευταίο μάλιστα καιρό, εκτός απ την καλό πληρωμένη και άρτια οργανωμένη προσπάθεια των ΗΠΑ και αρκετών Ευρωπαϊκών συγγραφέων, δημοσιογράφων, ΜΜΕ, η λογοτεχνίας και ο Κινηματόγρφος ακόμα και με «ταινίες» με τεράστιο κόστος αστυνό-αντίστοιχες με αυτές τα «πάθη του Χριστού και άλλες θεολογικού περιεχομένου» για την επανεγγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα, στη διάρκεια του οποίου μερικές χώρες ευθύνονται για τη διάπραξη των ειδεθχεστέρων των εγκλημάτων κατά της Ανθρωπότητας και του Παγκοσμίου πολιτισμού.
Ειδικά η διάρκεια του Α! και του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Με την επανεγραφή της ιστορίας θέλουν, αν οχι να αποσείσουν τις όποιες ευθύνες που τους βαρύνουν στο σύνολο. Και επειδή αυτό δεν γίνεται θέλουν να απαλύνουν κάπως τη βαβραρότητα και την κτηνωδία αυτών των εγκλημάτων

ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΩΣ ΦΤΑΣΑΜΕ ΣΤΟ ΝΕΟ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΝΙΟΠΟΙΗΣΗ.

Αξιότιμοι κύριοι, μετά την εγκαθίδρυση του καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, προέκυψε ενα ασυναίσθητο-αφηρημένο ερώτημα. «cui bono»; Από την εποχή όμως του Κικέρωνα (106-43 πχ) μετά την έστω μερική διερεύνηση των συνεπειών του πολέμου, των εγκλημάτων και των καταστροφών που ο πόλεμος προκαλεί και ό,τι αυτό συνεπάγεται το ερώτημα «cui bono» κατέχει και διατηρεί μια κεντρική θέση για το : «ποιος ωφελήθηκε, αποκόμισε κέρδη και πλεονεκτήματα» από την κήρυξη ενός πολέμου η απ την διάπραξη μιάς συγκεκριμένης εγκληματικής πράξης...Ποιος είναι όμως αυτός ο ιδεολογικός προπομπός αλλά και δράστης συνάμα του πολέμου και της όποιας εγκληματικής πράξης;
Αξιότιμοι κύριοι, οι σύγχρονοι φιλόσοφοι και αναλυτές έχουν κατασταλάξει στο συμπέρασμα, οτι ο πόλεμος, ο οποιοσδήποτε πόλεμος και μορφή πολέμου, είναι συμφυής με την ιδιοκτησία γενικά και κατά περίπτωση ξεχωριστά. Αυτό προκύπτει από τα πινάκια των δικαστηρίων όπου το 95% και πλέον των υποθέσεων έχουν πυρήνα τους την ιδιοκτησία. Μια παλιά συμβουλή του Μακιαβέλη, συμβουλή που με τόση ευλάβεια την εφαρμόζει το καθεστώς ιδιοκτησία λέει :
«Ενας ηγεμόνας (ιδιοκτήτης) πρέπει να καταλάβει, αν θέλει να διατηρήσει την εξουσία του (την ιδιοκτησία του), πρέπει να δρα συχνά ενάντια στην πίστη, ενάντια στη φιλανθρωπία, ενάντια στην ανθρωπότητα και κυρίως ενάντια στη Θρησκεία και τον ίδιο το Θεό».
Οι πόλεμοι τοπικοί, εμφύλιοι και παγκόσμιοι αποτελούν τη φιλοσοφία του συστήματος και θα συνεχίσει να ισχύει, αν στο μεταξύ η κοινωνία των ανθρώπων δεν αποφασίσει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής από την ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ στην ΕΡΓΑΣΙΑ. Μέχρις ότου δεν γίνει αυτή η μακραίωνη πολυπόθητη μετακίνηση, η κοινωνία των ανθρώπων θα παραμείνει παγιδευμένη μέσα σε ένα τοπίο πολέμων, όπου ο ένας θα διαδέχεται τον άλλο. Και αυτό γιατί εκτός από τον υπάρχοντα στοκαρισμένο πλούτο, τις πρώτες ύλες, τα πολύτιμα μέταλλα, τα έργα τέχνης, την φτηνή εργατική δύναμη, ειναι και γεωστρατηγική θέση μιάς χώρας, που μπορεί να εμπλακεί σε πόλεμο. Ο αστικό τρόπος κήρυξης του πολέμου είναι η ικανότητα του ιδιοκτησιακού-αστικού πολιτισμού, να οργανώνει τον πόλεμο, τη σφαγή και τις όποιες καταστροφές επωφελώς και οχι εις μάτην...Ο πόλεμος του Κόλπου άφησε 9,5 εκατομμύρια στις ΗΠΑ που τον οργάνωσαν.
Ενα κοινωνικό σύστημα που στηρίζεται και λειτουργεί με βάση το κέρδος. δεν μπορεί να λέγεται δημοκρατία. Το κέδρος, που προέρχεται από την εκμετάλλευση του Ανθρώπου από άνθρωπο, δεν μπορεί να αποτελεί το περιεχόμενο της Δημοκρατίας. Στα λεξικά ναι υπάρχει η λέξη δημοκρατία οχι όμως και στη ζωή. Για τη ζωή η Δημοκρατία είναι το ζητούμενο. Οταν τη Δημοκρατία δεν την κατακτά και δεν την ασκεί ο ίδιος ο λαός δεν την χάνει ποτέ, γιατί ποτέ δεν την είχε...Αλλο πράγμα Δημοκρατία των Ελεύθερων και άλλο των απελεύθερων, όπως συμβαίνει με τους πρώην αποικιακούς λαούς...

Στο σημερινό Αστικό σύστημα, ποτέ δεν ηταν ανεκτή η διαφορετική άποψη, η αμφισβήτηση πολύ περισσότερο η ύπαρξη ανταγωνιστικού κοινωνικό-οικονομικού συστήματος παραγωγής και τρόπου διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η αρχή της απόρριψης του διαφορετικού και του ανταγωνισμού είναι συμφυής με το σύστημα. Αυτή ακριβώς η αρχή είναι η κοιτίδα-λίκνο από όπου πηγάζουν οι κάθε λογής και μορφής πόλεμοι. Το κεφαλαιο-κρατικό σύστημα είναι που γεννάει τον πόλεμο, τρέφεται από τον πόλεμο και ετοιμάζει τον επόμενο, ποιο αιματηρό και εκτεταμένο σε νεκρούς και υλικές καταστροφές. Ετσι εξηγούνται οι πόλεμοι.

Από τους μικρούς και τοπικούς με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής φτάσαμε στους Παγκοσμίους. Ο πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος άρχισε το 1914 και ο Δεύτερος το 1939. Την αξία αυτών των δύο πολέμων την εισέπραξαν χωρίς να σπάσει ένα κεραμίδι στις ΗΠΑ, οι ΗΠΑ και με πολύ, μα πάρα πολύ ελάχιστο αίμα, σε σχέση με τα εκατομμύρια των άλλων εμπολέμων και αυτό μόνο στο Β! Παγκόσμιο Πόλεμο. Τα κεφάλαια αυτά δημιούργησαν στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα μέσω του οποίου θέλουν οι ΗΠΑ σαν Σαξωνική φυλή να κυβερνήσουν αυτοκρατορικά την ανθρωπότητα.

Εν όψη του να μην φτάσουμε, και κυρίως πριν φτάσουμε στον νεοφιλελευθερισμό και την παγκοσιοποίηση, την άνοιξη του 1971 το οικονομικό και κοινωνικό Συμβούλιο του ΟΗΕ ψήφισε μια απόφαση με την οποία επιχειρήθηκε να τεθεί ένας φραγμός στις αυθαίρετες ενέργειες των πολυεθνικών εταιρειών που υποκαθιστούν πολλές φορές τις κυβερνήσεις των χωρών στις οποίες εδρεύουν συνοδευόμενη αυτή την απόφαση στο να μπορούν να δανείζουν οι κεφαλαιούχοι σε χώρες που είναι χρεωμένες: Οπως όλοι οι άλλοι Νόμοι και αυτοί του ΟΗΕ που μπαίνουν αντιστρατεύονται ή μπαίνουν εμπόδιο στο κέρδος καταχωνιάζονται σε κάποιο ξεχασμένο και καλά κλειδωμένο συρτάρι. . Αφορμή για την απόφαση αυτή του Συμβουλίου του ΟΗΕ στάθηκε η πρωτοβουλία του εκπροσώπου της Χιλής Ερνάν Σάνατ Κρούζ, που επικαλέστηκε και το παράδειγμα της Ι.Τ.Τ. στην χώρα του. Οπως έγινε γνωστό από επίσημα έγγραφα που έφερε στο φως της δημοσιότητας ο Αμερικανός δημοσιογράφος Τζακ Αντερσον, η γιγαντιαία αυτή εταιρεία προσπάθησε να ανατρέψει τη Σοσιαλιστική κυβέρνηση του Προέδρου Αλέντε. Η απόφαση προέβλεπε τη σύσταση επιτροπής που θα ερευνούσε το θέμα...
Η διάδοση των πολυεθνικών εταιρειών, είναι ένα από τα καθοριστικά χαρακτηριστικά του σημερινού σταδίου του καπιταλισμού. Το 1971 υπήρχαν σε όλο τον κόσμο 700-800. Αυτού του είδους εταιρείες. Οι ειδικοί συμφωνούσαν τότε οτι σε 15-20 χρόνια διακόσιες απ αυτές θα κυριαρχίσουν στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία.
Η διεθνοποίηση του κεφαλαίου χαρακτηρίζεται απ τις αρχές της, την Ιμπεριαλιστική εποχή. Ομως πριν απ τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο και στη διάρκεια του μεσοπολέμου η διεθνής συγκεντροποίηση του κεφαλαίου δεν αποτελούσε παρά μια εξαίρεση. Εκτός απ τις μεγάλες Αγγλό-Ολλανδικές εταιρείες, την uhilenet και την Rogl Duteh Shell, τα Τράστ, γενικά, κυριαρχούνταν από τα κεφάλαια ενός μόνο κράτους ή έθνους. Αν και έκτοτε βλέπαμε να αναπτύσσονται σιγά σιγά υποκαταστήματα και κέντρα συναρμολόγησης στο εξωτερικό, όμως η καθ' αυτό κατασκευή καθώς και η εμπορική διεύθυνση παραμένει στη χώρα προέλευσης του κεφαλαίου.
Εκείνες που κυρίως επεκτάθηκαν στο δρόμο των επιχειρήσεων σε παγκόσμια κλίμακα, είναι οι μεγάλες αμερικανικές εταιρείες, Ευρωπαϊκές και οι Ιαπωνικές. Τα κάθετα Τράστ και οι εταιρείες με πολλαπλούς κλάδους αποτελούσαν τους ενδιάμεσους κρίκους που οδήγησαν, απ το κλασικό Τράστ ή μονοπώλιο και σε συνέχεια στην πολυεθνική εταιρεία. Και είναι αυτές οι Εταιρείες τα Τράστ και τα μονοπώλια, που χρηματοδότησαν τον Ναζί-φασισμό και την άνοδο του Χίτλερ στην καγκελαρία.
Οι σπουδαιότερες ευρωπαϊκές και Ιαπωνικές εταιρείες, τις ακολούθησαν στον ίδιο δρόμο. Εξ αλλού στην Ευρώπη παρά στις ΗΠΑ, συναντούμε σήμερα τα πρώτα παραδείγματα εταιρειών που δεν είναι πολυεθνικές μόνον ως προς τα κέντρα κατασκευής και διάθεσης των προϊόντων τους αλλά ακόμη και ως προς την προέλευση του κεφαλαίου και των διευθύνσεών τους,
Από το ύψος των επιχειρηματικών αριθμών και επενδύσεών τους, οι ισχυρότερες εταιρείες σήμερα ξεπερνούν... κατά πολύ τα μέσα που διαθέτει η μεγάλη πλειοψηφία των κρατών. Ειναι άφθονα τα παραδείγματα που δείχνουν οτι οι χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου-που οι

Μαρξιστές πιο σωστά αποκαλούν μισό-αποικίες ακόμα, δεν μπορούν να αντισταθούν στη δραστηριότητα των εταιρειών αυτών.
Εκείνο, που παραμένει αληθινό είναι οτι στην εποχή του νέο αποικισμού, όπως και στην εποχή της αποικιοκρατίας οι εταιρείες αυτές μπορούσαν να αποσπάσουν ακόμα και δικαιώματα ετεροδικίας. Αρκεί να σκεφτούμε τα δικαιώματα που ακόμα και μια κυβέρνηση σαν αυτή της Γουϊνέας και η δική μας υποχρεώθηκαν να παραχωρήσουν σε επιχειρήσεις και η Ελλάδα στους Αμερικανούς το δικαίωμα της Επικυριαρχίας. Τώρα το τι σημαίνει Επικυριαρχία η ίδια η λέξη λέει : κράτος-χώρα που σε όλους τους τομείς της κοινωνικό-οικονομικής και πολιτικής (όπως είχε συμβεί στη χώρα μας) ζωής, είναι υποχρεωμένο-μένη να λειτουργεί κάτω-βάση των εντολών και τη θέληση του Επικυρίαρχου.
Οπως σας είναι γνωστό: κάθε φυσικό και κοινωνικό φαινόμενο, εμφανίζεται όταν έχουν δημιουργηθεί οι αντικειμενικές εκείνες προϋποθέσεις να εμφανιστεί, άρα-ώρα και ο καπιταλισμός.
Στην αρχή κλασική εκμετάλλευση, Εθνική εταιρεία απόλυτη και σχετική και στην πολυεθνική εταιρεία: πολυσύνθετη: και απεριόριστη. Συνεπώς, κάθε φαινόμενο για να λειτουργήσει κουβαλά μαζί του και τους αντίστοιχους νόμους: φυσικούς για τη φύση και κοινωνικούς για την κοινωνία των ανθρώπων.
Ετσι λοιπόν, έχουμε τρεις βασικούς κοινωνικούς νόμους: α) την κλασική άμεση εκμετάλλευση του εργαζόμενου από το αφεντικό του β) στην εταιρική Συγκέντρωση των μικρών εθνικών και γ) την πολυεθνική συγκεντρωποίησει των πολυεθνικών. Αν αυτόν τον νόμο που αποτελεί και το Κύκνειο Ασμα του συστήματος, αν τον αφήσει η κοινωνία των Ανθρώπων να λειτουργήσει ασύδοτα μέσα σε ένα λογικό χρονικό διάστημα ο πλανήτης θα γίνει ιδιοκτησία μιας και μόνο εταιρείας!
Όμως, το δικαίωμα στη ζωή και την εργασία (και οχι στη δουλεία), αποτελεί το περιεχόμενο της Δημοκρατία. Στα λεξικά ΜΑΙ υπάρχει η λέξη δημοκρατία, οχι όμως στην πράξη και στη ζωή. Για τη ζωή η Δημοκρατία είναι το ζητούμενο. Οταν τη Δημοκρατία δεν την κατακτάς και δεν την ασκεί ο ίδιος ο λαός δεν την χάνει ποτέ, γιατί ποτέ δεν την είχε...Αλλο πράγμα Δημοκρατία των Ελεύθερων και άλλο των απελεύθερων, όπως συμβαίνει με τους πρώην αποικιακούς λαούς που εξακολουθούν να είναι σε εισαγωγικά ελεύθεροι...

Όπως γράφω και ποιο πάνω Μετά την εγκαθίδρυση του καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής προέκυψε ένα ασυναίσθητο-αφηρημένο ερώτημα. «cui bono»; Από την εποχή όμως του Κικέρωνα (106-43 πχ) μετά την έστω μερική διερεύνηση των συνεπειών του πολέμου, των εγκλημάτων και των καταστροφών, που ο πόλεμος προκαλεί και ό,τι αυτό συνεπάγεται το ερώτημα «cui bono» κατέχει και διατηρεί μια κεντρική θέση για το : «ποιος ωφελήθηκε, αποκόμισε κέρδη και πλεονεκτήματα» από την κήρυξη ενός πολέμου η απο την διάπραξη μιάς συγκεκριμένης εγκληματικής πράξης...Ποιος είναι όμως αυτός ο ιδεολογικός προπομπός αλλά και δράστης συνάμα του πολέμου και της όποιας εγκληματικής πράξης;

Και επειδή ο πόλεμος και ο πιο μικρός και ολιγοήμερος ακόμα, εκτός από κατάληψη εκτάσεων και αρπαγή στοκαρισμένου πλούτου από τον αντίπαλο, για να επιτευχθεί ο σκοπός έχει βομβαρδισμούς από την ξηρά, αέρα και θάλασσα, όπως έγινε το Δεκέμβρη του 1944 στην Αθήνα και τον Πειραιά. Εχει μάχες και κατά μέτωπο. Και επειδή οι σύγχρονοι πόλεμοι όπως ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν έχουν και μετώπισθεν. Ειναι πόλεμοι όλοι εναντίων όλων (55) εκατομμυρίων νεκρούς είχε ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, τριπλάσιους τραυματίες και εκατομμύρια δια βίου ανάπηρους. Από τη στιγμή που ο πόλεμος είναι το κυρίαρχο μέσο πλουτισμού και απελευθέρωσης και αλλα 40 εκατομμύρια νεκρούς και αντίστοιχους τραυματίες και δια βίου αναπήρους οι διακρατικοί και εμφύλιοι ανά την εμφύλιο πόλεμοι μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Εχει ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές.

Τον τελευταίο μάλιστα καιρό, έκτος απ την καλό πληρωμένη και άρτια οργανωμένη προσπάθεια των ΗΠΑ και αρκετών Ευρωπαϊκών συγγραφέων, δημοσιογράφων, ΜΜΕ, η λογοτεχνίας και ο Κινηματογράφος ακόμα και με «ταινίες» αντίστοιχες με αυτές τα «πάθη του Χριστού και άλλες θεολογικού περιεχομένου» για την επανεγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα, στη διάρκεια του οποίου μερικές χώρες ευθύνονται για τη διάπραξη των ειδεχθεστέρων των εγκλημάτων κατά της

Ανθρωπότητας και του Παγκόσμιου πολιτισμού. Ειδικά στη διάρκεια του Α! και του Β! Παγκοσμίου Πολέμου.

Και όπως αυτή του Σπίλπρεργρκ στην ταινία «Λίστα του Σίγκλερ». Που θέλει να δείξει αλλά και να πείσει τον Γερμανικό λαό ότι μια ομάδα παρανοϊκών ευθύνονται για όλα, μα και όλα ο Χίτλερ και αυτή η ομάδα. Αν ήταν δυνατόν αυτή ή ομάδα να οργανώσει, να επιβάλλει και να διεξάγει ένα τέτοιο παγκόσμιο πόλεμο,

Ο πόλεμος δεν είναι ατύχημα, ούτε είναι αποτέλεσμα ου ενός η του άλλου δικτάτορα. Ο πόλεμος έχει τις ρίζες του στις αδυσώπητες αντιφάσεις των διεθνών καπιταλιστικών συμφερόντων

Με την επανεγραφή της ιστορίας θέλουν, αν οχι να αποσσείσουν τις όποιες ευθύνες που τους βαρύνουν στο σύνολο. Και επειδή αυτό δεν γίνεται θέλουν σε αυτήν τη φάση να απαλύνουν κάπως τη βαβραρότητα και την κτηνωδία αυτών των εγκλημάτων, με απώτερο στόχο να ξεχαστούν και αργότερα αφού ξεχαστούν να επανεγραφεί η ιστορία του 20ου αιώνα στα μέτρα και τις επιδιώξεις τους .

Και επειδή όλοι έχουμε αναρωτηθεί, πως και από που μας ξεφύτρωσε ο Νεοφιλεθευρισμός, η πιο σαφής και σίγουρη απάντηση είναι οτι : στο ιδιοκτησιακό σύστημα των μέσων παραγωγής και διακυβέρνησης γενικά και της κάθε χώρας ειδικά, η άρχουσα τάξης θέλει, από δυνατή να γίνει δυνατότερη και από πλούσια να γίνει πλουσιότερη μέσω της κατάκτησης χώρου για μέγεθος, όπως γράφει και ο αγαπητός φίλος Μιχάλης Αδαλόγλου στην εφημερίδα «Βέροια», στις 19-3-08 στη σελίδα 13 με τίτλο αναζητώντας τα χαμένα ιδανικά «υπέρ πατρίδος» επικαλούμενος τον Πλάτωνα:

Οι Νεαροί βλαστοί της Αθηναϊκής πολιτείας γαλουχούνταν με υψηλά ιδανικά και ορκίζονταν να μη ντροπιάσουν τα όπλα τους όταν μάχονταν «υπέρ πατρίδος».Υπόσχονταν, ακόμη, να παραδώσουν μεγαλύτερη και καλύτερη πατρίδα στα παιδιά τους. Συνεπώς, διεύρυνση του χώρου, όπου μέσα στη διεύρυνση υπάρχουν οι πρώτες ύλες και η αγορά. Και ανθρώπων για εκμετάλλευση.

Σήμερα κυβερνούν τον κόσμο οι δυνάμεις του χρήματος και η δύναμη του πυρός. Ολες οι δυνάμεις του χρήματος και του πολέμου, αφού ο πόλεμος είναι ο ποιο εύκολος, γρήγορος και ο ποιο επικερδής τρόπος πλουτισμού. Συντονισμένες οι δυνάμεις αυτές σε πολεμικές συμμαχίες, μονοπώλια και ολιγοπώλια συγκεντρώνουν και διαχειρίζονται ανεξέλεγκτα:

Το χρήμα που διεφθείρει και διαπλέκει τους θεσμούν και τις δομές του κράτος. Το χρήμα που εξαγοράζει, το χρήμα που καταστρέφει, το χρήμα που επιφέρει τη σήψη και τη διαστροφή ακόμα και στη συνείδηση των ανθρώπων. Το χρήμα που ξετυφλώνει τη δικαιοσύνη. Το χρήμα που σκοτώνει ανελέητα με προαποφασισμένους πολέμους. Με μοναδικό σκοπό και στόχο τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό. Το χρήμα που μεταφράζεται σε αίμα και θάνατο, όπως στην Γιουγκοσλαβία το στο Ιράκ ή όπου αλλού.

Αν σε αυτά προστεθούν και τα σμήνη των διαμορφωτών της κοινής γνώμης: δημοσιογράφοι, ΜΜΕ, ο κινηματογράφος, ο έντυπος και περιοδικός τύπος και μέρος την «επιστήμης», έναντι παχυλής αμοιβής και ειδικών προνομίων, με σκοπό να αποσιωπήσουν τα όποια αρνητικά, να προβάλουν μόνο τα «θετικά» του Νεοφιλεθευθερισμού, κατακριμνείζοντας με τον τρόπο αυτό κώδικες αξίες και αρχές και κάθε σημείο αναφοράς που να εμπνέουν ασφάλεια, δημοκρατία, δικαιοσύνη και ανθρωπιά. Και επειδή είναι γνωστό οτι θα υπάρξουν αντιδράσεις (όπως στη Βολιβία κλπ) διαπαιδαγωγούμε έτσι τους δικαιακός και κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους ώστε αν... Και όπου δεν αρκούν αυτοί δημιουργούμε και ιδιωτικούς αντίστοιχους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Νέες ιδιωτικές Λεγεώνες των Ξένων!

Ιστορικά αποδείχθηκε οτι ο πόλεμος, διακρατικός, τοπικός και παγκόσμιος είναι συμφυής με τον τρόπο που λειτουργεί, παράγει και κατανέμει το καπιταλιστικό σύστημα είναι αυτός ο πόλεμος, που προσπορίζει οχι απλώς κέρδη, αλλα κέρδη πολλά, μεγάλα και γρήγορα. Αυτή λοιπόν, είναι κοιτίδα του Νεοφιλευθερισμού: ο ανελεής, σκληρός και αδιάκοπος ανταγωνισμός.

Αυτή είναι και η παθογένεια του συστήματος ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής: κέρδος, συγκέντρωση και συγκεντρωποίηση. Αυτή ακριβώς η παθογένεια-νομοτέλεια είναι που οχι μόνο τα θέλει όλα αλλα και τα παίρνει όλα. Και αργότερα στο όνομα αυτών θα δώσει την (τριχιά και το σαπούνι στους διαδόχους του…).

Ο ανταγωνισμός λοιπόν και η δύναμη, που θα προέλθει από την ήττα του ανταγωνιστή (κράτους ή ιδιώτη), τα κέρδη που θα προκύψουν από την αρπαγή της ήδη στοκαρισμένης εργασίας και την υποθήκη της μελλοντικής να παραχθεί μέσω της εργασίας πλούτου και οι αποζημιώσες, άρα την καταστροφή του ηττημένου; Συνεπώς, περιεχόμενο και κοιτίδα του Νεοφιλευθερισμού, είναι ο αδυσώπητος και ανηλεής μέχρι πτώσεως του αντιπάλου ανταγωνισμός: πολεμικός ή οικονομικός.
Η Δυτική Ευρώπη γενικά και ορισμένες χώρες ειδικά όπως: Ισπανία, Πορτογαλία, Αγγλία, Γαλλία. Βέλγιο, Ολλανδία, Ιταλία κλπ, αργότερα και η Γερμανία, με τις αποικιακές κατακτήσεις μέσω της δύναμης και του πολέμου συγκέντρωσαν τεράστιο πλούτο. Και η ΗΠΑ για δυο σχεδόν αιώνες συγκαταλέγονταν και αυτές ανάμεσα στις αποικιακές χώρες.

Μετά την απελευθέρωση όμως και την λήξη του εμφυλίου πολέμου με νίκη των βορίων και την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής ένοιωσαν κάπως δυνατοί. Αυτή ακριβώς η δύναμη τις οδήγησε το 1823, να διαμορφώσουν και να κάνουν γνωστό ανά τον κόσμο το Δόγμα Μονρόε. Με το δόγμα αυτό δήλωσαν, οτι οι ΗΠΑ δεν ενδιαφέρονται κατ΄αρχήν (αχ αυτό το κατ' αρχήν) για ό,τι συμβαίνει στον υπόλοιπο κόσμο και ειδικά στην Ευρώπη, παρά μόνο για τη δική τους (τη δική τους) χώρα και εννοούσαν την Αμερικάνικη Ηπειρο.
Η ΗΠΑ σήμερα, οχι μόνο θεωρητικά, όπως τότε, αλλά και πρακτικά τώρα προσπαθούν να κάνουν και τον Πλανήτη Αμερική. Λίγο αργότερα οι ΗΠΑ εγκαταλείποντας το Δόγμα Μονρόε, κάνουν αυλή τους την κεντρική Αμερική και λίγο μετά οικόπεδο τους ολόκληρη την Ν Αμερική και κατά το «ρηθέν» την Αμερικανική Ηπειρο. Από τις αρχές του 20ου Αιώνα δεν αρκούνται ούτε σε αυτό.

Από καιρό τώρα και ειδικά μετά την πτώση του υπαρκτού και το χτύπημα στους Πύργους με εργαλείο την «τρομοκρατία»μοναδική τους έγνοια είναι «ο πόλεμος» και στο πόλεμο προστέθηκε και η τρομοκρατία συνεπώς, πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας», που ειναι ένας συνεχής πόλεμος και η πιο βολική απάντηση γιατί, δεν χρειάζεται αποδείξεις, ποιος τρομοκρατεί ποιόν. Οσο για τη «δημοκρατία αυτή μπορεί να περιμένει» στη Γιουγκοσλαβία και το Ιράκ. Και τώρα στην Ουάσιγκτον υπάρχουν άνθρωποι που ετοιμάζουν ενα νέο πόλεμο τη φορά αυτή προς το Ιράν και ίσως και τη Συρία.

Ειναι τόσο επικερδής επιχείρηση ο πόλεμος, που παρά τα δις δολάρια που ξοδεύτηκαν για να αρχίσει και αλλα τόσα να συνεχίσει και όμως το πηλίκο-αποτέλεσμα για τις ΗΠΑ που τον κήρυξαν ηταν θετικό. Ο πόλεμος του Κόλπου στοίχισε 51 δίς δολ και ωστόσο άφησε στις ΗΠΑ 9,5 δίς δολ κέρδη.

Επειτα η κήρυξη ενός πολέμου, οχι μόνο επιτρέπει, αλλα και επιβάλλεται να αρθούν οι Συνταγματικές εγγυήσεις, να παρθούν έκτακτα κατασταλτικά μέτρα στο εσωτερικό της χώρας. Εν όψη του πολέμου να στερηθούν οι πολίτες της χώρα αρκετά πλεονεκτήματα και αγαθά, Μέτρα που θα ανακόψουν τις διεκδικήσεις για βελτίωση των συνθηκών εργασίας, ζωής κλπ. Μέτρα που να μη λειτουργούν πλέον οι νόμοι και οι θεσμοί ομαλά. Να στερηθούν οι πολίτες του δικαιώματος να αντιδράσουν κατά του πολέμου κλπ.

Και επειδή ο πόλεμος και ο πιο μικρός και ολιγοήμερος ακόμα, εκτός από κατάληψη εκτάσεων και αρπαγή στοκαρισμένου πλούτου από τον αντίπαλο, για να επιτευχθεί ο σκοπός έχει βομβαρδισμούς από την ξηρά, αέρα και θάλασσα όπως έγινε το Δεκέμβρη του 1944 στην Αθήνα και τον Πειραιά. Εχει μάχες και κατά μέτωπο. Και επειδή οι σύγχρονοι πόλεμοι όπως ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν έχουν και μετώπισθεν. Ειναι πόλεμοι όλοι εναντίων όλων (55) εκατομμύρια νεκρούς είχε ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, τριπλάσιους τραυματίες και εκατομμύρια δια βίου ανάπηρους.
Από τη στιγμή που ο πόλεμος είναι το κυρίαρχο μέσο πλουτισμού και απελευθέρωσης δυστυχώς στα 55 εκατομμύρια νεκρούς προστέθηκαν και αλλα 40, εκατομμύρια νεκρούς με αντίστοιχους τραυματίες και δια βίου αναπήρους, οι διακρατικοί και εμφύλιοι ανά την εμφύλιο πόλεμοι μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Με ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές, πολλές από τις οποίες όπως όπως το Στάλιγκατ στη Δρέστη της Γερμανίας και σε πολλές άλλες Πόλεις και σκόπιμες με το σκεπτικό να συμμετάσχουν μεταπολεμικά οι εταιρείες τους στην

ανασυγκρότηση των καταστροφών. Πρόσφατο παράδειγμα το Ιράκ. Οι Εταιρείες ανταγωνίζονται ποια θα...
Η αρχή αυτή, πριν από την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, που ήταν φορείς ενός διαφορετικού συστήματος παραγωγής και διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, ηταν οχι απλώς κυρίαρχη αρχή, αλλά ηταν αυτή που καθόριζε τη ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων στο πλανήτη για αρκετούς αιώνες ειδικά στην Ευρώπη. Παρά την πτώση των κομμουνιστών για 70 και πλέον χρόνια η ανθρωπότητα έζησε την ισορροπία του τρόμου μεν, ανάμεσα στα δυο συστήματα, με ειρήνη στον Ευρωπαϊκό τουλάχιστο χώρο.

Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στο Ρωσία το ιδιοκτησιακό σύστημα για να κάνει ένα πόλεμο, χρειαζόταν επιχειρήματα και εν μέρει λογοδοσία στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Μετά την πτώση του όμως δεν χρειάζονται πια τα επιχειρήματα, πολύ περισσότερο η λογοδοσία. Και οχι μόνο δεν τα χρειάζεται, αλλά μετά την πτώση του υπαρκτού η αιτιολογία θεωρείται περιττή αν οχι πολυτέλεια.

Δίπλα σ όλα τα αλλα, μετά την πτώση, μας προέκυψε και η ανακάλυψη το περιττό της νομιμότητας της κήρυξης ενός πολέμου. Ενώ παράλληλα οι ΗΠΑ διαμόρφωσαν αν οχι την πεποίθηση, τουλάχιστο την αντίληψη οτι ο 21ος αιώνας είναι ο αιώνας της Αμερικής. Και πλησιάζει η ώρα που θα θεωρηθεί αδιανόητη η Αντίσταση των λαών του κόσμου στα όποια πολεμικά σχέδια του Αμερικάνικου νεοφιλελεύθερισμού και της παγκοσμιοποίησης.

Για το σύστημα ιδιοκτησίας...Ανίκητο από κάθε άλλης μορφής πολεμικό σύστημα *είναι τέχνη.* Από τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας και μετά... Οσο για τη φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την εκθειάζουν και την επικαλούνται, με τον τρόπο που λειτουργεί στην πραγματικότητα, δεν είναι τίποτε άλλο από, μια καλά οργανωμένη «θεσμική ολιγαρχία» που την «ορίζει» και το λαό μέσω των καλά οργανωμένων εκλογών και των αλάθητων εκλογικών συστημάτων του λαού του αναθέτουν απλώς να «εκλέγει και να επανεκλέγει τύπεις». Αυτήν την ολιγαρχία η οποία ολιγαρχία, στην παρούσα φάση ανάπτυξης οι κυρίαρχες δυνάμεις θέλουν να επιβάλουν τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σαν σύστημα οργάνωσης των παραγωγικών και κοινωνικών σχέσεων σε πλανητικό επίπεδο.

Η χρήση του επιθετικού προσδιορισμού «Νεοφιλελεύθερη» είναι κρίσιμη για την κατανόηση της δομής του συστήματος. Σηματοδοτεί οχι μόνο την άκριτη και ασύδοτη κυριαρχία της «αγοράς» επί των πάντων, αλλα και την παράλληλη υποχώρηση των δημοκρατικών θεσμών και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων

Και επειδή το εκλέγεσθαι λόγω αντιπαράθεσης λαού και εξουσίας, είναι έντονη και το χάσμα λόγω εκμετάλλευσης τεράστιο και αγεφύρωτο. Εχει οργανωθεί έτσι η εκλογή της αντίθετης άποψης, να στοιχίζει πολύ ακριβά... Η εξουσία παραμένει ως έχει και η πολιτική, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων στην ιδιοκτησιακή δημοκρατία. Αυτή ανήκει και ασκείται από την οικονομική ολιγαρχία και από τα ανδράποδα και τα φερέφωνα της αγοράς.

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΛΕΝΕ ΚΙΝΕΙΤΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΩΣ ΚΑΙ ΓΡΗΓΟΡΑ

Εν όψη του να μην φτάσουμε, και κυρίως πριν φτάσουμε στον Νεοφιλελευρισμό και την Παγκοσιοποίηση, την άνοιξη του 1971 το οικονομικό-κοινωνικό Συμβούλιο του ΟΗΕ, ψήφισε μια απόφαση με την οποία επιχειρήθηκε να μπει ένας φραγμός στις αυθαίρετες ενέργειες των πολυεθνικών εταιριών, που υποκαθιστούν πολλές φορές τις κυβερνήσεις των χωρών στις οποίες εδρεύουν.
Οπως έγινε γνωστό από επίσημα έγγραφα που έφερε στο φως της δημοσιότητας ο Αμερικανός δημοσιογράφος Τζάκ Αντερσον, η γιγαντιαία αυτή εταιρεία για να διατηρήσει τον έλεγχο, της χώρας, οχι μόνο προσπάθησε, αλλα και συνέβαλε τα μέγιστα στην ανατροπή της Σοσιαλιστικής κυβέρνησης του Προέδρου Αλλέντε και την δολοφονία του.
Η επικράτηση των πολυεθνικών εταιρειών, είναι ένα από τα καθοριστικά χαρακτηριστικά του σημερινού σταδίου του καπιταλισμού. Το 1971 υπήρχαν σε όλο τον κόσμο 700-800. Εταιρίες σαν αυτές της Βολιβίας, της Χιλής κλπ. Της Χιλής που ανέτρεψε τον Πρόεδρο Αλέντε και της Βολιβίας, όπου οι εταιρείες έλεγχαν τα πάντα, ακόμα και αυτό το νερό της βροχής! Και οχι μόνο

το έλεγχαν, αλλά αν δεν πλήρωναν στη συγκεκριμένη μέρα τα τέλη τους έκαναν κατάσχεση κάποιο περιουσιακό στοιχείο, ακόμα και το σπίτι ή τους σταματούσαν την υδροδότηση.
Οι ειδικοί συμφωνούσαν τότε, οτι ο Ιμπεριαλισμό δεν είναι τίποτε άλλο παρά η συγκεντροποίηση του ήδη συγκεντρωμένου πλούτου, και οτι αν σε μερικές δεκάδες χρόνια αν δεν μπει κάποιος συγκεκριμένος διεθνής ή λαϊκός φραγμός, μέσω των συγχωνεύσεων ο παγκόσμιος πλούτος θα συγκεντρωθεί σε ελάχιστα (χέρια) εταιρείες που θα κυριαρχίσουν στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία.
Η διεθνοποίση του κεφαλαίου χαρακτηρίζεται από τις αρχές της προ-Ιμπεριαλιστικής εποχής. Ομως πριν απ τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο και στη διάρκεια του μεσοπολέμου, η διεθνής συγκεντροποίηση του κεφαλαίου δεν αποτελούσε παρά μια εξαίρεση. Εκτός απ τις μεγάλες Αγγλό-Ολλανδικές εταιρείες: την uhilenet και την Rogl Duteh Shell, τα τράστ, γενικά, κυριαρχούνταν από τα κεφάλαια ενός μόνο κράτους ή έθνους. Αν και έκτοτε βλέπαμε να αναπτύσσονται σιγά σιγά υποκαταστήματα και κέντρα συναρμολόγησης στο εξωτερικό, όμως η καθ' αυτό κατασκευή καθώς και η εμπορική διεύθυνση παραμένει στη χώρα προέλευσης του κεφαλαίου.
Εκείνες που κυρίως επεκτάθηκαν στο δρόμο των επιχειρήσεων σε παγκόσμια κλίμακα, είναι οι μεγάλες αμερικανικές εταιρείες, Ευρωπαϊκές και οι Ιαπωνικές. Τα κάθετα Τράστ και οι μονοπωλιακές εταιρείες με πολλαπλούς κλάδους αποτελούσαν τους ενδιάμεσους κρίκους που οδήγησαν, απ το κλασικό Τράστ ή μονοπώλιο στην πολυεθνική εταιρεία. Οι σπουδαιότερες Ευρωπαϊκές και Ιαπωνικές εταιρείες, τις ακολούθησαν στον ίδιο δρόμο. Εξ' άλλου στην Ευρώπη παρά στις ΗΠΑ, συναντούμε σήμερα τα πρώτα παραδείγματα εταιρειών, που δεν είναι πολυεθνικές μόνον ως προς τα κέντρα κατασκευής και διάθεσης των προϊόντων τους, αλλά ακόμη και ως προς την προέλευση του κεφαλαίου και των διευθύνσεών τους,
Από το ύψος των επιχειρηματικών αριθμών και επενδύσεών τους, οι ισχυρότερες εταιρείες σήμερα ξεπερνούν... Κατά πολύ τα μέσα που διαθέτει η μεγάλη πλειοψηφία των κρατών. Ειναι άφθονα τα παραδείγματα που δείχνουν οτι οι χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου-που οι Μαρξιστές πιο σωστά αποκαλούν μισό-αποικίες ακόμα, δεν μπορούν να αντισταθούν στη δραστηριότητα των εταιρειών αυτών.
Εκείνο, που παραμένει αληθινό είναι οτι στην εποχή του Νεοαποικισμού, όπως και στην εποχή της αποικιοκρατίας, οι εταιρείες αυτές μπορούσαν να αποσπάσουν ακόμα και δικαιώματα ετεροδικίας, όπως συνέβει με τη δική μας χώρα από τους Αμερικανούς το 1947 που έφυγαν ηττημένο οι Αγγλοι από την Ελλάδα. Αρκεί να σκεφτούμε οτι το δικαίωμα της ετεροδικίας ακόμα και μια κυβέρνηση σαν αυτή της Γουϊνέας και η δική μας μετά την απελευθέρωση υποχρεώθηκαν να παραχωρήσουν σε επιχειρήσεις και η Ελλάδα στους Αμερικανούς το δικαίωμα της Επικυριαρχίας.
Τώρα το τι σημαίνει Επικυριαρχία η ίδια η λέξη λέει : κράτος-χώρα που σε όλους τους τομείς της κοινωνικό-οικονομικής και πολιτικής (όπως είχε συμβεί στη χώρα μας) ζωής, είναι υποχρεωμένο-μένη να λειτουργεί κάτω-βάση των εντολών και τη θέληση του Επικυρίαρχου.
Οπως είναι γνωστό: κάθε φυσικό και κοινωνικό φαινόμενο, εμφανίζεται όταν έχουν δημιουργηθεί οι αντικειμενικές εκείνες προϋποθέσεις να εμφανιστεί, άρα καπιταλισμός, στην αρχή κλασική εκμετάλλευση, Εθνική εταιρεία, απόλυτη, σχετική και πρόσθετη και απόλυτη εκμετάλλευση. Εταιρεία και στην πολυεθνική εταιρεία: πολυσύνθετη: και απεριόριστη, εκμετάλλευση. Συνεπώς κάθε φαινόμενο για να λειτουργήσει κουβαλά μαζί του και τους αντίστοιχους νόμους: φυσικούς για τη φύση και κοινωνικούς για την κοινωνία των ανθρώπων.
Ετσι λοιπόν, έχουμε τρεις βασικούς κοινωνικούς καπιταλιστικούς νόμους α) την κλασική άμεση εκμετάλλευση του εργαζόμενου από το αφεντικό του β) στην εταιρική Συγκέντρωση των μικρών εθνικών και γ) την πολυεθνική συγκεντρωποίηση των πολυεθνικών. Αν αυτός ο νόμο που αποτελεί και το Κύκνειο Ασμα του σημερινού κοινωνικό-οικονομικού συστήματος, παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, η κοινωνία των ανθρώπων τον αφήσει να λειτουργήσει ασύδοτα μέσα σε ένα λογικό χρονικό διάστημα ο πλανήτης θα γίνει ιδιοκτησία μιας και μόνο εταιρείας! Θα τεθεί σε λειτουργία ο νόμος του Κάϊν και του Σερίφη!!!
Και επειδή οι νόμοι αυτοί της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής λειτουργώντας ως «ετάχθησαν», προκάλεσαν στην κοινωνία των ανθρώπων μύρια ειδεχθή εγκλήματα.

Εγκλήματα τα οποία ο Νεοφιλευθερισμός στο διάβα της (μακρόχρονης όπως νομίζει) ζωής του, δεν θέλει να τα κουβαλά μαζί του. Γι' αυτό και τον τελευταίο καιρό, εκτός απο την καλό πληρωμένη και άρτια οργανωμένη προσπάθεια των ΗΠΑ και αρκετών Ευρωπαϊκών ιστορικών, συγγραφέων, δημοσιογράφων, ΜΜΕ, λογοτεχνίας και ο Κινηματόγραφος ακόμα, και με «ταινίες» αντίστοιχες με αυτές τα «πάθη του Χριστού και άλλες θεολογικού περιεχομένου». Μα και αυτές που προσπαθούν να αμβύνουν κάπως την βαρβαρότητα και το στοιχείο της εκδικητικότητας του πολέμου κάνουν απεγνωσμένες προσπάθειες για την επανεγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα. Του αιώνα που στη διάρκεια του οποίου μερικές χώρες ευθύνονται για τη διάπραξη των ειδεχθέστερων των εκγλημάτων κατά της Ανθρωπότητας και του Παγκόσμιου πολιτισμού.

Με την επανεγραφή της ιστορίας θέλουν, αν οχι να αποσείσουν τις όποιες ευθύνες που τους βαρύνουν στο σύνολο. Και επειδή αυτό δεν γίνεται, θέλουν σε αυτήν τη φάση αν οχι να κάνουν το μαύρο άσπρο, να απαλύνουν κάπως τη βαβραρότητα και την κτηνωδία αυτών των εγκλημάτων, με απώτερο στόχο να ξεχαστούν, και αργότερα αφού ξεχαστούν να επανεγραφή η ιστορία του 20ου αιώνα στα μέτρα και τις επιδιώξεις αυτών που λένε ότι ο «21^{ος} αιώνας» είναι ο Αιώνας της Αμερικής-πάντα κατά τον Πρόεδρο Μπούς.

Ομως όση προσπάθεια και αν κάνουν, δεν θα κατορθώσουν να ξαναγράψουν την ιστορία. Και δεν θα το κατορθώσουν γιατί η ιστορία τοπική και παγκόσμια έχει γραφτεί. Και αφού έχει γραφτεί δεν ξανά γράφετε. Και δεν ξαναγράφεται γιατί είναι γραμμένη, με το αίμα των ηρώων αναμειγμένο με τα δάκρυα των Μανάδων και των ορφανών που άφησε πίσω του ο οποιοσδήποτε πόλεμος. Και το αίμα είναι η ποιο ανεξίτηλη μελάνη γι' και ιστορία γράφεται πάντα με το αίμα αυτών που την έγραψαν στους κοινωνικούς αγώνες, στις Επαναστάσεις και τους απελευθερωτικούς πολέμους

Βέροια 4 Απριλίου 2008 Κόγιας Νίκος

ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΡΑΓΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΖΟΥΜΕ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΗΜΕΡΑ!

Αλήθεια τι είναι άραγε αυτό, που σαν λαό και χώρα, μας υποχρεώνει να μη εκτημίσουμε ιστορικά το Επός της Αλβανίας και να διαγράψουμε την αξιοθαύμαστη 4χρονη Αντιστασιακή που ήταν η συνέχεια του Αλβανκού Έπους ιστορία, και να γιορτάζουμε την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και οχι τη λήξη του: την **ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ** της χώρας απ τους τρις δυνάστες;

Προκειμένου να εξηγήσει κανείς αυτό το οξύμωρο σχήμα, μόνο μια απάντηση μπορεί να δωθεί: Οτι το κατεστημένο θέλει να διατηρήσει ακόμα ζωντανές, τις δομές εκείνες-να ζει το νόημα και το περιεχόμενο της Αγγλό-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας και ζωντανή η μνήμη του δικτάτορα Μεταξά.

Να ξεχαστεί Αντιστασιακή προσφορά του λαού, που έβαλε το αίμα και να διαιωνίζεται ο Μεταξάς και το δικτατορικό «λαοπρόβλεπτο» δικτατορικό πνεύμα. Να λειτουργεί σαν συνισταμένη στην συλλογική μνήμη του λαού στο χρόνο το δικτατορικό πνεύμα και η φασιστική Νομοθεσία έτσι, ώστε να μην διαταραχθεί η συνέχεια…

Οπως κάθε ιστορικό γεγονός έχει τη ιστορία του έτσι και η μετατροπή της 28^{η,} η μέρα της κήρυξης του πολέμου σε Εθνική επέτειο έχει τη δική του ιστορία . Για να διατηρηθεί ζωντανό Μεταξικό πνεύμα και να έχει και το σύστημα κάποια σχέση με το λαό, αφού ήταν απών στην κατοχική Ελλάδα, έπρεπε να είναι «παρών» στη μεταπολεμική Ελλάδα. Αυτό άλλωστε ήταν το ζητούμενο: Η συγκάλυψη της εγκατάλλειψης του λαού και της χώρας στην πιο κρίσιμες στιγμές της.

Να αναδειχθούν οι μη συμμετοχής στην Εθνική Αντίσταση, αλλά και η συνεργασία με τους κατακτητές. Γεγονός που καθιστούσε υπόλογους απέναντι στο λαό. Για να μη συμβεί αυτό το Φόρεϊ Οφφις που κυβερνούσε την Ελλάδα έδωσε εντολή στο επίορκο και εκτός Ελλάδας Βασιλιά να εκδόση το υπ' 4 βασιλικό διάταγμα, για το γιορτασμό της 28^{η,} Σαν εθνική επέτειο

απελευθέρωσης της Ελλλάδας. Αφού κατά το Φόρεϊ Οφφις δεν έπρεπε να Γιορταστεί η 12 Οκτωβρίου σαν ημέρα απελευθέρωσης.

Για να διατηρηθεί πάσει θυσία εσαεί αυτό το δικτατορικό μεταξικό πνεύμα, αντί να γιορτάζουμε στις 12 του Οκτώβρη την απελευθέρωση σε όλη τη χώρα, όπως γίνεται την ημέρα της Απελευθέρωσης της χώρας ο γιορτασμός στην Αθήνα, για να δείξουμε στην παγκόσμια κοινή γνώμη ότι στην Ελλάδα υπήρξε Αντίσταση και σε συνέχεια 16 μέρες μετά γιορτάζουμε σε Εθνική κλίμακα την 28η την ημέρα της έναρξης του πολέμου που μας κήρυξε η Ιταλία.

Ειναι και αυτό ένα ακόμα από τα πολλά οξύμωρα και ανιστόρητα πράγματα, που συμβαίνουν στη χώρα μας, όσον αφορά την ιστορία του μεσοπολέμου, της κατοχικής και ειδικά με την μεταπολεμική και την μεταπολίτευση, αλλα και γι' αυτό καθ' εαυτό το 21, που. κλεισμένο στο Κλισέ «**Εθνικά Ιδεώδη**»: Με αποτέλεσμα ποτέ δεν μάθαμε το πραγματικό του περιεχόμενο.

Και είναι οξύμωρο και τραγικό συνάμα γιατί, ούτε της Επανάστασης η νίκη ηταν γνωστή εκ των προτέρων, ούτε και η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη στην συγκεκριμένη ημερομηνία, ώστε να θεωρηθεί εκ των προτέρων επετειακή γιορτή η κήρυξη του πολέμου. Ιστορικά καμιά Επανάσταση και κανένας πόλεμος, όσο σύντομος και είναι, δεν τελειώνει την ίδια μέρα που αρχίζει. Μπορεί π.χ η Γερμανία, να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Α! ή τον Β! παγκόσμιο πόλεμο;

Φαίνεται πως υπάρχουν συγκεκριμένοι λόγοι που γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου και όχι την απελευθέρωση της χώρας από τους νέους δυνάστες κατακτητές; Ένας βασικός λόγω που θα μπορούσε να επικαλεστεί κανείς για να απαντήσει στο ερώτημα, γιατί εξακολουθούμε να γιορτάζουμε την 28η σαν μέρα απελευθέρωσης της χώρας και όχι την 12η Οκτώβρη 1944, οφείλεται στο γεγονός ότι έπρεπε μέσω του γιορτασμού της 28ης να καλυφθούν πολλά παράλογα, οξύμωρα και αντεθνικά ακόμα γεγονότα, που μεσολάβησαν στην διάρκεια της αγγλικής κοπής βασιλό-μεταξική δικτατορίας, φασιστικού όμως περιεχομένου δικτατορία, στην διάρκεια του Αλβανικού πολέμου, στην κατοχή, τον εμφύλιο, τα 40 πέτρινα χρόνια, της 7 χρονης δικτατορίας, την μεταπολίτευση, ο τρόπος που λειτούργησε η μεταπολίτευση και φτάσαμε σήμερα **ΕΔΩ:** Να έχουμε χάσει την Εθνική ανεξαρτησία, για την οποία τόσες στερήσεις, αίμα, σάρκα και κόκαλα θυσίασαν οι Ελληνές στο διάβα των αιώνων.

Η 12Η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1944 ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟ

Κάθε λαός για να μεγαλουργήσει χρειάζεται ένα **Οραμα** και μια εσωτερική συνεκτική δύναμη, που να εκφράζει αυτό το όραμα. Και μια **Ιδέα,** που να ενώνει σε μια γροθιά όλες τις συνειδήσεις των ανθρώπων για την υλοποίηση αυτής της Ιδέας, ανεξάρτητα από τις όποιες επιμέρους διαφορές.

Το όραμα της **ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ** ηταν αυτό που φλόγιζε τις καρδιές των επί τετρακόσια χρόνια υπόδουλων Ελλήνων το 1821. Το όραμα της **Απελευθέρωσης** ηταν αυτό που Ενωσε σε μια γροθιά (με εξαίρεση αυτούς που εγκατάλλειψαν λαό και χώρα, τους κιοτήδες και αυτούς, ευτυχώς λίγοι συνεργάστηκαν με τους κατακτητές ενάντια στους υπό κατοχή Ελληνες το 1941-1944. Τους Ελληνες που αυτό-επιστρατεύτηκαν για να απελευθερωθεί η χώρα απ τους τρις κατακτητές.

Κάθε λαός δείχνει κάτι απ τον εαυτό του. Κάτι από αυτό που είναι, θέλει και μπορεί. Και εορτασμός των επετείων, είναι ένας τρόπος με τον οποίο θυμάται, τιμά και δοξάζει αυτούς που με τον αγώνα και τη ζωή τους αναστήσανε το έθνος των Ελλήνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν τον γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιον ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την Απελευθέρωσαν από τους τρομερούς δυνάστες το 1821 και το 1944. Αυτά είναι τα δυο καθοριστικής σημασίας Εθνικά ορόσημα, που σηματοδοτούν την ύπαρξη της σύγχρονης Ελλάδας. Ιστορικά και χρονολογικά Εθνικά ορόσημα είναι η 1η Ιανουαρίου του 1822 και 12η Οκτωβρίου 1944.

Η 1η Ιανουαρίου του 1822 είναι η μέρα γέννησης της σύγχρονης Ελλάδας μετά από 400 χρόνια φρικτής σκλαβιάς και η 12η Οκτωβρίου 1944, είναι η μέρα που απελευθερώθηκε η Ελλάδα απ την τριπλή φασιστική κατοχή,

Κάθε φορά που σκέπτομαι την Επανάσταση του 21, νομίζω οτι έγινε ένα θαύμα. Και όσο περισσότερο διαβάζω, τόσο πιο πολύ επιβεβαιώνω, μα και εδραιώνω την πεποίθηση, οτι πρόκειται πράγματι για θαύμα. Και όταν λέω θαύμα, εννοώ κάτι το ακατόρθωτο, κάτι το αδιανόητο ακόμα για την εποχή εκείνη. Εποχή που η Οθωμανική αυτοκρατορία δέσποζε στον μεσογειακό και ευρωπαϊκό χώρο..

Ακόμα και οι μεγάλες Ευρωπαϊκές χώρες. Χώρες όπως η Μεγάλη τότε Βρετανία και η Γαλλική Αυτοκρατορία. Χώρες εθνικά οργανωμένες και άρτια για την εποχή εξοπλισμένες. Χώρες με αποικειάκη παράδοση και ιστορία, ενώ έτρεχαν στα πέρατα του κόσμου, να καταλάβουν χώρες και λαούς και κυρίως γαιωστρατηγικά σημεία, δεν διανοήθηκαν ποτέ να της αμφισβητήσουν την πρωτοκαθεδρία, σε αυτό το γαιωστρατηγικό σταυροδρόμι του κόσμου.

Παρά το γεγονός οτι πολύ θα το ήθελαν, οχι μόνο δεν τόλμησαν, να της αμφισβητήσουν την πρωτοκαθεδρία σε αυτόν τον γεωγραφικό της χώρο, πολύ περισσότερο να διανοηθούν ότι μπορούν να της αφαιρέσουν ένα κομμάτι έστω μικρό και από τις παρυφές ακόμα της κραταιάς τότε αυτοκρατορίας, πόσο μάλλον να της αφαιρέσουν ένα μικρό έστω κομμάτι στην αρχή και να δημιουργήσουν ένα ξεχωριστό κράτος.

Και το βασικότερο το νεοσύστατο αυτό κράτος, εκτός του οτι θα προέρχονταν και θα εδραιώνονταν μέσα από τα ίδια της τα σπλάχνα. Δεν απείχε παρά μερικές δεκάδες χιλιόμετρα από την καρδιά της κραταιάς τότε αυτοκρατορίας. Ενα κράτος που θα θύμιζε στους Τουρκους ότι στο χώρο είναι κατακτητές.

Γι' αυτό πριν προχωρήσω θα κάνω νοερά ένα ταπεινό και ευλαβικό προσκύνημα στους τρισένδοξους προγόνους μας και το Μεσολόγγι το πρωτόφαντο αυτό ολοκαύτωμα και την κορυφαία Δόξα των προγόνων και της μικρής Πόλης. Πόλη ηρώων για τη Λευτεριά και την Ανεξαρτησία. Το ίδιο τιμή και Δόξα στις Αγωνιζόμενες Γυναίκες του Ζαλόγγου, της Νάουσας και του Προδρόμου Βεροίας που προτίμησαν να **ΠΗΔΗΞΟΥΝ** στο **ΚΕΝΟ** και το βέβαιο **ΘΑΝΑΤΟ,** από το να συληφθούν, να βιασθούν και να οδηγηθούν στα Χαρέμια και τα παιδιά για γενιτσάρους όπως το 1711

Ας είναι οι λίγες αυτές γραμμές φόρος τιμής για τη ζωή και το παράδειγμά τους. Και ένα άγρυπνο παρών προς την Νεότερη κορυφαία Δόξα της πρωτόφαντης επίσης καθολικής Λαϊκής Αντίστασης (ΕΑΜ) και του εξωτερικού των Ελλήνων, ενάντια στη φασιστική κατοχή και πάλι όπως το 21 για τη Λευτεριά, Ανεξαρτησία, Δημοκρατία και Δίκαιο.

Να γιατί οι δυο αυτές δοξασμένες εποχές είναι και ταυτόσημες-συνώνυμα καθιερωμένες στην συνείδηση του Λαού σαν βασική αφετηρία και στη θέληση και τους σκοπούς. Ειναι αξεχώριστες Ενότητες εθνικό λαϊκής πάλης: εξέγερσης και πρωτόγνωρης έξαρσης. Ειναι εξ αντικειμένου αναγνωρισμένες και καταγραμμένες ανεξίτηλα στη συνείδηση των Ελλήνων και του κόσμου.

Όπως όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου Ο Υψηλάντης από το ΙΑΣΙΟΝ της Ρουμανίας στις 24 Φευρουαρίου 1821, με την Υπογραφή Αλέξανδρος Υψηλάντης Γενικός Επίτροπος της Αρχής κάλεσε τους οπαδούς της «Φιλικής Εταιρίας»

ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ

Λέγοντας ότι «Εφτασε τέλος πάντων η ποθούμενη εκείνη λαμπρά στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσεται σήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως τον μόνον σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Σεις, φίλοι μου συνεταίροι! εδείξατε, τι ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξει τώρα, ότε ο Φαεινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;

Αγετε λοπόν, ώ Αδελφοί! Συνδράμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ την δυναμήν του, εις ωπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αί δε μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ώς τους πρωταιτίους της ευδαιμονίας των».

Όπως ο Υψηλάντης κάλεσε τους «Φιλικούς να συνδράμουν» με όλα τα μέσα. Ετσι και οι κομμουνιστές κάλεσαν τα κόμματα και το λαό και στις 27 του Σεπτέμβρη 1941 ιδρύουν την Νέα κατοχική «Φιλική Εταιρία», το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο το (ΕΑΜ). Τέσσερις Ελληνες πατριώτες, εκπρόσωποι κομμάτων, συναντήθηκαν κρυφά σε ένα φτωχικό σπιτάκι στους πρόποδες του Λυκαβητού: Είναι ο Λευτέρης Αποστόλου από το ΚΚΕ, ο Ηλίας Τσιριμώκος από την ΕΛΔ (Ενωση Λαϊκής Δημοκρατίας), ο Χωμενίδης από το ΣΕΚ (Σοσιλιστικό Κόμμα Ελλάδας), Και ο Βογιατζής από το ΑΚΕ (Αγροτικό κόμμα Ελλάδας).

Και σε συνέχεια το ΕΑΜ, κάλεσε το λαό, να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις για τον εξ ίσου Ιερό αγώνα για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Και διακηρύττει Στο ΕΑΜ:

« Γίνεται ισοτίμως δεκτό και κάθε άλλο κόμμα ή οργάνωση που δέχεται να εργασθεί για την επιτυχία των σκοπών του ΕΑΜ, ο κυριότερος των οποίων είναι η απελευθέρωση του έθνους μας από τον ζυγό και η απόκτηση πλήρους ανεξαρτησίας της χώρας μας», Στο διάγγελμα που απευθύνει στη συνέχεια το ΕΑΜ προς τον ελληνικό λαό διαβάζουνε:

«Ελληνες-Ελληνίδες-Νέα Γενιά Ενωθείτε-Οργανωθείτε-Αγωνισθείτε! Παραμερίστε ότι Σας χωρίζει. Ο σκοπός είναι Ιερός. Θυμηθείτε τους Αγωνιστές του 21. Ελληνες Αξιωματικοί-Υπαξιωματικό-Εφεδροι Πολεμιστές.

»Προσφέρετε τις γνώσεις σας, την πείρα σας, την δοκιμασμένη τόλμη σας στην οργάνωση των εθνικών δυνάμεων. Ακολουθήστε το παράδειγμα του Κολοκοτρώνη, του Υψηλάντη, του Μιαούλη, του Καραϊσκάκη του Οικονόμού.

» Αστοί-Μικροαστοί, βοηθήστε οικονομικά τον αγώνα. Βιοτέχνες-Δημόσιοι Υπάλληλοι-Διανοούμενοι-εργάτες. Οργανωθείτε σε επιτροπές, αρνηθείτε υπηρεσία στον εχθρό. Ενώστε τις δυνάμεις σας στον Ιερό Αγώνα! Νέοι κα Νέες, δώστε τον απέραντο ενθουσιασμό σας, το ηρωϊκό σας πνεύμα, την αυτοθυσία σας στον αγώνα του ΕΑΜ.

»Εμπρός για τον Νέο εθνικό ξεσηκωμό! Οι μέρες που έρχονται είναι δύσκολες, φρικτές. Αλλά η Νίκη θα στεφανώσει τον κοινό μας αγώνα»

Ακολουθεί το πρόγραμμα τι «Είναι και τι Θέλει το ΕΑΜ». Το έργο της Αντίστασης, είχε πρώτο και κύριο μέλημα την επιβίωση των Ελλήνων. Την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της από την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκε στις 600 μικρές και μεγάλε άνισες μάχες, 43 από τις οποίες έγιναν στο Νομό Ημαθίας. Στις μάχες αυτές αρκετό άλικο αίμα χύθηκε, όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί στον τρίχρονο αγώνα με χιλιάδες νεκρούς και δια βίου αναπήρους.

Οπως η προκήρυξη του Υψηλάντη, που με σαφήνεια και διαύγεια καθόριζε ποιος είναι ο ιστορικός ηγέτης της Επανάστασης του 1821, ποιος καθοδηγούσε και διεξήγαγε τον αγώνα, και κυρίως ποιο ηταν το περιεχόμενο του αγώνα, έγινε στόχος πολλών και σφοδρών επικρίσεων των αντιδραστικών δυνάμεων. Των δυνάμεων αυτών, που λαύροι πολέμιοι της αστικής τάξης, του Ελληνικού και Φράγκικου Διαφωτισμού, με τα συνθήματα:«χάσαμε το γένος», το «έθνος είναι φράγκικη επινόηση», που θα το «φορτώσουν στο σβέρκο της Ρωμιοσύνης» η «επανάσταση του 21 ηταν μεγάλο πλήγμα κατά του ελληνισμού» κλπ.

Την ίδια και δρυμήτερη κριτική δέχθηκε και η ίδρυση του ΕΑΜ, από αυτούς που εγκατάλειψαν λαό τη χώρα και τις εναπομείναντες στο εσωτερικό ΕΟΝίτικες και Τριψηλίκες φασιστικές και αντιδραστικές δυνάμεις. Με τον ποιο δόλιους τρόπο και μέσα έκαναν κριτική στο ΕΑΜ και από τη θέση φυγής και συνεργασίας αυτοί που πολέμησαν την προσπάθεια του ΕΑΜ, όχι μόνο στην κατοχή, μα και μετά απελευθερωτικά μέσω του εμφυλίου πολέμου.

Με ό,τι ποιο δολοφονικό, ταπεινό και απάνθρωπο, όπως το Γ! ψήφισμα που συγκρότησαν με το Νόμο 509 τα εκτάκτων στρατοδικεία εκδικήθηκε, βάναυσα αυτούς που συμμετείχαν στο ΕΑΜ στέλνοντας 3974 χιλιάδες ΕΑΜμο-ΕΛΑΣίτες στο εκτελεστικό απόσπασμα ανάμεσά τους, αμούστακα παιδιά και κορίτσια που δεν πρόλαβαν να ανθίσουν.

Όμως όπως ο Δαυλός του Καψάλη φώτισε, όχι μόνο το δίκαιο του ελληνικού αγώνα, αλλά φώτισε και ξύπνησε τις συνειδήσεις των λαών στους εθνικό-λαϊκό-απελευθερωτικούς αγώνες όλων των γενιών, που ακολούθησαν και έρχονταν και ακολουθούν ακόμα.

Ετσι, όταν το 40 η Ευρώπη ηττημένη από τον άξονα και οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και την μοιρολατρία. Και η φασιστική μπότα τσαλαπατούσε τους λαού της και όποιες δημοκρατικές αξίες και αρχές είχαν μείνει στην Ευρώπη. Οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανίας θα πετούσαν τους φασίστες Ιταλούς στη θάλασσα, αν ο σκοπός του πολέμου που μας επέβαλαν οι Ιταλοί, ήταν αυτός και όχι να «ρίξουμε μερικές τουφεκές για την τιμή των όπλων», ανατρέποντας την παγκόσμια αίσθηση ότι ο άξονας είναι ανίκητος.

Και όταν μετά την κατοχή της χώρας μας, η πρώτη Αντιστασιακή εκδήλωση με παγκόσμιο συμβολισμό αντίστοιχο με τον Δαυλό του Καψάλη, το κατέβασμα της χιτλερικής σημαίας από την Ακρόπολη από τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα, γεγονός που διαμυνούσε ότι ο πόλεμος κατά του φασισμού. συνεχίζεται. Το πρώτο σ όλο τον κόσμο εθνικό απελευθερωτικό κίνημα το ΕΑΜ, που αποτέλεσε μοντέλο για τους λαούς της Ευρώπης και γενικότερα για την ίδρυση Οργάνωση Αντίστασης στα μετώπισθεν εκεί ακριβώς που ήταν η Αχίλλεως φτέρνα του εχθρού. Εκεί που δεν μπορούσε κατάστηχα να τον χτυπήσει κανείς

Αυτά τα δυο ιστορικά εθνικά ορόσημα-σταθμοί, έκτος από την χρονική απόσταση των εκατό είκοσι χρόνων που τα χωρίζει, υπάρχουν πολλά, μα πάρα πολλά κοινά σημεία (και τις όποιες εξαιρέσεις) στους σκοπούς και τον τρόπο δράσης. Εθελοντική η συμμετοχή και ο τρόπος διεξαγωγής του αγώνα. Αυτά είναι τα δυο ιστορικά ορόσημα-σταθμοί του Νεοελληνικού κράτους. Και ταυτίζονται γιατί και τα δυο είχαν αφετηρία, κίνητρο και περιεχόμενο: την **ΑΝΑΣΤΑΣΗ** και την απελευθέρωση της Ελλάδα από τον Τούρκο δυνάστη το 21, και την **ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ** της χώρας από τους εξ ίσου δυνάστες φασίστες κατακτητές το 1941-44.

Αλλο ένα χαρακτηριστικό κοινό γνώρισμα είναι το γεγονός, οτι και στις δυο αυτές ιστορικές για τη χώρα εποχές, είχαν εκτός από τον κατακτητή-Τούρκο και κατακτητές 1941-44 τους ίδιους εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς τους **ΑΓΓΛΟΥΣ** και στο εσωτερικό τους Νενέκους συνεργάτες των Τούρκων και αντιπάλους των αγωνιστών το 21, Το ίδιο και η Απελευθερωτική προσπάθεια του 1941-44 είχε ακριβώς τους ίδιους εξωτερικούς εχθρούς και τους κάθε είδους και φυράματος Νενέκους, σε όλα τα επίπεδα συνεργάτες.

Αν υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσα στην «Φιλική» και 21 και σε αυτή του 1941-44, αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι οι αγωνιστές του 21, είχαν όχι μόνο την ηθική αλλα και την οικονομική στήριξη της Ευρώπης και ειδικά την αλληλεγγύη της αστικής τάξης, ενώ οι αγωνιστές του 41 εκτός του ότι η Ευρώπη ήταν καταλυμένη από τον άξονα, η Αγγλία που δεν είχε κατακτηθεί, ήταν φύση και θέση εχθρός ανέκαθεν της Ελλάδας και ειδικά της Αντίστασης.

Και όχι μόνο μηχανοραφούσε εναντίον της, αλλα και οργάνωσε σε συνεργασία με τις ντόπιες αντιδραστικές δυνάμεις τους διάφορους εθνοϊσμούς που φύτρωναν σα τα μανιτάρια, αλλα και την πολεμούσαν πολιτικά, οικονομική και ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών την Αντίσταση στο εσωτερικό της χώρας και στη Μέση Ανατολή αποδεκάτιζε τους στρατιώτες, που είχαν πάρει μαζί τους (50.000) οι εγκαταλύψαντες λαό και χώρα.

Το δε τραγικό όταν οι στρατιώτες αυτοί που τους πήραν με εντολή των Αγγλων να πολεμήσουν στην Αφρική, ζητούσαν αντί για την Αφρική να επιστρέψουν στην Ελλάδα και πολεμήσουν. Τους έκλεισαν στα σύρματα και τους εκδικούνταν με στέρηση τροφή,νερό και όταν δεν υποτάχθηκαν έβαλαν τα πολυβόλα. Αγνωστος παραμένει ακόμα ο αριθμός των δολοφονηθέντων

Η ηγεσία του ΕΑΜ και ειδικά του ΚΚΕ, έλεγε πως η ΕΣΔ είναι στο «πλευρό» μας και στον κοινό αγώνα για τη συντριβή του φασισμού, τελικά όμως αποδείχθηκε ότι μας αξιοποίησε αν δεν μας χρησιμοποίησε από την αρχή. Στο τέλος όμως αν δεχθούμε την διαπροσωπική συμφωνία

Τσώτσιλ-Στάλιν 1 προς 10%, αντίστοιχη με αυτήν που έκανε ο Τσώρτσιλ με τον Χίτλερ στην Λισαβώνα, αν δεν μας πούλησε δεν μας συμπαραστάθηκε, όταν κρίνονταν η μετά απελευθερωτική ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ στην Ελλάδα.

Το ΕΑΜ παρ' όλα οσα του καταλογίζουν, δεν παρεξέκλινε από τις αρχές και τις αξίες, τα ήθη και τα έθιμα του λαού. Παντού και πάντα κάτω και από τις αντίξοες συνθήκες και υπό κατοχή ακόμα, τήρησε με ευλαβική συνέπεια λαϊκές παραδόσεις. Οπως την 1^{η} Ιανουαρίου το 1822 ήταν η μέρα που οι Ελληνες: « Εις το Ονομα της Αγίας Ομουσίου και Αδιαίρετης Τριάδος» το Ελληνικόν Εθνος, το υπό την φρικώδη Οθωμανικήν δυναστείαν, μη δυνάμενον να φέρη τον βαρύτατον απαραδειγμάτιστον ζυγόν της τυραννίας και αποσείσας αυτόν με μεγάλας θυσίας, κηρύττει σήμερον για των νομίμων παραστατών του (πληρεξουσίων) εις εθνικήν συνηγμένην συνέλευσιν ενώπιον Θεού και ανθρώπων την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν».

Ετσι όπως ο Υψηλάντης κάλεσε τους Φιλικούς να οπλιστούν και να συνδράμουν με ολα τα μέσα τον Ιερό αγώνα και του άσκησαν δρυμίτατη κριτική γιατί έθεσε σε κίνηση την επανάσταση.

Και τις αρχές του 1943 ο ΕΛΑΣ απελευθέρωσε ένα σημαντικό τμήμα της χώρας και εκεί οργανώθηκε και λειτούργησε το κράτος της **Ελεύθερης Ελλάδας**. Σχημάτισε προσωρινή κυβέρνηση με Πρόεδρο τον Αλέξανδρο Σβώλο, Καθηγητή του συνταγματικού δικαίου, με πρωτεύουσα το χωριό Βίανη της Ευρυτανίας. Η κυβέρνηση αυτή εκλέχθηκε με μυστική ψηφοφορία παράνομα σε όλη την Ελλάδα και από τους εκλεγέντες βουλευτές σχηματίστηκα το Εθνικό Συμβούλιο-βουλή του ελεύθερου κράτους-με έδρα τους Κορυσχάδες Ευρυτανίας.

Ανάμεσα στους εκλεγμένους ηταν και 22 από τη διαλυθήσα Βουλή απ τον Μεταξά. Και σε αυτήν την ελεύθερη περιοχή λειτούργησαν πρωτόγνωροι λαϊκοί θεσμοί: Λαϊκή **Αυτοδιοίκηση**, Λαϊκή **Δικαιοσύνη**, «Λαϊκή **Εξουσία στην Ελεύθερη Ελλάδα**: έργο του Γιωργούλα Μπέκϊου. Από τον Νομό Ημαθίας εκλέχθηκαν πέντε ενθο-Σύμβουλοι: Ο Κώστα Ιωσιφίδης, Φίλιππος Περισοράτης. Ο Γ Κόκκινος, ο Κώστα Αϊδονίδης και ο Αλέκος Παπαβασιλείου.

Οπως οι Ελληνες αγωνιστές του 1821, έτσι και οι αγωνιστές του 1941-44, στις 14 του Μάη του 1944, αφού εξάντλησαν αρκετό χρόνο και επίμονη προσπάθεια (όπως πριν την συγκρότηση του ΕΑΜ για παν εθνική Αντίσταση), για το σχηματισμό ενιαίας κυβέρνησης, όπως δεν δέχθηκαν τον σχηματισμό ενιαίας Αντίστασης, κατά τον ίδιο τρόπο και α ίδια επιχειρήματα-προσχώματα δεν δέχθηκαν και τη συγκρότηση εθνικής κυβέρνησης αφού εξάντλησαν όπως στην κατοχή τα όρια:

Ξεκίσησε η λειτουργία για την ορκομοσία της κατοχικής Κυβέρνηση του ουνου; «Εις το Ονομα της Αγίας, Ομουσίου και Αδιαίρετης Τριάδος» συνήλθαν οι εκλεγμένοι από τις εκλογές, που έγιναν σε ολόκληρη την Ελλάδα στις 23 του Απρίλη του 1944, Εθνοσύμβουλοι, που αποτελούσαν το Εθνικό Συμβούλιο στο χωριό Κορυσχάδες. Οπως η Εθνοσυνέλευση στην «Επίδαυρο το 21», έτσι και στις «Κορυσχάδες το 1944». Η σύγκληση του Εθνικού Συμβουλίου αποτέλεσε το πιο βαρυσήμαντο γεγονός της Νεοελληνικής ιστορίας. Η σημασία του ξεπερνά τα πλαίσια ενός πολιτικού γεγονότος μιας οποιασδήποτε Εθνοσυνέλευσης.

Μετά τη Δοξολογία στην οποία χοροστατούσαν ο Μητροπολίτης Κοζάνης Ιωακείμ και Ηλίας Αντώνιος ακολουθεί η ορκομοσία: οι Εθνοσύμβουλοι, όρθιοι και με το χέρι σηκωμένο, επαναλαμβάνουν, λέξη προς λέξη τον όρκο που απαγγέλει ο Παπάς οι Εθνοσύμβουλοι αγωνιστές έδωσαν προς το λαό τον όρκο :

«Ορκίζομαι, οτι θα εκτελέσω πιστά το καθήκον μου, σας μέλος του Εθνικού Συμβουλίου, έχοντας σαν γνώμονα το συμφέρον της πατρίδας μου και του Ελληνικού λαού. Οτι θα αγωνιστώ με αυτοθυσία, για την απελευθέρωση της χώρας μου από το ζυγό των κατακτητών, οτι θα υπερασπίζομε παντού και πάντοτε τις λαϊκές ελευθερίες και θα είμαι προστάτης και οδηγός του λαού στον αγώνα για τη λευτεριά του και τα κυριαρχικά του δικαιώματα». Μετά την ορκομοσία το Εθνικό Συμβούλιο με το ιστορικό του ψήφισμα διακήρυξε:

«Ο πρωταρχικός σκοπός και γνώμονας για την άσκηση όλων των εξουσιών είναι ο απελευθερωτικός αγώνας του Εθνους». Το Εθνικό Συμβούλιο, ΠΕΕΑ, οι ένοπλοι και άοπλοι Ελληνες πολίτες υπηρετούν πριν απ όλα το σκοπό αυτό. Ο εθνικός Στρατός ΕΛΑΣ ειναι το

ένοπλο τμήμα του Εθνους και μάχεται για την απελευθέρωση της Πατρίδας και τις ελευθερίες του Λαού»

Το άρθρο 2 του ιστορικού ψηφίσματος διακηρύσσει: «Ολες οι εξουσίες πηγάζουν από το λαό και ασκούνται από το λαό. Η Αυτοδιοίκηση και η Λαϊκή δικαιοσύνη είναι οι θεμελιώδεις θεσμοί του δημόσιου βίου των Ελλήνων» Και το άρθρο 4 του ιδίου ψηφίσματος αναγορεύει: «Οι Λαϊκές ελευθερίες είναι ιερές και απαραβίαστες». Ετσι το Εθνικό Συμβούλιο ανώτατο όργανο της Λαϊκής κυριαρχίας, δεν περιορίστηκε να διακηρύξει την Ιερότητα και το απαραβίαστο των λαϊκών ελευθεριών, αλλα κατάγραψε και επισημοποίησε δυο μεγάλες κατακτήσεις της Εθνικής και δημοκρατικής επανάστασης: την Λαϊκή Αυτοδιοίκηση και τη Λαϊκή Δικαιοσύνη, ως τους πιο θεμελιώδεις θεσμούς του δημοσίου βίου των Ελλήνων.

Όπως «το Ελληνικόν Εθνος υπό την φρικώδη Οθωμανικήν δυναστεία» καθιερώνει την 1η του Γενάρη, η ημέρα που ψηφίστηκε η παραπάνω διακήρυξη και το πρώτο ελληνικό Σύνταγμα-ο Οργανικός Νόμος να Γιορτάζεται σαν εθνική γιορτή. Και πράγματι (μέχρι το 1838, η 1η Ιανουαρίου γιορτάζονταν η εθνική επέτειος. Το 1838 ο Οθωνας με βασιλικό διάταγμα μαζί με τον Αρχιεπίσκοπο Φαρμάκη προκειμένου να εναρμονίσουν την εθνική επέτειο με τον ευαγγελισμό της Θεοτόκου, μεταφέρθηκε για την 25η Μαρτίου. Ετσι και το Εθνικό Συμβούλιο αν είχε απελευθερωθεί η χώρα την ημέρα αυτή, θα μπορούσε να αποτελέσει την αρχή να πούμε σαν Ελληνες μερικές αλήθειες και από αυτές τις βασικότερες να στην πραγματικής διάσταση και ημερομηνία των Εθνικών επετείων.

Των επετείων, που εκτός από την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκη που η παράδοση της Πόλης της έγινε στις 25 και όχι στις 26 Οκτωβρίου (και αυτή μετακινήθηκε κατά μερικές ώρες για να συνδιαστεί με την γιορτή του Αγίου Δημητρίου). Οσον αφορά την επέτειο της 28^{η,} ο γιορτασμός εξυπηρετεί ταξικά και συστημικά συμφέροντα. Αυτή και αν είναι τραγελαφικό και οξύμωρο.

Αν λοιπόν, έπειτα από απαίτηση του Κλήρου για να συνδέσει τον Ευγγελισμό της Θεοτόκο με την Επανάσταση (και ευτυχώς γιατί, θα είχαμε για λόγους που δεν είναι του παρόντος καταχωνίασει και το 21, όπως έχουμε καταχωνιάσαμε την Αντίσταση) και την απόφαση του Βασιλιά Οθωνα και την μετάθεση της επετείου από την 1η του Γενάρη στην 25η Μαρτίου, τη γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την Επανάσταση του 21 και τη **Γέννηση** του Ελληνικού Εθνους, Με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε την 12η Οκτωβρίου 1944 την Εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς την **Αναγέννηση** του Εθνους των Ελλήνων.

Η Εθνική Αντίσταση είναι ένα πολυδιάστατο θέμα, γι' αυτό και έγινε αντικείμενο αντιδικίας και πολεμικής. Η έξαρση και η αμφισβήτηση οφείλεται στο γεγονός οτι η προσφορά ηταν **Εθελοντική και Εθνικό Λαϊκό-λαϊκή**. Μια προσφορά που οφείλεται στον υπέρτατο βαθμό αναπτυγμένο το πατριωτικό αίσθημα και το καθήκον του λαού να αγωνιστεί για τη Λευτεριά και την Ανεξαρτησία, με όποια θυσία απαιτούσε η απελευθέρωση.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΗ. Αρχίζει την 28η Οκτωβρίου του 1940, συνεχίζει αδιάκοπα στα χρόνια της κατοχής στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Ειναι σε όλους γνωστό οτι μέχρις **ΟΤΟΥ** φτάσουμε στη 12η Οκτωβρίου του 1944, που είναι η μέρα λευτεριάς, ο λαός ενταγμένος και στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα, κάτω από τη μπότα των Γερμανών, αψηφώντας τα τάκνς και τα πολυβόλα, γιόρταζε με πείσμα και πολλές φορές με αίμα την 28η Οκτώβρίου.

Την γιόρταζε όμως σαν σημείο αναφοράς οτι συνεχίζει, και θα συνεχίσει ο αγώνας μέχρι τη Νίκη. Και όταν ήρθε η νίκη, επειδή το κατεστημένο, δεν ηταν ο φορέας και συντελεστής αυτής της νίκης, οχι μόνο συνεχίζουμε να γιορτάζουμε την ημέρα που άρχισε ο πόλεμος, αλλά και καταχωνιάσαμε στα αζήτητα αυτόν τον πρωτόγνωρο και αξιοθαύμαστο αγώνα του λαού μας. Του λαού που παρέμεινε για άλλη μια φορά στο περιθώριο, έρμαιο των παθών των ισχυρών, μεγάλων και «συμμάχων» και των συμφερόντων

Η ιστορία λέει και η ζωή επιβεβαιώνει, ότι όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να οργανώσουν αντίσταση είναι η ίδια η άρχουσα κυβερνώσα τάξη. Η Διοίκηση και το σώμα των αξιωματικών, και των σωμάτων ασφαλείας που στα συρτάρια του Γ! Επιτελείου έχει Επιτελικά σχέδια, όχι μόνο δια άμυνα και πόλεμο, αλλα και σχέδια για την απελευθέρωση της χώρας σε περίπτωση κατάληψης, μέρους η όλης της χώρας.

Αντί η άρχουσα τάξη να οργανώσει αυτή Αντίστασης εγκατάλειψε λαό και χώρα. Μα και όταν άρχισε ο οργάνωση της Αντίστασης και πριν ακόμα πάρει μορφή και σχήμα ο Βάσος Μαθιόπουλος, στο «ΒΗΜΑ»μας δίνει μια αναμφισβήτητη αλήθεια. Προσωπική όμως δική του μαρτυρία:

Λέει λοιπόν ο Μαθιόπουλος: «Ο κ Γ! Παπανδρέου το 1965 μου είπε ότι του είχε γίνει επίσημη πρόταση να αναλάβει την ανώτατη ηγεσία του ΕΑΜ με απεριόριστες εξουσίες. Αρνήθηκε την πρόταση για τρις λόγους: α) απέκρουσε «κατ΄αρχήν», τη συνεργασία με τον κομμουνισμό, β) γιατί δεν πίστευε στην αποτελεσματικότητα του Αντάρτικου πολέμου. Και γ) γιατί η Αντίσταση θα προκαλούσε «φοβερά αντίποινα» από τα στρατεύματα κατοχής. Και αφού δεν δέχθηκε εγκατέλειψε και αυτός τη χώρα.

Λίγες μέρες όμως μετά την κατάληψη της χώρας οι επίορκοι στρατηγοί σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη Γερμανική κυβέρνηση και εξέδωσαν ανακοίνωση:

Προς τον Ελληνικον Λαον
Ελληνες Μαχηταί. Ελληνικέ Λαέ

«Οι υπεύθυνοι της εθνικής συμφοράς έφυγαν από τας Αθήνας και εγκατέλειψαν το πάτριον έδαφος. Υπό την ασφαλή προστασίαν της θαλάσσης από τας επιθέσεις του αντιπάλου, απαιτούν από όλους μας να συνεχισθή αγών, το μάταιον του οποίου Σεις όλοι οι παραμείναντες επί του πατρίου εδάφους έχετε κατανοήσει.
»Κυβέρνησιν που ετράπη εις φυγήν, ουδε δικαίωμα εχει να απαιτή από τον Ελληνικόν λαόν θυσίαι αι οποίαι ισοδυναμούν με σφαγιασμόν και αυτοκτονίαν...». Τώρα αν η άρνηση του κ Παπανδρέου δεν είναι αντίστοιχη με αυτή των στρατηγών… ενώ σαν λαός ζούσαμε έναν αντίστοιχο με τους Ιταλούς φασισμό η φασιστική η Ιταλία την 28^{η} Οκτωβρίου μα κήρυξε τον πόλεμο

Ο Καθηγητής Βάσος Μαθιόπουλος, προλογίζοντας το βιβλίο της ΕΔΙΑ:« **Οι Ναζί για την Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα»** γράφει: «Αντικειμενικά η προσφορά του Ελληνικού λαού τα τέσσερα ηρωϊκά χρόνια 1940-1944 και από την σκοπιά υψηλής ποιοτικής στάθμης και συνεπειών για τους κατακτητές και ήθους του κάθε αγωνιστή και αγωνίστριας, μόνο με δυο προηγούμενους σταθμούς της Ελληνικής ιστορίας συγκρίνεται: Με τη γενιά των Μαραθωνομάχων και τη γενιά του 1821. Η γενιά της Αντίστασης υπήρξε αντάξια της Ελλάδας»

Ο λαός γεμάτος αυτοπεποίθηση, έβλεπε και στην νέα φάση του αγώνα την Ελλάδα της ειρήνης και της ανάπτυξης, όπως πάντα με αισιοδοξία. Πίστευε κατάβαθα στις δυνάμεις του, την ελληνική ζωτικότητα και στο λαμπρό μέλλον της Ελλάδας. Αν οι ζωντανοί το αμφιβάλουν, οι νεκροί των αλβανικών βουνών και της Αντίστασης, αυτοί, ούτε αμφέβαλαν ποτέ και ούτε αμφιβάλλουν. Πίστευαν και πιστεύουν πως υπήρχαν όλα τα δεδομένα-σπέρματα και φύτρα για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας.
Κάθε χρόνο στις 14 Ιουνίου γιορτάζεται η Παγκόσμια Ημέρα του Εθελοντή Αιμοδότη με σύνθημα Εθελοντική Αιμοδοσία: Δώρο Ζωής και «Τιμή σε Εκείνον που Μπορεί το Χέρι του να Τεντώσει Προσφέροντας το Αίμα του ΑΝΘΡΩΠΟ για να Σώσει». Οταν λοιπόν, για τον αιμοδότη εθελοντή γιορτάζεται Παγκόσμια η προσφορά του, αναρωτιέται ο καθένας ποια τιμή πρέπει να αποδοθεί σε εκείνον που τη ζωή-κορμί αντί το χέρι του έχει δώσει Πατρίδα και λαό να σώσει;
Αλήθεια πόσο ενωμένο θα ηταν το έθνος, αν αντί για την 28η Οκτωβρίου γιορτάζαμε σε εθνική κλίμακα επίσημα την απελευθέρωση της Ελλάδας στις 12 του Οκτώβρη ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα απ την τριπλή κατοχή και οχι μόνο στην Αθήνα, όπως συμβαίνει μέχρι σήμερα για να είμαστε συνεπείς προς τους ξένους και σύμφωνοι με την ιστορική Αλήθεια. Μια τέτοια απόφαση θα ηταν η πιο έντιμη και η πιο ιερή προσφορά στο βωμό της εθνικής ενότητας και ομοψυχίας. Για να μην μείνουμε σαν λαό και χώρα όμηροι της παλιάς και παροχημένης

λογικής. Πρέπει πάσει θυσία να αναγνωρίσουμε τους αγώνες αυτών που συνειδητά και εθελοντικά έδωσαν το «Παρών» στο προσκλητήριο των καιρών, Αυτών που ξεκίνησαν να αναμετρηθούν με το χάρο και κοιμήθηκαν μάγουλο με μάγουλο μαζί του και ήξεραν γιατί.

Βέροια 12/10/ 1964 Κόγιας Νίκος

ΑΛΛΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΌ ΜΑΣ ΑΛΛΑΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Στην Αριστερά, τη σύγχρονη Ανανεωτική Αριστερά, δεν ταιριάζουν σκέψεις, που βλέπουν τα πράγματα μοιρολατρικά ή σε απόψεις και προσφυγές στο «έχει ο Θεός». Η Αριστερά στο σύνολό της νοιώθει πως έπρεπε οχι απλώς να αντιδράσει πιο γρήγορα από τους ρυθμούς και τις ιστορικές αλλαγές που έρχονται, αλλα και να δράση αποτελεσματικά και το 6^{ο} έκτακτο Συνέδριο του ΣΥΝ, είναι μια ευκαιρία να δούμε με μια πιο σε βάθος ματιά τα τεκτενόμενα στο, κόσμο την Ελλάδα αλλα και στο κόμμα.

Βρισκόμαστε στην τελική ευθεία προς το 6^{ο} (έκτακτο) Συνέδριο. Ένα Συνέδριο που θα ήταν περιττό αν είχαμε όλοι σεβαστεί και τηρήσει τις αποφάσεις του 5^{ου,} του 6^{ου} τακτικών συνεδρίων. Δεν το κάναμε όμως. Αν το είχαμε κάνει δεν είχε αμφισβητηθεί από την μειοψηφία του ενός πέμπτου το προγραμματικό συνέδριο, και αν δεν υπήρχαν οι πολλαπλές και ποικίλες «τρικλοποδιές» στη σημερινή ηγεσία και ειδικά στον πρόεδρο, όχι μόνο από αυτούς που δεν τον ψήφισαν, αλλα και από αυτούς που τον ψήφισαν και τον ανέδειξαν στην ηγεσία. Το τωρινό έκτακτο θα ήταν περιττό και το κόμμα θα είχε απαντήσει σε πολλά από τα προβλήματα που θα ασχοληθεί τον έκτακτο.

Θα ήταν αχρείαστο αν εμείς οι ίδιοι είχαμε πάρει αποφασιστικά στα χέρια μας και ο καθένας εφαρμόζαμε στο ακέραιο τις αποφάσεις του συνεδρίου, μα και τα συν αποφασισμένα των διασκέψεων του ΣΙΡΙΖΑ, και δεν συμμετέχουμε σε αυτές σαν ένα συνοθύλευμα τάσεων, προσώπων και ξεχωριστών στρατηγικών.

Η αλματώδης πρώτα και οριακή κατάσταση στον ΣΥΡΙΖΑ, σε βαθμό, που παρά τη δράση και την πολύ σωστή γενικά κοινοβουλευτική παρουσία έχουμε κερδίσει αρκετό κόσμο. Ένα κόσμο που πού προσβλέπει στον ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ, αλλα δυστυχώς δεν γνωρίζει τις θέσεις και τις προτάσεις μας και ειδικά του 5^{ου} συνεδρίου, φοβάται ότι «είμαστε μια ευκαιριακή συμμαχία διαμαρτυρίας που τρώει τις σάρκες της και όχι έναν συγκροτημένος πολιτικός σχηματισμός που προσβλέπει στην πλατιά ενότητα της Αριστεράς».

Και ενώ είμαστε ακριβώς αυτό με τις μετωπικές συγκρούσεις και τους εκάστοτε πειραματισμούς, αν δεν δικαιώνουν δικαιολογούν τους φόβους. Φόβους που καλλιεργήθηκαν και από εμάς τους ίδιους ε τις ταλαντεύσεις και τις αμφισβητήσεις του εαυτού μας.

Δυο-τρις περιπτώσεις αρκούν. Στο τέλος του Πανελλήνιου Συντονιστικού δυο μήνες πριν από τις εθνικές εκλογές, ο σ Γαλλάνης από την ΚΟΕ, μέσα στον προβληματισμό της ΚΟΕ σχετικά με την πορεία του σχηματισμού ΣΥΡΙΖΑ, είπε: «ίσως πρέπει να αντιμετωπίσουμε την περίπτωση να συνεχίσει ο ΣΥΡΙΖΑ χωρίς τον Συνασπισμό». Στην άποψη αυτή ο σ Φλαμπουράρης, γύρισε και είπε στον απόντα σ Αλαβάνο, λέγοντας: «τα' άκουσες, Αλέκο»;

Και το είπε αυτό ο σ Φλαμπουράρης, γιατί λίγο πριν είχε και ο ίδιος αναφερθεί στις διαβρωτικές τάσεις στη συνοχή του ΣΥΡΙΖΑ, που τόσες ελπίδες είχε στηρίξει ο κόσμος της αριστεράς.

Ακολουθεί η πατερναλιστική παρέμβαση του σ Αλαβάνου, για την περίφημη τηλεμαχία, όπου είχε-όπως είναι γνωστό μια αμφιλεγόμενη παρουσία, μποϊκοτάρισμα της εκλογικής μάχης από στελέχη (ευτυχώς πολύ ελάχιστα) της ανανεωτικής πτέρυγας, η χωρίς όρια κριτική στον Τσίπρα που χρεώθηκε την πτώση των ποσοστών και τα για πολύ καιρό παιχνίδια του στυλ «παραιτούμαι-δεν παραιτούμαι», που τελικά αποδείχθηκε, δυστυχώς ότι ήταν του είδους και του τύπου «γιατί δεν με αφήνετε να παραιτηθώ για να με παρακαλέσετε να ανακαλέσω» του σ Αλαβάνου ή το κόψιμο του Δ Παπαδημούλη, από Ευρωβουλή, ένα έμπειρο σ στα της Ευρωβουλής και τώρα από μερικούς συντρόφους του Φ Κουβέλη από το συνέδριο;

Οι αυξημένες ευθύνες όλων και του ΣΥΝ συμπεριλαμβανομένου, και ειδικά της ανανεωτικής πτέρυγας, που πολύ σωστά ασκεί κριτική στις απόψεις: «φύγουμε από την Ευρώπη και το ΕΥΡΩ», να «κάνουμε τη δική μας ξεχωριστή πρότυπη ελληνική επανάσταση κλπ», τόσο για

την κατάσταση αυτή, όσο και για το ξεπέρασμά της, είναι ένας από τους βασικούς λόγους για τη σύγκληση του συνεδρίου,

Μια σύγκλιση που μόνο όσοι εθελοτυφλούν ή όσοι επιδιώκουν να τελειώνουμε με το συμμαχικό εγχείρημα ή το αρνούνται, αφήνοντας με τον τρόπο αυτό ελεύθερο το έδαφος σε άλλους, που θα το επιμερίσουν όπως κάποια κάποτε μοίρασαν εμάτια και τώρα του ΣΥΝ;

Αλήθεια, μεσούντος του 2010, υπάρχουν σύντροφοι που πιστεύουν ότι μπορεί η ελληνική Αριστερά να αλλάξει μόνη της τον κόσμο χωρίς τους λαούς της Ευρώπης; Μπορεί αυτή τη στιγμή η ηγεσία της Ευρώπης να είναι μέτρια και σκεφτόμενοι μονάχα τα λογιστικά τους, ξεχνούν ότι η οικονομία είναι μια Ανθρώπινη Επιστήμη, που δεν ανήκει στην αριθμητική, αλλά στην ηθική και τους Ανθρώπους.μα καις την προσπάθεια των ανθρώπων να τα αλλάξουν τα ήδη κακώς κείμενα

Αυτός άλλωστε είναι ο λόγος που οδηγήθηκε η Ευρώπη σ αυτό το αδιέξοδο. Μπορεί ακόμα έτσι σκεφτόμενοι να εγκατέλειψαν τα μεγάλα ιδανικά των ιδρυτών της: του Ελληνα Καλλέργη, Μπριάν και πολλών άλλων, που την συνέλαβαν σαν ιδέα και αργότερα Αριστερών και δεξιών ηγετών: Αντενάουερ, Ντε Γκάσπαρι, Ζαν Μονέ, Σπινέλι κλπ, αυτό δεν σημαίνει ότι ευθύνονται και ευρωπαϊκοί λαοί, οπότε τους γυρίζουμε την πλάτη.

Για να είναι παρούσα η Ανανεωτική Αριστερά στο γύρισμα της ιστορίας, πρέπει να αλλάξει η ίδια τα πράγματα του βίου της σε όλους τους τομείς, για να μπορεί να συνεχίσει η ίδια να τα ορίζει και να τα οδηγεί. Και το λέω αυτό γιατί, όπως σε μια οικογένεια ή επιχείρηση και κυρίως το κόμμα, όταν δεν μπορεί να ταυτίσει οργανωτικά και προγραμματικά τη δράση του και αυτό, όχι γιατί δεν υπάρχει ιδεολογικό και πολιτικό- κοινωνικό επιξεργασμένο υπόβαθρο, αλλα γιατί εμείς οι ίδιοι, δεν σταθήκαμε ικανοί να εμπαιδώσουμε πρώτα και να εφαρμόσουμε μετά πρακτικά τις αποφάσεις και το πρόγραμμα του 5^{ου} συνεδρίου.

Το έκτακτο συνέδριο είναι όχι μόνο ευκαιρία, αν όλοι, μα όλοι σωστά και αποφασιστικά καταθέσουμε πρώτα τις όποιες προτάσεις και εφαρμόσουμε με την αντίστοιχη ευλάβειας μετά τις αποφάσεις του αποτελούν το εργαλείο, με το οποίο θα απαντήσουμε και θα συμβάλουμε στη λύση τα προβλημάτων που απασχολούν το λαό και τη χώρα και τις ανθρώπινες αξίες. Αξίες, ηθική και ανθρώπινα ιδανικά, που το κεφάλαιο τις έχει πετάξει στα σκουπίδια και τον ανιδιοκτήτη άνθρωπο στην ΚΟΛΑΣΗ.

Η συγκυρία στην οποία πραγματοποιείται το συνέδριο του κόμματος, καθορίζεται από την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση και τις προσπάθειες της άρχουσας τάξης διεθνώς και ανα χώρα να βγεί και από αυτήν την κρίση, με τον μοναδικό τρόπο που ξέρει και μπορεί: Καταστρέφοντας τις παραγωγικές δυνάμεις της κοινωνίας, καταδικάζοντας με τον τρόπο αυτό τη συντριπτική πλειοψηφία του λαού στην ανεργία και την εξαθλίωση.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο γίνεται καθαρά αντιληπτός ο παγκόσμιος πλέον χαρακτήρας του καπιταλισμού. Από τις διαφορετικές εθνικές οικονομίες και τις αγορές προκύπτει ένα σύστημα ενιαίο, αδιαίρετο και αλληλό εξαρτώμενη η παγκόσμια η αγορά, καθώς και η συναίνεση των πολιτικών εκφραστών των συμφερόντων της προσδεμένοι στην «Ιερή συμμαχία» ΗΠΑ-Ε.Ε-ΔΝΤ με το παγκόσμιο κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις τους, ώστε να οργανωθεί καλύτερα η πρωτοφανής επίθεση που δέχεται σήμερα η εργατική τάξη των κεφαλαιοκρατικών χωρών και της χώρας μας, είναι περίτρανη και αναμφισβήτητη απόδειξη ότι ο επικυρίαρχος που θα παίξει για άγνωστο χρόνο στη χώρα μας αυτό το τρίπτυχο της ιερής συμμαχίας,

Μια συμμαχία που με τόσο σεβασμό και υποταγή επικαλείται η κυβέρνηση και κατά τομείς οι Υπουργοί για να αλέσουν συνειδήσεις.

Για όσους δεν πιστεύουν ότι η Αριστερά σε όλες τις εκφάνσεις της αποτελεί την ενδόμυχη συνείδηση του Ανθρώπου αν όχι το DENου, Ας μην αμφισβητούν τουλάχιστο την προσπάθεια να αναδείξει η Αριστερά σαν κοσμοϊστορική αντίληψη την ιστορική προσφορά της με πρώτη την προσπάθεια να κόψει τον ομφάλιο λόρο την αντίληψη, ότι η κοινωνία των Ανθρώπων υπάρχει, λειτουργεί και αναπαράγεται Θεϊκά και όχι εξελικτικά και ανθρώπινα κοινωνικά, αλλα και την προσφορά της σε θυσίες και αίμα στους κοινωνικούς και δημοκρατικούς αγώνες, και παραφράζοντας για την Ελλάδα τα λόγια του Ποιητή «...δε μετριέται με το στρέμμα. Με της καρδιά το πύρωμα μετριέται και το αίμα...». και το έδωσε πρόσβαρο. Η προσφορά της δεν περιορίζεται και δεν εξαντλείται στην ανεκτίμητη όσο και πολύμορφη συμβολή της στον εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα.

Η ζωή της Αριστερά ένα ένας διαρκής πολιτικός και κοινωνικός αγώνας, για βαθιές αλλαγές στον τρόπο της ζωής-της σκέψης και τη δράσης. Σκέψεις, δράσης και τρόπο ζωής που οδήγησαν στο γκρέμισμα, των πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων, ταμπού και προκαταλήψεων και το βασικότερο προκειμένου να ορίσει τον εαυτό της πεθαίνοντας για την Ελλάδα για να μην πεθαίνει η Ελλάδα. Μα και τώρα κάτω από αυτές τις τραγικές συνθήκες ζωής, η σύγχρονη Ανανεωτική Αριστερά θα βρει τον τρόπο με προτάσεις και δράση να διαμορφώσει όπως στην κατοχή και μετά την απελευθέρωση έναν ανθρώπινο αγωνιστικό πολιτισμό, ικανό να εκφράσει τη θέληση και του πόθους του λαού

Δεν έχουμε πλέον την πολυτέλεια, ούτε για πειράματα ούτε για παλιμπαιδισμούς, Είνα καιρός να ξεπεράσουμε τις όποιες «παιδικές αρρώστιες» γιατί ο κόσμος θέλει-απαιτεί από την ηγεσία και τους εκλεγμένους αντιπροσώπους να συνθέσουν συγκεκριμένο ενωτικό λόγο. Λόγο και προτάσεις ικανές να βγάλουν από την κόλαση που τον οδηγεί το υπάρχων σύστημα παραγωγής του κοινωνικά παραγόμενο πλούτο ιδιωτικά με πρωτεργάτες και ευθύνη των εκάστοτε κυβερνήσεων, που έθεσαν χώρα και λαό υπό την επικυριαρχία του ΔΝΤ.
Και την υπόσχεση ότι θα παραμείνουμε ενεργοί αριστεροί πολίτες στον τόπο στον τόπο μας, γιατί την αριστερά τη χρειάζεται πρώτα από όλα ο λαός μας, που δοκιμάζεται αυτήν την εποχή με πρωτόγνωρο τρόπο και γιατί πιστεύουμε τελικά ότι αριστερά είναι ο κόσμο της και όχι το όποιο σχήμα που πρέπει να είνα μέσω και όχι αυτοσκοπός για την αλλαγή της κοινωνίας.
Για όσους δεν πιστεύουν ότι η Παγκόσμια Αριστερά σε όλες τις εκφάνσεις οτι αποτελεί εν δυνάμει την ενδόμυχη συνείδηση για λευτεριά και δίκαιο, Δημοκρατία και ειρήνη του Ανθρώπου αν όχι το DEN του, ας μην αμφισβητούν τουλάχιστο την προσπάθεια να αναδείξει η Αριστερά σαν κοσμοϊστορική αντίληψη την ιστορική προσφορά της, με πρώτη την προσπάθεια να κόψει τον ομφάλιο λόρο με την αντίληψη, ότι η κοινωνία των Ανθρώπων υπάρχει, λειτουργεί και αναπαράγεται Θεϊκά και όχι εξελεκτικά και ανθρώπινα κοινωνικά, Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι υπήρχε μα και υπάρχει ακόμα-θα ηταν πιο σωστό-μια παλιά αντίληψη για τον τρόπο που κινείται και ερμηνεύεται η ΙΣΤΟΡΙΑ.

Δεν μας χωρίζουν βέβαια πολλά χρόνια από την εποχή που οι άνθρωποι, μάλιστα-Ευρωπαίοι, χριστιανοί για την ακρίβεια που-ανάμεσά τους γεννήθηκαν οι Αριστερές ιδέες-πίστευαν, οτι ο κόσμος αυτός στην επίγεια εκδοχή του είναι μάταιος, ψεύτικος, παραπλανητικός και ανάξιος. Η λειτουργία των ανθρώπινων κοινωνιών και του κάθε ανθρώπου χωριστά, μέσα σε αυτήν ηταν ένα είδος δοκιμασίας, άσκησης διαγωγής, θα έλεγα, που είχε σαν μοναδικό στόχο να διαπιστωθεί, αν οι εκάστοτε κοινότητες των ανθρώπων και ο καθένας χωριστά ηταν άξιοι για τον πραγματικό και τον αιώνιο-κόσμο, που για τους χριστιανούς είναι ο παράδεισος και η επουράνια βασιλεία.

Ότι ο έδώ-ο κάτω κόσμος-για τους Ελέω θεού κυβερνώντες ηταν ψεύτικος, ένα κακέκτυπο, ένα «πεδίο» δοκιμασιών, μια προετοιμασία για την επουράνια βασιλεία, γι' αυτό εκείνο που ενδιέφερε και άξιζε να καταγραφεί σαν ιστορία, ηταν ο τρόπος με τον οποίο ο «υπέρτατος κριτής» οδηγούσε και διεύθυνε καλύτερα αυτό το παιγνίδι της δοκιμασίας. Ετσι λοιπόν, βασικό αντικείμενο της ιστοριογραφίας τότε αποτελούσαν οι συμφορές, οι αντιξοότητες και οι εκάστοτε καταστροφές, που το θείο εκτόξευε κατά των «κακών» και «ανυπεράσπιστων» ανθρώπων.

Ετσι η αξία της ιστοριογραφίας συνίστατο κατά κύριο λόγο, μόνο στη μεθοδική καταγραφή αυτών των δράσεων-πρακτικών, που η θεία πρόνοια «χρησιμοποιούσε» σαν μέσα προκειμένου οι άνθρωποι, οχι μόνο να αντιληφθούν την «ύπαρξη» του θείου, αλλα να έχουν γνώση γι αυτές που πέρασαν, για όσες καθημερινά ζουν και για όσα πιθανώς θα έρθουν, έτσι ώστε να μπορούν με βάση τα μέχρι τότε γνωστά δεδομένα να αξιολογήσουν τη θέση τους στον αγώνα για το αληθινό και το αιώνιο, για τη σωτηρία και κατ' επέκταση για τις πιθανότητες να ενταχθούν στον κόσμο του «θείου» εν ζωή και στον παράδεισο μετά θάνατο.

Οι Ελέω θεού διαμεσολαβητές και διαχειριστές αυτής της απέλπιδας και δύσκολης πορείας από το πλασματικό στο αληθινό, από το φθαρτό στο άφθαρτο, από το προσωρινό στο αιώνιο κόσμο και από την απόγνωση στην ευτυχία, ηταν οι εκάστοτε ηγεμόνες: Θρησκευτικοί και πολιτικοί. Τοποθετημένοι λοιπόν, οι ηγεμόνες ανάμεσα στον Υπέρτατο Κριτή και τους υπό δοκιμασία ανθρώπους, ηταν αυτοί που οδηγούσαν τις συντεταγμένες ανθρώπινες ενότητες-

κοινωνίες μέσα από αυτό το εξεταστικό πεδίο. Ηταν αυτοί που εκπροσωπούσαν το συλλογικό, που, πολύ περισσότερο και πέρα από την ατομική ευθύνη, μπορούσαν να εξασφαλίσουν ή και να καταστρέψει τις προσδοκίες των ανθρώπων που εκπροσωπούσαν.

Αποδεχόμενοι οι άνθρωποι με αυτόν τον τρόπο καταγραφής της ιστορίας από τους ηγεμόνες, ηταν φυσικό οτι οι δικές τους πράξεις, επιτεύματα ή παραλείψεις, ηταν ασύγκριτα ποιο καθοριστικές για την έκβαση της γενικής δοκιμασίας. Οι ηγεμόνες μπορούσαν να σώσουν ή να καταστρέψουν συλλογικά με τρόπο ώστε οι ατομικές προσπάθειες να έχουν μόνο μικρή ως καθόλου σημασία.

Απέναντι σε αυτήν την επίθεση οι δυνάμεις της Αριστερά, θα πρέπει να έχουν μια αντίστοιχη οργάνωση και συντονισμένη δράση. Ηδη από τις απαρχές του κινήματος της αριστεράς, στις πρώτες σελίδες του κομμουνιστικού Μανιφέστου ο Μάρξ όχι μόνο έβαλε το πρόβλημα της κοινής δράσης των προλεταρίων με τη φράση: «οι προλετάριοι δεν έχουν πατρίδα», δηλαδή από αυτό που εννοούμε υλικά πατρίδα. Δεν είναι νοικοκυραίοι του αντικειμενικού-υλικού κόσμου της πατρίδας που ζούνε.
Το προεκλογικό μας σύνθημα ήταν πως «είναι στο χέρι μας» να διαμορφώσουμε μια πολιτική στρατηγική, που να συνδυάζει την άκαμπτη και αδιάλλακτη στάση απέναντι στην έτσι και αλλιώς- εκφυλισμένη ελληνική, μα και παγκόσμια σοσιαλ-δημοκρατία, με την προσέγγιση του κόσμου που τόσες φορές την στήριξε και εξαπατήθηκε και εξ ίσου εξαπατήθηκε.
Εναν κόσμο που ταξικά τουλάστον, έπρεπε να είναι στο ίδιο μετερίζι και όχι απέναντι. Απέναντι θα πρέπει να έχουμε-και εαυτό δεν χωράει κανένας συμβιβασμός ή πισωγυρίσματα- τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, που εγκλώβισαν αυτόν τον κόσμο και θέλουν να τον κρατήσουν δέσμιο ξεπερασμένων και παρωχημένων διχαστικών γραμμών. Γραμμών που βλάπτουν σοβαρά το συνδικαλιστικό κίνημα όπως το τσιγάρο την υγεία του καπνιστή!
Και για μεν τους προλετάριους αυτό είναι σαφές, ότι δεν έχουν τίποτε από αυτό, που για το κεφάλαιο έχει όχι μόνο την έννοια αλλα το περιεχόμενο πατρίδα, ο προλετάριος (και προλετάριο εννοούμε τον αλωτριωμένο από τα όποια ιδιοκτήσιακα του στοιχειά και φυσικά ανθρώπινα δικαιώματα, Αυτός, δεν έχει παρά μόνο την μυϊκή και πνευματική δύναμη που παράγει το κορμί του. Δεν έχει όμως το δικό του υλικό αντικείμενο να την αξιοποιήσει, ενώ έχουν καταναλωθεί αξίες-προϊόντα για να παραχθεί η καθημερινή η μυϊκή και πνευματική δύναμη, που σημαίνει ότι θα του ανήκε χάνεται αναξιοποίητη.
Του ανήκει μόνο όταν ο κεφαλαιούχος, την έχει ανάγκη. Τότε τη νοικιάζει πάντα για αόριστο χρόνο και έναντι της αξίας των προϊόντων που καταναλώθηκαν για να αναπαραχθεί, ώστε να την έχει και αύριο ή για όσο καιρό θα τη χρειαστεί. Την ημέρα που δεν θα τη χρειαστεί του λέει ότι «σήμερα δεν έχω ανάγκη της δουλείας σου, αφού δεν την έχω ανάγκη την μυϊκή και πνευματική του δύναμη» ή ότι κάποιο μηχάνημα την αντικατέστησε. Μα και όταν κατορθώσει να τη νοικιάσει, του αρτοποιού η οικογένεια δεν χορταίνει το ψωμί, του ανθρακορύχου τουτρουρίζει από το κρύο και του οικοδόμου ενώ χτίζει καλλιμάρμαρες οικοδομές, Εκκλησίες και Τράπεζες η δική του οικογένεια ζει στριμογμένη σε κάποια τρώγλη.
Το τραγικό με την πατρίδα και σε ποιόν ανήκει αυτοί που θεωρούν τον εαυτό τους ιδιοκτήτη, ενώ γνωρίζουμε πολύ καλά όλοι: έχοντες και κατάχοντες οτι η ιδιοκτήτης της πατρίδας εδαφικά, συνταγματικά-νομικά παραγωγικά, πολιτικά και διπλωματικά της πατρίδας είναι ο καπιταλιστή. Απόδειδη αποτελεί τον γεγονός ότι «Νομικά» είναι ετσι και τόσο καλά κατοχυρωμένη η ιδιοκτησία της πατρίδας στον ιδιοκτήτη καπιταλιστή, που ο υποτιθέμενος μικρό ιδιοκτήτης-μέτοχος στην ιδιοκτησία της πατρίδας, δεν μπορεί να βάλει ένα καρφί στην υποτιθέμενη «ιδιοκτησία» του, ούτε να μετακινήσει ή να βάλει την μια πέτρα πάνω στη άλλη, χωρίς την άδεια, την αίτηση και ένα παχυλό παράβολο με συνοδεία το ΛΑΔΟΤΗΡΙ του πραγματικού καπιταλιστή ιδιοκτήτη της πατρίδας και υποτιθέμενου μικροϊδιοκτήτη που ζει με την ψευδαίσθηση του συμμέτοχου στη πατρίδα.
Ο διεθνισμός του Μάρξ και του Εγκελς δεν ήταν αποτέλεσμα συναισθηματισμού. Η οργάνωση και η δράση σε διεθνή κλίματα, προκύπτει ακριβώς από την ανάγκη της ανατροπής του καπιταλισμού. Η σημερινή εποχή με τις κοσμογονικές αλλαγές στην Επιστήμη, την τέχνη και τον πολιτισμό και ειδικά η από καιρό τώρα χρεοκοπία του κεφαλαιοκρατικού συστήματος κοινωνικής παραγωγής και ατομικής διανομής του κοινωνικά παραγόμενου **ΠΛΟΥΤΟΥ.**

Με τις τεράστιες, τραγικές και απάνθρωπες επιπτώσεις, που έχει ο τρόπος αυτός της παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου στους εργαζόμενους-δημιουργού αυτού του πλούτου, τους αλλεπάλληλους αιματηρούς πολέμους, που είναι συμφυής με το σύστημα αυτό και τις διαδοχικές οικονομικές κρίσεις που καταστρέφουν νοικοκυριά και επιχειρήσεις, καθώς και την αντίληψη ανάπτυξη για την «ανάπτυξη» με σκοπό το κέρδος και μόνο αυτό, ενώ καταστρέφει αλόγιστα τον Πλανήτη-περιβάλλον, αυτό το κοινόχρηστο σπίτι της παγκόσμιας κοινωνίας των Ανθρώπων, σηματοδοτούν τη στιγμή για να δοκιμαστεί, η Ανανεωτική Αριστερα προκειμένου να εφαρμόσει αυτά που πίστευε για τη ζωή και τις αξίες της. Αξίες και αρχές οι οποίες που ούτε πωλιούνται, ούτε αγοράζονται. Μόνο με αγώνες κατακτιόνται.

Για το σκοπό αυτό το εργατικό κίνημα ιστορικά ίδρυσε 4ρες διεθνείς οργανώσεις οι οποίες όμως σταδιακά είτε οδηγήθηκαν σε αδιέξοδο είτε εκφυλίστηκαν, έχοντας όμως αφήσει η κάθε μια τις δικές της σημαντικές παρακαταθήκες στο παγκόσμιο ιστορικό γίγνεσθαι για την αντικατάσταση του συστήματος, που στηρίζεται στη ιδιοκτησίας που μοιράζει τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο σε ιδιώτες και μάλιστα σε συγκεκριμένους ιδιώτες, ενώ αφήνει εκτός της διανομής τους πραγματικούς συντελεστές του πλούτου.

Στον διεθνή και τοπικό τύπο και πολλοί σύντροφοι σε κείμενά τους συνδέουν ιστορικά τον Σταλινισμό με τον επαναστατικό Μαρξισμό. Αυτό δείχνει εκτός από προχειρότητα, αν όχι άγνοια. Το ίδιο δημοσιεύονται σοβαρές αναλύσεις που δείχνουν, πως η σημερινή κρίση είναι δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, μάλιστα από τις πιο σοβαρές της ιστορίας του. Δυστυχώς με μια ματιά μόνο στο παρελθόν, θα πείσει και τον ποιο δύσπιστο, πως καμιά σοβαρή κρίση στον καπιταλισμό δεν έχει ξεπεραστεί χωρίς οφέλη για το κεφάλαιο και χωρίς να έχει ανυπολόγιστες καταστροφές για την ανθρωπότητα. Εμείς ακόμα ψάχνουμε και ψαχνόμαστε αν γυρίζει αριστερά η δεξιά η ΓΗ;

Βέροια 20 Μαϊου 2010 Κόγιας Νίκος

ΑΞΙΟΤΙΜΕ ΚΥΡΙΕ ΑΝΩΝΥΜΕ Η ΜΕΤΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ

Ο μισός 20ος αιώνας ηταν ο αιώνας στον οποίο η Ελλάδα (ολοκλήρωσε), μετά πολλών βασάνων και τεράστιο κόστος σε αίμα το γεωγραφικό της εύρος. Ο υπόλοιπος μισός όμως, παρά την τεράστια προσφορά του 1940 και του 1941-44. Μια προσφορά που παρά την εγκατάλειψη λαού και χώρας από την Πολιτειακή, πολιτική και μεγάλο μέρος της στρατιωτικής ηγεσίας, ο λαός ενέγραψε τις αντίστοιχες υποθήκες διεύρυνσης του ελληνικού γεωγραφικού ορίζοντα. Προϋπόθεση όμως για να υλοποιηθούν αυτές οι εγγραφές έπρεπε να αναγνωριστούν πρώτα οι συντελεστές που τις ενέγραψαν αυτές τις υποθήκες και σε συνέχεια να διεκδικηθούν από την μεταπολεμική εξουσία.

Αυτό όμως, όπως είχαν διαμορφωθεί τα γεγονότα στη διάρκεια της κατοχής η διεκδίκηση έπρεπε να λυθούν τρια καθοριστικής σημασίας κομβικά σημεία με α) να μην εξοντωθούν οι συντελεστές της προσφοράς, β) να ανακληθεί η μεταπολεμική υποθήκη της Ελλάδας και η πρόσδεσή της στο Αγγλό-Αμερικανικό άρμα γ) να μην παρετηθεί της χώρας των μετά απελευθερωτικών διεκδικήσεων και δ). Η άρχουσα τάξη της μεταπολεμικής Ελλάδας και ειδικά η πλουτοκρατική ολιγαρχία δεν έπρεπε να σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς όπως προηγούμενα είχε δει τους Γερμανούς. Επρεπε να μη δεχθεί να χαρακτηρίσει ο Τσιόρτσιλ ενα στρατό 100 και πλέον χιλιάδες, οργανωμένο στο πρότυπα του προπολεμικού εθνικού στρατου Γκάγκστερ Δεν έπρεπε να πουλήσει και την ψυχή της στο διάβολο για να επιβιώσει και ούτε να ανταλλάξει τις όποιες διεκδικήσεις μας αναλογούσαν με την επαναφορά της εστω και ένοπλα στην εξουσία.

Και έπρεπε να είναι διαρκές γιατί, τόσο η μετά απελευθερωτική Ελλάδα το 1944, όσο και η μετά χουντική δεν ανταποκρίθηκε πλήρως στα όνειρα και τις προσδοκίες του λαού και ειδικά των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και των αντί χουντικών αγωνιστών. Και αυτό γιατί : η Ελληνική μεγαλοαστική τάξη, στη διάρκεια του 19ου, και του 20ου αιώνα δεν μπόρεσε να αναδείξει ηγέτες-πατριώτες ευρείας εμβέλειας. Τον Καποδίστρια, που θα μπορούσε να παίξει αυτόν τον σημαντικό ρόλο, με προτροπή των Αγγλων, τις ευλογίες του Ιγνάτιου και συνεργό τον Μαυροκορδάτο πριν προλάβει να ενημερωθεί και να αναλάβει 10-1-1828 την διακυβέρνηση της

χώρας και κυρίως μόλις διαμόρφωσε το κοινωνικό πρόγραμμα και τον τρόπο διακυβέρνησης στις 27-9-1830 τον έσφαξαν σαν αρνί.

Και αυτό όπως είχαν διαμορφωθεί τα γεγονότα στη διάρκεια της κατοχής να λυθούν δυο καθοριστικής σημασίας κομβικά σημεία με α) την παρέτηση της χώρας των μετά απελευθερωτικών διεκδικήσεων (Τσιόρτσιλ) β) την μεταπολεμική υποθήκη της Ελλάδας και πρόσδεσή της στο Αγγλό-Αμερικάνικο άρμα και γ) να εξοντωθούν οι συντελεστές της προσφοράς.

Ομως όπως είχαν διαμορφωθεί τα γεγονότα στη διάρκεια της κατοχής η διεκδίκηση έπρεπε να λυθούν πρώτα τρία καθοριστικής σημασίας κομβικά σημεία με α) να μην εξοντωθούν οι συντελεστές της προσφοράς, β) να ανακληθεί η μεταπολεμική υποθήκη της Ελλάδας και η πρόσδεσή της στο αγγλό-αμερικανικό άρμα και γ) να μην παρετηθεί η χώρας των μετά απελευθερωτικών διεκδικήσεων. Η άρχουσα τάξη της μεταπολεμικής Ελλάδας αντάλλαξε τις όποιες διεκδικήσεις που μας αναλογούσαν με την επαναφορά της εστω και ένοπλα στην εξουσία.

Ομως η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζει με τα φαντάσματα, τα ψευδεπίγραφα του παρελθόντος και τις προκαταλήψεις. Είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και την κρατική μηχανή. Πρέπει οχι μόνο να κλείσει τις πληγές, αλλα και χωρίς υστεροβουλίες, σκοπιμότητες και καιροσκοπισμούς, απαλλαγμένη απ τα βαρίδια και τα σύνδρομα του παρελθόντος να τραβήξει μπροστά.

Το ΕΑΜ είχε εκατό χιλιάδες ένοπλους εθελοντές αντάτρες-ΕΛΑΣίτες,ΕΛΑΝΙΤΕΣ πάνω από ένα εκατομμύριο οργανωμένα μέλη, τετρακόσιες πενήντα χιλιάδες ΕΠΟΝίτες, απότους οποίους το 40% γυναίκες και το 90% του λαού στο πλευρό της Αντίστασης. Στο ΕΑΜ δεν συμμετείχαν μόνο οι κομμουνιστές. Συμμετείχε ο στρατηγός και ο φαντάρος, ο βιομήχανος και ο εργάτης, ο διανοούμενος και ο επιστήμονας. Ο λογοτέχνης και ο καλλιτέχνης, ο βιοτέχνης και ο κάλφας, οι αγρότες και οι απλες νοικοκυρές. Η κοινωνική σύνθεση του ΕΑΜ αγκάλιαζε ολα τα κοινωνικά στρώματα του λαού. Ανθρωποι κοινωνικό-οικονομικά φτασμένοι, άφησαν οικογένειες και επιχειρήσεις προκειμένου να ενταχθούν Εθελοντικά στο ΕΑΜ και να πολεμήσουν μέσα απ τις γραμμές του, τους κατακτητές.

Ενας αγώνας αγαπητέ ανώνυμε, που είχε μια τέτοια κοινωνική οργανωτική σύνθεση και δομή και τόσες χιλιάδες ένοπλο Εθελοντικό στρατό, αντί να αναγνωριστεί σαν Εθνικό κεφάλαιο όπως το αναγνωρίστηκε για λόγους ψηφοθηρικούς, λόγους, οικειοποίησης και ένταξή του στο σύστημα, αφήνοντας όπως το 21 τους συνταλεστές του αγώνα οχι μόνο εκτός του νυμφώνα αλλα και...Γι' αυτό σήμερα, δεν μπαίνει το πρόβλημα αποκατάστασης κάποιων αδικιών ή τη συμπλήρωση ορισμένων κενών στην υπάρχουσα νομοθεσία που αφορά την Αντίσταση. Σήμερα άμεση προκύπτει η ανάγκη να επανέλθει το θέμα στη βουλή, για την επανεξέταση του θέματος Εθνική Αντίσταση: ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ καθώς και η ανάγκη αποκατάστασης της ιστορικής αλήθειας, η οποία για λόγους υποκειμενικούς έχει δαιμονοποιηθεί, διαστρευλωθεί και κακοποιηθεί.

Αυτός είναι ο δρόμος που οδηγεί στην υλοποίηση της πρότασης που κάνεις στο τωρινό μονόστηλο, ο αρθρογράφος που εκ παραδρομής δεν το υπέγραψε. Θα ήμουν δε ο ποιο ευτυχής Ελληνας, αν αναγνωρίζονταν σαν τέτοια που ηταν η Εθνική Αντίσταση και αντί για την 28η γιορτάζαμε την 12η Οκτωβρίου 1944 σαν ημέρα Εθνικής Επετείου.

Το κατεστημένο που στη μακρόχρονη διαδρομή της ιστορίας, οι λαβές της εξουσίας δεν ξέφυγαν ποτέ από τα χέρια του. Είτε οι ίδιοι κυβερνούσαν, είτε τα παιδιά τους. Και το πιο τραγικό ενώ απ τη συμφωνία Τσιώρτσιλ-Στάλην γνώριζε οτι ο Κόκκινος στρατός, δεν θα παραβίαζε τα ελληνικά σύνορα, ενώ ηταν σίγουρο οτι η χώρα μας βρισκόταν και θα έμεινε στην αγγλο-αμερικάνικη σφαίρα επιρροής. Και χιλιάδες αγγλικός στρατός είχε αποσυρθεί από τα πολεμικά μέτωπα είχε θρονιαστεί στην Ελλάδα, ο ΕΛΑΣ είχε αφοπλιστεί, η άρχουσα τάξη στο όνομα των υποθηκών που είχε υπογράψει εκποίησε και τα λίγα ψήγματα εξουσίας που είχε κατακτήση στη διάρκεια του μεσοπολέμου στους Αγγλους και με αντάλλαγμα την επαναφορά του στην εξουσία οχι μόνο αποποιήθηκε τις διεκδικήσεις, αλλά και εξόντωσε και τους συντελεστές του αγώνα.

Αφού λοιπόν, έτσι είχαν τα πράγματα γιατί χρειάστηκε η αγγλική ένοπλη επέμβαση, η λευκή τρομοκρατία και η ποινικοποίηση της Αντίστασης; Γιατί χρειάστηκαν τα έκτατα μέτρα; Ο Ν 509

{λειτούργησε και επί χούντας}, και η βιομηχανία των εκτάκτων στρατοδικείων;. Στρατοδικείων που λειτουργούσαν σε 24η βάση επιβάλοντας χωρίς αποδείξεις αλλα ούτε καν και ενδείξεις βαρύτατες ποινές και κατά προτίμηση την εσχάτη των ποινών; Εκτακτα μέτρα που επιβλήθηκαν μετά την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, ΕΛΑΝ στις αρχές του 1945 και ίσχυαν μέχρι τον Ιούλιο του 1974 που έπεσε η Χούντα των συνταγματαρχών! Μόνο στην φασιστική Πορτογαλία του Σαλαζάρ υπήρξε κάτι αντίστοιχο!

Αλήθεια γιατί δεν μας είπαν ποτέ οι ιδεολόγοι κοντυλοφόροι της Δεξιάς και του παλιού Κέντρου, ποιοί ακριβώς θα μας έκαναν Αλβανία και ποιους ακριβώς φοβόταν μετά την απελευθέρωση; Τον ίδιο το λαό φοβόταν; Μήπως για αυτό το λόγω εκτός από τα Αγγλικά όπλα χρειάστηκαν και τόσοι χρυσωμένοι κονδυλοφόροι για να καταχωνιάσουν την ιστορική αλήθεια;

Το 1945 μόλις είχαμε βγει από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους.Την επεμένη όμως της απελευθέρωσης από τη γερμανική κατοχή, με βάση την άποψη των ποιο πάνω οτι το ΚΚΕ σχεδίαζε τον 3ο γύρο μετά τη Βάρκιζα και οτι το «τάχα δημοκρατικό πολίτευμα» ηταν θύμα του κομμουνισμού είναι μύθος, προϊόν της ψυχροπολεμικής προπαγάνδας γι' αυτό και δημιούργησαν ένα αντί κομμουνιστικό στρατό, με καθαρά βασιλικούς, τον ΙΔΕΑ και ταγματασφαλίτες αξιωματικούς για να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο.

Και ενώ έληξε ο εμφύλιος, με νίκη της Κεντρο-Δεξιάς οι εκτελέσεις, οι διώξεις, οι εκτοπίσεις και οι φυλακίσεις των αγωνιστών της Αντίστασης από τις κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις του τόπου συνεχίστηκαν επί χρόνια. Οι συνέπειες του εμφυλίου κράτησαν τριάντα περίπου χρόνια:«στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα, το να έχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης έφτασε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενώ η συνεργασία με τους κατακτητές εναντίον του κομμουνισμού ηταν πολιτική αρετή» Κρίς Γουντχάουζ. Βλέπουμε οτι και αυτός ακόμα λέει τη μισή αλήθεια.

Σε ό,τι αφορά τους αριστερούς συγγραφείς, όπως αναφέρω και στην προμετωπίδα: Στην Ελλάδα από μια εποχή και μετά, ο καθένας ηταν ό,τι δήλωνε! Ηταν αυτοί που δήλωναν «αριστεροί» και όμως δεν ηταν Αριστεροί. Οπως δεν είναι Αριστεροί-κομμουνιστές ένα μεγάλο τμήμα από τους Νυν πολυεκαταμμυριούχους στη Ρωσία, τη Βουλγαρία Ρουμανία κλπ, που ενώ διατέλεσαν μέλη του Π.Γραφείου του ΚΚΣΕ, και άλλων ΚΚ αντίστοιχα. Ηταν «αριστεροί» αυτοί που αξιοποίησαν τα κομματικά τους πόστα για να βάλουν στο χέρι μετά την κατάρρευση τον δημόσιο πλούτο;

Αυτοί και πολλοί αλλοι ηταν αριστεροί κατ επάγγελμα, που εχουν κάνει καριέρα χρησιμοποιώντας τον αριστερό λόγω. Ηταν αυτοί που οχι μόνο έριχναν νερό στο μήλο του καταστημένου, αλλά και επιχειρήματα στο κετεστημένο να πολεμήσει με την δική τους χρυσωμένη πένα τα πιστεύω της Αριστεράς. Της Αριστεράς, που είναι πάντα και μονίμως παρών εκεί που ο Ανθρωπος και οι αξίες δοκιμάζονται. Εκεί που η πατρίδα και η Δημοκρατία κινδυνεύουν.

Αυτό αγαπητέ μου ανώνυμε, οτι θα είχαμε «γίνει Αλβανία και υποτακτικοί της Μόσχας» και το «καλύτερα που χάσαμε», είναι ένα Σλόγκαν που το έριξε το γεροντοκρατούμενο κατεστημένο, άνθρωποι που έχουν σταματήσει στο παρελθόν που μαζί με τους Αγγλό-Αμερικάνους οργάνωσαν τον εμφύλιο, και των οποίων δυστυχώς η σκέψη και η ψυχή τους ακόμα, παραμένει στο τότε εγκληματικό τους παρελθόν και στην εξ' ίσου... χρυσή εποχή της εθνοσωτηρίου επαναστάσεως και που άπο καιρό τώρα άρχισαν να ξανά καλλιεργούν την εθνικοφροσύνη συνδέοντας με τον στείρο εθνικισμό.

Την εποχή που όλα τα σκιάζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά το ειχαν βάλει στα πόδια, αναζητώντας απάνεμα λιμάνια και σιγουριά. Οταν όμως μετά την απελευθέρωση γύρισαν Σόοι και αβλαβείς. Και αφού η απρόκλητη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων τους διαμόρφωσε εκείνες τις συνθήκες, ξανά έβαλαν μπρος την εθνικοφροσύνη και τον εθνικισμό. Τις κουτοπονηριές, τις ανόητες Πτοχωπροδρομές και την αμετροέπεια. Αποτέλεσμα Αρνησιπάτρεδες, και οι κοσμοπολίτες από κοινού, έκαναν μεγάλο κακό στη χώρα και το λαό τότε μα και τώρα. Οι μέν με τον εθνικισμό, σε αντίθεση με τον πατριωτισμό, που έδειξε και ένοπλα τον υπερασπίστηκε ο λαός, επι 4 χρόνια στην διάρκεια της τριπλή κατοχή. Και οι δε με τον κοσμοπολιτισμό, που είναι ένας εξ' ίσου ραφινάτος εθνικισμός σε αντίθεση με τον Διεθνισμό.

Βέροια Κόγιας Νίκος

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΓΙΑΤΙ ΦΤΑΣΑΜΕ ΣΑΝ ΧΩΡΑ ΕΔΩ

Όπως τα φυσικά φαινόμενα έτσι και τα κοινωνικά έχουν όχι μόνο την ιστορία, αλλα και προϊστορία, έτσι και το θέμα της κάθε μορφής και φυράματος διαφθοράς, φοροδιαφυγής φοροκλοπής και εισφοροδιαφυγή, της διαπλοκής και ρουσφετολογίας και κυρίως πως διαμορφώθηκαν οι δομές και φορείς του κράτους. Του που συνέβαλαν να λειτουργήσουν έτσι και όχι αλλιώς το κράτος. Και όπως είναι γνωστό οι δομές έχουν την δική τους όχι μόνο ιστορία αλλα και προϊστορία

Το ίδιο η κοινωνική προβολή και καταξίωση, η συσσώρευσης πλούτου και τη δημιουργία τζακιών πρέπει να ανατρέξουμε στην αφετηρία για να δούμε ποιοι ιστορικοί λόγοι επέβαλαν την τέτοια συγκρότηση του κράτους και λειτουργία του το μετά πολεμικό κράτος, την πολιτική και πολιτισμική ζωή της χώρας.

Η κατάληξη αυτή έχει αφετηρία την Βασιλό Μεταξική δικτατορία του 4/8/1936, με εκείνο το, τρομακτικό και φοβικό «Ακου», «Βλέπε» «Σώπα». Αυτές οι τρις λέξεις ατόνησαν το Νου, φυλάκισαν τη γλώσσα και με την απαγόρευση στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα (ενώ τα παιδία τους είχαν επιστρατευθεί και πολεμούσαν στο μέτωπο) σφράγισαν τα χείλη για να μη γίνει καμιά έρευνα για τον Αλβανικός πόλεμος και την κατοχή.

Και το πιο τραγικό είναι ότι η κατοχή, δεν βρήκε ούτε το λαό ούτε και αυτήν την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού κατά τη διάρκεια της κατοχής. Γεγονότα που διευκόλυνε τους κατακτητές, εκτός από τα ιδεολογικά και πολιτικά στηρίγματα των «προθύμων» να βρουν στηρίγματα και στον άσχετο με την πολιτική πολιτικά κόσμο. Στηρίγματα που αποτέλεσαν το προοίμιο της μετατροπής του ιδεολογικού-πολιτικού εμφυλίου, που άρχισε μετά την μετονομασία του ΣΕΚ σε ΚΚΕ σε ένοπλο πλέον εμφύλιο.

Ετσι, οι συνειδήσεις πολλών τρεμόσβηνε, Η πέμπτη φάλαγγα συντόνιζε της πράξεις της με την ελληνόφωνη Γερμανική κυβέρνηση, που καταργώντας το ελληνικό Βασίλειο μετέτρεψε τη χώρα σε πολιτεία του Γ! Ράϊχ. Το ίδιο και η Βουλγαρική Οχράνα, να επιβάλουν από κοινού την «Νέα Τάξη» πραγμάτων. Οι Γερμανοί δεν ήρθαν για να φύγουν το ίδιο και οι Βούλγαροι, επιβεβαίωση αποτελεί το γεγονός ότι η εντολή, τον Σεπτέμβρη του 1941 έλεγε: να μετατραπούν η Ελλάδα και η Γιουγκοσλαβία σε Γεωργό-κτηνοτροφικός τροφοδότης του Γ! Ράϊχ. προκάλεσε την μεγάλη πείνα του 1941-42. Το 1941 οι περιπτώσεις θανάτου στη μέση του δρόμου αυξάνονταν καθημερινά, ενώ ο πληθυσμός με δυσκολία μπορούσε να εργαστεί αποδοτικά, ενώ παράλληλα κατέστησε αδύνατη την ομαλή συντήρηση των στρατευμάτων κατοχής.

Αιτίες, αφορμές και λόγοι για να φτάσουμε εδώ: Η 4χρονη δικτατορική εποχή, ο Αλβανικός πόλεμος, η 4χρονη κατοχή και ο 8χρονός εμφύλιος. Αυτά τα 4 τραγικά για τη χώρα και το λαό ιστορικά χρόνια: η δικτατορία και η κατοχή. Μια εποχή, που δεν έχει ακόμα καταγραφεί και περιγραφή ιστορικά, μα ούτε και η ιστορική αλληλουχία των γεγονότων και η σχέση μεταξύ τους. Στην ανιστόρητη αυτή εποχή οι μέτρ της Ιστορίας για την «ιστορία», της διαστρεύλωσης και του ιστορικού «κενού», κατόρθωσαν να συνταιριάσουν αρμονικά την «ιστορία» με την διήγηση, τις αναμνήσεις με τα όποια ντοκουμέντα, χωρίς να παρασυρθεί σε στείρο υποκειμενισμό σε ο,τι έχει σχέση με τη δική τους εκτίμηση έγραψαν κατά το Δοκούν και επί παραγγελία «ιστορία». Το δε κατεστημένο αυτά τα αξιοθαύμαστα ιστορικά γεγονότα τα χαρακτήρισε χωρίς να αξιολογήσει χρονολογικά και τη σημασία που έχει το καθένα για το λαό και τη χώρα «Εθνική Ιδεώδη».

Και λέω ανιστόρητη γιατί ενώ μας χωρίζουν εξήντα εφτά ακριβώς χρόνια, η ιστορία αυτής της 14χρονης περιόδου και ειδικά της Εθνικής μας Αντίστασης, οχι μόνο δεν καταγράφτηκε, αλλα στο βαθμό που η νικήτρια πλευρά, εξαφάνισε ό,τι γραφτό και μνημειακό στοιχείο υπήρξε και εξόντωσε βιολογικά τους πρωτεργάτες του αγώνα, (όπως και το 21) με σκοπό και στόχο να την αλλοιώσει, διαστρεύλωση και παραποιήσει για να την γράψει στα δικά της μέτρα, αφού καμιά άρχουσα τάξη δεν μπορεί να υπάρξει επί μακρών χωρίς αγωνιστές και ήρωες, για να αναδείξει τους δικούς της ήρωες, που κατασκεύασαν νομικά τους συνεργάτες σε «αγωνιστές»και «ήρωες».

Η κατοχή ήταν ένας συγκλονιστικός σεισμός για την Ελληνική κοινωνία. Στην αρχή προκάλεσε κατάπληξη και ανησυχία. Τα παλιά κόμματα διαλύθηκαν και οι κοινωνικές τάξεις που υπήρχαν αποσυντέθηκαν. Οι αξίες κλονίστηκαν μαζί και οι ηθικοί φραγμοί έχασαν την αρχική τους έννοια και αξίες. Ο περί υπάρξεως αγώνας πήρε τη θηριώδη μορφή στην ψυχολογία των ανθρώπων. Κέντρα όπως η Αθήνα, ο Πειραιάς Θεσσαλονίκη και οι μεγάλες πόλεις άδειαζαν. Εγκαταλείπονταν εξ αιτίας της ανεργίας και των βομβαρδισμών. Η φτωχολογιά και το προλεταριάτο βρίσκονται σε απόγνωση. Και η κυβέρνηση των επίορκων στρατηγών για να βασιλεύσουν διαιρούσε τον κόσμο, υποκινούσε τον διχασμό εναντίον του χωρίου, εναντίον όλων των αγροτών, που το ίδιο υπόφεραν και αυτοί.

Τότε τα κοινωνικά αποβράσματα έκαναν την εμφάνισή τους. Να αποσυνθέσουν τη μνήμη, εκεί που λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού. Να διαλύσουν τη συνοχή του Εθνους για να μείνει ανοιχτός ο δρόμος, για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμός της οποίας θυσιάζονται, όχι μόνο οι αρχές, οι αξίες και παρελθόν, αλλα και ίδιο το μέλλον. Ο βιασμός των γυναικών σαν πολεμικό μέσο απ την πλευρά των συνεργατών. Η κατάδοση και ο φόνος αμείβονταν με το κομμάτι και η τιμή ενός κοριτσιού μετριόνταν με μερικές οκάδες σταφίδας ή σιτάρι. Η κατάσταση είχε γίνει φοβερή και ο κίνδυνος να μην μείνει τίποτε όρθιο ήταν πολύ κοντά.

Αφού γι' αυτή την εποχή δεν το γράψαμε και δεν συζητάμε, δεν σημαίνει πως ξεχάσαμε οτι η χώρα, για 4 περίπου χρόνια ηταν υπό κατοχή. Και οτι στη διάρκεια της κατοχής, το ένα τρίτο των δυνάμεων κατοχής των ΝΑΖΙ, ηταν οι πολιτικοί, οικονομικοί και ένοπλοι Ελληνες συνεργάτες των κατακτητών. Στην διάρκεια της κατοχής όποιος έζησε ξέρει, ότι εκτός απ την Γερμανική κατοχή, μετά το σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης από τους επίορκους στρατηγούς: Τσολάκογλου, Μπάκο και ΣΙΑ, ήμασταν μέσω της πολιτικής, οικονομικής και ένοπλης συνεργασίας των Ελλήνων συνεργατών με τους κατακτητές και υπό ελληνική κατοχή, η οποία ήταν πολλαπλάσια πιο σκληρή και απάνθρωπη. αφού συνδέονταν και με τον πλουτισμό τους.

Η μαύρη κατοχική νύχτα κράτησε χίλιες μαύρες μέρες και χίλιες σκοτεινές νύχτες. Νύχτες που κάθε αυγή οι Ελληνες ήμασταν λιγότεροι. Σκοτάδι και ερήμωση κάλυπτε την Ελλάδα. Η χώρα είχε μετατραπεί σε ένα πεδίο μάχης του πιο αδυσώπητου, καταπιεστικού και φονικού μηχανισμού που γνώρισε ποτέ η ιστορία, ενάντια σε ένα άοπλο λαό, εγκαταλειμένο στη μοίρα του απ την «ηγεσία». Ενα λαό που μάτωνε, όσο κανένας άλλος λαός της υπόδουλης Ευρώπης:
Στις διαδηλώσεις στους «συνήθεις τόπους των εκτελέσεων», πίσω απ τα συρματοπλέγματα των στρατοπέδων και τα σίδερα των φυλακών. Και με την αδιανόητη και σκόπιμη απ τους ναζί γενοκτονία του μεγάλου λιμού του 1941-42. Για την γενοκτονία του 1941-42 μεγάλη ευθύνη έχουν και οι Αγγλοι, που με το αιτιολογικό οτι τα τρόφιμα θα τα έπαιρναν οι Γερμανοί, ακύρωσα τα όποια συμβόλαια των παραγγελιών που είχε κάνει η χώρα απ το εξωτερικό.
Οσοι έζησαν ξέρουν, πώς το πιο δύσκολο στην Αντίσταση δεν ηταν η ανοιχτή σύγκρουση με τον εχθρό. Εκεί τα πράγματα ηταν : ο αγώνας, που γινόταν με ένα θηριώδη εχθρό. Τα πράγματα εκεί ηταν ξεκάθαρα και απλά. Και όποιον πάρει ο χάρος. Το μεγάλο πρόβλημα αρχίζει απ τη στιγμή που έχεις να κάνεις με τους δικού σου. Τους Ελληνες, που οχι μόνο φόρεσαν την γερμανική στολή, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα, αλλα καθοδηγούσαν και οδηγούσαν τους Γερμανούς στα λημέρια, που έστηναν μπλόκα, που έκαναν συλλήψεις και συμμετείχαν στις γενοκτονίες και τις καταστροφές των χωριών. Με αυτούς που στον αλβανικό πόλεμο μοιραζόσουν το ίδιο μετερίζι. Ηταν η στάση απέναντι στον ίδιο τον εαυτό σου, στη συνείδησή σου για αρκετό χρόνο για το πια θα ηταν η στάση μας απέναντί τους.
Βέβαια, ό,τι δεν γράφεται ΞΕΧΝΙΕΤΑΙ. Δεν παύει όμως να ειναι ιστορία. Και δεν το γράψαμε αυτό το κομμάτι της ιστορίας των συνεργατών γιατί έπρεπε να ΞΕΧΑΣΤΕΙ. Και σε αυτό συνέβαλαν τα μέγιστα τα βιβλία που γράφτηκαν για των « ΣΤΩΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ»
Μαζί με τον καταχωνιασμό απ το κατεστημένο της Αντιστασιακής δράσης και τη κατοχή στο σύνολο της σαν κάτι το τυχαίο και τυχάρπαστο, η Ελληνό-ελληνική κατοχή, ήταν στο πολλαπλάσιο χειρότερη από την ξένη.
Και ήταν χειρότερη γιατί ο κατακτητής εκτός του ότι φορούσε στολή ειχε συγκεκριμένο τόπο διαμονής.

Ηξερες ανά πάσα στιγμή που ήταν και μπορούσες ανά πάσα στιγμή να ελέγξεις τις κινήσεις του, μα και να τον χτυπήσεις ένοπλα, αφού το ΕΑΜ είχε συγκροτήσει ένοπλο εθελοντικό στρατό, στα πρότυπα του Εθνικού, ικανό να διεξάγει πόλεμο στον πόλεμο. Ενώ ο συνεργάτης ήταν ο άνθρωπος της διπλανής πόρτα, ο άνθρωπο που γνώριζε πρόσωπα και πράγματα, την γεωγραφική διαμόρφωση του εδάφους, την δομική διάταξη των πόλεων. Και αυτές τις (Απάνξ) ακόμα.

Το 1945 μόλις είχαμε βγει από μια πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μέσα όμως από αυτό τον υπεράνθρωπο, τον τιτάνιο αγώνα βγήκε ένας λαός ατσαλωμένος στη φωτιά και το σίδηρο του Εθνικού Αντιφασιστικού αγώνα. Ενας λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του, και γι' αυτό περήφανος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους όποιους λογαριασμού, που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα είχε ανοίξει με τους ξένους και τα όποια τσιράκια τους.

Τα τσιράκια τους που σαν Ηρώστρατοι γκρέμιζαν, υποθήκευαν και εκποιούσαν αυτά που ο λαός έχτιζε με αίμα, σάρκα και κόκαλα από το 21, για να ενταχθεί η νεοσύστατη Ελλάδα στο γαιόστρατηγικό άρμα της Αγγλίας και της Αμερικής και τη συναίνεση της υπό την κηδεμονία της Γερμανίας που δεν έφυγε ποτέ απ την Ελλάδα. .

Στη βάση αυτού του πνεύματος οι αργυρώνητοι λογοτέχνες και συγγραφείς της κατοχής και του εμφυλίου έγραψαν ιδεολογικό πολιτική ιστορία. στα μέτρα του κατεστημένου. Ηταν και δυστυχώς παραμένει, μια κριτική που στηρίζεται στο μολυβένιο πέπλο σιωπής. Ένα πέπλο που επικρατούσε επί δεκαετίες και το εκτεταμένο παρακράτος, που στήριζε αυτήν την προσπάθεια έκδοσης αυτού του ιδεολογικού περιεχομένου βιβλία, πολλά από τα οποία βράβευσε η σιωπούσα και απούσα από τα διαδραματιζόμενα στην μετά κατοχική περίοδο και τον εμφύλιο Ακαδημία

Μα και το επίσημο κράτος, με λόγω και έργο, όχι μόνο ανέχθηκε αυτές τις βιαιότητες και εγκληματικές πράξεις, αλλα και συμμετείχε σε αυτήν την ιδιότυπη προσπάθεια, που σκοπό και στόχο είχαν την «αποτίμηση» και σε συνέχεια την «υποτίμηση»της Εθνική Αντίσταση την επόμενη της λήξης του εμφυλίου, μα και μεταπολιτευτικά δίνοντας τους τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσουν τη φήμη και το ΜΥΘΟ ακόμα, για μια έστω χρονική «αποτίμηση» που στόχο είχε και εξακολουθεί να έχει την «υποτίμηση», αν όχι το μηδενισμό της…

Η βία και ο τρόπος που αυτή ασκήθηκε ηταν συνάρτηση και προπομπός του εμφυλίου πολέμου, που είχε οργανωθεί από το επίσημο κράτος σε συνεργασία με τους ΞΕΝΟΥΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥΣ του-επιβεβαιωμένο πλέον-και αυτό γιατί η Ελλάδα μέσω της μαζικής Λαϊκής συμμετοχής στην Αντίσταση, ηταν η μοναδική Ευρωπαϊκή χώρα στην οποία το Αριστερό κίνημα με κύριο άξονα το ΕΑΜ, είχε διαμορφώσει και αντιπροσώπευε ένα ρεύμα με πλειοψηφική τάση και βεβαιότητα για το μεταπολεμικό δημοκρατικό μέλλον της Ελλάδας.

Είχε συγκροτήσει την πλειοψηφία εκείνη, που ο κ Ηντεν Υπουργός των εξωτερικών της Αγγλίας, την διαπίστωσε με τα ίδια τους τα μάτια, όταν ήρθε αμέσως μετά την απελευθέρωση της χώρας και προαποφάσισε τον εμφύλιο πόλεμο με εκείνη την φονική δήλωση: «Με όποιο σύστημα και αν γίνουν οι εκλογές το ΕΑΜ θα τις κερδίσει», για να ακολουθήσει αυτή του Τσώρτσιλ προς τον αγγλικό στρατό κατοχής «Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα», που κλήθηκε-ήρθαν να σώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες

Ετσι, σε έναν κόσμο της προκαθορισμένης γεωγραφικής κατανομής των κοινωνικών καθεστώτων και των προαποφασισμένων σφαιρών επιρροής, το Αριστερό κίνημα, το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), εμφανίζονταν ικανό να διεκδικήσει, με τους κλασικούς τρόπους και όρους της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, αν όχι την εξουσία, πάντως έναν αποφασιστικό ρυθμιστικό ρόλο για την μεταπολεμική διαμορφωμένη νέα ελληνική πραγματικότητα, όπως ακριβώς έγινε σε όλες σχεδόν τις Ευρωπαϊκές χώρες.

Στην ανιστόρητη αυτή εποχή και λέω ανιστόρητη γιατί, ενώ όλοι γνώριζαν και πολλοί ζώντες ακόμα γνωρίζουν, ότι ούτε σκέψη αλλά ούτε και πρόθεση υπήρξε να καταλάβει το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ ένοπλα την εξουσία, την οποία είχε και παράδωσε. Τα γεγονότα της αναίμακτης απελευθέρωση της Αθήνας το απέδειξαν. Οι συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας τηρήθηκαν με ευλάβεια και στο ακέραιο από μέρους του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Η παραβίαση και η αθέτηση έγινε από τους Αγγλους και τους 4^{ο} Αυγουστιανούς, που γύρισε ατόφια από το Κάϊρο.

Τα αρχεία και άλλα στοιχεία που ήρθαν στο φως, περιέχουν πληθώρα ομολογιών και του ίδιου του Τσωρτσιλ και άλλων παραγόντων, ότι ήθελαν να επιβάλουν με τη βοήθεια και τη συμπαράσταση των ιδίων των Ελλήνων που δέχθηκαν την μετά πολεμική εξάρτηση!

Και επειδή καμιά άρχουσα δεν μπορεί να υπάρξει επί μακρών, χωρίς αγωνιστές και ήρωες. Και κυρίως χωρίς ένα εκτεταμένο παρακράτος. Σε αυτό το παρακράτος συμμετείχε ό,τι πιο πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα, προκειμένου μεταλλάξει τους αγωνιστές σε προδότες και τους συνεργάτες-προδότες σε «αγωνιστές» και «ήρωες».

Η βία και η Δικαιοσύνη ήταν αυτές που μετέτρεψαν τη βία σε ΥΒΡΗ...Με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι: «Οίηση», αλαζονεία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων, που διέπουν τις ανθρώπινες ιδέες, αξίες και πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος.

Βέροια Κόγιας Νίκος

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

1 Το πολίτευμα της Ελλάδας είναι Προεδρευόμενη κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

2 Θεμέλιο του πολιτεύματος είναι η Λαϊκή κυριαρχία.

3 Ολες οι εξουσίες πηγάζουν από το Λαό, υπάρχουν υπέρ αυτού και του Εθνους και ασκούνται όπως ορίζει το Σύνταγμα,

1 Ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του Ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας.

2 Η Ελλάδα, ακολουθώντας τους γενικά αναγνωρισμένους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου, επιδιώκει την εμπέδωση της Ειρήνης, της Δικαιοσύνης, καθώς και την ανάπτυξη των φιλικών σχέσεων μεταξύ των λαών και των κρατών.

Και η Ακροτελεύτια Διάταξη

4 Η τήρηση του Συντάγματος επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων, που υποχρεούνται να αντιστέκονται με κάθε μέσο εναντίον οποιουδήποτε επιχειρήσει να το καταλύσει με τη Βία.

Για όποιον έχει διαβάσει το Θούριο του Ρήγα, διακόσια σχεδόν χρόνια μετά στο θέμα της τήρησης του Συντάγματος, τον πατριωτισμό ακόμα και τα μεταπολιτευτικά Συντάγματα υπολείπονται των διακηρύξεων του Ρήγα όσον αφορά τον πατριωτισμό. Ο Ρήγας δεν αρκείτε στον πατριωτισμό, αλλά προτρέπει το λαό «όταν δεν εισακούεται ή αδικείται να πάρει τα όπλα κατά της Διοίκησης-κράτος». Και οι βασικές διατάξεις του πρώτου πολιτεύματος της Επαναστατημένης Ελλάδας καθιέρωνε την πολιτική Ι σ ό τ η τ α και την Α ν ε ξ ι θ ρ η σ κ ε ί α, που ηταν «απομίμηση» των αρχών της «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη». .

Μάλιστα το Σύνταγμα της Τριζίνας, όπως και κάθε άλλη ιδρυτική και καταστατική συνθήκη, είναι υπεράνω εσωτερικών διαφοροποιήσεων και δεν συναρτά την άσκηση της εξουσίας, με κατεστημένες κοινωνικές ιεραρχίες. Σε κάθε περίπτωση, παρά τις εμπειρίες και τις ιστορικές πραγματικότητες, αποτελεί έγκλημα η αναγωγή επί μέρους συμφερόντων στο καθεστώς του εθνικού.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κάποιος, οτι η Αριστερά από την ύπαρξή της σε όλες της τις εκφάνσεις σημαίνει και εκφράζει ανά τον κόσμο τη συνείδηση του εκάστοτε Λαού και κατ' επέκταση του Εθνους. Και το λέω αυτό γιατί πιστεύω πως δεν υπάρχει άνθρωπος, που δεν ποθεί και θέλει το δίκαιο, την αγάπη, τη συνεργασία και την ειρήνη.

Η Ελληνική Αριστερά τη συνείδηση αυτή, στη διάρκεια της κατοχής την εξέφρασε και την υλοποίει με τη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου το (ΕΑΜ) και σε συνέχεια του Δημοκρατικού στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ), που παρά την στρατιωτική ήττα, δεν ηττήθηκε ούτε ιδεολογικά, ούτε πολιτικά πολύ περισσότερο δεν ηττήθηκε Ηθικά.

Για εκείνους που έχουν ασχοληθεί με την ιστορική διαδρομή της Αριστεράς γενικά και μετά απελευθερωτικά, μα και τον εμφύλιο ή ήττα της Αριστεράς, δεν ήταν από τις ντόπιες καθεστωτικές δυνάμεις, αλλά από την ένοπλη παρέμβαση των ξένων, τόσο μετά απελευθερωτικά (Αγγλοι) τόσο και στον εμφύλιο Αμερικάνοι.

Και όπως είναι ιστορικά γνωστό, καμιά εξουσία δεν γίνεται δεκτή από το λαό μόνο με την εξαγορά, τα όπλα και το φόνο!. Η νίκη δεν εδραιώνεται μόνο με τη δύναμή και το χρήμα, αν δεν κυριαρχήσει και στο συμβολικό ιδεολογικό επίπεδο. Εκεί που μπορεί να ταπεινωθεί ο

ηττημένος. Τότε τα λάφυρα της νίκης «εκτείθενται» περήφανα στις «Πλατείες» (όλες σχεδόν οι Πλατείες της υπαίθρου και τα κεφαλοχώρια της χώρας έχουν βιώσει παρόμοια γεγονότα) για να επιβεβαιώσουν αυτήν ακριβώς τη νίκη και την ταπείνωση της αριστερά, που πρωτοστάτησε στην οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης κατά των κατακτητών.
Και επειδή δεν υπήρχαν λάφυρα νίκης, αφού το κράτος που αναζωογώνισε στην κατοχή το ΕΑΜ, ήταν λάφυρο των ξένων και των συμμοριτών, που με το νόμο του Σερίφη στα χέρια: ασύδοτοι, ανεξέλεγκτοι και ατιμώρητοι συμμορίτες. Από τις 12 του Φλεβάρη 1945, που υπογράφτηκε η συμφωνία της Βάρκιζας, ως τις 14 του Νοέμβρη 1945, δηλαδή μόνο σε δέκα μήνες έγιναν 780 δολοφονίες, εκατοντάδες βιασμοί, 5,677 τραυματισμοί, 28,528 βασανισμοί και 70,528 συλλήψεις από την ανασυγκροτημένη με τη βοήθεια των Αγγλων Κέντρο Δεξιά κυβέρνηση Τσαλδάρη.
Αφού μέσα σε δέκα μόνο μήνες είχαμε σε αυτή την έκταση συγκομιδή κάθε μορφής θυμάτων. Ο καθένας αντιλαμβάνεται τη συνέχεια των οσων συνέβεναν, αν κρυπτώ. Θυμάτων που αποτέλεσαν το προζύμι του εκ της παρατάξεως εμφυλίου πόλεμου που κρίθηκε σαν το μόνο μέσω, να «κονιορτοποιηθεί» το ΕΑΜ, που ηταν απαίτηση του Μέγα Τσώρτσιλ.
Το ερώτημα όμως είναι, πώς φτάσαμε οι Ελληνες σε αυτό το σημείο; Μια εγκύκλιος της Βασιλικής Χωροφυλακής, λέει επί λέξει και όπως είναι γνωστό η εξουσία ασκείτε με λέξεις. Λέει λοιπόν, η εγκύκλιος επί λέξη :«Τα κομμένα κεφάλια», που ηταν η συνέχιση της ζώσας πλέον αντιγραφή της περιβόητης «πτωματολογίας» με εκείνες τις αποτρόπαιες, αηδιαστικές και εμετικές γιγαντοαφίσες που γέμισαν απ άκρου σ' άκρου όχι μόνο την Ελλάδα και την Ευρώπη, αλλά και την Αμερική του Αγγλου εργατοπατέρα του εργατικού κόμματος Σεπτίν. Αφού λοιπόν αυτά ήταν τα μοναδικά Τρόπαια της προσφοράς του κατεστημένου και των πολιτικών εκπροσώπων του Και συνεχίζει η εγκύκλιος:
«...Τα πτώματα δέον να ερευνώνται λεπτομερώς, της ερεύνης μη εγκαταλειπομένης παρά μετά την αφαίρεσιν του οπλισμού και παντός στοιχείου ταυτότητας των φονευθέντων! Ακολούθως αποκεφαλίζονται, οι δε κεφαλαί θα τοποθετούνται εντός σάκων και θα μεταφέρονται είς τας κατατόπους Υποδιοικήσεις δια να εκτεθούν εις κοινήν θέαν!!!» Αυτά και μόνο αυτά ήταν τα Τρόπαια νίκης, που είχε και μπορούσε να προβάλει και πρόβαλε η Δεξιά σαν εκπρόσωπος του κατεστημένου.
Αν τα πιστεύω και η πολιτική της Αριστερά δεν στηρίζονται σε αρχές και αξίες, δεν θα είχαν κανένα νόημα, μα ούτε και ιστορικό μέλλον. Δεν μπορεί να υπάρξει αριστερά έξω από τα προ τάγματα, που μας κληροδότησε η Γαλλική Επανάσταση: Ελευθερία, Δίκαιο, Ισότητα, Αλληλεγγύη. Αυτή είναι ακριβώς η Κληρονομιά του Ουμανισμού-Διαφωτισμού και της Επαναστατικής παράδοσης με τα νάματα των οποίων έγινε η Επανάσταση του 21.
Αυτό είναι το ζωντανό λαϊκό Δημοκρατικό πνεύμα. Και ο Δημώδης λόγος του λαού είναι η αριστερά. Και είναι αυτός ο λαός που ιστορικές περιόδους την ώρα της μεγάλης μάχης, αυτές που θα δοθούν στο άμεσο μέλλον και διαγράφονται στον ορίζοντα, πρέπει να ξέρεις και ξέρει που πηγαίνεις για να συστρατευθεί.
Ο λαός της αριστεράς βρήκε στον ΣΥΡΙΖΑ τον αξιόπιστο εκείνο φορέα που εκτός του ότι θα τον βγάλει απ την πολιτική των καθημερινών Σοκ, την υπερίσχυση ετερονομίας και την παρακμή των πάντων που συνθλίβουν τη ζωή τους, αλλα και θα τον οδηγήσει σε ήρεμα και απάνεμα λιμάνια. Ανθρωποι του πνεύματος, δημιουργικοί και ανήσυχοι, που δεν κρύβουν ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι η μεγάλη τους Ελπίδα.
Γι' αυτό και η ηγεμονία, οι ιδέες, οι αρχές και οι αντιλήψεις της αριστερά που μετατρέπουν την ιδεολογία σε «κοινή λογική» που διαμορφώνουν την κοινωνική συνείδηση, είναι πολύ σοβαρή υπόθεση για να την αφήνουμε, χωρίς μνήμη στην τύχη της…Πολύ περισσότερο να μετατρέψουμε την ιστορία σε ιδεολογία όπως κάνει η δεξιά. Αφού εκεί στη στην ιστορία και τη Μνήμη λάμπει η προσφορά κάθε λαού και ατόμου.
Εκεί στη Μνήμη φωλιάζουν και εκκολάπτονται τα πράγματα του Νου και του λόγου, ιδέες, αρχές και την αντίστοιχη ισχυρή βούληση. Και ήθος είναι η ικανότητα του Νου, που συνδέει το ήθος με τη βούληση. Και είναι αυτές οι ιδέες, το ήθος και η βούληση που είναι το αριστερό φρόνημα, που, αποτελούν εκείνη την ακατανίκητη υλική δύναμη που μπορεί να ανατρέψει υλικές δυνάμεις ασύγκριτα μεγαλύτερες. Στην κατοχή επιβεβαίωσε πόσο ακατανίκητη είναι αυτή η δύναμη του Νου, της βούλησης και της θέλησης.

Η δεξιά σε αντίθεση με την Αριστερά, σαν εκπρόσωπος και εκφραστής των συντηρητικών δυνάμεων σημαίνει συντήρηση-διατήρηση του υπάρχοντος απ τη φθορά. Και εμμονή στα καθιερωμένο κοινωνικό-οικονομικό και πολιτικό σύστημα ζωής. Δηλαδή κάτι στατικό, οριστικό και αμετάκλητο. Ο λαός όμως λέει, ότι πέτρα που δεν κινείται-κυλά, χορταριάζει και σαπίζει και ποτέ της δεν γυαλίζει.

Συνεπώς, η δεξιά κοσμοαντίληψη που θεωρεί τη ζωή, σαν οριστική και αμετάκλητη, εκτός του ότι κρατά την κοινωνία των ανθρώπων αιχμάλωτη και επί τα αυτά, παραγνωρίζει και τους δύο βασικούς Νόμους που διέπουν τη φύση και τη ζωή: Την αιώνια κίνηση και αλλαγή και τα πάντα ΡΕΙ.

Η δεξιά μη έχοντας, δράση για κίνηση και αλλαγή, μετατρέπει την ιστορία σε ιδεολογία, Όμως την ιστορία την έγραψαν αυτοί που αγωνίζονται να απελευθερωθεί η χώρα, να γίνουν κάθε φορά εκείνες οι αλλαγές που θα μετακινήσουν τον άξονα της ζωής από το χθες στο σήμερα με προοπτικό το μέλλον κάθε φορά που θα το απαιτεί η ζωή,

Σε ότι έχει σχέση με τη μνήμη ένα Ινδικό Επος, απευθυνόμενο σε αυτούς που δεν υπερασπίστηκαν όσο έπρεπε και τους αναλογούσε τη ΜΝΗΜΗ και κυρίως στους αμνήμονες και ειδικά τους επιλήσμονες λέει: «Ζητήσατε οι άνθρωποι απ' τους θεούς να σας χαρίσουμε την αθανασία. Σας χαρίζουμε κάτι σημαντικότερο: τη **ΜΝΗΜΗ**. Αν φροντίσετε τα έργα σας να είναι ΙΣΑΞΙΑ της, θα έχετε κερδίσει την Αθανασία…»

Αυτήν ακριβώς τη μνήμη, τη συνείδηση, την ηθική και την αξιοπρέπεια της Αριστεράς, οχι μόνο την υπερασπίστηκε η αριστερά στην κατοχή, ιδεολογικά, πολιτικά και ένοπλα, αλλά και στις φυλακές και τις εξορίες κάτω από τις `

γνωστές τραγικές συνθήκες οι αγωνιστές με την άρνησή τους να γίνουν επιλήσμονες αυτών των πιστεύω και αρχών, τέσσερες και πλέον χιλιάδες αγωνιστές στήθηκαν στο εκτελεστικό απόσπασμα και εκατοντάδες άλλοι άφησαν την τελευταία τους Πνοή στα ξερονήσια του Αιγαίου

Μα και ο λαός. Αυτός γίγαντας λαός, αυτά τα ενενήντα και πλέον χρόνια σήκωσε στους ώμους του τον καθεστωτικό Ισμό, ενώ παράλληλα: γαλούχισε, νανούρισε και τις κράτησε ζωντανές και όρθιες αυτές τις αρετές της αριστερά. Και στηριγμένος σε αυτές, της ξανά έδωσε το 1958 μερικά φτερά «απ' τα πρωτινά της τα μεγάλα» κάνοντας την Αξιωματική Αντιπολίτευση, Και το Μάη του 1967, αν το κατεστημένο και οι ξένοι δεν επέβαλαν την φασιστικού τύπου δικτατορία, άλλη θα ήταν σήμερα η Ελλάδα.

Συνήθως οι άνθρωποι μιλάμε για σεβασμό και αξιοπρέπεια. Οπως όλες οι λέξεις έχουν τη δική τους σημασία, νόημα και περιεχόμενο, έτσι και η λέξη σεβασμός και αξιοπρέπεια έχουν το δικό της νόημα, σημασία και περιεχόμενο. Αν η λέξη σεβασμός και αξιοπρέπεια διαφέρουν σε κάτι με αυτό και από αυτό που περιέχουν σε νόημα και σημασία οι άλλες λέξεις, είναι γιατί η λέξη αυτές είναι συνώνυμη-ταυτόσημη με την έννοια άνθρωπος πάντοτε βέβαια σε συνάρτηση, τη συμπεριφορά, το ήθος και κυρίως τη στάση του απέναντι στον συνάνθρωπο και τα κοινωνικά δρώμενα: την καθημερινότητα.

Αλήθεια την αντιλαμβανόμαστε και την εκτιμούμε όλοι οι άνθρωποι με την ίδια έννοια, σημασία και περιεχόμενο αυτών των λέξεων ή ο καθένας δίνει τη δική του έννοια και σημασία; Οποιαδήποτε έννοια όμως και αν δώσει κανείς στις λέξεις αυτές δεν παύουν να είναι συνώνυμες με τον άνθρωπο και την εν γένει ύπαρξη και συμπεριφορά του.

Και είναι γιατί οι λέξεις αυτές, δεν είναι μονό σημαντικές και μονοσήμαντες. Η λέξεις αυτές δεν αφορά μόνο το ίδιο το άτομο. Εχουν σχέση με το κοινωνικό σύνολο, άρα είναι πολυσήμαντες. Αφορά έκτος από τον ίδιο, αλλα και τη συμπεριφορά του απέναντι στο όποιο μικρό ή μεγάλο σύνολο

Βέβαια, και οι λέξεις αυτές από μόνες τους αρκούν να προστατεύσουν τον άνθρωπο από τις όποιες παγίδες, προσβολές και ταπεινώσεις, όταν όμως δίπλα σε αυτό το συνειδησιακό συναίσθημα εν υπάρχει και η λέξη Περηφάνια και αυτοσεβασμός, τότε το άτομο αυτό είναι αν οχι άτρωτο, διαθέτει όμως δυο από τα βασικά ανθρώπινα συστατικά, έχει γνώση του εαυτού του και δεν μετανιώνει για πράξεις που έχουν σχέση με τον εαυτό του και την πατρίδα.

Δεν κάνει δήλωση «μετανοίας». Μια δήλωση που ήταν ταυτόσημη όχι μόνο με την παραγραφή των όποιων «εγκλημάτων» είχε διαπράξει, ο ισοβίτης και πεντάκις εις θάνατο, επειδή σκοπό και στόχο είχε να ηττηθεί **ΗΘΙΚΑ** ο ίδιος και η αριστερά στο όνομα της οποίας ήταν στη φυλακή, την εξορία ή καταδικάστηκε. Για τον αριστερό άνθρωπο που έχει επίγνωση του εαυτού του και της αποστολής του σαν ΑΝΘΡΩΠΟΣ: Η δήλωση «μετανοίας» μέσω της οποία, ήθελε, απαιτούσε και εφάρμοζε με όλα τα μέσα, θεμιτά κα αθέμιτα σε φυλακισμένους και εξορίστους, που οι ίδιοι συνέλλαβαν, καταδίκαζαν, φυλάκισαν και εξόρισαν τους Αντιστασιακούς ιδεολογικούς τους αντιπάλους.

Σημαίνει αυτοϋπονόμευση, αυτοαναίρεση και παραίτηση από το δικαίωμα να είναι ο εαυτός του. Να λέγεται Ανθρωπος. Σημαίνει οτι συνειδητά αποκυρήτει οχι μόνο τα πιστεύω του, αλλά και τον ίδιο τον εαυτό του. Οτι έπαψες να είσαι σήμερα αυτός που ήσουν χθες.

Αυτή λοιπόν, η πολύφερνη Νύφη, που την έλεγαν «δήλωση μετανοίας» με τα πιο πάνω γνωστά «πλεονεκτήματα» σήμαινε για το καθεστώς, την αποκοπή του από το λαϊκό κίνημα και αυτό ηταν το ζητούμενο για το καθεστώς. Και για να έχει μεγαλύτερη άξια, μια και έκαναν τον «κόπο να σε συλλάβουν» εκτός από τη γραπτή δήλωση, που έμπαινε στον ατομικό του φάκελο και τον βάρυνε έφ' όρου ζωής αν επιζούσες. Επρεπε για να γίνεις πιστευτός, να εκτεθεί και κοινωνικά.

Να στείλεις γράμμα στον Παππά του χωριού ή της ενορίας απ την οποία κατάγεται για να διαβαστεί απ τον άμβωνα να συγχωραιθούν οι «αμαρτίες» του, λες και ήταν αμάρτημα να αγωνιστείς για την απελευθέρωση της κατακτημένης πατρίδας, έτσι ώστε να πειστεί και η «κοινωνία», οτι πραγματικά αναγνωρίζεις το «έγκλημα» που διέπραξες αγωνιζόμενος για την λευτεριά και «μετανόησες». Απαρνήθηκες τον εαυτό σου και την ιστορία που έγραψε με τη συμμετοχή σου στην Αντίσταση.

Να γράψεις γράμματα σε γνωστούς και φίλους στον τόπο της καταγωγής και στις άλλες φυλακές ανά τη χώρα, σε συγκατηγορούμενους και πολύ εμπιστευτικά σου έλεγαν, «οτι αν θέλεις να «επισπεφθεί η απόλυσή σου» ;

Οσον καιρό θα είσαι ακόμα μέσα...»εχε το νου σου»...Και Θα Μας Λές, ό,τι ακούς και βλέπεις. Εμείς θα κρατήσουμε μέχρι ότου έρθει η αποφυλάκισή σου «κρυφή» τη δήλωση. Δυστυχώς γι' αυτούς που δεν αρκέστηκαν στη δήλωση και συνεργάστηκαν, αντί να επισπευθεί

ο χρόνος της αποφυλάκισης μεγάλωνε προκειμένου να έχουν κάποιο πληροφοριοδότη παρατεινόταν η κράτηση

Οσον αφορά το περιεχόμενο της δήλωσης ηταν τυποποιημένη. Ηταν έντυπο έτοιμο για υπογραφή. Περιείχε την «αποκήρυξη μετά βδελυγμίας του Κ Κ Ε και όλες του τις παραφυάδες **ΕΑΜ,ΕΛΑΣ,ΕΛΑΝ ΕΠΟΝ** κλπ» και οτι στο εξής «δεν θα έχω καμιά σχέση μαζί τους, αφού όπως αποδείχθηκε ηταν αντεθνικές και Σλαβοκίνητες οργανώσεις» κλπ …

Μπορεί, καθημερινά οι πολίτες, μα και ολόκληρη η κοινωνία να πέφτουμε απ τα σύννεφα, διαπιστώνοντας ότι κάτι δεν πήγαινε καλά τόσα χρόνια, ότι κάποιοι έκλεβαν το κράτος, κάποιοι κορόϊδευαν τους πολίτες και κάποιοι έπαιζαν με τις τύχες και την αξιοπρέπεια ενός λαού μα και της ίδιας της χώρας.
Να όμως που ο λαός άρχισε να το αντιλαμβάνεται και το Μάη του 2012, μάζεψε πάλι τα μανίκια επάνω και αναλογιζόμενος τη σημαίνει για τον ίδιο Αριστερά, της πρόσθεσε αρκετά ακόμα φτερά «Απ' τα πρωτινά της τα μεγάλα» και την απόφαση του, αν σωστά τηρήσει το λόγω της θα της δώσει και τα υπόλοιπα «απ τα φτερά που της λείπουν» να πετάξει ΨΗΛΑ. Να βγάλει τον ήλιο από τη λάσπη και να καθαρίσει τη χώρα απ την κόπρο του Αιγίου.
Όταν έγινε στην Ελιά η ψηφοφορία για την εκλογή Προέδρου ανάμεσα στο Φώτη και τον Αλέξη είπα επί λέξει: «Καλά είναι τα γερατιά για την ορμηνιά». Το μέλλον όμως «ανήκει στους ΝΕΟΥΣ». Και ψήφισα Αλέξη. Παράλληλα ταύτισα για όποιον θυμάται, το κόμματα-στελέχη με τη βαριά Βιομηχανία, πλην όμως τόνισα, πως καμιά βαριά βιομηχανία δεν μπορεί να αναπτυχθεί, αν δεν δημιουργήσει ευρύτατη ελαφριά βιομηχανία-μέλη, που θα αξιοποιήσουν και θα διακινήσουν τα παραγόμενα απ' τη βαριά βιομηχανία, που κάθε φορά παράγει η Κεντρική Επιτροπή, προϊόντα σε ιδέες και προτάσεις;
Επειδή σήμερα όχι απλώς μιλάμε, αλλα επιδιώκουμε την εξουσία. Και λέω την εξουσία και όχι την κυβέρνηση. Και αυτό γιατί άλλο πράγμα είναι η κυβέρνηση και άλλο η εξουσία, Το δίπολο κυβέρνηση-εξουσία το ζήσαμε στη χώρα μας με το δίπολο ΝΕΑ Δημοκρατία ΠΑΣΟΚ μετά την μεταπολίτευση Αν υπάρχει κάποια διαφορά στο δίπολο Ν.Δ ΠΑΣΟΚ, είναι το γεγονός ότι η Ν.Δ έλεγχε και διαπαιδαγωγούσε δια του Καραμανλής ταξικά και ενέτασσε παράλληλα το ΠΑΣΟΚ στη δεξιά και κατ' επέκταση στο σύστημα και φτάσαμε εδώ.
Για τη δεξιά η εξουσία δεν μοιράζεται. Μια προσπάθεια που είχε διαμορφωθεί στην κατοχής να επιμεριστεί κατ' αναλογία η εξουσία, η δεξιά του εκπροσωπούσε το κατεστημένο έφερε με υποθήκη λαό και χώρα τους Αγγλους για να μη χάσει τις λαβές της εξουσία, εννοούσε ότι η εξουσία δεν μοιράζεται, ενώ το ΠΑΣΟΚ αποδεχόμενο το μόνο ρόλο της κυβέρνησης, μιλούσε, αντί για το μοίρασμα η επιμερισμό έστω της εξουσία: έλεγε ότι το ΠΑΣΟΚ δεν «τεμαχίζεται»!
Για την αριστερά και ειδικά για τον ΣΥΡΙΖΑ, δεν υπάρχει το πρόβλημα εξουσία. Την εξουσία αν αποφασίσει θα του την δώσει ο λαός με την ψήφο του. Οπως την έδωσε στην κατοχή, το 1958, αν δεν… και το 1967 αν δεν...Το πρόβλημα για τον ΣΥΡΙΖΑ και την αριστερά: είναι πως θα την κρατήσει; Και όχι απλώς να την κρατήσει αλλά να είναι του Λαού και να του ανήκει Και κυρίως πως θα την χειριστεί-λειτουργήσει ώστε, αφού όλες οι εξουσίες πηγάζουν από το Λαό, υπάρχουν υπέρ αυτού και του Εθνους, πρέπει την επόμενη της νίκης ο Λαός να είναι η εξουσία και ο φορέας στην κυβέρνηση να χειριστεί τα όποια προβλήματα θα αντικρίσει κατά πως θα ορίζει το Σύνταγμα
Η κατάληψη της εξουσίας για την Αρστερά είναι δύσκολη, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο πιο δύσκολο είναι στη σημερινή εποχή να μας εμπιστευθεί αβασάνιστα την εξουσία. Μόνο αν αποφασίσει ο λαός να τη δώσει πρώτα και να την στηρίξει μετά με όλο του το ΕΙΝΑΙ, μπορεί το όνειρο να γίνει πραγματικότητα, Όμως είναι κάτι για το οποίο αγωνίστηκε πολλές φορές χωρίς ποτέ να πει φτάνει,
Η ζωή είναι Ιστορία. Η Ιστορία όπως είναι γνωστό, γράφεται με το αίμα των νεκρών και των αναπήρων, αραιωμένο με τα δάκρια των γονιών. Και η αριστερά για την καταγραφή της κατοχικής ιστορία, μα και γενικότερα που δεν έχει γραφτεί ακόμα το έδωσε πρόσβαρα
Το χρέος του κατεστημένου προς τα θύματά του, δεν είναι από εκείνα που αποπληρώνονται η παραγράφονται. μένουν εσσεί ανεξίτηλο Στίγμα. και αυτό γιατί όσο και αν έχουν υπουλοθεί οι πληγές, οι ουλές μένουν για να θυμίζουν το παρελθόν και την ιστορία από το παρελθόν και για το παρελθόν

Αυτοί που γράφουν τους μύθους γράφοντας τους γνωρίζουν και το περιεχόμενο και το σκοπό στον οποίο αποσκοπούν. Το ίδιο συμβαίνει και με τον τρόπο που ψηφίζονται οι «Νόμοι» γενικά τους «άδικούς» ειδικά. Και αυτό γιατί η αλήθεια δεν βρίσκεται στην επιφάνεια, κρύβεται βαθιά, έλεγε ο Γκαίτε. Ο μοντεσκέ που πρώτος προς έγγισε τη σχέση του Δίκαιου με το Νόμου με μεγαλύτερη καθαρότητα από τις φασαριάζικες απόψεις ορισμένων διαφοτιστών της κοινής γνώμης που αρκετό καιρό οι διάφοροι μέτρ κατακεραυνούν το ΣΥΡΙΖΑ για το να σέβεται τους κανώνες και τις συμφωνίες. Ο ίδιος ο Μοντεσκε απάντησε στο ερώτημα ότι δεν είναι «κάτι Δίκαιο επειδή είναι Νόμος», «Αλλά πρέπει να είναι Νόμος Επειδή είναι Δίκαιο»
Με λίγα λόγια ο «νεωτεριστής» του διαφωτισμού έβαζε το θέμα του δικαίου και της δικαιοσύνης στην ουσιαστική της βάση, ότι ο Νόμος, ο όποιος Νόμος για να είναι Νόμος πρέπει να στηρίζεται στο ΔΙΚΑΙΟ και όχι να επιβάλλει από τα πάνω κάθε φορά το δικό του δίκαιο ή να μεταφράζει όπως ο «κ Γέργος ότι είναι Νόμος και δίκαιο και σαν δίκαιο που γράφτηκε στο γόνατο για να εξ' υπηρετήσει ταξικούς, κομματικούς προσωπικούς η και φιλικούς ακόμα σκοπούς είναι και ηθικός.
Στην ανακάλυψη της αλήθειας πρέπει να αμφιβάλομε για το καθετί και όσο μπορούμε περισσότερο έλεγε ο ορθολογιστής Καρτέσιος. Για εκείνο όμως, που δεν μπορούμε να αμφιβάλουμε ή να μην καταλαβαίνουμε είναι ότι η δυναμική των πραγμάτων έχει τη δική λογική και είναι τόσο ισχυρή, όστε να μην μπορεί να ανακοπεί. Πλην ίσως πρόσκαιρα όσο αντιστέκεται το παλιό, η το Νέο δεν είναι λόγω των μακρόχρονων και πολλαπλών, θανατηφόρων κτυπημάτων δεν είναι τόσο ριζωμένο και δικτυομένο στις κρατικές δομές και θεσμούς Η δυναμική των πραγμάτων επιβεβαίωνει ότι η αλλαγή στην Ελλάδα θα είναι στο άμεσο μέλλον αναμφισβήτητο και αδιατάρακτο στο διενεκές γεγονός. Επειτα ας μην ξεχνάμε και το τελευταίο 114 άρθρο του κάθε Συντάγματος: Ότι «Επαφύετε στον Πατριωτισμό των ΕΛΛΗΝΩΝ»
Βέβαια, όλα αυτά τα έχει περιγράψει Μοντεσκέ ,όχι μόνο πως γράφονται και πως ψηφίζονται, αλλά και πώς εφαρμόζονται στην πράξη οι Νόμοι που αφορούν την επιβολή, τη λειτουργία και τη διατήρηση και για τη διατήρηση του κατεστημένου και τα επιμέρους ταξικά του συμφέροντα.
Βέροια Κόγιας Νίκος

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ Η ΛΑΜΨΗ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ ΤΩΡΑ ΠΡΙΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ ΠΡΙΝ ΜΠΟΥΜΕ ΣΕ ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Μας είπαν σε όλους του τόνους πολλές και κατ' επανάληψη φορές, οτι η αγορά έχει τους δικούς νόμους και κανόνες και φτάσαμε στη σημερινή παγκόσμια οικονομική κρίση. Και το βασικότερο οτι η αγορά, αν την αφήσουμε ελεύθερη έχει τη δυνατότητα να «αυτορυθμισθεί» Ακούμε διαρκώς για τις τραγικές επιπτώσεις στη ζωή των Ελλήνων.

Εδώ και καιρό διαβάζουμε έρευνες που ανεβάζουν τον αριθμό των φτωχών συμπατριωτών μας στον εξωφρενικό αριθμό των 3,000,000, και οτι ένας στους τρις αγρότες και συνταξιούχους, και ένας στους πέντε εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα ζουν στη ζώνη της φτώχειας.

Οτι το 42% δηλώνει οτι δεν μπορεί να αντιμετωπίσει μια «έκτακτη ανάγκη».Και όταν στη χώρα μας το ένα τρίτο του λαού ζει κάτω από τα όρια της φτώχιας, ο καθένας αντιλαμβάνεται τη σημαίνει τους ανά τον κόσμο τους συνανθρώπους. Αυτών που ηταν ήδη φτωχοί θα έχει στο πολλαπλάσιο χειροτερεύσει και ειδικά αυτών που πέθαιναν σαν τις μύγες πριν από την κρίση. Αλήθεια σε ποια τραγική κατάσταση βρίσκεται τώρα η ζωή τους;

Σε όλο τον πλανήτη λαός και κυβερνήσεις κατακεραυνώνουν τις όπου Γης τράπεζες και τα όποια αλλα εργαλεία τους, με πρώτα και καλύτερα τα Golden boys, αυτά τα τρωκτικά του χρήματος, που ασυνείδητα και αχόρταγα απομυζούν οχι μόνο τον ιδρώτα αλλα και τη ίδια τη ζωή των μη εχόντων και «χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων», οι επιχειρήσεις καταστρέφονται και οι πολίτες ανά τον κόσμο αργοπεθαίνουν. Ετσι, πριν καλά καλά μπούμε στην κρίση, 700,000 νεόπτωχοι προστέθηκαν στους ήδη υπάρχοντες στη χώρα μας.

Και ενώ η πραγματική κρίση δεν άρχισε ακόμα, γιατί κρίση σημαίνει, οχι μόνο ουσία αλλα στο περιεχόμενο με πρώτη την **ΑΝΕΡΓΙΑ.** Και ανεργία σημαίνει οτι δεν παράγουμε. Και όταν δεν

παράγουμε δεν έχουμε ανάπτυξη, άρα κάμψη της παραγωγής σημαίνει και παρά πέρα αύξηση της ήδη υπάρχουσας **ΑΝΕΡΓΙΑΣ**. Οπως είναι γνωστό ο άνθρωπος, τον μόνο πλούτο, θυσαυρό και περιουσία που έχει: είναι η μυϊκή και πνευματική του δύναμη που παράγει το κουφάρι του. Οπως κάθε άλλη ζώσα βιολογική ή τεχνική μηχανή για να κινηθεί χρειάζεται: η ζώσα βιολογική τροφή και η τεχνική καύσιμα και λιπαντικά. Για να παραχθεί αυτή την μυϊκή και πνευματική δύναμη που αποτελεί τον μοναδικό πλούτο θυσαυρό και περιουσία το ανθρώπινο σώμα καταναλώνει τροφή.

Και επειδή θα υπάρξουν πολλοί, που θα αμφισβητήσουν αυτή την άποψη οτι ο άνθρωπος, τον μόνο πλούτο, θυσαυρό και περιουσία που έχει είναι το κουφάρι του και η Μυϊκή και Πνευματική δύναμη που αυτό παράγει μέσω της τροφής. Θα επικαλεστώ το παράδειγμα του Μετανάστη. Ο μετανάστης φεύγοντας από τον τόπο της καταγωγής του, δεν παίρνει μαζί του το τυχόν χωράφι, αμπέλι και ο,τι άλλο εμπράγματο (αντικειμενικό) περιουσιακό στοιχείο έτυχε ακόμα να εχει. Που όμως αυτά και οταν ακόμα τα φρόντιζε επενδύοντας σε αυτήν την εμπράγματι περιουσία του, την Μυϊκή και πνευματική δύναμη, που παρήγαγε τρεφόμενο το κορμί του, λόγω εθνικών συνθηκών: μη επένδυσης κεφαλαίων και ένταση της πολύπλευρης εκμετάλλευσης, την στέρηση δικαιωμάτων κλπ δεν κατορθώνει να επιβιώσει και παίρνει το δρόμο του μετανάστη.

Λόγω Διεθνών δεδομένων, όπως ο Νεοφιλελευθερισμός, υπέρμετρες άσκοπες λόγω του αδήφαγου και δολοφόνου ανταγωνισμού δαπάνες, σε ομοειδή προϊόντα, οι άλογοι πολυδάπανοι εξοπλισμοί κλπ, δεν μπορεί να ζήσει αυτός και η οικογένεια του. Κάποια μέρα αποφασίζει για τους πιο πάνω λόγους και πολλούς άλλους που δεν είναι του παρόντος να μεταναστεύσει. Με βαριά βέβαια καρδιά και πόνο ψυχής, εγκαταλείπει την αγαπημένη του χώρα. Πάει σε μια ξένη για αυτόν χώρα προκειμένου να εκμεταλλευτούν αυτήν την καθημερινά παραγόμενη μυϊκή και πνευματική δύναμη, που δεν μπορούσαν να αξιοποιήσουν οι πολιτικοί αι οικονομικοί ηγέτες της χώρας καταγωγής του.

Οπως γράφω και πιο πάνω, ο μετανάστης φεύγοντας από την πατρίδα του, δεν παίρνει μαζί του και τα όποια αντικειμενικά εμπράγματα περιουσιακά του στοιχεία, όπως αμπέλια, χωράφια και όποια αλλα, παρά μόνο με τα ρούχα που φοράει και μια δεύτερη αλλαξιά στη Βαλίτσα του. Αυτός λοιπόν, το κουφάρι και η βαλίτσα του! Εκεί που θα βρεθεί, και αν ακόμα δεν πάει σαν λαθρομετανάστης, θα έχει να αντιμετωπίσει χίλια δυο προβλήματα: όπως γλώσσα, ήθη έθιμα, πιστεύω, μισθό μετανάστη κλπ. Και όμως ανταλλάσσοντας, τον μόνο θυσαυρό και περιουσία που έχει: Την μυϊκή και την πνευματική του δύναμη που παράγει μέσω της τροφής το κουφάρι του ΖΕΙ.

Βέβαια, μπορεί να μην περνάει πλουσιοπάροχα, ωστόσο δεν ψωμολυσσάει και κυρίως νοιώθει τη χαρά οτι δεν είναι άχρηστος και παραμελημένος, ένα τίτοτε, ένα άδειο τσουβάλι, περιθώριο και παρίας και πολλές φόρες και από πολλούς να χαρακτηρίζεται και «τεμπέλης στην πατρίδα τους» και ειδικά από αυτούς, που δεν στάθηκαν «ικανοί να αξιοποιήσουν» αυτόν τον μοναδικό πλούτο που έχει κάθε Ανθρωπος, λαός και χώρα.

Οταν λοιπόν, αυτή την τροφή, που καταναλώθηκε για να παραχθεί η μυϊκή και πνευματική δύναμη δεν την παίρνουμε το πρωί λόγω **ΑΝΕΡΓΙΑΣ,** σε έργο τον μυϊκό στο χωράφι, την οικοδομή ή τα δημόσια έργα και την πνευματική στην Διοίκηση, την τέχνη και τον πολιτισμό σημαίνει, οτι ενώ καταναλώσαμε προϊόντα-χρήματα για να παραχθεί αυτή η μυϊκή και πνευματική δύναμη, λόγω **ΑΝΕΡΓΙΑΣ** δεν μπορούμε να την επενδύσουμε-αξιοποιήσαμε σε έργο αυτήν την παραγόμενη μυϊκή και πνευματική δύναμη.

Οπως κάθε επένδυση αποβλέπει, εκτός από την απόσβεσή της, και σε κάποιο αποτέλεσμα (κέρδος) ατομικό και κοινωνικό. Στη προκειμένη περίπτωση, που λόγω ανεργίας δεν επενδύεται το πρωϊ αυτή η παραγόμενη με τροφή μυϊκή και πνευματική δύναμη, που αν επενδυθεί το πρωϊ, εκτός του ότι θα αποσβέσει θα αφήσει και τον λελογισμένο κέδρος, ατομικό και κατ' επέκταση κοινωνικό, σημαίνει οτι επενδύομε χωρίς να παίρνουμε το αποτέλεσμα της επένδυσης σε έργο.

Σημαίνει οτι κάθε μέρα που δεν επενδύεται αυτό το μοναδικό κεφάλαιο που διαθέτει ό άνθρωπος σαν μονάδα και κοινωνία στο σύνολο, μικραίνει το ήδη στοκαρισμένο ατομικό, οικογενειακό, εθνικό και παγκόσμιο κοινωνικό κεφάλαιο. Σε τελική ανάλυση σημαίνει γινόμαστε

σαν άτομο και κοινωνία κάθε μέρα φτωχότεροι και τα έτοιμα όσα και αν είναι τελειώνουν, με κατάληξη η τραγική για ένα λαό λέξη «το δυστυχώς εφτωχεύσαμε» ή καταφυγή στην Τρόϊκα ήταν το επακόλουθο της ΑΝΕΡΓΙΑΣ και το ποιο τραγικό είναι ότι τη φορά αυτή μετανάστες δεν θα φύγουν από της δεκαετίας του 50-60, αλλά ότι Τεχνικό και Επιστημονικό δυναμικό εχει παρήγαγε η χώρα τα τελευταία 40 χρόνια Και είναι **ΚΡΙΜΑ**

Και ενώ η κρίση γονατίζει τον πλανήτη, στις αρχές του Φλεβάρη στο Νταβός της Ελβετία, συνήλθε όπως κάθε χρόνο η σύνοδος των οικονομικά εντολοδόχων του κόσμου. Στην φετινή σύνοδο υπήρξε μια ιδιομορφία. Αντί για τους οικονομικά εντολοδόχους του κόσμου, όπως συναίβενε μέχρι τώρα, συναντήθηκαν 43 πρόεδροι και πρωθυπουργοί κρατών, μεταξύ αυτών ο Ρώσος Βλαδίμιρ Πούτιν-«τσαλακωμένος» και αυτός από την πρόσφατη κρίση στο αέριο-ο Κινίζος Γουέν Τζιαμπάο, η Γερμανίδα Αγγελα Μέρκεν και ο Βρετανός πρωθυπουργός Γκόρντον Μπάουν.

Οπως είναι γνωστό, η φήμη και η πληροφορία αποτελούν κεφάλαιο. Το Ίδιο είναι γνωστό οτι σε αυτήν τη μεγάλη «γιορτή» του χρήματος, σε αυτό το «φαγοπότι» της παγκόσμιας οικονομικής Ελίτ. Οπού διαμορφώνονται οι όροι, οι συνθήκες, ο τρόπος και η ποιότητα ζωής των λαών του κόσμου γενικά και των εργαζομένων ειδικά. Για αυτή ακριβώς την πληροφορία τα Golnten dois, τα λαμόγια και οι παρατρεχάμενοι, που θα κάνουν πράξη αυτές τις αποφάσεις κάθε χρόνο και πάντα προνομιακά προκειμένου να συμμετάσχουν στο παιχνίδι της κλοπής και της παγκόσμιας απάτης, πλήρωναν και μέχρι 28,000 ευρώ και πάντα προνομιακά. Απόντες λόγω συγκυρίας η νέα κυβέρνηση Ομπάμα, ηταν όμως πρωτοκλασάτοι παράγοντες από τις ΗΠΑ, των οποίων ατύπώς εκπροσωπούσε ο τέως πρόεδρος Μπίλ Κλίτον.

Στο οικονομικό κομμάτι της διοργάνωσης, τώρα, κυρίαρχη θέση ηταν η κρίση και η προσπάθεια να μετά κυλίσουν τις ευθύνες από τις τράπεζες στα όποια λαμόγια και τα λαμόγια στα κράτη. Ολα αυτά τα απαρίθμησαν για να κρύψουν οτι η καπιταλιστική κρίση οφείλεται στην υπέρ συσσώρευση αμύθητων κεφαλαίων απ τα μονοπώλια προσπαθώντας να πείσουν οτι η κρίση οφείλεται στην απληστία των χρηματιστών, στα golden boys και στον ακραίο-καζινό-καπιταλισμό και κυρίως στην «αλόγιστη σπατάλη» των λαών.

Ολα αυτά είναι προφάσεις εν αμαρτίες. Αυτά είναι τα αποτελέσματα και οχι οι αιτίες. Δεν θέλουν να ομολογήσουν οτι η κερδοσκοπία είναι το κίνητρο του κεφαλαίου. Οι φούσκες των τραπεζών στις ΗΠΑ, την Ε.Ε και όπου άλλου άρχισαν να «σκάνε» όταν λόγω της ληστρικής εκμετάλλευσης τα λαϊκά νοικοκυριά δεν μπορούσαν να πληρώσουν τα δάνεια και όταν δεν ήρθαν τα αναμενόμενα κέρδη απ την παραγωγή, που το χρηματιστικό κεφάλαιο είχε προαγοράσει.

Με κατακλείδα, οι του Νταβός ωμού και στο σύνολο ζήτησαν ο ρόλος του κράτους να είναι αναβαθμισμένος, γιατί χωρίς αυτήν την αναβάθμιση δεν προχωρά τίποτε πλέον στην παγκόσμια οικονομία αυτή την εποχή. Και θέλοντας να ξεπεράσουν την κρίση ντου συστήματος με δαπάνες των λαών οι «μεγάλοι» του Νταβός, αφού οι ιδιώτες αρνούνται να κάνουν επενδύσεις και οι κρατικές τράπεζες να πληρώσουν τις ζημιές, υποχρεώθηκαν οι ίδιοι «υποκριτικά» που επί χρόνια οχι μόνο πίστευα, αλλα και έκλιναν γόνυ στο βωμό της ελεύθερης οικονομίας και λοιδορούσαν την όποια παρέμβαση της πολιτικής και ειδικά του κράτους «ανταγωνιστή» της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Μιας πρωτοβουλίας, και απορρίπτοντας το ΕΜΕΙΣ την κοινωνία που σαν σύνολο δεν μπορεί να λύσει κοινωνικό-οικονομικά και προβάλλοντας το ΕΓΩ, το άτομο θεωρούν οτι ο καθένας τα ξέρει, τα μπορεί και τα λύνει όλα μα όλα μόνος του, αρκεί να μην του βάζει προσχώματα ή εμπόδια το κράτος, και να του κάνει με δαπάνες του, την αντίστοιχη κάθε φορά υποδομή. Και το βασικότερο να βοηθήσει το κράτος με τις δομές και τους θεσμούς να πείθει το λαό, οχι μόνο να αποδέχεται, αλλα να θέλει και να κάνει αυτό, που θέλει και εξυπηρετεί το κεφάλαιο γενικά και τον κάθε κεφαλαιούχο ειδικά…

-Οσο για τη χώρα μας λένε οτι η κρίση είναι εισαγόμενη και μπορεί να αντιμετωπιστεί με μεταρρυθμίσεις μέσω και υπέρ της ανταγωνιστικότητας. Αυτό είναι ένα απ τα μεγαλύτερα ψέματα που ειπώθηκε ποτέ. Και είναι ψέμα γιατί η κρίση χτύπησε πρώτα τις αναπτυγμένες

καπιταλιστικές χώρες. Χώρες του έχουν ήδη εισάγει σα βάση για λύση της κρίσης και ισχύουν τα ίδια αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα. Και ζητούν επιτακτικά για να μη γίνει το κακό χειρότερο με τα μέτρα που θα πάρουν για να σώσουν το καταρρέουν σύστημα και τις τράπεζες, ήταν και καταρρέουν τα βασικά εργαλεία του συστήματος να παρέμβει αποφασιστικά αλλά Ομπάμα, Γκόρτνον της Αγγλίας και Σαρκοζί Γαλλίας να τα χρεωθεί το κράτος, ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι όποιοι παράγοντες επηρεάζουν την κρίση, λειτουργού και ισχύουν εκεί υπάρχουν και εδώ και ας κάνουν οτι δεν τα βλέπουν!

Για τους κεφαλαιούχους η λύση αυτό άλλωστε ζήτησαν στο Νταβός, βρίσκεται στην κρατική παρέμβαση χωρίς τη ρύθμιση της αγοράς. Για την οικονομική Ελίτ, εκτός από την υπέρβαση της-που την έχουν ήδη φορτώσει στους πολιτικούς, είναι τόσο σίγουροι οτι θα καταφέρουν οι αγορές να συνέλθουν και θα επιστρέψουν στην προτεραί κατάσταση ελευθερίας. Αυτή η άποψη και αν λέγεται ή της ασυδοσίας, όπως απέδειξε η χρηματοπιστωτικής κρίσης και κατέληξαν οτι «πρέπει να προστατεύσουμε τις ελεύθερες αγορές. Οι ελεύθερες αγορές νικούν στο τέλος πάντα...».

Και για να καλύψουν την αέναη κρατική παρέμβαση, ενώ εξέφρασαν την ευγνωμοσύνη οι μάνατζέρ για την περέμβαση του κράτους «θα έχει ημερομηνία λήξης», λες και η κρατική παρέμβαση σταμάτησε ποτέ. Μονό η μορφή και ο τρόπος της παρέμβασης αλλάζει, ανάλογα κάθε φορά με τις ανάγκες που έχει το κεφάλαιο. Σε κάθε περίπτωση, το κράτος είναι πάντα παρόν και πάντα προς όφελος του κεφαλαίου. Ετσι φτάσαμε στο τραγικό φαινόμενο να ειναι ασύδοτες οι τράπεζες και υπό επιτήρηση τα κράτη.

Φέτος, όλοι ζητανεύουν τη βοήθεια του κράτους, όλοι όμως κρύβονται από τους μετόχους τους, που τους είχαν καλομάθει σε κολοσιαία μερίσματα και θεόρατα Μπόνους στα χρυσά παιδιά, παχυλές προμήθειες σε αυτούς που εξαπατούσαν για λογαριασμό τους, τους λαού του κόσμου και τους συμπολίτες τους πουλώντας ουσιαστικά αέρα. Από ό,τι αποδείχθηκε όλοι ετοιμάζουν μαζικές απολύσεις σαν λύση.

Ο Βρετανός πρωθυπουργός από στιγμή που ξέσπασε η κρίση, μα και τώρα στο Νταβός λόγω πείρας για τον τρόπο και τα εργαλεία τα οποία χρησιμοποίησε η Αγγλία στα αμέσως μεταπολεμικά χρόνια και ξεπέρασε μια πρωτοφανή για την Αγγλία κρίση, μόλις χτύπησαν τα πρώτα καμπανάκια της δεύτερης χρονικά παγκόσμιας κρίσης (η πρώτη ηταν το 1929) του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου, αλλα ατομικά κατανεμημένου πλούτου, θέλησε θα παίξει το ρόλο του Σωσία της κρίσης.

Ουσιαστικά όμως, αυτό θεωρεί και προτείνει σαν καταλυτικό φάρμακο, δεν είναι τίποτε άλλο από τη μεταφορά τις όποιες και όσες συνέπειες της κρίσης στις πλάτες των λαών γενικά, και των εργαζομένων και συνταξιούχων ειδικά. Οσο για τις μεθόδους ειναι: η εθνικοποίηση και η κρατικοποίηση, που σκοπό πάντα έχουν τόσο η μια όλο τόσο και η άλλη τη διάσωση του συστήματος, να καλύψει και να αποπληρώσει-επανορθώσεις και τις όποιες άλλες ζημιές, οδήγησαν στην κρίση.

Η αστική τάξη αφού νίκησε τον χιλιόχρονο φεουδαρχισμό χωρίς να μετακινήσει τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία. Οπως ανεπιτυχώς προσπάθησε να κάνει ο τότε και τώρα έκπτωτος σοσιαλισμός. Η μετακίνηση του άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία, εκτός του οτι θα κάνει τον δούλο Ανθρωπο, θα αναζωογονήσει την κοινωνία των Ανθρώπων απαλλάσσοντας την από εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο, θα ανοίξει νέους ορίζοντες στην Ανθρωπότητα, θα εντάξει και στις νέες λαϊκές δυνάμεις που θα βγουν στο προσκήνιο, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα έχει μείνει από το παλιό και εκ συγχρονισμένη και αναγεννημένη η ανθρωπότητα, με επίκεντρο τον Ανθρωπο σεβασμό στους ανά τον κόσμο πολιτισμούς και της διαφορετικότητας θα βαδίσει ενωμένη χωρίς πολέμους και τους θανάσιμους ανταγωνισμούς του κεφαλαίου.

Αυτή τη μετακίνηση του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία, που είναι το όνειρο, ο πόθος και η μακρόχρονη προσδοκία της κοινωνίας των Ανθρώπων, και που δεν πραγματοποίησε η αστική τάξη με την επανάστασή της και ο έκπτωτος σοσιαλισμός παρά τις επαγγελίες του στο όνομα του οποίου εκατομμύρια Ανθρωποι, συμμερίστηκαν, αγωνίστηκαν και

πολλοί έδωσαν και τη ζωή τους για την πολυπόθετη μετακίσηση, θα την κάνει όσο υπό ο επιστημονικός Σοσιαλισμός.

Ο Σοσιαλισμός που αναπτύσσεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα στα σπλάχνα του καπιταλισμού, που δαπάνες του κάνει την υποδομή του, όπως ο Φεουδαχρισμός έκανε τη δική του, του Φεουδαρχισμού το Δουλοκτητικό και του Δουλοκτητικού η Κοινοκτημοσύνη στα μέσα παραγωγής. Τα σημερινά μέσα παραγωγή είναι σήμερα όσο ποτέ άλλοτε κοινωνικοποιημένα, ανεξάρτητα αν τα ελέγχουν άτομα και οχι η κοινωνία.

Αφού η εθνικοποιημένη ή κρατικοποιημένη παραγωγική μηχανή εθνικοποιηθεί ή κρατικοποιηθεί εκ συγχρονισθεί η πρόσβαρα αγορασμένη παμπάλαια και απαρχαιωμένη παραγωγική μηχανή και αφού εκσυγχρονιστεί με χρήματα του κράτους-λαού, υπάρχει ο αντίποδας στις δύο αυτές αποκλειστικά ευνοϊκές για το σύστημα και το κεφάλαιο υπάρχει και μια ακόμα πιο χαριστική.

Αυτή είναι η ιδιωτικοποίηση, που αποτελεί τον αντίποδα της εθνικοποίησης η την κρατικοποίηση αν συμβεί να προτιμηθεί κατά περίπτωση. Και είναι πιο χαριστική η ιδιωτικοποίηση απ την γιατί επαναφέρει την εθνικοποιημένη ή κρατικοποιημένης παραγωγική μηχανή σε ιδιώτες σε αντίθεση με την κοινωνικοποίηση που μεταφέρει από τους ιδιώτες-άτομα στο σύνολο

Αυτός ο τρόπος κλοπής-μεταφορά του κοινωνικού πλούτου σε ιδιώτες έχει χρησιμοποιηθεί πολλές φορές αρχής γενόμενης από τη στιγμή που το καπιταλιστικό σύστημα αισθάνθηκε το πρώτο σήμα κινδύνου : οτι δηλαδή το καπιταλιστικό σύστημα λόγω της εκμετάλλευσης ατου συμφυής του πολέμου με το σύστημα, του τρόπου παραγωγής και κατανομή, της εκμετάλλευσης Ανθρώπου από άνθρωπο, του συμφυούς του πολέμου και του δολοφόνου ανταγνωνισμού και τη ληστρική εκμετάλλευση, η πρώτη οικονομική κρίση του συστήματος που σοβεί στη δομή και τα σύγχρονα σπλάχνα του ξέσπασε.

Η πρώτη παγκόσμια κρίση του συστήματος ξέσπασε όταν ολοκληρώθηκε το μοίρασμα του κόσμου σε αποικίες και σφαίρες επιρροή. Δεν έγινε όμως αντιληπτή από τον κόσμο. Τα περιθώρια από τις αποικίες και στις αποικίες ηταν μεγάλα συνεπώς δεν έγινε αισθητή. Ηταν η εποχή που είχε Μετέτρεψε το καπιταλιστικό σε κεφαλαιοκρατικό σύστημα. Τότε η κρίση αυτή δεν έγινε αισθητή στο λαό για δυο λόγους. Ο πρώτος είναι οτι η κρίση αυτή, ηταν κρίση του συστήματος κάτι που δεν έχει γίνει μέχρι τότε οτι εμπεριέχεται στο σύστημα και οτι από την επικράτησή του πίστευαν οτι το σύστημα θα ηταν οριστικό αιώνιο και αμετάκλητο θεϊκό πλέον εσαεί αυτό και μόνο αυτό.

Στη χώρα μας, με την έννοια οτι υπάρχει στη χώρα (αυτή) μια βασική πεποίθηση στους κύκλους των οικονομολόγων η Κενσιανή προσέγγιση. Η προσέγγιση αυτή, με απλά λόγια, σημαίνει οτι, όταν η οικονομία πηγαίνει άσχημα και επιβραδύνονται οι ρυθμοί ανάπτυξης η λύση είναι οι επενδύσεις στο δημόσιο τομέα. Και βασικά σε αυτό που επικεντρώθηκε το Νιού Ντίλ και η δημιουργία της κοινωνικής ασφάλισης και της διοίκησης.

Πρόοδο και ανάπτυξη των έργων που αφορούν και δημιουργούν απασχόληση, παρακάμπτουν το θέμα του ισοσκελισμένου ισολογισμού. Στην πραγματικότητα μάλιστα στα αναπτυσσόμενα μη ισοσκελισμένο ισολογισμό. Στο βαθμό που υπάρχει συναίνεση μεταξύ Αριστερών, ελευθέρων, δημοκρατικών οικονομολόγων σχετικά με το οτι αυτό πρέπει να γίνει, τότε τα όποια εμπόδια είναι ρητορικά. Εξαρτάται δηλαδή από τη θέληση του, την ικανότητά του να κινήσει το υπουργείο να περάσει τα απαραίτητα Νομοσχέδια.

Μετά την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού, και ειδικά στη 10ετία του 50-60, ο φιλελευθερισμός στη χώρα μας με εργαλείο το κράτος και τα κεφάλαια των συνδικαλιστικών ασφαλιστικών ταμείων είχαμε ξεπεράσει και αυτά τα Σοβιέτ ακόμα σε εθνικοποιήσεις. Ο κ Παναγι'ωτης. Παπαλιγούρας σαν υπουργός συντονισμού τότε κατηγορήθηκε για Σοσιάλ-μανία.

Ο υπουργός Παν Παπαλιγούρα, αγοράζοντας με δαπάνες του κράτους, τις παμπάλαιες, (και ηταν πράγματι παμπάλαιες γιατί στη διάρκεια της κατοχής, οι Γερμανοί ανάλογα με τις ανάγκες που είχαν, τις υποχρέωναν να εργαστούν, έτσι που ούτε συντήρηση δεν μπορούσαν να κάνουν), και οι χρεοκοποιημένες τότε επιχειρήσεις μας είπαν, οτι κάναμε την ποιο «αξιοθαύμαστη υπέρ του λαού εθνικοποίηση-κοινωνική επένδυση». Στη διάρκεια της κατοχής,

οι κατοχικές ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, με διατάγματα, με ρυθμιστικές παρεμβάσεις στην κοινωνία και την οικονομία, ενέταξαν ολόκληρη την ελληνική βιομηχανία, κυρίως όμως την πολεμική και την μεταλλευτική, καθώς και τις βασικές εμπορικές επιχειρήσεις, εν αγνοία του λαού στην πολεμική μηχανή του άξονα. Ενέργειες και πράξεις συνεργασίας με τους κατακτητές, που άπτονται της εθνικής προδοσίας τη στιγμή που η χώρα βρίσκονταν σε πόλεμο με τον άξονα.

Η ενέργεια αυτή ηταν μια συνειδητή οικονομική ενίσχυση των πολεμικών βλέψεων του άξονα από τις κατοχικές κυβερνήσεις. Μια ενσυνείδητη συνεργασία που σκοπό την ενίσχυση των πολεμικών σχεδίων του άξονα-κατακτητή, το μέγεθος του οποίου κανένας, μα κανένας ακόμα δεν έκανε τον κόπο να μας πει οτι έγιναν αυτού του είδους συνεργασίες και παραχωρήσεις προς τον άξονα και κυρίως να προσδιορίσει το μέγεθος του κόστους, έτσι ώστε να συνυπολογιστεί στις υπόλοιπες αποζημιώσεις που διεκδικεί η χώρας μας από τη Γερμανία.

Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό σημείο, το οποίο αποσιωπάτε έντεχνα από τις όποιες έρευνες γίνονται. Αυτές λοιπόν, τις βιομηχανικές και εμπορικές επιχειρήσεις που ηταν ενταγμένες στην πολεμική μηχανή του άξονα, και όποιες άλλες απαρχαιωμένες και υπέρ χρεωμένες επιχειρήσεις εθνικοποίησε το μετά-απελευθερωτικό κράτος-δημόσιο (Ο λαός) τις πλήρωσε πρόσβαρα με χρυσάφι.

Και αφού τις εξυγίανε, όταν έγιναν κερδοφόρες, οι ιδιώτες επιχειρηματίες δεν μπορούσαν να αντέξουν στη σκέψη, οτι το δημόσιο τους ανταγωνίζεται. Την επόμενη της εξυγίανσης με χίλιους τρόπου άρχισε όπως συνήθως, το ίδιο το δημόσιο να υπονομεύει λειτουργικά και αξιακά τις δημόσιες επιχειρήσεις, προκειμένου να τις μεταπουλήσει με το αιτιολογικό να μεταρρυθμίσουμε την οικονομία, κατά περίπτωση στους ίδιους μισοτιμής και επιπισθώσει και σε πολλούς χαρισματικά όπως έγινε και με τις παγωμένες πιστώσεις που και γι' αυτές δεν μας έχουν πει τίποτε ακόμα.

Το ίδιο συνέβει και στην υπόλοιπη δυτική Ευρώπη. Ιστορικά είναι αποδεδειγμένο οτι και στο φιλελευθερισμό παλιά και τώρα με τον Νέο φιλελευθερισμό, οι μάνατζερ της οικονομικής Ελίτ λένε και είπαν στο Νταβός: είπαν οτι «πρέπει να προστατεύουμε τις ελεύθερες αγορές που η ασυδοσία τους σε συνδυασμό με την χρηματοπιστωτική ασυδοσία οδήγησαν στην κρίση, ο οποία κρίση λένε οτι συμβάλει στην τακτοποίηση των έσω καπιταλιστικών διαφορών.

Ενώ ο ιδιώτης επιχειρηματίας ισχυρίζεται οτι σαν άτομο απαλλαγμένος από την κρατική παρέμβαση και τον κρατικό ανταγωνισμό, οχι μόνο τα ξέρει αλλα και τα μπορεί όλα. Και ενώ δεν βάζει ούτε την μια πέτρα πάνω στην άλλη χωρίς κέρδος. Και οχι μόνο κέρδος αλλα πολύ γρήγορο (αφού η ζωή είναι μοναδική, μικρή και ανεπανάληπτη) και κυρίως ενεξέλιγκτο κέρδος. Αλήθειά ποιος, οι ποιοί ιδιώτες έκαναν ανά τον κόσμο και στη χώρα μας, με δικές τους δαπάνες ένα έστω έργο υποδομής: στα Λιμάνια, τα αεροδρόμια, τους σιδηροδρόμους και τον αυτοκινητόδρομους γενικά και τον Θεσσαλονίκης Αθήνα και τώρα το σύγχρονο οδικό και σιδηροδρομικό δίκτυο και όποιους άλλους εκσυγχρονισμούς. Και αναρωτιέται ο καθένας όταν το κράτος, η κοινωνία στο σύνολό της, δεν μπορεί να κάνει τις αντίστοιχες κάθε φορά μεταρρυθμίσεις και εκσυγχρονισμούς, πως είναι δυνατόν να τους κάνουν τα μεμονωμένα άτομα; Μάλλον κάποιο λάκκο έχει η φάβα που λέει ο λαός.

Εμφορούμενοι λοιπόν οι κεφαλαίο-κράτες από την αντίληψη-πεποίθηση οτι «αυτοδίκαια» ο κόσμος ανήκει στη Δύση. Και με την προσθήκη ενός αντίστοιχου δόγματος: οτι ο δυνατός παίρνει όσα του επιτρέπει η δύναμη ή όσα δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο αδύνατος, οι λαβές της εξουσίας βρίσκεται τοπικά κατά χώρα και παγκόσμια στα χέρια των G7 και στους απογόνους τους. Κλασικό παράδειγμα η χώρα μας που από το 21, οι λαβές της εξουσίας δεν έφυγαν ούτε για μια στιγμή και κατά ελάχιστο από τα χέρια της συντηρητκής Δεξιάς και τους απογόνους τους.

Ο νεοφιλελευθερισμό μέσω της παγκοσμιοποίησης, εκμεταλλεύεται και να απομιζά κέδρη από ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ενας Νεοφιλελευθερισμός που μέσω της παγκοσμιοποίησης και της δύναμης τα θέλει όλα. Μα όλα. Και τα παίρνει όλα. Ηρθε-είναι λένε, σαν το μεγάλο κυκλώνα

που στην τυφλή του μανία, δεν αφήνει τίποτε όρθιο. Ισοπεδώνει τα πάντα και καθαρίζει το έδαφος από τα όποια εμπόδια, μπορεί να εμποδίσουν στην προέλαση και την εφαρμογή του.

Βέβαια επιστροφή στο παρελθόν δεν γίνεται, και αυτό γιατί είναι πλέον παρελθόν. Τα αυριανά και μελλοντικά πρόβλημα πράγματι δεν αντιμετωπίζονται και ούτε λύνονται με παροχυμένες απόψεις. Πολύ περισσότερο δεν λύνονται με ιδεολογήματα και πολικό-οικονομικές προκαταλήψεις. Πως όμως να μην κατακρίνεις, και πως να μην αντιδράσεις και κυρίως πως να μην αναζητήσεις και μια άλλη, εκτός, του Νεοφιλελευθερισμού λύση, που οχι μόνο τα θέλει αλλα και τα παίρνει όλα; Και τη ζωή σου ακόμα;

Βέροια Κόγιας Νίκος

ΤΟ ΤΣΟΥΝΑΜΙ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ

ΝΑ ΠΟΥ ΓΙΑ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΟΥ ΔΥΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΘΕΛΑ ΤΟΥΣ ΜΕΤΟΧΟΙ ΣΤΙΣ ΧΩΡΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

Πριν από μερικούς μήνες εν όψη του οικονομικού Τσουνάμι, που εν αγνοία μας ερχόταν και προχθές ακόμα οι ειδικοί και μη εξαιρεταίοι Μέτρ του Νεοφιλελευθερισμού, μας το έκρυβαν και σήμερα δεν μας λένε την αλήθεια ή όλη την αλήθεια στην τοπική εφημερίδα «ΕΛΕΦΘΕΡΟ ΒΗΜΑ», εια γράψει μερικά άρθρα με σκοπό, οχι βέβαια να αναλύσω σε βάθος το φαινόμενο του ένοπλου και οικονομικού Νεοφιλελευθερισμού, αλλα μερικές έστω απόψεις από τις οποίες μας προέκυψε και κυρίως γιατί η εφαρμογή του Νεοφιλελευθερισμού στην πράξη με βάση τα πιστεύω του θα μας οδήγησε στο τωρινό Τσουνάμι.

Ενα από τα άρθρα αν θυμάμαι καλά, είχε τον τίτλο «**Ο Νεοφιλελευθερισμός για να κρύψει τη μοναξιά του χειραγώγησε το κράτος**». Και με εργαλείου πλέον το κράτος και την κρατική δύναμη χωρίς έλεος και αιδώ αλώνει τα πάντα και τους πάντες Και να που όλες οι αποφάσεις που παίρνονται εν κρυπτώ κσι παραδύστω στις ΗΠΑ αλλα και την Ευρώπη και ειδικά στη ζώνη του Ευρώ αποβλέπουν, οχι μόνο στην χειραγώγηση αλλα στην άλωση και ο,τι έμεινε από το κοινωνικό κράτους, αφού αυτός-ο λαός-θα πληρώσει το μάρμαρο που τα τροκτικά colvt mpoi, υπό τη παχυλή σκιά και την υψηλή προστασία τους, έχουν ρουφήξει οχι μόνο τον υδρώτα, το αίμα αλλά και το μεδούλι από άκρου σ άκρου των ανθρώπων του πλανήτη Γη.
Μέχρι προχθές ακόμα για το κεφαλαιοκρατικό σύστημα, πάντα με εργαλείο το κράτος στην πιο ραφινάτη μορφή και έκφραση του, το Νεοφιλελευθερισμό και τα όσα αυτό συνεπάγεται, μας διαβεβαίωναν σε όλους του τόνους, οτι δεν υπάρχει άλλη λύση. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Ο Νεοφιλελευθερισμός, που με τη δύναμη των όπλων και του χρήματος. Δύναμη που του εξασφαλίζουν τα όπλα σε συνδυασμό με την παγκοσμιοποίηση είναι ο μόνο τρόπος να γίνουμε όλοι όμοιοι και ίσοι στο μπόϊ, πλούτο, χρώμα και θρησκεία από την εμφάνισή του ηταν αυτός, είναι και θα παραμείνει από τούδε και στο μέλλον μονόδρομος η μόνη σωτηρία: Τελεία και Παύλα και αυτό γιατί:

Ο Νεοφιλελευθερισμός κατά τους εμπνευστές συμπυκνώνει την ουσία του σε τρις πολιτικές και κοινωνικό-οικονομικές κατευθύνσεις. α) τη δραστική μείωση των **φόρων** (από ποιους;) β) τον ουσιαστικό περιορισμό των δραστηριοτήτων του **κράτους,** μείωση της δημόσιας γραφειοκρατίας, που σαν συνέπεια θα έχει την μείωση των δημοσίων δαπανών και γ) την αναζήτηση λύσεων σε κάθε πρόβλημα μικρό η μεγάλο που θα προκύπτει να το αναλαμβάνουν τα ά**τομα** (Εταιρείες) και αυτής της κοινωνίας (λύση ιδιωτική) και οχι με τη βοήθεια μέσω παρεμβατισμών του κράτους.

Κατά τους εμπνευστές λοιπόν, μέσα στα πλαίσια αυτά βασικές αρχές του είναι να εφαρμόζει πολιτικές **διάχυσης** (μεταβίβαση) **της δημόσιας ιδιοκτησίας** σε φορείς του **ιδιωτικού τομέα**, αλλα και συγκέντρωση των παροχών του κράτους σε τομείς ουσιαστικών κοινωνικών υποδομών και προστασία αυτών των υποδομών. Με δυο λόγια το κράτος με κεφάλαια που θα προέρχονται από του υπέρογκους και κάθε φορά προ αυξημένους φόρους να τους επενδύει στους τομείς εκείνους και μόνο που θα διευκολύνουν την επέκταση του νεοφιλελευθερισμού και θα συμβάλει στον πολλαπλασιασμό των κερδών.

Μάλιστα ο Ευρωπαίος Επίτροπος και Αρχιτέκτονας του εργατικού κόμματος της Βρετανίας κ Πέτερ Μάντελσον, ζήτησε από τους ευρωπαίους Σοσιάλ-δημοκράτες, οχι μόνο να στηρίξουν τις Νεοφιλελεύθερες ιδέες, αλλα για το καλό του κοινωνικό-οικονομικού συστήματος να τον παντρέψουν-ταυτίσουν και από κοινού να υλοποιήσουν τις προτάσεις της «Ευρωπαϊκής Επιτροπής» που τελικά τα αποτελέσματα (λέει) πηγαίνουν σε φιλολαϊκούς στόχους».

Αξιότιμοι κύριοι λάτρες του νεοφιλελευθερισμού, μπορεί όπως γράφετε παλιά και κυρίως τώρα που έφτασε και αυτός σε αδιέξοδο, οτι ο νεοφιλελευθερισμός που είναι η ποιο σύγχρονη μορφή εκμετάλλευσης, σε οποιαδήποτε έκφανση, σχήμα και μορφή και αν λειτουργήσει στο εξής οτι δεν θα «έχει στις προθέσεις να πιάσει όπως παλιό το κεφάλαιο αιχμαλώτους, δούλους και δουλό πάρικους». Υπάρχουν όμως οι μικρότερες τράπεζες με τα εκατομμύρια καταθέτες, οι Α.Ε οι μεγάλες και μικρές επιχειρήσεις και κυρίως αυτοί που δούλεψαν μια ζωή. Μια ζωή στερημένη από τις μικροχαρές και το στόμα ακόμα για να μαζέψουν αυτές τις οι μικρό οικονομίες για τα «περήφανα Γερατιά».,που είχε στο στόχαστρο.

Υπάρχει όμως η στοκαρισμένη εργασία, οι πρώτες ύλες και τα εργατικά χέρια, τα οποία ευχαρίστως με έναν πόλεμο (άλλωστε αυτό γίνεται, και γι' αυτό γίνονται οι πόλεμοι, μικροί και μεγάλοι, τοπικοί και παγκόσμιοι), οχι μόνο θα τα αρπάξει, αλλα με βάση οτι «αυτοδίκαια» ο κόσμος ανήκει στη Δύση, θα δολοφονήσει όπως παλιά όσους τόλμησαν να αντιδράσουν η και θα τολμήσουν να τα υπερασπισθούν...

Μια λοιπόν, που ο πόλεμος αποδείχθηκε οτι είναι η πιο επικερδής επιχείρηση, πρώτα η ευρωπαϊκή κεφαλαιοκρατία και τώρα οι ΗΠΑ με τη νεοφιλελεύθερη πλέον δομή που τους προσχεδιάζει και προ αποφασίζει ακήρυκτούς και καταβούληση, δεν άφησαν γωνιά του πλανήτη που να μην το έχουν ποτίσει με αίμα και με εργαλείο την τρομοκρατία καθορίζει τα μελλοντικά θύματα: άτομα και λαούς...

Με αίμα αθώων, προκειμένου να αρπάξει οχι μόνο την στοκαρισμένη εργασία και τον υπάρχοντα πλούτο και πανάρχαιο πολιτισμό: όπως έγινε με αυτό των Ατζέκων, Ινκας, Μάγια, Ασίας, Μ Ασία και Αφρικής, αλλα και τους ίδιους τους αυτόχθονες λαούς στα σκλαβοπάζαρα και τη δουλεία, με σκοπό την κλοπή και της μελλοντικής μυϊκής και πνευματικής τους δύναμης των σύγχρονων Δούλων

Αξιότιμοι κύριοι, και όποιοι άλλοι για σήμερα εντολοδόχοι του δυτικού κόσμου: Το τσουνάμι ξεκίνησε από τις ΗΠΑ, τη ΜΕΚΑ του Νεοφιλελευθερισμού και την ποιο παγκοσμοποιημένη οικονομία, πήρε πλανητικές διαστάσεις. Για να επιβληθεί, να στηριχθεί και να επεκταθεί ανακάλεσαν εν ζωή τον αλήστου μνήμης ψυχρό πόλεμο που τόσα δεινά προκάλεσε στην ανθρωπότητα.

Ενώ λοιπόν, το Τσουνάνι από καιρό τώρα είχε υπέρ φαλαγκίσει στις παραλίες όλου του πλανήτη και το θρίλερ των χρηματηστηριακών διακυμάνσεων κατέγραφε πτωτικά Ρεκόρ, η κρίση εμπιστοσύνης στο σύστημα που στηρίζεται στην πίστη και οι επαπειλούμενες , με βιαιότητα, επιπτώσεις στην πραγματική οικονομία, κάτι που προ πολλού το γνωρίζατε γιατί, και το Τσουνάμι αυτό όπως και τα όσα είχαν προηγηθεί το 1929 το 1972 κλπ δικό σας έργο είναι. Αντί λοιπόν, να κάνετε κοινονούς τους λαούς του κόσμου για να περισώσσουν μερικές δεκάρες το κράτησαν κρυφό μέχρι που έσκασε στα χέρια τους η Βόμβα.

Μετά το σκάσιμο της βόμβας, κλείστηκαν σε κάποια Οβάλ γραφεία, έκλεισαν όπως πάντα ερμητικά τις πόρτες και αφού βούλωσαν και τις χαραμάδες, άρχισαν τις συσκέψεις με κύριο αντικείμενο α) να διατηρήσουν τις θέσεις κλειδιά που κατέχουν στην πολιτική και την οικονομία και μετά το Τσουνάμι, β) να διασφαλίσουν το ήδη υπάρχοντα κεφάλαιά τους και τον τρόπο που θα τα πολλαπλασιάσουν μετά τη λήξη του Γ) πως θα ιδιωτικοποιήσουν και τα λίγα κομμάτια που έχουν ακόμα μείνει δημόσια έτσι ώστε να ιδιωτικοποιηθεί στο σύνολό του ο Πλανήτης.

Αυτό το κοινόχρηστο παγκόσμιο αγαθό. Αυτό το κοινό μας Σπίτι. Αφού το έλυσαν και αυτό, επιδόθηκαν στην αναζήτηση μιας πατέντας για το πως θα πληρώσουν οι λαοί το κόστος της διάσωσης συστήματος κοινωνικό και πιστωτικό χωρίς να το αντιληφθεί ή και αν ακόμα το αντιληφθεί να μην αντιδράσει δυναμικά.

Και ενώ είχαν λύση τα τρία πρώτα αρμονικά και ομόφωνα σε αυτό δυσκολεύονταν λίγο. Εκεί ακριβώς τη στιγμή μπαίνει στην αίθουσα Ο Αλλωτε σοσιαλ-εργατικός κόμματος και νυν πρωθυπουργός τη Αγγλίας αναφωνόντας «Εβρηκα-Εβρηκα» έχοντας παραμάσχαλα την μεταπολεμική δοκιμασμένη πατέντα των Τόρυδων στο χέρι. Μόλις τον άκουσαν να την διαβάζει τον Ανακήρυξαν δια βοής **ΣΩΤΗΡΑ** του κοινωνικού και του πιστωτικού συστήματος. Αγκαλιάστηκαν, φιλήθηκαν.

Και όπως συνήθως Ξανά κάθισαν σε γεύμα εργασία όπου με ζήλο υπερασπίστηκαν τις αρχές της ελεύθερης οικονομίας και «διαβεβαίωναν» οτι η αγορά έχει τη δυνατότητα της αυτορύθμισης, αλλά μόνο αν χρηματοδοτηθεί με δημόσιο χρήμα η κρατικοποιηθούν οι ιδιωτικές επιχειρήσεις και τράπεζες για να σωθούν από την χρεοκοπία. Και τότε συνέταξαν το βαρύγδουπό ανακοινωθέν: «κοινωνικοποιούμε τις ζημιές των παντώς είδους καπιταλιστών, βάζοντας του εργαζόμενους σαν φορολογούμενους να τις «πληρώσουν» και υποθήκη για τις μελλοντικές τους ζημιές.

Βέροια 10 Οκτωβρίου 2008 Κόγιας Νίκος **Συνεχίζει**

Στο προχθεσινό άρθρο-μικροανάλυση, έγινε λόγος για την για την προσπάθεια του δυτικού κόσμου, οχι μόνο να σώσουν το κεφαλαιοκρατικό σύστημα που αφού ήδη έχει διανύσει τις όποιες κλασικές ήρεμες και ελεγχόμενες από το ίδιο φάσεις, σήμερα έχει περάσει στην ανώτερη του μορφή-φάση: Τον Νέο φιλελευθερισμό. Βέβαια, και στην κλασική του μορφή και φάση τα ήθελε όλα. Δεν μπορούσε όμως. Και δεν μπορεί γιατί, όπως στη ζωή έτσι και στις κοινωνικές επαναστάσεις, ανεξάρτητα αν είναι κοινωνικό-πολιτικά όπως ηταν η Γαλλική (και όσα παρόμοια ακολούθησαν έκτοτε) συστήματα, υπάρχει η ιστορική στιγμή της γέννησης, της ανάπτυξης, της ωριμότητας και της δράσης, αλλα και τα Γηρατιά. Αρα ό,τι έχει αρχή έχει και τέλος.

Συνεπώς, όπως στο φαινόμενο ζωή, έτσι και το σημερινό ιδιόκτητο (ατομικά τα μέσα παραγωγής) καπιταλιστικό πολιτικό σύστημα, σαν κοινωνικό φαινόμενο, αφού έχει αρχή θα έχει και αναπόφευκτο τέλος. Και ας ισχυρίζονται οι απανταχού της Γης καπιταλιστές, και μαζί τους οι θεωρητικοί του καπιταλισμού, οτι είναι το μόνο σύστημα που ταιριάζει είναι και σύμφωνο με την ψυχοσύνθεση του Ανθρώπου και την εν γένει συμπεριφορά του. Μαλιστα πολλοί διαβεβαιώνουν οτι είναι αιώνιο, οριστικό κα αμετάκλητο και αρκετοί ασύστολα δε δίστασαν να το θεωρούν και Θεϊκό και σαν τέτοιο τελεί υπό την Θεϊκή προστασία.

Ιστορικά με την Γαλλική επανάσταση αρχίζει η σύγχρονη καπιταλιστική εποχή. Ο χιλιόχρος-και πλέον-Φεουδαρχισμός για πρώτη φορά καταλύεται σ ένα μεγάλο κράτος της Ευρώπης. Οι ιδέες της προσωπικής ελευθερίας, της αδερφότητας και της πολιτικής ισότητας, γεννημένες στη Αγγλία, αναθρεμένες και παραπέρα αναπτυγμένες στη Γαλλία, εφαρμόστηκαν πρώτα στις ΗΠΑ, διαδόθηκαν στην Ευρώπη και ενέπνευσαν τη φιλελεύθερη μπουρζουαζία του 18ου αιώνα.

Ιστορικά η εμφάνισή-γέννηση και η ύπαρξη του σαν σύστημα κοινωνικής παραγωγής και ιδιωτικής-ατομική κατανομής, αρχίζει με τη Γαλλική επανάσταση το 1798, άρα δεν αριθμεί παρά λιγότερο από διακόσια χρόνια αυτό το σύστημα . Αν δε από αυτά τα 200 χρόνια αφαιρούν τα χρόνια που χρειάστηκε να περάσουν μέχρις ότου οι μπουρζουάδες αστοί, διαμορφώσουν ταξική συνείδηση και ταξική ιδεολογία. Να γίνει η Αστική Τάξη, Τάξη για τον Εαυτό της, ικανή να κυβερνήσει και κυρίως να διαμορφώσει το εποικοδόμημα, αφού μόνο αυτό το εποικοδόμημα άλλαξε και οχι τη βάση πάνω στ η οποία στηριζόταν και η φεουδαρχική ατομική ιδιοκτησία στα τότε μέσα παραγωγής, με βάση το οποίο θα κυβερνούσε.

Εκείνο το απαραίτητο ιδεολογικό-πολιτικό εποικοδόμημα. Να διαμορφώσει εκείνες τις νομικά καθιερωμένες δομές και θεσμούς. Εκείνα τα αντίστοιχα στην αστική ιδεολογία ήθη και τα έθιμα που θα εξυπηρετούσαν το σύστημα και ειδικά το Νομοθετικό και δικαστική σύστημα μέσα από το οποίο θα αφαιρούσε και θα μετέτρεπε την Φουδαρχική εξουσίες και ειδικότερα την Φεουδαρχική ιδιοκτησία σε αστική ατομική ιδιοκτησία.

Και αυτό γιατί η Γαλλική Επανάσταση παρ' όλο που χαρακτηρίστηκε και προβάλεται εδώ 200 χρόνια σαν κοινωνικό-οικονομική, δεν ηταν παρά κοινωνικό-πολιτική. Και σαν κοινωνικό-

πολιτική, δεν απάντησε στα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα, που απασχολούσε το γαλλικό λαό που ζούσε τη βαρβαρότητα του Φεουδάρχη, της αριστοκρατίας και σε αγαστή συνεργασία με τον Επίσκοπο απέσπασαν την Γης από τους καλλιεργητές. Από κοινού, έλεγχαν και μέσω της δύναμης της επέβαλαν τον χιλιετή και πλέον Μεσαίωνα.

Τα προβλήματα που πριν από αυτήν και για αυτήν αγωνίστηκε να δημιουργηθούν εκείνες οι υλικό-τεχνικές και πνευματικές προϋποθέσεις για να πρώτος ο Γαλλικός λαός στην επανάσταση. Αστική επανάσταση στο λαό δεν πρόσφερε τίποτε περισσότερο παρά μόνο την προσωπική ελευθερία την ελευθερία του λόγου και την πολιτική ισότητα και οχι την κοινωνική ισότητα.

Αλλο ένα στοιχείο που δαπάνησε-άλεσε χρόνο, μέχρις ότου αρχίσει να λειτουργεί, είναι το γεγονός οτι καμιά επανάσταση πολύ περισσότερο αυτή έστω, δεν μπορεί από τις πρώτες ακόμα μέρες να αμφισβητήσει τη νομιμότητα του παλιού καθεστώτος. Και πριν από όλα δεν επρόκειται για μια κοινωνική ταξική επανάσταση, αλλά για μια Επανάσταση Δικαστική (το γνωστό Δικαστικό Παρλαμέντο που έχει δικαστικά καθήκοντα).

Η Αστική τάξη, αρχής γενόμενης με το δικαστικό Παρλαμέντο, με τα θεωρητικά και αόριστα τα ποιο πάνω συνθήματα πήρε την εξουσία από την φεουδαρχία. Σαν ανερχόμενη τάξη, σαν διάδοχη του Φεουδαλισμού τάξη, την εποχή εκείνη εκτός του οτι δεν είχε ταξική συνείδηση και ούτε την περίοδο αυτή είχε αποκτήσει ιδεολογικό ταξικό περιεχόμενο και οργανωτική συνοχή, ικανή να ανατρέψει σαν τάξη τον Φεουδαρχισμό. Τα συνθήματα θεωρητικά και αόριστα δεν είχαν απήχηση στο Γαλλικό λαό και ειδικά στους χωρίς Γη αγρότες.

Το γεγονός αυτό οδήγησε την επανάσταση σε αδιέξοδο και οι πρώτες κατακτήσεις της τρίτης τάξης απειλούνταν με γρήγορο μηδενισμό. Και αυτό γιατί τη Γη την κατείχαν, οι φεουδάρχες και ο Κλήρος όπως και στη χώρα μας ο Κλήρος και τα μοναστήρια. Φεουδάρχες και ο Κλήρος σαν κάτοχοι της Γης και στηριγμένοι στη δύναμη της Γης, που την εποχή εκείνη ηταν το μόνο παραγωγικό μέσο και δύναμη αντέδρασαν. Οταν η αστική τάξη τα βρήκε δύσκολα, δίπλα σε αυτά τα θεωρητικά και αόριστα συνθήματα προκειμένου να προσεταιριστεί τους αγρότες τα ενίσχυσε και με το σύνθημα για την εθνικοποίηση της Γης. Και ήταν η λέξη αυτή που θα έκανε συν κυρίαρχους στη γη και λόγω να στηρίξουν τους Αστούς.

Με έκκλησή τους προς του χωρικούς να απαλλοτριώσουν τη Γη που καλλιεργούσαν, την οποία Γη οι αγρότες την θεωρούσαν δική τους, άνοιξε η λεωφόρος της επικράτησης. Αν η Λαϊκή επανάσταση δε σηκωνόταν για να υπερασπιστεί αυτές τις κατακτήσεις: Το μεγαλείο της 14ης Ιουλίου 1789...Και αυτό γιατί μπορεί η φυγή του Βασιλιά να διευκόλυνε την αστική τάξη προς το παρόν ενέτεινε όμως την αντίδραση στο εσωτερικό και ειδικά στο εξωτερικό- Αγγλία. Ομως ακόμα και στην δικτατορία των Γιακωβίνων και την αλόγιστη λευκή τρομοκρατία και τους αλλεπάλληλους εμφυλίου και τις μαύρες νύχτες του Αγίου Βαρλομαίου. Μόνο μετά του βασιλικού ζεύγους άρχισε κάπος να ηρεμεί η ζωή στη Γαλλία και η Αστική απέκτησε κάποιο δικό της έργο, μια συγκεκριμένη πράξη να προσφέρει σαν αντάλλαγμα στο λαό που τη στήριξε την εξουσία.

Ακόμα και στη δικτατορία του Ροβεσπιέρου, η επανάσταση έμεινε αστική επανάσταση. Η συμμετοχή του λαού άνοιξε διάπλατα τη λεωφόρο της επανάστασης όμως: η κοινωνική ισότητα δεν πραγματοποιείται: οι χωρικοί αργά και σε μικρά ποσοστό αφού (οι φαρμιέριδες, οι σύγχρονοι φεουδάρχες ιδιοκτήτες της Γης αμφισβήτησαν την υπόσχεση της εθνικοποίησης) συμμετέχουν στα εθνικά αγαθά, η τύχη των εργαζομένων, που δεν έχουν το δικαίωμα της απεργίας και του συνέρχεσθαι δεν βελτιώνεται καθόλου.

Ο δρόμος μετά την εδραίωση της αστικής τάξης στην εξουσία και η ανάκληση του συνθήματος της «εθνικοποίησης» είναι πλέον ανοιχτός για τη Θερμιδωρινή αντίδραση. Μια περίοδο λευκής τρομοκρατίας για το λαό, όπου η χλιδή των ολίγων έρχεται ξανά σε αντίθεση με τη γενική δυστυχία του. Οι δουλό πάρικοι και οι κολίγοι πλούτησαν τη στρατιά των προλεταρίων.

Βέροια οκτώβρης 2008 Κόγιας Νίκος **Συνεχίζει**

Για την αστική επανάσταση και τους αστούς έχουν γράψει πολλοί και πολλά... Και ανάμεσά τους και ο Georces Lefebyre. Ενα αξιόλογο έργο με τίτλο Η **Γαλλική Επανάστση,** που μετέφρασε ο Σρύρος Μαρκέτος και εξέδωσε το: Μορφωτικό Υδρυμα Εθνικής τράπεζας το 2003. Μα και ο κατ' εξοχήν υμνητής της Ανατόλ Φρανς στο εργο του «Οι Θεοί Διψούν». Ο Ανατόλ Φράνς και όποιοι άλλοι, θέλοντας οχι μόνο να εκθειάσουν την προσφορά της και ειδικά ο Ανατόλ Φράνς, αλλά και να δικαιολογήσει οτι εκτός από τις φονικές εξάρσεις και τις μικρότητες παρομοίασε την προσφορά της Αστικής τάξης με τους «μεγάλους κυκλώνες που στην τυφλή τους μανία, δεν αφήνουν τίποτε όρθιο ισοπεδώνοντας και καθαρίζοντας. Ήταν λέει αυτοί που σαν τους μεγάλους κυκλώνες που, ξεριζώνουν από το έδαφος και ανατρέπουν συθέμελα το παλιό για να χτίσουν στη θέση του το καινούριο»,

Αρα, κατά την άποψη των θαυμαστών της Γαλλικής επανάσταση και σε συνέχεια του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και ατομικής κατανομής αυτού του κοινωνικού παραγόμενου προϊόντος, το νέο καθεστώς που προέκυψε σαν απόρροια της Γαλλικής επανάστασης για να χτίσουν στη θέση του παλιού το καινούριο ηταν μια επανάσταση που οχι μόνο δε ανέτρεψε και ούτε άλλαξε εκ θεμελίων τα πάντα.

Και όμως, η Αστική επανάσταση το 1789, ενώ άνοιξε στην ανθρωπότητα μια νέα εποχή ελευθερίας και προόδου, επέκτεινε τους ορίζοντές του, δεν ηταν όμως Κοινωνική Επανάσταση, όπως μας την παρουσιάζουν οι εκάστοτε απολογητές του. Και δεν ηταν γιατί, ενώ ηταν πράγματι ο κυκλώνας, γιατί μόνο ένας τέτοιος κυκλώνας σαν την αστική Γαλλική επανάσταση, μπορούσε να ανατρέψει τον μεσαιωνικό χιλιόχρονο μεσαίωνα του φεουδαρχισμού. Δεν «ανέτρεψε» όμως «συθέμελα» και ούτε «εκμηδένισε» αυτό που ως τότε θεωρούνταν «αιώνιο, ιερό και απαραβίαστο»:την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Με τον όρο αστική επανάσταση χαρακτηρίζονται οι επαναστάσεις που έγιναν από την ανερχόμενη αστική τάξη των διαφόρων χωρών εναντίον των φεουδαρχικών παραγωγικών σχέσεων παραγωγής, με σκοπό να αναπτύξουν τα ήδη υπάρχοντα μέσα παραγωγή και να τα εναρμόνισουν στα αστικά δεδομένα και την παραπέρα ανάπτυξη του εμπορίου και της βιομηχανίας. Τυπικά ο όρος αυτός αντιστοιχεί στην κοινωνική εκείνη ομάδα, που σε ένα ορισμένο στάδιο της κοινωνικής εξέλιξης, απέκτησε την ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής-**βάση** (αλήθεια σε ποιο στάδιο και πώς έγινε αυτή η απόκτηση;) καθώς και την επιβολή-καθιέρωση ενός συστήματος νομικό-κοινωνικών σχέσεων-**Εποικοδόμημα**, που συνδέονται με την μισθωτή εργασία.

Η αστική τάξη είναι γέννημα των νεοτέρων-πρόσφατων χρόνων. Συνεπώς αν άλλαξε κάτι, ηταν αυτή του εποικοδομήματος η κοινωνική πολιτική και προσαρμογή της πολιτικής των νόμων και της δικαστικής εξουσίας στα δεδομένα της νέας πολιτικής εξουσία. Η υποδομή-βάση πάνω στην οποία στηρίζονταν και λειτουργούσε και το πριν από τη επανάσταση φεουδαρχικό ιδιοκτησιακό σύστημα στα μέσα παραγωγής έμεινε άθικτο.

το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής αυτό καθ' αυτό έμεινε, άθικτο και ως είχε και πριν τη Γαλλική επανάσταση, όπως και η κοινωνικό-οικονομική του βάση και δομή, και ας τη θέλουν και κοινωνική συνάμα οι απολογητές του καπιταλισμού την αστική επανάσταση. Μια επανάσταση που στην ουσία και το περιεχόμενό της, ηταν, μα και παραμένει πολιτικό-κοινωνική και μόνο, όπως ακριβώς τη ζει έκτοτε η κοινωνία των ανθρώπων του καπιταλιστικού κόσμου: με τα σύμφυτα πολλά και μεγάλα πλεονεκτήματα για τους εκάστοτε εξουσιάζοντες, τους έχοντες και κατέχοντες: την απαξίωση της ζωής, τον πόλεμο, τον δολοφόνο ανταγωνισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Την στέρηση και τον πεινοθάνατο για τους μη έχοντες και κατέχοντες, τις φιλετικές διακρίσεις και περιθώριο του διαφορετικού.

Με δυο λόγια, η αστική τάξη όταν πήρε την πολιτική εξουσία και έθεσε υπό τον έλεγχό της τα υπάρχοντα μέσα παραγωγής, δεν έκανε αυτό που έκανε το καθεστώς της δουλοκτησίας. Το δουλοκτητικό καθεστώς όταν το πρώτο ταξικό κοινωνικό καθεστώς γι' όταν πήρε την εξουσία, ανέτρεψε εκ βάρθρων και συθέμελα ακόμη το παλιό καθεστώς της κοινοκτημοσύνη στα μέσα παραγωγής, μηδένισε και ξεχέρσωσε το έδαφος από κάθε τι το παλιό.

Κάθε τι που είχε σχέση με την :οικονομική υποδομή-βάση και το θεωρητικό-πολιτικό-κοινωνικό επιστέγασμα συνείδηση και ιδεολογία: μηδένισε το εποικοδόμημα. Πολέμησε, εξάρθρωσε και εξαφάνισε από προσώπου γης: ό,τι συνδέονταν και με το παλιό σύστημα της κοινοκτημοσύνη στα κοινωνικό-ποιημένα ακόμα τότε μέσα παραγωγής και κυρίως ότι θύμιζε την από κοινού **ΕΡΓΑΣΙΑ.** Η ιδιωτικοποίηση της εργασία ηταν η **ΠΡΩΤΗ** μεγάλη **κοινωνική** Επανάσταση. Ηταν αυτή που μετακίνησε τον άξονα της ζωής της κοινωνίας των Ανθρώπων από την εργασία στην **ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ**. Και άνοιξε το δρόμο για την εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο

Οι δουλοκτήτες έκαναν αυτό που κάνει από την εμφάνιση του ακόμα Σοσιάλ-Κομμουνισμού το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής όχι μόνο δεν ανέχεται την ύπαρξη ενός διαφορετικού κοινωνικού συστήματος. Για αυτό από την επόμενη της εμφάνισή και σαν θεωρία, άρχισε ένας εκτεταμένος ιδεολογικός παγκόσμιος εμφύλιος πόλεμος. Και όταν το Οκτώβρη του 1917 επιβλήθηκα σε μια μεγάλη καθυστερημένη χώρα και ο Τζων Ρίντ έγραφε εκεί το συγκλονιστικό βιβλίο με τίτλο «οι δέκα μέρες που συγκλόνισαν τον κόσμος», άρχισε δίπλα στο ιδεολογικό και ο ένοπλος. Παγκόσμια παν στρατιά για την εξόντωσή του και κυρίως, τη ρίζα, τα φύτρα και τους γόνους.

Κάτι αντίστοιχο έκανε το δουλοκτητικό σύστημα, για να επιβληθεί, να επικρατήσει και να λειτουργήσει λόγω της ολοκληρωτικής αλλαγής της κοινωνικό-οικονομικής υποδομής και της κουλτούρα πάνω στην οποία στηρίζονταν και θα λειτουργούσε, αυτό σύστημα της κοινονικοποιημένης εργασίας και για να είναι απερίσπαστο έπρεπε το καινούριο σύστημα ζωής να τα εξαφανίσει όλα. Μα όλα. Ο,τι θύμιζε και είχε σχέση με το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, ο,τι θεωρούσε, όπως και κεφαλαιοκρατικό σήμερα θεωρεί αιώνιο, ιερό και απαραβίαστο, πολεμά και καταστρέφει τα πάντα που θυμίζουν 1917.
Ο,τι αντικειμενικό αγάλματα, προτομές και σύμβολα Τοτέμ, Ταμπού και Ραμπούσια (ξύλινες βέργιες πάνω στις οποίες κατέγραφαν ημερομηνία ή γεγονότα) θεωρητικό υλικό πάνω στο οποίο στηρίζονταν, υπήρχε και με βάση αυτών, λειτουργούσε η κοινωνία των Ανθρώπων για δις εκατομμύρια χρόνια, έπρεπε να προσαρμοστεί στο «καινούριο», το δουλοκτητικό καθεστώς ή να καταστραφεί, να ριχθεί στο πυρ το εξώτερον. Να ξεχαστεί και κάθε αναφορά ή μνημόνευση του τότε τρόπου ζωής συνεπάγονταν τις αντίστοιχες ποινές.
Οσα δεν ηταν προσαρμόσιμα και κυρίως τα έχοντα σχέση με το **εποικοδομήματος** κουλτούρα-πολιτισμός τα κατάστρεψε τα έκαψε , όπως ο χριστιανισμός για παράδειγμα κατάστρεψε: υλικά Αγάλματα, προτομές, σύμβολα και επιγράμματα και της κουλτούρας: Πάπυρους, βιβλία και βιβλιοθήκες, έτσι ώστε τους δυο πρώτους αιώνες να μην υπάρχουν μνήμες, ίχνη και αποτυπώματα. Οπως συνέβει με την πρόσφατη ΕΑΜική Αντιστασιακή Ιστορία. Με δυο λόγια, Ο,τι δεν μπορούσε να προσαρμοστεί και να χρησιμοποιηθεί από το νέο σύστημα ή θα έμπαιναν εμπόδιο στην επιβολή του υλικά, πνευματικά κλπ δεδομένα και μνήμες τα εξαφάνισε, τα κατάστρεψε και τα έθαψε.
Το τραγικό για το καθεστώς της ιδιοκτησία είναι το γεγονός οτι και σήμερα ακόμα τα ευρήματα της εποχής εκείνης, που θυμίζουν την ύπαρξή του σαν κοινωνικό-οικονομικό κοινωνικό σύστημα ζωής. Ενα σύστημα που οχι μόνο λειτούργησε επί εκατομμύρια χρόνια, αλλά ηταν αυτό το σύστημα της κοινοκτημοσύνης, στα μέσα παραγωγής «Κοινή την είχαν από όλους και για όλους την εργασία. Κοινά είχαν και τα υπάρχοντα τους», έλεγα και εφάρμοσαν για ένα διάστημα πριν από μερικές εκατονταετίες οι Ζηλωτές στη Θεσσαλονίκη. Τα λίγα από τα ευρήματα που ήρθαν μέχρι τώρα για λόγους που δεν είναι του παρόντος οχι μόνο αποδείχνουν αλλα και επιβεβαιώνουν...όπως ο Τάφος του Φιλίππου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου ακόμα το κλείνουν με εκείνο το περίφημο ας μην τα...
Ενα σύστημα που εκτός του οτι κατασκεύασε-δημιούργησε την οικογένεια που αποτελεί το βασικό κύτταρο της κοινωνίας των Ανθρώπων, αλλα και παρήγαγε τον υλικό και πνευματικά εκείνο πλούτο, που αποτέλεσε και εξακολουθεί να αποτελεί τη βάση πάνω στην οποίο στηρίχθηκε και αναπτύχθηκε ο σημερινός πολιτισμός. Και σήμερα τα ελάχιστα μόνο ευρήματα που ήρθαν στο φως, ενώ επιβεβαιώνουν την ύπαρξή του και την ανεκτίμητη ακόμα προσφορά του.
Από το φόβο μην αναστοχαστούν μνήμες ερμηνεύονται με τις αντιλήψεις και κεφαλαιοκρατικά δεδομένα. Με κατακλείδα: «Ετσι όταν πάντα, έτσι τα βρήκαμε, έτσι και θα τα αφήσουμε. Αλωστε

αυτό ηταν και παραμένει και το θέλημα του Θεού». Αρα αιώνιο, οριστικό και αμετάβλητο,μα και αμετάκλιτο το κεφακαιοκρατικό σύστημα!

Και το ακόμα πιο τραγικό είναι το γεγονός, οτι οι θεασώτες και οι εγκέφαλοι του κεφαλαίου και ειδικά οι οικονομολόγοι, μα και κοινωνιολόγοι, θεωρούν για λόγους...μα και πολλοί πιστεύουν οτι ο άνθρωπος είναι ταυτισμένος με την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής και οτι ο Ανθρωπος δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτήν και μόνο με την εργασία όπως πολλοί ισχυρίζονται. Λες οτι όλος αυτός ο υλικός και πνευματικός πλούτος δεν είναι προϊόν και αποτέλεσμα μόνο της εργασίας.

Δεν δίστασαν να παρομοίωσουν τον άνθρωπο με το μυρμίγγι, που εκτός του οτι τρώει-αποθηκεύει, γεγονός που σημαίνει οτι στοκάρει ιδιοκτησία. Και το πιο γελοίο είναι το γεγονός οτι εκτός από τον ιδιοκτήτη μυρμήγκι, στα επιχειρήματά τους χρησιμοποίησαν και ένα άλλο Ζώο τον Τζίτζικα. Θέλοντας δε να ταυτίσουν τον συνειδητά εργαζόμενο-νοικύρη άνθρωπο με το μυρμήγκι που στοκάρει και περιουσία (μόνο που δεν μας είπαν αν κάνει και εμπόριο με αυτήν) και τον Τζίτζικα με τον τεμπέλη άνθρωπο και ειδικά τον εργαζόμενο ανιδιοκτήτη. Το Τζίτζικα που μόνο τρώει τραγουδάει και δεν στοκάρει περιουσία «κεφάλαιο» όπως το μυρμήγκι. Αρα δουλεία και μόνο δουλεία-δουλεία και αποταμίευση για λογαριασμό τους

Βέβοια 25-10-2008 Κόγιας Νίκος

Και σήμερα ακόμα παρά τις εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια που πέρασαν από την πρώτη κοινωνική Επανάσταση, μια Επανάσταση που με καθεστώτος κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, ηταν αυτό που συγκρότησε την οικογένεια που αποτελεί το βασικό κύτταρο της κοινωνίας, την ίδια την κοινωνία και την αγορά της εν πράγματης ανταλλαγής. Ηταν αυτή η κοινωνική διαχείρισης του κοινά παραγόμενου πλούτου, ήταν αυτή που έβγαλε τον άνθρωπο από το βασίλειο του ζώου, τον εξανθρώπισε και παρήγαγε τον πρωτόγονο πολιτισμό πάνα στον οποίο στηρίχθηκε και αναπτύχθηκε ο σύγχρονος, όπως και την αγορά που σήμερα πήρε παν αναρθώπινες διαστάσεις, όπου οι άνθρωποι αντάλλαζαν όπως και σήμερα ακόμα τα προϊόντας τους, γνωρίζονται και συγχρόνως διαπίστωναν ότι σαν άνθρωποι είναι ίδιοι και όμοιοι και έχουν τις ίδιες ανάγκες.

Με κεφάλαιο τον άνθρωπο και την **ΕΡΓΑΣΙΑ** που παράγει ο ίδιος παράγει συγκρότησε την οικογένεια, και κατ' επέκταση δημιούργησε την κοινωνία την κοινωνία των Ανθρώπων και σε συνέχεια εναρμόνισε και ενέταξε τη ζωή και την κοινωνία στη φυσική της διάσταση και θέση. και σε συνέχεια ανέθεσε την εξουσία στη γυναίκα, που όπως η Γη εκκολάπτει, τρέφει και θέτει σε λειτουργία του σπόρου, έτσι και η γυναίκα λειτουργεί και τρέφει το σπόρο. του ανθρώπου που θα φέρει στον κόσμο και την πρωτόγονη κοινωνία.

Το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης ηταν μόνο αυτό, που μπόρεσε να εκτιμήσει οχι μόνο σωστά και δίκαια και επιμέρισε τα καθήκοντα και της ευθύνες, μα και η συμβολή του κάθε φίλου στη συγκρότηση της οικογένεια και της κοινωνία και σε συνέχεια ανέθεσε την εξουσιαστική διαχείριση στη γυναίκα και το καθεστώς σε Μητριαρχίας. Η Μητριαρχία είναι το κοινωνικό οικονομικό καθεστώς, που ήταν εξουσία την ασκούσε η γυναίκα.

Αυτό βέβαια, δεν έγινε ως έτυχε. Παρακολουθώντας τους ρόλους του κάθε φίλου διαπίστωσαν οτι το κάθε φύλο στη ζωή και την κοινωνία αργότερα είχε δικό του ρόλο στο να παραχθεί η ζωή, όπως και στην συγκρότηση της οικογένειας και αργότερα της κοινωνία .Το πρώτο πράγμα που διαπίστωσε, ηταν οτι όλοι οι άνθρωποι έχουν κοινή συμμετοχή στη δημιουργία και τη διατήρηση της ζωής.

Το δεύτερο ηταν οτι το αρσενικό φύλο-άντρας, η φύση στη ζωή και την ύπαρξή του είχε αναθέσει να παίξει τρις βασικούς ρόλους, καθήκοντα και υποχρεώσεις προς τον εαυτό του, την ύπαρξη και την διαιώνιση του είδους: Να φάει, να πιει και να ερωτευθεί. Για να τα εξασφαλίσει αυτά-συλλέκτης στην αρχή και να εργασθεί αργότερα. Και μέσω της εργασίας παραγωγός

Αυτή είναι η αποστολή που του ανέθεσε η φύση, Αντίθετα στο θηλυκό φύλο-γυναίκα, εκτός από αυτά τα τρία που πρέπει να εργαστεί παράλληλα για την ύπαρξη της και άλλα τέσσερα: Να ερωτευθεί, να κοιοφορήσει, να τεκνοποιήσει, να γαλουχήσει και να διαπαιδαγωγήσει το νέο Ανθρωπο που θα φέρει στον κόσμο στην αρχή μόνη στην εποχή της αγριότητας. Πριν από τη συγκρότηση της οικογένεια Τα δυο φύλα συναντούσε το ένα το άλλο, έλεγε κάτι ο ένας στο αυτί του άλλου έκαναν μια πράξη που αποβλέπει στην διαιώνιση του είδους και πέραν αυτού ΟΥ.

Ο ένας ανεύθυνος για το αποτέλεσμα που θα προκύψει για το άλλο έφευγε προς μια κατεύθυνση και άλλος από την άλλη. Και σχέση και μια συνέχεια. Το θηλυκό κοιοφορούσε, τεκνοποιούσε, γαλουχούσε και στηριγμένη μόνο στον εαυτό της, αφού η φύση την είχε εξοπλίσει με τα αντίστοιχα εργαλεία που απαιτούνται για τον νέο άνθρωπο.

Όταν αργότερα αυτή η πρωτόγονη κοινωνία πέρασε στην εποχή της βαρβαρότητας και συγκροτήθηκε η υποτυπώδη έστω κοινωνία Η Ανάγκη την έκανε τον μεγάλο εφευρέτη της όχι μόνο της ζωής αλλά και της κοινωνίας. Το παιδί ήταν ένα δεύτερο άτομο-άνθρωπος. Για να υπάρξει ήθελε, εκτός από αγάπη, στοργή, λάτρα και προστασία, αλλά και τροφή. Και στην αρχή έπρεπε να είναι αλεσμένη. Μέχρις ήταν μικρό το άλεθε με το στόμα όταν μεγάλωσε έπρεπε να βρει κάποιο αιχμηρό αντικείμενο για μα κάνει κομμάτια την τροφή.

Ετσι αυτή η ανάγκη την οδήγησε στην ανακάλυψη του μαχαιριού. Ο νέος άνθρωπος όμως μετά τον απογαλακτισμό αν και λίγο πριν ήθελε και νερό. Στην αρχή που ήταν μικρό με τις χούφτες, αργότερα όμως έπρεπε κάποιο αγγείο. Αυτή η ανάγκη την οδήγησε να κάνει από λάσπη την πήλινη κούπα. Κατά τον ίδιο τρόπο α αναζητήσει μια σπηλιά για να το προστατεύσει και σε συνέχεια να πλέξει διάφορα χόρτα για να το ντύσει!

Η φύση για να μπορεί το θηλυκό να ανταποκριθεί σε αυτούς τους τέσσερους πρόσθετους ρόλους και καθήκοντα το θηλυκό φύλο το κατασκεύασε από τα καλύτερα, εκλεκτότερα και ανθεκτικότερα υλικά. Με βάση αυτή την εκτίμηση η κοινωνία χωρίς δόλο και τάξη οδηγήθηκε στη Μητριαρχία. **ΑΥΤΑ ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΥΜΝΟ** προς τη γυναίκα. Πίκρα και πόνο για το ότι η πρώτη κοινωνικό-κοινωνική Επανάσταση με το πέρασμα στο καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής κατάστρεψε την αρμονική συνεργασία της κοινωνικής ζωής του Ανθρώπου με τη φύση. Και με τον Νέο καταμερισμό της εργασίας εύγαλε στο περιθώριο-παρασκήνιο αυτό το κεφάλαι-γυναίκα να ασκεί την ίδια περίπου εξουσία τώρα όμως παρασκηνιακά.

Στην εποχή της Μητριαρχίας για να διατηρηθεί η συνέχεια και να εξασφαλιστεί η κοινωνικό - οικονομική λειτουργία και η επάρκεια των αγαθών για την επιβίωση ο καταμερισμός της Εργασίας ήταν ο εξής: Η ποιο μεγάλη σε ηλικία γυναίκα μια μέσης ηλικίας και μια παιδούλα η Μάνα μετά την Τρίτη μέρα και αυτό γιατί επειδή υπήρχε μεγάλη θνησιμότητα μετά την Τρίτη μέρα γίνονταν μέλος της ομάδας.

Αυτές λοιπόν οι τρις γυναίκες ήταν που έκανα τον καταμερισμό της δουλειάς, αφού έφερνε η μάνα το παιδί η ποιο μεγάλη που καθόριζε προκειμένου να καλυφθούν οι ανάγκες. «Αυτό το παιδί όταν θα μεγαλώσει θα πηγαίνει να κόβει ξύλα. ή θα βόσκει τα πρόβατα ή θα κουβαλάει νερό, θα μαζεύει, χόρτα, φρούτα, πέτρες κλπ. Η μεσήλικη άκουγα και ήταν αυτή που θα εφάρμοζε στην πράξη τα λόγια της μεγάλης αφού θα ήταν αυτή που θα αναλάβει τη θέση της και η μικρή τη δική της για να υπάρχει η συνέχεια.

Ετσι, παρεύθηκαν επί αιώνες το ζώο έξ ανθρωπίστηκε , έγινε άνθρωπος με πρώτη επιτυχία την χειραψία, αφού πριν τη χειραψία οι άνθρωποι κοιμόταν και ξυπνούσαν με μια πέτρα στο χέρι που είχε μεγαλύτερο βεληνεκές σε σχέση με τα ρόπαλο. Οι άνθρωποι γνωρίστηκαν είδαν πως είναι ίδιοι, ότι σωματικά και οργανωτικά εξωτερικά δεν έχουν διαφορές και σε συνέχεια άρχισαν να λειτουργούν από κοινού. Και στο βαθμό που τους επέτρεπαν τα μέσα έκαναν εργαλεία και σιγά σιγά άρχισαν να κτίζουν πέτρα την πέτρα και πολιτισμό. Έναν πολιτισμό πρωτόγονο μεν αλλά δομημένο στην πραγματικότητα. Έναν πολιτισμό που αποτελεί κύτταρο και βάση του σημερινού.

Ομως το ιδιοκτησιακό καθεστώς στα μέσα παραγωγή δεν μπορεί να ανεχθεί και σαν σκέψη ακόμα οτι το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης έκανε αυτή την κοινωνικό-οικονομική υποδομή πάνω στην όποια στηρίχθηκε και υπάρχει αυτό, θεωρητικά πιστεύει οτι αυτό είναι το μοναδικό από καταβολής κόσμου σύστημα και σαν τέτοιο είναι οριστικό και αμετάκλητο.

Γι' αυτό και προσπαθεί με ολα θα μέσα θεμιτά και αθέμιτα πρώτα, να μην έρθουν στο Φως έστω και συμπτωματικά μερικά υπολλήμματα που επιβεβαιώνουν την μακραίωνη ύπαρξη και λειτουργία και κυρίως τα αξιοθαύμαστα επιτεύματα από το **ΤΙΠΟΤΕ** και από το **ΠΟΥΘΕΝΑ**, σε ανακαλύψεις, εφευρέσεις και λύσεις προβλημάτων ζωής και συμβολή στην παραπέρα διεύρυνση της υλικής κοινωνικό-οικονομικής υποδομής και του κοινωνικό-πνευματικού και πολιτιστικού εποικοδομήματος, και την διαμόρφωση του εθιμικού δικαίου. Ενα δίκαιο ισηγορίας στην υλική και πνευματική ζωή της τότε κοινωνίας των Ανθρώπων.

Ενα αταξικό δίκαιο που διατηρήθηκε αλώβητο για αιώνες. Ενα εθιμικό δίκαιο που άντεξε στους αιώνες και που και σήμερα ακόμα, πολλές πρωτόγονες κοινωνίες εξακολουθούν να υπάρξουν και να λειτουργούν στηριγμένες σε αυτό το δίκαιο, που κάθε βέβαια περιοχή το διαμόρφωνε ανάλογα με τα γεωργικά και παραγωγικά δεδομένα.
Αυτά λοιπόν τα ευρήματα όταν έρθουν στο φως οι θεωρητικού και τεχνό-επιστημονικού κατεστημένου να ερμηνευθούν κατά το Δοκούν οταν τα ευρήματα επιβεβαιώνουν την ύπαρξη και την μακραίωνη λειτουργία και προσφαρά αυτού του συστήματος. Να τα ερμηνεύει και τα προσαρμόζει με βάση τον ισχύον σήμερα σύστημα. Ευρήματα που αν ερνηνευτούν σωστά και αντικειμενικά και ταξικά εκτός του οτι θα αφυπνίσουν μνήμες, μνήμες γραμμένες στο DEN του Ανθρώπου: Η **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ** και το **ΔΙΚΑΙΟ.** Οπως σήμερα το καθεστώς της ιδιοκτησίας με όλα τα θεμιτά και αθέμιτα μέσα θέλει και προσπαθεί να εξαφανίσει οτι θυμίζει Σοσιαλισμό και κομμουνισμό
Στο καθεστώς της «κτίσης». Το καθεστώς που υποδομή ουσία και περιεχόμενο πλέον και στο εξής: οικονομία και επιστέγασμα-συνείδηση, ιδεολογία και κουλτούρα θα εξέφραζαν την δουλοκτησίατη φεουδαρχια μα και οι αστοί ενώ κατάστρεψαν οτι θα τους έμπαινε εμπόδιο στον τρόπο της πολιτικής εξουσίας και διακυβέρνησης στο χώρο της κοινωνικό-οικονομικής αλλαγής δεν έβαλε στη θέση του παλιού κάτι το καινούριο. Διατήρησε και επέκτυνε το ήδη υπάρχον κοινωνικό-οικονομικό κοινής παραγωγής και ατομικής κατανομής αυτού του κοινά παραγώμενου πλούτος.
Συνεπώς και το αστικό καθεστώς όπως και τα δυο προηγούμενα, δεν αποτέλεσε κοινωνική αλλά πολιτική επανάσταση. Με κοινωνική-υποδομή το αντικείμενο (Ρες) και οχι στον Ανθρωπο όπως ηταν και λειτούργησε για χιλιάδες ή και εκατομμύρια χρόνια αυτό της κοινοκτημοσύνης
Το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης υποδομή και βάση της ύπαρξης, λειτουργία και της ζωής του ηταν η **ΕΡΓΑΣΙΑ:** η κοινή εργασία, η εργασία όλων χωρίς διάκριση ικανών για εργασία ανθρώπων. Αυτήν ακριβώς την εργασία, που ουσία και περιεχόμενο παράγεται μέσω της τροφής: η μυϊκή και πνευματική δύναμη παράγει το κουφάρι-το κορμί όλων των εν ζωή ανθρώπων. Την **ΕΡΓΑΣΙΑ**. Την κοινή εργασία, που όταν την πάρει ο ίδιος ο παραγωγός της ανεξάρτητα από το επίπεδο πολιτισμού που βρίσκεται η κοινωνία, του εξασφαλίζει μια άνετη, χαρούμενη και ευτυχισμένη ζωή.
Ενώ νέο καθεστώς στην προσπάθειά του να ίδιοτικοποιηθεί σαν σύστημα τα τότε κοινωνικοποιημένα μέσα παραγωγής και σε συνέχεια να τα κάνει ατομικά-ιδιωτικά, η εργασία ενώ αποτελεί το μοναδικό κοινωνικό-κεφάλαιο και στο σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, σαν αντικείμενο εκμετάλλευσης κατάστρεψε την εργασία από το στοιχείο της Δημιουργίας, της προσφοράς και του εθελοντισμού. Στο καθεστώς της ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής ο **ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΣ** μετατράπηκε σε **ΔΟΥΛΟ**.
Και επειδή μιλάμε για εργασία που κάνει ο δούλος, πρέπει να θυμίσω οτι άλλο πράγμα ναι η εργασία και άλλο η δουλειά. Εργασία σημαίνει: ονειρεύομαι, αποφασίζω, αυτοσχεδιάζω, τροποποιώ, διακόπτω και επανέρχομαι. Σημαίνει παράγω έργο, μέσα στο οποίο ενσωματώνω το **ΕΝΑΙ** μου και αν δεν μου αρέσει το απορρίπτω για να ξανά δοκιμάσω. Αντίθετα στη δουλειά, ο εργαζόμενος δεν εκπληρώνει κανένα από τα στοιχεία της εργασίας. Αυτός που δουλεύει δεν εχει δική του θέληση, απλώς δουλεύει παράγει. Το σύστημα Τέλιρολ εκφράζει σε όλο του το μεγαλείο το τι σημαίνει δουλειά σε σχέση με την εργασία...
Δεν είναι βέβαια η πρώτη φόρα που οχι μόνο μιλούν οι άνθρωποι του σκότους, της τυραννικής δεσποτείας, της διαφθοράς και της διαστροφής, αλλα και προσπαθούν να αμφισβητήσουν μια σφραγισμένη με το αίμα εκατομμυρίων νεκρών μια αναμφισβήτητη πραγματικότητας προκειμένου να καλύψουν τα δικά τους εγκλήματα: Ανθρώπινα, οικονομικά και ηθικά. Οι άνθρωποι, που στο όνομα του κέρδους βύθισαν εν γνώση των πράξεών τους σκόπιμα και με ελαφριά τη συνείδηση τους στο σκοτάδι, την καθυπόταξη, τη δυστυχία, την πείνα και το θάνατο για πολλούς αιώνες εκατομμύρια ανθρώπους.
Και τώρα ύστερα από την ιστορική επιβεβαίωση που οι ίδιοι έγραψαν οτι πράγματι υπήρξε το αποικιακό σύστημα. Ένα σύστημα που αν δεν είχε επικρατήσει ο έστω «υπαρκτός» θα εξακολουθούσαν να είναι κάτω από τις ίδιες ζωώδεις συνθήκες ζωής, που για αιώνες τους καταδίκασε ο αχόρταγος για πρώτες ύλες, φτηνά εργατικά χέρια, αγορές και γαιωστρατηγικές

θέσεις ανά τον κόσμο καπιταλισμός, θα πρόσθετε ακόμα εκατομμύρια ζωές στο βωμό της αναζήτησης αντίστοιχων κερδοφόρων .

Στη Ιστορία της ανθρωπότητα ποτέ άλλοτε τόσα πολλά, δεν ελέγχονταν από τόσο λίγους εις βάρος τόσο των πολλών. Και κάτι ακόμα. Κάθε φορά που για ποικίλους λόγους οι εργαζόμενοι καλούνται σε «θυσίες», αλλα δεν έχουν καμιά δικαιοδοσία πάνω στα κέρδη που θα προκύψουν από αυτές τις θυσίες.

Παρ' όλο που σε κανένα μέρος της Γης κατά την προϊστορική περίοδο και τώρα ακόμα στους πρωτόγονους λαούς, δεν υπήρχαν άνθρωποι υποκείμενοι στο είδος της ανθρώπινης εκμετάλλευσης, που ονομάστηκε «δουλεία» από τους πολιτισμένους λαούς. Σε μια εποχή που ο ξένος, ηταν ξένος, εχθρός, ανάμεσα σε εχθρούς. Στερημένος κάθε δικαιώματος σε περίπτωση αιχμαλωσίας. Κάτω από αυτές τις συνθήκες η κατάληξη των συγκρούσεων ανάμεσα στη μια και την άλλη ομάδα ηταν ή να σκοτώσει ο νικητής τον ηττημένο ή να οικειοποιηθεί τον ίδιο και τα όποια υπάρχοντά του προκειμένου να κερδίσει από την εργασία του στο παρελθόν, και την εργατική δύναμη για το μέλλον κάνοντάς τον δούλο.

Ο νικητής σκότωνε τον αιχμάλωτο μέχρι τη στιγμή που η εργασία κάλυπτε μόνο τις βιοπορηστικές του ανάγκες. Οταν η εργασία του αιχμαλώτου άρχισε εκτός απ τις βιό πορηστικές του ανάγκες, (η αξία να παραχθεί η εργατική δύναμη) να αφήνει εστω και ενα μικρό-ελάχιστο ποσοστό περίσευμα, (Υπεραξία) τότε ο νικητής γι' αυτό ακριβώς το μικρό-ελάχιστο περίσευμα, (την υπεραξία) μετέτρεπε τον αιχμάλωτο σκλάβο και σε συνέχεια σε Δούλο. Η συνέχεια αυτής της εξέλιξης ηταν η διαμόρφωση της Δουλοκτητικής κοινωνίας.

Αφού λοιπόν, η δουλεία ηταν το λιγότερο βάρβαρο από τα δυο ενδεχόμενα σημαίνει μια σημαντική πολιτιστική πρόοδο και μάλιστα με διπλή έννοια: α) επέφερε τον περιορισμό ή την κατάπαυση των συνηθισμένων σφαγών των αιχμαλώτων και β) έκανε για πρώτη φορά δυνατή τη συσσώρευση κεφαλαίου. Η οικειοποίηση λοιπόν, της τυχόν πριν από την αιχμαλωσία εργασία και η υποδούλωση της μελλοντικής εργασίας. Αυτή η μετατροπή του αιχμαλώτου σε δούλο με αντικείμενο να ωφεληθεί αυτό ακριβώς το περίσευμα δημιούργησε το εισόδημα χωρίς εργασία. Και σαν απόρροια αυτού περισεύματος την τέχνη, την επιστήμη και κάθε άλλη πρόοδο, με αλλα λόγια το σημερινό πολιτισμό μας.

Αυτή ακριβώς η κυριότητας ενός ατόμου πάνω σε άτομο ή άτομα ξένης οικογένειας ή φυλής, που επέτρεπε σε αυτόν να ρυθμίζει τη μοίρα και τη ζωή των αιχμαλώτων, να τα θυσιάζει στους θεούς και να τους επιβάλλει την υποχρεωτική εργασία αύξησε τις συγκρούσεις. Αρα το ζητούμενο είναι η κλοπή της προηγούμενης παροχημένης εργασίας και η αξιοποιήσει της μελλοντικής: Συνεπώς σε ό,τι αφορά το κεφάλαιο αυτό καθ' εαυτό και η συσσώρευσή του, μια και μόνη διαπίστωση υπάρχει: το κεφάλαιο σε όλες τις μορφές και εκφάνσείς του αποτελείται από την κλοπή της προηγούμενης εργασίας και ο πολλαπλασιασμό του στην μελλοντική υποδούλωση του Ανθρώπου της εργασίας. Αυτή η τάση για συγκέντρωση οικονομικής και συνέχεια και πολιτικής δύναμης στα χέρια των ολίγων προκαλεί τη βία και τους πολέμους και τώρα τους προ αναγγελλόμενους πολέμους.

Δεν μετακίνησε τον άξονα της ζωής της κοινωνίας των Ανθρώπων και της Ζωής των Ανθρώπων από την ιδιοκτησία που στηρίζονταν τόσο το καθεστώς της δουλοκτησίας, άλλο τόσο και του εποικοδομήματος (τρόπο πολικής άσκησης της εξουσία δίκαιο κλπ) και το διάδοχο Φεουδαρχικό το άφησε άθικτο, όπως και αυτό το αστικό που διαδέχθηκε την Φεουδαρχία αρκέστηκε να αλλάξει και αυτό εκείνο ακριβώς που άλλαξε και το Φεουδαρχικό σύστημα εξουσία όταν πήρε την σκυτάλη της πολιτικής εξουσίας

Αν ανέτρεψε κάτι, και αυτό οχι «συθέμελα», ηταν το φεουδαρχικό εποικοδόμημα Οι «κυκλώνες παρά την τυφλή τους μανία οχι μόνο δεν ξερίζωσαν, εκμηδένισαν το παλίο», αλλα παρά τους διθυράμβους που επιδαψίλεψαν στους Αστούς, που σωστά παρά την ανετοιμέτητα τους σαν τάξη, ιδιελογικά-οργανωτικά και την έλλειψη ταξικής συνείδησης, εκμεταλλεύτικαν το δικαστικό Παλραμέντο και πήραν και την πολιτική εξουσία, ενώνοντας την πολιτική με την οικονομική εξουσία, γεγονός που επέτρεψε στους Αστούς να φερουν σε αρμονία τις αναπτυγμένες παραγωγικές δυνάμεις (μέσα παραγωγής) με τις συντηρητικές-αντιδραστικές κοινωνικές (εποικοδόμημα) δυνάμεις σε αρμονία.

Αφησε όμως «άθικτη», την «ιερή» και δεν παραβίασε ούτε στο «ελάχιστο» την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής που στηρίζονταν ο χιλιόχρονος μεσαιωνικός φεουδαρχισμός. Η ατομική ιδιοκτησία που αποτελεί τη βάση πάνω στην οποία εδράζεται, στηρίζεται και λειτουργεί ακόμα και το σημερινό σύστημα. Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα ιδιοκτησίας. Ακριβώς για να μήν μετακινήσει τον άξονα της τότε κοινωνικό-οικονομική, όπως το είχε στο πρόγραμμά του και ήθελε να το κανεί η Κουμμούνα του Παρισίου αν δεν την τσακίζανε παρά του οτι χωρίς τη δική της συμπαράσταση το μεγαλείο της 14ης Ιουλίου μπορεί να μην ηταν η ημερομηνία της επικράτησης της, που ειναι η εθνική γιορτή των Γάλλων και η Μασσαλιώτησα εθνικός Υμνος.

Το 1789 ειναι ο χρόνος που αρχίχει η Γαλλική επανάσταση. Και επειδή επανάστηση εστω και πολιτική οπως ηταν η Γαλλική, χωρίς συκγεκριμένους λόγους δεν γίνεται. Καλά θα ειναι να αναζητήσουμε μερικούς που οχι μόνο την δικαιολόγησαν αλλά και την επέβαλαν. Ενας βασικός λόγος ηταν η μείωση της γαλλικής ισχύος, η αδυναμία της Βασιλείας να ασκήσει εξουσία, η αυστηρότητα του απολυταρχικού συστήματος διακυβέρνησης κι η συμπεριφορά των προνομιούχων του φεουδαρχικού συστήματος, καθώς και η επιρροή των φιλοσοφικών ιδεών,που προανάγγελαν την ανάγκη εφαρμογής των απαραιτήτων για την εποχή μεταρρυθμίσων και η αντίθεση των ιδεών αυτών με την απόλυτη μοναρχία.αυτών και η ανικανότητα του συστήματος να τις κάνει.

Ενας άλλος λόγος ηταν η δύσκολη οικονομική κατάσταση από τους πολυάριθμους πολέμους και τις αλόγιστες δαπάνες της Αυλής, τα φορολογικά προνόμια του κλήρου και των ευγενών, οι δυσβάσταχτες φορολογικές επιβαρύνσεις του λαού για καλυφθούν και κυρίως η οικονομική και κοινωνική ισχυροποίηση της μπουρζουαζίας. Ετσι και η απαίτηση για πολιτική (και κάποτε κοινωνική) ισότητα σύμφωνα με το τότε κοινωνικό-φιλοσοφικό πνεύμα της εποχής. Η αντίθεση των χωρικών με τους μεγάλους γαιοκτήμονες (ευγενείς και ανώτατο κλήρο) Η πολιτική και η κοινωνική δυσαρέσκεια των μεσαίων τάξεων είχε μεγαλώσει σε βαθμό που δεν ανέχονταν τη συνέχεια πλέον την ίδια πορεία και κυρίως λόγω ανικανότητας είχαν αποτύχει οι πριν το 1789 μεταρρυθμίσεις

Διαχρονικά παντού έγιναν μεταρρυθμίσεις αλλιώς δεν θα φτάναμε εδώ Το ίδιο και στην Ελλάδα γίνονταν προσπάθειες να ακολουθήσουν τα αναπτυξιακά πρότυπα των αναπτυγμένων χωρώ, αλλα πάντοτε όχι μόνο με μεγάλη χρονική καθυστέρηση και χωρίς τις απαιτούμενες βασικές προϋποθέσεις για την επιτυχία του επιδιωκόμενου σκοπού.

Καμιά χώρα δε μπορεί να ανέβει στην αλυσίδα αξίας στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας χωρίς να χρειαστεί να δημιουργήσει μια ευρεία μεταποιητική βάση. Αυτή τη δυνατότητα μας την στέρηση η Αγγλία αμέσως μετά το 21 με την πρόσδεση της νεοσύστατης Ελλάδας στο Αγγλικό γαιωστρατηγικό της άρμα, μετατρέπονταν την Αστική μας Επανάσταση σε γεωργό-κτηνοτροφική.

Το αυτό πάντα θεωρούσε αλλα και με τη δύναμη . των όπλων και τη δύναμη του που έδινε ληστευμένος από κατακτημένους λαούς πλούτο. Αυτός ακριβώς ο κλεμμένος πλούτος της έδωσε υτη δύναμη κατακτήσει τον πλανήτη και του καπιταλιστικού συστήματος της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Οπως κάθε κοινωικό-οικονομικό φαινόμενο, έτσι και το κεφαλαιοκρτικό σύστημα έχει αρχή: Και ό,τι έχει αρχή έχει και τέλος

Ενώ και οι θρησκείες ακόμα, ανεξάρτητα από ποιός τον «δημιούργησε» αυτόν το όμορφο και αξιοθαύμαστο πλανήτη «και τα εν αυτοίς»: τους ενόργανους ζωϊκούς και φυτικούς κατοίκους του, αποτελεί και για τις θρησκείες ακόμα συνιδιοκτησία των ανθρώπων Το καθεστώς ομως της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής σαν κοινωνικό-οικονομικό φαινόμενο, που μετά το Γράχ του 1929 στην εξελικτική του πορεία οδήγησε στον Νεοφιλελευθερισμό, τη σύγχρονη θρησκεία του χρήματος και του εγκλήματος. Μια θρησκεία που τα θέλει ολα και αυτόν τον πλανήτη ακόμα ιδιωτικό. Και οχι μόνο ιδιωτικό αλλά του ενος μόνο ιδιώτη. Μα και αυτές τις πενταροδεκάρες των κολασμένων της δουλειάς, μα και τη μελλοντική τους εργασία υποθήκη, για την επανεξόφληση των μελλοντικών ζημιών...

Το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτασίας στα μέσα παραγωγής, λόγω της φυσης και του τρόπου λειτουργίας, εινα ενας διαρκής πόλεμος. Ενας πόλεμος ανταγωνιστικός, γεμάτος συγκρούσεις

και αλληλοσπαρασμούς. Ειναι Αέναος Εμφύλιος Πόλεμος. Και οπως ειναι γνωστό ο εμφύλιος πόλεμός, ειναι ενα δοχείο γεμάτο με εκρικτικές ύλες. Υλες γεμάτες εμπάθεια, μίσος, ταπείνωσης, εκδήκησης και θάνατο ακόμα του ανταγωνιστή...

Ολα αυτά συνυπάρχουν (ειναι συμφυής) με το σημερινό σύστημα. Ενα σύστημα που ενώ παράγει κοινωνικά κατανέμει ατομικά. Είναι το σύστημα που ενώ για την παραγωγή των όποιων υλικών και πνευματικών αγαθών, συμμετέχει το σύνολο της κοινωνίας των ανθρώπων, κατανέμει ατομικά. Δηλαδή το όποιο αποτέλεσμα αυτής της προσπάθεια όλων το καρπώνοται η εκάστοτε άρχουσα τάξη και ειδικά μερικοί.

Δεν μετακίνησε τον άξονα της ζωής της κοινωνίας των ανθρώπων από την ιδιοκτησία στην εργασία, οπως έγινε με την μετακίνηση του άξονα της ζωής από την εργασία στην ιδιοκτησία στην πρώτη κοινωνική επανάσταση από το καθεστώς της κοινοκτημασύνης στα μέσα παραγωγής στη ατομική ιδιοκτησία. Απλώς άλλαξε Οπως πολλοί άλλοι, έτσι και ο Ανατόλ Φράνς, σε αντίθεση με αυτούς που θεωρούν οτι η αστική επανάσταση δεν ηταν κοινωνική επανάσταση. Γιατί μπορεί μεν ... «στην τυφλή τους μανία δεν άφησαν τίποτε όρθιο...να ξερίζωσαν και ανέτρεψαν συθέμελα το παλιό για να χτίσουν στη θέση του το καινούριο»

Το μόνο από τα συνθήματα που ειχε κοινωνικό επαναστατικό περιεχόμενο ηταν αυτό της Εθνικοποίησης της Γης για αυτό και ηταν το πρώτο που ανακάλεσαν. Και το ανακάλεσαν γιατί η λέξη Εθνικοποιώ σημαίνει οτι κάτι ατομικό το κάνω εθνικό, κτήμα του έθνους, άρα κοινό κτήμα όλων.

Ομως εκτός από τη λέξη εθνικοποίηση υπάρχει και η αντίθετη λέξη η ιδιωτικοποίηση. Αυτό που είναι σήμερα εθνικό να γίνει με ένα νόμο αύριο ιδιωτικό. Η χρήση αυτών των δυο λέξεων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, είναι ένα από τα βασικότερα εργαλεία μετάγγισης-αρπαγής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου σε ιδιώτες, ανάλογα με το πως εξυπηρετούνται τα συμφέροντα χρησιμοποιεί κάθε φορά την μια η την άλλη λέξη. Με ένα Νόμο που τον συντάσει και τον ψηφίζει κάθε φορά η ίδια η αστική τάξη, όπως πχ τώρα που ο νεοφιλελευθερισμό βρέθηκε ξανά στα δύσκολα μέσω του κράτους την μεταφορά της εθνικής κρατικής ιδιοκτησίας στους ιδιώτες.

Βέβαια και Από καιρό τώρα ζούμε ιστορικές στιγμές. Οσα και όποια μέτρα και αν παρθούν τα πράγματα αύριο δεν θα είναι όπως ήταν χθες. Και αυτό γιατί τα οσα πρότεινε ο Σερ Μπράουν δεν είναι τίποτε άλλο όσο βαρούγδουπό και φάνηκε, και τα δέχθηκαν με ζήτω και μπράβο, ο Σωτήρας κλπ, δεν είναι τίποτε άλλο παρά αντιγραφή των όσων εφάρμοσε.

Πχ οι εθνικοποιήσεις που έγινε στην Αγγλία και τη Γαλλία το 1939, εν όψη του επερχόμενου πολέμου και αυτές που έγιναν μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου πολέμου 1939-1945, σε αρκετές επιχειρήσεις ή σε ορισμένους κλάδους της βιομηχανίας, υπήρξε μια χαριστική ενίσχυση του κράτους με τον εκσυχγρονισμό τους με δαπάνες του κράτους καθώς και προς τις μη επικερδείς επιχειρήσεις, Μέσω της ιδιωτικοποίησης και για αυτούς ακόμα το κράτος βρήκε τρόπο και εξασφάλισε στους ιδιωκτήτες των επιχειρήσεων αυτών υψηλά και σίγουρα κέρδη. Και αυτά ακόμα τα λεγόμενα διαφυγόνταν κέρδη! ???

Η εθνικοποίηση των τραπεζών είναι η μεταφορά της ατομικής ιδιοκτησίας των τραπεζών (των μετόχων) στην ιδιοκτησία του κράτους, γίνεται με την αγορά και, την πληρωμή στους ατομικούς ιδιωκτήτες την αξία της βιομηχανίας ή της τράπεζας που εθνικοποιήθηκε. Το ωραίο δε είναι οτι μετά τον εκσυγχρονισμό με δαπάνες του κράτους οι εθνικοποιημένες βιομηχανίες και οι τράπεζες επανήλθαν στους κατόχους η σε κάποιους άλλους...Ο καθένας μπορεί να φανταστεί τα κέρδη που προέκυψαν από αυτήν τη ιδιόμορφη ταξική συναλλαγή.

Ο Νεοφιλευθερισμός ουσία και περιεχόμενο λένε οτι είναι: Μείωση των φόρων από ποιους; Ουσιαστικός περιορισμός των δραστηριοτήταν του κράτους αλήθεια γιατί; Στον φιλελευθερισμό το κράτος έκανε πάντα την υποδομή του φιλελευθερου επιχειρηματίας. Και ο νεοφιλελευθερισμός είναι η ιδιωτικοποίηση ολόκληρου του εθνικού πλούτου στους ιδιώτες. Αν υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσά τους, αυτή συνίσταται στο γεγονός οτι ο φιλελευθερισμός συνεργάζεται για τα όποια συμφέροντά του με το κράτος, ενώ ο νεοφιλελευθερισμός τα θέλει

όλα και εντέλει το κράτος να βρει τρόπο να του τα δώσει όλα. Και το βασικότερο να βρει τρόπο ο μιστός και το μεροκάματο να μην του αφήνει έστω και μερικές δεκάδες για αύριο. Και κυρίως να μην του μείνει νεκρός χρόνο για προβληματισμό...

Μετά την ήττα του Δημοκρρατικού Στρατού, και ειδικά στη 10ετία του 50-60, ο φιλελλευθερισμός στη χώρα μας με εργαλείο το κράτος, είχαμε ξεπεράσει και αυτά τα Σοβιέτ ακόμα σε εθνικοποιήσεις. Ο κ Παναγιώτη Παπαλιγούρας σαν υπουργός συντονισμού τότε κατηγορήθηκε για Σοσιάλ-μανία.

Ο υπουργός Παναγιώτης Παπαλιγούρα, αγοράζοντας με δαπάνες του κράτους, τις παμπάλαιες, (και ηταν πράγματι παμπάλαιες γιατί στη διάρκεια της κατοχής ούτε συντήρηση δεν μπορούσαν να κάνουν), και οι χρεωκοποιμένες τότε επιχειρήσεις μας είπαν οτι κάναμε την ποιο «αξιοθαύμαστη υπέρ του λαού εθνικοποίηση-κοινωνική επένδυση». Στη διάρκεια της κατοχής, οι κατοχικές ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, με διατάγματα και με ρυθμιστικές παρεμβάσεις στην κοινωνία και την οικονομία, ενέταξαν ολόκληρη την ελληνική βιομηχανία, κυρίως όμως την πολεμική και την μεταλλευτική, καθώς και τις βασικές εμπορικές επιχειρήσεις, εν αγνοία του λαού στην πολεμική μηχανή του άξονα. Ενέργειες και πράξεις συνεργασίας με τους κατακτητές, που άπτονται της εθνικής προδοσίας τη στιγμή που η χώρα βρίσκονταν σε πόλεμο με τον άξονα.

Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό σημείο, το οποίο αποσιωπάτε. Τα θέματα αυτά είναι από τα θέματα που όχι μόνο καταχωνιάζονται , αλλά καταχωνιάζονται βαθιά και έντεχνα από τις όποιες έρευνες γίνονται. Να μη δουν το φως της δημοσιότητας α δε περάσουν… Αυτές λοιπόν, τις βιομηχανικές και εμπορικές επιχειρήσεις που ηταν ενταγμένες στην πολεμική μηχανή του άξονα, και όποιες άλλες απαχραιωμένες και υπερχεωμένες επιχειρήσεις εθνικοποίησε το μετά-απελευθερωτικό κράτος-δημόσιο (Ο λαός) τις πλήρωσε πρόσβαρα με χρυσάφι.

Και αφού τις εξυγείανε, όταν έγιναν κερδοφόρες, οι ιδιώτες επιχειρηματίες δεν μπορούσαν να αντέξουν στη σκέψη, οτι το δημόσιο τους ανταγωνίζεται. Την επομένη της εξυγείασης με χίλιους τρόπου άρχισε οπως συνήθως, το ίδιο το δημόσιο να υπονομεύει λειτουργικά και αξιακά τις δημόσιες επιχειρήσεις, προκειμένου να τις μεταπουλήσει με το αιτιολογικό να μεταρυθμίσουμε την οικονομία, κατά περίπτωση στους ίδιους μισοτιμής και επιπιστώσει και σε πολλούς χαρισματικά οπως έγινε και με τις παγωμένες πιστώσεις που και γι αυτές δεν μας εχουν πεί τίποτε ακόμα.

Το ίδιο συναίβει και στην υπόλοιπη δυτική Ευρώπη. Ιστορικά ειναι αποδεδειγμένο οτι και στο φιλελευθερισμό παλιά και στον Νεοφιλελευρισμό τώρα, ο επιχειρηματίας δεν βάζει ούτε την μια πέτρα πάνω στην άλλη χωρίς κέρδος. Και οχι μόνο κέρδος αλλα πολύ, γρήγορο και ενεξέλεγκτο κέρδος. Αληθειά ποιος, οι ποιοί ιδιώτες έκαναν ανά τον κόσμο και στη χώρα μας, με δικές τους δαπάνες την υποδομή : στα Λιμάνια, τα αεροδρόμια, τους σιδηροδρόμους και τον αυτοκινητόδρομους γενικά και τον Θεσσαλονίκης Αθήνα και τώρα το σύγχρονο οδικό και σιδηροδρομικό δίκτυο και οποιους αλλους εκσυγχρονισμούς. Και αναρωτιέται ο καθένας όταν το κράτος, η κοινωνία στο σύνολό της, δεν μπορεί να κάνει τις αντίστοιχες κάθε φορά μεταρρυθμίσεις και εκσυγχρονισμούς, πως είναι δυνατόν να τους κάνουν τα μεμονωμένα άτομα; Μάλλον κάποιο λάκκο έχει η φάβα που λέει ο λαός.

Εμφορούμενοι λοιπόν οι κεφαλαίο-κράτες από την αντίληψη-πεποίθηση οτι «αυτοδίκαια» ο κόσμος ανήκει στη Δύση. Και με την προσθήκη ενός αντίστοιχου δόγματος: οτι ο δυνατός παίρνει όσα του επιτρέπει η δύναμη ή όσα δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο αδύνατος, οι λαβές της εξουσίας βρίσκεται τοπικά κατά χώρα και παγκόσμια στα χέρια των G7 και στους απογόνους τους. Κλασικό παράδειγμα η χώρα μας που από το 21, οι λαβές της εξουσίας δεν έφυγαν από τα χέρια της Δεξιάς και τους απογόνους τους.

Ο νεοφιλελευθερισμό μέσω της παγκόσμιοποίσης, εκμεταλλεύετε και να απομιζά κέδρη από ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ενας Νεοφιλελευθερισμός που μέσω της παγκοσμιοποίησης και της δύναμης τα θέλει όλα. Μα όλα. Και τα παίρνει όλα. Ηρθε-είναι λένε, σαν το μεγάλο κυκλώνα που στην τυφλή του μανία, δεν αφήνει τίποτε όρθιο. Ισοπεδώνει τα πάντα και καθαρίζει το έδαφος από τα όποια εμπόδια μπορεί να εμποδίσουν στην προέλαση και την εφαρμογή του.

Βέβαια, επιστροφή στο παρελθόν δεν γίνεται, και αυτό γιατί είναι πλέον παρελθόν. Τα αυριανά και μελλοντικά προβλήματα πράγματι δεν αντιμετωπίζονται και ούτε λύνονται με παροχυμένες απόψεις. Πολύ περισσότερο δεν λύνονται με ιδεολογηματα και πολικό-οικονομικές προκαταλήψεις. Πως όμως να μην κατακρίνεις, και πως να μην αντιδράσεις και κυρίως πως να μην αναζητήσεις και μιας άλλη, εκτό του Νεοφιλευθερισμού λύση, που οχι μόνο τα θέλει αλλα και τα παίρνει όλα;

Ο αρθρογράφος, ανάμεσα στα αλλα ρωτάει, «αν διακρίνει κανείς πολιτικές» των ελληνικών κυβερνήσεων και της σημερινής ακόμα, πολιτικές που, να διαπνέουν τέτοιες πρωτοβουλίες ώστε να μπορούν να αποκληθούν «Νεοφιλελεύθερες». Στην αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την επικαλούμαστε και την εκθείαζουμε, δυστυχώς πουθενά στον κόσμο δεν εφαρμόστηκε και πάντα είναι το ζητούμενο. Το κράτος είναι δεδομένο και με δαπάνες λαού υπηρέτης και αρωγός του ιδιώτη επιχειρηματία και διώκτης των εργαζομένων στον ιδιώτη επιχειρηματία: πχ όταν απεργήσει για ανθρώπινους όρους εργασία στους χώρους δουλειάς ή αύξηση μισθών και ημερομισθίων. Και όταν οι διεκδικητές ή οι απεργοί δεν συμορφώνονται με τα όσα τους λέει και θέλει κάθε φορά ο επιχειρηματίας το κράτος στέλνει τα Ματ, να κάνουν αυτό που δεν μπορεί να κάνει μόνος του ο επιχειρηματίας.

Επί Πρωθυπουργίας του Α κ Κωσταντίνου Καραμανλή, αποφασίστηκε η οδική σύνδεση της Θεσσαλονίκης με την Αθήνα. Εν όψη αυτής της σύνδεσης ήρθε και εγκαταστάθηκε στην Θεσσαλονίκη ο ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ, ακριβώς για να εκμεταλλευθεί μονοπωλιακά αυτή τη σύνδεση. Σαν αντιστάθμισμα ο ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ, που πήρε εκτός οικόπεδο και το υπέδαφος (άγνωστος το ποσόν της αγοράς) είχε υποσχεθεί οτι θα εγκαταστήσει, εκτός από την επεξεργασία των υποπροϊόντων του Πετρελαίου και μια μονάδα παραγωγής χάλυβα. Γι' αυτή ακριβώς την μονάδα του χάλυβα, αν θυμάμαι καλά, του παραχωρήθηκε εκτός από το έδαφος των εγκαταστάσεων και το υπέδαφος. Εν όψη του να ανοίξει ο αυτοκινητόδρος Αθήνας Θεσσαλονίκης Μια Αριστερή Πανεπιστημιακή ομάδα και συγκεκριμένα η ομάδα Κριτσίκη και ο Δημήτρης Μπάτσης, και παράλληλα με τον αυτοκινητόδρομο να γίνει και η ηλεκτοκίνηση των τρένων παρακάμπτοντας τον Μπράλο.

Για την ιστορία, Ο Μπάτσης είχε γράψει το βιβλίο η βαριά βιομηχανία στην Ελλάδα και θα το εφάρμοζε μετά την απελευθέρωση η κυβέρνηση που θα προέκυπτε από τις εκλογές. Τον οποίο Μπάτση εκτέλεσαν το 1952 μαζί με τον Ν Μπελογιάννη

Επειδή η μελέτη της ομάδα Κιτσίκη-Μπάτσι που έβλεπε την ηλετροκίνηση των τρένων σαν βασικό στοιχείο ανάπτυξης της χώρας, πίεζε την Κυβέρνηση Καραμανλή, να δεχτή την πρόταση. Φαίνεται πως κάποιοι από το κυβερνητικό επιτελείο εκτίμησαν την πρόταση και ίσως κάποιοι να έκαναν, μια έμμεση έστω Νίξη στον ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ. Λένε πως μόλις έφτασε στα αυτιά του η Νίξη, απείλησε οτι θα τα μαζέψει και θα φύγει. Και για να μη φύγει, ακόμα τα τρένα καίνε πετρέλαιο, πάνε από τον Μπράλο με τη γνωστή σε όλους ταχύτητα.

Οσον αφορά το αντιστάθμισμα, την μονάδα του χάλυβα, φαίνεται πως κάποια συμφέροντα θίγονταν από την κατασκευή και λειτουργία της μονάδας. Για να μη θιγούν αυτά τα συμφέρονταν, έμεινε η Ελλάδα χωρίς μονάδα χάλυβα, όπως για τους ίδιους ίσως λόγους πουλήσαμε για σίδερα τους δυο Υψικαμίνους που πήραμε σαν αποζημείωση για πολεμικές επανοθρώσεις από τη Γερμανία. Δεν θυμάμαι ποια ακριβώς εποχή ηταν. Υπουργός συντονισμού και βιομηχανίας ηταν ο κ Ζήγδης. Επί υπουργίας του σκόπιμα ή άθελα ένα πρωϊ η γραμματέας, του πήγε να υπογράψει μερικά έγραφα, ανάμεσα στα οποία ηταν και η απαλλαγή του ΕΣΣΟ ΠΑΠΑ από την κατασκευή της μονάδας του χάλυβα.

Και επειδή το εκλέγεσθαι λόγω αντιπαράθεσης λαού και εξουσίας είναι έντονη και το χάσμα λόγω εκμετάλλευσης τεράστιο και αγεφύρωτο, έχει οργανωθεί έτσι η εκλογή της αντίθετης άποψης να στοιχίζει πολύ ακριβά. Η εξουσία παραμένει ως έχει και η πολιτική, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων στην ιδιοκτησιακή δικτατορία. Αυτή ανήκει και ασκείται από την οικονομική ολιγαρχία και από τα ανδράποδά της.

Στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, και για τις ανάγκες του πολέμου τόσο η επιστήμη, άλλο τόσο και η τεχνολογία έκαναν τεράστια κάθετα επιστημονικά και τεχνολογικά βήματα στην

«Βαριά» και ειδικά την πολεμική βιομηχανία. Η οριζόντια όμως βιομηχανία και βιοτεχνία είχε μείνει πολύ πίσω σε σχέση με τις ανάγκες που προέκυψαν μετά τη λήξη του πολέμου. Για να ανταποκριθούν σε αυτές ακριβώς τις ανάγκες έπρεπε ιδιώτες επιχειρηματίες να εξ συγχρονίσουν, η μάλλον να εφαρμόσουν στην πράξη την νέα τεχνολογία και τα επιτεύματα της Επιστήμης. Το γεγονός αυτό όμως, προ υπόθετε επενδύσεις και μάλιστα μεγάλες. Για να μην υποστούν λοιπόν, οι ιδιώτες επιχειρηματίες αυτό το κόστος τέθηκε σε κίνηση η «τρικατάρατη λέξη» Εθνικοποίηση της ήδη απαρχαιωμένης και παμπάλαιας βιομηχανίας και στον δυτικό πλέον κόσμο με πρώτη την Αγγλία επί πρωθυπουργίας Ατλη και τη Γαλλία.

Κάθε σύστημα, του σήμερα ή του παρελθόντος, πρέπει να αναλύεται από τη σκοπιά των ζωντανών δυνάμεων του, από τη δυνατότητα του, ή μη, να μεταρρυθμίζεται και συνεπώς να βρίσκει μια νέα ζωτικότητα εγκαταλείποντας τον όποιο επικίνδυνο προσανατολισμό. Ο εκσυγχρονισμός όμως και οι μεταρρυθμίσεις προ υποθέτουν επενδύσεις και οι ιδιώτες κεφαλαιούχοι, αν δεν έχουν εξασφαλίσει το κέρδος των όποιων επενδύσεων και αν το κράτος που πάντα οι ιδιώτες το έχουν λάφυρο δεν κάνει την αντίστοιχη υποδομή, δεν βάζει την μια πέτρα πάνω στην άλλη.

Ο Τσιώρσιλ υποτίθεται οτι ηταν, (έτσι τουλάχιστο μας έλεγαν και λένε ακόμα), ο νικητής του πολέμου και την επόμενη της νίκης έχασε τις εκλογές. Η νίκη στις εκλογές αυτές ήταν του εργατικού κ Ατλι. Σκοπός της νίκης του κ Ατλι, σαν εκπρόσωπος της εργατικής τάξης της Αγγλίας, ήταν το κατ' εξοχήν εργαλείο για την εθνικοποίηση που σκοπό είχαν να εξ υγιάνουν τις παπάλαιες και χρεοκοπημένες ιδιωτικές επιχειρήσεις. Αυτοί οι εργάτες της Αγγλίας και όπου αλλού στον κόσμο είναι αυτοί:

Χτίζουν καλιμαρμαρες τράπεζες, λεωφόρους και παλάτια και οι ίδιοι επιστρέφουν κατάκοποι σε μια χαμοκέλα και δεν έχουν ούτε ενα κομμάτι ελεύθερο πεζοδρόμιο να περάσουν. Ειναι όλα καταλημένα από τον ιδιώτη του κάθε επαγγέλματος Και το πιο τραγικό αυτός που παράγει το κάρβουνα όταν γυρίζει στο σπίτι να βρίσκει τα παιδιά του να τουρτουρίζουν από το κρύο και τα παιδιά του Φουρνάρη τα παιδιά τα πεινούν.

Εκείνο, που παραμένει αληθινό είναι οτι στην εποχή του νεοαποικισμού, όπως και στην εποχή της αποικιοκρατίας οι εταιρείες αυτές μπορούσαν να αποσπάσουν ακόμα και δικαιώματα ετεροδικίας. Όπως έγινε υπό Αμερικανική κατοχή στη χώρα μας Αρκεί να σκεφτούμε τα δικαιώματα που ακόμα και μια κυβέρνηση σαν αυτή της Γουϊνέας και η δική μας υποχρεώθηκαν να παραχωρήσουν σε επιχειρήσεις και η Ελλάδα στους Αμερικανούς το δικαίωμα της Επικυριαρχίας. Τώρα το τι σημαίνει Επικυριαρχία η ίδια η λέξη λέει : κράτος-χώρα που σε όλους τους τομείς της κοινωνικό-οικονομικής και πολιτικής (όπως είχε συμβεί στη χώρα μας) ζωής, είναι υποχρεωμένο-μένη να λειτουργεί κάτω-βάση των εντολών και τη θέληση του Επικυρίαρχου.

Ο ανταγωνισμός λοιπόν και η δύναμη, που θα προέλθει από την ήττα του ανταγωνιστή (κράτους ή ιδιώτη), τα κέρδη που θα προκύψουν από την αρπαγή της ήδη στοκαρισμένης εργασίας και την υποθήκη με τη μορφή αποζημειώσεων και την μελλοντική εργασία, άρα την καταστροφή του ηττημένου. Συνεπώς περιεχόμενο και κοιτίδα του Νεοφιλευθερισμού, είναι ο αδυσώπητος και ανηλεής μέχρι πτώσεως του αντιπάλου ανταγωνισμός: πολεμικός ή οικονομικός.

Για το σύστημα ιδιοκτησίας...ανίκητο από κάθε άλλης μορφής πολεμικό σύστημα **ειναι τέχνη.** Από τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας και μετά... Οσο για τη φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την εκθειάζουν και την επικαλούνται, στην πραγματικότητα, δεν είναι τίποτε άλλο από μια καλά οργανωμένη «θεσμική ολιγαρχία» που την «ορίζει» και το λαό μέσω των καλά οργανωμένων εκλογών και των αλάθητων εκλογικών συστημάτων, του αναθέτουν απλώς να «εκλέγει και να επανεκλέγει τύπης» αυτήν την ολιγαρχία η οποία ολιγαρχία, στην παρούσα φάση ανάπτυξης οι κυρίαρχες δυνάμεις θέλουν να επιβάλουν τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σαν σύστημα οργάνωσης των παραγωγικών και κοινωνικών σχέσεων σε πλανητικό επίπεδο.

Και επειδή το εκλέγεσθαι λόγω αντιπαράθεσης λαού και εξουσίας, είναι έντονη και το χάσμα λόγω εκμετάλλευσης τεράστιο και αγεφύρωτο. Εχει οργανωθεί έτσι η εκλογή της αντίθετης άποψης, να στοιχίζει πολύ ακριβά... Η εξουσία παραμένει ως έχει και η πολιτική, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων στην ιδιοκτησιακή δημοκρατία. Αυτή ανήκει και ασκείται από την οικονομική ολιγαρχία και από τα ανδράποδα και τα φερέφωνα της αγοράς.

Η χρήση του επιθετικού προσδιορισμού «Νεοφιλελεύθερη» ειναι κρίσιμη για την κατανόηση της δομής του συστήματος. Σηματοδοτεί οχι μόνο την άκριτη και ασύδοτη κυριαρχία της «αγοράς» επί των πάντων, αλλα και την παράλληλη υποχώρηση των δημοκρατικών θεσμών και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων

Οι ειδικοί συμφωνούσαν τότε, οτι ο Ιμπεριαλισμό δεν είναι τίποτε άλλο παρά η συγκεντροποίηση του ήδη συγκεντρωμένου πλούτου, και οτι αν σε μερικές δεκάδες χρόνια αν δεν μπει κάποιος συγκεκριμένος διεθνής ή λαϊκός φραγμός μέσω των συγχωνεύσεων ο παγκόσμιος πλούτος θα συγκεντρωθεί σε ελάχιστα (χέρια) εταιρείες που θα κυριαρχίσουν στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία.

Η διεθνοποίηση του κεφαλαίου χαρακτηρίζεται απ τις αρχές της ιπέρ-Ιμπεριαλιστική εποχή. Ομως πριν απ τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο και στη διάρκεια του μεσοπολέμου, η διεθνής συγκεντροποίηση του κεφαλαίου δεν αποτελούσε παρά μια εξαίρεση. Εκτός από τις μεγάλες Αγγλό-Ολλανδικές εταιρείες: την uhilenet και την Rogl Duteh Shell, τα τράστ, γενικά, κυριαρχούνταν από τα κεφάλαια ενός μόνο κράτους ή έθνους. Αν και έκτοτε βλέπαμε να αναπτύσσονται σιγά σιγά υποκαταστήματα και κέντρα συναρμολόγησης στο εξωτερικό, όμως η καθ' αυτό κατασκευή καθώς και η εμπορική διεύθυνση παραμένει στη χώρα προέλευσης του κεφαλαίου.

Ετσι λοιπόν, έχουμε τρις βασικούς κοινωνικούς καπιταλιστικούς νόμους α) την κλασική άμεση εκμετάλλευση του εργαζόμενου από το αφεντικό του β) στην εταιρική Συγκέντρωση των μικρών εθνικών και γ) την πολυεθνική συνγκεντρωποίηση των πολυεθνικών. Αν αυτός ο νόμο που αποτελεί και το Κύκνειο Ασμα του σημερινού κοινωνικό-οικονομικού συστήματος, παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, αν η κοινωνία των ανθρώπων τον αφήσει να λειτουργήσει ασύδοτα μέσα σε ένα λογικό χρονικό διάστημα ο πλανήτης θα γίνει ιδιοκτησία μιας και μόνο εταιρείας! Θα τεθεί σε λειτουργία ο νόμος του Κάϊν!!!

Και επειδή οι νόμοι αυτοί της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής λειτουργώντας ως ετάχθησαν, προκάλεσαν στην κοινωνία των ανθρώπων μύρια ειδεχθή εγκλήματα. Εγκλήματα τα οποία ο Νεοφιλευθερισμός στο διάβα της (μακρόχρονης όπως νομίζει) ζωής του δεν θέλει να τα κουβαλά μαζί του. Γι' αυτό και τον τελευταίο καιρό, εκτός απ την καλό πληρωμένη και άρτια οργανωμένη προσπάθεια των ΗΠΑ και αρκετών Ευρωπαϊκών ιστορικών, συγγραφέων, δημοσιογράφων, ΜΜΕ, λογοτεχνίας και ο Κινηματόγρφος ακόμα, και με «ταινίες» αντίστοιχες με αυτές τα «πάθη του Χριστού και άλλες θεολογικού περιεχομένου», κάνουν απεγνωσμένες προσπάθειες για την επανεγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα. Του αιώνα που στη διάρκεια του οποίου μερικές χώρες ευθύνονται για τη διάπραξη των ειδεχθεστέρων τών εγκλημάτων κατά της Ανθρωπότητας και του Παγκόσμιου πολιτισμού.

Η ιδεολογία της αυτορρύθμισης της ιδιωτικής οικονομίας: της μείωσης των φόρων εκείνων που ανακατενέμουν το εισόδημα υπέρ των ασθενεστέρων, με σκοπό την έξαρση της κατανάλωσης με την δημιουργία εικονικών αναγκών και πλασματικού χρήματος προς ικανοποίησή τους, θα οδηγήσει στην θεοποίηση του ανταγωνισμού και μετά την «εξ υγίανση» του εύκολου, γρήγορου και μεγάλου κέρδους στο παγκοσμοποιημένο χρηματηστηριακού Τζόγου με σίγουρες μόνο τις αμοιβές των οργανωτών που οδήγησαν στην κρίση.

Και αυτό γιατί το υπάρχον κοινωνικό-οικονομικό σύστημα υπάρχει, στηρίζεται και λειτουργεί στον ανταγωνισμό της αρπαγής, τα κερδοσκοπικά δεδομένα θα επανέλθουν δριμύτερα με άγνωστο μόνο το πότε και πόσο συγκρουσιακά θα είναι. Συνεπώς δεν υπήρξε λύση, απλώς ανέστηλαν-παράτιναν για αλλα μια φορά την πτώση του και μακάρι να είναι και δική του πτώση όπως ηταν αυτή του υπαρκτού Σοσιαλισμού: ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ

Ο **Πλανήτης** και το **Περιβάλλον** ειναι μια πανανθρώπινη **Συνιδιοκτησία.** Ειναι το **Κοινό** μας **Σπίτι.** Ενα **Κοινόχρηστο** Παγκόσμιο **Αγαθό.** Το ίδιο και ο **Βιότοπος** μέσα στον οποίο ζει ο άνθρωπος. Αυτό λοιπόν, το **Πανανθρώπινο Σπίτι,** με το πέρασμα των αιώνων, με πρώτες τις θρησκείες και κυρίως οι μονοθεϊκές, με τη ρήση: «...σε αέρα, γη και θάλασσα και τα εν αυτοίς...», μα και μέρος της «επιστήμης» δυστυχώς πίστευε και πολλοί θεωρούν ακόμα οτι το ανθρώπινο είδος, σαν το ανώτερο προϊόν της φύσης: οτι η φύση και ο πλανήτης γη του ανήκει και τους ανήκει.

ΤΩΡΑ ΠΡΙΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ

Τα μεγάλα λόγια οτι βρισκόμαστε στην έξοδο από την κρίση των ενυπόθηκων δανείων στις ΗΠΑ, που ακούγαμε το καλοκαίρι. Τα ίδια λόγια και διαβεβαιώσεις που το ακούμε και τώρα. Λόγια που αποδείχθηκαν απλώς Φούσκες. Φούσκες για τα χρηματηστήρια με θύματα τις πραγματικές οικονομίες-δηλαδή την παραγωγή, τις επιχειρήσεις, του εργαζόμενους σε όλο τον πλανήτη.

Φούσκες σε όγκο και έκταση που θα βάλει σε κίνδυνο οχι μόνο για χρόνια την εργασία, τις ελάχιστες οικονομίες που έκοψαν από το στόμα αλλα και την ίδια τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων. Η φτώχευση των τραπεζών της μιας ύστερα από την άλλη και η άρνηση να την αποτρέψει η Ουάσιγκτον, είναι απειλή οχι μόνο για την αμερικάνικη οικονομία, αλλα και για την Ευρώπη και ειδικά για την Ευρώπη που εξακολουθεί να είναι προσδεμένη στο Νεοφιλελεύθερο οικονομικό άρμα.

Ενα άρμα και το είδος της πρόσδεσης αν οι λαοί δεν το σταματήσουν θα συμπαρασύρει οχι μόνο την Ευρώπη στο γκρεμό του άρπαγα, αχόρταγου και δολοφόνου σύγχρονου Νεο-φιλελεύθερου ιμπεριαλισμούπου οχι μόνο τα θέλει όλα, μα όλα και τα παίρνει όλο και όλα.

Η πτώση των χρηματηστηρίων είναι μόνο η αρχή. Εκατομμύρια άνθρωποι έχουν χάσει ό,τι είχαν και δεν είχαν και αυτήν ακόμα τη στέγη και τα λίγα υπάρχοντα προσωπικής χρήσης. Και μαζί τους την αξιοπρέπεια, την ελπίδα και τα όποια όνειρα και προσδοκίες για αύριο για τους ίδιους και τα παιδιά τους, μα και τον ίδιο τον Εαυτό τους

Ολα αυτά τράπεζες, ανεργία, φτώχεια, πείνα, θάνοτος, οι διάλυση των και καλοσχεδιασμένοι πόλεμοι, με γκατερικό τρόπο διεξαγόμενοι δεν ήρθαν έτσι ξαφνικά και απρόσμενα. Αυτός ο έντεχνος πανικός - τώρα καλούντα οι ίδιοι με τα ίδια εργαλεία χωρίς στο μεταξύ να αλλάξει τίποτε και κυρίως να διατηρηθεί και να λειτουργήσει με τον ίδιο τρόπο και τους ίδιους ρυθμούς κέρδους , οργάνωσης και διεξαγωγή των πολέμων, τι αυθαίρετες επεμβάσεις όπως η πρόσφατη της Συρίας το σύστημα να το λύσουν Νομισματικό Ταμείο Νάυλον πλαστικό χρήμα που δεν θα έχει κανένα αντίστοιχο αντίκρισμά σε προϊόντα

Εσωτερικός δανεισμός σημαίνει υποτίμηση του χρήματος---------ΣΧέδιο Μάρσαλ. Παγωμένες πιστώσεις, Σχέδιο δημιουργίας ενός και μόνο χρηματηστηρίου με έδρα τις ΗΠΑ, με σκοπό την παράκαμψη του Ευρύ και την επιβολή εν νέου του δολαρίου σαν το μόνο παγκόσμιο και μοναδικό χρήμα σε παγκάσμια κλήμακα δανεικάκαι αγύριστα

Χωρίς ιδιολογίς παροπίδε, ταξικά και μόνο συμφλερονταν και επιλεγμένα προνόμια ας παρθούν εγκαίρως τα ανιστοιχα μέτρα που θα αποτελέσουν οχι απλώς ανάχωμα αλλα φραγμός, πριν το κύμα της ύφεσης γίνει Τσουνάμι που δενθα αφήσει τίποτε όρθιο. Πριν μα πλήξει ανεπανόρθωτα. Συνεπώς οχι μόνο επαγρύπνηση, αλλα τώρα μετρα στήριξης της οικονομίας άμεσα και αποτελεσματικά.

Το παραμύθι της αυτορρύθμισης των αγορών απειλεί να γίνει απορρύθμιση της ίδια της οικονομίας και της ίδιας της κοινωνίας. Τα μέτρα αυτό δεν πρέπει να ειναι πρόχειρα και αποσματικά, Πρέπει να είναι σε εθνικό και Ευρωπαϊκό επίπεδο. Και το βασικότερο και εξαιρετικά υπέρ επείγον: Η Ευρωπαϊκή Ενωση σαν ένας άνθρωπος οφείλει και πρέπει να ασκήσει πιέσεις στις ΗΠΑ να σταματήσου την ανεύθυνη πολιτική στο όνομα της όποιας αποψιλώνουν την κοινωνία οικονομικά την κοινωνία των ανθρώπων.

TVRA PRIN EINAI ARGA OPVS TOSES ALLES FORES ARGA

Βέροια Κόγιας Νίκος Σεπτέμβρης του 2001

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ